

கண்ணில் தெரியுது வானம்

கண்ணில் தெரியுது வானம்

kannil theriyuthu vaanam
works of international tamil writers and artists

Published: December 2001

Publishers: Vidiyal Pathippagam
for

Tamil Welfare Association (Newham) UK
602 Romford Road, Manor Park, London E12 5AF
Telephone: 020 8478 0577/ 8553 9661, Fax: 020 8514 6790
Email: tamil@tamilwelfare.fsnet.co.uk

©
Authors

Compilation:
R Pathmanaba Iyer

Editorial Board:
M Nithiyanandan, M Pushparajan, Yamuna Rajendran
K K Rajah, R Pathmanaba Iyer

Layout, Illustrations & Cover design: K K Rajah
Story titles: Karuna (Canada)
Typesetting: Ramani Shanthagunam
Printed at: Mani Offset, Chennai-5

Available at:
Poobalasingham Book Depot, 340 Sea Street, Colombo - 11

Vidiyal Pathippagam
11, Periyar Nagar, Masakklipalayam (North), Coimbatore, 641 015

கண்ணில் தெரியவில்லை வானம் —

வித்தியாசத்தை நோக்கிச் சில குறிப்புகள் மு.நித்தியானந்தன்

	(இங்கிலாந்து)	7
01 ஓவியம்	கருணா (கனடா)	13
02 காட்டுப் பூனைகளும் பச்சைக் கிளிகளும்...	தி.ஞானசேகரன் (இலங்கை)	15
03 ஸ்ரீலங்கா சிறைச்சாலை	மூனா (ஜேர்மனி)	22
04 உடைந்த வாவியும் பிரிந்த கிளையும்	மு.பொன்னம்பலம் (இலங்கை)	23
05 கிருஸ்ணபிள்ளை	அம்ரிதா ஏயெம் (இலங்கை)	25
06 தொட்டிற் பழக்கம்	சி.சிவசேகரம் (இலங்கை)	30
07 நெல்லிமரப் பள்ளிக்கூடம்	நந்தினி சேவியர் (இலங்கை)	31
08 புதிய அழைப்பு	மு.பொன்னம்பலம் (இலங்கை)	37
09 நெய்தலின் கண்	ச.வில்வரத்தினம் (இலங்கை)	39
10 போரும் சமாதானமும்	மூனா (ஜேர்மனி)	54
11 சொந்த மண்ணில் அந்நியன்	வைதேகி (இலங்கை)	55
12 குதிரை பேசியபோது	ஆர்.குடாமணி (இந்தியா)	57
13 இச்சி மரத்து கொரங்கு	பாமா (இந்தியா)	65
14 எனது அண்டை வீட்டுப் பெண்	சல்மா (இந்தியா)	71
15 ஓவியம்	அருந்ததி (இங்கிலாந்து)	73
16 கார்ட்டூன்	மூனா (ஜேர்மனி)	74
17 ஊர்கற்றிக் கலைஞன்	யுவன் சந்திரசேகர் (இந்தியா)	75
18 குற்றமும் தண்டனையும்	கி.பி.அரவிந்தன் (பிரான்ஸ்)	92
19 ஓவியம்	ஜீவன் (கனடா)	95
20 சுற்றிப்பார்க்க வந்தவர்	சிங்கை மா.இளங்கண்ணன் (சிங்கப்பூர்)	97
21 பகிர்தல்	வாசுகி (இலங்கை)	107
22 முகம்	மா.சிவஞானம் (மலேசியா)	109
23 நல்லவராவதும் தீயவராவதும்	ரெ.கார்த்திகேசு (மலேசியா)	115

24	இருளின் வெளியில் எங்கோ புதைந்திருந்த சுறுப்பின் வண்ணங்கள் கிளர்ந்தன	கருணா (கனடா)	133
25	கோடை மழை	சிவலிங்கம் சிவபாலன் (பிரான்ஸ்)	135
26	சின்னப் பறவை!	தா.பாலகணேசன் (பிரான்ஸ்)	142
27	வண்ணத்துப் பூச்சிகளின் நடனப் பாடல்	தா.பாலகணேசன் (பிரான்ஸ்)	143
28	புகைப்படம்	ரவி (சுவிட்சர்லாந்து)	145
29	போலி முகங்கள்	றஞ்சி (சுவிட்சர்லாந்து)	147
30	ஒவியம்	அருந்தி (இங்கிலாந்து)	151
31	தீவுமனிதன்	பார்த்திபன் (ஜேர்மனி)	153
32	ஓலைப்பாயில் தொங்கும் உயிர்க்கொடிகள்	நா.கண்ணன் (ஜேர்மனி)	165
33	ஒவியம்	அருந்தி (இங்கிலாந்து)	172
34	கூடு கலதல்	பொ.கருணாகரமூர்த்தி (ஜேர்மனி)	173
35	கார்ட்டூன்	மூனா (ஜேர்மனி)	198
36	திரியாப்பாரை	கி.செ.துரை (டென்மார்க்)	199
37	நடிகள்	தா.பாலகணேசன் (பிரான்ஸ்)	206
38	புகைப்படம்	கருணா (கனடா)	207
39	மணர் கணக்கு	தமயந்தி (நோர்வே)	209
40	நட்புமரம்	இளவாலை விஜயேந்திரன் (நோர்வே)	214
41	ஒவியம்	ஜீவன் (கனடா)	215
42	பனிக்காற்று	ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம் (இங்கிலாந்து)	217
43	ஒவியம்	விக்கி (கனடா)	232
44	தாயெனும்போதிலில்	மு.புஷ்பராஜன் (இங்கிலாந்து)	233
45	சொந்தம் பற்றிய கவிதை	இளைய அப்துல்லாஹ் (இங்கிலாந்து)	242
46	எனது கிராமத்தைப் பேய்கள் சப்புகின்றன	அ இரவி (இங்கிலாந்து)	245
47	மொழி பெயர்ப்பு அல்லது இடம்பெயர் மொழி	இளவாலை விஜயேந்திரன் (நோர்வே)	254

48	யாசகம்	சந்திரா ரவீந்திரன் (இங்கிலாந்து)	255
49	சிறைகளில் இருந்து!	முல்லை அமுதன் (இங்கிலாந்து)	261
50	தேர்தல் 2000: கள்ள வாக்குகள்	மூனா (ஜேர்மனி)	268
51	பேய் நாவை	விமல் குமுந்தைவேல் (இங்கிலாந்து)	269
52	புகைப்படம்	கருணா (கனடா)	279
53	கவிதை	துர்க்கா (கனடா)	281
54	அம்மா! இது உன் உலகம்	சுமதி ரூபன் (கனடா)	283
55	உயிர் கூச்சம்	வசந்தி ராசா (கனடா)	289
56	ஐந்து கவிதைகள்	தான்யா (கனடா)	300
57	இன்றில் பழந் தேவதைகள். தூசி படிந்த வீணை கொஞ்சம் நினைவுகள்	பிரதீபா (கனடா)	303
58	எங்கள் ஊரின் பொற்காலம்	மணி வேலுப்பிள்ளை (கனடா)	315
59	துளி நீர்	ரதன் (கனடா)	326
60	மழைபெய்த நாள்	செழியன் (கனடா)	327
61	கூந்தலழகி	அ.முத்துலிங்கம் (கனடா)	329
62	இருத்தல்களின் இறப்பு	சுமதி ரூபன் (கனடா)	338
63	ஒவியம்	வைதேகி (இலங்கை)	339
64	சியாரா நேவாடா	காஞ்சனா தாமோதரன் (அமெரிக்கா)	341
65	ஆதாரம்	இரா.கோவர்தனன் (அமெரிக்கா)	350
66	வேப்பம்பூப் பச்சடி	இரா.கோவர்தனன் (அமெரிக்கா)	351
67	தீக்குளிப்பு	இரா.கோவர்தனன் (அமெரிக்கா)	362
68	வல்லுறவு	வாசுகி (இலங்கை)	363
69	ஸ்ரீதரனின் படைப்புலகம்	மு.நித்தியானந்தன் (இங்கிலாந்து)	365
70	இராமயண கலகம்	ஸ்ரீதரன் (அமெரிக்கா)	371
71	கார்ட்டூன்	மூனா (ஜேர்மனி)	404
72	ஒவியம்	கொ.ஹா.கொன்ஸ்ரன்ரைன் (இலங்கை)	405

73	அம்பலத்துடன் ஆறு நாட்கள்	ஸ்ரீதரன் (அமெரிக்கா)	407
74	ஓவியம்	கொ. நொ. கொன்ஸ்ரன்ரைன் (இலங்கை)	459
75	சித்தார்த்த 'சே' குவேராவின் படைப்புமொழி குறித்து	யமுனா ராஜேந்திரன் (இங்கிலாந்து)	461
76	காகங்கள்	சித்தார்த்த 'சே' குவேரா (அமெரிக்கா)	463
77	சிகை சிரைப்பு	சித்தார்த்த 'சே' குவேரா (அமெரிக்கா)	469
78	ஓவியம்	அருந்ததி (இங்கிலாந்து)	479
79	தோற்பை	சித்தார்த்த 'சே' குவேரா (அமெரிக்கா)	481
80	அறைச்சி	சித்தார்த்த 'சே' குவேரா (அமெரிக்கா)	493
81	புகைப்படம்	கே.கே.ராஜா (இங்கிலாந்து)	499
82	எனது சாத்தியங்கள்	சித்தார்த்த 'சே' குவேரா (அமெரிக்கா)	501
83	என் குரு	சித்தார்த்த 'சே' குவேரா (அமெரிக்கா)	502
84	ஓர் அறையும் இரண்டு பேரும் மட்டுந்தான்	சித்தார்த்த 'சே' குவேரா (அமெரிக்கா)	504
85	காளான் தேசம்	சித்தார்த்த 'சே' குவேரா (அமெரிக்கா)	507
86	முரண்பாடுகள்	பாமதி சோமசேகரம் (அவுஸ்திரேலியா)	508
87	ஓவியம்	வைதேகி (இலங்கை)	509
88	சலனம்	பாமதி சோமசேகரம் (அவுஸ்திரேலியா)	511
89	விலங்குகளின் ஆட்சிக்காலம்	பாமதி சோமசேகரம் (அவுஸ்திரேலியா)	512
90	உன் பிரசன்னம்	நட்சத்திரன் செவ்விந்தியன் (அவுஸ்திரேலியா)	513
91	சல்லி	நட்சத்திரன் செவ்விந்தியன் (அவுஸ்திரேலியா)	514

கண்ணில் தெரியவில்லை வானம் - வித்தியாசத்தை நோக்கிச் சில குறிப்புகள்

தமிழ்ப் புனைகதை மரபு தீவிரமான சவால்களை எதிர்கொள்ளும் காத்திரமான யுகசந்தியில் நாம் நிற்கிறோம். அரசியல், விஞ்ஞானம், சமூகம், தத்துவம், கலை, இலக்கியம் சார்ந்த கோட்பாடுகள் அனைத்தும் தீர்க்கமான மறுபரிசீலனைக்குள்ளாக்கப்பட்டுள்ளன. பகுத்தறிவு, தர்க்கம், அதிகாரம், அடையாளம், யதார்த்தம், அழகியல் ஆகியன குறித்த நுணுக்கமான ஆய்வுகள் தொடர்ந்து மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. மொழி குறித்த கருத்தாடல்கள் புதிய அறிதற்களங்களைத் திறந்துவிட்டுள்ளன. பகுத்தறிவின் கொடுங்கோன்மையையும் பெருங்கதையாடலின் சிதைவையும் பின்நவீனத்துவம் பிரகடனம் செய்தது.

நவீன தமிழ் இலக்கியத்தில் கதையாடல்கள் (Narratives) குறித்து காத்திரமான சர்ச்சைகள் நிகழ்ந்து வருகின்றன. மனுக்குலத்தின் சரித்திரத்தோடு கதையாடலும் ஆரம்பமாகிறது என்றும் கதையாடல் நிகழாத மனிதசமூகம் சாத்தியமேயில்லை என்றும் சொல்கிறார் ரோலண்ட் பார்த். மனிதசமூகத்தின் கதைகள் எந்த சாதனத்திற்கூடாகவும் வெளிப்படுத்தப்படலாம். பேச்சாலோ, எழுத்தாலோ, படிமங்களுக்கூடாகவோ, சமிக்ஞை, அங்க அசைவுகளுக்கூடாகவோ கதையாடல் இடம்பெறலாம். நமது ஐதீகங்களில், சடங்குகளில், புராணங்களில், பஞ்சதந்திரக் கதைகளில், பாட்டி கதைகளில், கர்ணபரம்பரைக் கதைகளில், தாலாட்டில், தெம்மாங்கில் மற்றும் நாட்டார் பாடல்களில், காப்பியங்களில், நடனத்தில், நாடகத்தில், இசையில், கூத்தில், சிலைகளில், கோயில்களில், குகை ஓவியங்களில், ஓவியங்கள் தீட்டப்பட்ட கண்ணாடிச் சாளரங்களில், பத்திரிகைத் துணுக்குகளில், விடுகதைகளில், பட்டப்பெயர்களில், உரையாடல்களில், சுவர்க்கிறுக்கல்களில் எல்லாம் கதையாடல்கள் பொதிந்துள்ளன.

தமிழ்ப் புனைகதை மரபின் கதையாடலில் தனிப்பெரும் ஆளுமை செலுத்தி வந்த யதார்த்த எழுத்துமுறை நுணுகிய - ஆழ்ந்த பரிசீலனைக்குள்ளாகியுள்ளது. இந்த யதார்த்த எழுத்துமுறை ஏனைய கதையாடல்களை - எதிர்யதார்த்த எழுத்துமுறைகளை ஓரங்கட்டிவிட்டு, வாசகனின்/வாசகியின் கற்பனை வெளியில் தனது தர்பாரையே நிலைநிறுத்திவந்துள்ளதாகக் கண்டனத்திற்குள்ளாகியுள்ளது.

கதையாடல்களில் விரிவும் செல்வாக்கும் முக்கியத்துவமும் காலதேசவர்த்த மாணங்களுக்கியைந்தனவே. ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதை மரபில் மார்க்ஸிய - யதார்த்த எழுத்துமுறைமை முக்கிய போக்காக வளர்ந்து வந்திருக்கிறது. காலனித்துவத்திற்குப் பிற்பட்டகால அரசியலில் மார்க்ஸிய இயக்கங்களின் எழுச்சியும், சமூகத்தில் தாழ்நிலையில் நின்ற மக்களின் விடிவுக்கான மாற்றாக சோஷலிஸ் ஆதர்ஸமும், இலக்கியத்தில் வெகுஜனத்தளம் சார்ந்த மாற்றமும், பண்டித-மரபு அழுத்தங்களுக்கு எதிர்வினையாகவும் - சமூக விடுதலையின் போர்க்கருவியாக எழுத்தினைப் பிரயோகித்த பாங்கும் யதார்த்த இலக்கியப் போக்கினை முக்கிய செல்நெறியாக்கியது.

அறிவின் பிரதிபலிப்புக் கோட்பாட்டைச் சார்ந்து எழுந்த யதார்த்தவாதமானது மனம் யதார்த்தத்தின் கண்ணாடியாய் - உள்ளதை உள்ளபடியே பிரதி பலிக்கவல்லது என்று கருதியது. கலை யதார்த்தத்தைப் பிரதிபலிக்க முடியும் என்றும் யதார்த்தமானது நிலைபேறான ஒன்று என்றும் அதனை அடைந்துகொள்வது சாத்தியமாகக்கூடியது என்றும் அது அறுதியான எடுகோள்களில் அமைந்தது. பின்நவீனத்துவச் சிந்தனைகள் யதார்த்த-இலக்கியப் பிரதிபலிப்புக் கோட்பாட்டை நிராகரிக்கிறது. யதார்த்தம் என்பதே கற்பனையானது; கட்டமைக்கப்படுவது என்று புதிய குரல்கள் எழுந்தன. நிகழ்ச்சிகளின் கோர்வை, கரு, உத்தி, கதை, உரையாடல் என்பனவற்றையே ஆதாரமாகக்கொண்டெழுந்திருந்த புனைகதையுலகம் கேள்விக்குட் படுத்தப்படலாயிற்று. கால - இட ஒழுங்கிற்கு எதிராயும் காலத்தின் நேர் கோட்டு வளர்ச்சிக்கு முரணாயும் பின்நவீனத்துவம் எழுப்பிய கேள்விகளில் அர்த்தம் பொதிந்திருந்தது.

இன்றைய தமிழ்ச் சிறுகதையுலகு பின்நவீனத்துவத்தின் இந்தப் புதிய சிந்தனைகளை ஆரோக்கியத்தோடு எதிர்கொள்ள முனைகிறது. பழைய கதையாடல்பாணிக்குப் பழக்கமாகிப்போனவர்களை, அத்தகைய இலக்கிய வடிவங்களைச் செய்து தந்தவர்களைக் குற்றவாளிக்கூண்டில் நிறுத்தி அவர்களுக்கு Fatwa விதித்துக்கொண்டிருக்கும் அவசரங்கள் அனர்த்தமானவை.

சிறுகதைவடிவம் தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கு மிகவும் பிரீதியான வடிவமாகவே விளங்கி வந்திருப்பதை தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் நாம் காணமுடிகிறது. தமிழில் சிறுகதை அறிமுகம் செய்யப்பட்ட ஆரம்பகாலத்தில் எழுத்தாளன் என்பவன் ஒரு சிறுகதையாவது எழுதினால்தான் சாபல்யமே சாத்தியம் என்றமாதிரி பிரமையே நிலவியது.

1935 முதல் 1939 வரையிலான நாலரை ஆண்டுகளில் வெளிவந்த சுமார் நூறு சிறுகதை மணிக்கொடி இதழ்களில் ஆயிரம் சிறுகதைகள் வந்திருக்கலாம் என்கிறார் சி.க.செல்லப்பா. இது ஆரம்பகாலக் கணிப்பு.

1995 முதல் 1999 வரையிலான ஐந்தாண்டு காலப்பகுதியில் எழுபத்தைந்துக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைத் தொகுதிகள் ஈழத்து இலக்கியப்பரப்பில் வெளியாகியிருக்கின்றன என்று விபரம் தருகிறார் புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன். இது ஈழத்தின் நிலைபற்றிய இன்றைய கணிப்பு.

தமிழில் சிறுகதை வடிவம் தேய்வுற்று வருகிறது என்று எழுபதுகளில் ஈழத்து விமர்சகர்கள் அனுமானித்திருந்தனராயினும் சிறுகதை இந்த ஆருடத்தை மீறி மென்மேலும் விரிவும் பொலிவும் பெற்று வளர்ந்துவந்திருப்பதைக் காணமுடிகிறது. தமிழ்ச் சிறுகதைகள் வெவ்வேறு தளங்களில் தொகுக்கப்பட்டு பல்வேறு தொகுதிகளாக வெளிவந்து வரவேற்புப் பெற்றவண்ணமாயுள்ளன.

புதுமைப்பித்தன் போன்ற சிருஷ்டிமேதையை முன்னோடியாகக்கொண்ட தமிழ்ச்சிறுகதை இயக்கம் ஒருவிதத்தில் அதிர்ஷ்டம் செய்திருக்கிறது என்றுதான் சொல்லவேண்டும். மொழி நிலையிலும், எழுதப்பகுந்த பொருட் பரப்பின் விஸ்தீரணத்திலும், வாழ்க்கை பற்றிய அவருக்கேயுரிய விசாரத்திலும் அவரின் சிறுகதைகள் இன்றும் தனித்த ஆதர்ஸத்திற்கும் ஆர்வத்திற்கு முரிய வாசிப்பின் இலக்காயிருக்கிறது. இது புதுமைப்பித்தனோடு சேர்ந்து அவர் முக்கிய வடிவாகக் கையாண்ட சிறுகதை இலக்கியத்திற்கும் புதிய மெருகினைத் தேடிக்கொடுத்திருக்கிறது.

பின்நவீனத்துவம் அடையாளம் காணும் மொழிக்கூறுகளையும் பகுத்தறிவு மற்றும் உலகு தழுவிய அரசியல் சித்தாத்தங்கள் குறித்த கேள்விகளையும் கொண்டு புதுமைப்பித்தன் செயற்பட்டிருக்கும் எழுத்துப்பரப்பு இன்று மிகுந்த வசீகரம்கொண்டு திகழ்கிறது.

“பரந்த கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் அனைவராலும் புரிந்துகொள்ளத்தக்க பூரணமான கோட்பாட்டை நாம் கண்டுபிடித்துவிட்டோம் என்றால் அதுவே மனித அறிவின் அறுதி வெற்றியாக அமையும். அப்படியானால் நாம் கடவுளின் சித்தத்தை அறிந்துவிட்டோம் என்று ஆகும்” என்பது ஸ்டீபன் ஹோக்கிங்கின் (Brief History of Time) பிரபல்யமான கூற்று.

எமது விஞ்ஞான அறிவு பாரதாரமான எல்லைக்கட்டுகளைக் கொண்டிருப்பது இப்போது வெகுவாக நிரூபணமாகி வருகிறது. விஞ்ஞானம் என்பதே சமூகச் செய்முறையாகக் காணப்பட்டு, விஞ்ஞான அறிவு என்பது உண்மையில் தயாரிக்கப்படுவதுதான் என்றாகிவிட்டது. லியோதார்த் இன்னும் ஒரு படி மேலே போய் ‘அறிவு’ என்பது அதன் பயன்பாட்டுப் பெறுமதியை இழந்துவிட்டது என்றும் அதன் இலக்கு ‘பரிவர்த்தனைப் பெறுமதி’ (The Postmodern Condition: A Report on Knowledge) மட்டுந்தான் என்கிறார்.

பின்நவீனத்துவ விஞ்ஞானம் என்பது குழப்பநிலையான ஒன்றாகவும் அது நல்ல குணம்சமாகவும் நோக்கப்படுகிறது.

“முன்னேற்றம் என்பதைத் தடை செய்யாத ஒரே அடிப்படைக் கருத்து என்னவென்றால் ‘எல்லாமே சரிதான்’ என்பதாகும். குழப்பம் இல்லாமல் அறிவு இல்லை. அடிக்கடி பகுத்தறிவின் முடிவுகளை நிராகரிக்காதபோய்விட்டால் ‘முன்னேற்றம்’ என்பதே நடந்தேயிராது. ‘மசமசப்புத்தனம்’, ‘குழப்பம்’ அல்லது ‘சந்தர்ப்பவசம்’ என்று தோன்றுவதெல்லாம் எமது அறிவுத்திரட்சியின் அத்தியாவசியமான பகுதிகள் என்று நாம் கருதுகிற கோட்பாடுகளின் வளர்ச்சியில் மிகமுக்கிய பங்கு வகித்திருக்கின்றன. இந்த ‘விலகல்’

எனும் இந்த 'தவறு'களுந்தான் முன்னேற்றத்தின் முன்னிபந்தனைகள்" (Against Method) என்று Paul Feyerabend என்ற விஞ்ஞான மெய்யியல் அறிஞர் கூறிச்செல்வது நமது கூர்மையான அவதானிப்பிற்குரியது.

இந்தக் கூற்று பின்நவீனத்துவ சிந்தனையின் மிகமுக்கிய அம்சமாக இன்று வலியுறுத்தப்பட்டு வருகிறது.

"மனித வாழ்க்கையின் சரித்திரம் தவறுகள் என்ற படிக்கட்டின் வழியாகவே நடந்து வருகிறது" என்று புதுமைப்பித்தன் திடமாக எழுதியிருக்கிறார்.

"அறிவையும் உண்மையையும்விட ஆசை, தவறு, பிரமை முதலிய பலவீனங்களால்தான் வரலாறு பெரிதும் இயங்கி வந்துள்ளதாகப் புதுமைப்பித்தன் கருதியுள்ளார்" என்று ராஜ்கௌதமன் கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

இன்றைய முதலாளித்துவத்தின் உச்சவளர்ச்சிநிலையில் உலகுபற்றிய சித்திரமோ சன்னிகண்டு பிதற்றுபவனின் மனோநிலையில் உள்ளது. தொடுவானம் எங்கும் தென்படவில்லை; கண்ணில் தெரியவில்லை வானம். இலக்குள் இல்லை. பாதைகள் இல்லை. முன்மாதிரிகள் இல்லை. நின்று நிதானிக்க நேரம் இல்லை. தாறுமாறான நிகழ்வுகள் இடம்பெறுகின்றன. ஒரு செயலுக்கும் இன்னுமொரு செயலுக்கும் இடையில் தொடர்ச்சி அறுந்து போய்க்கிடக்கிறது. கடந்தகாலம் என்று ஒன்றில்லை; எதிர்காலம் என்றும் ஒன்றுமில்லை. துண்டாடப்பட்ட - சிதையுண்ட - மலையும் மடுவுமாய்த் தோற்றங்காட்டும் நிகழ்காலம்.

சந்தைகளுக்கூடாகப் பூகோளம் முழுவதையும் ஆக்கிரமிக்கும் பொருளாதார மூர்க்கமே பிரபஞ்சத்தின் இயக்குவிசையாகிவிட்டது. மூலதனத்தின் சர்வதேசமயமாக்கம் புதிய - அருப அதிகாரமையங்களை, ராட்சத சந்தைமையங்களை உருவாக்கி உலகினை ஆட்டிப்படைத்து வருகிறது. பூமிப்பற்றின் ஒவ்வொரு மூலையிலும் போராட்டங்கள் வெடித்தவண்ணமுள்ளன. ஒவ்வொரு நிமிடமும் பல ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் கொல்லப்படுகின்றனர். பசியும் பஞ்சமும் பிணியும் மக்களை என்னுமில்லாதவாறு அழித்துவருகிறது. செம்மணியும் பிந்துனுவெவ படுகொலைகளும் நாளாந்த நிகழ்வுகளாகிவிட்டன.

இன்று முனைப்புப்பெற்றிருக்கும் தாராளவாதம் அரசியற் தளத்தில் 'சுதந்திரம்', 'சமத்துவம்', 'சகோதரத்துவம்' ஆகியவற்றை அனைவருக்கும் விநியோகிக்க முடியும் என்று பிரகடனம் செய்கிறது. ஆனால் இவையனைத்தையும் திட்டமிட்டு அழிக்கவல்ல ஒரு பொருளாதாரத் தாராளவாதத்தையே அது நடைமுறையில் கைக்கொள்கிறது. மூலதனத்தின் சர்வதேசமயமாக்கலில் பொருளாதார தாராளவாதமானது அரசியல் சமத்துவம் என்பதைக் கேலிக் கூத்தாக்குகிறது. இப்பெருநகர்வுப் பொருளாதார கலாசாரத்துடன் பின்நவீனத்துவம் கைகோர்த்துச் செல்வதையும் நாம் கணக்கில் எடுத்தாகவேண்டும்.

இந்த அரசியல் அடக்குமுறை, ஈவிரக்கமற்ற பொருளாதாரச் சுரண்டல், அடிப்படை மனித உரிமை மீறல்கள், சாதிய ஒடுக்குமுறைகள், பெண் அடிமைத்தனங்கள், இன-மத-மொழி-அடையாள அழிப்பு நடவடிக்கைகள் தீவிரம்கொண்டுள்ள சூழலில் தத்தமது தனித்துவங்களையும், தத்தமது

மண்ணையும், தமது கலாசாரங்களையும் அடையாளத்தையும் பேணுகின்ற கலாசாரச் செயற்பாடுகள் நமது ஆழ்ந்த அக்கறைக்குரியனவையே.

இந்தத் தொகுப்பு இந்தத் தனித்துவங்களை - வித்தியாசங்களை - மாறுபடும் அடையாளங்களை - அதிகாரத்திற்கு எதிரான பிரகடனங்களைப் பதிவு செய்கிற முயற்சியே. தமிழ்மொழி பயில்வோரின் மாறுபட்ட பல்வேறு பிராந்தியங்களின் கதையாடல்களைத் தொகுத்துப்பார்க்கும் எத்தனம் இது. வெவ்வேறு தேசங்களில் வாழும் வித்தியாசமான அனுபவங்கள்கொண்ட எழுத்தாளர்களின் கதையாடல்கள் இத்தொகுப்பில் விரிகின்றன. மிகத்திறந்த மனதோடு வித்தியாசமான எழுத்துகளுக்கு இத்தொகுப்பு களந்தந்திருக்கிறது.

நாகரிக சமூகத்தின் வக்கிரங்கள் பரவாத வன்னிக்காடுகளில் ரகசியங்களைக் கொண்டுதிரியும் கதைமாந்தர்கள் முல்லைமண்ணின் நிலஅமைவியல் வெளியில் சித்திரிக்கப்படும் உயிர் கூச்சம் கதையிலிருந்து -

முரட்டுத்தனமான - கட்டுச்செட்டான லௌகீகப்பாறைகளில் மோதித் துவண்டுபோன மென்னுணர்வின் விரக்தியும் பச்சாதாபமும் கொப்புளிக்க, நியதிகள் - யதார்த்த வரையறைகள் - பொது அளவுகோல்களுக்குள் நொறுக்கப்பட்ட மனதின் சிதிலங்கள் விசம்பி வெளிப்படும் மௌன ஓசையில் கரையும் சீவுமனிதன் -

Nostalgic நினைவுகளை கால அடுக்கைப் பிரித்துப்போட்டுப் பின்னியிருக்கும் நவீனகதையாடலாக வெளிப்பட்டிருக்கும் இன்றில் பழந்தேவதைகள், தூசி படிந்த வீணை கொஞ்சம் நினைவுகள் -

மனிதமனம் கோடி கோடி உள்ரணங்கள்கொண்டு - முகங்கள் திரும்பத் திரும்பக் கிழிக்கப்படும் வலியில் உளைந்து உயிர்க்கொடிகள் காய்ந்து கருகாகும் திசையைச் சுட்டும் ஓலைப்பாயில் தொங்கும் உயிர்க்கொடிகள் வரை -

வித்தியாசமான கதையாடல்களை இத்தொகுப்பு நெய்திருக்கிறது.

மனித இருப்பு பற்றிய விசாரம் - இயற்கை அமைவு பற்றிய விசாரணை ஆதி தத்துவ ஞானிகளிலிருந்து நவீன எழுத்தாளன்வரை ஈரப்பிற்குரியதொன்றாகவே இருந்து வந்திருப்பதை வினோதமும் யதார்த்தமும் விரவிய பாணியில் அமைந்திருக்கும் அம்பலத்துடன் ஆறுநாட்கள் -

நவீன அவசர யுகத்திலும் பாபா கிழவரின் முகத்தின் சலன ஓட்டத்தைப் பார்க்காமல் வந்துவிட்ட பச்சாதாபத்தில் உறைந்துபோகும் மனிதாய உணர்வின் ஈரம் நடப்பியல் வெம்மையில் காய்ந்துபோகாமல் ஈரப்பதம்கொண்டு விகசிப்பதைக் காட்டும் சிகைசிரைப்பு -

ஆகிய கதைகள் வித்தியாசமான, தமிழுக்குப் புதிய எழுத்து அனுபவங்கள்தாம்.

யதார்த்தவகைப்பட்ட - நமக்கு மிகவும் பழகிப்போன கதையாடலில்

அமைந்த சிறுகதைகளும் இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ளன. சமகாலத் தமிழ் இலக்கியச் செல்நெறியில் இப்போக்கின் இடத்தை மறுதலித்து விடுவதற்கில்லை.

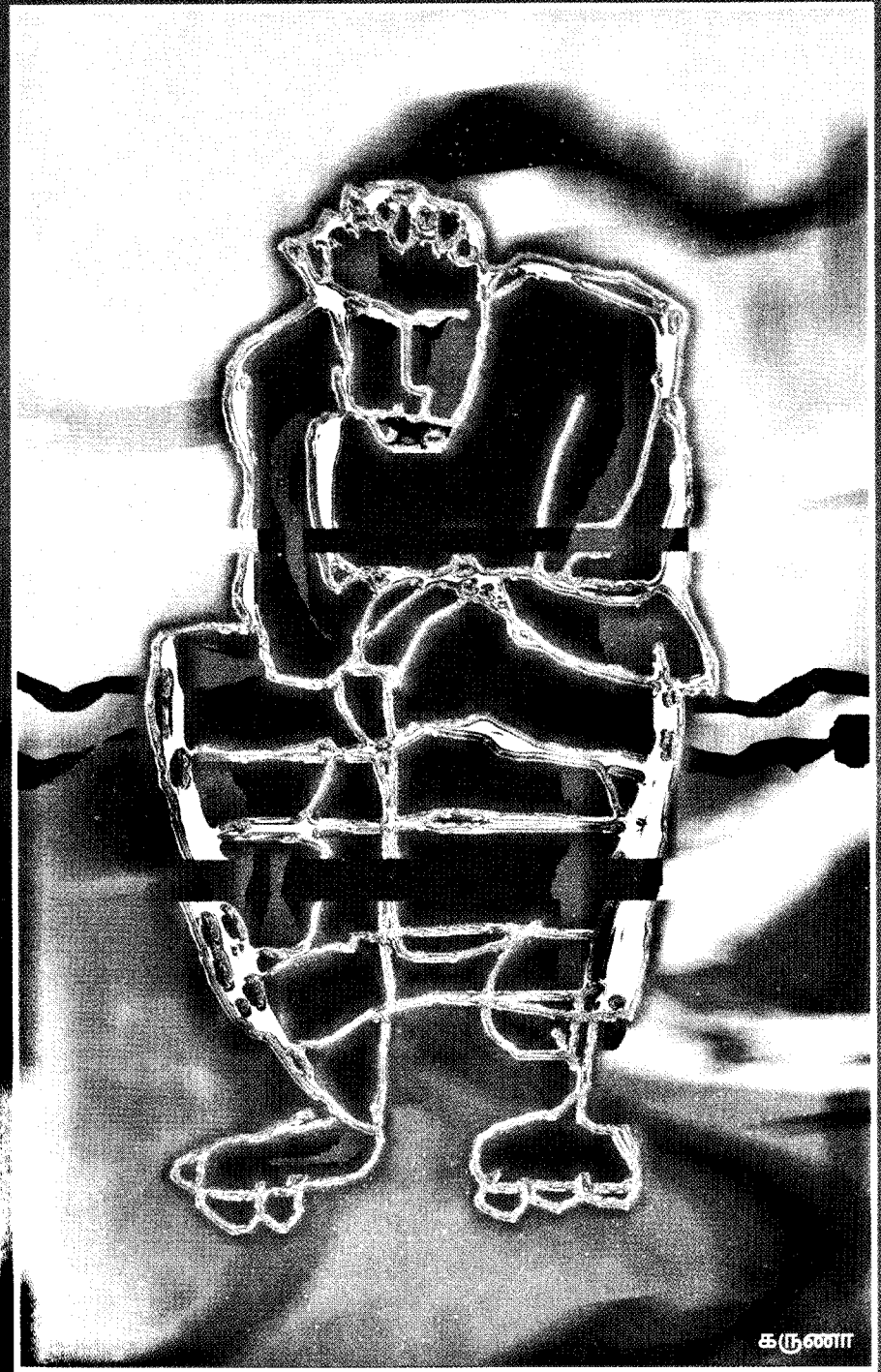
சில பிராந்தியங்களின் - வித்தியாசமான இனக்குழுமங்களின் மாறுபட்ட வாழ்பனுவலங்களை - கலக்கக் கூறுகளைப் பதிவுசெய்யும் பாரிய இலக்கு முன்னே இருந்தபோதும் நினைப்பின் வேகத்திற்கு அதனைப் பூரணப்படுத்திக் கொள்ளமுடியாத நடைமுறைகளும் இருந்துள்ளன.

விமர்சகர்களின், வரலாற்று ஆய்வாளர்களின், எழுத்தாளர்களின் அனுமானங்கள், எதிர்வுகூறல்கள் எல்லாவற்றையும் காலம் அனாயாசமாக அடித்துவிட்டுப் போய்விடும் மூர்க்கம்கொண்டது. நேற்றைய கலகப்பிரதிகள் இன்று செல்லாக்காசாகக் கருதப்படலாம். முதலாளித்துவ சமூக அமைப்பிற்கு எதிராக வீசப்பட்ட வெடிகுண்டுகளாகக் கருதப்பட்ட புரட்சிகரப் பிரதிகள் இன்று பெருங்கதையாடல் என்ற வகையறாவிற்குள் அடக்கப்பட்டு விடலாம். இன்று சிறிய கதையாடல் என்று கூறப்படும் விவகாரங்கள் அரைநூற்றாண்டுக்கு முன்னால் குக்கிராமங்களிலும் வீசியெறிந்த புரட்சித்தீயாய் ஜொலித்திருக்கின்றன. அறுதி உண்மைகள், முடிவுகள் என்பது மீண்டும் மீண்டும் ஐயத்திற்கும் கேள்விக்கும் உட்படுத்தப்பட்டவண்ணமேயுள்ளன.

இந்தத் தொகுதி இன்றைய எழுத்தியக்கத்தின் ஒரு பரிணாமத்தின் குறுக்கு வெட்டுத் தோற்றத்தை முன்வைக்க முனைந்திருக்கிறது. சமகாலப் புதிய எழுத்தாக்கங்களைத் தேர்ந்து ஒரு தொகுதியாக வெளியிடும் முன்மாதிரியான இலக்கிய முயற்சியாக ஐரோப்பாவில் 1996இல் தோற்றங்கண்ட இவ்வகை வெளியீட்டின் ஐந்தாவது தொகுப்பு இது. ஐரோப்பாவில் வெவ்வேறு பரிணாமங்களில் - நோக்குநிலைகளில் பின்னர் வெளியான பல தொகுதிகள் - மலர்களுக்கான ஆதர்ஸமாகவும் இது திகழ்ந்திருக்கிறது. ஒரு கடின முயற்சியை மதிக்கும் படைப்பாளர்களின் பலத்துடன் - கருத்து முரண்பாடுகளை சீனமதில்களாக்கிவிடாமல் நேசபூர்வமாக அணுகும் நாகரிக கம்பீரத்துடன் இத்தொகுப்பு வெளியாகிறது. இத்தகைய இலக்கியப் பதிவுகள் தொடர்ச்சியான செய்முறையில் விளைபவை. இம்மாதிரிப் பதிவுகள் நிறைய நிறைய வெளியாவது சமகால கலாசார உலகை நாம் புரிந்துகொள்ளப் பெரிதும் துணைபுரியும்.

மு நித்தியானந்தன்
லண்டன்

சித்திரை 2001

கருணா

கருணா

தி. ஞானசேகரன்

காட்டு பூனைகளும்
வண்டி கிளையும்

அறையின் நான்கு பக்கச் சுவர்களும் என்னை நோக்கி நகர்கின்றன. மெதுமெதுவாக நகர்கின்றன. இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் இந்தச் சுவர்களுக்குள் நான் நசுங்கிச் சாகப்போகிறேன்.

தலை சுற்றுகிறது. நெஞ்சு விம்மித் தணிகிறது. தேகம் குப்பென்று வியர்க்கின்றது. கைகளால் கண்களைப் பொத்திக்கொண்டு நான் வீரிட்டு அலறுகிறேன்.

சுவரில் மாட்டப்பட்டிருக்கும் மணிக்கூட்டில் நேரம் காலை எட்டு மணி. அதன் 'டிக் டிக்' சத்தம் பெரிது பெரிதாகிக்கொண்டே வருகிறது... என்னை நெருங்கி நெருங்கி வருகிறது. ஏ.கே.47இன் சத்தம்போல் என் காதைப் பிளக்கிறது.

"சும்மா சத்தம் போடாதையடி பிள்ளை..." அம்மா அடுப்படியிலிருந்து பலமாகக் கத்திறா.

கண்களைப் பொத்தியிருந்த கைவிரல்களைச் சிறிது விரித்து, நீக்கலி னூடாகப் பார்க்கிறேன். இப்போது சுவர்கள் பின்புறமாக நகரத் தொடங்குகின்றன. சிறிது நேரத்தில் மீண்டும் தமது இடத்தில் பொருந்திக்கொள்கின்றன.

நேரம் எட்டு ஐந்து.

ரியூசன் வகுப்புக்கு நேரமாகிறது. வசந்தி, கவிதா, பூரணி, நான் எல்லோரும் சேர்ந்துதான் சைக்கிளில் ரியூற்றறிக்குப் போவோம். இண்டைக்கு 'கெமிஸ்ட்ரி கிளாஸ்', 'சேர்' ஒன்பது மணிக்கெல்லாம் வந்துவிடுவார்.

"அம்மா, அம்மா... கதவைத் திறவுங்கோ... நேரமாச்சு. நான் ரியூசனுக்குப் போக வேணும்."

"....."

நான் கதவைப் படபடவெனப் பலமாகத் தட்டுகிறேன்.

"அவளோடை பெரிய கரச்சல்... ரியூசனுக்குப்போற நேரம் வந்திட்டால் அலட்டத் தொடங்கிவிடுவள்." அம்மா முணுமுணுக்கிறா.

"கிணிங்.... கிணிங்..."

தெருவிலை நிண்டு வசந்தி பெல் அடிக்கிறாள். என்னைக் கூட்டிக் கொண்டு போகத்தான் வந்திருக்கிறாள்.

"அம்மா கதவைத் திறவுங்கோ... ஏன் பூட்டிவைச்சிருக்கிறியள்? வசந்தி என்னை விட்டிட்டுப் போகப்போறாள்."

அவள் என்னை விட்டிட்டுப் போனா, நான் தனியாகத்தான் போகவேணும். இனிமேல் நான் அந்தப் பக்கம் தனியாகப் போகமாட்டன். எனக்குப் பயமா இருக்கு... தனியாக அவங்கடை 'சென்றி'யைத் தாண்டிப்போற தெண்டா... வசந்தி கூடவந்தால் பயமில்லை.

"அது வசந்தியில்லைப் பிள்ளை, வேறையாரோ தெருவிலை பெல் அடிச்சுக்கொண்டு போகினம். நீ சும்மா சத்தம் போடாமல் இரு."

அம்மா பொய் சொல்லுறா. வசந்தியின் பெல் சத்தம் எனக்குத் தெரியும். போறது வசந்திதான். கதவைத் தட்டித் தட்டி அம்மாவைக் கெஞ்சிக் கெஞ்சி நான் சோர்ந்து போகிறேன். கதவைத் தட்டிய கைகள் வலிக்கின்றன.

வசந்தி போயிருப்பாள். ரியூசன் தொடங்கிற நேரமாச்சு. அவள் தனியாகத்தான் போனாளோ அல்லது கவிதா, பூரணி எல்லாரும் சேர்ந்து போச்சி னமோ? எப்பிடிப் போனாலும் அவங்கள் சும்மா விடமாட்டாங்கள். ஐ.சி.யைத் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்து... ஸ்கூல் பேக்குகளைக் கொட்டிக் கிளறி, கேள்வியைக் கேட்டு...

சின்னராசு கார் ஓட்டிவரும் சத்தம் கேட்கிறது. யன்னல் பக்கம் சென்று வெளியே பார்க்கிறேன். யன்னலின் ஒரு பக்கக் கதவு உடைஞ்சு தொங்குது; இழுத்துப் பூட்ட ஏலாது.

"அடே சின்னராசு, இங்கை வாடா... அச்சாப் பிள்ளையெல்லே... இந்த அறைக் கதவைத் திறந்துவிட்டா."

அவனுக்கு நான் சொல்லிறது கேட்கேல்லை. விரென்று வேகமாய்க் கார் ஓட்டும்போது வாயிலிருந்து எச்சில் பறக்கிறது; தூவானமாய்த் தெறிக்கிறது. கால் இடறி விழும்போகும் நேரத்தில் சமாளித்துக்கொண்டு கியரை மாற்றுகிறான். ரிவேர்ஸ் கியர் பின்புறமாய் ஓட்டிவந்து விறாந்தையின் முன் நிற்பாட்டுகிறான்.

அவன் எங்கள் வீட்டுக்கு வரும்போதெல்லாம் விறாந்தையில் தொங்கும் கிளிக்கூண்டின் பக்கம் போவான். 'ரிவிரஸ்' இராணுவ நடவடிக்கையின்போது நாங்கள் ஊரைவிட்டு ஓடி வன்னிக்குப் போயிருந்த காலத்திலை ஒரு கிளி பிடிச்சனாங்கள். திரும்பி வரேக்கை அதையும் கொண்டுவந்திட்டம்... அது என்னை செல்லக்கிளி.

சின்னராசு தினமும் கிளி சாப் பிடுகிறதுக்கு ஏதாவது கொண்டு வந்து கொடுப்பான். அது சாப்பிடுவதை வேடிக்கை பார்ப்பான். வெகுநேரமாய்க் கிளியுடன் பேசுவான். அவனைக் கண்டுவிட்டால் கிளிக்கும் குதாசலம் பிறந்துவிடும்; ஏதேதோ பேசும். யன்னலினூடாக வீட்டின் முன்புறத்தைப் பார்க்க முடியாது. அதனால் சின்னராசு என்ன செய்யிறான் எண்டு என்னால் பார்க்க முடியவில்லை.

சின்னராசு மீண்டும் காரை ஸ்ராட் செய்கிறான்.

"அடே என்னை ராசாவெல்லே... கதவைத் திறந்துவிட்டா." நான் மீண்டும்

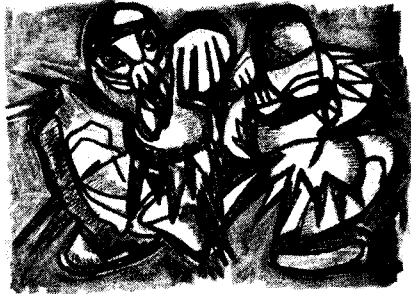

அவனிடம் கெஞ்சுகிறேன்.

“முடியாதக்கா... திறந்துவிட்டால் மாமி என்னைப் பேசுவா” என்று சொல்லிக்கொண்டே கார் ஓட்டியவண்ணம் அவன் விரைகிறான்.

எனக்கு மீண்டும் தலை சுத்துகிறது. திடீரெண்டு நாலுபக்கச் சுவர்களும் கைகோர்த்துக்கொண்டு என்னைச் சுற்றி வட்டமாய்ச் சுழல்கின்றன. “ஐயோ... ஐயோ...” நான் கண்களை மூடிக்கொண்டு வீரிட்டு அலறுகிறேன். நெஞ்சு

படப்படக்கிறது. தேகம் வியர்வையில்தான் நனைகிறது. மயக்கம் வருகிறது. நான் நிலத்திலே சாய்கிறேன். எவ்வளவு நேரம் மயங்கிக் கிடந்தேனோ எனக்கே தெரியாது.

விழித்தெழுந்தபோது உடம் பெல்லாம் வலியெடுக்கிறது; சோர்வாக இருக்கிறது. இப்ப ரியூசன் முடிஞ்சிருக்கும். முந்தி வடக்குச் சந்தியிலை ‘சென்றி’ இருந்தபொ

ழுது எங்களுக்கு எந்தக் கர்ச்சலும் இல்லை. பனை வடலியளுக்குப் பின்னாலிருந்து எழும்பி வருகிற சூரியனை ரசித்தபடி நாங்கள் ரியூசன் வகுப்புகளுக்குப் போறனாங்கள். சென்றிப் பக்கம் போகாமலே ரியூற்றறிக்குப் போகலாம். இப்ப இடத்தை மாத்திப் போட்டாங்கள். எங்கடை வீட்டிலை இருந்து நாலு வளவு தள்ளி சென்றி போட்டிருக்கிறாங்கள்.

போன மாசத்திலை ஒருநாள் மைமல்பொழுது... ‘றக்’ ஒண்டிலை வந்து அந்தப் பெரிய வீட்டுக்கு முன்னாலை இறங்கினாங்கள். வீட்டையும் வளவையும் சுத்திச் சுத்திப் பாத்தாங்கள். அடுத்த நாள் மரங்கள் தறிச்ச விழுத்துகிற சத்தங்கள் கேட்டுது. பனையளைத்தான் தறிச்சவங்கள். பனையாழ்ப்பாணத்தின் சின்னம்; கற்பகதரு எண்டு எங்கடை ஆக்கள் சொல்லி றவை. இவையளுக்குப் பனையளைத் தறிச்சாத்தான் பாதுகாப்பாம்!

தெருவிலை மண்முடையள்... மரக்குத்தியள்... தகரங்கள்... பெயின்ற அடிச்ச தார்ப் பீப்பாக்கள்... துவக்கோடை நிக்கிற இளவட்டங்கள்... கொச்சைத் தமிழ் மிரட்டல்கள்... கொஞ்சல்கள்... வெறித்த பார்வைகள்... காவல் அரண் ஒன்று புதிதாய் முளைத்தது.

அங்கு ஒரு நெட்டையன். பெயர் சரத். எந்தநாளும் சொட்டைக் கதைதான் கதைப்பான். அவனுக்குத் தமிழ் எழுத வாசிக்கவும் கொஞ்சம் கொஞ்சம் தெரியும்.

“சிங்களம் பேசத் தெரியுமா?” எண்டுதான் முதலில் கேட்டான். இல்லை யென்று சொன்னால் கொச்சைத் தமிழிலே கதைப்பான்.

‘தமிழ்ப் பெட்டையன் நல்ல வடிவாம். இங்கை பெம்பிளைப் பிள்ளையன் எல்லாருக்கும் சைக்கிள் ஓடத் தெரியுமா.’ “உங்கடை அம்மாமாருக்கும்

சைக்கிள் ஓடத் தெரியுமா” எண்டு ஒருநாள் கேட்டான். எங்கடை ‘ஐ.சி.’யை வாங்கிவச்சுக்கொண்டு கனநேரமாய்த் தராமல் கதைச்சுக்கொண்டே இருந்தான்.

வசந்திக்குக் கோபம் வந்திட்டுது. “ரியூசனுக்கு நேரமாச்சு, ஐ.சி.யைத் தாருங்கோ. தராட்டில் பெரியவனிட்டை ரிப்போட் பண்ணுவம்” என்று படபடத்தான்.

“நான்தான் இங்கை பெரியவன்” எண்டு சொல்லிச் சிரித்தான் அவன்.

அந்தச் சென்றியைக் கடந்து போறதெண்டா எல்லாருக்கும் சங்கடம்தான். வண்டில்களில், சைக்கிள்களில், தலைச்சுமைகளில் கஷ்டப்பட்டுக் கட்டியேத்திக் கொண்டுபோற சாமான்களை ‘செக்’ பண்ணிறதெண்டு கொட்டிச் சிந்துவாங்கள். சைக்கிள் செயின்கவர்களைக் கழட்டிச் செக்பண்ணிப்போட்டு நிலத்திலை போடுவாங்கள்; நாங்கள்தான் அதைப் பூட்டவேணும்...கொழுப்பு...

அண்டைக்கு எங்களைச் செக்பண்ணிற நேரத்திலை வேறையொருத் தரையும் செக் பண்ணாமல் போகவிட்டாங்கள். எல்லாரும் எங்களைத் திரும்பித் திரும்பிப் பாத்துக்கொண்டே போச்சினம். சந்தேகக் கண்கள்... எங்களுக்குக் கூச்சமாய் இருந்தது.

கொஞ்ச நாளில் ரியூசன் வகுப்பிலை எங்களைப்பற்றிக் கிசுகிசுப்பு... நாங்கள்தான் வலிய வலியப் போய் சென்றியிலை நிண்டு சிரிச்சுச் சிரிச்சுக் கதைக்கிறோம்.

பின்வாங்கிலை இருக்கிற சிவராசன் சொன்னான், “எங்கடை ஊர்ப் பெட்டையன், தெரிஞ்சதுகள் எண்டு ஆசையாய் நாங்கள் ஏதும் பகிடு கதைச்சால் எங்களை முறைச்சப் பாக்கிறாளாவை... அவங்களோடை இனிச்ச இனிச்ச நளினம் பேசிறாளாவை.”

“அதுமட்டுமில்லையடா, எங்களைப்பற்றி அவங்களிட்டை ரிப்போட் பண்ணுறாளாவை” என்றான் பக்கத்தில் இருந்த வேல்முருகு.

அப்போது வசந்தி என்னுடைய காதுக்குள்ளை சொன்னான், “உவையளுக்கு எங்கடை நிலைமை எங்கை தெரியப்போகுது? அவங்கள் கேள்வி கேட்டால் பதில் சொல்லாமல் இருக்க முடியுமா? அவங்களோடை சிரிச்சுக் கதைச்சா செக்கிங் குறையும்; பிரச்சினை இருக்காது. நாங்கள் மனசுக்குள்ளை எரிஞ்சுகொண்டுதான் வெளியிலை சிரிக்கிறம் எண்டது உவையளுக்குத் தெரியாது.”

கொஞ்ச நாளில் எல்லாம் பழகிப்போய்விட்டது. சென்றியில் எங்களுக்குப் பெரிதாய் செக்கிங் ஏதும் இருப்பதில்லை. தனியாய்ப் போகும்போதும் பயமிருக்காது. அதனால் ரியூற்றறிக்குப் போகும்போது சேர்ந்து போகவேண்டுமென்ற நிலைமையும் இல்லை. இப்போது அங்கு ஐ.சி.யை எங்களிடம் கேட்கமாட்டார்கள். ஆனாலும் அந்த இடத்தில் சைக்கிளை ஓட்டிச்செல்வதற்கு எவருக்கும் அநுமதியில்லை. இறங்கி உருட்டிக்கொண்டுதான் போக வேணும்.

வசந்தி ஒருநாள் என்னிடம் கேட்டாள், “சென்றியிலை நிக்கிற சரத்தைப் பற்றி நீர் என்ன நினைக்கிறீர்?”

“நல்ல ஆள்மாதிரித்தான் தெரியுது” என்றேன்.

“அவனோடை நீர் அடிக்கடி கதைக்கிறீராம். அவன் உமக்கு லெட்டர் குடுத்தவனாம்; போய்ஸ் கதைக்கினம்.”

“என்ன வசந்தி நீரும் அதை நம்புறீர்? லெட்டர் எனக்குக் குடுக்கேல்லை. போறவழியிலை போஸ்ற ஒபீஸிலை போஸ்ற பண்ணச் சொல்லித்தான் தந்தவன்... சத்தியமாய் வேறையொண்டும் இல்லை.” நான் அழுதுவிட்டேன்.

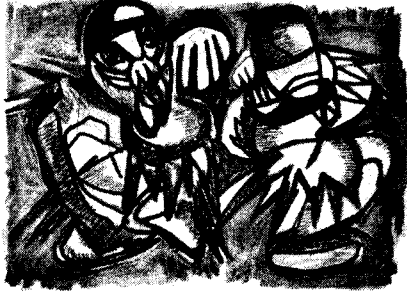
சின்னராசு யன்னல் பக்கம் பரபரப்புடன் றான். யன்னல் கம்பி களைப் பிடித்தபடி தாழ்ந்த குரலில் கிசுகிசுப்பான். “அக்கா அக்கா ஆமிக்காறங்கள் தெருவிலை நிக்கிறாங்கள். வீடு...ய செக்பண்ணப்போறாங்களாம். எனக்குத் தெருப் பக்கம் போகப் பயமாய் இருக்கு. அதுதான் இங்கை ஓடிவந்தனான்.”

எனக்குத் தலைக்குள் ஏதோ செய்கிறது. சுவர் ஓரமாய் மறைந்து நின்று தெருப் பக்கம் பார்க்கிறேன். சரத்தின் தலை தட்டிப்படலைக்கு மேலால் தெரிகிறது. அவனருகே நிற்பவன் சுமதிபாலா. அவர்கள் என்னைத் தான் நோட்டம் விடுகிறார்கள். சரத் என்னைக் கண்டிட்டான். தலையில் அணிந்திருக்கும் தொப்பியை முன்புறமாகச் சரித்து தன்னுடைய முகத்தை மறைக்க முயற்சிக்கின்றான். கூர்ந்து பார்க்கிறான். அவனது கையில் ரி.56 இருக்கிறது. துவக்கின் விசையில் அவனது சுட்டுவிரல் பதிவது நன்றாகத் தெரிகிறது.

எங்கோ இருந்து வந்த காட்டுப் பூனையொன்று முன்விறாந்தைப் பக்கம் போகிறது.

“மியாவ், மியாவ்”

“எடே சின்னராசு கிளிக்குச் சாப்பாடு போட்டனியே? கூடு திறந்தபடியே கிடக்கு? பூனை உலாவுதடா கவனம்.”

சின்னராசு என்னை விநோதமாய்ப் பார்க்கிறான். “என்னக்கா மறந்துபோனியளே? இப்ப கிளி அங்கை இல்லை... போன கிழமை அது செத்துப்போச்சு.”

ஓ.. ஓமோம், எனக்கு நினைவுக்கு வருகிறது... கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் புகை மூட்டத்துக்குள் தெரிவதுபோல் நினைவு வருகிறது. நான் விம்மி விம்மி அழுகிறேன்.

அண்டைக்கு நான் தனியாத்தான் போனனான். சென்றியிலை சரத்தும் சுமதிபாலாவும் தான் நிண்டவங்கள். என்றை சைக்கிளைப் பறிச்சு உள்ளுக்குக் கொண்டுபோய் வச்சிட்டாங்கள். சைக்கிளைத் தரச்சொல்லி நான்

கெஞ்சி மன்றாடினன். உள்ளுக்குப் போய் எடுக்கச் சொன்னார்கள்.

நான் தயங்கித் தயங்கி.... பயந்து பயந்து... ஐயோ எனக்கு மயக்கம் வருகுது. தேகம் நடுங்குது; நெஞ்சு படபடக்குது.

ஓ, அதுக்குப் பிறகு... உச்சந் தலைக்குள் ஏதோ கிழிந்து சிதறி... எழும்பமுடியாமல்... எழும்பி, நடக்க முடியாமல் தள்ளாடித் தள்ளாடி, சைக்கிளை உருட்டிக்கொண்டுதான் வீட்டுக்கு வந்தனான்.

விறாந்தையிலை சைக்கிளைச் சாத்தினபோது அம்மா கவலையோடு சொன்னா, “உவன் சின்னராசு வந்து கிளிக்குச் சாப்பாடு போட்டுக்கொண்டிருந்தவன். கூட்டுக் கதவைப் பூட்ட மறந்திட்டான். காட்டுப் பூனையொன்று திரிஞ்சது... கிளியைக் கடிச்சுக் குதறிப்போட்டுது பிள்ளை...”

எனக்கு நெஞ்சு விறைச்சுப்போச்சு.

அம்மா என்ன சொல்லிறா... ஒருவேளை... ஒருவேளை?

என்னுடைய தேகம் நடுங்குது.

கிளி இரத்த வெள்ளத்தில் குற்றுயிராய்க் கிடக்கிறது. அதன் அடிவயிற்றின் கீழ் காட்டுப்பூனை பதித்த கோரச்சுவடுகள்...

மயங்கி நிலத்திலே சாய்கிறேன்.

என்னைச் சுற்றியிருக்கும் சுவர்கள் சுழல்கின்றன; என்னை நெரிப்பதற்கு மெது மெதுவாய் நெருங்கி வருகின்றன.

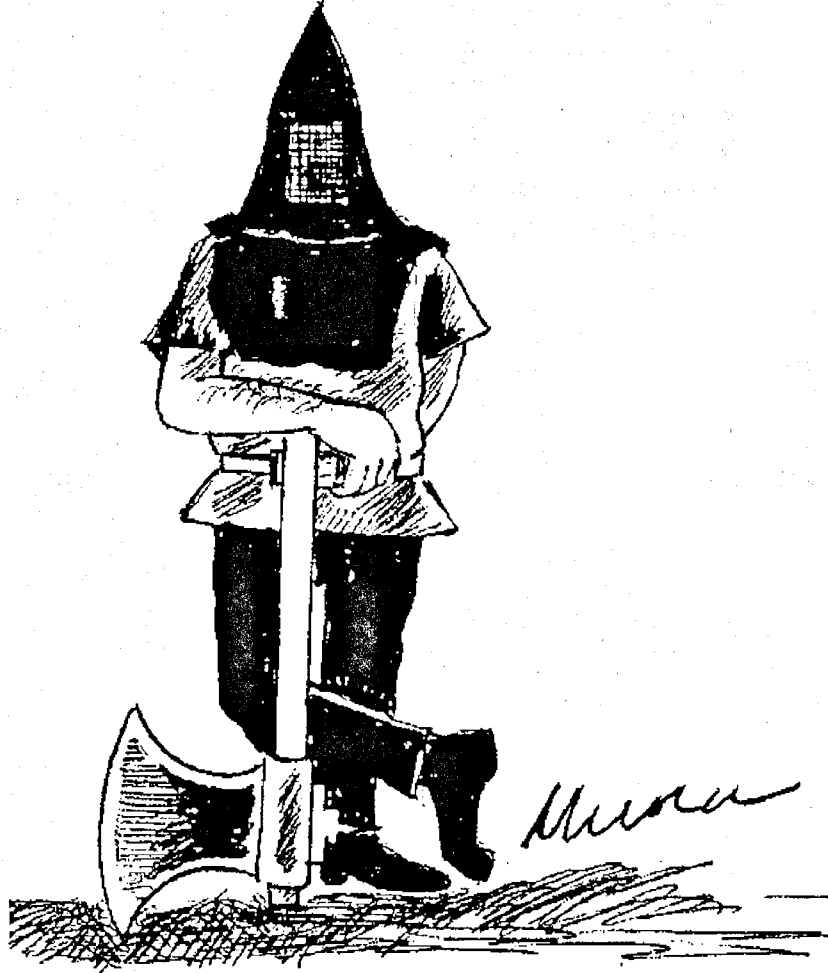
“ஐயோ... ஐயோ!”

□

உடைந்த வாவியும்* பிரிந்த கிளையும்

மு. பொன்னம்பலம்

ஸ்ரீலங்கா சிறைச்சாலை

மூனா

மலைகள் சூழப் பள்ளத்தாக்கில்
ஓர் இருண்ட வாவி படர்ந்து கிடந்தது
மலைநிழல் வீழத்திய இருண்மையில் மூழ்கி
இதிகாச கால கனவு மடிப்புக்கள்
அலைகளில் அவிழக்
கிடந்தது வாவி.

கிடந்த வாவியின் கட்டைத் தகர்த்து
ஓர் கிளை பிரிந்து தனி வழி சென்றது
இப்போ அதுவேவார் உடைந்த வாவி
வாவி உடைந்து, அரைஞாண் கொடியென
தவழுமக் கிளையின்
மெலிந்த நிலையிலும் அழகு நெளிந்தது

பிரிந்து செல்லும் கிளையைப் பார்த்து
மலைகள் பொருமின.
“என்ன துணிச்சல்! எமதரண் கடந்து
செல்லுமச் சிறுக்கியை கொல்லுங்கள் கொல்லுங்கள்!”
கூக்குரல் இட்ட மலைகளின் குரல்கள்
கீழே இருந்து குளிரில் உறைந்து
தூங்கிய ஏவல் பறைகள் உணர்வை
உசுப்பின உடனே

பாறைகள் உருண்டன
பாறைகள் உருண்டன
உணர்வின் உந்தலில் பாறைகள் உருண்டன.
காலங்காலமாக இருண்மைக்குகையில்
புகைந்து கொண்டிருந்த
வன்மத்தியை அவைக்கு வெளிச்சமாய் தெரிந்தன

பாறைகள் உருள
மெல்ல நெளிந்த அப்பச்சிளங் கிளையின்
மண்டை தகர்ந்தது
உடல் பிய்ந்தது
காலும் கையும் துண்டாடப்பட்டு துவண்டன
தூக்கி எறியப்பட்ட அவையவங்கள் பாறையில் சிக்கி
இரத்தம் கொட்டின
மெல்லப் புனலெறிந்த வீடுதலை ஓட்டம்
குருதியில் குளித்தது.
குற்றயிர் முனகல்கள் கால வெளியைக்குடைந்து குடைந்து

நீதிக் கழைத்தன.
தூர இருந்து பார்த்திருந்த மலைகள்
தமக்குள் கொடுப்புள் நமட்டுச் சிரிப்பில்!
பிரிந்த கிளையில் வாழ்ந்த மீனினம்
ஓவென அலறி மேலெழுந்தெழுந்து துடித்து வீழ்ந்தன
துயரில் மூழ்கிய அவற்றின் முனகலை
கூழ்ந்திருந்த மலையின் சுவர்கள் அதிர
காற்றெடுத்தறைந்தது.

மெல்ல நடந்த கிளையின் படுகை
செங்கம்பள விரிப்பாய் சிவந்து படர்ந்தது
அச் செங்கம்பள விரிப்பில் அதன் வீடுதலைக் காதலன்
விரைந்து வரும் கால ஓசை அதிர்வுகள்...

* உடைந்த வாவி என்பது பிந்துனுவெவ எனச்
சிங்களத்தில் பொருள் கொள்ளப்படும்.

கருணாபுரணா

அம்ரிதா ஏயெம்

“**டே**ய், அந்த டம்ளரெல்லாதையும் கெதியாய் எடுத்து வாடா” என்ற அரக்கச் சத்தம் கிருஸ்ணபிள்ளையை நோக்கி அந்த தடியன் முதலாளியின் பாணை வயிற்றிலிருந்து வந்தது. கெதியாய் எடுத்துக் கொடுக்கவேணும், இல்லாட்டி இந்த தடியன் காதை மின்னிவிடுவான். இல்லாட்டி பணிஸ், பாண் வைக்கிற பட்டறை பொட்டிக்கு பின்னால் என்னை கூட்டிப்போய் நாலு சாத்து சாத்துவான். சாத்துப்பட்டத வெளிய சொல்லவும்கூடாது. சொன்னால் திரும்பி அடிச்சி வெளியே அனுப்பிவிடுவான். அனுப்பினா என்ற வயிறுதான் காயும்.

நான் கிருஸ்ணபிள்ளை, இந்த கெம்பஸ் கென்ரீன்ல ஒருநாளைக்கு பத்து ரூபாவுக்கும் முணு வேளைச் சாப்பாட்டுக்கும் வேல செய்றன். இந்தக் கெம்பஸ்ல படிக்க அக்காமாரும் அண்ணன்மாரும் கதச்சிச்சிருக்க அந்த வட்டமான மேசயவிட என்ர உயரம் என்னவோ அர அடிதான் கூட. ராவையில் ரெண்டு மணிக்கி எழும்பி, ராவு புளிக்கப்போட்ட மாவ எடுத்து ரொட்டி வீசி, கிளாஸ் கழுவி, சாப்பாட்டு பிளேட் துறைச்சி, அதுக்கு மேலே லன்ச் பேப்பர் போட்டு சாப்பாடு கட்டி, அத வெறுங்காலோட அந்தக் கறுத்த தார் வீதியால வெயிலுக்குள்ள தலைக்குமேல வச்சி சுமந்து மெயின் கென்ரீனுக்கு கொண்டுபோயி, பின்ன நான் வேல செய்யிற கென்ரீனுக்கு சாமான் தட்டுபட்டா மதிலுக்கு மேலால பாய்ஞ்சி கடைக்கு போய், மீண்டும் மதிலுக்கு மேலால ஏறி, கொண்டுவந்து, எல்லாம் செஞ்சி முடிக்கையில் ராவு பத்து மணி வேற. அதுக்கிடையில் கெம்பஸ்ல படிக்க அண்ணன்மார ஏச்சு வேற.

என்ர சம்பளமோ பத்து ரூபா. ஆனா அந்த தாடிக்கார அண்ணன் ஒரு நாளாக்கி பத்து கோல்லீப் வாங்கிறவரு. பத்துக்கும் அம்பத்து அஞ்சி ரூபா வரும். என்ர சம்பளம் ஒண்ணேமுக்கா கோல்லீப். பதினாலு வய சிறகு கீழே சின்னப் பிள்ளையள் வேல செய்யப்போடாதாம், செஞ்சா பொலிஸ்ல புடிச்சிக் குடுக்கலாமாம் எண்டு அந்த கண்ணாடிக்கார அண்ணன் கத்திக்கிட்டு இருப்பாரு. ஒருவேள அவன் புடிச்சிச் குடுத்து, எனக்கு வேல போனா என்ர வயிறு காயும் எண்டுபோட்டு ரிப்போட் பண்ணாமலும் விட்டிருக்கலாம்.

நான் கிருஸ்ணபிள்ளை. வயது பத்து. இன்னேரம் நாலாம் வகுப்பு படிக்கணும். ஆனா படிக்கல. கென்ரீன்ல எச்சிக்கல்ல கழுவுறன். நான் படிக்காட்டியும் படிப்புக் கூடின இடத்துக்கும் எனக்கும் என்னவோ ஒரே ராசிதான். பத்து வருசத் துக்கு முன்னால இந்த கெம்பஸின் 13ம் நம்பர் ரும்லதான் ஒரு வெள்ளிக்கிழமை நான் பிறந்தேன். நானும் அம்மாவும் ரெத்தத்தில துவைஞ்சி கிடக்கிற நேரத்திலதானே அப்பாவும் ரெத்தத்தில துவைஞ்சி கிடந்தாராம். அந்த மாமரக்

கட்டையில், நெஞ்ச வளத்தாட்டி கத்தியால குத்திச் சாவச்ச 153 பேரில் என்ர அப்பாவும் தானே ஓராள். இந்தக் கெம்பஸ்ல இருந்து தானாமே அப்பாவையும் மத்த எல்லாரையும் கூட்டிக்கிட்டு போனாங்களாம்.

அம்மா தந்த அப்பாட போட்டோவ நான் இன்னும் பத்திரமா வச்சிருக்கன். அப்பா என்ன வடிவு. நடுவால தல புறிச்சி, எருமகடா மீசையோட என்ன வடிவு. அப்பாவ கத்தியால குத்திச் சாவைக்காம இருந்திருந்தா நான் எச்சிக்கல்ல கழுவுவேனோ என்னமோ? நான் பிறந்த கெம்பஸ்லயே நான் வேலை செய்றன். ஒரு வித்தியாசம் எல்லாரும் படிச்சிமுடிச்சிட்டித்தான் கெம்பஸ் வருவாங்க. நான் படிக்காமலே வந்து அடிபட்டு, ஏச்சப்பட்டு கல்ல கழுவுறன்.

ஏனெண்டா நான் கிருஸ்ணபிள்ளை; எச்சில் பாத்திரம் தொறைக்க பொறந்த எச்சம். என்னோட படிச்சவனுக்குக்கெல்லாம் றுசாந்தன், தினோஜன், அபராஜிதன் எண்டு பேரிருக்க எனக்கு மட்டும் கிருஸ்ணபிள்ளை; கிழட்டு பேர். அம்மாவுக்கு நெனவு தெரிஞ்சிருந்தா நல்ல மொட்டான பேர் வச்சிருப்பாவாக்கும். எனக்கு பேர் வக்கற ரைம்ல அவட உடம்புக்கும் மனசுக்கும் வலிகட்டி மயங்கிக் கிடந்தாவாமே. என்ர பாட்டிதான் இந்த பேர் வச்சதாம். அப்படியே பதியுறவனுகளும் பதிஞ்சிட்டானுகளாம். ஆனா கிருஸ்ணன் என்டா பகவானாம், நான் பகவானின் பிள்ளையாம். கிருஸ்ணனை எப்படியும் கிருஸ்ணன் எண்டுதானே கூப்பிடுறம் எண்டு அந்த அழகான, செத்தையில் மாட்டியிருக்க குழந்தை கிருஸ்ணன் படத் தைக் காட்டி பாட்டி கதை சொல்லுவா. அந்த வடிவான குழந்த மாதிரியா நான் இருக்கன். அந்தக் குழந்தைக்கோ நெற்றியில் மட்டும்தான் கறுத்தப் பொட்டு. எனக்கோ உடம்பு, முகம் பூரா கரிச்சட்டிப் பொட்டு. ‘கிருஸ்ண’ எண்டா உலகத்த ஆக்கி அழிக்க சக்திகொண்ட அரச எஜமானன் எண்டு கருத்தாம் எண்டு பாட்டி சொல்லுவா. அப்ப நான் அரச எஜமானின் பிள்ளையா? அப்படியெண்டா என்ர கோட்ட கொத்தளமெல்லாம் எங்கே? முட்டக்கோது வீசுற முலையும், கொத்துரொட்டிக் கல்லுமா?

நான் ரெண்டாம் வகுப்பு வரயும்தான் படிச்சன். முதலாம் வகுப்பில ரெண்டு ஏயும் நாலு பீயும். நான் கெட்டிக்காரன். ஆனா படிக்க இப்ப விருப்பமில்ல. ஒரு நாள் வகுப்பில இருக்கன். டீச்சர் அப்ட படிச்சி தந்திகிட்டு இருக்கா, டப், டப் பெண்டு குண்டு சத்தம். அதுக்குட் பின்னே படபடவெண்டு சத்தம். அப்ட ஒரு ஓடு உடைஞ்சி, நொறுங்கி சனோ ஜாவுக்கு தலையில் விழுந்து ரத்தம் ஓடிச்சு. கொஞ்ச நேரத்துக்கு பின்ன றுசாந் தன்ட காலுக்குள்ள என்னவோ வெடிச்சி கால்ல இருந்து ரெத்தம் வழியத் தொடங்கிச்சு. றுசாந்

தன்ட சேட்டு களிசான் புள்ளா ரெத்தம்தான். றுசாந்தனும் சனோஜாவும் அண்டக்கிக் கத்தின கத்து இன்னமும் ஞாபகத்தில் இருக்கி. போன ஜனவரி மாசம் முதலாம் தேதி சாமிக்கு பூச்சாத்த வீட்டு முற்றத்திற்கு மல்லிகைப்பூ ஆயப்போன என்ற பள்ளியில் மூண்டாம் வகுப்பு படிக்க அந்தப் பிள்ளையும் மண் மூடைப் பக்கம் இருந்து வந்த குண்டுபட்டு சாகற ரைம்ல இப்பிடித்தானே கத்திச் செத்திருக்கணும். றுசாந்தனும். சனோஜாவும் கத்தி, அபராஜிதன் மயங்கிக் கிடக்கற ரைம்ல அப்ப சிவப்பு நெருப்புக்கட்டி ஒண்டு சத்தத்த தூக்கிக்கிட்டு என்ற சொத்தைக்கி நேராய்ப் போய் வெடிச்சிது. அண்டு பள்ளிக்கு பயந்தனான்தான், அதுக்கு பிறகு பள்ளிப்பக்கமே போனதில்ல. இப்படி என்னப் போல எத்தன பிள்ளையள் பள்ளிக்கி போகாம இருக்காங்களோ தெரியாது. கோரப்பல்லு முளச்சி, பெரிய நகம் வளர்த்து, நாக்கால ரெத்தம் ஒழுக் ஒழுக் ராவையில் சங்கிலிக்கறுப்பன் வருவானாம் எண்டு பாட்டி கத சொல்லுவா. எனக்கு பள்ளி எண்டா சங்கிலிக்கறுப்பன்போல கனக்காதாம் பயம்.

அப்பா செத்தோடனையே அம்மா ரெண்டாம் கலியாணம் செஞ்சா. சித்தப்பா மப்புல ஒருவனை கத்தியால குத்திட்டு மறியலுக்கு போயிட்டாரு. அம்மா பொறகு கஸ்டப்பட்டு வெளிநாடு போனா. ரெண்டு வருசமாகியும் இன்னமும் ஒரு கடிதம்கூட வாறதேயில்ல. ஒருவேள கடிதம் வந்தாலும் எங்களுக்கு கிடக்கிதில்ல என்னமோ? இப்பிடி எத்தனை கிருஸ்ணபிள்ளை களின்ர அம்மாக்களின்ர கடிதங்கள் கிருஸ்ணபிள்ளைகளின்ர பாட்டிமாருத் தும், கிருஸ்ணபிள்ளைகளுக்கும் கிடைக்கிறதில்லையோ? அம்மா இருந் திருந்தாவெண்டா, இல்லாட்டி அம்மா காச அனுப்பினாவெண்டா, இல்லாட்டி அம்மா அனுப்பின காச கிடைச்சிருந்தா இந்தக் கென்ரீன்ல கறிகொதிச்சி சட்டியிலிருந்து அடிச்ச வெக்க என்ட முகத்தில் படவிட்டிருப்பாவோ என்னமோ?

அண்டைக்கி ஒரு 'சேர்' அவர்ர மகன கென்ரீனுக்கு கூட்டிக்கி வாறாரு. என்ற வயசிதான் அவனுக்கு இருக்கிம்போல. சேர் அவனுக்கிட்ட கேட்ட கேள்வியொண்டுக்கு அவனுக்கு விட தெரியல்ல. எனக்கு தெரிஞ் சிது. நான் அப்ப அவனவிட கெட்டிக்காரன் தானே. அப்ப நான் ஏன் இப்படி இருக்கன்? அவன் வடிவா சிவத்த ரீசேட், மஞ்சள் கோடு பச்சக் கரை போட்ட சோட்ஸ் போட்டு வடிவா இருக்கான். என்ற உடு ப்போ எப்பவும் ஊத்தையாத்தானே இருக்கிம். ரெண்டு உடுப்பத் தவிர வேறு உடுப்பு இல்லையே. என்ற உடுப்பிலயும் சிவப்பு, பச்சை, மஞ்சள் எல்லாம் கோடு கோடா, கரை கரையா இருக்கிம். ஆனா, அது கரட், பீற்றுாட்டாலயும் மஞ்சளாலயும் மரக்க றியாலயும் வச்சதாக்கும். நான் ஏன் இப்பிடி? அவன்

ஏன் அப்பிடி? நான் மாறிப் பொறந்திருந்தா? அந்த சேர்ற மகன் இந்த வேலையெல்லாம் அடிபட்டு ஏச்சுப்பட்டு செய்வானா? எல்லாம் பாட்டி சொல்லுற கிருஸ்ணன்ட வேலையாக்கும்.

கிருஸ்ணபிள்ளை என்பது நான் மட்டுமா? கிருஸ்ணபிள்ளைகள் பிறக் கிறதே எச்சில்கல்ல கழுவவும், குறப்பால் ஊத்தவும்தானே. ஏன் மணி யக்காட சாப்பாட்டுக் கூட சுமக்கும் தியாகும் கிருஸ்ணபிள்ளை. விக் னேஸ்வராட கிளாஸ் கழுவுற இளங்கோவும் கிருஸ்ணபிள்ளை. பூச்சி அண்ணனுக்கு ராவைக்கு இரவு ரெண்டு மணியிலிருந்து ரொட்டி வீசும் கண்ணனும் கிருஸ்ணபிள்ளை. ரசீத் காக்காவுக்கு அரிசரிக்க அமீரும் கிருஸ்ணபிள்ளை. மயில் அண்ணனிற்கு விறகும் அரிசிம் சுமக்கும் சத்யனும் கிருஸ்ணபிள்ளை. ராசிக் காக்காட பீங்கான் கழுவுற பிரபாகரனும் கிருஸ்ண பிள்ளை. முரளிர்ர கென்ரீன்ல மாவாட்டுற அருளும் கிருஸ்ணபிள்ளை. பாலகிருஸ்ணனின் சாப்பாட்டு பார்சல்களை லாம்பு பிடிச்சி ராவையில் கெம்பஸுக்கு கொண்டுபோற பாலுவும் கிருஸ்ணபிள்ளை. கிருஸ்ணபிள்ளை என்பது நான் மட்டுமில்ல.

“டேய் என்னடா? ஒரு அஞ்சாறு டம்ளர் எடுக்க இவ்வளவு நேரம்?” என அந்த தடிச்ச வயிறன் காத முறுக்கி தலையில் குட்டுறான். குட்டுச் சத்தம் பெரிசாக் கேட்டது. ஆனா வலிக்கல்ல. ஏனென்டா, நான் கிருஸ் ணபிள்ளை; அடக்குப்படவும் அடிபடவும் பிறந்தவன். □

தொட்டிற் பழக்கம்

சி.சிவசேகரம்

முன்னம் ஊரில்
ஆங்கில வகுப்பு வாத்தியார்
தமிழிற் கதைத்தால் ஏசுவார்,
அடிப்பார், அபராதம் இருவார்.
தமிழ்க் கதைப்புத்தகம் கையிற் கண்டால்
பறிமுதல் செய்வார். கிழித்தும் எறிவார்.
ஆனாலும் தமிழிற் தான்
வாய்க்குள் முணுமுணுப்பேன்.

இன்று கொழும்பில்
சிங்கள வகுப்புவாத வாத்தியார்
தெரு வழியே
தமிழிற் கதைத்தால்
முறைப்பார், முடியுமெனின் ஆட்சேர்த்து
அடிக்கவும் முனைவார்.
கையிற் தமிழ்ச் செய்தித்
தாள் கண்டால் ஏசிப்
பறித்துக் கிழிப்பார்.
ஆனாலும் தமிழிற் தான்
வாய்க்குள் முணுமுணுப்பேன்.

தொல்காப்ப பள்ளிக் கிழிப்பு

நந்தினி சேவியர்

கே.கே.ராஜா

தொல்காப்பியர் பள்ளக்கூடம்

நந்தினி சேவியர்

கே.கே.ராஜா

அந்தப் பள்ளிக்கூடம் கட்டப்பட்ட காலம்பற்றி இவனுக்கு எதுவும் தெரியாது.

இவனது அம்மா அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்ததாகவும், இவனது மாமா குஞ்சியப்புமார் எல்லாம் அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்ததாகவும் இவன் அறிந்திருந்தான்.

மதுரமரங்கள் சூழப்பெற்ற வயல்வெளித் தாமரைக்குளத்தைத் தாண்டி வரம்புகளால் நடந்து ஒரு மண் ஒழுங்கையால் ஏறி இவன் அந்தப் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போயிருக்கிறான்.

பெரிய தாட்டான் குரங்குகள் வாகைமரங்களில் தாவுகின்ற குழைக்கடைச் சந்தியால் திரும்பி கேணியடியால் செல்லும் பிறிதொரு பாதையாலும் அந்தப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு இவன் போயிருக்கிறான்.

சுற்றிவர மாமரங்கள் சூழப்பெற்ற கிடுகால் வேயப்பெற்ற இரண்டு மடுவங்கள் கொண்டதுதான் அந்தப் பள்ளிக்கூடம்.

இவனது அப்பு இவனைத் தோளில் உட்காரவைத்து ஒரு சரஸ்வதி பூசைக்கு மறுதினம் அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்த்தது இவனுக்கு ஞாபகம்.

கந்தசாமி, செல்லம், சபாரத்தினம், சந்தியாப்பிள்ளை, பூமணி, கோயிலம்மா, ராசலிங்கம், சின்னான் என் கின்ற கதிரவேலு ஆகியோருக்கு ஏடு திறந்ததும் அதே நாள்தான்.

தொடங்குமா மீளாட்சியம்மா என் கின்ற ரீசர்தான் இவனுக்கு ஆனா, ஆவண்ணா சொல்லிக் கொடுத்த முதல் ரீசர்.

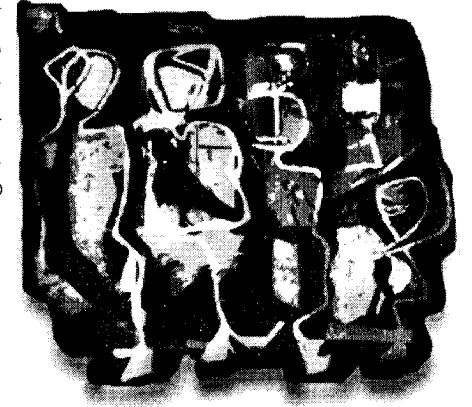
பள்ளிக்கூட வாயிலில் நெடுத்து வளர்ந்திருந்த சர்க்கரை நெல்லி மரத்தின் கீழ் வட்டமாக இருந்து 'அறஞ் செய விரும்பு' என்று கத்திக்கத்தி ஆத்திசூடி வரிகளைப் படித்ததும் இவனுக்கு நினைவிருந்தது.

வேறு பாடசாலை மாணவர்கள் 'உமா வாசகம்' படிக்க இவனும் நெல்லிமரப் பள்ளிக்கூட மாணவர்களும் 'பாலபாடம்', 'பாலபோதினி' படித்ததும் இவனுக்கு ஞாபகத்திலிருக்கிறது.

மிக நோஞ்சானாக இருந்த இவனை நாலாம் வகுப்பு காசிநாதன் 'கடுகர்' என்று செல்லமாகக் கூப்பிட்டதும் இவனுக்கு நினைவிருக்கிறது.

முரடான காசிநாதன் பின்நாட்களில் 'சண்டியன் காசி'யாகியதும் இவனது நினைவிலில்லாமலில்லை.

நெல்லிமரப் பள்ளிக்கூடத்தில் இவன் படித்த காலத்தில் பெரிய சூரிய

கிரகணம் ஒன்று வந்ததும் இவனுக்கு நினைவிருக்கிறது.

பொன்னையா வாத்தியார் கண்ணாடி ஒன்றில் கரும்புகை பிடித்து அதற்குள்ளால் மாணவர்களைச் சூரியன் பார்க்கவைத்ததும் இவன் நினைவில் உண்டு.

பொன்னையா வாத்தியார் கரும்பலகையில் கீறும் பூனைக்குட்டிகளின் படமும் இவனுக்கு ஞாபகமிருக்கிறது.

பொன்னையா வாத்தியாரின் மோட்டார் சைக்கிள், அச்சைக்கிளின் பின்புறமுள்ள மருந்துகள் உள்ள பெட்டி எல்லாம் அவனது ஞாபகத்திலுண்டு. பொன்னையா வாத்தியார் ஒரு முறிவு நெரிவு வைத்தியரும், விஷகடி வைத்தியரும் கூட.

நெல்லிமரப் பள்ளிக்கூடத்தின் பொறுப்பாளராக - பொறுப்பாளர்போல-அவர் இருந்தாலும் தலைமை ஆசிரியர் பொறுப்பு மீண்ட்சியம்மா ரீச்சரும் குத்தான்.

இவன் முதலாம் வகுப்பில் படித்த காலத்தில்தான் தாமரைக்குளத்தடியில் நன்னியரின் மகன் செல்லையன் கண்டங்கருவாலை பாம்பு கடித்து மரணித்துப்போனான்.

பொன்னையா வாத்தியாரின் விஷகடி வைத்தியம் சரிவராமல் நீலம் பரிந்து சின்னானின் அண்ணன் செத்துப்போனான்.

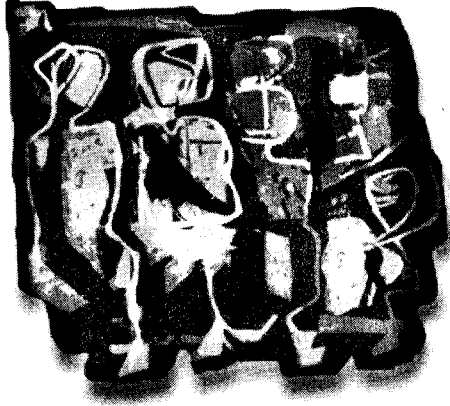
சரஸ்வதி பூசைக்கு பூ பிடுங்குவதற்கு மட்டுமே அனுமதிக்கப்படும் இவனும் இவனைச் சேர்ந்தவர்களும்... பல நாட்கள் தாமரைக்குளத்தடிக்குப் போகாதிருந்ததும் இவனுக்கு நினைவிலிருந்தது.

சபாரத்தினம் தண்ணீர் அள்ளி வைக்கும் கறள் பிடித்த வாளியும் பால்பேணியும், அது வைக்கப்படும் குச்சுச் சுவரும் இவனுக்கு நினைவிலேயே இருந்தது.

பூமணி தண்ணீர்ள்ளி வார்க்கக் காசியும் கந்தசாமியும் இவனும் கைமண்டையில் தண்ணீர் குடித்த மையும் ஞாபகத்திலேயே இருந்தது.

இவன் அரிவரி முடித்து வகுப்பேறி முதலாம் வகுப்புக்கு வந்த சிலநாட்களின் பின்பு நெல்லிமரப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு ஒரு புது வாத்தியாரும், ஆங்கிலம் படிப்பிக்கவென பெரிய தோடுபோட்ட ரீச்சரும் வந்திருந்தனர்.

காசிநாதன் புதுவாத்தியாருக்கு 'முட்டுக்காய் தலையர்' என்று பட்டப் பெயர் வைத்து கதைத்ததுவும் இவனுக்கு ஞாபகம்.

குண்டான அந்த வாத்தியார் தடிப்பான ஒரு மூக்குக்கண்ணாடி போட்டிருப்பார். காது நிறைய மயிர் சடைத்திருக்கும் அவருக்கு உண்மையிலேயே பெரிய தலை.

பலதடவைகளில் அந்த வாத்தியார் மாணவர்களை பிரம்பால் விளாசியதை இவன் அறிவான்.

பொன்னையா வாத்தியாரின் சாந்த குணத்திற்கு நேர் விரோதம் முட்டுக்காய் தலை பஞ்சாட்சர வாத்தியார்.

நெல்லிமரப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு மேற்கேயுள்ள வேதக்கோவில் கிராமத்தின் மாணவர்களில் பலர் இந்தப் பள்ளிக்கூடத்திலேயே படித்தவர்கள்.

ஐந்தாம் வகுப்புவரையேயுள்ள இந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில் மிகக் குறைவான மாணவர் உள்ள வகுப்பு ஐந்தாம் வகுப்புத்தான். அதில் ஐந்துபேரே படித்தனர்.

நெல்லிமரப் பள்ளிக்கூடத்தை உருவாக்கியவர் ஒரு சைவப் பெரியார் என்பதை இவன் அப்போது அறிந்திருக்கவில்லை. இவனது அம்மா இராமு வாத்தியார் என்கிற ஒருவரைப்பற்றி அடிக்கடி கூறியிருப்பதும் இவனுக்குத் தெரியும்.

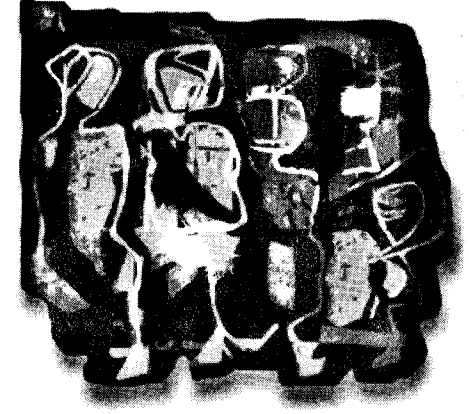
இவனது அப்பு வேதக்கோவில் கிராமத்திற்கு பெண் எடுக்க வந்தமையால் வேதக் கோவில் கிராமத்தவரானவர்.

இவனது அம்மாவும் மாமாவும் குஞ்சியப்புமாரும் நெல்லிமரப் பள்ளிக்கூடத்தில்தான் படித்தார்கள் என இவன் அறிந்திருந்தான். இவனது மாமாவும் சின்னக்குஞ்சியப்புவும் மூன்றாம் வகுப்பில் மூன்று வருடங்கள் படித்து பின், படிப்பை விட்டதுவும் இவனது அம்மா மூலம் இவன் அறிந்தேயிருந்தான்.

இவனது மாமாவுடன் சேர்ந்து ஆரம்ப நாட்களில் தாமரைக்குளத்தில் தூண்டில் போட்டு கெழுத்தி மீன் பிடித்தமையும், நுளம்புக்காக மதுரஸ் காய்கள் பொறுக்கியமையும், செல்லையன் செத்த பிறகு தாமரைக்குளத்துப் பாதையை மறந்தமையும் கூட இவனுக்கு நினைவிலிருந்தது.

பள்ளிக்கூடம் விட்ட பிறகு வயல் வெளியில் சின்னான் கதிரவேலுவும் சபாரத்தினமும் மலயுத்தம் புரியும்போது கந்தசாமியே மத்தியஸ்தம் செய்வதும், கந்தசாமி சின்னானின் பக்கச்சார்பாக நிற்பதுவும் தான் சபாவின் பக்கம் நிற்பதுவும் இவனுக்கு ஞாபகம்.

ஒரு தடவை செல்லம் தன் கல்லுச் சிலேற்றால் இவனை அடித்தபோது சபாதான் இவனுக்காக செல்லத்தின் சிலேற்றை வாங்கி உடைத்தமையும், இதற்காக இவனது அப்பு செல்லத்திற்கு ஒரு புதுச் சிலேற்றை வாங்கிக்கொடுத்தது.

தமையும் இவனுக்கு ஞாபகம்.

சின்னச்சின்னச் சண்டைகளில் சபாவும் காசியும் இவனுக்கு துணையாக இருந்தமையை இவன் மறந்திடவில்லை. ஆனால் முட்டுக்காய் தலையர் இவனை அடித்தபோது சபாவும் காசியும் கந்தசாமியும் செல்லமும் துணைக்கு வரவேமுடியாமல்போனமை இவனுக்கு ஞாபகத்திலிருந்தது.

“வாத்தியார் இவன் கிணத்துக்கட்டிலை ஏறி துலாக்கயித்தைப் பிடிச் சவன்.” ஜீவகாருண்யம்தான் இந்த விசயத்தைப் பஞ்சாட்சர வாத்தியாருக்கு சொல்லிவைத்தான்.

இரண்டாம் வகுப்பில் படிக்கும் கடுகரென்ற நோஞ்சானுக்கு அன்று விழுந்த அந்த அடிகள்... இரண்டு பிரம்புகள் முறிந்து தும்பு தும்பாக...

அடுத்துவந்த நாட்களில் வேதக்கோவில் கிராமத்து மாணவர்கள் எவரும் பள்ளிக்கூடம் போகவில்லை... கிராமமே உறுதியாக இருந்தது.

பொன்னையா வாத்தியாரின் மோட்டார் சைக்கிள் பல தடவைகள் வேதக்கோவில் கிராமத்திற்கு வந்துபோனதைப் பலர் பார்த்தார்கள். ஒரு தடவை தொய்வுக்கார மீனாட்சியம்மா ரீச்சரும் அவரது கணவரும் வந்து போனார்கள்.

பஞ்சாட்சர வாத்தியாருக்கு மாற்றம் கிடைத்து கிழக்கு ஊர் போனதாக ஒரு வதந்தியும்.... சிலகாலம் கிராமத்தில் உலாவியது. யாரும் அதை காதுகொடுத்துக் கேட்கவேயில்லை.

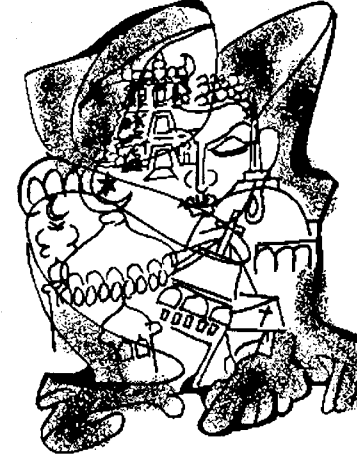
வேதக்கோவில் கிராமத்தில் திடீரெனப் பள்ளிக்கூடம் ஒன்று உருவாகியது. தென்னங்குற்றிகளில் பலகை அடிக்கப்பட்ட வாங்கு மேசைகளில் மாணவர்கள் படிக்கத்தொடங்கினார்கள். காசிநாதன் சண்டியனாக அறியப் பட்டது போலல்லாமல் சின்னான் கதிரவேலுவின் பெயர் வேதக்கோவில் கிராமத்திற்குமப்பால் பெருமையோடு பேசப்படும் வண்ணம் அவன் இறந்து போனான்.

நெல்லிமரப் பள்ளிக்கூடம் சிலகாலம் நெசவுசாலையாகவும்... ஒரு தற் காலிக அச்சுக்கூடமாகவும் இயங்கிப் பின்னர் வெற்று நிலமாகிவிட்டதாக இவன் அறிந்துகொண்டான்.

இவனது நண்பர்கள் சபா, ராசலிங்கம்... சந்தியாப்பிள்ளை, காசி, சின் னான் கதிரவேலு ஆகியவர்களைப்போல... இவனது நினைவுகளில் இன்னும் பொன்னையா வாத்தியார், மீனாட்சியம்மா ரீச்சர், பஞ்சாட்சர வாத்தியார்... அதோடு சிதைந்துபோன... நெல்லிமரப் பள்ளிக்கூடமும். □

புதிய அழைப்பு

மு. பொன்னம்பலம்

முகதியிலிருந்தோர் தொழுகையின் அழைப்பு
என் நெஞ்சப் புதைவிலோர்
இன் துளிக் கிளர்வு!
ஆனால் நான் முஸ்லிம் அல்ல.

சிலுவை ஏந்திய தேவாலயத்தினுள்
“ஆமென்” எனவெழுந்த
ஆழ நெஞ்சொலிப்பில்
ஓர் ஒளிப் பருக்கை என்னுள் இறங்கும்!
ஆனால் நான் கிறிஸ்தவன் அல்ல.

தெருவோரம் அமர்ந்த தியானப் புத்தரின்
வழிகளின் கவிப்பில்
உள்ளுயிர் சிலிர்க்கும்!
ஆனால் நான் பௌத்தன் அல்ல.

தேவாரப் பொழிவோடு தேரீருந்தாரும்
சுவாமி ஒளிர்வில்
இறுகிய என்மனக்
கட்டவிற்த் திளும்!
ஆனால் நான் இந்து அல்ல.

நான்கு வீதிகள் கலக்கும் சந்தி
காரில்மார்க்கஸ் நிற்கிறார்,
கற்சிலையாக!
புரட்சிச் சுலோகம், என்னுடல் அதிரும்!
ஆனால் நான் மார்க்சிஸ்ட் அல்ல.

இடமும் வலமும் பூட்டிய விலங்கொடு
எலும்புக் கூடொன்று
என்முன் எதிர்ப்படும்
“நீயார்?” என்றேன்
“மனிதம்” என்றது!
என்றது சொல்லி என்மேல் சாயும்.
என்னுடல் - ஆத்மா
எரிகல் போன்று கருகி அணைந்தது
ஆனால் நான் மனிதனே அல்ல!

எனக்குள் ஓர் புதுக்குரல்
“எழு” என ஒலிக்கும்
மெல்ல விழிக்கிறேன்
இப்போ -
இடம் வலம் குறிகள் சுழுமுனை ஈர்ப்பில்
புது வழி அழைக்கும்...

□

கடலோரம். வாடி ஒன்று. காய்கின்ற வலைகள். வலை பொத்தும் மீனவர்கள், மீன்கூடைகளோடு மீன் தெரிந்தபடி பெண்கள் சிலர். நெற்றியில் கையை வைத்தபடி மீனவப் பெண்கள் சிலர் தொடுவாணைப் பார்த்தபடி நிற்கிறார்கள். பின்னணிப்பாடல் ஒன்று ஒலிக்கிறது, அலையெறியும் கடலோசையோடு.

பாடல்: இன்னும் வெளியில் இடையிடையே
பின்நிலவில்
தென்னைகளின் ஓசை
திடீரென்று சலசலக்கும்
பின் அவைகள் ஓயப்
பிறகும் சளாரென்று
வீசியெழுந்து விரைகின்ற வெள்ளாடை
காற்றிடையே தூரக் கடலிரைந்து கேட்கிறது.*

(பாடலிசைத்து முழுகையில் இருப்புக்கொண்டிருந்த பாத்திரங்கள் எழுந்து அசைகின்றன. அப்போது எங்கிருந்தோ பறை ஒலிக்கிறது; நெய்தற்பறை. சங்க இலக்கியங்களில் ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் ஒவ்வொரு பறை பேசப்படுகிறது. இது நெய்தற்பறை.)

மீனவன் 1: (காதைக் கொடுத்தபடி) நெய்தற்பறை ஒலிக்கிறது.
மீனவன் 2: பறை முழங்கும் இரங்கல் ஓசை
மீனவன் 3: பூமித்தாயின் இதயத்தில் ஓங்கி அறைவதுபோல
பொங்கி எழுகின்ற கடல்
மீனவன் 4: பிறகு புலம்பி அழுகிறது. ஆயிரம் பறைகள் ஒலிப்பதுபோல
மீனவன் 1: மீண்டும் அந்த நெய்தற்பறை
விட்டு விட்டு ஒலிக்கிறது
விட்டு விட்டு ஒலிக்கிறது
பெண் 1
(முதியவள்): (நடுங்கிய குரலில்) எங்கிருந்து ஒலிக்கிறது?

கண்ணாத்தா: (தலைவனை இழந்த பெண் தான் கொண்ட துயரின்
அழுத்தம் தொனிக்கத் தளதளத்த குரலில் பேசுகிறாள்.)
இதோ இங்கிருந்து
என் இதயத்திலிருந்து
இது என் இதயப்பறை
விம்முகிறது விசும்புகிறது (ஒரு பெருமூச்சை உதிர்த்தபடி)
எத்தனை மைம்மல் பொழுதுகள் போயின
கார்காலமும் வந்துபோனது
என் கண்ணாளன், என் கண்ணாளன்,
இன்னும் வரக் காணேனே

(கடலிலிருந்து ஒரு மீனவன் கரையேறி வரவும் இவள் ஓடிச்சென்று அவனை நோக்கி வினவுகிறாள். பக்கத்தே நின்று முதிய மீனவப் பெண் பரிதாபத்துடன் நோக்குகிறாள்.)

கண்ணாத்தா: ஐயா.. என் கண்ணாளனைக் கண்டுகளா?

மீனவன்: (மிகுந்த துயரம் தொனிக்க) இல்லையே ஆத்தா!

கண்ணாத்தா: (திரும்பி துயரம் மிகுந்து அலையை நோக்கி பேதலித்தவளாக ஒவ்வொருவராய் விளிக்கிறாள்)

நீங்க கண்டுகளா?

நீங்க கண்டுகளா?

நீங்க.... ஐயா நீங்க....

(இச்சமயம் முதிய பெண்ணவள் இவளிடம் வந்து ஆதரவாகக் கைகளை நீட்டி அணைத்துத் தலையைத் தடவியவாறே)

முதியவள்: அம்மா, நீ என்றை பிள்ளையைப்போல;
இந்தக் கடல் அலை வீசமறந்தாலும்
நீ மறக்காமல் தேடித் தேடி
இந்த ஆழிக்கரையில் வந்து
வாடியிருக்கிறாயே....

கண்ணாத்தா: அம்மா, நானிந்தக் கடலம்மை
பெத்த மகள்.
இவளின் காலடியில
கண் விரிஞ்ச தாழைமலர்.
தாழம்பூ மடலவிழ்ந்த ஒரு
தங்க நிலாப் பொழுதில்
இதே இடத்தில்தான் என்னைத்
தழுவியிருந்தான் என் தலைவன்.
நானதை மறப்பேனா?
அந்த நாட்களை நினைக்கின்றேன்.

(இந்த வேளையில் பின்னணியில் நின்றிருந்த மீனவர்கள் எழுந்து அபிநயத்தோடு நின்றிருக்கும் தலைவியை நோக்கிப் பாடுகின்றனர்.)

பாடல்: தாழை மடலவிழும் தங்க நிலா ஓளியில்
நீலம் பூத்த விழியாள் நின்றிருந்தாள்... நின்றிருந்தாள்...
நின்றிருந்தாள்...
தாளமிடும் அலைகளில்
தாழம்பூ இதழ்களில்
தழுவி வரும் காத்து....

செவியருகில் ஒரு குருவியைப் போலுரசி
சத்தம் போட்டுச் சொல்லிச் சென்றது

தலைவன் வருகின்றான் தழுவியிரு வென்று

ஓமென்றொரு வெள்ளி மீன்
துள்ளித் தெறித்தது இவளின்
உவகைக் கடலிலே... இவளின்
உவகைக் கடலிலே

தையாரேத் தையாரே தையாத் தையாரே
தையாரேத் தையாரே தையாத் தையாரே
தையாரேத் தையாரே தையாத் தையாரே
தையாரேத் தையாரே தையாத் தையாரே

(பாடல் முடிக்கையில் அசைவு கொடுத்தவாறே சிறிது அபிநயத்துடன்
அவளின் தலைவன் வருகின்றான். அவள் நினைவின் கரையில்
மெல்லிய அலையெறிதல் நிகழ்கிறது.)

தலைவன்: கண்ணாத்தா! கண்ணாத்தா!

கண்ணாத்தா: (சிறிது கேலியாக) என்னாத்தா!

தலைவன்: அட்டே என்ன இது
கெண்டை மீனிரண்டு துள்ளி விழுகிறதே
உனது கருநீல விழிக்கடலிலிருந்தா?
மூக்கைப் பார், மூக்கைப் பார்!
முரல் மீனைப்போல

கண்ணாத்தா: (பொய்க் கோபம் காட்டியபடி) என்னைப் பாத்தா கடலும்
மீனும்தான் நினைவிற்கு வருகுதோ?

தலைவன்: என்ன கண்ணாத்தா இப்படிச் சொல்கிறாய்!
நீ இந்தக் கடலம்மை பெத்த மகள்.
இந்தக் கடலும் கடல் சார்ந்த நெய்தல் நிலமும்
உன்னைப் போலவொரு பெண்தானே!
உன் கூந்தலைப்போல நீளவிரிஞ்ச தாழைமடல்.
உன் புன்னகையைப்போல பூச்சொரியும் புன்னைமரம்.
நெய்தல் நிலத்துப் பெண்களைப்போல எப்போதும்
கடலை நோக்கியே கைதூக்கி நிற்கும் தென்னமரங்கள்.

கண்ணாத்தா: ஓமோம்... உறுமீன் வரும்ளவும் வாடியிருக்கும்
கொக்குகள், நாரைகள்; எத்தனை எத்தனை கடற் பறவைகள்
காற்றிலெழும் பாட்டுக்கள்....

தலைவன்: சரியாகச் சொன்னாய். இந்தக் கலகலப்பான இயற்கைச்
சூழலிலிருந்தும் உன்னை மட்டும் விலத்திப் பார்க்கச் சொல்
கிறாயா? இந்தக் கடல் முன் அலைகள் கரையை வந்து
தழுவுறதுபோல நீயும் என்னைத் தழுவிக்கொண்டால் இந்த
இயற்கையே என்னைத் தழுவிக்கொண்டதுபோலத்தான்....

(காதல் இருவரும் கருத்தொருமித்து தழுவுதல்போல் பாவனை;
தலைவன் கழுத்தில் அவளது கைகள் மாலைபோல் வீழ்கின்றன.
பின்னணியின் பாடலுக்கேற்ப அலைகளின் மெல்லசைவு அவர்க
ளிடமும் தொற்றிக்கொள்ள பின்னணியில் இருந்த மீனவர்களிடமும்
அதே மெல்லசைவு; யாவற்றிலும் ஓர் ஒத்திசைவு தொனிக்க பாடல்
இசைக்கப்படுகிறது.)

பாடல்: கடலியற்கை பெற்ற மகள்
காதலுறத் தழுவுகிறாள்;
மடல் விரிஞ்ச தாழை மலர்
மனஞ்சிலிர்க்கத் தழுவுகின்றாள்;
ஏலேலோ தத்தைதாம் ஏலேலோ
ஏலேலோ தத்தைதாம் ஏலேலோ
புன்னை மரம் பூச்சொரியும்
பூத்தவிழி தேன்சொரியும்
கன்னியவள் கடலின் மகள்
காதலுறத் தழுவுகிறாள்

ஏலேலோ தத்தைதாம் ஏலேலோ
ஏலேலோ தத்தைதாம் ஏலேலோ

தழுவுகின்ற கடலணங்கே
உன் தாகமன நீர்ப்பரப்பில்
ஓடும் விடும் ஈருயிர்கள்
ஒன்றுபட வாழ்த்தொலியே

ஏலேலோ தத்தைதாம் ஏலேலோ
ஏலேலோ தத்தைதாம் ஏலேலோ

(பாடலிசைத்து முடிவுவும் அபிநயித்த மீனவரின் அசைவியக்கமும்
ஓய்வுபெறவும் அரங்கிலிருந்தும் மறைகின்றாள். மீண்டும் நிகழ்காலத்
திற்குத் திரும்புகின்றனர் கண்ணாத்தாவும் முதியவர்களும்.)

முதியவள்: அதுக்குப் பிறகம்மா

கண்ணாத்தா: வாடை தூக்க, வணங்கிய தாழைபோல நான் தலை
குனிஞ்சிருக்க, என் தலைவன் எனக்கு மாலையிட்டான்;
மணம் புணர்ந்தான்.

முதியவள்: பிறகு எப்படியம்மா... இப்படி

கண்ணாத்தா: காததெழும்பி கனநாள் நிண்டு அடிச்சதெல்லே

முதியவள்: ஓ, கனத்த மழை வேற! ஒருத்தரும் அப்ப கடலுக்குப்
போகேல்லையே!

கண்ணாத்தா: அப்போ வாயும் வயிறுமா நானிருந்தன். ஊணில்லை

எத்தனையோ நாள்! பார்த்துக்கொண்டிருக்கேலாம் கட்டுமரம்
தாங்கிக் கடலுக்குப் போனான் என் உயிர்த்தலைவன்.

முதியவள்: பிறகு, காத்தும் நிண்டு கனத்த மழையும் நிண்டுபோச்சுதே
பிள்ளை.

கண்ணாத்தா: ஆனாலும்... ஆனாலும் (ஒப்புச்சொல்லும் பாணியில்)
போனவரைக் காணலையே! புகுந்த வழி மீளலையே!

முதியவள்: (ஒப்பைத் தொடருகின்றாள் கண்ணாத்தையைக் கட்டிய
ணைத்தபடி)
ஒத்தைப் பனைமரமாய்க் கடலோரம் தரிச்சாயோ அம்மா
தனிமரமாப் போனதென்ன! தாயாளே கண்ணாத்தா!

கண்ணாத்தா: (அவளைச் சிறிது விலக்கிய கையோடு)
இல்லை, இல்லை. நானா தனிமரம்? ஒருக்காலும் இல்லை.
என் நெஞ்சக் கடல்வெளியில் நித்தமும் ஓடும் விட்டுத்திரி
கிறான் என் தலைவன். அதோ அவன் தந்த பிஞ்சு மழலை.
தங்க மணற்கரையில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறான், என்
நாளைய நம்பிக்கைக் கொழுந்து. நானா தனிமரம்? இல்லை;
நான் தனிமரம் இல்லை.

முதியவள்: பிறகேனம்மா நித்தம் நித்தம் வந்து இந்தக் கடலோரம்
வாடுகிறாய், தேடுகிறாய்?

கண்ணாத்தா: அது என்னுடைய வாழ்க்கையில் பிரிக்கமுடியாத பாகம்போல
ஆகிற்றுது. அந்தக் கடலைகள் வந்து வந்து திரும்பிப்போய்
மீண்டும் வருகுதெல்லா! அதைப்போல என் தலைவன் கட
லுக்குப் போனபோது வழியனுப்ப வாறதுபோல வாறதிலும்
கட்டுமரந்தாங்கி அவன் போன கடல் வழிய நெத்தியில் கை
வைச்சுப் பாக்கிறதிலும் ஒரு நிம்மதி; ஒரு சுகம்.

(கரையேறும் ஒரு மீனவனிடம் போய் மீண்டும் தன் தலைவ
னின் வரவு உண்டோ என விசாரிக்கிறாள்.)

ஐயா, என்னவரைக் கண்டுகளோ!

மீனவன்: இல்லையே ஆத்தா! உனக்கு என்னெண்டு ஆத்தா
சொல்லிறது?

கண்ணாத்தா: என்னையா!
ஒருத்தரெண்டாலும், ஒருநாளெண்டாலும்,
என்னவரைக் கண்டேன் எண்டு சொல்லவே மாட்டிகளா?

தாழைமரமே! அன்பான தாழைமரமே!
தழுவிக்கொண்டாளே! உன்னருகில் என் தலைவன்?
நீ கண்டாயா?
நெய்தல் மலரே! இனிய கள்ளாறுகின்ற

இதழ்வாய் நகைமலரே! நீ எய்தும் கனவினுள்
என் தலைவன் கடல்தாண்டிவரக் கண்டாயா?

கடலம்மா! நீயாவது சொல்! உன்
காதல்மகள் வாடுகிறாள்
என்னவரைக் கண்டன் என்றொரு சொல்!
ஒரே ஒரு சொல்! இயம்பவே மாட்டாயா?
சொல்! கடலம்மா! நீயாவது சொல்!

பாடல்: யாருமே பதில் சொல்லவில்லை!
கடலம்மை ஆழியின் மௌனம் போர்த்திக் கிடந்தாள்
யாதுமே பதில் சொல்லவில்லை;
காதல்மகள் கரையோரம் வாடிநின்றாள்!

(வசனமாக ஒலிப்பது)

கடலம்மா நீயாவது சொல்லேன்
இவள் தலைவனை நீ விழுங்கியதுண்டோ
எந்தக் கரையிலேனும் ஒதுக்கியதுண்டோ சொல்
கடலம்மா

(பாடலாக)

ஆ ஆ ஆ

கடலம்மா: கரையோரம் துயரோடும் நாங்கள்
கடலம்மையுன் மக்கள் ஆ ஆ ஆ
கடலம்மையுன் மக்கள் ஆ ஆ ஆ
அலைகின்ற படகானோம் நாங்கள்
கடலம்மையுன் மக்கள் ஆ ஆ ஆ ஆ
கடலம்மையுன் மக்கள் ஆ ஆ ஆ ஆ
கடலம்மா ஆ ஆ ஆ கடலம்மா

(பாடலின் சோகரசத்திற்கேற்பவே அபிநயித்தபடி அனைத்துப் பாத்தி
ரங்களும் கலைந்துசெல்கிறார்கள். ஒரு பாத்திரம் திரும்பிவந்து
அவையினர்க்கு எடுத்துரைக்கிறது.)

எடுத்துரைஞன்:

கடலும் கடல் சார்ந்த அதே நெய்தல் நிலம். நெய்தல் நிலத்
தில் அலையெறியும் கடலின் அதே இரங்கலோசை. களம்
அதே களம். ஆனாலும் காலம் மாறுகிறது; காட்சி மாறுகிறது;
கோலம் மாறுகிறது; நெய்தற்பனை இன்று முழங்கவில்லை;
ஆனாலும் இடைவெளியுள் இருந்து பீறிட்டெழும் துயரம் தொனிக்
கிறது; பெண்களின் இரங்கல் இன்னும் தொடர்கிறது.
(கலைந்து சென்ற பாத்திரங்கள் இன்றைய காலத்து இயல்கின்ற
பாத்திரங்களாகி அரங்கிற்கு வருகின்றனர். பெண்கள் அதே இரங்க
லோடு நெற்றியில் கைவைத்துத் தம் தலைவன்மாரைத் தேடுமாப்

போல் நிற்கிறார்கள். மீனவர்கள் வெறுமை மிகுந்த முகச்சாயலோடு இருக்கிறார்கள்.)

- மீனவன் 1: (இருப்பவர்களை நோக்கி வந்தபடி)
என்னப்பா எல்லாரும் ஆணி அறைஞ்சாப்போல இருக்கிறியள்!
ஒருத்தரும் தொழிலுக்கு போகேல்லையே!
- மீனவன் 2: என்னப்பா விசயம் தெரியாமப் பேசிறபோலகிடக்கு!
முன்னையப்போல இப்ப சுதந்திரமா கடல்ல உழுதுதிரிய முடியுதே!
- மீனவன் 3: ஏதோ கரையில் நிண்டு கறி புளிக்கு அம்பிடுகிறதைப் பாக்கிறதாப்போச்சு.
- மீனவன் 4: அதுகும் இனிப் போச்சது!
- மீனவன் 2: ஏனப்பா என்ன நடந்தது?
- மீனவன் 3: கடலில் ஒருத்தரும் இறங்கப்படாதாம்!
- மீனவன் 1: என்னென்னெண்டு! கடலில் இறங்கப்படாதோ? இது என்ன அவன்ரை அப்பன்ர கடலே! எங்களின்ர சொந்தக் கடலிது! பரம்பரை பரம்பரையா நாங்கள் உழுது திரிஞ்ச கடலிது! மீன் குஞ்சுகளா நீந்தித் திரிஞ்ச கடலில் நாங்கள் இறங்கப் படாதாம்! நல்ல கதையிது!
- மீனவன் 4: எங்களின்ர கடல்! எங்களின்ர வள்ளம்! எல்லாத்தையும் வைச்சக் கொண்டு நாங்கள் வயிறு காயவேண்டிக்கிடக்கு!
- மீனவன் 3: இந்தக் கடலும் காயவேண்டியதுதான்; எங்கட வயிறுகளும் காயவேண்டியதுதான்.
- மீனவன் 2: இந்த வள்ளங்களும் வாயைப் பிளந்துகொண்டு கிடந்து காயவேண்டியதுதான், சீச்....

(சலிப்புடன் அனைவரும் தலையைத் தொங்கப்போட்டுக்கொண்டிருக்கின்றனர். கடற்கரையோரம் வந்துதிருந்தும் வயோதிபரான மீனவர் இவர்களைக் கண்டு யோசித்தபடி நிற்கிறார். பிறகு ஒருவரின் தோள் பட்டையைத் தொட்டுப்பார்த்து சோகம் கப்பிய பார்வையைக் கண்டு மனம்வெதும்பி ஏனையோரையும் பார்த்து விளிக்கிறார்.)

- வயோதிபர்: என்னடாப்பா! எல்லாரும் கப்பல் கவிண்டதுபோலத் தலையைத் தொங்கப்போட்டபடி இருக்கிறியள்!
- மீனவன் 1: இப்ப கப்பல்தானேயுடி ஓடறும் கவிண்டுபோறத்துக்கு ஒரு வள்ளம் விடவும் வழியத்துக் கிடக்கிறம்!
- வயோதிபர்: ஏன்? நாங்களென்ன கப்பல் ஓடாதனாங்களே!
- மீனவன் 2: கப்பலோட்டின தமிழ்ந்ர கதையேனப்பு இப்ப! வாழ்க்கை

ஓடமே வறுமையில் தரைதட்டிக் கிடக்குது! நீரென்னவோ வள் எந் தள்ள வழியில்லாத எங்களிட்ட கப்பலோடற கதை கதைக்கிற!

- முதியவர்: எடேய் தம்பி! செந்தமிழ் கதைக்காமத் தெளிவாச் சொல்லடா! வங்காள விரிகுடாவில் தாழ்முக்கமெண்டு சொல்லுவாங்களடா! அதுமாதிரி உங்களுக்கும் ஏதும் அழுக்கமேயடா! அம்மல் குணத்தில கதைக்கிறவன்மாதிரிக் கதைக்கிறியள்!
- மீனவன் 3: ஓம்பு அழுக்கந்தான்! கடல்ல ஆறும் இறங்கக்கூடாதெண்டொரு அழுக்கம் எங்களின்ர சிறிககள் குளங்கரை விளையாடின. கடல்ல குஞ்சு நண்டு பிடிக்கவும் ஆறும் இறங்கக்கூடாதாம்.
- வயோதிபர்: (ஆத்திரத்துடன்) நல்ல சட்டமாக் கிடக்கு. அப்ப என்ன செய்யட்டாம்? கரையில் நிண்டு தவமே செய்யட்டாம்?
- மீனவன் 1: கடல் வத்திக் கருவாடு தின்னுமட்டும் குடல் வத்திச் செத்துதாம் பூனை! அப்பிடித்தான் கிடக்கு எங்களற கதையும்! கடல் வத்திறதெப்ப! கருவாடு தின்னுறதெப்ப!
- மீனவன் 2: (மிகுந்த சலிப்புடன்) அட, பக்கத்தில் கடல்.
- மீனவன் 3: எங்களுக்குப் பக்குவங்கள் செய்த கடல்.
- மீனவன் 4: பிறந்தநாள்தொட்டு எங்களுக்குத் தாலாட்டுப் பாடித் தூங்க வைச்ச கடல்!
- பெண் 1: பசிக்கு வயித்துக்கு உணவு தந்த கடல்!
- மீனவன் 1: காலாதி காலமா இந்தக் கடல் மடியிலதான் தவழ்ந்தம்; கடல்மடியிலதான் வளந்தம்; கடல் காததைத்தான் சுவாசிச்சம்; ஓடிப்பிடிச்ச விளையாடி, உண்டு, பசியாறி, தேடிக்கொண்டு வந்த திரவியங்களை ஊருக்கெல்லாந்தானே கொடுத்தம்...
- மீனவன் 4: பெத்து வளத்த கடலம்மா இப்ப பேசாமக் கிடக்கிறா!
- மீனவன் 2: இனி அதில ஒத்திறங்கேலாது!
- மீனவன் 3: ஒத்திறங்கிறதோ! ஒருத்தரும் இறங்கேலாது!
- மீனவன் 2: பெத்தா என்ன? வளத்தா என்ன? எங்களுக்கினி இது செத்த கடல்தான்.
- வயோதிபர்: அப்பிடி ஒருபோதும் சலிச்சப்போய்ச் சொல்லாதியள் மக்கள். காலாதி காலமா நாங்கள் வயிறு கழுவிருது இந்தக் கடல் நாச்சியாருட கருணையாலதான் எண்டதை நீங்க விளங்கிக் கொள்ளேல்ல; கணப்பொழுதுக்குள்ள அவளைச் செத்தகட லெண்டு சொல்லிப்போட்டியளே சீய்....
எனக்குச் சரியான கவலையாப்போச்சது.
- (சலிச்சப்போய் வேதனையுடன் தரையில் குந்துகிறார்.)

இளைஞன்: (அதுவரையும் அமைதியாய் இருந்து வந்தவன் இப்போது கிழவரின் நிலைகண்டு இரங்கியும், நிலைமையை விளங்கியும் சொல்கின்றான்.)

அப்பு! என்னென இப்பிடிச் சலிச்சுப்போய்க் குந்தீற்ற! உங்களுடைய காலத்தில் நீங்க சுதந்திரமா உழுது திரிஞ்ச உழைக்க மடிவிரிச்சுத் தந்த கடல்தானப்பு இது! ஆனா எங்களின்ர காலம் அப்பிடியில்லை; ஒவ்வொருத்தனுக்கும் பின்னால ஆயிரம் பிரச்சினைகள், கொந்தளிப்புகள்! எல்லாம் அலையெறியுது! ஒவ்வொரு வீட்டிலையும் உலை கொதிக்கயில்லை, ஆனா வயிறுகள் கொதிக்குது.

மீனவன் 4: பச்சைமண் வீட்டில பாலுக்கிரங்கியமுகுது! நான் ஒரு மாப் பெட்டி வேண்டவும் வழியத்து மரக்கட்டையாட்டம் குந்திக் கொண்டிருக்கிறேன்.

மீனவன் 3: பிள்ளை பெத்தவளுக்கு பத்தியத்துக்குத்தன்னும் மணப்புக்கும் ஒரு மீன்குஞ்சுக்கு வழியத்துப்போச்சு.

மீனவப்பெண்: வீட்டிலை அடுப்பெரிஞ்சு எத்தினை நாள்!

அப்பு: ஐயோ இதென்ன கொடுமையம்மா! தாயே கடல் நாச்சியாரே! இந்தப் பிள்ளையன் சொல்லிறமாதிரி நீ செத்தாணை போயிற்றே! எத்தினையோ சீவனுகள் பிழைக்க வழி செய்தவளே நீசெத் தாணை போயிற்றே! உன்னை உயிர்ப்பிக்க வழியே இல்லையா?

இளைஞன்: இல்லை செத்த கடலின்ர புத்திரரா நாங்க? ஒருக்காலும் இல்லை. எங்களின்ரை சீவனைக் கொடுத்தெண்டாலும் இந்தக் கடலை நாங்க உயிர்ப்பிக்கத்தான் வேணும். என்றை வடிவழகியட முகம் எத்தினை நாளாச் செத்துப்போய்கிடக்கு? என்ற துள்ளித்திரிஞ்ச பொடியன் இப்ப தோள் சுருங்கிப்போயிற்றான். இந்த வள்ளங்களுல்லாம் செத்தாரைப்போலப் பிரண்டுகிடக்கு துகள். எல்லாத்தையும் நாங்கள் உயிர்ப்பிக்கத்தான் வேணும். எடேய் எழும்புங்கோடா! சீவனறுத்துப்போய்க் கிடக்காதேங்கோ! நாங்கள் இண்டைக்கு கடலுக்குப் போகத்தான் வேணும்.

மீனவர்கள்: ஓம் இப்பவே போவம். எல்லாரும் தயார்ப்படுங்கள்.

கண்ணாத்தா: ஏனப்பா அவசரப்படுகிறியன்! கிடைக்கிற நிவாரணத்தில் கால் வயித்துக் கஞ்சியெண்டாலும் குடிச்சு சீவனைப் பிடிச்சுவைப் பம். அதுக்கிடையில கடலுக்குப் போகப்போறனெண்டு உயிரை விடப்போறியளே!

இளைஞன்: கண்ணாத்தா! என்னைப் பின்னுக்கு இழுத்துப்பிடிக்காத. உழைக்கப்பிறந்த கையும்காலும் உரம்பாய்ந்த மனசும் இருக்கு. எல்லாத்தையும் வைச்சுக்கொண்டு உங்களின்ரை சீவியம் உருக்குலைந்து போகவிடமாட்டன்.

மகன்: அப்பா நானும் வாறன்.

இளைஞன்: இல்லையப்பு. இப்ப வேணாம். இது தொல்லைகள் நிறைஞ்சு கடலடா. தூரக்கடல். உனக்கென்றொரு காலம் வரும் மகனே. அப்ப இந்த அகலக்கடல் முழுதும் உனக்குத்தான் மகனே.

வயோதிபர்: அட தம்பியவை நானும் ஏதோ துடிப்பில அலை கிளப்பிப் போட்டன்போலக்கிடக்கு. கவனம் மக்கள், எத்தனையோ மனிசற்ற குருதியை உறிஞ்சிக்குடிச்ச கடலடா மகனே! உதிரக் கடலடா மகனே உதிரக்கடல்.

மீனவன் 2: அப்ப, எங்களின்ர உடம்பில உதிரம் ஊறவைச்சதும் இந்தக் கடல்தானே!

மீனவன் 1: எங்களின்ர இரத்தோட்டம், உப்பு வேர்வை, மூச்சுக்காத்து எல்லாத்திலும் இந்தக் கடல்தான் சுவறிக் கிடக்குது.

இளைஞன்: உதிரஞ்சிந்தினாலும் அது எங்களின்ர உயிரான உப்புக் கடல்ல சுவறட்டன் அப்பு.

மீனவன் 3: சடலங்களாய் தரையொதுங்கினாலும் இந்தக் கரையில்தான் ஒதுங்கவேணும்.

வயோதிபர்: மடத்தனமா கதையாத மகனே! உங்களுக்காக நாளும் பொழுதும் காத்துக்கிடக்கிற இந்தப் பெண் சென்மங்களில கொஞ்சம் கவனம் வையுங்க மக்கள்! தாயே கடல் நாச்சியாரே! எங்களின்ர இந்த இளந்தாரிமாரைக் கவனமாகத் திருப்பி ஒப்படைச்சுப்போடு தாயே!

(குனிந்து கடலடி மண்ணை முத்தமிடுகிறார்! ஏனையோரும் அந்த விதமாகவே கடலடியை முத்தமிட்டு எழுந்து கடலுக்குப் போவதற்கான ஆயத்தங்களில் ஈடுபடப் பாட்டொலிக்கிறது.)

பாடல்: உதிரக்கடலில் ஓடம் விட்டே செல்கின்றார்
உயிரைப் பணயம் வைத்தே செல்கின்றார்
உதயத் தொளியில் பாயிழுத்தே செல்கின்றார்
உறவைக் காத்தே பெண்கள் கண்ணீர்க்கரையில்
இருக்கின்றார்

எதிரே அலைகள் மோதும் கடந்துசெல்கின்றார்
இதயத்தன்பால் எதையும் வெல்வோம் என்கின்றார்
எதிரும் புதிருமானது வாழ்க்கை இதையும் புரிகின்றார்
உறவைக் காத்தே பெண்கள் கண்ணீர்க் கரையில்
தவிக்கின்றார்

காத்திருந்து காத்திருந்து பொழுதுகள் போயின!
பூத்திருந்த விழிகளில் புயலெழுந்து ஆடின
மீத்திருந்த கனவுகளை வெஞ்சமர்கள் தின்றன

வாழ்க்கை ஓடம் உடைந்துபோன சிதிலங்களாயின.

(இப்பாடல் போய்க்கொண்டிருக்கையில் மீனவர்கள் கடல் மீதில் செல்லும் பயணங்களின் இடரலைகளில் துன்பப்படுவதும், ஈற்றில் வெடியோசைகள் எழுவதும் ஓடம் சிதைந்து சிலர் அவலமாய் மீள்வதும், சிலர் சடலங்களாய்க் கரை ஒதுங்கவும் செய்கின்றனர். கடற்கரையில் இதுகண்ட மீனவன் மகன் சேதியைத் தாத்தாவிடம் சென்றுரைக்க, உறவுகள் திரண்டு வந்து ஒப்பாரிவைத்து அரங்கைச் சுற்றிச் சுற்றி சிறக்கையடிக்கிறார்கள். இருமருங்கும் பிணங்கள் இரண்டு; சுற்றி உறவுகள்; நடுவில் இருந்து வயோதிப மாது ஒப்பாரி வைக்கிறாள்.)

அணியணியாய் போனவங்கள் பிணமாக மீண்டதென்ன?
அமங்கலமாய்ப் போனதென்ன,
அம்மா கடல் நாச்சியாரே,
அம்மா கடல்நாச்சியாரேயுன்
அருமந்த புத்திரர்கள் எழுந்தினிமேல் வருவாரோ
இந்தக் கடலாளுதற்கே.

(ஒப்பாரி முடிந்து பிணங்களை மீந்திருந்தவர்கள் தூக்கிச் செல்கிறார்கள். அரங்கிற்கு இளம் விதவையான கண்ணாத்தாவும் மகனும் தாத்தாவும் வந்து நிற்கையில் வயோதிப மாது ஓர் விளக்கைக் கொண்டுவந்து வைத்துத் துதிக்கிறாள்; காணாமல் போனவர்க்காக ஏற்றி வைத்திருக்கும் விளக்கு. இவ்வாறு அரங்கிற்கு வருகையில் பின்வரும் பாடல் மிகுதி ஒலிக்கிறது.)

பாடல்: காத்திருந்த பொழுதுகள் போயின!
பூத்திருந்த விழிகளும் அழுதபின் காய்ந்தன
மீத்திருந்த கனவுகளை வெல்பவர் யார்?
தோற்பதில்லை எனத்துணிந்து செல்பவர் யார்?

(பாடல் முடிகையில் தாயை நோக்கி மகன்)

மகன்: அம்மா!
தாய்: என்னப்பு?
மகன்: நானின்னும் என்ன சின்னப் பிள்ளையே!
தாய்: ஏனப்பு அப்பிடிக்கேக்கிற!
மகன்: தொழிலுக்கு ஏதும் போறதில்லையே!
தாய்: என்னடா தொழிலுக்கு போகப்போறியா! விசரனாட்டம் கதைக்கிற?
மகன்: அப்ப எத்தனை நாளெண்டுதான் பட்டினி கிடக்கிறது!
தாய்: என்ன ராசா உன்னை நான் பட்டினி கிடக்க விட்டனானேயடா!
மகன்: இருக்கிறதையெல்லாம் எனக்குப் போட்டிட்டு நீ பச்சைத்தன்

ணியக் குடிச்சுப்போட்டுக்கிடக்கல்லையே! இந்த அப்பு வெறுந் தேத்தண்ணியோட கிடக்கேல்லையா!

வயோதிபர்: எட ராசா! நான் சாகிற கட்டையடா! செத்தா என்ன? வாழ்ந்தா என்ன? நீ இளந்தாரியாகிற்று! நீதான் நிமிர்ந்து நிக்கவேணும். இளந்தாரியளின்ர தோள்மாடு வலுக்கெட்டுப் போகக்கூடாது மகனே!

மகன்: நாங்க வலுவோட நிமிந்து நிக்கிறதப் பாக்கிறதுக்கு நீங்க உயிரோட இருக்கக்கூடாதே! பிள்ளையில்லாட்டா என்ன, என்ர பேரப்பிள்ளை இருக்கிறானெண்டெல்லோ சொன்னியள் முந்தி!

கண்ணாத்தா: அப்பு ஒரு பேச்சுக்கு சொன்னவரய்யா!

மகன்: பேச்சுக்கென்னம்மா பேச்சுக்கு! பேச்சை ஒருநாள் மெய்ப்படுத்திக்காட்டினா என்ன?

வயோதிபர்: எட ராசா எல்லாம் சரிதான், நீ இப்ப ஆரோட தொழிலுக்கு போகப்போற!

மகன்: ஆரோட எண்டாலும் இண்டைக்கே கடலுக்குப் போகத்தான் போறன்.

கண்ணாத்தா: ராசா அது உன்ர அப்பனைத் திண்ட கடலடா. என்றை அண்ணனை, உன்ரை மாமாவையும் திண்ட கடலடா. அதுக்கு நீயும் பலியாகப் போறையா!

வயோதிபர்: சும்மா விடு பிள்ளை; அப்பிடி ஒருபோதும் சொல்லாத. அது சரியடா மோனே, நீ ஆரோட எண்டு சொல்லன்!

மகன்: ஆரும் கடலுக்குப் போறவையோடதான்.

வயோதிபர்: நீ ஆரோடையும் போகவேண்டாம். நான் உன்னோட வாறன்.

மகன்: அப்பு நீங்க இந்த ஏலாத வயசில...

வயோதிபர்: எட மேனே, ஏலும் எண்டது வெறும் இளந்தாரித்தனத்தால மட்டும் வாறதில்லையடா. வயசானாலும் வாழ்ந்த வாழ்க்கையின்ர வலிமையால வாறது. அடிபட்ட சோகத்திலையும் காயத்திலையும்கூட அது கண் முழிக்குமடா! நீ நடவடா நானும் வாறன். நீ எனக்குத் துணையா வா! என்ர வல்லமை உனக்கு வழிகாட்டும்.

கண்ணாத்தா: அப்பு உங்களுக்கென்ன விசரே பிடிச்சிற்றுது! என்றை பிள்ளையைக் கொண்டுபோய் பலிடுக்குப்போறியனே!

மகன்: விசர்க் கதை கதைக்காதயம்மா. எங்களின்ரை வாழ்க்கை எண்டது எங்கட தாத்தாமார் போட்ட பிச்சையெண்டு எங்கட அப்பா சொல்லிவரெல்லே? தாத்தாவே முதலு நிமித்தேக்க

நானென்ன கூனிப்போகவே!

வயோதிபர்: அவனைச் சும்மா பயப்பிடுத்தாத பிள்ளை. பயக்கடல்ல கிடந்து வயக்கட்டுச் சாகிறது ஒரு வாழ்க்கையே! எங்கட கடல்ல இறங்கி அந்த உப்புத்தண்ணியும் காத்தும் பட்டாலே செத்துப் போய்க்கிடக்கிற சீவன் ஒருக்கால் சிலிர்த்துக்கொண்டு எழும்பும். நடவடா மோனே! நானும் வாறன்!

(இருவரும் வெளிப்பட்டுச்செல்வதுகண்டு, முன்னம் கடலின் விபத்தில் தப்பிக் கொண்ட இருவரும் இணைந்துகொள்கின்றனர். பெண்களிடம் அதே இரங்கலின் தோற்ற வெளிப்பாடு தொற்றிக்கொள்கிறது. அவர்கள் ஓடம் வலித்து அரங்கின் மூலை இருமருங்கும் செல்வதுபோல் ஓயிலாக்கம் செய்ய பாடல் எழுகிறது.)

பாடல்: எங்கள் கடல் இது எங்கள் கடல்
ஆ ஆ ஆ ஆ ....
எங்கள் கடல் இது எங்கள் கடல்
ஆ ஆ ஆ ஆ ....
முத்துக் கொழித்தது எங்கள் கடல்
முத்தையர் உழுது திரிந்த கடல்
குத்தும் திரைகள் நடுவினிலும்
ஆ ஆ ஆ ஆ
காதல் கொழித்தது எங்கள் கடல்
கடலம்மா ஆ ஆ ஆ ஆ ....
கடலம்மா ஆ ஆ ஆ ஆ ....
பசியோடு துயர் வெல்வோம் நாங்கள்
கடலம்மையுன் மக்கள் ஆ ஆ ஆ ஆ
கடலம்மையுன் மக்கள்
எதுவந்த போதும் எதிர்கொள்வோம் நாங்கள்
கடலம்மையுன் மக்கள்
கடலம்மையுன் மக்கள்
கடலம்மா ஆ ஆ ஆ ஆ கடலம்மா

(பாடலின் இழும் இசை தொடர இளம் மீனவன் முன்வந்து வயோதிப மாது ஏற்றிவைத்துப் பூசித்த விளக்கைக் கையில் ஏந்தி அவையை நோக்கி நீட்டியபடி எடுத்துவர பகர்கிறான்.)

ஓர் இளந்தலைமுறையை கடல்கொண்டுவிட்டது. இளம் விதவைகள் கரையோரம் தனியே விடப்பட்டார்கள். தாத்தாவும் பேரனும் கடலுக்குப் போயிருக்கிறார்கள். அவர்கள் மீண்டு வரும்வரைக்கும் இந்த விளக்கு எரிந்தபடியே இருக்கும். இது நெய்விளக்கு அல்ல; நெய்தல் விளக்கு; நீண்டெரியும் மனித நினைவின் சுடர்; காணாமல் போனவர்களின் கண்விளக்கு! இந்த மண்ணின் மாபெரும் கரையினில் எரிந்தபடியே இருக்கும்:

(இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டேபோக 'எங்கள் கடல் இது எங்கள் கடல்' எனப் பாடியவாறே பாத்திரங்களெல்லாம் அரைச்சுற்று சட்டமாய் முஷ்டி உயர்த்தியவாறே வந்து விலகிச்செல்ல அரங்கம் வெளியாகிறது. அப்பொழுது மீண்டும் ஆரம்பப் பாடல், 'இன்னும் வெளியில் இடையிடையே' என்றொலித்துமடியத் திரை விழுகிறது.) □

*'இன்னும் வெளியில்' என்ற சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் கவிதையிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட வரிகள்.

மூனா - லோரும் சமாதானமும்

வைதேகி
சொந்த மண்ணில் அந்நியன் (Mixed Media)

வைதேகி

சொந்த மண்ணில் அந்நியன் (Mixed Media)

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

சேனாபதிபெருமாள்

ஆர். குடாமணி

மே ஐமேல் இருந்த பழுப்புநிற செராமிக் குதிரைப் பொம்மை புன்னைகை செய்து “ஹலோ!” என்று சொன்ன விநாடியில் அவள் குரலைப் பயம் கவ்வியது.

“அம்மா, குதிரை பேசுதும்மா!”

அலறி அழ ஆரம்பித்தாள்.

மரகதம் ஓடிவந்து மகளை மார்போடு அணைத்துக்கொண்டாள். மார்பின் சேலை மடிப்புகளுள் விம்மல்கள் அதிர்ந்தன.

“என் கண்ணே, என் கண்ணே...”

தாய்க்கு மனம் விண்டுபோயிற்று. தங்கப்பதுமை போன்ற மகள். அழகு மட்டுமா? அறிவுக்கென்ன குறைச்சல்? “கலைவாணிங்கற பேர் எத்தனை பொருத்தம்! மேதையில்ல அவள்? கர்ப்பூரமாட்டம் கப்புனு புடிச்சுக்குவாளே எது ஒண்ணையும்!” என்று உறவும் உற்றாரும் பாராட்டியிருந்த புத்திக் கூர்மை. இன்று இந்த அவலக் கோலம்.

“அம்மா, குதிரை என்னப் பாத்து புஞ்சிரிப்பு சிரிச்சதும்மா! என்னாண்ட பேசிச்சும்மா! பயமாயிருக்கும்மா!”

தாயின் பார்வை பொம்மைக் குதிரைக்குமேல் சுவரில் தொங்கிய புகைப்படத்தில் சிரித்துக்கொண்டிருந்த பிஞ்சு அரும்பின்மேல் சென்றது. இரண்டு வயது நிரம்பவில்லை. திருமணமாகி ஐந்து ஆண்டுகளுக்குப் பின் கலைவாணியின் கருவறையிலிருந்து வெளிப்பட்ட பாலதேவன். இளஞ் சூரிய தகதகப்பாய் மின்னும் அழகு. இந்த செராமிக் குதிரையை அவனுக் காக்கப் பார்த்தபின் வாங்கிக்கொடுத்தபோது “ஏதானும் உடையாத மாதிரி யான பொம்மை வாங்கித்தரக்கூடாதா? முத்துப்பய குழந்தைதானே! கீழே போட்டுடிச்சன்னா உடைஞ்சுபோயிடாது? என்னதான் பிள்ளைமேல ஆசையி ருந்தாலும் இப்படியா காசைக் கரியாக்குவாங்க?” என்று மரகதம் பெருமை யோடு புகார்செய்தாள்.

ஆனால் முத்துப்பயல் குதிரைப் பொம்மையைக் கீழே போடவே இல்லை. அணைத்த அணைப்புக்குள் பாதுகாப்பாய் இறுக்கிக்கொண்டான். “என் குட்டிக்குதலு!” (என்னமோ இவன் பெரிய மனுஷன்போல்தான்!) என்று சதா கொஞ்சுவான். கலைவாணி அவனைக் குளிப்பாட்டும்போது அதன் மேலும் ஒரு மக் தண்ணீர் விடவேண்டும். பால் புகட்டும்போது முதலில் ஒரு மிட்டு பாலை அதன் வாயில் வைக்கவேண்டும். தூங்கவைக்கும்போது அதையும் பக்கத்தில் படுக்கவைக்கவேண்டும்.

“என் முத்துப் பயலாச்சே இவன்! என் செல்லக் குட்டி! என் வெல்லக் கட்டி!” என்று கலைவாணி குழந்தையைக் கொஞ்சுவாள்.

“அம்மா!”

“என் முத்துக் கண்ணா!”

“அம்மா!”

“என் கையில் முத்து, அவன் கையில் குதிரை! அப்படித்தானேடா கண்ணா?” குழந்தையை முத்தமிடுவாள். “பீச்சு குதிரைச் சவாரி போலாமா?”

“என் குட்டிக் குதலு!”

“குட்டிக் குதிரைமேலத்தான் நீ சவாரி பண்ணுவியா? அட போக்கிரிப் பயலே! அது சரி, முத்துக் கண்ணா, நீ பெரியவனானப்புறம் என்னவாய் இருப்பே? டாக்டரா?”

குழந்தை சிரிப்பான். தலையாட்டுவான்.

“இல்லை, என்ஜினீரா?”

அதற்கும் தலையாட்டுவான்.

“இல்லாட்டி சி.ஏ. படிப்பியா?”

குழந்தையின் வண்டுக் கண்கள் விரியும். தலையாட்டுவான். “ஆமா” என்பான்.

“வேணாண்டா. கம்ப்யூட்டர் சயன்ஸ் படி. இன்னிக்கு அதுக்குத்தான் மதிப்பு. இருபத்தொண்ணாம் நூற்றாண்டிலே பேரெடுக்கணுமில்ல? என்ன, கம்ப்யூட்டர் சயன்ஸ் படிக்கிறியா?”

“ம்!” தலையாட்டுவான். அம்மாவுக்கு ஒரு முத்தம். பிறகு பொம்மைக் குதிரைக்கு. “குட்டிக் குதலையும் படிக்கும்.”

“அட சுட்டிப் பையா! அட என் முத்துக்கண்ணா!”

“அம்மா!”

அம்மாவின் கழுத்தைக் கட்டிக்கொள்வான்.

“என் முத்துக் கண்ணா!”

“அம்மா!”

பெரியவனானப்புறம்.

பெரியவனாகவில்லை.

இரண்டே நாள் காய்ச்சலில் நிரந்தரக் குழந்தையாக முடிந்துபோனான். கலைவாணியின் கர்ப்பூர அறிவும் அணைந்தது.

○○○

மனச்சிதைவு என்றால் யாரையும் அடிக்கவில்லை, கடிக்கவில்லை. துணியைக் கிழித்துக்கொண்டு தெருவில் ஓடவில்லை. வெளித்தோற்றம் இயல்பாக இருந்தது. மேலோடு பார்க்கும்போது ஏதும் மாற்றமில்லை.

மேஜையடியில் அமர்ந்து சுவரில் சிரித்துக்கொண்டிருந்த பிஞ்சு மகனின் முகத்தை மார்பு பொங்க முகத்தில் ஒருவித பரவசத்துடன் நிமிர்ந்து பார்த்தபடி நேரப் பிரக்ஞையின்றி மௌனத்தில் ஆழ்ந்திருப்பான். வீட்டுக்கு வரும் விருந்தாளிகளோடு, அம்மாவின் அழைப்பின்பேரில் வெளியே வந்து, அமைதியாக அமர்ந்திருப்பான். அந்த அமைதி இயல்புபோலவே தோன்றும். அதிகம் பேசாதவர்கள் உலகில் எத்தனையோ பேர் இல்லையா என்ன?

“உன் வீட்டுக்காரர் என்னம்மா செய்யறார்?” என்று புது மனிதர்கள் யாராவது கேட்டால் “பாங்கு ஆபீசர்” என்று சரியாய்ச் சொல்வான். முளை தெளிவாய்த்தானே இருக்கிறது? ரெண்டு மாசம் முந்தி குழந்தைய சாகக் குடுத்ததுலேர்ந்து ‘ஒருமாதிரி’ ஆய்ட்டா” என்று அவள் தாயார் சொல்லியிருந்

ததை நம்புவது கஷ்டமாய்த்தான் இருந்தது.

பஸ் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் தன் மௌனத்தைத் திடீரென்று கலைத்து, “நேத்து பூரா ஒரே மழை” என்பாள்.

வியப்பாயிருக்கும். எதற்கு இந்த சம்பந்தமில்லாத தகவல்? ஆனால் தகவல் என்னமோ நிஜம்தான். முந்தையநாள் மழை பெய்திருந்தது. புன்னகையோடு பதில் சொல்லமுடிந்தது.

“ஆமா. ஆனா மழை இப்போ நமக்குத் தேவையாச்சேம்மா! தண்ணிப் பஞ்சம் வரக்கூடாதில்ல? புழலேரியில் பாதிக்குக் கீழே லெவல் எறங்கிடிச்சாமே. இந்த வருஷம் தண்ணிக்குத் திண்டாடப்போறோம். இப்பவே தெருங்கள்ள காலிக் குடங்க் க்யூ க்யூவா நிக்குது.”

“அந்தக் கொட்டற மழையில் நேத்து இவருபாட்டுக்கு ஆபீசுக்குக் குழந்தைய எடுத்துகிட்டுப் போய்ட்டாரு. அதுக்குக் காய்ச்சல் வந்திடிச்சுன்னா?”

ஒரு திடுக்கிடல். லேசாக ஒதுங்கி உட்காரும் அவசரம். கடியாரத்தைப் பார்க்கும் பாவனை.

“அப்போ நாங்க போய்வறோம் மரகதம்மா. நேரமாகுது, வேலைக்காரி இன்னிக்கு வரல்லே. நான் போய்த்தான் துணி துவைக்கணும். வரட்டுமாம்மா கலைவாணி?”

“எம் புள்ளைக்குக் காய்ச்சல் வந்திடுச்சுன்னா?”

○○○

பார்த்திபனுக்குப் பரிச்சயமான மனநலமருத்துவர் தயானந்திடம்தான் சிகிச்சை நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது.

பார்த்திபன் மரகதத்துக்கு வீட்டுமாப்பிள்ளை. சொந்த அண்ணன் மகன் தான். விதவையான மரகதத்துக்குக் கலைவாணியைத் தவிர வேறு சந்ததி இல்லை. மகனுக்கு மகனாய், மருமகனுக்கு மருமகனாய் எல்லாமாய்த் துணை நிற்பவன் பார்த்திபன்தான். குழந்தை மறைந்த துயரத்தையும் கலைவாணியின் அவலத்தைக் காணும் துன்பத்தையும் இருவரும் பகிர்ந்து கொண்டார்கள்.

ஆனால் இப்போது இந்த அதிர்ச்சி மற்ற யாவையும் தாக்கியடித்துவிடுவதாய் இருக்கிறதே? இதுவரை இவள் இப்படிக்குமுறிக்குமுறி அழுது பார்த்ததில்லை. தாயின் மார்பில் புதைந்த தலை எழுந்து எழுந்து சுவரில் தன் குழந்தையையும் அதன் கீழே மேஜைமேல் அந்தக் குதிரையையும் மாறி மாறிப் பார்க்கிறது. அழகிய முகம் வேதனைத் துடிப்பில் நடுங்குகிறது. கண்கள் நீரைக் கொட்டுகின்றன.

ஹலோ!

“அம்மா அம்மா, பயமாயிருக்கும்மா... குதிரை பேசுதம்மா, ஹலோ

சொல்லுதம்மா...”

மரகதம் கனத்த நெஞ்சுடன் பேரனின் படத்தைப் பார்த்தாள். காய்ச்சலில் படுப்பதற்கு ஒரு மாதம் முன்பு எடுத்த புகைப்படம். தூக்கமரச் சட்டத்துக்குள் சிரிக்கும் பிஞ்சுக் குழந்தை. நீலநிற ரோம்ப்பரும் சுவாரஸ்யமாய்க் கண்மலர்த்திப் பார்க்கும் பிரகாச விழிகளும் ரோஜா நிறம் மின்னும் ஈர அரும்பு இதழ்களும் குண்டுக் கன்னத்தில் விழும் குழியும் கறுப்பு அலைகளாய்த் தலை கொள்ளாத முடியும்...

“ஐயோ ஐயோ, என்ன அழகு அக்கா உன் பேரன்! இதை அப்படியே கேமராவில் அள்ளிடுவேணாம்?” ஊரிலிருந்து வந்திருந்த தம்பி சொன்ன வார்த்தைகள். மரகதத்துக்கு அப்போதே ‘பக்’கென்றிருந்தது. பச்சைக் குழந்தைக்கு திருஷ்டி பட்டுவிடாதா? அதுவும் அவனுடன் வந்திருந்தாளே அவன் பெண்டாட்டி, மகா கொள்ளிக்கண்.

—“படமெல்லாம் வேணாண்டா! அப்புறம் பிறந்தநாள் வருது, அப்போ பார்த்துக்கலாம்” என்று தடுக்கப்பார்த்தாள்.

“அப்போ என்னால வரமுடியுதோ இல்லையோ! இந்தத் தங்கக்கட்டியைப் படம் பிடிச்சுக்காம போவனா?”

எப்போதும் அவன் பையிலிருக்கும் கோனிகா கேமரா ஒரு துப்பாக்கி போலவா குழந்தையைக் குறிவைத்து ‘சுட்டது’?

ஊர் திரும்பிப்போனவன் பத்து நாட்களில் புகைப்படத்தை அஞ்சலில் அனுப்பினான். “எத்தனை அழகாயிருக்கு! சித்தப்பா... போட்டோ எடுக்கறதில் கில்லாடிதான்” என்று பாராட்டியபடி பார்த்திபன் உடனே படத்தைப் பெரிது பண்ணி கண்ணாடியும் சட்டமும் போட்டு மாட்டிவிட்டான்.

இனி இருப்பதெல்லாம் இந்தப் படம் மட்டும்தான்.

ஆனால் அந்தத் துக்கத்தைக்கூடப் பின்தள்ளிவிட்டு மகளின் இந்தப் புதிய சிதைவு...

“குதிரை பேசுதம்மா...”

இதுவரை உன்மத்தமாய் அமர்ந்திருப்பாள் அல்லது சம்பந்தமில்லாமல் ஏதேனும் சொல்வாளே தவிர குதிரையும் யானையும் பேசுவதாய்ச் சொன்ன தில்லை. கோளாறு இன்னும் ஒருபடி மோசமாகி விட்டதா? வைத்தியம் நடந்துகொண்டிருக்கும்போதேயா?

டாக்டர் இதுவரை அவளுடனான உரையாடல்களிலும் மருந்து மாத்திரைகளாலுமே சிகிச்சை அளித்துவருகிறார். மின்அதிர்வு மருத்துவம் தேவையென்று தாம் கருதவில்லை என்றிருந்தார். இப்போதைய சிகிச்சை முறையிலேயே குணப்படுத்திவிடுகிற நம்பிக்கை அவருக்கு இருந்தது.

அதெல்லாம் வீண்தானே? சிகிச்சையைத் தீவிரமாக்க வேண்டுமா? இவள் நிலை முன்பைவிட சீர்கெட்டு... எலெக்ட்ரிக் ஷாக் தரவேண்டுமா?

அடி என் கண்ணே, என் கலைவாணி...!

“குதிர பேசுதும்மா! குதிர பேசக்கூடாது. குதிரெயெல்லாம் மனுஷங்கமா திரி எப்படும்மா பேசும்? குதிர பேசுது, எனக்கு பயமாயிருக்கு...”

திரென்று ஓர் ஒளிக்கீற்று பாய்ந்தாப்போல் மூளை சிலிர்த்துக்கொண்டது. குதிரை பேசுவதாய்ச் சொன்னது புத்தி பேதலிப்பு என்றாலும் குதிரை பேசக்கூடாது என்று உணர்வது புத்தியின் தெளிவுதானே?

மரகதம் ஒரு புது நம்பிக்கையோடு மகளின் கண்ணீர் பெருகும் முகத்தைப் பார்த்தாள். இது நல்ல அறிகுறியல்லவா? பின்னடைவுபோல் தோன்றுவது ஒருகால் முன்னேற்றத்தின் விடிவெள்ளியா? அப்படியும் இருக்குமா? அமெரிக்கா போய்ப்படித்துவிட்டு வந்த டாக்டரின் கணிப்பு தவறாகவா போகும்? மாலையில் பார்த்திபன் வீடு திரும்பியதுமே இவளை கிளினிக்குக்கு அழைத்துப்போகவேண்டும்.

“கலைவாணி, என் தங்கமே, உனக்கு ஒரு குறையும் வராது, எல்லாம் சரியாய்ப் போயிடும்...” அழுகையில் குலுங்கும் முதுகைத் தடவிக்கொடுத்தாள். கண்ணீரைத் துடைத்தாள். “உனக்கு எல்லாம் சரியாப்போயிடும் யாரேன்...”

○○○

டாக்டர் தயானந்தம் நம்பிக்கை அளிக்கும்விதமாகவே பேசினார். ஒரு நடப்பு சரியில்லை என்று நோயாளி தானாகவே புரிந்துகொள்ளமுடிந்தால் அறிவு முற்றுமாக அவிந்துபோகவில்லை என்பது சாத்தியம்தான். அத்தகைய மூளைக்கோளாறு வகையை குணமாக்க அதிக வாய்ப்பு உண்டு என்று ஆறுதலளித்தார்.

விதவிதமான மாத்திரைகள் தொடர்ந்தன. கலைவாணியின் கண்களிலிருந்த மருட்சி குதிரைப் பொம்மையை உற்று உற்றுப் பார்த்தது. பார்வை மேலேறி சுவர்ப் படத்தில் தன் குழந்தையை வெறித்தது.

ஆண்டவனையும் மருத்துவரையும் நம்பிக்கை அறாமல் பற்றிக்கொண்டு மகளுடன் கிளினிக் சென்று வந்துகொண்டிருந்த மரகதத்தின் துயரத்தில் அரணாக வேண்டுதல்கள். சமயபுரத்தாளே, என் மகளைக் குணமாக்கு, உன் சன்னிதிக்கு வந்து தலைமேல் தீச்சட்டி சுமக்கிறேன். ஏழுமலையானே, என் குழந்தையைக் குணமாக்கு, உன் மலைக்குப் படியேறிவந்து அங்கப்பிரதட்சிணம் செய்கிறேன்.

எந்தத் தெய்வம் அருள் தந்தாலும் கையேந்தக் காத்திருந்தாள்.

முட்டமிகும் இருள் திகள்கள். அதில் திட்டுத் திட்டாய்த் தலைதூக்கி முகத்திலடிக்கும் பய அதிர்வுகள். என் குழந்தைக்குக் குணமாகுமா? ஆகும்தானே? முன்பளவு மோசமாயில்லையல்லவா? வைத்தியம் பயன் தருகிறதல்லவா? நல்லபடியாகி மறுபடியும் எல்லாரைப்போல் குடித்தனம் நடத்தினால் அவளை உன் கோயிலுக்கு அழைத்து வருகிறேன் நடராஜப் பெருமானே... இன்னொரு குழந்தை அவளுக்குப் பிறந்துவிட்டால் இந்தக்

குழந்தையின் நினைவை ஒரு ரத்தினம்போல் மனப்பேழையில் பத்திரப்படுத்திவிட்டு வாழ்க்கையை இயல்பாய்த் தொடரலாம். அந்த பாக்கியம் என் கர்ப்பூரக் கண்மணிக்குக் கிடைக்குமா தெய்வங்களே?

இருளில் லேசாய் சாம்பல் பூத்தது. கருமைக்கும் வெண்மைக்குமிடைநிறம் ஊசலாடி மெல்ல வெண்மையின் பக்கம் சாய்ந்தது. விடியலின் மப்பான வெண்மை. முட்டி மோதி லேசாய்த் தலைநீட்டும் வெளிச்சக் கீற்று. மேகமுட்டம் கலைந்து கலைவாணியின் முகத்தில் சுவடு காட்டும் சூரிய ஒளி.

இவ்வளவு தெளிவாக, மகிழ்ச்சியாக, அவளைப் பார்ப்பது நிஜம்தானா? தாய்க்கும் கணவனுக்கும் முதலில் நம்பக்கூட பயமாயிருந்தது. ஆனால் இது உண்மை. தவமிருந்து யாசித்த மாற்றம்.

“குதிரை பேசுதும்மா! பயமாயிருக்கும்மா!” என்று அழுது துடித்த காட்சிக்கும் இப்போது இந்த முகத்தின் அமைதிக்கும் சம்பந்தமே இல்லையே! “இப்ப குதிரை பேசுதா கண்ணு?” என்று கேட்டால் பிரமித்த மௌனத்தில் தலை இடவலமாய் அசைகிறது. டாக்டரின் சிகிச்சைக்குப் பயன் இருப்பதாகத்தான் தோன்றியது. இனிப் படிப்படியாய் முழுக்குணம் ஆகிவிடும். சமயபுரத்தாளே! நன்றி. வந்து தலை மேல் தீச்சட்டி ஏந்துகிறேன். ஏழுமலையானே! நன்றி. வந்து அங்கப்பிரதட்சிணம் செய்கிறேன். கூத்தப் பெருமானே! நன்றி. உன் கோயிலுக்கு அழைத்து வருகிறேன். நாளை அவளுக்கு மகன் பிறந்தால் நடராஜன் என்று பெயர் வைக்கிறேன்.

அவளருகில் சிறிது நேரம் நின்று பூப்போல் அவள் தோளைத் தொட்டு ஆதரவாய் அழுக்கிக் கொடுத்தபோது மரகதத்தின் விரல்கள் நடுங்கின.

பார்த்திபன் கண்ணீர் மல்க மனைவியைச் சிறிது நேரம் பார்த்தவாறு நின்றான்.

“அவளுக்கு சரியாய்ப்டு வருது, இல்லே அதை?”

“ஆமாம்ப்பா. ஆயிட்டு வருது. ஆகணும். ஆயிடும்.”

○○○

இரவு எட்டு மணி. மரகதம் மருமகனுக்கு உணவு பரிமாறினாள். பிறகு ஒரு கிண்ணத்தில் பருப்புச் சோற்றில் நெய்விட்டுச் சர்க்கரைதாவிப் பிசைந்தாள். இன்னொரு கிண்ணத்தில் குழம்புச்சோறு. அவற்றையும் கத்திரிக்காய் காரப்பொரியலையும் சிறு கப்பில் தயிரும் ஒரு ஸ்பூனோடு தட்டில்வைத்து மகளிடம் எடுத்துப்போனாள். வாய் வாயாக ஊட்டி விட்டாள். வாயைத் துடைத்துத் தண்ணீர் அருந்தக் கொடுத்தாள். இதையெல்லாம் மகள் தானாகவும் செய்வாள்தான். ஆனால் ஒவ்வொரு கவளத்துக்கும் யாராவது கூடவே இருந்து சொல்லிக்கொண்டே இருக்கவேண்டும். சாப்பிட்டு முடிக்க ஒருமணி நேரம் ஆகும். போகிறது. எல்லாம் சரியானபின் தானாகச் செய்துகொள்ளட்டுமே. கலைவாணி அந்த மேஜையடியில் உட்காருமுன் சாப்பாடு ஊட்டிவிடுவது நல்லது. அங்கு உட்கார்ந்துவிட்டால் லேசில்

எழுந்திருக்கமாட்டாள். சாப்பிட வாயைக்கூடத் திறக்கமாட்டாள்.

○○○

மேஜையருகில் நாற்காலியில் கலைவாணி மௌனமாய் அமர்ந்திருந்தாள். கண்கள் பரவசத்தில் அமிழ்ந்த நிலை. அந்தப் பரசுவத்தின் இலக்கு சுவரில் கண்ணாடிச் சட்டத்துக்குள் சிரித்துக்கொண்டிருந்தது.

முத்துக்கண்ணா!

அம்மா!

எனக்கு இப்பத்தாண்டா சந்தோஷமாயிருக்கு. இந்த குதிரை பேசினப்பயந்தே போய்ட்டேன்.

அம்மா!

குதிரையெல்லாம் பேசக்கூடதில்லையா? அது பேசினவரைக்கும் நீ பேசவேயில்லையேடா ராஜா! உன் குரலைக் கேக்காம நான் துடிச்சப் போய்ட்டேண்டா! இப்ப அது பேசறதை நிறத்தினப்புறம்தானே நீ முந்தி மாதிரி மறுபடியும் என்கூட பேசறே!

அம்மா!

இப்ப நான் எவ்வளவு சந்தோஷமாயிருக்கேன் தெரியுமா? நீ என்கூட பேசாட்டி எனக்குப் பைத்தியம் பிடிச்சும்தா முத்துக் கண்ணா! பேசடா ராஜா!

அம்மா!

முத்துக் கண்ணா!

அம்மா!

என் முத்துக் கண்ணா!

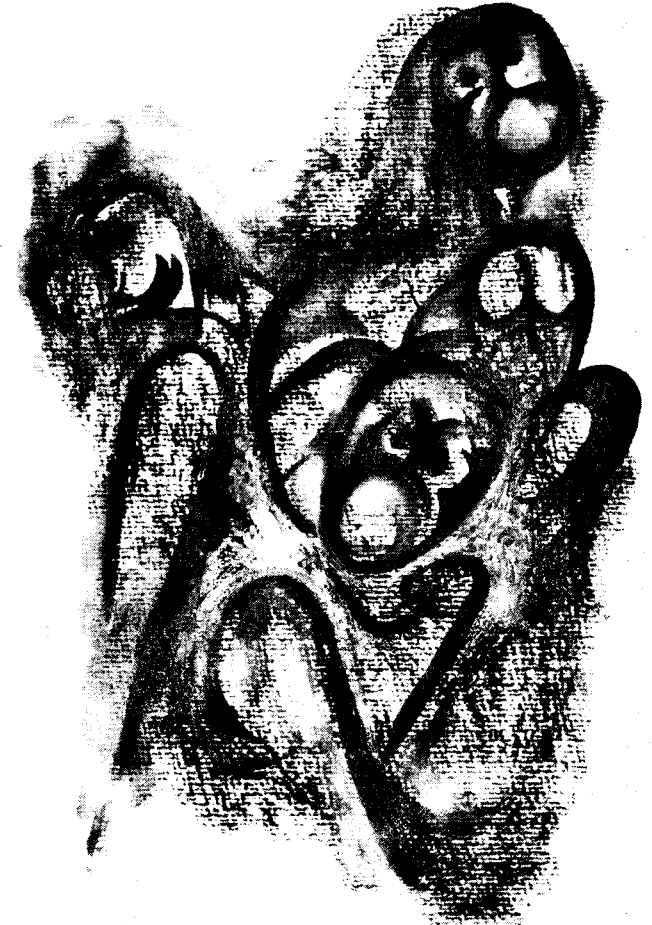
அம்மா!

□

இச்ச முத்தி கொழுந்தி

பாடமா

அந்த அரசமரத்துப் பக்கமாப் போகைல் எல்லாம், பார்வதிக்கு அவளோட சொந்த ஊரு நாவகத்துக்கு வரும். அவுக் ஊருல அரசமரத்த இச்சிமரம்னு சொல்லுவாக. அதப் பாக்கைல் அவா மனசுக்குள்ள பழைய நென்பு வரும். அந்த இச்சி மரத்தடிலதான் நெல்லு போட்டு அடிக்கிற களம் இருந்துச்சி. ஊர்ல நடுநிலைப் பள்ளிக்கொடத்துல படிக்கும் போது லீவு நாளுள்ள அந்தக் களத்துமேட்டுல நெல்லு தூத்து, அந்த நெல்லக் கொண்டுபோயி நாடாரு கடைல எடைக்கு எடை போட்டு சீனிக் கெழுங்கு வாங்கித் தின்னத நெனச்ச தனக்குத்தானே சிரிச்சுக்கிட்டா பார்வதி.

களத்துமேட்டுக்குப் பக்கத்துலயே வேதக்காருக கல்லறை. பள்ளிக் கொடத்துல பிள்ளைக சொல்லுவாளுக. “நடுமத்தியானம் பன்னண்டு மணிக்குக் களத்துமேட்டுப் பக்கம் போகக்கூடாது; கல்லறையிலிருந்த பேயி பிசாசெல்லாம் இச்சிமரத்துல வந்து ஒக்காந்துருக்கும்.” ஒருநாளு தப்பித் தவறி மத்தியானத்துல அங்ன இருக்கயில பலத்த காத்தடிச்சது. இச்சிமரம் காத்துல பயங்கரமா ஆடுச்சு. இச்சிப்பழமாக் கொட்டுச்சு. பூராததையும் பொறக்கிப் பாவாடைல அள்ளிக்கிட்டு வந்து தெருவுல பிள்ளைகளுக்குக் குடுத்தா. பூராம் பயந்தாங்கொள்ளி கழுதைக. ஒருத்திகூட வாங்கித் திங்க மாட்டேனுட்டாளுக. பயங்காட்டிவேற உட்டுட்டாளுக.

“ஏத்தா, பார்வதி இந்தப் பழத்தத் திங்காதே. அந்தப் பேய்கதான் இச்சிமரத்துல இருந்துகிட்டு ஆட்டம் போட்டுருக்குதுக. அதான் பூரப் பழத்தையும் உலுப்பி உட்டுருச்சு. அதுக உலுப்புன பழத்தத் திங்காத. வகுறு வீங்கிச் செத்துப் போவ.” இதுக்குமேல எப்பிடித் திங்க முடியும். அம்புட்டுத்தான். பழத்தப் பூராம் குழி தோண்டிப் பொதச்சிட்டாக. இன்னைக்கு அத நெனச்சாச் சிரிப்பா வருது.

பார்வதி படிப்ப முடிச்சுட்டு இப்ப டிச்சரா இருக்கா. பள்ளிக்கொடத்துக்குப் போற வழிலதான் இந்த மரம். மானத்துக்கும் பூமிக்குமா ஓசரமா நிக்கிது. அந்த மரத்துல ஒரு கொரங்குக் குடும்பம் குடியிருக்குது. தெனமும் அங்னகுள்ள ஒரு அஞ்சு நிமிசம் நின்று கொரங்கப் பாத்துட்டுத்தான் போவா பார்வதி. அவா மட்டுமில்ல. அங்குட்டுக் கூடிப் பள்ளிக்கொடம் போற பள்ளிக்கொடத்துப் பிள்ளைகளும் நின்று அந்தக் கொரங்குகளக் கூப்புட்டு, வெளாண்டுட்டுத்தான் போவாக. பிள்ளைக ராமா...ராமா... ராமா... கூப்புடவும் கொரங்கு ஷங்கிக் கீழ வருங்க. பார்வதிக்கு ரொம்பா அருவசமா இருக்கும். ராமா... கூப்புடவும் எப்பிடிக் கொரங்குக்குத் தெருஞ்சுக்கிருது? பெருகுதான் புருஞ்சுக்கிட்டா. கொரங்கு ராமா... கூப்புட்டதுக்கு வரல. பிள்ளைக கைல இருக்கும் பிஸ்கோத்து, வடை, இப்படி இதுக்காகத்தான் ஓடி வரு துங்கன்னு. பிள்ளைகளும் ஏதுனாச்சம் கொண்டுவந்து திங்கக் குடுப்பாக. அதுகளுக்கு இது சாமி மாதிரி. வீட்ல அப்படித்தான் சொல்லிக்குடுக்காக.

கொரங்குகளுக்கு நல்லாக் கொண்டாட்டந்தான். ராமா.... ராமா... கூப்புட, வந்து கெடைக்குர சாமான எடுத்துத் தின்னுகிட்டு கும்மரச்சமா இருந்ததுக. பத்தாக் கொறைக்கு அரசமரத்துல பழம் பழுத்து கெடந்துச்சு. பூரப் பழத்தையும் கொரங்குகளே புடுங்கித் தின்னங்க. அந்த மரத்துக்கு வார குருவிகளைக்கூட கொரங்கு வெரட்டி உட்டுருங்க. இந்தக் கொரங்கு

களுக்குத்தான் என்ன சவுடாலு! ரெண்டாப் பிரிஞ்சு போற கெளைல, ஒரு கௌ மேல முதுக சாச்சுகிட்டு, பின்னங்காலு ரெண்டையும் அடுத்த கெளைல தூக்கிவச்சு முட்டுக்குடுத்து ஒக்காந்துகிட்டு அங்குட்டுக்கூடி போறவுக வாரவுகளப் பாத்து பல்ல இனிக்கும். செல நேரத்துல கெளைகள் அங்குட்டும் இங்குட்டும் குதுச்சுக்கிட்டு சலம்பல் பண்ணிக்கிட்டு இருக்கும். மரமே சலசலத்துப்போகும். பார்வதிக்கு அந்த எடம் ரொம்பப் புடுச்சப்போச்சு. தெனமும் பள்ளிக்கொடம் போம்போதும், வரும்போதும் அங்னக்குள்ள நின்றுட்டுத்தான் போவா. அந்தக் குட்டிக்கொரங்கு தாய்க்கொரங்கிட்ட வகுத்துல அப்பிட்டு ஒக்காந்து சப்பிச்சப்பி பால் குடிக்கிறதே ஒரு தனி அழகுதான். குடுச்சுக்கிட்டே தலயத் திருப்பி அங்குட்டும் இங்குட்டும் பாக்கும் அது. ரொம்பாச் செல்லந்தான்.

இம்புட்டும் போனவாரம் வரைலதான். இந்த வாரம் நெலமயே மாறிப் போச்சு. பிள்ளைங்க கொரங்குகளக் கண்டாலே அடுச்சு தொரத்த ஆரம்புச் சுட்டாக. ரெண்டு நாளைக்கு முன்னால பள்ளிக்கொடம் முடுஞ்சு வீட்டுக்கு வரும்போது பிள்ளைக கூட்டமா நின்றுகிட்டு கொரங்குகள கல்லால ஏறுஞ்சுக்கிட்டிருந்தானுக. பார்வதி பக்கத்துல போயி என்ன ஏதுன்னு வெசாருச்சா. அந்நியாரம் அப்பிடிக்கூடி வந்த பெரியவரு ஒருத்தரு கேட்டாரு “ஏய்.. ஏண்டா அத அடிக்கிறிக? வாயில்லா சீவன்.”

“எது வாயில்லாச் சீவன்? வாயப்பாரு. முஞ்சியப்பாரு. சீனி திங்கமட்டும் வாயி இருக்குல்ல. களவாணிக் கொரங்கு.” கோவமாக் கத்துனான் ஒருத்தன்.

பார்வதி கேட்டா, “என்னடா! என்ன செஞ்சுச்சு?”

“டிச்சர், வள்ளியக்கா ரேசங்கடைலருந்து ரெண்டு கிலோ சீனி வாங்கிக்கிட்டு இப்பிடிக்கூடி வந்தாகளா? இந்தப் பெரிய கொரங்கு லபக்குனு அந்தக்கா கைலருந்து சீனிப்பைக்கட்டப் புடுங்கிட்டுபோயிருச்ச டிச்சர். பூராததையும் அள்ளி அள்ளித் திங்கிது டிச்சர்.” அவன் காட்டிய மரக் கெளைய அண்ணாந்து பாத்தா பார்வதி. அவளுக்குக் கோவத்தவிட சிரிப்புத்தான் வந்துச்சு. உச்சாணிக் கொப்புல ஒக்காந்துகிட்டு ஒருகைல மஞ்சப்பைய வச்சுகிட்டு, மறுகையிட்ட சீனிய அள்ளி அள்ளி மொக்கிக்கிட்டு இருந்துச்சு கொரங்கு. பாதி வாய்க்குள்ள போகுது, பாதி கீழே அருவிமாதிரிக் கொட்டுது. மரத்தச் சுத்தி அங்கங்க சீனியாக் கொட்டிக்கெடக்குது.

“வள்ளியக்கா எதுக்குடா பைக்கட்ட புடுங்க உட்டா?”

“அவுக பாட்ல பைக்கட்டத் தூக்கிக்கிட்டுப் போனாங்க டிச்சர். இந்தக் கொரங்குக்கு நாங்க எம்புட்டுத் திம்பண்டங் குடுத்திருக்கோம் டிச்சர். இது இப்பிடிச் செய்யுது. களவாணிக் கொரங்கு டிச்சர்.”

பார்வதிக்கு என்ன சொல்றதுன்னு தெரியல. ஆனா கொரங்கு அப்பிடி அள்ளித் திங்கிறதப்பாத்தா கோவம் வரல. அத ரசிக்கத்தான் முடுஞ்சது. அதுனால அமையியாப் போயிட்டா. இதுக்குப் பெறகு பிள்ளைக மத்தில கொரங்குகளுக்கு இருந்த மதிப்பு போயிருச்ச. அதுனாலே கொரங்குகளும் சந்தோசமே இல்லாததுமாதிரி தெருஞ்சதுக. பார்வதிக்கும் மனசு சஞ்சலமாத் தான் இருந்துச்சு. ரெண்டு மூனு நாளுக்கமுச்சு பார்வதி பள்ளிக்கொடம்

போம்போது பாத் தாமரத்துல கொரங்குகளே இல்ல. சே, இந்தப் பிள்ளைக
பூராஞ் சேந்து கொரங்க வெரட்டியே உட்டுடாங்கன்னு நெனச்சுக்கிட்டே
போனா. இச்சிமரத்துக்குக் கொஞ்சம் தள்ளி, அந்தக் கொரங்கு ஒரு
பெரிய பன்னி மேல ஒக்காந்துகிட்டு போயிக்கிட்டுருந்துச்சு. பார்வதிக்குத்
தூக்கிவாரிப் போட்டிருச்சு. சும்மாயுமா போனது கொரங்கு. அங்குட்டும்
இங்குட்டும் தலயத் திருப்பித் திருப்பிப் பாத்துகிட்டு என்னமோ பெரிய
ஊர்வலம் போறமாதிரி போனதப் பாத்துட்டு பார்வதிக்கு ஆச்சரியத்துலயும்,
சந்தோசத்துலயும் கையும் ஓடல, காலும் ஓடல. பன்னியுங் கொரங்கும்
ஒரு பொதருக்குள்ள போனப்பெறகும் நின்னுகிட்டே இருந்தா. அன்னைக்குப்
பூராம் இதே நென்புதான். சாயங்காலம் வரும்போதும் அந்த எடத்துல
கொரங்கு பன்னிமேல சவ்வாரி செஞ்சுகிட்டுப் போச்சு. இப்ப அத ரொம்ப
நேரம் பாக்க முடியல. ஏம்னா பிள்ளைக பூராம் அது பின்னால கல்லுட்டு
எறுஞ்சுக்கிட்டே அத வெரட்டிகிட்டு ஓடுனாக. பார்வதிக்கு பிள்ளைக மேல
கோவமா வரவும் அவுளச் சத்தம் போட்டா. ஆனா இவா பேச்சு அங்க
யாருங் கேக்குறதுமாதிரி இல்ல.

“டேய், களவாணிக் கொரங்கு பன்னிமேல ஒக்காந்து போகுதுடா.
விடாதீங்க.”

“பன்னிதான் ஒனக்கு பிரண்டா. இரு இரு பன்னியையும் ஒனியையும்
என்ன செய்றம்னு பாரு.”

“ஏலேய், கொரங்கு பன்னிகூட போதுடா. அங்கபாரு பன்னிதலையத்
தொட்டுத் தொட்டு என்னமோ சொல்லுதுடா.”

இப்படி பலமாதிரி சொல்லிக்கிட்டே வெரட்டி உட்டுட்டானாக. பன்னி
வேகமா ஓடுனாலும் கொரங்கு கீழ் உழுகல. எறங்கவும் இல்ல. பன்னி
மேல ஒக்காந்துகிட்டே கொரங்கும் ஓடியே போச்சு.

பார்வதிக்குக் கஸ்டமா இருந்துச்சு. நடந்துகிட்டே யோசுச்சுகிட்டே
போனா. ஆமா கொரங்கு பன்னிகிட்ட என்ன சொல்லியிருக்கும்?

“பன்னி, பன்னி, இந்தப் பசங்களப் பாத்தியா! இம்புட்டு நாளா, எனிய
ராமா ராமான்னு மரியாதயா கூப்புட்டு திங்கக் கொடுத்தாங்க. இப்பப் பாரு
எனிய கொரங்கு கொரங்குனு வைறாங்க.” கொரங்கு சோகமாச் சொல்லுச்சு.

பன்னி லேசாச் சிருச்சுக்கிட்டே சொன்னது, “ஆமா.. நீ கொரங்குதான்,
பெறகு ஒனிய கொரங்குன்னு சொன்னா என்னவாம்? கூடச்சுகிறயே!”

“அது இல்ல, இவங்க எப்பயும் எனிய கொரங்குன்னு சொல்லியிருந்தா
பரவாயில்லை. நீயும் பாத்திருக்கியே. எப்பிடி ராமா ராமான்னு கூட்டுடுவாக.
இப்பமட்டும் எனிய இப்படிப் பேசறது கஸ்டமாத்தான் இருக்கு.”

பன்னி நக்கலாக் கேட்டது. “ஆமா இம்புட்டு நாளப் பிரியமா இருந்துட்டு
இப்பமட்டும் எதுக்கு வெரட்டுறாக?”

“பாத்தியா, பாத்தியா. ஒன்னுந் தெரியாததுமாதிரிக் கேக்கியே. இந்த
மனுசக்குட்டிகள நம்பவே கூடாது. பாத்துக்கோ. அன்னைக்கு ஒருத்திக்கிட்டே
சீனிப்பையப் புடுங்கிட்டம்ல. அதுலருந்துதான் இப்பிடி விரோதியாகிட்டாங்க.”

“பின்னே நீ செஞ்சது நாயமா? பாவம், அந்தப் பொம்பள. ரெண்டு
கிலோ சீனியும் தின்னு போட்டியே.”

“இல்ல. இத்தினிதான் தின்னேன். மீதி பூராங் கொட்டிருச்சு.”

“ஆனாலும் நீ செஞ்சது தப்புத்தான. ஒனிய ராமா ராமான்னு கூப்பு
திங்கக் கொடுத்தாக்கள.. அந்த மரியாதயக் காப்பாத்திக்காம இப்பிடிச்
செஞ்சு போட்டியே.”

பன்னி சொல்லவும் கொரங்குக்குக் கோவம் வந்துருச்சு. முன்னங்காலுட்ட
பன்னி தலைல லேசா தட்டிட்டு சொன்னது. “நீ என்னமோ அவுளுக்காக
வக்காலத்து வாங்கிறியே.. அவு என்ன எனிய சும்மாவா ராமா ராமான்னு
கூப்புட்டாங்க? அவு ராமரு கடவுளுக்கு எங்க மூதாதையர் எம்புட்டு ஒத்
தாசையா இருந்திருக்காகன்னு தெரியுமா? எங்களப் பெறகு எதுக்கு ஆஞ்ச
நேயர்னு சாமியாக்கிக் கும்புடுறாகன்னு? நெனச்சு?”

“ஆமா இதெல்லாம் ஒனக்கு எப்பிடித் தெரியும்?”

“எங்க பாட்டி சொல்லுவா. அதான் தெரியும்.”

“எங்க பாட்டிகூட கடவுளு எங்க ருவத்துல வந்தாருன்னு சொல்லுவா.”

பன்னி சொல்லவும் கொரங்கு கைதட்டிச் சிருச்சது. “இப்பிடி வேற
யாருட்டயும் போய் சொல்லித் தொலைக்காத ஒனிய உண்டு இல்லன்னு
ஆக்கிப்போடுவாக.”

“ஏன்! நீ மட்டும் ஒம் பெருமயச் சொல்லும்போது, நானுஞ்சொன்னா
என்னவாம்.” பன்னி எருச்சலாக் கேட்டது.

“நீயும் நானும் ஒன்னாயிடுவமா என்ன? வெவரங்கெட்டுப்போயிப் பேச
றியே?” கொரங்கு ஆவேசமாக் கத்துச்சு.

“ஏ ஆகமாட்டோம். சாமி வராக அவதாரம் எடுத்தது ஒனக்கெங்கே
தெரியப்போகுது.” பன்னி உருமுச்சு.

“தெரியும் தெரியும். அதுக்காக நம்ம சமமாயிருவமா என்ன?”

“கரெக்கு, சமமாக மாட்டோம் ஒனிய விட நானு ஒசத்தி ஆகிவிட்டேன்.
ஏன் தெரியுமா? சாமிக்கு நீயி ஒதவிதாஞ் செஞ்ச, ஆனா சாமியே எங்க
வடிவம் எடுத்தாரே! அப்ப யாரு பெருசு. நீ சொல்லு.” பன்னி சொல்லிட்டு
வில்லன்மாதிரி சிரிச்சது.

அந்தச் சிரிப்புல ஒக்காந்துருந்த கொரங்கு தவறி கீழ் உழப்பாத்துச்சு.
சட்டுனு பன்னியோட ரெண்டு காதுகளையும் புடுச்சுச் சமாளிச்சுக்கிட்ட
கொரங்கு கொஞ்சம் கோவந்தனுஞ்சு கொரல்ல சொன்னது, “எல்லாஞ்
சரித்தான். ஆனாலும் நடைமுறையப் பாத் தா, எனக்குக் கெடைக்ற மதிப்பு
மரியாதை ஒனக்குக் கெடைக்குறதில்ல. ஒனக்குக் குடுக்கமாட்டாங்க.”

“ஏனாம்?”

“ஏன்னா, நீயி குப்பைக்காட்டுல அலஞ்சு திருஞ்சு, கண்ட அசிங்கங்களை

யும் தின்னுற. பாக்கவும் ஒரு அழகு அந்தஸ்து இல்லாம இருக்க, கன்னங் கரேன்னு ஓம் முஞ்சியப் பாக்க சகிக்கல. அதான்.”

“ஓம் முஞ்சியப் பாத்நா எப்பிடி இருக்காம்! சீ.. கடேசில நீயம் அந்த மனுசங்க மாதிரித்தானா. அதுங்கதான் கருப்பு செகப்பு, அழகு- அசிங்கம், சுத்தம்- அசுத்தம், வெக்கக்கேடு. ஏன் ஆணு பொண்ணுன்னு பிரிச்சப் பிரிச்ச சண்ட போட்டுகிட்டு கெடக்காக. நீயும் ஒம்புத்தியக் காட்டிட்ட. உங்கிட்டருந்துதான் அவு வந்தாங்கன்னு சொல்றாக. சரியாத்தான் போச்சு.” சொல்லிவிட்டு ஒடம்ப ஒரு ஆட்டு ஆட்டி கொரங்க கீழ தள்ளி உட்டுருச்சு.

சுதாருச்சுகிட்ட கொரங்கு பன்னிய போகஉடாம வழி மறிச்சுக்கிட்டு சொன்னது, “இந்தபாரு, நீயு எனிய என்னன்னாலும் சொல்லிக்கோ. ஆனா அந்த மனுசங்ககூட மட்டும் சம்மந்தப்படுத்திப் பேசாத. ஆமா, எனக்குக் கெட்ட கோவம் வரும். நாங்க ஒன்னும் அதுகமாதிரி இல்ல. அதுக முஞ்சிகளப் பாரு. எப்பயும் இறுகிப்போயி கெடக்குதுக. மருந்துக்குக்கூட இத்தினி சிரிப்போ, சந்தோசமோ கிடையாது. இந்தப் பள்ளிக்கொடத்துப் பிள்ளைக இப்பிடித்தான் போறாக வாராக. அதுக முஞ்சிகளப் பாரு. இஞ்சி தின்ன கொரங்காட்டம்... சே... அத உட்டுரு. ஏனியவே நானு சொல்லிப்போட்டேன். அதுக முஞ்சிகளப் பாரு. வெசனம் புடுச்சப்போயி... ஏதோ எங்கள்ப் பாக் கைல மட்டும் கொழந்தைகளா இருந்து சிரிக்குதுங்க, வெளாடுதுங்க, இல்லன்னா மூட்டை மூட்டையா பைக்கட்டுகளத் தூக்கிக்கிட்டு.. பாவம் அதுக.”

“அவுக படிக்கப் போறாக. அதான்.” பன்னி சொன்னது.

“படிக்கப் போனா என்ன, இப்படியா கழுத பொதி செமக்குறது கெணக்கா செமந்து சாகனும். நல்ல வேள நம்ம மனுசனாப் பெறக்கல. இல்லன்னா நம்மளும் இப்பிடித்தான் நொந்துபோயி அலையனும்.” கொரங்கு சொல்லிட்டு மறுபடியும் பன்னி மேல ஏறி ஒக்காந்துச்சு.

“சின்னதுகளே அப்பிடின்னா பெருசுகளப் பத்திக் கேக்கவா வேணும். ஓடி ஓடிச் சம்பாதிக்ககளாம். சம்பாதுச்சு என்ன செய்ய! சந்தோசமே இல் லையே... இந்தப் பார்வதி டீச்சர் தெனமும் இப்பிடிப் போறாளே.. பாத்தியா. அவா . முஞ்சியப் பாத்தின்னா அம்புட்டுச் சோகம் அப்பிக் கெடக்கும். இந்த மரத்துக்கிட்ட வந்தான்னா எங்கள்ப் பாத்துச் சிரிப்பா. அப்ப அவா எம்புட்டு அழகா இருப்பா தெரியுமா. அதப்பாக்கவே நாங்க அந்நியாரம் ரொம்பச் சேட்ட செய்வோம். அது அவளுக்குப் புடிக்கும்.

பேசிக்கிட்டு இருக்கும்போதே கொரங்கோட சம்சாரமும், குட்டியும் குதுச் சுக்கிட்டு ஓடியாந்தாக. பன்னி முதுகுல இருந்த கொரங்கும் குதுச்சு ஓடுச்சு. மூனும் மடமடன்னு பக்கத்துலருந்த பனமரத்துல ஏறுச்சு. ஒரு மரத்துல இருந்து இன்னொன்னுக்குத் தாவித் தாவி வெளாண்டதுக. பன்னி குட்டிகளோட சிருச்சுக்கிட்டே பெரிய பட்டாளங் கெணக்கா ஓடுச்சு.

இப்பிடிப்பட்ட நென்பு எனக்கு ஏன் வந்துச்சு! பார்வதி பெருமூச்சு விட்டா. □

எனது அண்டை வீட்டுப் பெண்

சல்மா

என் அண்டை வீட்டுப் பெண்
இரைவதேயில்லை
எத்தனை ஹிம்சையிலும்
உடைந்த தன் குரலுயர்த்தி

தன் வாழ்நாள் முழுக்க
சிலருக்காவது
குறைந்தபட்ச நேர்மையுடனிருக்க
விசுவாசமுடனிருக்க கற்பிக்கப்பட்டு
விரும்பத்தோடிருக்கிறாள்
எதன் பொருட்டு என்பதில்
சந்தேகங்கள் இல்லை
அவளிடம்

தனக்குள்
கரைந்தமிழ்ந்து கொண்டிருக்கும்
அவளுக்கு
தன் வாழ்வைப்பற்றி
காற்றின் வெற்றுவெளியில் புகையென
மிகந்து போய்க்கொண்டிருக்கும்
தனது அடையாளங்கள் பற்றி
நிறுமிழந்த
தனது இளமையைப் பற்றி
கை நழுவுச் சோப்பென
பிடிபடாத தனது விதியைப் பற்றி
உதிர்ந்து கொண்டிருக்கும்
தன் பருவங்களைப் பற்றி
சிரத்தையேயில்லை
இதில் எவற்றுக்குமே
அவள் இரைவதேயில்லை
முணுமுணுப்பதும் இல்லை
வலியை வலியென்று
சொல்லத் தெரிவதில்லை
அவளுக்கு

காலத்தின் அதிர்வுகளை
புறந்தள்ள முடிகிறது
அவளுக்கு

சூரியனின் வெளிச்சத்தில்
வெளிறிப் போன
அந்த நிலவும்
ஒன்றும் சொல்வதில்லை

அவளது வருத்தங்கள்
கோபங்கள்
அவளுக்குள் தொடங்கி
அவளுக்குள்ளேயே முடிகின்றன
ஏதொன்றின் பேரிலும் பிரதிபலிக்காமல்

அவளது நினைவிலி மனதின்
முடிச்சலிழ்த்துவிட
அவளது அசைவற்ற
கனவுகளை கலைத்து
மீள்உருவாக்கம் செய்ய
பிறருக்குச் சொல்ல
மறுமொழியொன்றினை
அவருக்குக் கற்றுத்தர விளைகிறது
என் மனம்
இல்லையேல்
அதிருப்தியுற்று
முகம் சுளிக்கும்
சிறு பாவனையொன்றினையாவது
நிகழ்த்த.

□

அருந்ததி

மார்க்சிசுக் கொள்கை

யுவன் சந்திரசேகர்

சந்திரசேகர்

மூனா

1985

மார்ச் 31ஆம் தேதி காலையில் நாங்கள் மூவரும் புதுடெல்லி ரயில் நிலையத்தில் சென்று இறங்கினோம். எங்களை அழைத்துச் செல்ல முத்துராமலிங்கம் வந்திருந்தான். வெளியில் வந்து :பட் :பட்டி என்று சொல்லப்பட்ட, மோட்டார் சைக்கிளைக் கூரையால் மூடிய, மூன்று சக்கரவண்டியின் பின்புறம் இருக்கைகளாகப் பாவிக்கப்பட்ட மர பெஞ்சுகள் கொண்ட வாகனத்தில் ஏறிக்கொண்டோம். அன்னை இறந்து ஐந்து மாதங்கள் ஆகியிருந்தன. மாபெரும் விருட்சம் வீழும்போது சில பூச்சிகள் மரணமடைவது சகஜம்தான் என்று தனயன் கூறியது நினைவில் வந்தது.

கட்டடங்கள், மரங்கள், மனிதர்கள் என்று பரிச்சயமான அம்சங்கள் இருந்தும் அந்நிய வாசனை நிரம்பிய ஊர் சிறுகச் சிறுக தெரிந்த ஊராக மாறிக்கொண்டிருந்தது. சாலைகளில் சீக்கியர்களை அதிகம் காண முடிந்தது. மரம் வீழ்ந்த அதிர்ச்சியின் நடுக்கம் இன்னும் தீராத முகங்களுடன் அவர்கள் நடமாடியதாய் எனக்குத் தோன்றியதற்கு நாள் தவறாமல் தினசரிகளைப் படிப்பவன் நான் என்பதும் ஒரு காரணமாய் இருக்கலாம்.

கரோல்பாக் என்ற இடத்தில் தன்னுடைய சக ஊழியர்கள் நால்வருடன் தான் வசித்துவந்த அறைக்குக் கூட்டிச்சென்றான் முத்து. அறைத் தோழர்களில் மூவர் தமிழ்நாட்டுக்குச் சென்றிருப்பதாகவும், ஒருவன் இரண்டு மூன்று நாட்கள் கழித்துத்தான் அறைக்கு வருவான் என்றும் நாங்கள் சவுகரியமாகத் தங்கலாம் என்றும் தெரிவித்தான். தான் புதுசாய் வாங்கின தொலைக்காட்சிப் பெட்டியைப் பெருமையுடன் காண்பித்தான்.

விலை எவ்வளவு தெரியுமில்லை, ஜஸ்ட் ஐநூறு ரூபாய்தான்.

விலையைக் கேட்டு வியந்த நாங்கள் பெட்டியின் அருகில் சென்றோம். திரையின் ஒரு மூலையில் சர்தார் ஏஜென்ஸீஸ் என்று வில்லை ஒட்டியிருந்தது. இஸ்மாயிலுக்கும் முத்துவுக்கும் பெரும் சர்ச்சை ஆரம்பித்தது.

பொருட்களின் மீது பெரிய மிகையுணர்ச்சியை உண்டாக்கிக் கொள்ள வேண்டியதில்லை.

நான் ஒண்ணும் களவாங்கலையே.

நான் வாங்காவிட்டாலும் எவனாவது வாங்கத்தானே போறான்.

உடைஞ்சு தெருவிலே நொறுங்கிக் கிடக்குறதுக்கு என் ருமில் இருந்தா உபயோகப்படவாவது செய்யுமே.

அடுத்தவனைப் பத்திப் பேசும்போது எல்லாப் பயலும் தான் என்னமோ யோக்கியன் மாதிரித்தான் பேசுறான்.

போடா, பெரிய புனித மசூ.

இஸ்மாயில் சந்நதம் வந்தவன் போலிருந்தான்.

கூட்டு வாழ்க்கையின் சாரமான பகுதிகளை உணராதவனைவிட மிருகங்கள் உன்னதமானவை.

களவுப் பொருளை வாங்குவதும் இந்தியக் குற்றவியல் சட்டப்படி

குற்றம்தான்.

ரத்தம் சிதறிப் பறிக்கப்பட்ட பொருள் மனிதர்கள் பயன்படுத்தவே லாயக்கற்றது.

அடுத்தவன், நான் என்று பேசுகிறவனும் நினைக்கிறவனும் பேடி.

வீம்புக்காக என்ன வேணும்னாலும் பேசலாம்; பொய் சொல்கிறவனுக்குத் தெரியாதா உண்மை எதுன்னு.

மனசாட்சியைவிடப் புனிதமான ஒன்றை மனிதப் பிரக்ஞை கண்டடையவில்லை.

என்னடா கிருஷ்ணா, ஒண்ணும் சொல்லாமே ஊமைக் கோட்டான் மாதிரி இருக்கே.

நான் பகல் பொழுதை ஒரு லாட்ஜ் அறையில் கழிக்கவேண்டிவருமோ என்று சிந்திக்கத் தொடங்கியிருந்தேன். சுகவனம் ஒரு சமரசத் திட்டத்தை முன்வைத்தான்.

உடனடியாகக் குளித்துவிட்டு சாப்பிடப் போகலாம். முப்பத்தாறு மணிநேரப் பிரயாணத்தில் உடம்பு நாறுகிறது. பசி நேரத்திலே ஏன்டா வேண்டாத பேச்சை ஆரம்பிக்கிறீங்க.

நாம தங்கியிருக்கிற ஒரு வாரமும் டி.வி.யை ஆன் பண்ண வேண்டாம்.

முத்து, அவசரத்துல வார்த்தைகளைக் கொட்டிடுறடா. இஸ்மாயில், நீயும் எல்லா நியாயத்தையும் எப்போப் பார்த்தாலும் பேசிக்கிட்டே இருக்கணும்ங்கிறதில்லை.

அறை நிசப்தமாகியது. அடுத்த அரைமணி நேரத்தில் ராமானுஜம் மெஸ்ஸுக்குப் போகும் வழியில் மறுநாள் பயணத்துக்காக வாடகைக் கார் ஒன்றை ஏற்பாடு செய்து தந்தான் முத்து. தனக்கு அவசரமான வேலைகள் அந்த வாரம் முழுவதுமே இருப்பதாகவும் சுற்றிப்பார்க்கும் இடங்களுக்கு உடன் வரமுடியாததைத் தவறாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டாமென்றும் வேண்டிக் கொண்டான். சுகவனம் என்னிடம் டி.வி., டி.வி. என்று கிசகிசத்தான்.

ஏப்ரல் முதல் தேதி அதிகாலை ஹரித்வார் நோக்கிப் பயணமானோம். காற்றில் இதமான குளிர். ஓட்டுனரின் அருகில் நானும் பின்பக்க இருக்கையில் சுகவனம், இஸ்மாயில் இருவரும். இஸ்மாயில்,

நேத்து முத்து...

என்று ஆரம்பித்தான். சுகவனம் உடனடியாய்ச் சொன்னான்.

இஸ்மாயில், விட்டுருடா. அதுதான் நேத்தே முடிஞ்சிருச்சே. வேற ஏதானும் பேசலாம்.

காருக்குள் உடனடியாய்க் கவிழ்ந்த மௌனம் ஆறுதலாய் இருந்தது. மரங்களும் புதுப் புது ஊர்களும் எதிர்த்திசையில் ஓட, கார் வேறு உல

கத்துக்கு எங்களை அழைத்துச் செல்வதாய் உணர்ந்தேன். எங்கள் வண்டியின் ஓட்டுனர் ஒரு நேபாளி. நேகி என்று பெயர் சொன்னான். இளைஞன். உற்சாகமாய் இருந்தான். ஹிந்தித் திரைப்படக் கேஸ்ட் ஒன்றை ஓடவிட்டான். டிஸ்கோ டான்ஸ்ஸ் என்ற திரைப்படப் பாடல்கள். பப்பி லஹரியின் திரும் திரும் இசையில் கார் அதிர்ந்தது. அலறும் கித்தார்கள், நொறுங்கும் டிரம்கள், கீபோர்டின் கதறல் இவற்றுக்கு இடையில் அவ்வப்போது பாடும் குரல்கள்.

கங்கை ஒரு சிறு நதிபோல ஓடுகிறது. காலை வைத்ததும் ஐஸ்போலக் குளிக்கிறது. நீரில் இறங்கியதும் உடலில் ஒரு நடுக்கம் பரவுகிறது. ஒரு முழுக்குப் போட்டு எழுந்தவுடன் குளிர் அடங்கி, வெதுவெதுப்பாய்ப் பொதிந்துகொள்கிறது தண்ணீர். இஸ்மாயில், இந்த இடத்தின் பெயர் ஹர் கி பவடி என்றும் ஈஸ்வரனின் பாதம் என்று பொருள் என்றும் கங்கை சமதரைக்கு வந்து சேரும் இடம் இது என்றும் சொன்னான். கங்கையின் நீர்ப்பரப்புக்குள் இறங்கும் படித்துறையில் நீருக்குள் அமர்ந்தவாறே சிகரெட் புகைத்துக் கொண்டாடினோம். உள்ளங்கையின் தோல் சுருங்கி வெளுக்கும்வரை நீராடிவிட்டு மேலேறினோம்.

உயரமான, கம்பீரமான குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட ஜட்கா வண்டிகள், பதினைந்துபேர்வரை பயணம் செய்யக்கூடிய மூன்று சக்கர வாகனங்கள், தன்னிச்சையாய்த் திரியும் ஸாதுக்கள், பீடி புகைத்தபடி யாசகம் கேட்கும் தொழுநோயாளிகள், தாமிரம் மற்றும் பித்தளையால் செய்யப்பட்ட கைவினைப் பொருட்களை விற்கும் கடைகள், கம்பளி ஆடைகளை விற்கும் கடைகளைத் தாண்டி, அடிவாரம்போலத் தோன்றின ஓர் இடத்தை அடைந்தோம்.

குன்றின் உச்சியில் உள்ள மானஸா தேவியின் கோவிலுக்கு நடந்தும் போகலாம். கனத்த இரும்பு வடத்தில் மாட்டி அந்தரத்தில் தொங்கவிடப்பட்ட பெட்டிகளில் அமர்ந்தும் போகலாம். நாங்கள் பெட்டியில் அமர்ந்து சென்றோம். நான் ஒரு வழிமட்டுமாவது நடக்கலாமே என்றபோது இருவரும் மறுத்து விட்டனர்.

நாலு மணி சுமாருக்கு ரிஷிகேஷ் சென்று சேர்ந்தோம். அந்த இடத்தில் அபூர்வமான தனிமை நிலவியது. அதைப் பகிர்ந்துகொள்ள மனமற்றவனாகப் பிரிந்தேன். தனியாகத் திரிய ஆரம்பித்தேன். அவர்கள் ஒரு கேஸ்ட் கடைக்குள் நுழைந்தார்கள். லக்ஷ்மண் ஜூலாவின் தொங்குபாலத்தில் நின்று கங்கையைப் பார்த்தபோது அதுதான் என் இடம் என்று தோன்றியது. இடதுபக்கம் உயர்ந்து நெளியும் இமயமலையும் சுழிகளுடன் விரையும் கங்கையும் கனிந்து கவியும் அந்திப்பொழுதும் லேசான தூறலில் சிலிர்க்கும் நீர்ப்பரப்பும் கானகத்தில் நுழைந்த சிற்றெறும்பு நான் என்று உணர்த்தின. சித்தர்களும் யோகிகளும் வசிப்பிடமாக மலைகளை ஏன் தேர்கிறார்கள் என்பது புரிவதுபோலத் தோன்றியது.

இருள் அடர்ந்ததும் மனமேயின்றி அந்த இடத்தை நீங்கி டெல்லி செல்லும் பாதையில் முன்னேற ஆரம்பித்தோம். இஸ்மாயில் சொன்னான்.

மணி எட்டு. பதினொண்ணரைக்கெல்லாம் போய்ச்சேர்ந்துடலாம்.

சீரான வேகத்தில் கார் சென்றுகொண்டிருந்தது. நான் ஒரு உண்மையைக் கண்டு பிடித்தேன். நேகியிடம் இருப்பது ஒரே கேஸ்ட்தான். அதை அவன் நாலாவது முறையாகப் போட்டபோது சற்றுக் கோபமாகச் சொன்னேன்.

இஸ்மாயில், அதை நிறுத்தச் சொல்லுடா.

இஸ்மாயில் இந்தியில் மொழிபெயர்த்தான். அடுத்த கால்மணி நேரத்தில் கார் நின்றுவிட்டது. வண்டியில் கோளாறு என்றும் ஒன்றரைக் கிலோ மீட்டர் தள்ளிக்கொண்டு போனால் ஒரு பழுதுபார்க்கும் நிலையம் இருக்கிறது என்றும் ஒரு மணி நேரத்தில் சரிசெய்துவிடலாம் என்றும் நேகி சொன்னான். இறங்கி, முச்சிறைக்கத் தள்ளத் தொடங்கினோம். சகவனம் சொன்னான்:

இன்னைக்கி சிவராத்ரிதான்.

சாலையோரம் இருக்கும் வட இந்திய உணவுச்சாலைகளை டாபா என்று அழைக்கிறார்கள். கூரைப்பந்தலின் கீழ் நார்க்கட்டில்கள் போடப்பட்டு, தங்கும் விடுதிபோலத் தோற்றமளித்த டாபாவில் சென்று அமர்ந்தோம். நூதனமான மசால் மணத்துடன் இருந்த தொடுகறிகளும், சுக்கா ரொட்டியும், பகல் முழுக்க அலைந்துவிட்டு, கார் தள்ளிய உடலுக்கும் மனதுக்கும் இதமாய் இருந்தன. பெட்ரோமாக்ஸ் விளக்கைச் சுற்றிப் புறந்த கொசுக்கள் வண்டுபோல் துளைக்க ஆளுக்கொரு நார்க்கட்டிலில் படுத்துக்கொண்டோம். இருளின் இரைச்சல் தூக்கலாய் இருந்தது.

சாலையில் விரைந்த வாகனங்களை வேடிக்கை பார்த்தவாறு, சிகரெட் புகைத்தபடி படுத்திருந்தபோது, என்னுள் அந்தக் கேள்வி தோன்றியது. எங்கோ ஒரு குக்கிராமத்தில் பிறந்து, சிறு வயதிலேயே தகப்பனைப் பறிகொடுத்து, அவமானமும் துயரமுமான சூழ்நிலையில் வளர்ந்து, படிப்பு புத்தகம் என்று மூழ்கி, தேசிய வங்கி ஒன்றில் வேலையில் சேர்ந்து இப்போது அத்துவான இருளில் படுத்துக்கிடப்பதுவரை எத்தனை நாட்கள், எத்தனை சம்பவங்கள், எத்தனை ஊர்கள். ஏதோ ஒரு புத்தகத்தில் படித்த பெர்ட்டோல்ட் ப்ரெஷ்டின் கவிதை ஞாபகம் வந்தது.

நான் வந்த ஊர்பற்றி
எனக்கு மகிழ்ச்சி இல்லை.
போகும் இடம்பற்றி
நம்பிக்கையும் இல்லை. பின்
எதற்காக அவன்
சக்கரம் மாற்றுவதை
வேடிக்கை பார்த்தபடி
இந்தச் சிறு பாலத்தில்
அமர்ந்திருக்கிறேன்.

கவிதையில் எழுதாமல் விடப்பட்ட கடைசி வரிபோல அந்த மனிதன் பந்தலுக்குள் நுழைந்தான். கரடுமுரடான தாடி. வாயில் சிகரெட். அவனுக்குக் கட்டியம் கூறுவதுபோல கஞ்சா நாற்றம் முன்னே வந்தது. தோளில் ஒரு பெரிய பையை மாட்டி முதுகுப்புறம் தள்ளியிருந்தான். கண்கள் சிவந்தி

ருந்தன. உட்கார இடம் தேடுபவன்போல சுற்றுமுற்றும் பார்த்தவன், என்னை எதற்காகத் தோந்தானோ, என்னிடம் ஆங்கிலத்தில் கேட்டான்.

இங்கே நான் அமரலாமா?

சுற்றுத் தயக்கத்துடன் எழுந்து இடம் கொடுத்தவாறு சொன்னேன்.

தாராளமாக.

இஸ்மாயில் சுகவனத்திடம் தமிழில் சொன்னான்.

என்னத்தைச் சொல்லு கிருஷ்ணன் யோக்காரண்டா.

நான் சிரித்தேன். வந்தவன் கேட்டான்.

நீங்கள் தமிழ்நாட்டிலிருந்தா வருகிறீர்கள்?

ஆமாம், உங்களுக்குத் தமிழ் தெரியுமா, என்ன?

பேசத் தெரியாது. பேசினால் புரியவும் செய்யாது. ஆனால் தமிழின் ஓசை எனக்குத் தெரியும். நான் பலமுறை தமிழ்நாட்டுக்கு வந்திருக்கிறேன்.

பைத்தியக்காரன்போல இருக்கிறான். வடகோடியில் திரியும் கிறுக்கன் தென்கோடிக்கு எதற்காக வந்தான். நான் சிறுகதைகள் சில எழுதிப் பிரசுரம் ஆகியிருந்த நேரம். இவனிடம் சுவாரசியமான கதை ஒன்று எனக்குக் கிடைக்கக்கூடும் என்று தோன்றியது. இஸ்மாயில் வழக்கமாகச் சொல்வதும் நினைவில் வந்தது.

உனக்குக் கேட்குறதுக்கு ஒரு ஜோடிக் காது கிடைச்சாப் போதுமடா கிருஷ்ணா. யாரு, என்ன, எங்கேன்னு ஒரு விவஸ்தை யும் கிடையாது. மனுஷங்கள் அளக்கத் தெரியலடா உனக்கு.

வந்தவன் நாங்கள் எங்கிருந்து வருகிறோம், என்ன விஷயமாக, இங்கே ஏன் படுத்திருக்கிறோம், இந்தி தெரியுமா என்று பலவாறு கேள்விகள் கேட்டான். ஆங்கிலத்தில் தொடரும் பேச்சு எனக்கு ஆயாசமாக இருந்தது. என் கைவசம் இருக்கும் ஆங்கிலம் இருபது வாக்கியங்களுக்கு மட்டுமே போதுமானது. அதற்குப் பிறகு திண்டாட்டம்தான். வந்தவனின் கேள்விகளை நிறுத்துவதாக எண்ணிக்கொண்டு கேட்டேன்.

நீங்கள் யார்? என்ன செய்கிறீர்கள்?

அது பெரிய கதையாயிற்றே. வெகு நேரம் பிடிக்குமே! பரவாயில்லையா?

தாராளமாகச் சொல்லுங்கள்.

அவனுடைய தோற்றத்தையும் கடந்து அவன் குரலில் ஒரு வசீகரம் இருந்தது. சங்கீதக் குரல். அவன் இவன் என்று சொல்கிறேனே தவிர, அவன் வயதை நிர்ணயிக்க முடியவில்லை. முப்பதிலிருந்து அறுபதுவரை எதுவாக வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம். தலை நரைத்திருந்தது. முகத்தில்

சிறுவனின் களை இருந்தது. கண்களில் வியப்பா, குறும்பா என்று சொல்லி விட முடியாத பாவம். உற்சாகமாகச் சொல்லத் தொடங்கினான். இஸ்மாயிலும் சுகவனமும் கூடத் தங்கள் கட்டில்களை அருகில் இழுத்துப்போட்டுக் கொண்டனர். அவனுடைய ஆங்கிலம் சபாவமான ஏற்ற இறக்கங்களுடன் தாலாட்டுப்போல இழுத்துச் சென்றது.

என் அம்மாவின் பூர்வீக ஊர் பெங்களூர். புனே சாலையில் பெல்காழக் கருகில் உள்ள நிப்பாணி. ஊரின் எல்லையில் தூத் கங்கா ஓடுகிறது. புகையிலை பயிர்செய்வதும், பக்குவப்படுத்துவதும் பிரதான தொழிலாயிருந்த நிப்பாணி உற்பத்தி செய்த மற்றொரு போதை என் அம்மாவின் தாத்தா. அகில இந்திய அளவில் பிரசித்தமான சங்கீத சாகரம். ஹிந்துஸ்தானி இசையின் ராட்சசர்களில் ஒருவராயிருந்தார். மூன்று விஷயங்கள் அவரைப் பற்றிப் பெருமிதமாய்ச் சொல்வாள் என் அம்மா. கேட்பவரின் உயிரைக் கரைக்கும் சங்கீதம். கொடுவாள் மீசை. அன்றைய சங்கீதப் பிரபலங்களில் இருவர்தான் மீசைக்குப் பெயர் போனவர்கள். உஸ்தாத் பதே குலாம் அலிகான். எங்கள் கொள்ளுத்தாத்தா. பதே குலாமின் மீசையை விடவும் இவருடைய மீசை அடர்த்தியும் நீளமும் கொண்டது என்று என் அம்மா சொல்வாள். மூன்றாவது, அவருடைய நகைச்சுவை உணர்வு.

ஒருமுறை அகில இந்திய வானொலியில் இசைப்பதிவுக்காகப் போயிருந்திருக்கிறார் தாத்தா. உடன் தபலா வாசிக்கும் நௌஷத் கானும் போயிருக்கிறார். வானொலி நிலையத்தினர்,

சற்றுப் பொறுங்கள். முகமதலி ஜின்னா சாஹேப்பின் ஒலிப்பதிவு இருக்கிறது. அது முடிந்ததும் உங்களுடையதை ஆரம்பிக்கலாம்.

என்று சொன்னார்களாம். நௌஷத் கான் பரபரப்பாகிவிட்டார். கொள்ளுத் தாத்தாவிடம் வேண்டினாராம்.

ஜீ, அந்த மேதைக்கு நான் பக்கவாத்தியம் வாசித்ததேயில்லை. கொஞ்சம் சிபாரிசு செய்யுங்களேன். அவருடைய நிகழ்ச்சியிலும் நான் தபலா வாசிக்கிறேனே.

இதை எத்தனையோ முறை என் அம்மா சொல்லியிருக்கிறாள். ஒவ்வொரு முறை சொல்லும்போதும், ஜீ என்று ஆரம்பிக்கும்போதே குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரிக்கத் தொடங்கிவிடுவாள்.

தாத்தா சில பிடிவாதமான கொள்கைகள் வைத்திருந்தார். வெளியூர்களில் கச்சேரிக்குச் செல்லும்போது, அவருடன் நாற்பது தாமிரக்குடங்களில் தூத் கங்காவின் தண்ணீரை எடுத்துச் செல்வார். அந்த நீரிலிருந்துதான் என் சங்கீதம் உற்பத்தி ஆகிறது என்பாராம். புகையிலைக் கழிவுகளால் அசுத்தமாகியிருக்கும் இன்றைய நதியை அவர் சொல்லவில்லை என்று நாம் எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

சன்மானம் வாங்கிக்கொள்ளும்போது அத்தனையும் தங்க நாணயங்களாக வேண்டும் என்று கேட்டு வாங்கிக்கொள்வாராம். வீட்டுக்கு வந்ததும் குழந்தைகளுக்கு ஆளுக்கொரு தங்கக்காசு கொடுத்துவிட்டு, தன் அறைக்குள்

போய்விடுவார். அவரது அறைக்குப் பக்கத்து அறையும் அவருடைய கட்டுப்பாட்டில்தான் இருந்தது. அந்த அறைக்கு மூன்று பூட்டுகள் போட்டுப் பூட்டியிருந்தார். அதை அவர் திறந்து பார்த்ததில்லை யாரும்.

கொள்ளுத்தாத்தா இறந்தபின் வீட்டைக் கழுவும்போது பூட்டின அறையையும் திறந்து சுத்தம் செய்யவேண்டும் என்று, அவருடைய கொத்துச்சாவியைக் கொண்டு வரச்செய்து என் அம்மாவின் அப்பா அறைக் கதவைத் திறந்திருக்கிறார். கதவு திறந்ததும் என்ன நடந்தது என்று நினைக்கிறீர்கள்? நிச்சயம் உங்களால் யூகிக்க முடியாது.

அறைக்குள்ளிருந்து பொன்மழை பொழிந்தது. நிலச்சரிவுபோலத் தன்மேல் கவிழ்ந்து கொட்டின நாணயமாரியில் மூச்சுத் திணறிப்போனாராம் என் அம்மாவைப் பெற்ற தாத்தா. கொள்ளுத்தாத்தாவின் படுக்கையறைச் சுவரில் ஒரு சிறு துவாரம் இருந்ததும், பக்கத்து அறையை உண்டியலாய்த் தாத்தா பயன்படுத்தியதும் பிற்பாடு தெரியவந்ததாம்.

தன் தகப்பனார் இறந்ததும், பொன்மழையில் தான் முழுக்க நனைய நேர்ந்ததும் என் தாத்தாவின் வாழ்க்கைமுறையைப் பெரிதும் மாற்றியமைத்தது. மஹாராஷ்டிரத்திலும் கர்நாடகத்திலும் நிஜாமின் ஹைதராபாதிலும் என் தாத்தாவுக்குப் பரிச்சயமில்லாத தாசிகளே கிடையாது என்று ஆகியது நிலைமை. பொன் நாணயங்களைச் சூறையிடுவார் தாத்தா.

கடைசி ஐம்பது நாணயங்கள் கையில் மிஞ்சியபோது என் அம்மாவின் திருமண ஏற்பாடுகளில் இறங்கினார் தாத்தா. சங்கீதத்துக்கும் தங்க நாணயங்களுக்கும் பெயர்போன குடும்பமாகையால் பலரும் போட்டி போட்டனர், என் அம்மாவின் கைபிடிக்க.

என் அப்பாவுக்கு விழுந்தது சீட்டு. என் அப்பாவின் வம்சம் குத்துச்சண்டை வீரர்களின் வம்சம். ஆஞ்சநேய உபாஸகர்கள். அம்மா திருமணமான மறு மாதத்திலிருந்து உதைவாங்க ஆரம்பித்தாள். அப்பாவின் உருண்டு திரண்ட கைகளுக்கான பயிற்சிக் களமாய்த் தன் உடல் மாறிவிட்டது என்பாள் அம்மா. தீர்ந்துபோய்விட்ட பொற்காசுகளை வாங்கிவரச் சொன்னால் அவள் தான் என்ன செய்வாள், பாவம்?

அம்மாவுக்கு நான் ஒரே பிள்ளை. தன் தாத்தாவின் சாயல் எனக்கு அப்படியே இருக்கிறது என்று சொல்வாள். தனியறையில் என்னை உறங்க வைக்க முணுமுணுப்பாய் அவள் பாடும்போது ஹிந்துஸ்தானி சங்கீதத்தின் பிரமிப்பூட்டும் அமைதி அவளுடைய தொண்டையிலிருந்தும் கண்களிலிருந்தும் சொட்டும். நான் ஒரு இசைக் கலைஞனாக வேண்டும் என்று சொல்லிச் சொல்லி வளர்த்தாள் அம்மா. அவளுக்குத் தன் தாத்தாமீது இருந்த அபிமானமா, அல்லது இசையின்மீதா, நிஜமாகவே அவளுடைய கனவுகளில் நான் சங்கீதகாரனாய் வருவதற்கான சமிக்ஞைகள் இருந்தனவா, அல்லது தனது அன்றாடத்தை நாகமாக்கிய கணவனின்மீதான கோபத்தை சூட்சுமமாக தீர்த்துக்கொண்டாளா, யாருக்குத் தெரியும்?

என் சித்தப்பா பெரியப்பா குழந்தைகள் கோதாவில் இறங்கிக் குத்துகள்

விடப் பழகும்போது நான் இசைப் பயிற்சிக்குத்தான் போவேன் என்று அடம்பிடிப்பேன். பலவீனமான உடல்வாகும், பலவந்தமாக நான் குத்துச் சண்டைப் பயிற்சியில் ஈடுபடுத்தப்படும்போது எனக்குத் தலையிலும் தாடையிலும் புஜங்களிலும் ஏற்பட்ட மரணகாயங்களும், என் ரத்தத்தில் ஓடுவது குத்துச்சண்டை வம்சமில்லை, தூத் கங்கா சாக்கடைதான் என்று என் தகப்பன் உள்ளிட்ட மூதாதையர்களுக்குத் தெரியப்படுத்தின.

நான் புல்லாங்குழல் கற்றுக்கொள்ள ஆரம்பித்தேன்.

நான் கற்றுக்கொள்ளவில்லை. அதுவே தன்னை என் மூலம் இசைத்துக் கொள்கிறது என்று வெகுசீக்கிரத்திலேயே தெரிந்துவிட்டது எனக்கு. மால் கௌஸ் ராகத்தை ஆலாபனை செய்கிறேன். சப்த ஒழுங்கின் கரும்புதர்களுக்குள் தீரமாய் நுழைந்து மீளும் மலைப்பாம்பின் சாகசத்தோடு பாய்கிறது என் மனோதர்மம். எதிரில் உட்கார்ந்து மரப்பலகையில் மரக்கோலால் என் அம்மா கொடுத்துக்கொண்டிருந்த தாளக்கட்டின் ஓசை சடாரென்று நின்றது.

என் அம்மா மூர்ச்சையடைந்திருந்தாள். நானா நானா என்று புலம்பிக் கொண்டிருந்தன, அவள் உதடுகள்.

அரங்கேற்றம், கச்சேரிகள் என்று இசைக்கலைஞர்களின் வட்டாரத்திலும் என் வாலிபப் பிராயத்திலும் நான் நுழைந்து முன்னே ஆரம்பித்தபோது, அப்பாவுடன் எப்போதுமே சீராய் இருந்திராத என் உறவு, மேலும் சீரூலையலாயிற்று. எப்போதாவது பேசிக்கொள்ள நேரும் ஓரிரு வார்த்தைகளிலும் நாங்கள் ஒருவரையொருவர் குதறிக்கொண்டோம்.

தசராவின்போது மைசூர் அரண்மனையில் நான் வாசித்த கச்சேரிக்கு என்னுடன் வந்து திரும்பிய அன்று பின்னிரவில் காதுத் தோட்டில் இருந்த வைரத்தைப் பொடி செய்து விழுங்கித் தற்கொலை செய்துகொண்டாள் என் அம்மா.

தந்தைவழி உறவு முடிவுக்கு வந்த நாள் அது.

தனியாகவே இந்தியா முழுவதும் கச்சேரிகள் செய்து திரியத்தொடங்கிய போது என் வலதுகரமாய் வந்து சேர்ந்தான் சத்நாம் சிங் நாம்தாரி. இடது கைப் பழக்கமுடையவன். தபலா வாசிப்பில் சிசுமேதை அவன். பதினோராம் வயதிலேயே ஷெனாய் விற்பன்னரான அயானலிகானுக்கு வாசித்தவன். என் நட்பு கிடைத்த பிறகு எனக்கு மட்டுமே வாசிப்பது என்று தீர்மானித்து விட்டதாகச் சொன்னான். ஒரே தட்டில் சாப்பிடும் நண்பர்களானோம்.

சத்நாம் சிங்கின் வாசிப்பைச் சொல்வதென்றால் ஒரு இரவு போதாது.

தபலாவுக்கு ஓர் அங்குல உயரத்திற்கு மேல் உயராது அவன் விரல்கள். வெண்கல நாதமும், இழுத்துக்கட்டாத தோற்கருவியில் ஏற்படும் மந்தமான ஒலியும், அலுமினியப் பாத்திரத்தில் மழைத்தாரைகளின் வீறலும், புளியம் பழங்கள் மரத்திலிருந்து உலுப்பப்பட்டு வீழும் ஓசையும், வனவிலங்குகளின் உறுமலும், சமீபத்தில் வயதுக்குவந்த பெண்ணின் நளினமும், பேய்களின்

அலறலும், நதியின் சாந்தமும் அவன் நினைத்தபோதெல்லாம் தபலாவில் பேசவைக்கும் கலைஞன் அவன். புல்லாங்குழலில் நான் விட்டுச் செல்லும் இடைவெளிகளை இட்டு நிரப்பியவாறு அவன் தொடர்வதும், நான் நிரப்புவதற்கான இடைவெளிகளை விடுத்து நகர்வதும் புல்லாங்குழலும் தபலாவும் ஒரே மனிதனின் முகமும் முதுகும்போல என்று உணரவைப்பதாக இசை விமர்சகர்கள் புகழ்ந்து தள்ளினார்கள். குவாலியர் அரண்மனையில் ஒரு ஹோலிப் பண்டிகைக்கு வாசித்து முடித்த இரவில் சத்நாமிடம் கேட்டேன்.

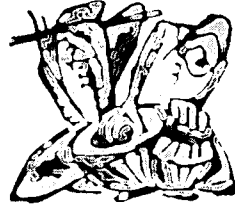
சத்நாம் அரக்கனே, உனக்கிருப்பது பத்து விரல்களா, இல்லை நூறா.

அண்ணா, எனக்கிருப்பவை பத்தே பத்து விரல்களும், உங்கள் அம்மாவின் ஆசியும் மட்டுமே.

நானும் சத்நாம் சிங் நாம்தாரியும் ஸ்ரீநகர் செல்கிறோம் ஒரு கச்சேரிக்காக. முதல்நாளிரவு டெல்லியில் ரயிலேறிப் படுத்துவிட்டோம். மறுநாள் காலையில் பத்தான்கோட்டில் பொழுது விடிகிறது. நிலப்பரப்பின் தன்மை மாறிவிட்டது. வழுவுழுப்பான, சிவந்த நிறமுடைய, பந்துபோல உருண்டை வடிவமுள்ள பாறைகள் விதவிதமான அளவுகளில் கிடக்கின்றன. பயிர்செய்ய ஏற்றதல்ல என்று தோன்றுமளவு பாறை விளைந்த பூமி. சத்நாம் சொல்கிறான்.

அண்ணா, உங்களை விடவும் கெட்டிக் காரன் ஒருவன் இருக்கிறான்.

யாரப்பா அது?

அவன் புல்லாங்குழலில் பூத்த ஸ்வர மொட்டுகள் எப்படிச் சிதறிக்கிடக்கின்றன பாருங்கள்.

ஜம்முலிலிருந்து ஸ்ரீநகருக்குப் பேருந்துப் பிரயாணம். பேருந்து பெருமூச்சுகள் விட்டுக்கொண்டு மலையேறுகிறது. மணிக்குப் பன்னிரண்டு மைல்கள் மட்டும்தான் கடக்க முடியும் என்று எங்கள் பேருந்தின் நடத்துநர் சொன்னார். ராணுவ வண்டிகளின் நடமாட்டத்தினாலே ஜவஹர் குகையைத் தாண்டிச் செல்கிறோம். கீழே பல ஆயிரம் அடி ஆழத்தில் ஜீலம் கள்ளக்காதலனுடன் குலவ நழுவும் பெண்போல ரகசியமாய் நகர்கிறது. அடிவாரத்துக்குக் கொண்டுசேர்ப்பதற்காக நதியில் வெட்டிப்போடப்பட்ட மரங்களின் தண்டுப் பாகங்கள் தலையற்ற உடல்களைப்போல மிதந்துகொண்டும் ஆங்காங்கே கரையில் ஒதுங்கியும் கிடக்கின்றன. இடதுபுறம் கண் பாரா உயரத்திற்கு மலை வளர்கிறது. உறுமி உறுமி ஏறும் பேருந்தின் ஓட்டுநரிடம் எதிர்த்திசையிலிருந்து வரும் ஒரு பேருந்து ஓட்டுநர் சொல்லிச் செல்கிறார்.

கவனமாகப் போங்கள். சற்று முன்னால் மேலே சென்ற வேன் பாதையிலிருந்து சரிந்து கவிழ்ந்துவிட்டது. பத்து நிமிடம்கூட ஆகியிருக்காது.

மேற்கொண்டு இருநூறு அல்லது முந்நூறு கஜங்கள் ஓட்டிச்சென்றபின், சாலையின் இடதுபுறம் இருந்த அகலப் பகுதியில் வண்டியை நிறுத்தினார்

எங்கள் ஓட்டுநர். நடுங்கும் குரலில் பிரயாணிகளைப் பார்த்துச் சொன்னார்.

வேண்டியவர்கள் இறங்கி ஆசுவாசம் செய்து கொள்ளலாம். வண்டி அரைமணி நேரம் கழித்துத்தான் கிளம்பும்.

சத்நாம் தூங்கிக்கொண்டிருந்தான். நான் இறங்கிக் காலாற நடந்தேன். ஏற்றமான பாதையில் நடப்பது சிரமமாய்த்தான் இருந்தது.

மலைச்சரிவில் வாகனங்கள் உருண்டுவிடாமல் தடுப்பதற்காகக் கட்டப் பட்ட குட்டையான தடுப்புச்சுவரில் எக்கி அமர்ந்தேன். சரிவில், செருகப்பட்ட ஈட்டிகள்போல நின்றிருந்த மரங்களினூடாய்ப் பார்த்தபடி உட்கார்ந்திருந்த போது சரிவின் கீழிருந்து அவள் ஏறிவந்துகொண்டிருப்பதைக் கண்டேன். தலை சற்றுக் கலைந்திருந்தாள். தப்படிகள் பிறழ்ந்துவிடாதிருக்க உடலை முன்புறம் சாய்த்து ஏறி வருபவளின் மார்புகள் அவசரமாக ஏறித்தாழ்ந்தன. சீறும் சுவாசத்துடன் என் எதிரில் வந்து நின்றாள்.

சாயலில் என் தாய்போலிருந்தாள். நான் அதிசயிக்கும் விதமாக என் தாய்மொழியில் பேசினாள். எனக்காக இம்மலைச்சரிவில் காலங்காலமாகக் காத்துக்கொண்டிருப்பதாகவும், தன்னை வந்து பார்ப்பதைவிடவும் முக்கியமான வேலை வேறு என்ன இருந்திருக்க முடியும் என்றும், பிரிவின் துயர் கொஞ்சமும் இல்லாத என் கண்களைத் தோண்டிக் காட்டுப் பூனைக்குத் தின்னக்கொடுத்தாலென்ன என்றும் பலவாறாகப் பேசிக்கொண்டே போனாள்.

நான் அவளுக்குச் சமாதானம் சொன்னேன். இத்தனை நாளும் அவள் ஏக்கத்தைப் புரிந்துகொள்ளாமல் எங்கெங்கோ திரிந்தது தவறுதான் என்றும், இனி நான் அவளைத் தனியே விடமாட்டேன் என்றும், உயிரின் அடியாழங்களில் அவளுடைய குரல் கேட்டவாறிருந்ததை இப்போது எண்ணிப் பார்க்கிறேன் என்றும், இன்றுதான் பூமிக்கு வந்து சேர்ந்தவன்மாதிரி உணர்கிறேன் என்றும் எடுத்துச்சொன்னேன்.

அவள் புதிதாய்ப் பறித்த பழங்களையும் பக்குவமாய் வேகவைக்கப்பட்ட கிழங்குகளையும் எனக்கு ஊட்டிவிட்டாள். தன் மடியில் என் தலையை வைத்துக்கொண்டு கோதிச் சலித்தபோது, என் மடியில் தன் தலையைப் பதித்துக்கொண்டாள். நான் பசியாறிய பிறகு தன் உதடுகளைப் பரிமாறினாள். என் உடலின் ரகசியங்களைத் தெரிந்துகொள்ளும் சாக்கில் தன் உடலின் ரகசியங்களை விண்டுதந்தாள். மலைக்காற்று எங்கள் இருவரின் தனிமையை, உற்சவத்தை, பகிர்ந்தலை, ஆற்றாமையை, பிரவாகத்தைக் கண்டு கிளகிளுத்தவாறு நகர்ந்தது.

ஆறு பகல்கள், ஆறு இரவுகள் அவளுடன் இருந்தேன். மலையின் பாதத்தில் நெளியும் ஜீலத்திற்கு அழைத்துச்சென்று என்னை நீராட்டுவாள். என் அக்குள்களில், நாபியில், முதுகில், காது மடல்களின் பின்புறம், அரையிடுக்குகளில் அவள் விரல்கள் நீவிச் சுத்தம்செய்யும்போது பரிவின் காந்தலில் மறுகுவேன். அவளை நீரில் நனைத்துச் சீராட்டுவேன். இரவும் பகலும் எங்களுக்கு வெவ்வேறு பொழுதுகளாயிருக்கவில்லை. உறக்கமற்று ஒருவரையொருவர் மாந்துவதற்கான களமாகவே இருந்தன. ஏழாவது நாள் காலை,

சற்று இருங்கள். இதோ வந்து விடுகிறேன்

என்று சொல்லிச் சரிவில் இறங்கிப் போனவளை வெகுநேரம் காணவில்லை. என் தவிப்பு, கரைகளை மீறிப் பெருகியபோது, பேருந்தின் ஹாரன் ஒலியைக் கேட்டேன்.

பேருந்து புறப்படத் தயராகியிருந்தது. உறங்கி விழித்திருந்த சத்நாம் கேட்டான்.

அண்ணா, நீங்கள் ஒரு பெண்ணுடன் நடந்துபோனதைப் பார்த்தேனே.

மறுநாள் காலை ஸ்ரீநகரில் விடிந்தபொழுது என்னை நோயாளியாக்கி விட்டது. தினத்தாளின் முதல் பக்கத்தில் ஒரு செய்தி வெளியாகியிருந்தது. ஜவஹர் குகைக்கருகில் பிரயாணிகள் வேன் ஒன்று கவிழ்ந்துவிட்டதாகவும், ராணுவம் பெரும் சிரமத்துக்குப் பின் மூன்று உடல்களை மீட்டுவிட்டதாகவும், பயணிகள் பெல்காமைச் சேர்ந்தவர்கள் என்றும், மீட்கப்பட்ட உடல்களில் இரண்டு ஆண்கள், ஒரு பெண் என்றும் செய்தி சொன்னது. உடல்களின் சிதையாத முகங்கள் தெளிவாய்த் தெரிந்த தனித்தனிப் புகைப்படங்கள். அந்தப் பெண்ணின் முகத்தையே பார்த்தவாறிருந்தேன்.

அன்று மதியம் எனக்குக் குளிர் ஜூரம் வந்தது. கைகால்கள் உதறத் தொடங்கின. முடிவற்ற பாதாளத்தில் நான் வீழ்ந்துகொண்டேயிருப்பதாக உணர்ந்தேன். மாலைக் கச்சேரியை ரத்து செய்தோம். சத்நாம் கவலை தோய்ந்த முகத்துடன் என் படுக்கைக்கு அருகிலேயே இருந்தான். அவனிடம் என் நாட்குறிப்புப் புத்தகத்தை எடுத்துவரச் சொன்னேன். முந்தின இரவில் வந்துசேர்ந்து படுக்கைக்குப் போவதற்கு முன் நான்கு பக்கங்கள் எழுதியிருந்ததை, பதறும் விரல்களால் சுக்குநூறாய்க் கிழித்தெறிந்துவிட்டு, நேற்றைய தேதியை எழுதி அதன் கீழ் ஒருவரிக் குறிப்பொன்றை எழுதினேன்.

இன்று மரணத்தைச் சந்தித்தேன்.

அதன் பிறகு புல்லாங்குழலைப் பார்க்கவே பிடிக்கவில்லை. சத்நாம் எவ்வளவோ ஆறுதலும் நம்பிக்கையும் ஊட்டிப் பார்த்தான். நான் பக்கவாதத்தால் பிடிக்கப்பட்டவன்போலிருந்தேன். இசையின் ரகசியப் பொந்துகளாக நான் கண்டுபிடித்து வைத்திருந்த இடுக்குகள் தூர்ந்துவிட்டதாகச் சொன்னேன். இனி மேடையேறுவது, பரிச்சயமற்ற புல்லாயிரம் முகங்களைத் தரிசிப்பது என்பதெல்லாம் நடக்காது என்று விளக்கிச் சொன்னேன். அப்போது சத்நாம் காஞ்சனா தேவியைப் பார்ப்பது எனக்கு நல்லது என்றும், அயானலிகானோடு பலமுறை சென்று அந்த அம்மையாரைச் சந்தித்திருப்பதாகவும் சொல்லி, காஞ்சனா தேவியைப்பற்றியும் சொன்னான். எனக்கு அந்தத் தகவல்கள் விநோதமாகவும், செடியிலிருந்து பறித்த மலரின் புதுமையோடும் இருந்தன. காஞ்சனா தேவியிடம் செல்வது என்று முடிவு செய்தேன். சத்நாம் சிங் ஆக்ராவுக்கு ரயில் ஏற்றிவிட்டான்.

ஆக்ராவிலிருந்து பிருந்தாவனம் செல்லும் வழியில் ஒரு பிரமாண்டமான மாளிகையில் தனியாக வசித்துவந்தார் காஞ்சனாதேவி. அற்புதமாக ஸரோட் வாசிக்கக்கூடியவர். இல்லஸ்டிரேட்டட் வீக்லி பத்திரிகையில் தான் அளித்த

ஒரு பேட்டியில் அலி அக்பர் கான் இவ்வாறு சொல்லியிருக்கிறார்.

காஞ்சனா தேவியைப்போல ஒரு - ஒரே ஒரு - துமரியை என்னால் வாசிக்கமுடிந்தாலும் போதும். அன்றே பிறவியின் நோக்கம் பூர்த்தியாகிவிடும். அதன் பிறகு ஸரோட் வாசிப்பதை நிறுத்தவும் தயங்கமாட்டேன்.

இந்த இடத்தில் வேறொன்றும் நினைவுக்கு வருகிறது. அலி அக்பர் கானின் பேட்டி வெளிவந்த அதே இதழில் என் பெரியப்பா பையன் - எங்கள் தலைமுறையில் முதல் மகன் அவன் - ஜோ .பிரேஸியருடன் எடுத்துக்கொண்ட புகைப்படமும் குறிப்புடன் பிரசுரமாகியிருந்தது. ஜோ .பிரேஸியர் காஸியஸ் க்ளேயைக் குத்துச்சண்டையில் தோற்கடித்தவர். காஸியஸ் க்ளே என்று சொன்னால் உங்கள் தலைமுறைக்குப் புரியாது.

முகமது அலி என்று பின்னால் பெயர் மாற்றிக்கொண்டார் அவர்.

காஞ்சனா தேவி மேடைக்கச்சேரிகள் செய்வதில்லை.

சங்கீதம் என்பது கேளிக்கைப் பொருள் அல்ல. தவம். அதை விலைக்கு விற்கவோ, பொழுதுபோக்காக ஆக்கி வழங்கவோ ஒருபோதும் சம்மதிக்க மாட்டேன். இனாமாக என்னிடம் கற்றுக் கொண்டு வெளியேறுகிறவர்கள் அதை விற்பனைக்கு வைக்கும் போது மனம் கூசத்தான் செய்கிறது. அதற்காகக் கற்றுக்கொடுக்காமல் இருக்க முடியுமா? என் ஜீவத் தனிமையைப் பகிர்ந்து கொள்ள வருபவர்களாகவே என் மாணவர்களைப் பார்க்கிறேன். என்னுடன் பேசுவதற்கான பொதுமொழியை அவன் வைத்திருக்கிறான் என்பதே எனக்குப் போதுமானது

என்று முதல் சந்திப்பிலேயே என்னிடம் சொன்னார். என் அம்மா பளிங்கு நிறம் என்று சொன்னேனில்லையா? காஞ்சனா தேவி அட்டைக் கறுப்பு. கருவறையிலிருந்து இறங்கி வந்த சிலைபோல இருப்பார். தேர்ந்த சிற்பி பார்த்துப் பார்த்துச் செதுக்கிய சிற்பம்போல இருக்கும் அங்கங்களுடன் அவர் நடப்பதே கம்பீரமாக இருக்கும். ராஜ வம்சம் ஒன்றைச் சேர்ந்தவர். மடியில் ஸரோடைக் கிடத்தி தன் மார்பில் சாய்த்துக்கொண்டு வாசிக்கும் போது, தாய்ப்பால் புகட்டும் பாவனை அவர் முகத்தில் கூத்தாடும்.

என்னை வாசித்துக் காட்டச் சொன்னார். வாசித்தேன். ஒரு ஆலாப், விளம்பித்திலும் துரிதகாலத்திலும் வாசிக்கச்சொல்லிக் கேட்டார். நான் பூப் ராகத்தை வாசித்தேன். உங்கள் கர்நாடக சங்கீதத்தில் அதை மோகனம் என்று சொல்வார்கள். கண்ணை மூடிக்கொண்டு, சம்மணமிட்ட தொடையில் தாளம் தட்டியவாறு கேட்டார்கள். இந்த இடத்தில் இன்னொன்றும் சொல்லி விட வேண்டும். கர்நாடக சங்கீதம் குளத்தில் கல்லை எறிந்ததும் விரியும் சக்கர வளையங்கள்போல அகலவாட்டில் படர்வது. ஹிந்துஸ்தானி வேறு மாதிரி. ஊற்றிலிருந்து பீறும் நீர்போலவும் குன்றிலிருந்து பாயும் அருவிபோலவும் ஆழங்களிலும் உயரங்களிலும் பாயும் தன்மை கொண்டது. நான் உச்ச ஸ்தாயிகளில் சஞ்சரிக்கும்போது காஞ்சனா தேவி தன் மூச்சை

அடக்கிக்கொண்டார். ஆதார ஸ்தாயிகளில் அலையும்போது ஆழ்ந்த பெரு முச்சுகள் விட்டார். நான் வாசித்து முடித்ததும் சொன்னார்.

குழலை நீ இத்தனைநாளும் முகத்துக்கு வலதுபுறம் பிடித்துக்கொண்டு வாசித்தாயல்லவா? இனி இடதுபுறம் பிடித்துக் கொண்டு வாசி.

நான் அதிரிந்துபோனேன். பாலபாடத்திலிருந்து ஆரம்பிப்பதுமாதிரி. ஆனாலும் அவர்கள் கட்டளையை மீற முடியுமா? பயிற்சியைத் தொடங்கினேன்.

அற்புதம் நிகழ ஆரம்பித்தது. என்னிடமிருந்து சங்கீதம் பாய்வதான கற்பனையில் இருந்து வந்தவன் நான். புல்லாங்குழலைக் கைமாற்றிப் பிடித்து வாசிக்கும்போது சங்கீதம் சகல திசைகளிலுமிருந்தும் எனக்குள் பாய்வதை உணர்ந்தேன். சப்தம் எனக்குள் திமிறுகிறது. பாயத் துடிக்கிறது. என் முச்சுக்காற்று தன் உயிர்த்தன்மையின் இம்மிசூடக் குறையாமல் குழல் பாதையில் தவழ்கிறது. வாசிக்கும்போதே மயிர்க்கூச்செறிந்தது.

சத்நாம் அடிக்கடி என்னைப் பார்க்க வருவான். ஸரோடும் புல்லாங்குழலும் தபலாவும் இழைந்து உருவாக்கிய அமைதியின் கணங்களை ருசிப்பதற்கு ஒருவன் எத்தனை ஜென்மங்களும் எடுக்கலாம். அந்த மாளிகையின் சுவர்களிலும் தேக்கு உத்தரங்களிலும் வழுவுழுத்த தூண்களிலும் ரகசியமாய் வந்து நின்று ஒட்டுக்கேட்ட காற்றிலும் அக்கணங்கள் பதிவுபெற்றிருப்பதை நீங்கள் இப்போது போனாலும் கேட்க முடியும்.

முடியக்கூடிய பயிற்சியில்லை அது. கற்றுக்கொள்வதற்கும் செரித்து உதடுகளின் வழியே வெளியேற்றுவதற்கும் எவ்வளவோ இருந்தது. சத்நாம் கேட்டான்.

தமிழ்நாட்டில் கச்சேரிக்கு அழைப்பு வந்திருக்கிறது. போவோமா அண்ணா?

காஞ்சனா தேவியிடம் அனுமதி கேட்டேன்.

வேண்டாமென்றால் கேட்கவா போகிறாய்? போய் வா. என் ஆசி உனக்கு எப்போதும் உண்டு. நீயும் அதிகநாள் வாசிக்க மாட்டாய். போய் வா என, தலையைப் பரிவுடன் வருடி அனுப்பினார்.

மதுரையில் கச்சேரி முடித்து மீனாட்சியம்மனைத் தரிசித்துவிட்டு, ராமேஸ் வரம் போனோம். சத்நாம் உற்சாகமாக இருந்தான்.

அண்ணா, எத்தனை நாட்கள் ஆகிவிட்டது, நாம் இப்படிப் பிரயாணமும் கச்சேரியும் செய்து. நேற்று உங்கள் வாசிப்பு அற்புதம் அண்ணா. கிருஷ்ண பகவானுக்குப் பக்கவாத்தியம் வாசித்தது மாதிரி இருந்தது. தேவி உங்களைத் தன் மகன் என்று சொன்னார் அண்ணா என்னிடம்.

நான் சிரித்தேன். அலைகளற்ற கடலில் குளித்துவிட்டு, கோயிலைப் பார்க்கப் போனோம். முற்பகல்பொழுதில் கடற்கரையில் ஊமைவெயிலில்

கடும் புழுக்கம் இருந்தது. சத்நாம் சற்றும் பாதிக்கப்படாதவன்போலப் பேசிக்கொண்டே வந்தான். நான் காஞ்சனாதேவியுடன் இருந்த நாட்களில் தான் வாசித்த கச்சேரிகள், கூஜாவில் சாராயத்தை ஊற்றி எடுத்துக்கொண்டு கச்சேரி செய்யவந்த ஸித்தார் வித்வான், வானொலியில் வாசிக்கச் சென்ற போது அஜீர்ணத்துடன் வந்துசேர்ந்த பாடகர், முதல் வரிசையில் உட்கார்ந்து தப்புத்தாளம் போட்ட ரசிகன்மேல் வில்லை விட்டெறிந்த ஸாரங்கி வித்வான் என்று சுவாரசியமாகச் சொல்லிக்கொண்டு வந்தான்.

எங்களை அழைத்துச்சென்ற வழிகாட்டியின் வீட்டில் மதிய உணவு ஏற்பாடாகியிருந்தது. அவருடைய தெருவுக்குள் நுழையும்போது ஒரு வீட்டின் திண்ணையில் காலைநீட்டி உட்கார்ந்திருந்த ஒருவன் விரலசைத்துக் கூப்பிட்டான். பைத்தியகாரன்போலிருந்தான் அவன். குலைந்த தலையும், அசட்டுச் சிரிப்பும், மஞ்சள்போர்த்த பற்களுமாக இருந்தவன்மேல் கௌரவமான அபிப்பிராயம் ஏற்படவில்லை எனக்கு. நான் தடுப்பதற்குள் விரைந்து அவனருகில் போய்விட்டான் சத்நாம்.

பைத்தியகாரன், சத்நாம் கையில் ஒரு வெண்சங்கைக் கொடுத்தான். காதில் வைத்துக் கேட்கும்படி சொன்னான். சத்நாம் தன் வலது காதில் சங்கின் திருகிய பிளவை வைத்துக் கேட்டான். சத்நாம் சிங் நாம்தாரியின் முகம் மலர்கிறது. கண்கள் விரிகின்றன. உதடுகள் புன்சிரிப்பைச் சிந்துகின்றன. போதையேறியவன்போலக் கிறங்குகிறான். சட்டென்று ஊமை வெயிலின் காந்தல் குறைந்து விட்டது. மெல்ல வருடிக் கடக்கிறது காற்று.

சத்நாமின் கையிலிருந்து சங்கை வாங்கி நானும் கேட்டேன். கடலின் பேரிரைச்சல் காதுக்குள் பாய்ந்தது.

மதிய உணவின்போது மௌனமாகச் சாப்பிட்டான் சத்நாம் சிங். மறுநாள் சென்னை சென்று சேரும்வரை ஒற்றை வார்த்தைகளிலேயே பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். நான் காரணம் கேட்டபோது கேள்வியே காதில் விழாதவன் போல நடந்துகொண்டான். சென்னையில் அன்று மாலை கச்சேரி. சத்நாமிடம் காலையில் கேட்டேன்.

சத்நாம், கொஞ்ச நேரம் வாசிப்போமா?

அவன் விநயமாகச் சொன்னான்.

அண்ணா, மன்னியுங்கள். இனி பக்கவாத்தியம் வாசிக்கமாட்டேன். நேற்று வெண்சங்கில் கேட்டேனே, அந்த சங்கீதத்தின் ஞாபகத்திலேயே என் வாழ்நாளின் எஞ்சிய நாட்களைக் கழித்துவிட விரும்புகிறேன். இனி யாருக்கும் வாசிப்பதாயில்லை. மனிதப் பிரக்ஞை இதுநாள்வரை உருவாக்கியிருக்கும் அத்தனை இசை வடிவங்களும் சங்கின் ஒருகணப் பாலுக்கு ஈடாகாது. என்னை மன்னித்து விடுங்கள்.

சத்நாம் சிங் நாம்தாரி என்னை நமஸ்கரித்துவிட்டு அறையைவிட்டு வெளியேறினான். அதுதான் அவனைக் கடைசியாக நான் பார்த்தது.

பெரும் மனச் சஞ்சலத்துடனும், உள்ளூர்த் தபலாக்காரன் ஒருவனுடனும் மேடையேறினேன். சத்நாமின் இடத்தில் வேறொருவன் உட்கார்ந்திருப்பது கண்ணாடியில் என்னைப் பார்த்துக்கொள்ளும்போது நான் குரங்காய்த் தெரிவதுபோலிருந்தது. திறந்தவெளிக் கச்சேரி அது. கூட்டத்துக்கு என் மனநிலையைப்பற்றி என்ன தெரியும்? தாம் உணர்ந்த இடைவெளிகளில் ஏதோ ஒன்றை நிரப்பிக்கொள்ளும் ஒற்றை நோக்கத்தோடு ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் கூடியிருந்தனர். புறம் தெரியாத என் கீறலை வெளிப்படுத்தும் சந்தர்ப்பம் அது என முடிவு செய்தேன்.

மார்வா என்ற ராகத்தை எடுத்தேன். பிரிவாற்றாமையைத் தன் ஆதார உணர்வாகக் கொண்ட ராகம் அது. என் குழல் வழியே வெளியேறும் என் மூச்சுக்காற்று துயரத்தின் செய்தியைக் கொண்டுசென்றது. என் வாழ்நாள் முழுவதும் நாம் விரும்பியவை அனைத்துமே சொற்பகாலம் மட்டுமே என னுடன் இருந்திருப்பதாகவும், தற்செயலாய்க் கிடைத்தவை அவற்றின் பெறுமானத்தை நான் உணர்ந்த மாத்திரத்திலேயே விலகி விடுவதாகவும் நான் அர்த்தப்படுத்திக்கொண்டவுடன் கண்களிலிருந்து தாரைகள் வழிந் திறங்கின.

மார்வாவின் ஆழ்தளங்களில் நான் புதைந்து மரித்த கணத்தைக் கச்சேரி முடிந்துவிட்டதாகக் கூட்டம் நினைத்துக்கொண்டதுபோலும். எழுந்து நின்று கரகோஷம் செய்தனர். வெண்சங்கின் பேரிரைச்சலைப் பிரதிபலித்தது அவ்வோசை.

எழுந்து நின்று கூட்டத்தை வணங்கிக் கைகூப்பியபோது எனக்குள் ஒரு கேள்வி உண்டானது. நான், சத்நாம், காஞ்சனாதேவி ஆகிய மூவரில் யாருடைய நிலைப்பாடு சரி என்று கண்டுபிடிக்காதவரை நிம்மதி கிடையாது எனக்கு என்று தோன்றியது.

இதோ அலைந்துகொண்டிருக்கிறேன்.

பந்தலுக்குள் கஞ்சா நாற்றம் நிறைந்திருந்தது. போதாது என்பதுபோல இன்னொன்றைப் பற்றவைத்தார் அவர். நான் இயல்பாகக் கேட்டேன்.

உங்கள் பெயர் என்னவென்று சொல்லவில்லையே?

அவர் என்னை உறுத்துப் பார்த்தார்.

எனக்குப் பெயர் எதுவும் கிடையாது நண்பரே!

அவர் கேலி செய்கிறார் என்று தோன்றியது. சாமர்த்தியமாகக் கேட்பதாக நினைத்துக்கொண்டு கேட்டேன்.

சரி, உங்களுக்குப் பெயர் கிடையாதென்றே வைத்துக்கொள்வோம். இவ்வளவுநேரம் நீங்கள் சொன்ன உங்கள் பூர்வகதையில் உங்களுக்கு இருந்த பெயர் என்ன?

அவர் நிதானமாகச் சொன்னார்.

நண்பரே, அந்தக் கதையில் ஒரு வார்த்தைகூட உண்மையில்லை.

நடுவழியில் கார் நின்று நீங்கள் தள்ளிக்கொண்டு வந்ததைப் பார்த்தேன். அந்நிய மாநிலத்தவர்போலத் தெரிகிறீர்கள். முன்பின் தெரியாத இடத்தில் இருக்கிறீர்கள். பொழுது உற்சாகமாகப் போகட்டுமே என்று கதை சொன்னேன். அட்டா, நீங்கள் நிஜமென்றே நம்பி விட்டீர்களோ? வரட்டுமா?

பதிலுக்காகக் காத்திராமல் வெளியேறி இருளில் கரைந்தார். முதுகில் மாட்டியிருந்த பையில் உருளையாகக் கோல்கள் இரண்டு மூன்று இருந்தன. அவர் நடக்கும்போது அவை அவருடைய முதுகில் உறுத்தித் துரத்துவது போல விரைந்து நடந்தவர், டாபாவுக்கு வெளியிலிருந்த சாலையோர மரத்தின் பின்னுள்ள புதரில் மறைந்ததாகத் தோன்றியது. நேகி வந்து, வண்டி தயார் என்று அறிவித்தான். நாங்கள் மூவரும் முகத்தை அழுந்தத் துடைத்தவாறே காருக்கு நகர்ந்தோம்.

கார் கிளம்பியபோது, புதருக்குப் பின்னாலிருந்து புல்லாங்குழலோசை வீறிட்டுக் கிளம்பியது! □

இதனால்
யாவரும் அறிவது யாதெனில்
யாதெனில்....
அடைக்க முடியா வழியனைத்தாலும்
உன்னவர்தம் முரசறைதல்களே
பரவிப் பரவிப் படர்கின்றன.
11-09-2001ல் இருந்து இப்படித்தான்
இது சிலுவைப்போர்..
இரு நாகரிகங்களின் மோதல்..
என்னினத்தாரே சீருடை அணியுங்கள்.....
என்றெல்லாம்
ஆற்றாமையின் அறைகூவல்கள்.

வல்லவர்
கொழுத்தவர்
மனுக் குலத்தின் மேய்ப்பர்
என்றெல்லாம்
இறுமாந்திருந்த உன்னவர்தம்
எகிறும் காளையின்
இருகூர் கொம்புகளும்
சிலந்தி வலையின் இழைகளும்
நொறுங்கிச் சிதைந்ததை
அன்று நடந்ததை
ஆவி உறையவும்
உயிர்க்குலை நடுங்கவும்
உலகம் பார்த்தது.

மானுட விழுமியம் சிதையவும்
அவர்தம் வாழ்வியல் பாலையாகவும்
நெருக்கப்பட்டோரெவரோ
நியாய மரபுகளை தலைகீழாய்
கிழித்துப்போட்டனர்
அதிர்வும் துயரமும் யாருக்கில்லை
உன்னவர்களோ
தாம்பட்ட காயத்தின் மருந்தாய்
மறதித் தூசுதட்டி
குருதிச் சுவடுகளை துலக்குகின்றனர்
அடிபட்ட மூர்க்கம்
அவமானம் அவர்க்கு.

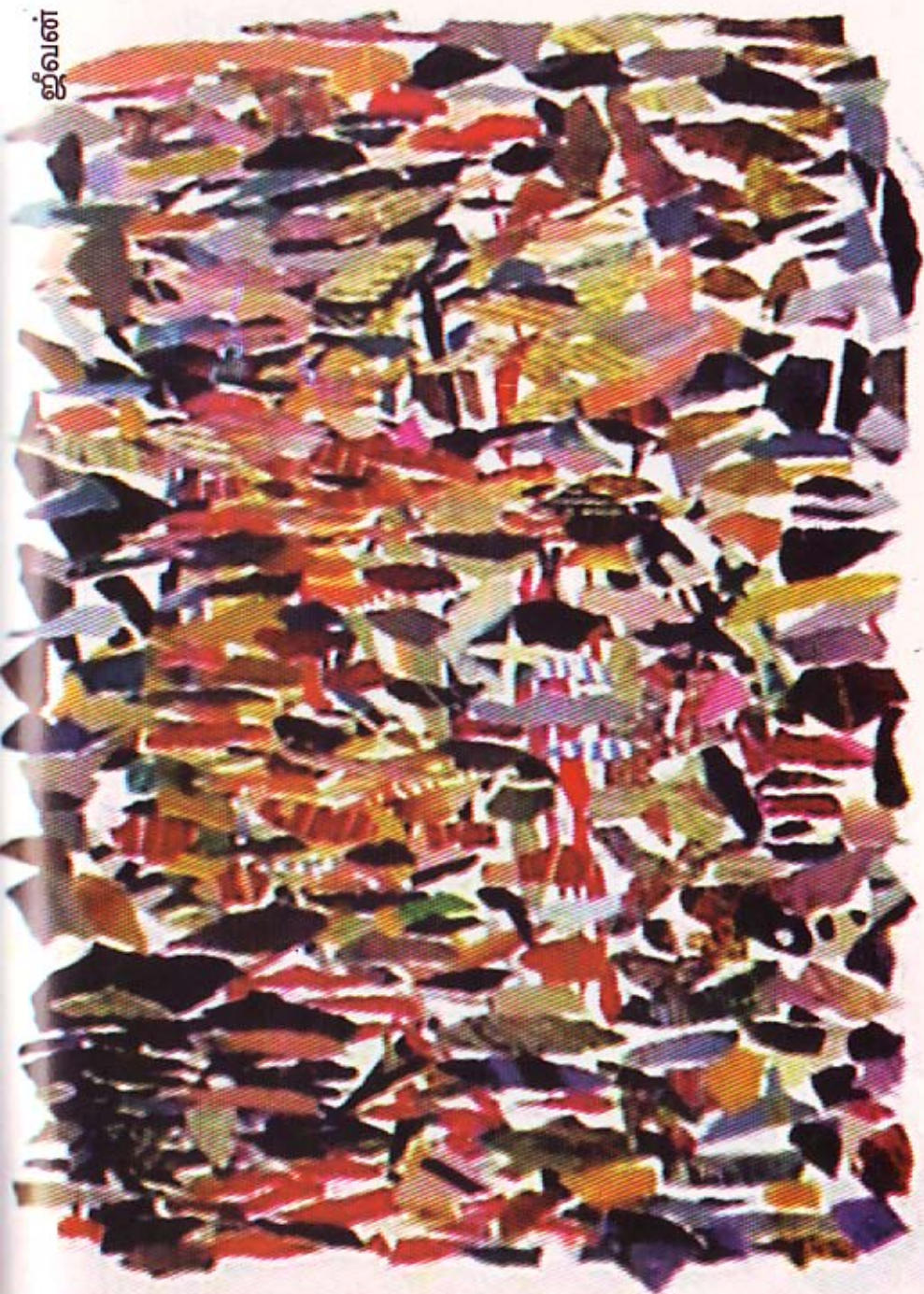
மதயானையின்
அடி எங்கு சறுக்கியது?
பலமிக்க தும்பிக்கைக்குள்
சிற்றெறும்புகள்
நுழைந்ததெங்ஙனம்?
பனிப்போர் காலத்தே
உன்னவர் பால் வார்த்து வளர்த்தது
பாம்புகளையா பழுதுகளையா?
கேள்விகள் உனக்குள்ளும் இருக்கும்
நீ என்ன நினைக்கின்றாய்?
அது எனக்கு முக்கியம்.

இன்று நான் எட்டு மணிநேரம்
 உழைப்பை விற்கிறேன்
 ஊதியம் பெறுகின்றேன் என்றால்
 நீ சிக்காகோ தெருக்களில்
 இரத்தம் சிந்தியதும் தான்
 உலகத்தார் அதை மறவார்.
 வியட்நாம் தேசத்தை
 சிதைத்த உன்னவரை
 விலகிவர வைத்தது
 தெருக்களில் நீ கோர்த்த
 மனிதச் சங்கிலியும் தான்
 நான் அறியாதது அல்ல.
 உன்னவர்கள் ரம்போக்களை
 கனவுற்பத்தி செய்த வேளை
 நீ புளுஸ் ஐஸ் இசைகளினால்
 நெஞ்சங்களை வருடினாய்
 உன்னை யார் வெறுக்க முடியும்?
 ஆனால் உன்னவரைத்தான்
 ஏற்கவும் பொறுக்கவும் முடியவில்லை.

உண்டு கொழுத்து
 உறிஞ்சிப் பெருத்த
 டைனோசர் வகைகளின் கதை
 நீயும் அறிவாய்தானே
 அதன் அழிவின் கதைகளும்
 உனக்குந் தெரிந்திருக்கும்
 நான் சொல்வது இதுதான்
 இத்தால் சிலுவைப்போரை
 நினைவில் கொண்டுருக்கும்
 யாவரும் அறிவது யாதெனில்
 சிலுவையில் தொங்கிய
 நசுரேத்து அரசனின்
 வாக்குமூலத்தையே
 நானும் முன்மொழிகின்றேன்
 அதாகப்பட்டது?
 குற்றமற்றவர் எவரோ
 அவர்களே கற்களை வீசட்டும்.

நீயும்
 என்னுடன் உரத்துச் சொல்வாயா?

□

சுருபுங்கோ அஞ்சுநீ

சிங்கை மா இளங்கண்ணன்

“என் கண்ணுல அழாதேம்மா...” என்றேன்.

பிள்ளை அழுகையை நிறுத்தவில்லை. பிள்ளையிடம் விளையாடிக் கொண்டிருந்த எனக்கு எரிச்சலாக இருந்தது. பிள்ளை சிரிக்கும்போது அதனுடன் சேர்ந்து சிரித்துப் பழகிய எனக்குப் பிள்ளை அழும்போது சேர்ந்து அழலாம்போல் இருந்தது.

“அடேடே, என்ன அயித்தான், பிள்ளையை அழவிட்டுட்டிக!” என்று என் மனைவிதான் குரல் கொடுத்தபடி அடுப்படியிலிருந்து ஓடிவந்தாள்.

“நானா அழச்சொன்னேன். அதுதான் காக்காக் குஞ்சாட்டம் காகாணு கரையுது. சிரிச்சுக்கிட்டு இருந்தது இருந்தாப்போல சினுங்குது” என்றேன்.

“தூக்கிவைச்சுக்கிறதுக்கு அலுப்புப்பட்டுக்கிட்டக்கூட கிள்ளிவிட்டிருப்பீக” என்று நகைத்தபடி சொல்லிவிட்டு பிள்ளையை நோக்கி, “அழாதேம்மா என் கண்ணுல” என்றாள்.

“நானா பிள்ளையைக் கிள்ளினேன்?” என்று கேட்டபடி அவள் கன்னத்தில் செல்லமாகக் கிள்ளினேன்.

“சும்மா இருக்கமாட்டிக; உங்களுக்கு நேரம் காலமே தெரியமாட்டேங்குதே” என்று குங்குமக் கன்னத்தில் குழிவிழச் சொல்லிவிட்டு பிள்ளையைத் தூக்கினாள். அவள் தூக்கியும் பிள்ளை அழுகையை நிறுத்தவில்லை. “அழாதேம்மா. இதோ அம்மா உனக்குப் பசி வந்திடும்னு பால் கலக்கி வச்சிருக்கேன்” என்றாள். அப்போதுதான் பிள்ளை பசியால் அழுகிறது என்று என் மரமண்டையில் ஏறியது.

என் மனைவி உள்ளே சென்று பால் குப்பியை எடுத்து பிள்ளை வாயில் வைத்தாள். அடைமழை பெய்து ஓய்ந்தாற்போல அழுகை நின்றது.

அமுத பிள்ளைதானே பால் குடிக்கும் என்று எண்ணியபடி இருந்தேன். அப்போது கதவு தட்டும் ஒலி கேட்டது. என் எண்ணமும் பறந்தது.

கடிகாரத்தைப் பார்த்தேன். காலை மணி ஒன்பதரை. மாதக் கடைசியில் வரும் ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை ஒன்பதரை மணி என்றால் சொல்லவேண்டியதே இல்லை.

இந்த நேரத்தில்தான் வீட்டில் இருப்பான் என்று கழுக்கு மூக்கு வியர்த்து விடுவதுபோல் வியர்த்து விடுமோ என்னவோ கடன் கொடுத்தவன் வந்து விடுவான் என்று என் மனத்தில் ஓடியது.

மீண்டும் கதவு தட்டும் ஒலி.

இருக்கிறது பதினாறு பதினேழு வெள்ளிதான். இதை அவனுக்கு அமுதுவிட்டால் அழுகிற பிள்ளைக்குப் பால் வாங்க முடியாதே. இன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை, சந்தைக்குச் சென்று கறிவைக்க ஏதாகிலும் வாங்க வேண்டுமே, சம்பளம் போட இன்னும் மூன்று நாள் இருக்கே என்று எண்ணியபடி நின்றேன்.

“யாரோ கதவைத் தட்டுகிறார்களே, உங்களுக்குக் காதல விழலையா?” என்றாள் என் மனைவி.

கதவு தட்டும் ஒலியும், என் மனைவியின் குரலும், ஏன் கேட்கிறார்கள் மத்தளத்தின் பாடாக இருந்தது. இதைவிட அவனிடமே ஏதாகிலும் பேச்சு வாங்கலாம் என்று நினைத்துக்கொண்டு விரைந்துசென்று கதவைத் திறந்தேன்.

அப்பாடா போன உயிர் திரும்பி வந்து விட்டது. கடன்காரன் இல்லை என்று தெரிந்ததும் மகிழ்ச்சியால் நெடுமுச்செரிந்தேன். ஆனால் எனக்கு வியப்பாக இருந்தது. முன்பின் அறிமுகம் இல்லாதவர் இருவர் என் எதிரே நின்றனர்.

யாரையாகிலும் தேடி வந்திருப்பார்கள் என்று எண்ணியபடி நான் அவர்களைப் பார்த்தேன். ஒருவர் மணிலா சட்டை போட்டு வேட்டியை மடித்துக் கட்டியிருந்தார்; அவர் நெற்றியில் குங்குமப் பொட்டு மிளிர்ந்தது. அந்தப் பொட்டின் நடுவில் சிறு சந்தனப் பொட்டும் வைத்திருந்தார்; கையில் குடை இருந்தது.

மற்றவரைப் பார்த்தேன். அவர் நெற்றியில் திருநீறு பூசியிருந்தார்; திருநீறுக்கு மேலே வட்டநிற குங்குமப் பொட்டு. அப்பொட்டுக்குள் சின்னஞ்சிறு சந்தனப் பொட்டும் இட்டிருந்தார். உச்சந்தலை விமானத் திடலை நினைவுகூர்ந்தது. அதைச் சுற்றியுள்ள இளநரை சனிக்கிரக வட்டத்தைப்போல் காட்சியளித்தது. விசிறி மடிப்புத் துண்டு. கைத்தறி முழுக்கைச் சட்டையும் வேட்டியும் அணிந்திருந்தார். கால்களிலே மும்பாய் நடையன்; நான் அவரைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கும்போதே மணிலா சட்டை அணிந்திருந்தவர், “இது மணி வீடுதானே?” என்று கேட்டார்.

“என் பெயர்தான் மணி, ஆமா நீங்க யார்?” என்று வியப்புமேலிடக் கேட்டேன்.

முழுக்கைச் சட்டை அணிந்திருந்தவர் வெற்றிலைக் காவி படிந்த பல்லைக் காட்டிக்கொண்டு நின்றார்.

“யாரயித்தான்?” என்று கேட்டபடி வாசலுக்கு வந்தாள் என் மனைவி. வந்ததும் அவள் முகம் மலர்ந்தது.

“வாங்கப்பு எப்ப வந்தீக?” என்று கேட்டாள்.

முழுக்கைச் சட்டை போட்டிருந்தவர் “இப்பத்தாம்மா!” என்றார்.

எனக்கு அவர்களை யார் என்று தெரியாவிட்டாலும் பணிவன்புடன் “உள்ளே வாங்க” என்றேன்.

அவர்கள் உள்ளே வந்து சோபாவில் அமர்ந்தனர். என் மனைவி சிரித்த முகத்தோடு கோப்பி கலக்க ஓடினாள். நான் அவர்களைப் பார்த்தேன்; அவர்கள் பால் குடித்துவிட்டுத் தொட்டியில் தூங்கிய பிள்ளையைப் பார்த்தனர். மணிலா சட்டை போட்டிருந்தவர். “உங்கள் பிள்ளையா?”

என்று கேட்டார்.

கேள்வி என்னவோபோல் இருந்தாலும், “ஆமா” என்றேன். “இப்படி தெரிஞ்சிருந்தா பழம் ஏதாகிலும் வாங்கிக்கிட்டு வந்திருப்போம்” என்றார். மணிலா சட்டை அணிந்திருந்தவர் பேச்சு எனக்கு வியப்பாக இருந்தது!

சற்று நேரத்திற்குள் கோப்பி வந்துவிட்டது. நான் தொண்டைகிழியக் கத்தினாலும் இவ்வளவு சுறுக்கில் போட்டிருக்கமாட்டாள்! அன்று என்னவோ மின்னல் வேகத்தில் கொண்டுவந்துவிட்டாள். வந்தவள் கோப்பியை மேசை மீது வைத்தபடி, “அப்பு, அப்பாவுகளாம் நல்லா இருக்கார்களா? என்னப்பு சொல்லிவிட்டாக?” அவள் முகத்தில் முல்லை மலர் கொட்டியது; அவள் கேள்வியிலிருந்தே ஊரிலிருந்து வந்திருக்கிறார்கள் என்று புரிந்துகொண்டேன்.

“நல்லா இருக்காக அம்மா; நான் வரும்போது பார்த்துட்டுத்தான் வந்தேன். நல்லா இருக்கிறோம்னு சொல்லச்சொன்னாக; உன்னையும் உன் பிள்ளையையும் பார்த்துட்டு வரச்சொன்னாக; இந்த வீட்டு முகவரிகூட உங்க அப்பாவுகதாங் கொடுத்தாக!” என்றார்.

“அப்படியா அப்பு, அது சரி அப்பு. நீங்க ஏன் இம்புட்டுத்தாரம் இளச்சுப் போயிட்டிக? முடியாமக் கிடந்திகளா அப்பு?”

“அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லேம்மா, வயசாகிடுச்சல, அதுதான் இளச்சாப்புலத் தெரியுது.”

“ஆமா. ஆமா!”

“அதுதான் வேற ஒண்ணுமில்லை. வயசும் ஏறிக்கிட்டே போகுதுல; இந்த வயசிலாகிலும் ஊரு சுத்திப்பார்த்திடுவோம்ன்னு புறப்பட்டு வந்தேன்; பிணங்கிலே இறங்கி இப்படி வருகிறேன். கிட்டத்தட்ட மூணுமாதமாயிடுச்சு. அந்தப் பக்கம், அதுதான் பிணங்கு, கோலாலம்பூருப் பக்கம் உள்ள நம்ம ஊரு ஆளுக விடமாட்டேனுட்டாக. சரின்னு இருந்திட்டு இங்கே நேத்துத்தான் வந்தேன்; நாளைக்குப் பயணம்! அப்பிடி இருந்தும் உன்னைப் பார்த்துட்டுப் போகலாம்னு வந்தேன். இவக யாருனு தெரியுமா?” மணிலாச் சட்டைக்காரரைக் காண்பித்துக் கேட்டார்.

“தெரியாதப்பு.”

“இவக நம்ம ஊருக்கிட்டத்தான். கருங்குளம் இவக ஊரு. இங்கேதான் இருக்காக. இவகள வந்து பார்த்தேன். இவகளுக்கிட்டே தாக்கலைச் சொல்லிப்புட்டு உன்னைப் பார்க்கணும்னு சொன்னேன். இன்னிக்கு வேலைக்குக்கூடப் போகாம என்னை அழைச்சுக்கிட்டு வந்திருக்காக” என்றார் முழுக்கைச் சட்டை.

“அப்படியா அப்பு”

“ஆமாம்மா”

“அப்பு. கோப்பி ஆறிப் போயிடும், எடுத்துக் குடிங்க” என்று சொல்லிவிட்டு

என் பக்கம் திரும்பினாள் என் மனைவி.

பார்த்துவிட்டு தாடையில் கையை வைத்துக்கொண்டு, “என்ன அயித்தான் அப்படிப் பார்க்கிறீர்! இவக நான் பிறந்த இடமாக்கும்!” என்றாள்.

நான் “அப்படியா!” என்றேன்

பிறகு அந்தப் பக்கம் திரும்பி, “அப்பு இவகதான் உங்க மருமகன். அப்பாவுகள் எப்பப் பார்த்தாலும் பகிடி செய்யுவாக. அப்பாவுக்கு ஒண்ணும் தெரியாதாம். என்னையும் அப்படியே வளத்துட்டாகளாம். நான் பட்டிக்காடாம்! சொல்லுங்கப்பு பட்டிக்காடுன்னா என்ன?” என்றாள்.

அவர் சிரித்துக்கொண்டே, “விளையாட்டுக்குச் சொல்லியிருப்பாக” என்றார்.

மணிலாச் சட்டை காப்பியை உறிஞ்சிக் குடித்துக்கொண்டிருந்தார்.

சிரித்துக்கொண்டே சொல்லிய என் மனைவி, முகத்தை ஒரு நீட்டு நீட்டிவிட்டு. “மாமனாரைப் பகடி செஞ்சா பாதகம் இல்லையா. என்னைப் பெத்து வளத்தவுகள் பகடி செய்யுறார்களே, அவக இவகளுக்கு என்ன வேணும்? அம்மான் என்கிறதையும் மறந்திட்டுப் பேசுறார்களே!” என்றாள்.

எனக்குச் சிரிப்பு வந்துவிட்டது. நான் சிரித்தபடி என் மனைவியைப் பார்த்தேன். அவள் முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடித்தது. யாரைப் பேசினாலும் அவள் தந்தையைப்பற்றிக் குறைவாகப் பேசுவது அவளுக்குப் பிடிக்காது.

“சரி சரி விடு” என்றார் முழுக்கைச் சட்டை.

“இப்ப என்ன சண்டையா போடறேன். சும்மா வாய்ப் பேச்சுக்குச் சொல்லுறேன்” என்றாள் என் மனைவி. அவள் பேசுவதே சண்டை போடுவது போல்தான் இருக்கும்.

பிறகு என் பக்கம் திரும்பி, “சந்தையில் போய் கோழி வாங்கிக்கிட்டு வாங்க. ஊருல இருந்து அப்பு வந்திருக்காக” என்றாள்.

அவர்கள், “அதெல்லாம் எதுக்கம்மா? இருக்கிறது போதும்மா! நம்ம வீட்டுல சாப்பிடுறதுக்கு என்ன!” என்றார்கள்.

“என்னப்பு இப்படிச் சொல்லிபட்டிக! உங்களுக்குக் கோழி அடிக்காமல் யாருக்கு அடிக்கிறது?”

எனக்கு வந்த சிரிப்புப் போய்விட்டது. ‘கோழி வாங்கக் காசு!’ சிந்தித்தபடி நின்றேன்.

“ஏம்மா இந்த ஊருல கோழிதான் சவுத்துப் போய்க் கிடக்குது. நம்ம

ஊருல கருவாடு மாதிரி எங்கே பார்த்தாலும் கோழியாத்தானே கிடக்குது! எல்லாரும் கோழிதான் அடிக்கிறாங்க” என்றார் முழுக்கைச் சட்டை அணிந்திருந்தவர். அவருக்குக் கோழி கருவாடாகத் தெரிந்தது.

எனக்கோ அடிவயிறு பற்றி எரிந்தது. பிள்ளைக்குப் பால் வாங்க வைத்திருந்த காசு போய்விடுமே என்று வயிற்றில் தீயை அள்ளிக் கொட்டிக் கொண்டு வேறு வழியில்லாமல் சந்தையை நோக்கி நடந்தேன்.

சிங்கப்பூரில் பிறந்த நான் சில ஆண்டுகளுக்கு முன் தமிழகம் சென்று என் அத்தை மகளைத் திருமணம் செய்து அழைத்துக்கொண்டுவந்த நினைவாகச் சந்தையை அடைந்துவிட்டேன்.

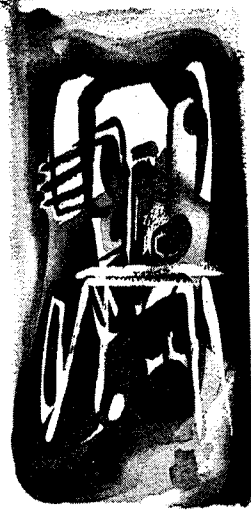
கோழிக் கடைக்குச் சென்று கோழியைப் பிடித்து விலை பேசினேன். கடைக்காரர் நிறுத்துப் பார்த்துவிட்டு ஆறு வெள்ளி அறுபது காசு என்றார்.

எனக்கு எப்படி இருக்கும்? ‘பிள்ளைக்குப் பால் வாங்க வேண்டிய காசு கோழிக்காகப் போகிறதே. இந்த மனுசனுங்க மூன்று நாள் கழித்து வந்திருக்கக்கூடாதா? என்று எண்ணியபடி காசுப் பையை திறந்து காசை எடுத்துக் கொடுத்தேன். பிறகு கோழியும் காய்கறிகளும் வாங்கிக்கொண்டு ஒருவழியாக வீடு வந்து சேர்ந்தேன்.

வீட்டில் ஒரே சிரிப்பு! என் மனைவி ஊர்க்கதை யைக் கேட்டுவிட்டுச் சிரித்தாள். ஊரிலிருந்து வந்தவர் கொஞ்சமும் சளைக்காமல் ஊரில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளை அளந்துகொட்டிக் கொண்டிருந்தார். பேசப் பிறந்தவர்; பேச்சில் குறைவு இல்லை.

“உன் மாமனாரோட அப்பா இருந்தாகளே அவுகளை உனக்குத் தெரியுமா? தெரியாதுன்னு நினைக்கிறேன்! ஆத்தா, அவுக ஆளைப் பார்த்தா பீமனாட்டம் இருப்பாக! ஒரு ஆட்டை ஒரு ஆளாத் தின்பாகன்னா பார்த்துக்கவே! அவுக நெடுமரம் மஞ்சு விரட்டுக்குப் போயிருந்தாக. அப்போ நான் சின்னப் பிள்ளை. நானும் போயிருந்தேன்! கூட்டம்னா கூட்டம். எக்கசக்கமா இருந்துச்சு! எல்லாரும் இவுகளைப் பத்தித்தான் பார்த்துப் பேசிக்கிட்டு இருந்தாக. அப்போது ஒரு காளை வாலை முறுக்கிக்குட்டு தொழுவத்தைவிட்டு ஓடி வந்துச்சு! அந்தக் காளை அந்தப் பகுதியிலேயே பேரு வாங்கின காளை! அந்தக் காளையின் வாலை பிடித்துச் சவுள் அணைத்து ஒண்டியாகவே பிடிச்சு நிறுத்தி, நெத்திப்பாரை, துண்டுகளை அவிழ்த்துட்டாக! பார்க்க வேணுமே பேரு வாங்கிய அந்தக் காளையைப் பிடித்துவிட்டதுக்காக அவுகளை அப்படியே அலக்காகத் தூக்கிக்கொண்டு நம்ம ஆளுக ஆடினாங்க!” என்று கைகளை நீட்டி மடக்கியபடி உணர்ச்சி ததும்பப் பேசினார்.

“ஆனா, பேருவாங்கின அந்த மாட்டைப் பிடிச்சதும் அந்த ஊரு

ஆளுகளுக்குக் கேட்கவா வேணும்! கோபம் வந்துடுச்சு. பத்துப் பதினஞ்சு பேராக வந்து அடிக்க வந்துட்டானுக. உடனே இவக மருதாப் பாச்சக் கட்டிக்கிட்டு சிலம்பு எடுத்து வீசினாக பாரு. அந்த இடத்திலேயே இரண்டு மூணு உருப்படி விழுந்திடுச்சு. மற்றவனுக கண்ணுமண்ணு தெரியாமல் ஓடிட்டானுக. வீரன்னு சொன்னா அவுகதான் வீரன்!” என்றார்.

என் மனைவிக்கு கேட்கவா வேண்டும். தன் தாத்தாவைப் புகழ்ந்து பேசியதால் அவள் தன்னையே மறந்தவிட்டாள்.

அவர் விடவில்லை. மஞ்சு விரட்டு, தட்டுவண்டி விரட்டுதல், அது இது என்று அள்ளிவிட்டுக் கொண்டிருந்தார். இதையெல்லாம் ஏன் அள்ளிவிடுகிறார் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் இதில் ஏதோ பெருமையிருப்பதாக எண்ணிக்கொண்டு பேசுகின்றார் என்று மட்டும் என் மனத்தில் ஓடியது.

மணி பன்னிரண்டு ஆகிவிட்டது.

ஒருவழியாக மதியச் சாப்பாடு முடிந்து விட்டது. ஆனால் சமைக்கும்போதும் சாப்பிடும்போதும் பேசிய பேச்சு மட்டும் இன்னும் ஓய்ந்தபாடில்லை. வாய் வலிக்காமல் இருக்க எங்குதான் பயிற்சி பெற்றனரோ என்று எண்ணத் தோன்றியது.

நேரம் ஓடியது. அவர்கள் புறப்பட ஆயத்தமா னார்கள்.

“அம்மா அப்பாக்கிட்ட என்னம்மா சொல்ல? நான் போனதும் அவுக வந்து தாக்க மாக்க கேட்பாகலே! என் மகளைப் பார்த்தீர்களா? எப்படி இருக்கானு கேட்பாக! நான் இங்கே வந்ததைச் சொல்லுறேன்! கோழி அடிச்சு கொழம்பு வச்சப் போட்டதையும் சொல்லுறேன். வேற என்ன சொல்ல?” என்று கேட்டபடி குடைக் காம்பால் தரையைக் குத்தினார்.

“சரியப்பு போய்ச் சொல்லுங்க. அதான் நீங்க நேராப் பார்க்கிறீர்களே! உங்கள் மருமகன் அப்பாவைப் பத்தி பகடி பண்ணுறதையும் சொல்லுங்க! நான் என்னத்தைச் சொல்ல” என்று சொல்லிவிட்டு சிரித்தபடி அறையை நோக்கி நடந்தார். நான் அவளைக் கவனித்தேன். சாடைகாட்டி என்னைக் கூப்பிட்டாள்.

நான் அவள் அருகில் சென்றதும், “என்னங்க, ஏதாகிலும் கையில மடியில் வச்சுக்கொடுக்க வேண்டாமா? அவுக மறுக்கிட்டு திரிகிறார்களே தெரியலியா?” என்றாள்.

“இப்பக் காசுக்கு எங்கே போவது?”

“என்ன இப்படிச் சொல்றீக. இவக எங்க ஊர்த் தலைவரு! ஊரு

சுத்திப்பார்க்க வந்த இடத்தில் நம்மைப் பார்த்துவிட்டுப்போக வந்திருக்காக; நாம ஏதாகிலும் வச்சக் கொடுக்கணும்! போன போன இடத்தில் எல்லாம் மோதிரம், வேட்டி - சட்டை, அம்பது அறுபது வெள்ளினு வச்சக் கொடுத்திருக்காகளாம்! அவுகளே சொன்னாக. நாம அப்படிச் செய்ய முடியலேனாலும் ஏதாகிலும் வச்சக் கொடுக்கணும் பாருங்க!” என்றாள்.

“நம்மிடம் துணிமணி வாங்கவோ, மோதிரம் செய்து போடவோ வழியில்லையே!”

“எனக்குத் தெரியாமல் இல்லை, தெரியும்! காசாகிலும் வச்சக் கொடுக்கப் பாருங்க!” என்றாள்.

“சரி சரி, என்னிடம் பத்து வெள்ளிதான் இருக்கு; வேணும்னா அதிலே ஐந்து வெள்ளி வச்சக்கொடு” என்றேன்.

“சே... போதாதுங்க! கொஞ்சம் கூட வச்சக் கொடுக்கணுங்க!” என்றாள்.

“சரி இந்தா எல்லாத்தையும் வச்சக்கொடு! ஆனா ஒண்ணு பிள்ளைக்குப் பால் இல்லேன்னு மட்டும் சொல்லாதே!” என்றேன்.

அவள் முகம் வாடிவிட்டது.

என் மனம் வருந்தியது; இந்த நேரத்தில் வந்திருக்காளே, ஒரு பக்கம் கவரவம், மற்றொரு பக்கம் பிள்ளை; இரண்டுக்கும் இடையில் நின்று தத்தளித்துக்கொண்டிருந்தேன். எனக்குப் பிள்ளை பெரிதாகத் தெரிந்தது. என் மனைவிக்குந்தான்! ஆனால், இன்றே போய்விடவேண்டும், நாளைக்குப் பயணம் என்று பிடிவாதமாக நிற்கும், ஊரிலிருந்து வந்தவரை வழியனுப்பி வைக்க வேண்டுமே! கையிலிருந்த பத்து வெள்ளியை என் மனைவியிடம் நீட்டினேன்.

அவள் அதைத் தயக்கத்துடன் வாங்கிக்கொண்டு என்னையே பார்த்தாள். அவளை அறியாமலே கண்கள் கலங்கின.

“பரவாயில்லை. சம்பளம்போட இன்னும் இரண்டு நாஸ்தான் இருக்கு; கோப்பி கலக்கிக் கொடுத்தாகிலும் நாளையும் பொழுதையும் ஒட்டுவோம்” என்றேன்.

அவள் கண்ணீரை முந்தானையால் துடைத்துக்கொண்டு அலமாரியைத் திறந்தாள்; கடித உறையை எடுத்து அதற்குள் பத்து வெள்ளியைத் திணித்து கடித உறையின் வாயை முடினாள். அங்கிருந்து முற்றத்திற்குச் சென்றாள்; நான் அவளைப் பின் தொடர்ந்தேன்.

“இரண்டு நாளைக்கு இருந்துட்டுப் போனா நல்லாயிருக்கும். இம்புட்டு நாளா அங்கிட்டு சுத்தி திரிஞ்சவுக ஊருக்குப்போக ஒருநாள் இருக்கும்போது வந்திருக்கிகளே!” என்றாள் என் மனைவி.

முழுக்கைச் சட்டை அணிந்திருந்தவர், தோளில் கிடந்த மேல்துண்டுத் தலைப்பால் வாயைத் துடைத்துக்கொண்டார்; ஆடு அசைபோடுவதுபோல் வெற்றிலையை அசைபோட்டுக்கொண்டு, புன்னகை தவழ, “அதுக்கென்

னம்மா செய்யறது; மூணு மாதந்தானே ‘விசா’ கொடுத்தாங்க; இல்லேனா இருந்துட்டுப் போகலாம்; நம்ம வீட்டில் இருக்கிறதுக்கு என்னம்மா?” என்றார்.

என் மனைவி பணிவன்போடு கூனிக்குறுகி பத்து வெள்ளி வைத்துள்ள உறையை அவரிடம் நீட்டினாள்.

“இதெல்லாம் எதுக்கம்மா; இதுக்காகவா இங்கே வந்தேன். ஊரையும் உங்களையும் பார்த்துட்டுப் போகலாண்தானே வந்தேன்” என்றார். அவர் இப்படிச் சொல்லியதும் என் மனம் குளிர்ந்தது. ஆனால் அவர் கை, உறையை நோக்கி நீண்டது. உறை கைமாரியதும் அதை அப்படியே தன் சட்டைப் பைக்குள் திணித்துக்கொண்டார்.

பிறகு கொஞ்ச நேரம் ஊர்த் தாக்கலாக பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டு அவர்கள் விடைபெற்றுச் சென்றனர்.

அவர்கள் சென்ற பிறகு “கையில் இருந்ததையும் கொடுத்தாச்சு! இனி பிள்ளைக்குப் பால் வாங்க என்ன செய்யறது?” என்று என் மனைவியை நோக்கிக் கேட்டேன். அவள் பலிகடாவைப்போல் விழித்தாள்.

அப்போது பிள்ளை அழுதது; அதன் அழுகுரல் ‘பால், பால்’ என்று கேட்பதைப்போல் என் செவிகளில் விழுந்தது.

கடைக்குச் சென்று கடனாகக் கேட்டுப் பார்க்கலாம் என்றாலும் கடைக்காரன் பழைய பாக்கியைக் கேட்பானே! கடைக்காரனுக்குக் கொடுக்க தொண்ணூறு வெள்ளிக்கு எங்கே போவது என்று எண்ணியபடி நின்றிருந்தேன். இதற்கிடையில் கடன்காரன் நினைவும் தலைதூக்கியது.

நாட்கள் பல நகர்ந்தன. நிலைமைகளை எப்படியோ சமாளித்துவிட்ட மகிழ்ச்சியில் சோபாவில் அமர்ந்திருந்தேன்.

அன்று எனக்கு விடுமுறை.

“என்னங்க உங்களைத்தானே, இவக ஊருக்குப் போய்ச் சேர்ந்து இன்னம் ஒரு கடிதம்கூட வரலேயே, ஏங்க?” என்று வினவினாள் என் மனைவி.

“வரும், வரும் பயப்படாதே! கோழிக்கறி சமைத்துப் போட்டதில் இருந்து எல்லாத்தையும் சொல்லி அளந்து இருப்பாங்க. உங்கப்பா இதைக்கேட்டு உள்ளமெல்லாம் குளிர்ந்து போயிருப்பாரு!” என்றேன்.

அப்போது மிதிவண்டியின் மணி ‘கிரீங் கிரீங்’ என்று ஒலித்தது. திரும்பிப் பார்த்தேன். அஞ்சல்காரர் நின்றார்.

நான் விரைந்து சென்று கடிதத்தை வாங்கிக்கொண்டு வந்தேன். வந்ததும், “படிங்க!” என்றாள் என் மனைவி.

நான் பிரித்துப் படிக்கத் தொடங்கினேன்.

“அன்புள்ள மாப்பிள்ளைக்கு,

இங்கு அனைவரும் நலம். அங்கு அனைவர் நலத்திற்கும் கடிதம் எழுத வேண்டியது. ஊர் சுற்றிப்பார்க்க வந்த நம் ஊர்த் தலைவர் தங்களை வந்து பார்த்ததாகச் சொன்னார். இவ்வளவு தூரம் கடல் கடந்து வந்தவருக்கு கோழி அடித்துப் போட்டு பத்து வெள்ளி வைத்துக் கொடுத்ததாகச் சொன்னார். பத்து வெள்ளியும், கோழியும் சிங்கப்பூரில் பெரிது இல்லை என்றும் சொன்னார். இதைக் கேட்டதும் எனக்கு என்னவோபோல் ஆகிவிட்டது. அவர் ஊர் பார்க்க மட்டும் வந்ததாக நீங்கள் நினைத்துக் கொண்டு செய்திருக்கிறீர்கள். ஏதோ நம் ஊர்க் காரர்கள் அக்கரைச் சீமையில் நிறையப் பேர் இருக்கிறார்களே. ஏதோ இப்படியே போயிட்டு வந்தால் ஏதாகிலும் தேறும். வீடு வாசலைக் கட்டலாம்; காணிகரை வாங்கலாம் என்றுதான் வந்தார். வந்த இடத்தில் நீங்கள் இப்படி நடந்துகொண்டிருக்கக் கூடாது; நமக்கும் அவரால் நிறையக் காரியங்கள் ஆகவேண்டியது இருக்கு; அதையும் கவனித்துப் பார்த்திருக்கவேண்டும். அவர் தான் போட்ட திட்டத்தை நிறைவேற்றிவிட்டார்; என்றாலும் நாம் கொஞ்சம் தாராளமாக நடந்திருக்கவேண்டும். அவர் ஊர்த் தலைவர் என்பதை மறந்துவிட்டு வெறும் பத்து வெள்ளியைச் சாதாரண ஆளுக்கு வைத்துக் கொடுப்பதைப் போல் வைத்துக் கொடுத்திருக்கிறீர்கள். பரவாயில்லை; இனி நடந்ததைப் பற்றிக் கவலைப்படவேண்டாம். நான் அவரிடம் 'கடிதம் எழுதுகிறேன்' சின்னஞ்சிறுசுகள் தெரியாமல் நடந்திருக்காங்க' என்று சொல்லிவைத்திருக்கிறேன்..."

அதற்கு மேல் நான் கடிதத்தைப் படிக்கவில்லை. என் தலையே சுற்றியது. 'அன்பு மேலிட அவர்கள் பேசியது அத்தனையும் இதற்குத்தானா? பிள்ளை அழுவது பாலுக்கு என்று உணர்ந்த நான் அவர்களின் கனிவுப் பேச்சைப் புரிந்துகொள்ள முடியாமல் இருந்துட்டேனே!' என்று நடந்ததை நினைத்துப் பார்த்தேன்.

என் மனைவி, "அட பாவி! நல்லாத் தின்னுவிட்டுப் போனது போதாதுன்னு பால் வாங்க வச்சிருந்த காசையும் வாங்கிக்கிட்டுப்போயி இப்படிச் சொல்லி இருக்கிறானே! ஊர் முதலுக்கு ஆசைப்படும் அற்பப் புத்திக்காரனுக்" என்று சொல்லியபடி தாடையில் கையை வைத்தபடி என்னைப் பார்த்தாள். நான் அவளைப் பார்த்தேன்; பிள்ளை எங்களைப் பார்த்துச் சிரித்தது.□

வாகுகி - பகிர்தல்

வாசுகி - பகிர்நூல்

புதிதே

மா. சிவஞானம்

படியில் நின்றுகொண்டே உள்ளே துழாவியபோது கண்டக்டர் சொன்னார், “இடமிருக்கு, வாங்க சார்.” முன் கண்ணாடியோரம் ஒட்டியிருந்த மரப் பலகை மட்டும் காலியாயிருந்தது. பிடி வசதியேதுமில்லை. மனமும் ஒப்பவில்லை. குமரன் வேறு உடன்வந்திருக்கிறான். அடுத்த வண்டிக்குச் செல்லலாம் என நினைத்து இறங்க எத்தனித்தபோது வலிந்து அழைத்தார் கண்டக்டர்.

“வாங்க சார், உங்களுக்கு எடம் பண்ணித் தாரன். யோவ், பெரியவரே, செங்கந்தானே போற. நீ அங்க போயி உக்காரு. நீங்க வந்து உக்காருங்க சார்.”

பாசையில் வழக்கி தொப்பென்று வீழ்வதைப் போலாகிவிட்டது. என்னை யறியாமல் பஸ்ஸுக்குள்ளிருந்தேன். குமரனுக்கு மட்டுந்தான் இடமிருந்தது. மடியில் உட்கார் என்றதும் ஒத்துக்கொண்டான். ஜன்னலோரம் உட்கார்ந்து கொண்டு வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டே, சதா கேள்விகளால் துளைத்தி ருப்பான். அவன் ஆசையில் மண் விழுந்தது.

அந்தப் பெரியவரைப் பார்ப்பதற்குப் பாவமாயிருந்தது. அந்தக் கணம் அவரது முகம் எனக்கு மிகவும் பழக்கப்பட்டதாய்த் தெரிந்தது. மிக நெருக்கமானதாய், எனது ஞாபகக் கிடங்கின் அடியில் படிந்துகிடப்பதாய் ஒரு சின்ன நெருடல். அவருடைய பார்வையைச் சந்திக்கும் ஒவ்வொரு கணமும் என்னை அந்தக் கிராமத்தை நோக்கி நகர்த்திக்கொண்டிருந்தது.

தெரு முழுவதும் சிவப்பாய் மிளிர்ந்திருந்தது. சிவப்புக் கம்பளம் விரித்திருந்தது போல், வீதி முழுவதும் வரகு உமி நிரம்பியிருந்தது. வேகமாய் ஓடிவந்த நான் உமி வழக்கி பொத்தென்று வீழ்ந்ததைப் பார்த்துவிட்டு ஊமச்சியும் பிலோமினாவும் வாய்விட்டுச் சிரித்தார்கள். எனக்கு அவமானமாய்ப்போய்விட்டது. முகமெங்கும் சிவப்பேறி உமி ஒட்டியிருந்தது. வரகு அரைக்கும் ஆட்டுக்கட்டையை விட்டுவிட்டு ஓடிவந்து என்னைத் தூக்கி நிறுத்தினாள் ஊமச்சி. முந்தானையால் என் முகத்தைத் துடைத் துவிட்டு அவள் சிறிது நேரம் என்னை இறுக அணைத்துக்கொண்டாள். ஊமச்சியின் அணைப்பு எனக்குத் தேவையாயிருந்தது. என் தலை பொதிந் திருந்த ஊமச்சியின் மடி எனக்குப் பிரத்யேகமானது. அவள் மடி விரிக்கும் நேரம் என் மனம் விரிந்து மகிழும். கடலைப்பழம், களாக்காப்பழம், நாவல்பழம், காரைப்பழம், விளம்பழம், எலந்தைப்பழம் என காட்டுக் கனிகளனைத்தையும் எனக்காகவே தாங்கி வந்தது அது. மேலும் என் னுள்ளே சுழித்துக்கொண்டிருக்கும் கலவரத்துக்கும் நிலையின்மைக்கும் ஏதாவதொரு பற்றுதல் தேவைப்படுகிறது. ஆனாலும் எல்லாமுமே எதிர்பார்க் காமல் நிகழ்ந்துவிடுகிறது - சுகமானதாயினும் சரி அல்லது சோகமானதாயி னும் சரி. அம்மா ராகமெடுத்து பாடும்போதுகூட அப்படித்தான். சாயங்காலம், விளக்கேத்தின நேரம், நடு வீட்டில் காலை நீட்டி உட்கார்ந்துகொண்டு அவள் பாட்டுக்குப் பாடுவாள். முதலில் சுண்டியிழுத்து நிற்கவைக்கும். பின் திடீரென வெளியெங்கும் நிரம்பியிருக்கும் பேரமைதி திரண்டு வந்து என்னுள் புகுந்து பயமுறுத்தும்.

“.....
யேசுவோ ஈசனோ
யாருக்குத் தெரியும்
எது சத்தியமின்னு?
*
ராசா என் உத்தம ராசா
உரசின கத்தியிலே
உருண்டதே, ஐயோ
ஊர் வம்பறியாத
என் பொன்னான ராசா
*
.....

காலூன்றி அமிழ்ந்துபோயிருப்பேன். உச்சத்தில் அம்மாவின் உடம்பெல் லாம் ஆடும். ஆசுவாசப்படுத்திக்கொள்ள முக்கை உறிஞ்சிவிட்டபின் ஒரு சன்ன ராகம் பிறக்கும். அடிக்கடி ஊமச்சிதான் பாட்டுக்குள் அம்மாவின் மீட்சிக்கு வருவாள்:

“.....
உன்ன வேலைக்காரின்னா நெனச்சேன்?
ஆனாலும் நீ ரோசக்காரிதான்

சின்னச் சொல்லு பட்டாலும்
சட்டுன்னு போயிடுவே

முனி, நீ போனதிலேந்து
எதுவும் சரிப்பட்டு வரலே

இங்க எம்மனசறிஞ்சு
ஆடிக் காத்து போல
ஓடி எப்ப வருவே?
.....”

இப்படி அம்மா என்னை மருளலிருந்து மீட்ட ஒரு வேளையில், விடுபட்டு வெளியில் வந்தேன். சற்றும் எதிர்பார்க்காதபடி நிரம்பிய கண்கள் பளிச்சிட நின்றிருந்தாள் ஊமச்சி. ஓடிவந்து என்னை அணைத்துக்கொண்டாள் - அவள் மடிப்பகுதி தசையசைவில் என் கன்னம் அதிரும்படி.

பிலோமினா இன்னும் உரக்கச் சிரித்துக்கொண்டிருந்தாள். அது, அவமா னத்திலிருந்து நான் மீண்டு வருவதைக் குலைப்பதாயிருந்தது. ஊமச்சியின் கைகளை விடுவித்துவிட்டு ஓடினேன்.

கோட்டாங்கல்லுக்கருகில் உள்ள பாறையின் மீது நான் கழித்த நேரம் பற்றிய உணர்வு வருமுன் இரண்டு கைகள் என் கண்களைப் பொத்தின. இந்நேரம் நான் தணிந்திருந்தேன். ஒருவேளை என் கோபம் ஆற்று நீரில் கரைந்துவிட்டிருக்கக்கூடும் அல்லது மீசை விறைத்து வாலாட்டி, முறைத்துப்

பார்த்துக்கொண்டிருந்த கெழுத்தி அதை உண்டுவிட்டிருக்கக்கூடும்.

“பிலோமினா”

அவள் கண்களை அகல விரித்துக் குதித்ததில் பாவாடை முழங்கால் வரை நனைந்துவிட்டிருந்தது. அந்நேரம் மிளர் வண்ணங்களில் கோரைப் புல்லின் மேல் ஓயிலாட்டம் ஆடிக்கொண்டிருந்த ஊசித் தட்டான் பூச்சி ஒன்றை அவளுக்குப் பிடித்துக் கொடுக்க மெல்லப் பதுங்கியபோது முதுகில் பளீரென ஓர் அறை வீழ்ந்தது. அதிர்ச்சியில் திரும்பியபோது, “பரதேசி நாயே, பிள்ளையை எங்கெல்லாம் இழுத்துகிட்டு வந்திருக்கான் பாரு. பிலோமினா, வாமா போலாம்.” பிலோமினாவின் சித்தப்பா அவள் கையைப் பிடித்து அழைத்துச் சென்றார். அவரது முகம் கடுமையான இறுக்கத் துடனிருந்தது.

கவிழ்ந்து தொங்கிப்போயிருந்த அந்த என் முகம் எப்படி இந்தப் பெரியவருக்குப் பொருந்துகிறது என அறியமுற்படுமன் செங்கம் வந்து விட்டிருந்தது.

இரண்டு பேர் உட்கார்க்கூடிய சீட் காலியாகியது. நானும் குமரனும் போய் உட்கார்ந்து கொண்டோம். குமரனுக்கு நிரம்ப சந்தோசம். இறங்கி யவர்களைவிட அதிகமாய் திபுதிபுவென ஏறினார்கள் உள்ளே. குமரன் ஜன்னலோரம் உட்கார்ந்து கொண்டான். கையில் குழந்தையுடன் சரியான பிடிப்பில்லாமல் தடுமாறிக்கொண்டிருந்த பெண்ணைப் பார்த்துவிட்டு குமரனைப் பார்த்தேன். புரிந்துகொண்டு என் மடிமீது உட்கார்ந்து கொண்டான். அவனது செய்கை எனக்கு ஆச்சரியமாகப்பட்டது. விரும்பி விட்டுக் கொடுத்ததை முகர் அமிழ்த்தியபோது வெட்கப்பட்டு விலகிக் கொண்டான். காலியான இடத்தில் அமர அந்தப் பெண்ணின் கணவன் முந்திக்கொண்டு வந்தபோது முறைத்துப் பார்த்தேன். அப்படியே அவன் பின்வாங்கிக் கொண்டான். அந்தப் பெண்ணின் மடியிலிருந்த குழந்தை என்னை உதைத்து உதைத்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தது. ஒருவேளை எனது அக்கறை அவளுக்குப் பிடித்துப் போயிருக்குமோ அல்லது சரியும் கூட்டத்தின் இடியிலிருந்து தப்பவோ நெருக்கமாய் உட்கார்ந்திருந்தான்.

பிலோமினா மிக நெருக்கமாய் வந்து பெரிய மனுஷிபோலப் பேசினாள். என் தோள்மீது கை வைத்துச் சொன்னாள். பிலோமினாவின் அம்மா அவள் தோரணையை மிகவும் ரசித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கிடைக்காதது கிடைத்தது போன்ற சந்தோச உணர்வைக் கொடுத்தது அவள் ஸ்பரிசும். முகத்தை ஆட்டிக்கொண்டே சொன்னாள், “நீ இவங்க சொல்றதையும் கேட்கக்கூடாது, அவங்க சொல்றதையும் கேட்கக்கூடாது. உன் மனக்குப் பட்டதத்தான் செய்யலாம்.”

என் அப்பா இருந்திருந்தால் இப்படியெல்லாம் யோசிக்க நேர்ந்திருக்குமா? இது இது, இந்த இந்தக் கட்டத்தின் தேவை என நான் அறிந்து கொள்ளாதுபடியே காலம் நழுவிச் சென்றுவிடச் செய்திருப்பாரா? என் அப்பா எப்படியிருந்திருப்பார்?

“புழு பூச்சியை அடிச்சதில்லே
என் ராசா உன் புன் சிரிப்பு
என்னிக்கும் மறைஞ்சதில்லே
அதட்டிப் பேசினதில்லே
என் ராசா உன் பாசம்
எள்ளளவும் குறைஞ்சதில்லே
*
பேயும் பிசாகும் கூத்தடிக்க
சிலுவையும் குலமும் ஆயுதமாச்சு
சாமிங்கெல்லாம் கண்ண முடிக்கிச்சு
கதியத்து இப்படி நான் நின்னாச்சு”

முடு பனி மூட்டத்துக்குள் தூரத்தே நிழல்போல் அப்பாவின் முகத்தை வரைந்துவிட்டுப் போகும் அம்மாவின் புலம்பல்கள். அதையும்விட அதி தீவிரமாய் உருக்கொள்ளும் களேபரம் - முகங்கள் பல முளைத்து. நிலையிழந்து மனம் இப்படி அலைக்கழித்தபோதெல்லாம் பிலோமினா வீட்டு வாசல் பந்தக்கால் எனக்கு உற்ற துணையாகி விடுவதுண்டு - பிலோமினாவின் சித்தப்பா இல்லாத சமயங்களில். “ஒத்தக் கால்ல நின்னு தவம் பண்ணி என்ன வரம் வாங்கப் போற. வாடா ராமு, சாப்பிட.” - இப்படி ஆரம்பித்த அழைப்பிலிருந்து உண்டு திரண்ட திரேகம் இது - மனம் மட்டும்... என் கையைப் பிடித்து அழைத்துச் சென்று ஆபிரஹாம் பாதிரி யாரிடம், “நான் சொல்லிக்கிட்டிருந்தேனே அது இந்தப் பையந்தான், ∴ பாதர்” என பிலோமினாவின் அப்பா சொன்னதிலிருந்து ஆரம்பமானது என் பள்ளி வாழ்க்கை.

இப்படித்தான், பெருக்கெடுத்து ஓடும் நதிபோல் வெகுதூரம் வந்தாகி விட்டது. பெருக்கு உள்ளுக்குள்ளுந்தான். ரொம்பவும் கிண்டலும் கேலியு மாய்ச் சந்தோசமாகத்தான் ஆரம்பித்தது அந்த மாலை. வார்த்தை விளை யாட்டில் வெகு சாதாரணமாய் என்னை என்னுடைய முறைக்குத் தள்ளிவிட் டார்கள். நான் சொன்னதைக் கேட்டுவிட்டு எல்லோரும் அமைதியாகப் பேசாமலிருந்தார்கள். முன்னறையில்தான் எல்லோரும் உட்கார்ந்திருந்தோம். சுவரோரம் சாய்ந்து தலையை மேலே நிமிர்ந்தி கண்ணை இறுக மூடிக் கொண்டிருந்தேன். கதவுகள் அடைத்துக் கதவுகள் திறந்தன. அலைக்குப் பின் அலையென தொடரலைகள் நெஞ்சை மோதுகின்றன. இதுவரை உடனிருந்தோர் யாருமற்று வெட்டவெளியில் தனியனாக விடப்படுகிறேன். காற்றும், அலையும், கார் மேகமும் உக்கிரம்பெற்று ஊழிக்கூத்துக்கு ஆயத்தமாகின்றன. அவை அம்மாவின் ராகத்தைப் பன்முறை பெருக்கிக் கூட்டுவதான பிரேமம். வேண்டாம். எனக்கு வேண்டாம். நான் இதை எதிர் கொள்ளவே வேண்டாம்.

“அண்ணா, அண்ணா, என்னாச்சு. என்னது மறுபடியும் வேண்டாம்னு உளறற. கல்யாணப் பேச்செடுத்து உன்னை இவ்வளவு நேரம் உக்காரவச் சதே பெரும்பாடு. நீ யாரு சொல்றதையும் கேக்க வேண்டாம்...” பிலோமினா

என் தோளைப் பற்றி உலுக்கிக்கொண்டிருந்தாள்.

“வரேன் அண்ணா”

குழந்தையை வாரி இடுப்பில் வைத்துக்கொண்டு அவளது நிறுத்தத்தில் இறங்குவதற்குத் தயாராகி, பஸ் நிற்பதற்காகக் காத்திருந்தாள். “சரிம்மா” என்றேன் யோசனையிலிருந்து விடுபட்டவாறே.

குமரனுக்கு மீண்டும் ஜன்னலோர இருக்கை கிடைத்ததும் சந்தோசம் தாங்கவில்லை. நானும் அவனைப்போலவே லேசாகிப்போனேன்.

“அதோ அந்த மலைக்கிட்ட நாம போவோமாப்பா?”

“ஆமா” எனச் சொல்லி அவனை இழுத்து முத்தமிட்டேன்.

“அப்பா, யானைகூட இருக்குமாம். அம்மா சொன்னா. அப்பா, நீ எனக்கு யானை காட்டனும், சரியாப்பா?”

லச்சுமி எனக்குச் சொன்ன குறிப்புகளும் நினைவுக்கு வந்தன. லச்சுமிக்கு வாய்த்திருக்கும் மனோதிடம் ஆச்சர்யமாகத்தான் படுகிறது. ஒரு விஷயத்தில் அவளுக்கு நம்பிக்கை வந்துவிட்டால் கொஞ்சமும் பிசிறில்லாமல் முழு மனதையும் செலுத்திவிடுகிறாள். கட்டாயம் இதைச் செலுத்தித்தான் தீரவேண்டுமென்கிற வைராக்கியத்துடன் நாங்கள் பஸ் ஏறும் வரை இருந்து அனுப்பிவிட்டுத்தான் போனாள்.

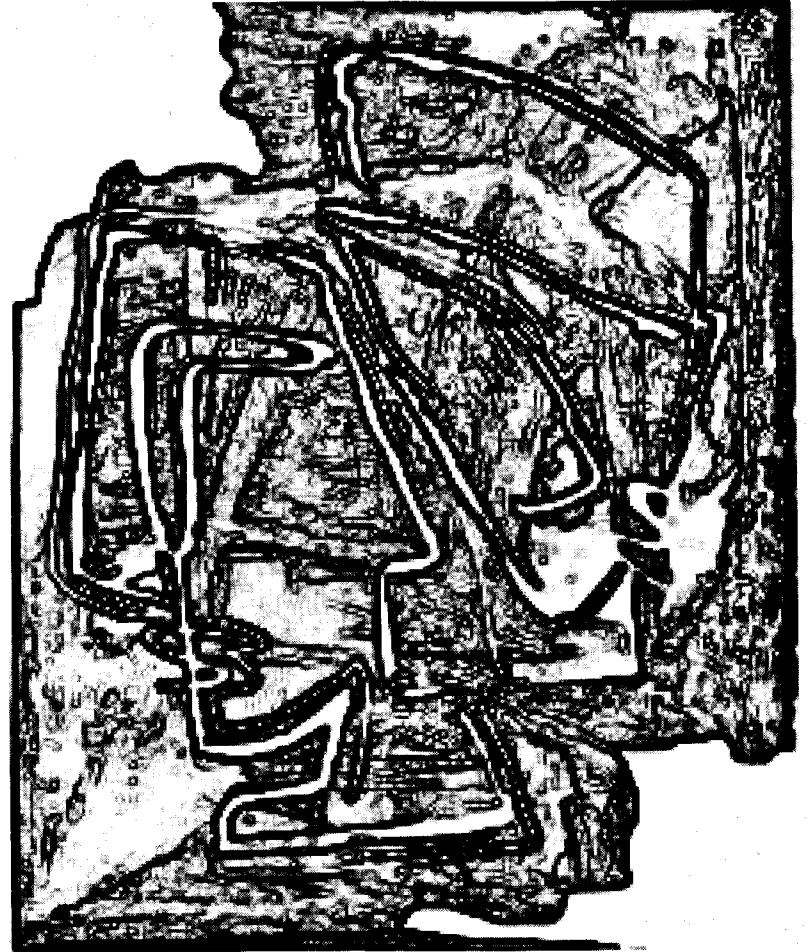
பஸ் நிறுத்தத்திலிருந்து கொஞ்ச தூரம்தான். பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கி நடந்துதான் சென்றோம். போனமுறைபோல் இம்முறையில்கூட. போனமுறை நெரிசலில் மச்சானின் கைக்குழந்தை பதறிப் பதறி அழுதது. திரும்பிப்போய் விடலாமென்றுகூட நினைத்தோம். “வாங்க சார், வாங்க” எனக் கையைப் பிடித்துக் கடைசி வரை கூட்டிச் சென்றார்கள் இம்முறை. குமரனிடம் ஐந்து ரூபாயைக் கொடுத்து அவருக்குக் கொடுக்கச் சொன்னேன். கை தொட்டுவிடும் தூரத்தில் கண்டது அருமைதான். லச்சுமி சொன்னது ஞாபகத் துக்கு வந்தது - “பிலோமினானு சொல்லிடப் போரிங்கோ. ஐயருக்கு கோபம் வந்துடப்போவது. சாமி பேருக்கே அர்ச்சனை சொல்லிடுங்கோ.”

லச்சுமி கொடுத்தனுப்பிய பணமுடிப்பை அவள் சொல்லியபடி உண்டி யலில் போட்டுவிட்டு, நடராஜர் சிலைக்கருகில் வந்து வெகுநேரம் நின்றிருந் தேன். விரிசடை பறக்க அனலேந்தி ஆடும் அவன் முகத்திலிருந்து தெறிக்கும் ஒவ்வொரு ஒளிக்கீற்றிலிருந்தும் அனேக முகங்கள் பொங்கி வருவதாய்... ஆழ்ந்து நான் நின்றிருக்கையில், “சாமி, பிலோமினா அத் தைக்கு உடம்பு நல்லாகி சீக்கிரமே வீட்டுக்கு வரனும்” எனச் சத்தம் போட்டு வேண்டிக்கொண்டிருந்தான் குமரன்.

“வா யானை பாக்கப் போவோம்” என அவன் கை பற்றினேன் நான். □

நல்லவற்றைப்போலவே
நீயும் அவனும்

ரெ. கார்த்திகேசு

ஏலக்காய் போட்டதனால் இறைச்சிக் குழம்பிலிருந்து கும்மென்று மணம் வந்தது. அடுப்பினடியில் உட்கார்ந்திருந்த பார்வதிக்கு வியர்த்துக் கொட்டியது. இருந்தாலும் இன்று இப்படி உட்கார்ந்து பிள்ளைகளுக்குச் சமைப்பதில் மகிழ்ச்சி இருந்தது. இரண்டு வாரங்களாகத் தொடர்ந்து அதிகாலை ஷி.ப்டும் ஓவர்டைமுமாக சனி, ஞாயிறு உட்பட உழைத்ததில் வீட்டில் சமைக்க முடியவில்லை. பிள்ளைகள் ரொட்டியும் கடையில் வாங்கிய குழம்புமாக கிடைத்ததைத் தின்றுவிட்டுப் பள்ளிக்கூடம் போவதைத் தொழிற்சாலையில் இருந்த நேரத்திலெல்லாம் நினைத்துக் கவலைப்படுவாள் பார்வதி.

அன்றையிலிருந்து ஒரு வாரத்துக்கு மத்தியான ஷி.ப்ட். காலையில் மார்க்கெட் போய் பிள்ளைகளுக்குச் சமைத்து வைத்துவிட்டுத் தானும் சாப்பிட்டுப் போகலாம். ஐந்தாம் வகுப்பில் படிக்கும் சின்னவள் லட்சுமிக்குக் காலைப் பள்ளிக்கூடம். பஸ் ஸ்கோலாவில் போய் வந்து தானாகப் போட்டுச் சாப்பிடுவாள். பெரியவன் முத்தையா இரண்டாம் பாரம் படிக்கிறான். மத்தியானப் பள்ளிக்கூடம். சைக்கிளில் போவான். அவனை உட்காரவைத்து சாப்பாடுபோட்டு அனுப்பலாம்.

கறி அடுப்பில் பாதி கொதித்துக்கொண்டிருக்க வியர்வையை வழித்த வாறு அவள் திரும்பியபோது முத்தையா பள்ளிச் சீருடையெல்லாம் போட்டுக்கொண்டு தயாராக நின்றான். அவளுக்கு வியப்பாக இருந்தது. இப்போதுதானே மணி பதினொன்று! அதற்குள் ஏன் இவன்...?

“என்ன முத்தையா, அதுக்குள்ள கிளம்பிட்டே?” என்றாள்.

“இன்னைக்கு டெஸ்ட் இருக்கும்மா. அதினால் நானும் ஃபிரன்டும் அவன் வீட்டில் வெள்ளை உக்காந்து கொஞ்ச நேரம் படிக்கப் போறோம்” என்றான்.

அவளுக்கு சந்தோஷமாகவும் ஏமாற்றமாகவும் இருந்தது. முன்பெல்லாம் நன்றாகப் படிக்கிற பிள்ளைதான். ஆனால் போன வருஷத்திலிருந்து அவனுக்கு மார்க்கெல்லாம் குறைந்து விட்டது. தான் வீட்டிலிருந்து அவனைப் படிக்கச்சொல்லி ஒழுங்காகக் கவனிக்க முடியாததுதான் காரணம் என்ற குற்ற உணர்ச்சி அவளுக்கு அதிகமாக இருந்தது. ஆகவே பிள்ளை தானாகவே டெஸ்டுக்குப் படிக்கப்போகிறேன் என்று கிளம்பியது அவளுக்கு சந்தோஷமாக இருந்தது. ஆனால் இன்றைக்கென்று சாப்பிடாமல்...

“கொஞ்சம் இருந்து ஒரேயடியா சாப்பிட்டுட்டு போயேம்பா. இன்னைக்குன்னு அம்மா ஒனக்காகத்தான் நல்ல கறி ஆக்கிக்கிட்டு இருக்கேன்...!”

“நேரம் இல்லம்மா. சாப்பிட்டுப் போக நேரம் ஆயிடும். ராத்திரி வந்து சாப்பிட்டுக்கிறேன்.” அவன் சைக்கிளில் ஏறிப் போவதை அவள் ஏக்கத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

இந்த பிள்ளைதான் படித்துக் குடும்பத்தைக் கரையேற்ற வேண்டும். நல்லவன்தான். குடும்பத்தின் மீது பாசம் உள்ளவன்தான். ஆனால் பள்ளிக் கூடத்தில் எப்படியோ அவனுக்கு வாய்த்த நண்பர்கள் சரியில்லை.

போன வருஷம் அவன் தமிழ்ப் பள்ளியில் படிப்பை முடித்துக்கொண்டு முதல் பாரத்தில் படிக்க தேசியப் பள்ளியில் சேர்ந்தபோது கேசவன் என்ற ஒரு பையனோடு விடாமல் சுற்றிக்கொண்டிருந்தான். அவன் படிப்பில் அக்கறை குறைந்தது. மார்க்குகள் குறைந்தன. பள்ளிக்கூடத்திற்கு அவன் முறையாக வருவதில்லை என்று அங்கிருந்து கடிதம் வந்தது.

கேசவன் நல்ல பிள்ளையில்லை என்று பார்வதி கேள்விப்பட்டிருந்தாள். அவன் குடும்பம் சிதைந்த குடும்பம். தலைவன் இல்லாத குடும்பம். ஏறக்குறைய பார்வதியின் குடும்பத்தைப் போலத்தான். ஆனால் பார்வதிக்குக் குடும்பத்தின் மேல் உள்ள அக்கறை கேசவனின் தாய்க்கு இருக்கவில்லை. அவள் மிகச் சுதந்திரமாகக் கெட்டுத் திரிந்து அவன் தலையிலும் தண்ணீர் தெளித்துச் சுதந்திரமாகக் கெட்டுத்திரியவிட்ட மாதிரிதான் இருந்தது.

“ஏம்பா, அந்தக் கேசவனோட உனக்கென்ன அவ்வளவு நெருக்கம்? அவன் நல்லவன் இல்லன்னு எல்லாரும் சொல்றாங்களே!” என்று பார்வதி ஒருநாள் விசாரித்துப் பார்த்தாள்.

“சும்மாதாம்மா! அவன்தான் அடிக்கடி கூப்பிட்டான். நான் அவ்வளவு வச்சிக்கிறதில்ல!” என்றான் முத்தையா.

“ஜாக்கிரதப்பா! அப்பனில்லாத பிள்ளைகளா நாந்தான் உங்கள் வளக்க வேண்டியிருக்கு. நீதான் படிச்சி முன்னுக்கு வந்து குடும்பத்த காப்பாத்த னும். என் நம்பிக்கைய வீணாக்கிதாத!”

“சரிம்மா, எனக்குத் தெரியும்மா. நீங்க கவலைப்படாதீங்க” என்றான் முத்தையா.

ஆனால் அப்புறமும் ஒருநாள் அந்தக் கேசவனோடுதான் இவன் சுற்றுக்கிறான் என்று செய்தி வந்தது. பள்ளிக்கூட நேரத்தில் இருவரையும் கடைத் தெருவில் பார்த்ததாகச் சொன்னார்கள். பார்வதிக்கு வெறி வந்துவிட்டது.

வீட்டுக்குத் திரும்பியவுடன் கேட்டுப் பார்த்தாள். இல்லை இல்லையென்று வழக்கி வழக்கிப் பதில் சொன்னான். பள்ளிக்கூட நேரத்தில் கடைத்தெருவில் இருந்ததற்கு ஏதோ பொய்யான காரணங்களைக் கற்பித்துச் சொன்னான். அவன் பொய்களை அவளால் ஊடுருவிப்பார்க்க முடிந்தது.

விறகுகட்டையை எடுத்தாள். அவன் முதுகிலும் கால்களிலும் தோள்பட்டையிலும் அடித்தாள். அவன் “வேணாம்மா, வேணாம்மா, இனிமே அவங்கூட சேரமாட்டேம்மா, விட்டுடும்மா!” என்று கெஞ்ச அடித்தாள். அவன் கால்களிலிருந்து ரத்தம் கசியத் தொடங்கியபோதுதான் கோபம் அடங்கியது.

அப்புறம் அவனைக் கட்டிப்பிடித்து அழுது காயங்களுக்கு மருந்து தடவி ஒரு மணி நேரம் அவனோடு பேசினாள். ஒருவேளை தன் பழைய கதையைச் சொன்னால் வயதுவந்த பிள்ளைக்கு வாழ்க்கையின் வக்கிரங்கள் விளங்கலாம் என்று அதைச் சொன்னாள். தான் படிக்கவேண்டிய வயதில் அவனுடைய அப்பனின் ஆசை வார்த்தைகளுக்கு மயங்கி படிப்பையும் குடும்பத்தையும் உதறிவிட்டு அவனோடு வீட்டைவிட்டு ஓடிவந்த கதையைச்

சொன்னாள். பின்னால் அவன் அவளுக்கு வாழ்க்கையில் ஒரு பொருளாதாரச் சுகத்தையும் தராமல் இந்த இரண்டு பிள்ளைகளை மட்டும் பெற்றுத் தந்துவிட்டு, இன்னொரு இளம் பெண்ணை இழுத்துக்கொண்டு எங்கோ ஓடிவிட்ட கதையைச் சொன்னாள்.

“முத்தையா! அந்த ஓடுகாலித் தகப்பன் மாதிரி நீ ஆயிடக்கூடாதுன்னு தாம்பா நான் கவலைப்பட்டேன். ஆத்திரப்பட்டேன். நீ படி. முன்னுக்கு வா. அதுக்குத்தான் நான் ராத்திரியும் பகலுமா ஒழைக்கிறேன். நீ பெரிய மனுஷனா வா. அப்புறம் என்னைக்காவது உங்கப்பன் ஒன்னத் தேடி வந்தா அவனுக்கு நல்லா புத்தி சொல்லிக்குடு. அத நான் பாக்கணும்பா” என்று அழுதழுது சொன்னாள்.

அவனும் அழுதான். “சரிம்மா! நீ அழுவாதம்மா!” என்று அவள் கண்களைத் துடைத்தான். “நான் நல்லவனா இருக்கிறேம்மா. இனிமே அந்த கேசவனோட சேரமாட்டேம்மா! இது சத்தியம்மா!”

அவனை மார்போடு அணைத்துக்கொண்டாள்.

இந்த வருஷம் பிள்ளை அக்கறையாகப் படிப்பதைப்போலத்தான் தோன்றுகிறது. அமைதியாக இருக்கிறான். மற்ற நண்பர்களோடு சேர்ந்து படிக்கிறான். பாடங்களில் சுமாரான மார்க்குகள் வாங்குகிறான்.

அவன் சைக்கிள் மறையும் வரை அவனைப் பாசத்தோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் பார்வதி.

○○○

முத்தையா சைக்கிளைக் கீழே நிறுத்துவிட்டு அந்த நான்கு மாடி மலிவு விலை அடுக்குமாடிக் கட்டிடத்தின் இருண்ட படிக்கட்டுகளில் ஆவலோடு ஏறி வந்தான். குப்பை கூளம் மிக்க வராந்தா வழியாக நடந்து அந்த வீட்டின் கதவைத் தட்டியபோது அது தானே திறந்து கொண்டது. வீடு “ஓ”வென்று கிடந்தது. கேசவன் வீட்டில் இல்லை. வழக் கம்போல் வீட்டில் வேறு யாரும் இல்லை.

கேசவனின் அப்பாவைப்பற்றி முத்தையாவுக்கு ஒன்றும் தெரியாது. கேசவனும் பேசுவதில்லை. அவன் அண்ணன் கோலாலும்பூரில் ஏதோ ஒரு கம்பெனியில் வேலை பார்க்கிறான். எப்போதாவது இந்த பிணங்குக்கு அம்மாவையும் தம்பியையும் பார்க்க வீட்டுக்கு வருவதோடு சரி. அப்படி வீட்டுக்கு வரும்போதெல்லாம் கேசவனுக்கு நிறையப் பணம் கொடுத்துப் போவான். அந்த நாட்களில் எல்லாம் கேசவனின் அனுசரணையில் முத்தையாவுக்கும் ரொம்ப விருந்துதான். படம், வீடியோ கேம், சாப்பாடு என்று அலுக்காது. கேசவனின் அம்மா இதை ஒன்றையும் கண்டுகொள்வதில்லை. காலையில் மிகத் தாமதமாக எழுந்து அலங்கரித்துக்கொண்டு வெளியே போனால் திரும்ப வருவது நள்ளிரவோ அதற்குப் பிறகோ...!

எங்கே போயிருப்பான் கேசவன்? “நாளைக்குப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு போறதுக்கு முன்னால் வா! புது வீடியோவுக்கு சொல்லி வச்சிருக்கேன்.

பாத்திட்டுப் போகலாம்” என்றான்.

“என்ன படண்டா? படையப்பாவா?” ஆவலோடு கேட்டான் முத்தையா.

“போடா உன் படையப்பாவும் --ரப்பாவும்!” அவன் அப்படித்தான் பேசுவான். கொச்சை வார்த்தைகள் சரளமாக வந்து விழும் பேச்சு. அது ஆண்மையும் தைரியமும் கலந்த உலகத்தைப் புறந்தள்ளி தன்னை ஏற்றிவைத்துக்கொண்ட வீரப்பேச்சாகவும் முத்தையாவுக்குத் தெரியும். அதுதான் இந்தக் கேசவனிடமிருந்த கவர்ச்சி. அவன் இந்த உலகத்தைத் தலைகீழாகப் படித்திருக்கிறான். படித்து இதைப் புறக்கணிக்கவும் இகழவும் உமிழவும் கற்றுக்கொண்டிருக்கிறான். பள்ளிக்கூடம், படிப்பு அவனுக்குக் கால் தூசு. “படிச்சி என்ன --ரப் --ங்கப் போறோம்? ஒரு நாளைக்கு இருவது முப்பதும் சம்பாரிக்கவா? இப்பவே நான் முப்பது நாப்பது சம்பாரிக்கிறேன் தெரியுமா?”

யார் யாருக்கோ ஏதேதோ டெலிவரி வேலை செய்தான். ஒவ்வொரு டெலிவரிக்கும் கைமேல் பணம். அவன் அண்ணன் வீட்டில் விட்டுப் போயிருந்த மோட்டார் சைக்கிளில் லைசன்ஸ் இல்லாமலேயே சுற்றுவான். போலிஸ்காரன் எங்கு மறைந்திருப்பான். அவனை எப்படி ஏய்த்து வேறு குறுக்கு வழிகளில் போகலாம் எல்லாம் அவனுக்குத் தெரியும். அப்படியே பிடிபட்டுவிட்டால் எப்படிக் குழைவது, எத்தனை தருவது எல்லாம் தெரிந்து தயாராக இருப்பான்.

பள்ளிக்கூடத்துக்கு மட்டும் போட அவன் அஞ்சுவதில்லை. அவன் பள்ளிக்கூடம் வரவில்லை என்று அறிவிக்கும் கடிதங்கள் வீட்டு முகவரிக்கு வந்தால் தானே பிரித்து கள்ளக் கையெழுத்துப் போட்டுக்கொண்டுவந்து கொடுத்துவிடுவான். முத்தையா ஏதேதெல்லாம் செய்ய முடியாமல் தயங்குகிறானோ அத்தனையும் கேசவன் செய்வான். கேசவன் முத்தையாவின் ஹீரோ. அவன்தான் படையப்பா, அருணாச்சலம், பாட்சா!

“அப்புறம் என்ன படண்டா?”

“வேற படம் சொல்லிவச்சிருக்கேன். புளு...பிலிம். இந்தியாவிலிருந்து வந்தது. ...பிலிம் ஸ்டார்ஸ் எல்லாம் தமிழ்ப் பொம்பிளங்க!”

“கிர்”ரென்று ஒரு காம உணர்ச்சி ஏறியது. “தமிழ்ப் பொம்பிளங்களா? நெசமாவா? இது வரைக்கும் சீனத்திங்க வெள்ளக்காரிச்சிங்கதான்...”

“அதெல்லாம் பழசு. ஆனா ரொம்ப பத்திரமா இருக்கணும். போலிஸ்காரங்க தேடிக்கிட்டிருக்காங்களாம். ஒரு காப்பி முணு மணிநேரம் வாடகைக்கு எடுக்க அம்பது வெள்ளி.”

“அம்பது வெள்ளியா?”

“போடா...! “அம்பது வெள்ளியா”ன்னு வாயப் பொளக்கிறான். ஒங்கிட்ட இப்ப காசு கேட்டனா? படத்துக்கு நாந்தான் டெலிவரி போய்! நீ எனக்கு பெஸ்ட் ...பிரன்ட் இல்லியா! நாளைக்கு வா. ஒனக்கு ...ப்ரீ ஷோ!”

இரவு முழுவதும் தூக்கம் பிடிக்கவில்லை. அவனுடைய அபிமான நடுகைகள் நிர்வாணமாக மனதில் உலா வந்தார்கள். கேசவனின் வீரத் தோற்றம் முத்தையாவின் எண்ணத்தில் இன்னம் உயர்ந்தது. என்ன அபூர்வமான விஷயங்களெல்லாம் வைத்திருக்கிறான்! எப்படியெல்லாம் பூந்து விளையாடுகிறான்! எத்தனை தைரியம், தன்நம்பிக்கை! அவனை நெருங்கிய நண்பனாக அடைந்திருப்பதில் அவன் வகுப்பு மாணவர்கள் மத்தியில் அவனுக்கு ஒரு தனிப் பெருமை இருந்ததாக நினைத்துக்கொண்டான்.

நாளைக்குப் பள்ளிக்கூடம் போகும்வேளையில் அம்மா வீட்டில் இருப்பாள். ஆனால் ஏதாகிலும் சமாதானம் சொல்லிவிட்டுப் புறப்படலாம். தெரிந்தால் தொலைத்து விடுவாள். கேசவன் எவ்வளவு சுதந்திரமாக இருக்கிறான்! எந்தப் பிச்சுப் பிடுங்கலும் இல்லை. இந்த வீட்டில் எந்த நேரமும் நச்சு நச்சென்று...!

ஆனால் அம்மா சொல்வதும் சரிதான். கேசவனைப்போலத் தான் ஆக முடியாது. அவனைப்போல பொறுப்புகள் இல்லாமல் சுற்ற முடியாது. அம்மா தன்னைத்தான் நம்பியிருக்கிறாள். தன்னை உழைத்துக் காப்பாற்ற வேண்டிய அப்பா இல்லாத குறைக்குத் தொழிற்சாலையில் இரண்டிரண்டு ஷிப்டாக வேலை செய்கிறாள். கண்களெல்லாம் சிவந்துபோய் வீடு வருகிறாள். வீட்டிலிருக்கும் நேரத்திலெல்லாம் முதுகிலும் தோளிலும் வலி நிவாரணித் தைலங்களைத் தேய்த்துக்கொண்டு அந்த நாற்றத்தோடே சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறாள். பாவமாக இருக்கிறது. அவளைக் காப்பாற்ற வேண்டும்.

ஆனால் இன்று ஒரு நாள்... இந்த வாய்ப்பை விட முடியாது. தமிழ் நடுகைகளாமே...! குஷ்புவா, ரம்பாவா? ஆ...!

இரவு முழுவதும் நாளைக்கு நண்பனுடன் ரகசிய கூட்டில் ஈடுபடும் கிளர்ச்சி, காமக் கிளக்கிடுப்பு, அம்மா நினைவுக்கு வந்த மாத்திரத்தில் குற்ற உணர்ச்சி, நாளைக்குப் பிறகு நல்லவனாக மாறிவிடலாம் என்ற சமாதானம் எல்லாம் வந்து அவனைத் தூங்கவிடாமல் அடித்திருந்தன.

இத்தனைக்கும் மத்தியில் இத்தனை எதிர்பார்ப்புக்களுடன் இங்கே வந்து... எங்கே போனான் கேசவன்?

முத்தையா கேசவனின் வீட்டுக்கு வெளியிலேயே வராந்தாவில் உட்கார்ந்து காத்திருந்தான். இன்னும் ஒரு மணி நேரத்தில் பள்ளிக்கூடம் போயாக வேண்டும். படம் பார்க்க அரைமணி நேரமாவது ஆகும். கேசவன் துரோகம் பண்ணி விட்டான். இனிமேல் இவனை நம்பக்கூடாது. இவனுடன் என்ன தோழமை வேண்டிக்கிடக்கிறது? ஒழித்துத் தொலைக்கவேண்டும். அயோக்கியன்.

இருந்தாலும் கொஞ்ச நேரம் இருந்து பார்க்கலாம். இல்லாவிட்டால் “என்ன --ரு அவசரம் ஒனக்கு? அஞ்ச நிமிஷம் காத்திருக்கக்கூடாதா?” என்று திட்டிவான்.

வராந்தா வழியே ஒரு தமிழ்ப் பெண் போனாள். அவனைப் பார்த்து

லேசாகச் சிரித்ததுபோல் இருந்தது. முத்தையா தெரியாததுமாதிரி தலையைத் திருப்பிக் கொண்டான். யார் எங்கேயோ பார்த்ததுபோல...! அம்மாவை ஒரு நாள் பார்க்க வந்தாளோ? அம்மாவோடு வேலை செய்யும் பெண்ணோ! மனம் திடுக்கிட்டது. தெரிந்து கொண்டிருப்பாளா? அம்மாவிடம் சொல்வாளோ? ஒருமாதிரி பயம் வந்து கவிந்தது.

சீச்சி! தெரிந்திருக்காது. வீட்டுக்கு வந்தபோது என்னைப் பார்த்ததுகூட நினைவிருக்காது. எப்பவோ ஒரு நாள். மறந்துபோயிருக்கும். மனம் சமாதானப்பட்டது.

காத்திருந்தான். இன்னும் ஐந்து நிமிடங்கள். பள்ளிக்கூடத்துக்கு லேட்டாகிவிடும். பரவாயில்லை. கொஞ்சம் லேட்டானால் சமாதானம் சொல்லிக் கொள்ளலாம். “பைசிக்களில் காத்துப் போய்விட்டது சார், அம்மாவுக்கு ஒடம்பு சரியில்லை சார், வயித்து வலி சார்.” எத்தனையோ மாதிரி சொல்லலாம்.

மோட்டார் சைக்கிள் சத்தம் கீழே கேட்டு எட்டிப் பார்த்தபோது கேசவன் தான். மோட்டார் சைக்கிளைக் கீழே வைத்துப் பூட்டிவிட்டு மேலே வந்தான்.

“என்னடா லேட் பண்ணிட்ட?” என்று ஆவலோடு கேட்டான் முத்தையா.

“போடா. பெரிய சிக்கலாப் போச்சு. வேற ஆளுங்க வாடகைக்கு வாங்கிட்டுப் போயிட்டாங்க. இன்னுங்க கொஞ்ச நேரத்தில கெடைச்சிரும்.”

கேசவன் கவலைப்பட்டான். “கொஞ்ச நேரன்னா?”

“இன்னும் அரை மணி நேரத்தில...”

“இன்னும் அரை மணியா? கேசவா, பள்ளிக்கூடத்துக்கு நேரமாயிடுண்டா. நாளைக்குப் பாத்துக்கலாமா?”

“போடா பெரிய பள்ளிக்கூடம். நீ போறதுன்னா போ! நான் இன்னைக்குப் போகல! நாளைக்கு இந்த வீடியோ கிடைக்காது. இன்னைக்கு திரும்ப குடுத்திறனும். அத வேற எடுத்துக்கு அனுப்பப் போறாங்களாம்.”

மனம் தவித்தது. “அப்படின்னா?”

“வேனுமின்னா இருந்து பாத்துட்டுப் போ. இல்லன்னா ஒன் இஷ்டம்!”

“பள்ளிக்கூடம்?”

“--ர் பள்ளிக்கூடம்”

கேசவனின் அந்தத் துணிவும் அலட்சியமும் கருத்தில்கொண்ட காரியத்தில் உறுதியாக நிற்பதும் தனக்கு ஏன் வரமாட்டேனென்கிறது? ஏன் பயமும் கோழைத்தனமுமே முன்னால் நிற்கின்றன? இந்த விஷயத்தில் பின்வாங்கிக் கேசவனின் முன்னால் தலைகுனிந்து வாலைச்சுருட்டிக்கொண்டு பள்ளிக்கூடத்துக்கு ஓட மனம் ஒப்பவில்லை. போனாலும் மனசு தவறிப்போன வீடியோவின் ஏக்கத்திலேயே இருக்கும்.

இருந்து பார்த்துவிட்டுப் போய்விடுவது என முடிவு செய்தான் முத்தையா.
“சரிடா!” என்றான்.

“அப்ப நீயும் வா! மோட்டார் சைக்கிள்ளியே போயி கையோட வாங்கிட்டு வந்திடலாம்” என்றான் கேசவன்.

“ரெண்டு பேருமா? ஒனக்கே லைசன்ஸ் இல்லையே...!” என்று தயங்கினான் முத்தையா.

“நீ இப்படித்தாண்டா, பொட்டப் பயந்தாங்கொள்ளி!”

“சரி, வா போலாம்” என்றான் முத்தையா.

○○○

“நிச்சயமா தெரியுமா கமலா?” என்று அதிர்ச்சியுடன் கேட்டாள் பார்வதி.

“நிச்சயமா ஓம் மகன்தான். அப்படியா எனக்குத் தெரியாமப்போகும்?” என்றாள் கமலா.

பார்வதி கமலாவின் முகத்தைப் பார்த்தவாறு அதிர்ந்து நின்றாள்.

“அந்த கேசவன் ரொம்ப கெட்டவன் பார்வதி. பொய், திருட்டு எல்லாம் இருக்கு. ஆபாச விடியோ வியாபாரம் பண்ணுவங்களோட சேந்து இவனும் வியாபாரம் பண்ணானாம். என் மகன்கிட்டகூட வாங்கிப் பாக்கிறியான்னு கேட்டானாம்!”

பார்வதிக்கு மனசு ஆடிப்போனது. உடம்பும்கூட ஆடியது. செய்யும் வேலை மறந்துவிட்டது. அப்படியே நின்றாள்.

“என்ன பார்வதி?” என்று அருகே வந்தாள் கமலா.

கண்ணீர் பொலபொலவென கொட்டியது. துடைத்துக்கொண்டே சொன்னாள்: “அவங்கிட்ட கெஞ்சி பாத்திட்டேன் கமலா. அடிச்சி பாத்திட்டேன். அடிச்ச பிறகு கொஞ்சியும் பாத்திட்டேன். இனிமே அவனோட சேரழாட்டேன்னு இல்லாத சத்தியமெல்லாம் பண்ணிட்டான். அப்படி பண்ணிட்டு இப்படி ஏய்ச்சிட்டானே... நான் என்னதான் பண்ணுவேன்?”

அவளுக்கு ஆறுதல் கூற முடியாமல் கமலாவும் அயர்ந்து நின்றாள்.

○○○

வீடு திரும்பும்போது முத்தையாவுக்கு குற்ற உணர்ச்சிதான் அதிகமாக இருந்தது. விடியோ பார்க்கும்போது இருந்த கிளர்ச்சிகள் எல்லாம் குறைந்து விட்டிருந்தன.

விடியோவைத் தேடி ஓடி காத்திருந்து வாங்கி கேசவனின் வீட்டில் ஜன்னல்களையெல்லாம் அடைத்துவிட்டு போட்டுப் பார்த்து முடித்ததில் நேரம் போய்விட்டது. இனி பள்ளிக்கூடம் போவதில் அர்த்தமில்லை என்று தோன்றியவுடன் கண்ட இடத்தில் அலைந்துவிட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பும் சரியான நேரத்திற்குத் திரும்பினான்.

வீடு திரும்பும் வேளையில் அம்மா வீட்டில் இருக்கமாட்டாள் என்பது ஆறுதலாக இருந்தது. இருந்தாலும் அக்கம் பக்கத்தார் பார்க்கக்கூடும் என்பதற்காக இந்த நடிப்பு தேவையாக இருந்தது.

வீட்டில் தங்கை மீனா மட்டும் தனியாக இருந்தாள். முத்தையா குளித்துவிட்டு டிவி பார்த்துவிட்டு அம்மா வீடு வரும் நேரத்துக்கு புத்தகத்தைத் திறந்துவைத்துப் படிப்பதாகப் பாவனை செய்துகொண்டிருந்தாள். அம்மா வரும் நேரம் நெருங்க நெருங்க அம்மாவின் சகதொழிலாளி தன்னைக் கேசவன் வீட்டில் பார்த்த நினைவு அடிக்கடி வந்தவாறிருந்தது. அம்மாவுக்குத் தெரிந்துவிட்டிருக்குமா? பயம் கவிந்தது.

சனியன், ஏன் இந்தப் படத்தைப் போய்ப் பார்த்தோம்? பார்த்தால் எல்லாம் பம்மாத்து வேலை. சில சினிமா காட்சிகளைக் காட்டி அப்புறம் தலையில்லாத முகந்தெரியாத முண்டமான பெண்களை வெட்டி ஒட்டி... எல்லாம் சுத்த ஏமாற்று வேலை. இதற்காகப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு மட்டும் போட்டு, அம்மாவிடம் பொய் சொல்லி, நாளைக்குப் பள்ளிக்கூடத்திலும் பொய் சொல்லி... சீச்சி!

அம்மா ஏழு மணிக்கு வந்தாள். அவள் முகத்தில் தன் குட்டு உடைந்து விட்ட அறிகுறிகள் தெரிகின்றனவா என்று முத்தையா ரகசியமாகப் பார்த்தான். ஒன்றும் தெரியவில்லை. அம்மாவின் முகத்தில் நீண்ட நேர உழைப்புக்குப் பின் தெரியும் வழக்கமான களைப்பும் இறுக்கமும் தான் இருந்தனபோலத் தெரிந்தது. ஒன்றும் பேசாமல் குளிக்கப் போனாள். அவனுக்குப் பெரிய ஆறுதலாக இருந்தது. ஒன்றும் அம்பலமாகவில்லை.

அம்மா பகல் ஷிப் செய்யும்போதெல்லாம் இரவில் அவர்கள் ஒன்றாக அமர்ந்து சாப்பிடுவதுதான் வழக்கம். முத்தையாவுக்கு பயங்கள் தெளிந்தவுடன் காலையில் அம்மா சமைத்த ஆட்டுக்கறியின் நினைவு வந்தது. நாக்குச் சப்புக்கொட்டிக் காத்திருந்தான்.

அம்மா குளித்து வந்ததும் ஒன்றும் பேசாமல் கறியைச் சுடப்பண்ணி சாப்பாடு எடுத்து வைத்தாள். குழந்தைகள் சாப்பிட ஆரம்பித்ததும் அவள் டிவி முன்னால் போய் உட்கார்ந்துவிட்டாள்.

“ஏன் அம்மா, நீங்க, சாப்பிடலயா?” என்று மீனா கேட்டாள்.

“நீங்க சாப்பிடுங்க! எனக்குப் பசியில்லை!” என்றாள் பார்வதி.

மறுநாள் பள்ளிக்கூடம் போய் வகுப்பு ஆசிரியரிடம் மழுப்பி மழுப்பிக் காரணம் கூறித் தப்பித்தாகிவிட்டது. ஆனால் நேற்று எதிர்பாராமல் கணக்கு ஆசிரியர் திடீர் கணக்குப் பரிசோதனை வைத்தார் என்றும் அதில் கலந்து கொள்ளாததால் அது ஆண்டு ரிப்போர்ட் கார்ட்டில் “வரவில்லை” என்ற எழுதப்படும் என்றும் கேள்விப்பட்டபோது அவனுக்கு வயிற்றைக் கலக்கியது. கேசவனும் தான் கலந்துகொள்ளவில்லை. ஆனால் இது அவனுக்குப் பொருட்டல்ல. அவன் யாருக்கும் பதில் சொல்லவேண்டியதில்லை. அவன் ரிப்போர்ட் கார்டைக் கேட்டுப் பார்க்க ஆளில்லை. கள்ளக் கையெழுத்தும் அவனே போட்டுக்கொள்வான். ஆனால் முத்தையாவின் அம்மா தவறாமல் கேட்டு

வாங்கிப் பார்ப்பாள். அந்தப் பரீட்சையில் கலந்துகொள்ளாமல் போனதை ரிப்போர்ட் காட்டில் கையெழுத்து வாங்கும்போது அம்மாவுக்கு விளக்கியாக வேண்டுமே! இப்போதே மனம் பொய்ச் சமாதானங்களைத் தயாரிக்கத் தொடங்கியிருந்தது.

அன்று இரவும் சாப்பிட உட்கார்ந்தபோது அம்மா சாப்பாட்டுக்கு வர வில்லை. அதிகம் பேசவும் இல்லை. ஆளும் மிகச் சோர்ந்து இருந்ததுபோல் காணப்பட்டாள். மீனாவைக் கூப்பிட்டு “நீயே எடுத்துப் போட்டுச் சாப்பிடு மீனா! அண்ணனுக்கும் போட்டுக் குடு!” என்றாள்.

சாப்பிடும்போது முத்தையா மீனாவிடம் ரகசியமாகக் கேட்டான்: “ஏன் மீனா, அம்மாவுக்கு என்ன, ஒடம்பு சரியில்லையா?”

“எனக்குத் தெரியாது!” என்று வெடுக்கென்று சொன்னாள் மீனா.

மறுநாள் பகல் பார்வதி படுக்கையிலேயே இருந்தாள். முத்தையா பள்ளிக்கூடத்திற்குத் தயாராகியபோது சாப்பாடு ஒன்றும் தயாராகியிருக்க வில்லை.

அவன், அவள் படுக்கையை எட்டிப் பார்த்து, “ஏம்மா இன்னைக்கு சமைக்கிலியா?” என்றான்.

அவள் தலைமாட்டிலிருந்து ஐந்து வெள்ளியை எடுத்துக் கொடுத்து “ஏதாச்சும் கடையில் வாங்கிச் சாப்பிட்டுட்டு, ராத்திரிக்கு வரும்போதும் ஏதாச்சும் வாங்கிட்டு வந்திரு!” என்றாள்.

காசை வாங்கிக்கொண்டு “ஏம்மா, ஒடம்பு சரியில்லையா?” என்று கேட்டான்.

ஒன்றும் பேசாமல் திரும்பிப் படுத்துக்கொண்டாள். கொஞ்ச நேரம் நின்றுவிட்டு பேசாமல் போனான்.

பள்ளிக்கூடத்தில் இருந்தபோதும் அம்மா நினைவு அதிகமாக இருந்தது. ஏதோ சரியில்லை என்று தோன்றியது. அம்மா உடல் தளர்ந்திருக்கிறாள். இப்படி அவள் படுத்து அவன் பார்த்ததே இல்லை. இப்படி இருந்தால் எப்படி வேலைக்குப் போவாள்?

ஒருவேளை தான் செய்தது தெரிந்துவிட்டதா? தெரிந்தால் ஏன் கேட்க வில்லை? ஏன் கத்தவில்லை? ஏன் அடிக்கவில்லை? தெரிந்திருக்காது. வேறு காரணமாக இருக்கலாம்.

அன்று மாலை வீட்டுக்கு கொஞ்சம் அவசரமாகவே வந்தான். வரும் வழியில் மறக்காமல் எல்லாருக்கும் ரொட்டிச் சாணாய் வாங்கிக்கொண்டு வந்தான்.

அவன் சந்தேகப்பட்டதைப்போலவே அம்மா வேலைக்குப் போகாமல் படுத்தபடிதான் இருந்தாள். தலைகுலைந்து முகம் ஒடுக்கு விழுந்து கண்மூடிப் படுத்திருந்தாள். மீனாவின் குழந்தை முகத்திலும் சோகம் படர்ந்திருந்தது. வீடு முழுவதும் இருள் கவிந்திருந்தது.

“என்ன மீனா, அம்மா ஏன் இப்படி இருக்காங்க?” என்று கவலையுடன் தங்கையைக் கேட்டான்.

“தெரிலிய! ஒடம்பு சரியில்லன்னுதான் சொல்றாங்க. எங்கிட்டயும் சரியா பேச மாட்டேங்கிறாங்க! மூணு நாளை சாப்பாட்டையே தொடல. தண்ணி மாத்திரம்தான் குடிக்கிறாங்க. அடுத்தவீட்டு அம்மா வந்து பாத்திட்டுப் போனாங்க. “ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுட்டுப் போகவா”ன்னு கேட்டாங்க. அம்மா வேணான்ட்டாங்க! என்றாள்.

முத்தையாவின் தொண்டைக்குழிக்குள் ஏதோ ஒன்று அடைத்துக் கொண்டது. கண்களில் அழுகை முட்டினாலும் அடக்கிக்கொண்டான். அம்மாவிடம் போய்ப் பேச பயமும் தயக்கமும் இருந்தன. ஆனால் இங்கு நிலைமை கைழிற் போய்க்கொண்டிருந்தது. பயமும் தயக்கமும் இருந்து பயனில்லை.

அம்மாவின் படுக்கையை நோக்கிப் போனான். திரும்பிப் படுத்திருந்தாள். அளுடைய கலைந்த, அழுக்கடைந்த கூந்தல் தாறுமாறாகக் கிடந்தது. அவளுடைய கைலி கலைந்து தளர்ந்து கிடந்தது.

அவள் முதுகைத் தொட்டு “அம்மா!” என்றான்.

மெதுவாகத் திரும்பி அவனைப் பார்த்தாள். கைலியைச் சரிசெய்து கொண்டாள்.

“உடம்புக்கு என்ன செய்யிது?” அழுகை மீண்டும் முட்டிக்கொண்டு வந்தது.

பேசாமல் இருந்தாள். வெறுமையான விழிகளால் அவனைப் பார்த்தாள்.

“சொல்லும்மா! நான் வேணா காடி பிடிச்சி ஒன்ன ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுபோகட்டா?” என்று கேட்டான். சிரமத்துடன் வாய் திறந்தாள்: “வேண்டாம் முத்தையா! என் ஒடம்புக்கு ஒண்ணும் இல்ல!”

“அப்படின்னா ஏன் இப்படி இருக்கிற? ஏன் சாப்பிடாம இருக்கிற?”

மீண்டும் பேச்சில்லை.

“சொல்லும்மா!” என்றான்.

“சாப்பிட்டு இந்த ஒடம்ப வளத்து என்ன பிரயோசனம் முத்தையா? நம்பமாதிரி ஏழைங்களுக்கு என்ன எதிர்காலம் இருக்குது?”

அவனுக்கு இதில் ஏதோ ஒருவகையில் தான் சம்பந்தப்பட்டிருப்பது போலத் தெரிந்தது.

“ஏம்மா இப்படியெல்லாம் பேசிற?” என்றான்.

“ஆமாப்பா! நான் எவ்வளவுதான் கஷ்டப்பட்டு சீரளிஞ்சி போனாலும் நீ நல்லா படிச்சி இந்தக் குடும்பத்த முன்னுக்குக் கொண்டுவருவேன்னு நென்சேன். அது நடக்கப்போறதில்லன்னு நீ காட்டிட்ட! நீ உங்கப்பனப்போலத்தான் இருக்கப்போற! படிப்ப குட்டிச்சுவராக்கப்போற! ஒரு வயசு வந்ததும்

ஒருத்திய ஏமாத்தி இழுத்து ஓடி இப்படி நம்ப குடும்பம் மாதிரி இன்னொரு லட்சியமே இல்லாத ஏழைக் குடும்பத்த ஆரம்பிக்கப் போற! குழந்தைகளப் பெத்துப் பாழாக்கப்போற! அதையெல்லாம் நான் உயிரோட இருந்து இன்னொரு தடவ பாக்கணுமா?"

அவள் ஒரு மரக்கட்டையை எடுத்து அவன் முதுகில் அடி அடியென்று அடித்திருக்கலாம். முன்பு அப்படி அடித்து அவன் தாங்கியிருக்கிறான். ஆனால் இந்தச் சொற்களின் அடி அவன் மனத்தில் வெட்டு வெட்டாக விழுந்தன. மனத் தசைகளை இரத்தம் வழியக் கிழித்தன.

"ஏம்மா இப்படியெல்லாம் பேசிற? நான் என்ன செஞ்சிட்டேன் இப்ப?" அழுகையோடு கேட்டான்.

"ஒனக்குத் தெரியாதா முத்தையா? தெரியலன்னா நான் சொல்லிப் பிரயோஜனம் இல்ல! தெரியாதமாதிரி நடிக்கிறேன்னுதானு அர்த்தம். எத்தனையோ பொய்யோட இன்னும் ஒரு பொய்ய சொல்லப்போற அவ்வளவு தானே!" மெதுவாக முகத்தைத் திரும்பிக்கொண்டான்.

பேசாமல் உட்கார்ந்து கண்ணீரை வழியவிட்டுக் கொண்டிருந்தான். இனி மறைக்க முடியாது. இது முன்புபோல இல்லை. அம்மா முன்புபோல அடிக்காமல் ஏசாமல் தானாக தன் கழுத்தில் இறுக்கு முடிச்சுப் போட்டுக் கொண்டு அதன் ஒரு முனையை அவன் கையில் தந்திருக்கிறான்.

மனதைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு சொன்னான். "சரி அம்மா, நான் செஞ்சது தப்புத்தான். பள்ளிக்கூடம் போகாம கேசவனோட சேர்ந்து படம் பார்த்தேன். நெசந்தான். இனிமே சத்தியமா அப்படி செய்யமாட்டேம்மா! என்ன மன்னிச்சிரும்மா!"

திரும்பி அவன் முகத்தைப் பார்த்தான். "பிரயோஜனம் இல்ல முத்தையா! உன்னோட சத்தியம், என்னோட மன்னிப்பு இதுக்கெல்லாம் ஒரு மதிப்பும் கெடையாது. நீ சத்தியம் பண்ணிட்டியேன்னு நான் ஒன்ன அணைச்சிக்கிட்டு அழுது சமாதானம் ஆயிட்டலாம். ஆனா ஒரு வாரம் போனா சகஜமா போயிடும். உனக்குக் கூட்டாளிங்க வந்திருவாங்க. பழைய ஆசைங்க எல்லாம் வந்திரும். அம்மாவ ஏமாத்திறது எவ்வளவு சுலபம்னு ஒனக்குத் தெரியும். ஒனக்கு கைவந்த கலைதான். ஆகவே எல்லாம் மிந்தியப் போலத்தான் நடக்கும். பிரயோஜனமில்லப்பா!"

அதிர்ச்சியடைந்து அவளைப் பார்த்தான். "இல்லம்மா! நான் உண்மையி லேயே திருந்திட்டேன்!"

"அப்படியா? எவ்வளவு நேரமா திருந்தியிருக்க? இதோ அம்மாவுக்கு உண்மை தெரிஞ்சு போச்சின்னு நெனச்சவுடனே பல வருஷங்களா இருந்த கெட்ட பழக்கத்த உட்டு ஒரு நிமிஷத்தில திருந்திட்டியா? அவ்வளவு சீக்கிரம் திருந்தினவன் மறுபடி கெட்டுப் போறதுக்கு எவ்வளவு நேரம்பா வேணும்?"

அம்மா குரல் அடைக்க அடைக்க மிக மெதுவாகப் பேசினாள். அவளால்

பேச முடியவில்லை. கோபத்தைக்கூடக் காட்ட முடியவில்லை. பலவீனமான தொனியில் அளந்து பேசினாள். ஆனால் அவன் இதயத்தைக் குறிவைத்து குறிவைத்து அடித்தான்.

"என்ன என்னதாம்மா பண்ணச் சொல்ற?" அழுதான்.

"ஒண்ணும் பண்ணவேணாம் முத்தையா. எதுவும் பண்ணிப் பிரயோஜன மில்ல! நீ விரும்பின வழியில நீ போகலாம். என்ன என் வழிக்குப் போக விடு!" மீண்டும் திரும்பிக்கொண்டான்.

"ஹீம்" என்று குரல் விட்டுக் கேவி அழுதான். "வேணாம்மா! அப்படிப் பேசாத. நீ போயிட்டா எனக்கும் தங்கச்சிக்கும் என்ன கதி?"

அவனைப் பார்த்தான். "உனக்கும் தங்கச்சிக்கும் என்ன கதிங்கிறத ந்தான் தீர்மானிச்சிட்டியே தம்பி! உங்கப்பா காட்டின வழிதான் உனக்கு வாய்ச்சிருக்கு. நீ இப்படியே போனா இந்தக் குடும்பம் முன்னேற முடியாம பாழாத்தான் போகும். நான் உயிரோட இருந்தாலும் இல்லைன்னாலும் இப்படித்தான் நடக்கும். ஆகவே இதையெல்லாம் பாக்காம நான் சீக்கிரமே போயிடலான்னு முடிவுக்கு வந்திட்டேன். ஒங்க தலைவிதிப்படி ஒங்க விருப்பப்படி நடக்கட்டும். நீ என்னுடைய கட்டுப்பாட்டில இல்ல. முழுக்க முழுக்க உன் நண்பனோட கட்டுப்பாட்டில இருக்க! அவன்தான் உனக்கு எதிர்காலத்துக்கு வழி சொல்லிக் குடுப்பான்!"

"இல்லம்மா, அப்படிச் சொல்லாதம்மா! இன்னையோட அவனை விட்டுட் றம்மா! இனிமே அவனோட சேரமாட்டேம்மா. சத்தியம்மா, சத்தியம், சத்தி யம்!" அவள் கையைப் பிடித்து உள்ளங்கையில் அடித்தான்.

"முணு சத்தியமாப்பா? காப்பாத்த அவசியமில்லாதபோது முணு என்ன, நூறுகூடப் பண்ணலாம். எனக்கு நம்பிக்கையில்லப்பா!" என்றான்.

என்ன செய்ய நினைத்துவிட்டாள் இந்த அம்மா! செத்தேபோவது என்று முடிவு செய்துவிட்டாளா? தன்னையும் தன் தங்கையையும் அநாதை கள் ஆக்கிவிடுவதென்று முடிவு செய்து விட்டாளா? அந்த அளவுக்கா என் செயல் அவளைத் தைத்து விட்டது?

முத்தையாவுக்கு மனம் முற்றாக உடைந்துபோனது. கதறினான். "வேணாம்மா? இப்படிச் செய்யாத! எங்களை விட்டுப் போகாத. நான் என்ன செய்யணும் சொல்லு! வேணுன்னா என்ன கட்டி வச்சி அடி? எனக்குச் சூடு வை. நான் பண்ணின குத்தத்துக்கு நீ ஏன் இப்படி தண்டனை அனுபவிக்கிற?"

"ஏன்னா ஒனக்கு எந்தத் தண்டனை கொடுத்தாலும் பிரயோஜனம் இல்லாமப் போகுது. அதினால ஒன்ன சரியா திருத்தி வளக்க முடியாததுக்கு எனக்கே நான் தண்டனை கொடுத்துக்கிறேன். அவ்வளவுதான்!"

"வேணாம்மா! நான் எல்லாத்தையும் இன்னைக்கோட விட்டிடறேன். நீ எந்திரிம்மா. சாப்பிடும்மா!" அழுதழுது சொன்னான்.

அவள் லேசாக எழுந்து உட்கார்ந்தாள். முத்தையா அவள் எழுந்து
ரெ. காத்திகேசு

சாய்ந்துகொள்ளத் தலையணையை முட்டுக்கொடுத்தான்.

“இனிமே அந்த கேசவனோட சேராம இருப்பியா?”

“சேரமாட்டேன். சத்தியம்மா!” கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டான்.

“அப்படினா அந்தக் கேசவனையே இங்க கொண்டாந்து எனக்குச் சத்தியம் பண்ணிக்கொடுக்கச் சொல்லு!”

அதிர்ச்சியடைந்தான். கேசவனா, அவன் வருவானா? எப்படி வருவான்?

“என்னப்பா அப்படிப் பாக்கிற? வருவானா?”

“அம்மா! அவன் வருவானா இல்லையான்னு தெரிலம்மா! அவன் எதுக்கு? ஆனா நான் இனிமே அவன் கிட்டயே போகமாட்டேம்மா!”

“முடியாது முத்தையா! நீ போகமாட்டே! ஆனா அவன் வந்தான்னா ஒட்டிக்குவ. ஒன்னால அவன எதிர்த்து நிக்க முடியாது. அவன வரச்சொல்லு. எங்கிட்ட சத்தியம் பண்ணிக்கொடுக்கச் சொல்லு.

“அம்மா!”

“அதுவரைக்கும் நான் சாப்பிட மாட்டேன். இதே கட்டில்! இங்கேயேதான் என் உயிர் போகும்!”

○○○

சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு தலைதெறிக்கும் வேகத்தில் வந்து கேசவனின் அடுக்குமாடி வீட்டை அடைந்தபோது இரவு மணி ஒன்பதாகி விட்டது. கேசவன் இருக்கிறானோ இல்லையோ தெரியவில்லை. கீழே அவன் மோட்டார் சைக்கிளைப் பார்க்க முடியவில்லை. தயக்கத்தோடு கதவைத் தட்டினான்.

திருந்தது கேசவனின் அம்மா. அலங்காரம் ஒன்றுமில்லாமல் கும்பிப்போன முகத்துடன் தலை முடி விரிந்து கிடந்தாள். “என்னா வேணும்?” என்று கேட்டாள். அவள் குரல் முரட்டுத்தனமாக இருந்தது.

“கேசவனைப் பாக்கணும் அண்டி” என்றான்.

“நீ யாரு?”

“நான் அவனோட ஸ்கூல் ஃபிரண்ட். அவன அவசரமாகப் பாக்கணும்!”

“அது ஊட்டில் எங்க இருக்கு?”

“எங்க போயிருக்கான்? எப்ப வருவான்?”

“ஆமா எங்கிட்ட சொல்லிக்கிட்டுத்தான் போவது. யாருக்குத் தெரியும்? நாய்மாதிரி ஊரெல்லாம் சுத்தும். ஆமா நீ ஏன் ராத்திரி நேரத்தில் அதத் தேடற?”

“பேச வேண்டியிருக்கு அண்டி.

“ஆமா, நீங்க ராத்திரி ராத்திரியாதான் கூடிப் பேசிறதா? ஒன்னப்போல ஃபிரண்ட்ஸ் சேந்துதான் அதையும் இப்படித் தறுதலையா ஆக்கிட்டிங்க!” கோபத்தோடு பேசினாள்.

“அண்டி! வந்தா என் வீட்டுக்கு வரச் சொல்லுங்க அண்டி. அவசரம். என் பேரு முத்தையா. அவனுக்கு வீடு தெரியும்!”

ஒன்றும் சொல்லாமல் கதவை பட்டென்று சாத்தினாள்.

என்ன செய்வது என முத்தையா யோசித்தான். வீட்டுக்குப் போய் அம்மாவின் கையைப் பிடித்து அழலாம் என்று தோன்றினாலும் கேசவன் இல்லாமல் அம்மாவைப் பார்த்துப் பயனில்லை எனத் தோன்றியது. அம்மா அவனை ஏறெடுத்தும் பார்க்கமாட்டாள். முகத்தைத் திருப்பிப் படுத்துக் கொண்டு சொன்னதுபோலவே செத்துப்போய்விடுவான்.

கீழே போய் ஏறிவரும் படியில் உட்கார்ந்தான். முத்தையா வர என்னேர மானாலும் உட்கார்ந்து அவன் கையைப் பிடித்து அழைத்துப்போகாமல் விடுவதில்லை.

அந்த மலிவு விலை அடுக்குமாடிக் கட்டிடத்தின் கீழ்த்தளத்தில் எங்கோ மூலையிலிருந்து முத்திர மணம் வந்தது. கொஞ்சம் தூரத்தில் சீனர் அங்காடிக் கடைகளில் கொய்த்தியோவும் மீயும் பிரட்டுகின்ற மணமும் சத்தங்களும் வந்தன. தொடைகளில் முழங்கைகளை முட்டுக்கொடுத்துக் கொண்டு முத்தையா காத்திருந்தான். மோட்டார் சைக்கிள்கள் நிறுத்தப்படும் இடத்தில் அவன் பார்வை நிலைத்திருந்தது. கேசவன் வந்தால் அங்குதான் வந்து நிற்பான். பிடித்துவிடலாம்.

அம்மா எப்படி இருப்பாள் என்ற நினைவே புரண்டு புரண்டு வந்தது. அவள் படுக்கையில் ஒரு கந்தல் துணிபோல நைந்துபோய்க் கிடந்தது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. “அம்மா! எங்களை விட்டுப் போய்விடாதே! நான் திருந்திவிட்டேன்! நான் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுவேன்! எனக்காகக் காத்திரு!” மனம் நடுங்கியது.

ஒன்பது மணியளவில் கேசவன் மோட்டார் சைக்கிளோடு வந்தான். அவன் நிறுத்துமுன் அவனை நோக்கி ஓடினான் முத்தையா.

“என்னடா முத்தையா, இந்த நேரத்தில்!”

“கேசவா. நீ இப்பவே என்னோட எங்க வீட்டுக்கு வரணும்.”

“உங்க வீட்டுக்கா? ஏன் என்ன விஷயம்?”

எப்படிச் சொல்வது என்று யோசித்தான். “கேசவா எங்க அம்மா சாகப் பிழைக்க கெடக்கிறாங்க!”

“ஏன்? என்ன சீக்கு?”

“சீக்கு இல்லடா. அன்னைக்கு நாம ரெண்டு பேரும் பள்ளிக்கூடம் போகாம இங்க வீடியோ பாத்தது அம்மாவுக்குத் தெரிஞ்சிபோச்சி! அதினால இனிமே நான் அப்படியெல்லாம் செய்யக்கூடாதுன்னு முணு நாளை சாப்பிடாம ரெ. கார்த்திகே

இருக்காங்க!”

கேசவன் அவனை மேலும் கீழும் பார்த்தான். “போடா --ரு! இதுதான்டா ஒன்ன சேத்துக்கிறதில் உள்ள தொல்லை. ஏன் உங்கம்மாவுக்கு சொல்லித் தொலைச்ச?”

“நான் சொல்லலா!” அம்மாவுக்கு எப்படித் தெரிந்திருக்கலாம் என்பதைச் சுருக்கமாகச் சொன்னான்.

“நீயும் உங்கம்மாவும் எப்படியாவது போங்க! என்ன எதுக்கு இதில் இழுக்கிற?” என்றான் கேசவன் எரிச்சலோடு.

“இல்லடா! நான் இனிமே இப்படியெல்லாம் செய்ய மாட்டேன்னு சொன்னாலும் எங்கம்மா ஏத்துக்க மாட்டேங்கிறாங்க. நீ வந்து சொல்லணுமாம். வாடா. கெஞ்சிக் கேட்டிக்கிறண்டா!”

கேசவன் மருண்டிருந்தான். கண்களில் கோபமும் பயமும் இருந்தன. “போடா போடா!” என்று மிகக் கொச்சை வார்த்தைகளில் முத்தையாவைத் திட்டினான்.

“என்ன என்ன வேணுன்னாலும் சொல்லு. நான் கேட்டுக்கிறேன். ஆனா என்னோட வந்து எங்கம்மாவுக்கு ஒரு வார்த்தை சொல்லிட்டுப் போடா!”

“போடா! எதுக்கு நான் வரணும்? அங்க வந்து நாந்தான் புறா. பிலிம் காமிச்சேன்னு ஒத்துக்கிட்டு அப்புறம் உங்கம்மா போலிசைக் கூப்பிட்டு பிடிச்சிக் குடுக்கவா? முடியாது. நீ போய் என்ன வேணுன்னாலும் பண்ணிக்க, நான் வரமுடியாது.”

“கேசவா! நீ வரலின்னா எங்கம்மா செத்துப்போயிடுவாங்கடா!” முத்தையா அழுதான்.

“செத்துத்தொலைக்கிட்டுமே! சாவமாட்டாளான்னுதான் நான் காத்துக் கிட்டு இருக்கேன்!” அலட்சியமாகச் சொன்னான் கேசவன்.

“என்னடா சொன்ன?” முத்தையா பாய்ந்து அவன் சட்டையைப் பிடித்தான். “எங்கம்மாவையா செத்துத் தொலையச் சொன்ன? எங்கம்மாதான்டா எனக்கும் உசிரு! அவங்க உயிர் போச்சின்னா ஒன்னையும் கொன்னுட்டு நானும் செத்துப்போவண்டா!”

கேசவன் அவனைப் பிடித்துத் தள்ளினான். முத்தையா சட்டையை விடவில்லை. இருவரும் தார் ரோட்டில் விழுந்து புரண்டார்கள். முத்தையா கேசவனின் முகத்தில் குத்தினான். கேசவன் திருப்பிக் குத்தினான். முத்தையா விழுந்த இடத்தில் தலையில் பட்டு கொஞ்சமாக ரத்தம் வழிந்தது.

சீனர்கள் அங்காடிக் கடையிலிருந்து ஒரு கூட்டம் வேடிக்கை பார்க்க ஓடிவந்தது. கேசவன் முத்தையாவை ஓர் ஓரமாகத் தள்ளினான். அங்கிருந்து ஓடி தன் மோட்டார் சைக்கிளை உதைத்துக் கிளம்பினான். ஏதோ ஒரு பக்கம் தலைதெறிக்க ஓட்டி மறைந்துபோனான்.

முத்தையா மெதுவாக எழுந்தான். கூடியிருந்த சிறிய கூட்டத்தைப்

பார்த்தான். தலையில் கை வைத்து ரத்தத்தைப் பார்த்தான். தலையும் குத்துப்பட்ட முகமும் “விண்விண்”என்று வலித்தன. ஆனால் அதைவிட மனம்தான் அதிகமாக ரணப்பட்டுக் கசிந்திருந்தது. இந்த அயோக்கிய நண்பனின் உறவால் அம்மாவையே இழந்து விடுவோமோ என்ற திகில் வந்து படர்ந்தது. அவமானமும் ஏமாற்றமும் மனதை அழுத்த குனிந்தவாறே சோர்ந்துபோய் தன் சைக்கிளை நோக்கி நடந்தான்.

○○○

தன்னைக் கட்டிப்பிடித்துத் தேம்பித் தேம்பி அழுகின்ற மகனைப் பஞ்சடைந்த கண்களுக்கூடே பார்த்தாள் பார்வதி. அவன் தலையைத் தடவிய போது அந்த இரத்தம் கையில் பிசுக்கென்று ஓட்டியது.

“ஐயோ, இது என்ன ஐயா?” என்று கேட்டாள்.

“அம்மா! அவன் ரொம்ப கெட்ட ராஸ்கலும்மா! அயோக்கியன். நான் எவ்வளவு கெஞ்சிக் கேட்டும் வரமுடியாதுன்னு சொல்லிட்டாம்மா! என்னைப் பிடிச்சி தள்ளிட்டு ஓட்டாம்மா! அம்மா! அவன் வேணாம்மா! நான் ஒன் மகன் இல்லியா? நான் சொல்றதக் கேளு! இனி ஜென்மத்துக்கும் நான் அவனோட சேரமாட்டேன். இதுக்குமேல நான் என்ன பண்ண முடியும்மா? சொல்லும்மா?”

பார்வதி நீண்ட நேரம் அவனை வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்தாள். சோகம் கப்பியிருந்த கண்களில் இரக்க நீர் சுரக்க ஆரம்பித்திருந்தது. அப்புறம் தலையைத் திருப்பி பக்கத்தில் அழுதவாறே நின்றிருந்த மகளைக் கூப்பிட்டாள். மீனா அருகில் வந்ததும் “சாப்பிட ஏதாச்சும் இருக்கா மீனா?” என்று கேட்டாள்.

“அடுத்த ஊட்டு அம்மா கொஞ்சம் கஞ்சிவச்சிக் குடுத்திருக்காங்க!” என்றாள் மீனா.

“அதக் கொஞ்சம் எடுத்திட்டு வா!”

மீனா ஓடி ஒரு சிறிய பாத்திரத்தில் கஞ்சி ஊற்றி அதில் ஒரு கரண்டியையும் போட்டுக் கொண்டுவந்தாள்.

“முத்தையா! கொஞ்சம் எடுத்து வாயில ஊட்டுப்பா!” என்றாள்.

முத்தையாவின் கரங்கள் வெடவெடவென்று நடுங்கின. கரண்டியிலிருந்து கொஞ்சம் கஞ்சி அம்மாவின் மார்பில் ரவிக்கை மேல் விழுந்தது. துடைக்க முயன்றான். “பரவால்ல! அப்புறம் தொடச்சிக்கலாம்!” என்றாள். அவள் வாயைத் திறந்து முத்தையா ஊற்றிய கஞ்சியைக் கொஞ்சமாகக் குடித்தாள். “போதும்!” என்றாள். சிரமப்பட்டு எழுந்து உட்கார்ந்தாள். கைலியைச் சரிப்படுத்தினாள்.

“முத்தையா, நான் மெதுவா குடிச்சிக்கிறேன். நீ மீனாவையும் கூட்டிக் கிட்டு கிளினிக் போய் காயத்தக் காமிச்சிட்டு வாப்பா” என்றாள். தலைமாட்டிலிருந்து 20 ரிங்கிட்டை எடுத்துக்கொடுத்தாள்.

அவன் முகத்தில் தெளிவு வந்திருந்தது. மலர்ச்சி வந்திருந்தது! “நீ மொதல்ல சாப்பிட்டு முடிமமா. நான் மெதுவா போறேன். மீனாவையும் கூட்டிட்டுப் போனா உன்ன யார் பாத்துக்குவாங்க?” என்றான்.

“நான் கூட்டிட்டுப் போறேன்!”

யார்? குரல் வந்த பக்கம் திரும்பினான். கேசவன்!

முத்தையாவின் முகத்தில் அனல் பறந்தது. “நீ ஏண்டா இங்க வந்த? எங்கம்மாவ செத்துத் தொலையிட்டும்னு சொன்னேல்ல!”

கேசவன் தலை குனிந்து தரையைப் பார்த்தவாறிருந்தான். அப்புறம் நிமிர்ந்து பார்வதியின் முகத்தைப் பார்த்துப் பேசினான்.

“எங்கம்மாவ நெனச்சி சொன்னேன். இந்த அம்மாவை இல்ல...!” என்றான் கேசவன்.

பார்வதி அவனைப் பரிவுடன் பார்த்தாள்.

“போடா! ஒன்னோட சேந்ததுனாலதான் இத்தனையும் நடந்திச்சி. இனி நீயும் நானும் கூட்டாளி இல்ல. எங்கம்மா சாப்பிட்டுறேன்னு சொல்லிட்டாங்க! இனி நீ தேவையில்லை! வெளியே போ!”

“இரு முத்தையா!” பார்வதி தடுத்தாள் கேசவனைப் பார்த்துச் சொன்னாள். “தம்பி அழச்சிட்டுப் போப்பா! முத்தையாவுக்குத் துணையா போய் அவனை பத்திரமா திருப்பிக் கொண்டாந்து விட்டிரு!” என்றாள்.

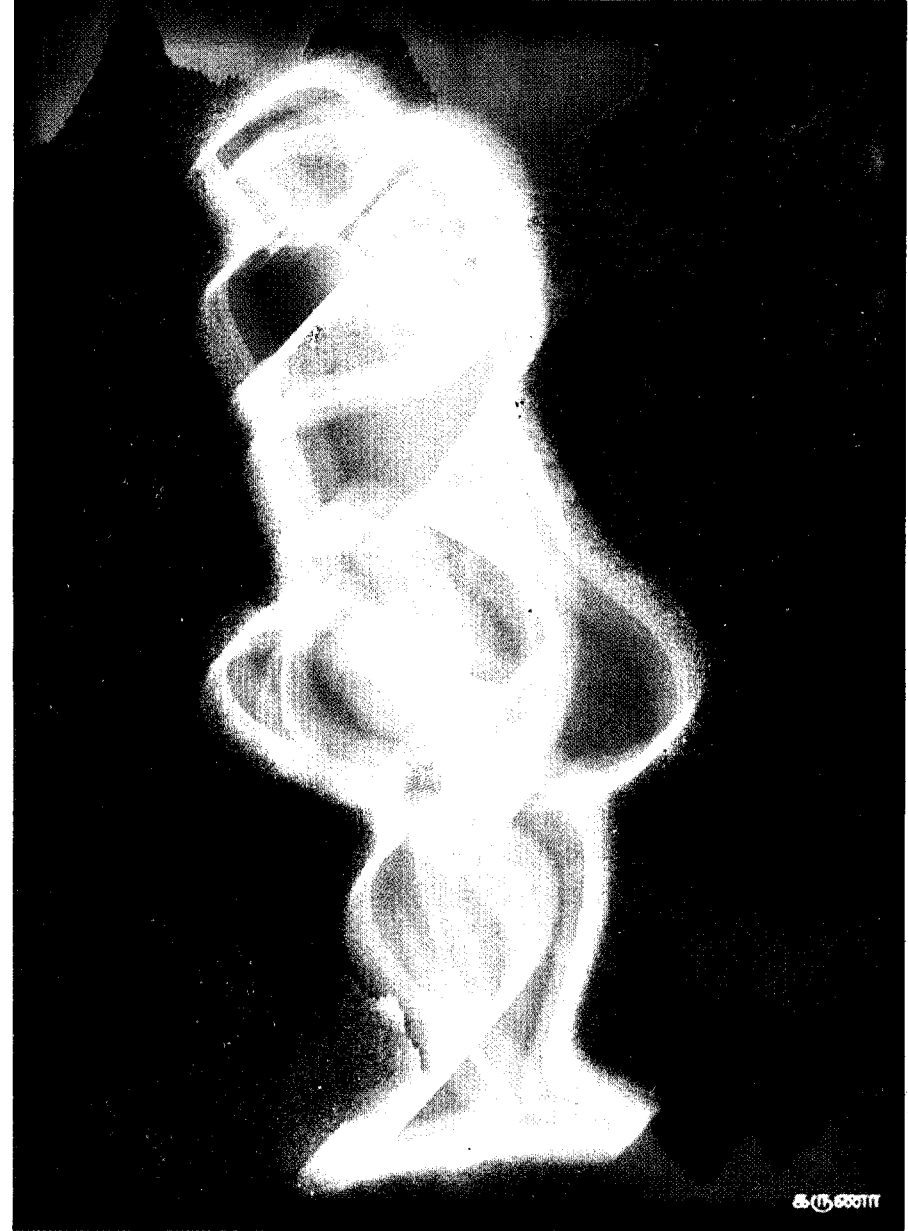
“வேணாம்மா! நான் தனியா போய்க்கிறேன்! இவன் வேணாம்! இவனோட சேந்தா இன்னும் கெட்டுத்தான் போவேன்!” என்றான் முத்தையா.

“இல்ல முத்தையா! கூடப் போ! இனிமே இந்தத் தம்பியால நீ கெட்டுப்போக மாட்ட! அதுதான் ஒன்னால திருந்தப்போகுதுன்னு நெனைக்கிறேன்!”

அம்மா மெதுவாகக் கஞ்சியை உறிஞ்சியவாறு அவர்கள் இருவரும் வெளியே போவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். ஒரு மாங்காய்க்கு வைத்த குறியில் இரு மாங்காய்கள் கனிந்து விழுந்திருப்பது சந்தோஷமாகத் தானிருந்தது. கஞ்சியைக் கீழே வைத்துவிட்டு மீனாவைப் பக்கத்தில் கூப்பிட்டு இறுக அணைத்துக்கொண்டாள். □

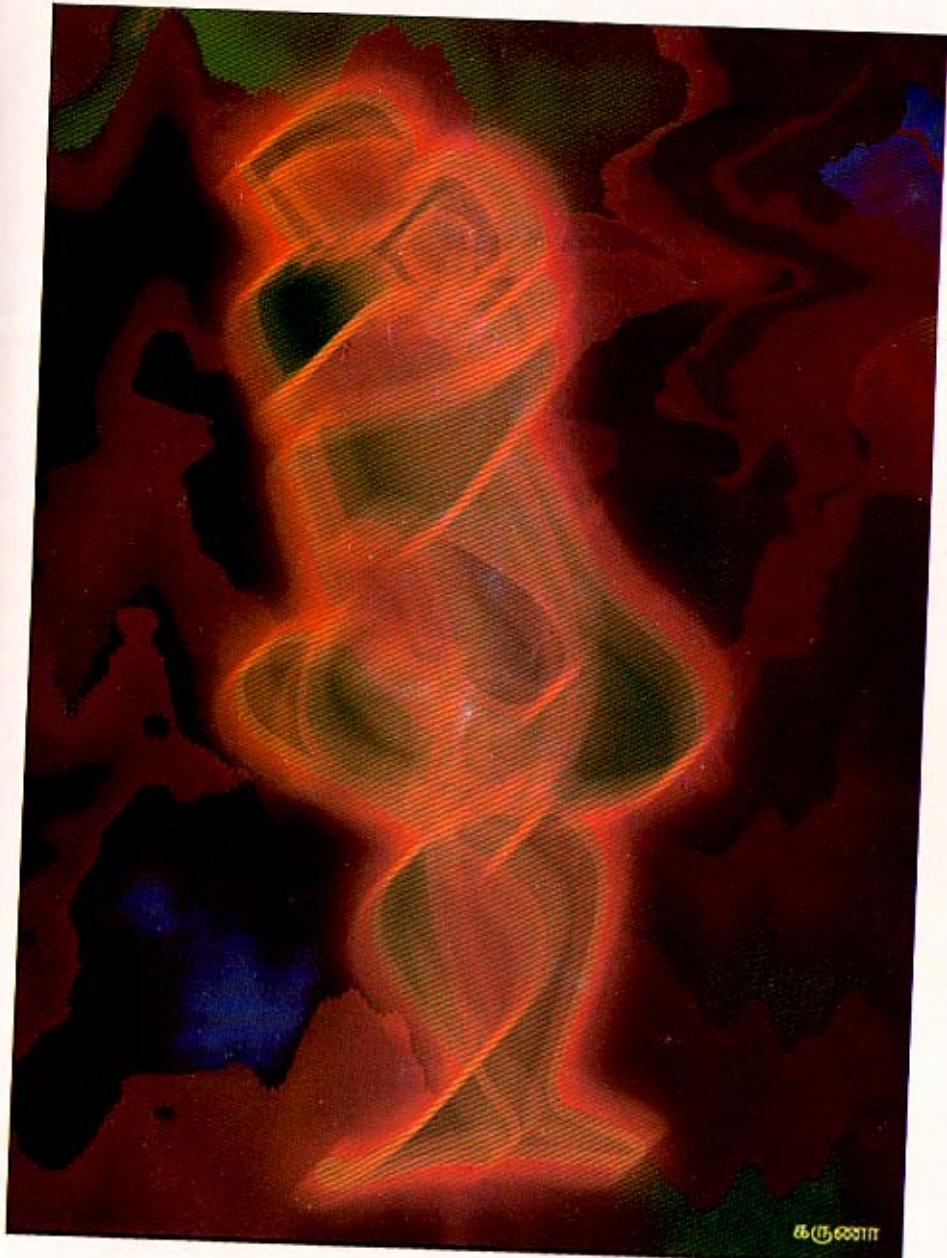
கருணா

கருணா

இருளின் வெளியில்
எங்கோ புதைந்திருந்த
கறுப்பின் வண்ணங்கள் கிளர்ந்தன
சேரன்

கருணா

கருணா

கிருஷ்ணன் வெளியில்
எங்கோ புதைந்திருந்த
சூறப்பின் வண்ணங்கள் சிவந்தன
- சேரன்

ஐந்தாண்டு

சிவலிங்கம் சிவபாலன்

“ஒருக்கால்... கொய்யாவின்ரை முகத்தைக் காட்டினடாம்பி...”
 “ஆறு மணிக்குப் பிறகு பாக்கேலாது மாமா... நான் நாளைக்குப் பின்னேரம் ஐஞ்சு மணிக்கு வந்து உங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு போறேன்...”

“மேனுக்கு, நாளைக்கு வேலையெண்டு சொன்னவன்... அவனுக்கு நேரம் வராது... நீ வேலை அத்தடியிலை என்னை மறந்துபோயிடாதையடாம்பி...”

சதாசிவத்தாருக்கு ஒரே மன அடிப்பாகவிருந்தது.

“இதென்ன நாசங்கட்டின நாடு...” ஒரு கலியாணம் காச்சி எண்டால் நேரகாலத்தோடை போகப் போகுதோ, இழவுவிழுந்த உடனை போய்ப்பாக்கப் போகுதோ... எல்லாத்துக்கும் நேரங்காலம் போட்டு வைச்சிருக்கிறாங்கள்...”

தன்ரை பாட்டிலை புறுபுறுத்தபடி சதாசிவத்தார் வெள்மண்டை தெரிய ஒரு ஓரமாகப் போடப்பட்டிருந்த கதிரையிலை இருந்துகொண்டார்.

பொன்னுத்துரையார் நிலபுலம் சொத்துப் பத்தெல்லாத்தையும் அந்தப் படியே விட்டிட்டு மோன் ராசலிங்கத்தோடை லண்டன் சீமைக்கு வந்துவிட்டார். வந்த மனிசன் வருத்தம் துன்பமெண்டு ஒரு நாள் ஒரு நிமிசம் பாயிலை கிடந்தது கிடையாது.

“செத்துப்போச்சாம்!” இதை, கற்பூரம் கொழுத்தி அணைச்சுச் சத்தியம் பண்ணினாலும் ஆரும் நம்பமாட்டினம். மனிசனின்ரை அந்தக் காலத்து அவியல் துவையல் கறியளும் ஊரரிசிச்சோறும்தான் இண்டைவரை மனிசனை மனிசனா எழும்பித்திரிய வைச்சது.

பொன்னுத்துரையாருக்கு ஒரு பல்லு விழேல்லை. ஒரு மயிர் நரைக் கேல்லை. கண்ணாடி போட்டும் அறியாத மனிசன் செத்துப்போச்செண்டால் ஆர்தான் நம்புவினம். இப்பப்ப என்னதான் ஒழுங்கா நடக்குது. கலி முத்திப்போச்சது. கண்டதும் நடக்குது.

திட்டுமுட்டா பொன்னுத்துரையாருக்கு நெஞ்சுவலி வந்து வீட்டிலையே மனிசன் கண்ணை மூடிவிட்டுது. இதென்ன ஊரே... நாலுபேருக்குச் சொல்லி வீட்டு விறாந்தையிலை கிடத்தி ரெண்டு நாளா தலை தலையெண்டு அடிச்சு, நெஞ்சு நெஞ்செண்டு அடிச்சு தொண்டையடைச்சு பறையடிச்சு, கிறுத்தியம் முடிச்ச பந்தம் புடிச்ச நில பாவாடை விரிச்ச தண்டிகையிலை அதுவும் முதிரைப்பெட்டியிலை பிரேதத்தைப் போட்டு சந்திக்குச் சந்தி சமா வைச்சு, வீட்டிலையிருந்த கிழட்டுப்பூவரசைத் தறிச்சு நெஞ்சாங்கட்டைக்குக் கொண்டுபோய் சுடலையில் கொள்ளிக்குடமுடைச்சு கொள்ளி வைச்சு, சுடலையிலை வெத்திலை பாக்கு சுறுட்டோ அலுவல்பாக்கிறதும் பேந்து காடாத்து சிலவு கீரிமலையெண்டு கள்ளும் கசிப்புமா கூத்தாடுறதே... இல்லலத்தானே.

கேள்விப்பட்டவுடனை சதாசிவத்தார் மேளையும் மருமேனையும் கூட்டிக் கொண்டு பொன்னுத்துரையரின்ரை மோன் வீட்டுக்கு வந்துவிட்டார். வீட்டுக்கு வருமட்டும், சதாசிவத்தாருக்கு சதுரம் துடிச்சபடி.

என்னதானிருந்தாலும் பொன்னுத்துரையார் சொந்த மச்சான்,

இருந்துமென்ன கால்சதம் பெறாத கலட்டு வயல்காணிக்காக கோடு கச்சேரி எண்டு ஏறி கொழுத்தாடு புடிச்சதாலை ரெண்டுபேரும், வாழ்ந்த காலத்திலை முக்கால்வாசிக் காலம் சபைசந்தியளிலை முஞ்சையைத் திருப்பினபடிதான்.

அம்மன் கோயில், சிவன் கோயில் வழிய நவக்கிரகங்கள் ஒவ்வொண்டும் ஒவ்வொரு பக்கம் பாத்துக்கொண்டிருக்கிறமாதிரி, சதாசிவத்தாரும் பொன்னுத்துரையாரும், பிறகாலை பெண்டாட்டிமார் சொர்ணமும் இராசக்கினியும், அதுமாதிரியே புள்ளையளும்... முஞ்சையை நீட்டினபடி.

எல்லாத்திலையும் போட்டாபோட்டி! இளரெத்தமிருக்கேக்கை ஆர் சொல்லி ஆர் கேட்பார். எல்லாம் தன்ரைதன்ரை எண்ணப்படிதானை திருகுதா எங்கள்.

கலியாணங்கட்ட முதல் சதாசிவத்தாரும் பொன்னுத்துரையாரும் ஒரு நாப்பது பரப்பு தரவைக்காணியை செம்மணிக்குள்ளை வேண்டி, உவர்மண்துருவெடுத்து பத்தையும்பறுகுமா, தாளையரங்கள் ஒரு பக்கம் நெருஞ்சி முள்ளு ஒரு பக்கமாக் கிடந்த காணியை பாடுபட்டு அல்லும்போலுமா நிண்டு முறிஞ்சு தரவையை வயலாக்கினைவை.

ஊருக்குள்ளை நிண்ட புறம்போக்குகளுக்கு இவை ரெண்டுபேரையுங்கண்டால் ஒரு கிரந்தம், கிண்டல் நளினம்.

“நாய் பூனை செத்தால் கொண்டுபோய் தாக்கிற இடத்தை... புத்திகெட்டதுகள் காசைக்குடுத்து வாங்கியிருக்குதுகள்...”

“உது பணம் மெத்தின போக்கு...”

“சொந்தப்புத்தியிலை நடக்கவேணும்... இல்லாதுபோனால் கேப்பார் புத்தியிருக்கவேணும்...”

“உது காசுக்குப் புடிச்ச சனியன்...”

இப்படியே கண்டவன் நிண்டவனெல்லாம், கண்டகண்டபடி நரம்பில்லாத நாக்காலை இவைக்கு முன்னாலையும் பின்னாலையும் பேசித்திரிய... ஒண்டையும் காதிலை வேண்டாமல் அந்தத் தரவையை வயலாக்கி, கிழக்காலை கிடந்த கோயில்காணியிலை முக்கால் பரப்பு, தெருப் பக்கத்தாலை கால் பரப்பு, வண்டல் நிலப்பக்கமா ஒரு ரெண்டரைப் பரப்பு எண்டு புடிச்ச எல்லைக்கல்லையும் தாட்ட பிறகுதான் காணிக்கே ஒரு பெறுமதி வந்தது.

ஒரு போகம்தான் விளைச்சலெண்டாலும், விளைஞ்சது அவ்வளவும் மொட்டைக் கறுப்பன் நெல்லு, பொன்தான். ஒரு அரிசியாலை எறிஞ்சு ஒருவனை விழுத்தலாம். அவ்வளவு பொலிவான அரிசி.

அப்பிடி, பொன்னா விளையிற வயலைப்பாத்த பிறகுதான், வாய்க்கொழுப்பிலை வாய்க்கு வந்தபடி பேசித்திரிஞ்ச புறம்போக்குகளுக்கெல்லாம் வாயடைபட்டுது.

ஒருத்தன் ஒரு முயற்சியிலை ஈடுபட்டால், அவனுக்கு உதவவேணும் இல்லாது போனால் உபத்திரவமாவது குடுக்காமலிருக்கவேணும். இவ்வளவு பாடுபட்டு முறிஞ்சு வெறுவயித்தோடை நிண்டு கொத்திவெட்டி பூமியாக்கின பிறகு, உடையார் ஒருபக்கம், சிங்கப்பூர் பெஞ்சனியர் ஒருபக்கம்... ஏன்,

முதலியார் ஒருபக்கமெண்டு பெடிச்சியனைக் கட்டிக்குடுக்க ஓட்டமும் நடையுமாக அலைஞ்சு திரிஞ்சினம்.

“முதிசகாறங்களை விடப்படாது” எண்டு ஒரு பகுதி.

“நல்ல பிரியாசியான பெடியள்” எண்டு இன்னொரு பகுதி.

உப்பிடியே எல்லாரும் இறங்குப்பெட்டிச் சாவியளோடை, மயிர்முளைச்சு காசுகளையும் குவிச்சுக்கொண்டு அந்தரப்பட, ஒருவாறாக ஒண்டுக்கை யொண்டா ரெண்டுபெரும் கட்டிவிட்டினம்.

கிணறு வெட்டப் பூதம் வெளிக்கிட்ட கதையா... பேந்துதானே புகைச்சல் கிளம்பிச்சது. தான்தான்... தன்தன் குடும்பம்... எண்டுவர-

“இவ்வளவு காலமும்தான் நீங்கள் ரெண்டுபெரும் விறுத்தாப்பியள்... இனி உங்களுக்கு எண்டு பெண்டாட்டிமாரும் வந்தாச்சு... நாளைக்கு புள்ளைகுட்டியெண்டு வந்தாலும்... பேந்துபேந்து பிக்கல்புடுங்கல் இல்லாமல்... இப்பவே ஒற்றுமையா காணியைப் பிரிச்சப்போடுங்கோ... பிறகு பிறகெண்டால், எக்கணம் வெட்டுக்கொத்துதான்...”

உண்மையுந்தானே... எப்பிடித்தான் உறவு உறவு எண்டாலும், சினேகிதம் சினேகிதமெண்டாலும் வாய்வயிறெல்லாம் வேறைவேறைதானே. காணியைப் பிரிக்க ரெண்டு பகுதியாருக்கும் சம்மதம்... இருந்தாலும்...

“நான் பணம் விட்டனான்...”

“நான் பாடுபட்டனான்...”

“தரகு பணங்கூட இல்லாமல் நான்தான் ஒற்றைக் காலிலை நிண்டு காணியை வேண்டினனான்...”

“உந்தச் சங்கதியை உன்னை காதிலை... நீ வேண்டாம் வேண்டா... மெண்டப் போட்டதே நான்தானே...”

“ஒரு தீர்மானத்துக்கு வராட்டி... கோடேறவேண்டியதுதான்...”

“சரி பின்னை அங்கையே பாத்துக்கொள்ளுவம்...”

ஏகப்பட்ட வாத்தையனைக்கொட்டி பல்லியைப் பாம்பாக்கினதுதான் மிச்சம். நல்ல வேளை இடுப்பிலை துணியில்லாமல் வயலுக்கை கட்டிப் புரண்டு அடிபடேல்லை. வாய்த்தர்க்கத்தோடை இப்போதைக்கு முடிஞ்சது.

இந்தப் பிரச்சினையாலை ரெண்டு சோடி சம்பந்த பகுதிகளுக்கையும் கதைகாரியாயில்லை. ஒருத்தரை ஒருத்தர் குழையடிச்சபடி. நல்லா விளையிற காணி, காசுவிட்டவன் ஒருத்தன் பாடுபட்டவன் இன்னொருத்தன். காணியைச் சரிபாதிதாய் பிரிக்க ஆருக்கும் விருப்பமில்லை.

ஒருவர் தனக்குக் கூட வேணுமாம், மற்றவர் அப்பிடி ஏலாதாம்.

ஊருக்குள்ளை வேட்டிக்கட்டத் தெரிஞ்சு, வெள்ளை வேட்டிக்காரர் ரெண்டு மூண்டு பேர் மத்திச்சமெண்டு வெளிக்கிட்டு, இழுபறிப்பட அதுவும் மாறி... பிள்ளையார் பிடிக்கப்போய் குரங்காகாமல் பிடாரியான கதையா விசுவரூபம் எடுத்திருந்தது.

இனி, கோட்டடி மதிக்காமல் காணி பிரிபடாது எண்ட நிலை. எல்லாக்

குடும்பமும் எடுத்ததுக்கெல்லாம் தடியெடுத்த கதையா, உலக்கை தூக்கின கதையா கோட்டிலை போய் கைகட்டிக்கொண்டுநிண்டு ஒப்புவிச்சினம்.

ஏவல்பேய் கூரையைப் புடுங்கின கதையா, அவனவன் சொல்லைக்கேட்டு கையிலை மடியிலை கிடந்ததெல்லாத்தையும் வாரிக்கொட்டி, பத்தாத்துக்கு கையிலை கழுத்திலை கிடந்ததெல்லாத்தையும் வித்துச்சுட்டு வழக்காடி யாச்சு.

காலச்சதம் பெறாத காணி இப்ப கொழும்புக் காணியின்றை விலையாச்சு. அப்புக்காத்துமார் இவை ரெண்டுபேரின்றை புண்ணியத்திலை அத்திவாரம் வெட்டி ஒண்டரை முள உயரத்திலை நீமட்டம் மட்டும் கட்டிப்போட்டாங்கள். “நானோ நீயோ” எண்டு கிளித்தட்டு மறிச்சு கிடந்ததெல்லாத்தையும் கரைச்சாச்சு. கடைசியிலை காணியின்றை விலை குதிரை விலையாச்சு. எல்லையும் பிரிச்சாச்சு. மத்திச்சம் பேசவந்தவையன்றை சொல்லைக் கேட்டிருந்தால் தேத்தண்ணி கோப்பியோடை முடிஞ்சிருக்கும். இப்ப பெண்டில்மாருக்கு காதிலை வேப்பங்குச்சிதான் மிஞ்சிச்சிது.

“மாடு சொன்னால் கேக்காயினமாம்... மணிகட்டின மாடு சொன்னால்தான் கேப்பினமாம்” எண்ட மாதிரி கதை முடிஞ்சது...

இத்தோடை பிரச்சினை முடியேல்லை. பிரச்சினையே பிறகுதான். ரெண்டு சோடி குடும்பங்களும் விடாக்கொண்டன் கொடாக்கொண்டன் எண்ட வகையா பகையாளிகளாகவே நடந்துகொண்டினம்.

அவர் செருமினால் இவர் காறுகிறது. அவர் துப்பினால் இவர் முக்கைச் சீறுகிறது. உப்பிடியே புகைச்சல் புகையத்தான் முடிஞ்சதே தவிர அடங்கிறதாயில்லை.

இவர் வயிரவருக்கு வடை மாலை சாத்தினால், அவர் வீரபத்திரருக்கு பிலாக்காய் வெட்டுறது. அவர் பிள்ளையாருக்கு பாலபிஷேகம் செய்தால், இவர் முருகனுக்கு தேன், தினை மா பிசைந்து நெய்விளக்கு ஏற்றுவார்.

இதையெல்லாம் பாக்கப் பொறுக்காததாலையோ, என்னமோ ஐம்பொன் பிள்ளையாரை ஆரோ உடைச்சு எடுத்துக்கொண்டு போட்டாங்கள். பேந்து மூண்டு வருசத்துக்குப் பிறகுதான் கொல்லப்பட்டறையிலை தாட்டு வைச்ச பிள்ளையார் வெளிப்பட்டார். கடவுளைச் சொல்லிச் சொல்லியே அட்டுழியங் கள் கூடிப்போச்சது.

கல்தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்து முத்தகுடி நாங்கள், அதாவது ஆதிசுடி, அதாவது விளங்கச் சொன்னால் காட்டுமிராண்டிக்குடி நாங்கள். ஆனபடியாலைதான் நாங்கள் இற்றைவரை மாறவேயில்லை. மாறவும் மாட்டம், ஏனெண்டால் எங்கடை தலையிலை எழுதியிருக்கிற எழுத்து மாறியெல்லேபோகும். அதுக்காகவாவது நாங்கள் “உப்பிடி” வாழ்ந்தெல்லே யாகவேணும்.

இரப்பாணைப் புடிச்சதாம் ஏதோ பிராந்து எண்டமாதிரி வி.சி. எலெக்சன், டி.சி எலெக்சன் எண்டு ஒண்டுக்குமேலை ஒண்டா வெறுங்கைப் போட்டியள் மாறிமாறி மனிசருக்கு வேடிக்கை காட்டவும் ஒருவன்றை முக்கிலை ஒருவர் பிடிபடவுமெண்டு அறிவிப்பு வந்தவுடனை எல்லாரும் கொடுக்கிழுத்துக்

கட்டிக்கொண்டு அவனுக்குப் பிறகாலையும் இவனுக்குப் பிறகாலையும் வால்புடிச்சுக்கொண்டு திரிய சதாசிவத்தார் கொம்பனி கூட்டணி எண்டவுடனை, பொன்னுத்துரையர் 'பாட்டி' புள்ளைகுட்டியுளோடை பொன்னம்பலத்தின்றை பெடியன் குமாருக்குப் பிறகாலை எண்டு கார், வான் எண்டு பிடிச்சுக்கொண்டு திரிஞ்சு கிடந்ததையும் வீம்புக்குச் சிலவளிச்சுக் கரைச்சாச்சு.

பேந்து வெண்டவனுஞ்சரி, கடையள் சந்தையள் எரிஞ்சு முடிஞ்சு மெயில் ரெயின் ஓடத்தொடங்க முதல் பெட்டியிலை இடம்படிச்சு அந்தப் போக்காப் போட்டாங்கள். இவை கிடந்ததெல்லாத்தையும் கருக்கிப்போட்டு நடுத்தெருவிலை நிண்டினம்.

இளனி குடிச்சது அவன், இவைக்குக் கோம்பைகூடக் கிடைக்கேல்லை "எல்லாம் தடிப்பு"

பூமி என்ன போத்துக்கொண்டு படுத்தா இருக்கு? அதுவும் சுத்தத்தானே செய்யும். விடிஞ்சுபோச்சது எண்டு பாத்தால் பொழுதுபட்டுப்போகும். பொழுது படுத்தே எண்டு பாத்தால் விடிஞ்சு காகங்கத்தாம்.

நாட்டிலை அமைதி என்னத்துக்கு, சேட்டிலை புடிச்சுப்பாப்பம், நெஞ்சிலை புடிச்சுத் தள்ளிப்பாப்பம், விழுந்தால் மிச்சம், நெருமினால் எட்டி உதைப்பம் எண்ட கணக்கா மடியிலை கனமுள்ளவன் கொழும்பிலை இருந்து வந்து சண்டித்தனம் காட்டினான். பிரச்சினை வீங்கிமுட்டி வெடிச்சுப்போச்சு.

அதைப்பற்றி ஆருக்கு என்ன கவலை?

"ஒருத்தரும் வரப்பாடா... எங்களுக்குப் பாதுகாப்பு வேணும்... எண்டு போட்டு றோட்டுக்கரையை அண்டின வயல் எல்லாத்துக்கையும் ஆமியும் பொலிசம் சட்டிக்கறணை சைசிலை, கண்ணிவெடியளை விதைச்சுவிட்டிருக்கிறானில்லை. இப்ப என்னடாவெண்டால் ஒரு பயல் உழவுக்கு வயலுக்கை கால் வைக்கிறானில்லை. ஏரைப்போட்டாலும் கால்தலை போகும். மிசினைவிட்டாலும் கால்தலை போகும். இதுகில்பாக்க பிச்சையெடுத்து கஞ்சியை கூழைக்குடிக்கலாமெண்டு கூலிக்காறும் சரி உழவு மிசின்காறும் சரி, வீட்டுப்பக்கம் வாறதேயில்லை.

உழவுமாட்டு நாகேந்திரத்துக்கு நடந்த சங்கதியை ஊரே நிண்டு வேடிக்கை பாத்தது. நாகேந்திரம் இப்ப ஒரு கால் சொந்தக்கால் மற்றக் கால் பூவரசங்காலாத் திரியுது. மனிசன் வயலுக்குள்ளை கால் தெறிச்சுப் போய்க்கிடக்க ஒரு பயல் வயலுக்கை இறங்கேல்லை. எந்த மூலேக்கை எதைத் தாட்டுவைச்சிருக்கிறாங்களோ எண்டு பயத்திலை..

இந்தக் காலத்திலை அவனவன் தன் தன் வயித்துப்பிழைப்பைப் பாப்பானோ காலைக்கையைப் பறிகுடுக்கப் பாப்பானோ.

பாடுபட்டு குத்திமுறிஞ்சு பிரிச்ச காணியிக்குள்ளை, விதைப்பு நிண்டு கனகாலமாச்சு. அதுக்குள்ளை இப்ப ஒரே வெள்ளெருக்கும் நாயுருவியுமாக் காடுபத்திப்போச்சு. பொன்னா விளைஞ்ச வயல், பொன்னைவிட விலையான வயல் இப்ப தரவையாப்போச்சு. எத்தினை வயித்துப்பாட்டைப் பாத்த வயல்.

ராசலிங்கம் அறையிக்குள்ளை போறதும் என்னத்தையேன் கிளாசுக்குள்ளை ஊத்தி "அவுக்"கெண்ணக் குடிக்கிறதும், கதவுக்கு வெளியாலை போய் பொச்சம் தீர் சிகரெட்டைப் பத்துறதும் பேந்து வீட்டுக்குள்ளை வந்து அடுக்களைப் பக்கம் போய் தண்ணிப் பைப்பைத் திறந்துபோட்டு துப்பிறதும் இருமுறதுமாக இருக்கிறான்.

சதாசிவத்தார் மெள்ள ஒருக்கால் எழும்பிவந்து ராசலிங்கத்திடம் இரகசியமாக "நாளைக்குப் போகவேணும்... கொய்யாவின்றை முகத்தை ஒருக்கால் நான் பாத்திட வேணும் மறந்திடாதையடாம்பி... காத்திருப்பன்..." எண்டுவிட்டு மகளையும் மருமகளையும் அழைத்துக்கொண்டு வீட்டுக்குப் புறப்பட்டுவிட்டார்.

கார் போன திசையெல்லாம் போய்க்கொண்டேயிருக்க...

"மனிசன் ரெத்தமிருக்கேக்கை... என்னத்தையெல்லாம் செய்து முடிக்கிறான். சரி எது, பிழை எது எண்டு சிந்திக்கிறதில்லை. விட்டுக்குடுக்கிறேல்லை... நாண்டு கொண்டு நிண்டு தான் பிடிச்ச முயலுக்கு மூண்டுகாலெண்டு நிக்கிறது. ஒரு நன்மை தீமையிலை முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு நிக்கிறது... கடைசியிலை போகேக்கை எதைக்கொண்டு போகப்போறம்... என்ன மாதிரி ஒற்றுமையா இருந்தம், காணியை உருவாக்கினம்... பேந்து அதாலையே அடிபட்டம்... பிரிஞ்சம்... கடைசியிலை அந்தக் காணியில் கொண்டுபோய் அவனை தாக்க முடியுமோ... இல்லை... என்னைத்தான் தாக்க முடியுமோ... ஆசை... ஆசை... ஆசை ஆரைத்தான் விட்டுவைச்சது..."

அன்று முழுக்க சதாசிவத்தாருக்கு மனம் ஒருநிலையிலலை. அடுத்த நாள் பொன்னுத்துரையரின் முகத்தை ஒருதரம் பார்த்துவிடவேண்டுமென்ற எண்ணமே அவர் உடம்பு முழுதும் வியாபித்திருந்தது.

"பொன்னுத்துரையர் கண்ணைமூட, சதாசிவத்தார் கண்ணைத் திறந்தார்" என்று மகள் சொல்ல வாயெடுத்தவள். ஆனால் அப்படிச் சொல்லவில்லை. □

சின்னப் பறவையே

தா. பாலகணேசன்

சின்னப் பறவையே!
என்னோடு
நட்புக் கொள்ள வா!

என் அழைப்பை
அது கேட்காமலேயே
கொத்தித் திரிந்தது.

சின்னப் பறவையே!
உனக்கு,
ஒரு கவிதை பாடுகின்றேன்
என் அருகில் வா!

அலகில் கொத்திய குச்சியை
திடீரென்று எறிந்து விட்டு
கோபமாய் எழுந்து
மரக் கிளையில் ஆடியது

விலங்கும்,
சிறையும்,
திட்டமும்,
செருக்கும்,
கண்ணியும்,
மிக்க கவிஞர்
நீ எனக்கு
கவிதை சொல்லித் தரவா
அழைக்கிறாய்!

இல்லைக்குருவி
மன்னித்துக் கொள்

உன் சிறக்கைகளையும்
உன் கூர் அலகையும்
உன் துடிப்பையும்
உன் பாட்டையும்
என் குழந்தைகளுக்காக
உன்னிடம் கேட்பதற்காகவே
அழைத்தேன்.

□

வண்ணத்துப் பூச்சிகளின் நடனப் பாடல்

தா. பாலகணேசன்

அழகிய மலை, குகை குன்றெல்லாம்
மனம் மகிழ்ந்தாடு
அன்பெனும் பூக்கள்
மலர்ந்திட மலர்ந்திடக் கூத்தாடு

இளவேனில் காற்றில்
இறகுகள் அசை அசை அசைந்தாடு
இன்பப் பூக்களே
எங்கும் சொரிந்திட ஆடு

இனித் துன்பம் இல்லையென
செட்டை அடித்தாடு

படகின் துருப்பில் குந்து - அதை
வலிக்கும் தோள்களில் ஏறு
நதியின் காற்றில் மோது
ஏறு ஏறு விண்ணில் ஏறு
அள்ளிச் செல்லு மகரந்தங்களை
பூக்களின் வாசனையை
பூமியின் முகத்தில் பூசு

புயலின் ஓடியாச் சிறகுகள் தாங்கு
தாங்கு, தாங்கு, தாங்கு
சிந்திய வண்ண ஒளிச் சிறகினை
சூரியக் கதிர்களில் சூட்டியே ஆடு

எங்கும் பரவசம் பொங்கிட ஆடு
கூடெனும் சிறையை உடைத் தெழுந்த
குதூகலம் பொங்கவே ஆடு

கூட்டுப் புழுவாய் குமைந்த வாழ்வு
தொலைந்ததென்று பாடியே ஆடு

வெளி! வெளி! வெளி!
இனி ...

காற்று உந்தன்
அழகிய சேலைகளைக்
கிழித்தல் கூடுமோ?

மழை உந்தன்
அழகிய வர்ணங்களை கரைக்குமா?

சூரியன் உந்தன்
சுடர் அழகை சுருவானா?

ஒரு கோடை நாளில்
நீங்கள் நிகழ்த்திய படை நடத்தலில்
எங்கள் குழந்தைகளின்
முகங்களில் பூசிய வர்ணங்களை
அவர்கள் அந்நிய தேசங்களிலும்
ஞாபகம் பொழியும் வண்ணமான
பாடலை பாடுகிறார்கள்.

□

ரவி (சுவிஸ்)

ரவி (சுவிஸ்)

வாழ்க்கை

றஞ்சி (சுவிஸ்)

அபிக்குத் தனிமையாக இருக்க வேண்டும்போல் ஓர் உணர்வு ஏற்பட்டது. ஜன்னல் வழியாகச் சுவியின் அழகைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்த அபி, அந்த மலையில் கொட்டியிருக்கும் 'ஸ்னோ'வையும் மலையின் அழகையும் பார்த்து ரசித்துக்கொண்டேயிருந்தான். இந்த மலைகள்தான் என்ன அழகு! எவ்வளவு இனிமையான காட்சிகள்! எவ்வளவு அமைதியாகத் தூங்குகின்றன! சூரியன் மறையும்போது இருக்கும் அந்த மலைகளின் வடிவை சொற்களால் கூறமுடியுமா? ஜன்னலின் ஊடாக வீசிய 'சினோ'வின் குளிர் மெல்லியதாக அபியின் உடம்பைச் சில்லிடச் செய்தது. குளிரின் மெல்லிய இதமான காற்றுடன், கோழிச்செட்டையிலான அந்தப் போர்வைக்குள் தன் உடம்பை புகுத்திக்கொண்ட அபியின் கண்கள் மெல்ல உறங்கத் தொடங்கின.

மணிக்கூட்டின் 'அலாம்' சத்தத்துடன் அபி கண்களைக் கசக்கியபடி எழுந்தபோது மணி ஐந்தரை ஆகிவிட்டது. வேலைக்குப் போகவேண்டிய அவசரத்தில் அவள் நேற்றுச் சாந்தா அக்காவின் வீட்டில் நடந்தவற்றை மறந்தே போயிருந்தாள். வழமைபோல் வேலைக்குப் போய்விட்டு நேராகச் சாந்தா அக்காவின் வீட்டுக்குப் போகும் 'ட்ராம்'ல் ஏறி இருந்தவளுக்குத் தூக்கிவாரிப்போட்டது. அவள் மறந்தேபோயிருந்தாள். சாந்தா அக்கா கூறியவை நினைவுக்கு வர 'ட்ராம்'ம் மெதுவாக அசையத் தொடங்கியது. அபிக்குக் கண்கள் கலங்கின. சாந்தா அக்காவுக்கும் கதிர் அண்ணைக்கும் அபியைக் கிட்டதட்ட எட்டு வருடங்களாகத் தெரியும். ஆனாலும் அவர்கள் மற்றவர்களின் கதைகளுக்குச் செவிசாய்ப்பது இவளுக்கு அநாகரிகமாகத் தான் தெரிந்தது. இத்தனைக்கும் முற்போக்குக் கருத்துக்களையே கதைப் பவர்கள். அபி குழம்பிப்போயிருந்தாள்.

நான் என்ன தவறு செய்தேன், அவர்கள் என்னைத் தங்கள் வீட்டுக்கு வரவேண்டாம் என்று சொல்ல. அபி அவர்களின் வீட்டுக்குப் போவதே, அவர்களின் குழந்தை இலக்கியாவின் மழலையைக் கேட்பதற்கே. இலக்கியாவுக்கும் அபி என்றால் போதும். இது அவர்களுக்குத் தெரிந்திருந்தும் தங்கள் வீட்டுக்கு அபியை இனிமேல் வரவேண்டாம் என்று சாந்தா அக்கா கூறியதை, அவளால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை. அபி தனது கடந்தகால வாழ்க்கையில் மூழ்கிப்போகின்றாள்.

அவள் சிறு வயதிலிருந்தே குடும்பம் என்ற சிறைக்குள் அடைபட்டவள். ஜீவனைக் காதுலித்துத் திருமணம் செய்து அகதியாகச் சுவிய் சென்றவள். இருவரும் ஐந்து வருடகாலமாக ஒன்றாக வாழ்ந்தவர்கள். குடும்ப உறவில் விரிசல்கள் ஏற்படத் தொடங்கின. ஜீவனின் ஆணாதிக்கக் கருத்துக்கள் மேலோங்கியே நின்றன. அபியும் லேசானவள் இல்லை. அவளும் தனது உரிமைகளை விட்டுக்கொடுக்க விரும்பாதவள்; துணிச்சல்காரி. அத்துடன் எதையும் நிதானமாக யோசிப்பவள். ஆனால் மனதில் எதையும் வைத்துக் கொள்ளமாட்டாள். இந்தக் குணம்சம் சிலவேளை ஜீவனுக்குச் சார்பாக அமைந்துவிடும். ஆனால் தொடக்கத்தில் அவர்களின் வாழ்க்கையில் இருந்த சந்தோஷம் போகப்போகப் விரிசல் ஏற்படத் தொடங்கியது. அவனின் சந்தேகக் கண்களை அபியால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. அடி,

உதை என்று நாளாந்தம் அனுபவிக்கத் தொடங்கினாள். அவள் யோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தாள்.

அதுதான் விவாகரத்து!

ஜீவனை விவாகரத்துச் செய்து கிட்டதட்ட மூன்று வருடங்கள் ஆகிவிட்டன. சில நேரம் சனங்கள் கதைக்கும் கதைகளைக்கேட்டு விசனம் கொள்ளும் அபி இந்த உலகத்தையே வெறுத்தாள். பெண்கள் விவாகரத்து எடுத்தால் மட்டும் பிழை சொல்லும் இந்தச் சமூகம் ஆண்கள் செய்யும் எதையுமே கண்டும்காணாததுமாக இருப்பதுதான் அவளுக்கு இன்னும் இச்சமூகம்மேல் ஆத்திரம் கொள்ள வைத்தது.

ஆனாலும் சாந்தா அக்காவும் ஜீவன் அண்ணாவும் பரவாயில்லை. அவர்கள் இப்படியெல்லாம் கதைக்கமாட்டார்கள் என்று அபி நம்பியது பிழையாகிவிட்டது.

யாரை இவ்வுலகில் நம்புவது? ஒரு பெண் தனது உணர்வுகளைத் தனக்குப் பிடித்தவர்களுடன் பகிர்ந்துகொள்ளக்கூடாது?

ஏன் எல்லோரும் சந்தேகக் கண்களுடன் பார்க்க வேண்டும் என்று தனக்குள்ளேயே புலம்பிய அபி, 'ட்ராம்' சாந்தா அக்காவின் வீட்டையும் தாண்டி கடைசி 'ஹோல்'ட்டுக்கும் வந்துவிட்டதை உணர்ந்தாள். திரும்பவும் அதே 'ட்ராம்'ல் சாந்தா அக்கா வீட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டாள். சாந்தா அக்காவின் வீட்டு 'பெல்'லை அழுத்தியபோது, இலக்கியா தனது கொஞ்சம் மழலையுடன் கதவைத் திறந்து, "அபி அன்னி" என்று பாய்ந்து கொஞ்சினாள். அந்தக் குழந்தையின் மழலையைக் கேட்கவே அவளுக்கு அனைத்தும் மறந்துபோய் விட்டன. சாந்தா அக்கா முகத்தை உம்மென்று வைத்திருந்தாள்.

"என்ன சாந்தா அக்கா, கோபமா?" என்றாள் அபி.

"இல்லை"

"உன்னை எல்லோ நான் இங்கு வரவேண்டாம் என்றனான்."

"ஏன் அக்கா, நான் ஏதும் பிழை செய்தனானே?"

"இல்லை"

"அப்போ ஏன் வரவேண்டாம் என்றீங்கள்?"

"இல்லை அபி, உன்னையும் ஜீவனையும் பற்றி தேவையில்லாமல் இங்கு சனங்கள் கதைக்கினம், அதுதான்" என்று இழுத்தாள்...

"ஓ இப்போ எனக்குப் புரிகிறது உங்கள் மனநிலை."

"அபி உன்னைப் பற்றி எனக்கும் ஜீவனுக்கும் தெரியும். ஆனால் நாங்கள் என்னதான் முற்போக்குக் கருத்துடையவர்கள் என்றாலும் இந்த

சமூகத்தை எதிர்த்து ஒன்றும் செய்யமுடியாது” என்று சொன்ன சாந்தா அக்காவைக் கேள்விக்குறியுடன் பார்த்த அபி, இந்த சாந்தா அக்காவா பெண்களின் பிரச்சினைகள் சம்பந்தமாக கதைக்கிறவ என்று ஆச்சரியப்பட்டாள்.

அபி டக்கென்று எழும்பினாள்.

“சாந்தா அக்கா, நான் இனிமேல் இங்கு வரமாட்டன். ஆனால் உங்களின் போலி முகத்தை இன்றைக்காவது காட்டினீர்களே, அதுவே சந்தோஷம்” என்றவள், இலக்கியாவைப் பார்த்து “இந்தப் பெண் குழந்தையும் பாவம்” என்று கூறிச் சட்டென்று வெளியேறிவிட்டாள்.

தனது ‘ருமி’ன் யன்னலைத் திறந்த அபி மலையின் ‘ஸ்னோ’ காட்சியை ரசிக்கும் மனநிலையற்று அப்படியே கோழிச்செட்டையிலான அந்தப் போர்வையோடு தனது ஆத்திரத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ள முயன்றுகொண்டிருந்தாள். □

சுயமதி

பார்த்திபன்

ஊழ்வும் தகவல்கள் சிலவேளை உங்களுக்கு உதவக்கூடும்.

..... அன்றாடம் வத்சலாவுக்கும் எதிர்வீட்டு சிறியையும் மஞ்சளா வையும் கண்டால் பயம்.

..... சாந்தி விரும்பியதால் தயாபரன் திலக்சனையும் கூட்டிக் கொண்டு கனடா போய்விட்டான்.

..... சபாரத்தினமும் கனகேசுவரியும் ஒருவருடன் ஒருவர் பேசிக் கொள்ளாததிலிருந்து பரதமும் பத்மினியும் வெளியில் போவதில்லை.

நான் மீண்டும் எனது தீவுக்கே திருப்பியனுப்பப்பட்டுவிட்டேன்.

எனது தீவு நான்கு பக்கமும் சுவர்களால் சூழப்பட்டது. இந்தத் தீவில் என்னுடன் சேர்த்து உடனிருந்தவை ஒரு புத்தக அலுவாரி, ஒரு கசற் றெக்கோடர், ஒரு செற்றி, ஒரு யன்னல் மட்டும் தான்.

யன்னலாடாக வெளியே எட்டிப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

வீடுகள், மரங்களுக்கு அப்பால் மேலே மிக உயரத்தில் வானம். அதன் நீல நிறம் எனக்குப் பிடிக்கும். அதனால்தான் எனது தீவின் சுவர் களை நீலமாக்கி வைத்திருக்கிறேன். தரைக்கும் நீலம் விரித்திருக்கிறேன். தவிர நாலு சேட்டு நீலக்கலரில் வைத்திருக்கிறேன்.

எனக்கு வானம் பிடிக்கும், அதன் நீலம் பிடிக்கும். பஞ்சு பஞ்சாகப் போகும் மேகங்கள் பிடிக்கும். எனக்கும் அவற்றுக்கும் இடையில் நீண்ட நீண்ட தூரம். எந்த நெருக்கமோ, உறவோ இல்லை. எனினும் அவற்றை எனக்குப் பிடிக்கும் அல்லது அதனால்தான் பிடிக்குதோ என்னவோ.

கசற் றெக்கோடரிலிருந்து மஹாகவியின் 'சிறுநண்டு மணல் மீது படம் ஒன்று கீறும்'பாடல் மெல்லிதாக ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது.

வானம் நீலமாகவே இருந்தது.

பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தேன்.

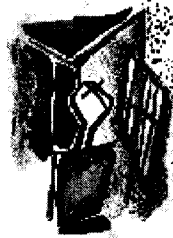
அழுகை வந்தது.

எனது தீவில் மட்டும் தான் நான் அழுவேன். இந்தத் தீவில் இருக்கின்றபோது அடிக்கடி அழுகை வருகிறது. வெளியே போகின்றபோதெல்லாம் அணிந்து செல்கிற சிரிப்பை கழட்டி எறிந்துவிட்டு சுதந்திரமாக அழுவேன். யன்னலுக்கு இது வடிவாகத் தெரியும்.

இப்போதும் அழுதேன்.

முப்பத்தியைந்து வருடங்கள் தாண்டியிருக்கிறேன்.

இதுவரையில் எனது தீவுதான் இடம் மாறியிருக்கிறது. தீவில் எதுவும் மாறவில்லை. என்னாலும் இங்கிருந்து நிரந்தரமாக வெளியே போகமுடிய வில்லை. எவ்வளவுதான் முயற்சித்தாலும் எனது தீவிற்கே மறுபடி மறுபடி என்னைத் திருப்பியனுப்பிவிடுகிறார்கள்.

நானும் என்னைப் பலவகைகளில் பலமாக்கி, எச்சரிக்கையாக்கி வைத் திருக்கிறேன். இருந்தும் என்ன... நான் தோற்றுப்போவதுதான் யதார்த் தம். இல்லையில்லை யதார்த்தம்தான் என்னைத் தோற்கடிக்கிறது.

அழுவதால் ஒன்றும் நடக்காது என்பது எனக்குத் தெரியாததல்ல. அதைவிட அழுவதும் எனக்குப் பிடிப்பதில்லை. அழுகை என்ன எனது விருப்பத்தை விசாரித்துக்கொண்டா வருகிறது. தானாக வருகிறது. இப் போது வருவதைப்போல. தொண்டை பாரமாகியிருந்தது.

அழுதேன்.

யன்னலால் வானத்தைப் பார்த்தபடி அழுதேன்.

எங்கள் வீட்டு சேவலுக்கும் பேட்டுக்கும் எப்போது சண்டை ஆரம்பித்தது என்று எனக்கு ஞாபகமில்லை. நான் அவதானித்த நாளிலிருந்து அவை ஒன்றையொன்று உர்தென்று முகத்தைத் திருப்பி வைத்துக்கொண்டிருந்தன. குஞ்சுகள் தங்கள் பாட்டில். இத்தனைக்கும் அவை ஒரே கரப்புக்குள்தான் இருந்தன.

இந்த ஏனோதானோவை பார்க்கும்போதெல்லாம் எனக்குள் எழும் கேள்வி அந்தச் சின்னக் குஞ்சுகளை இந்த நிலமை பாதிக்காதா என்பதுதான்.

பாதித்தது.

எனக்கென்று ஒரு தீவை நான் முதன் முதலில் அமைத்துக்கொண்ட காலம் எனக்கு இன்னும் ஞாபகமிருக்கிறது.

அப்போது நான் சின்னப்பிள்ளை.

வெளியே போய் என்னைப்போலிருக்கும் மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து கள்ளன் பொலிஸ் விளையாடியேன். போளை அடித்தேன். கோவில் கட்டித் தேர் இழுத்தேன். இலந்தைப்பழம் பொறுக்கினேன். பிள்ளையார் பந்து எறிந்தேன்.

அவர்களைப் பெற்றோர் அவர்களுடன் சேர்த்து எனக்கும் அன்பு காட்டி உபசரிப்புச் செய்தனர். அவர் கள் வாசலில் நான் தினமும் வரம் கேட்டேன்.

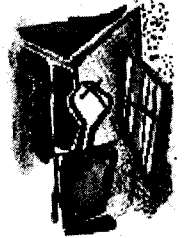
எனக்கும் சில விசயங்கள் பிடிபடும்வரை எல்லாம் உண்மையென்றுதான் நம்பினேன்.

எனது ஏக்கத்தை வைத்து பெரிசுகள் வேடிக்கை பார்ப்பதை உணர எனக்கு நீண்டகாலம் பிடிக்கவில்லை.

எங்கள் தோட்டப் பயிரை மட்டும் வெள்ளாடு மேய்ந்ததாக கதையாள்தார் கள். எங்கள் தோட்டத்திற்கு மட்டும் வேலியில்லையென்று சொல்லிச் சிரித்தார்கள்.

நான் கூசிக் குறுகிப்போனேன்.

இது அவர்களுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது.

என்னைப் பிளந்து, கதை பிடுங்கி, தங்களுக்குத் தீனி தேடுவதற்காக என்னை அணைத்து தங்கள் கூட்டுக்குள் எடுத்து வைத்துக்கொண்டு அந்தச் சமூகப் பிராணிகள் ஓங்கி ஊளையிட்டன.

நான் சிதைந்துபோனேன்.

அழுகை வந்தது.

இந்தப் பிராணிகளுக்கு முன் அழக்கூடாது. இவற்றை ஏறெடுத்துப் பார்க்கக்கூடாது. இந்த உலகம் கெட்டது. இனி எனக்கென்று நானே ஒரு உலகம் செய்துகொள்ள வேண்டும். எனக்கே எனக்கென்று. அதற்குள் எவருக்கும் இடமில்லை.

பழைய சாமான்கள் போட்டு வைத்திருந்த சின்ன அறைக்குள் எனது கட்டிலைப் போட்டுக்கொண்டேன். கதவைச் சாத்தினேன். இரண்டு யன்னல்களில் ஒன்றைப் பூட்டி ஒன்றைத் திறந்து வைத்தேன்.

எனது தீவு தயார்.

வீடு பழைய கால சுண்ணாம்புக் கட்டிடம். அகலமான சுவர்கள். யன்னலில் ஏறி இருக்கலாம். ஏறியிருந்தேன். வேலிக்கப்பாலே என்னைப் போலிருந்தவர்கள் கிட்டியடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

போகவா? சிரிப்பார்கள். போகக்கூடாது. போக மாட்டேன். இவர்களை ஏன் நான் பார்க்கவேண்டும்.

மேலே பார்.

அழகான வானம்.

நீல நிறம்.

அதன் கீழாக வெண் பஞ்சு மேகங்கள் மிதந்து கொண்டிருந்தன. அந்த மேகங்கள் சில நேரங்களில் சில உருவங்களாக மாறும்.

இப்போது அவர்கள் போளையடிப்பார்களா? வாத்தியார் வீட்டு மாங்காய் மரத்திற்கு கல்லெறியப் போயிருப்பார்களா?

இந்த யோசனையேன் எனக்கு?

மேகங்கள் எவ்வளவு அழகு. இத்தனை வேகமாய் அவை எங்கே போகின்றன?

இப்போது அவர்கள் மாங்காயைக் கல்லில் குத்தி, உப்புத்தூள் போட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள்.

ஏன் எனக்கு அழுகை வருகிறது?

கண்ணீர் கண்களை மறைக்க முயன்றாலும் நான் யன்னல் கம்பிகளைப் பிடித்தபடி மேலே ஆகாயத்தை பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்.

எனக்கு ஆகாயம் பிடித்தது. அதன் நீலம் மிகவும் பிடித்தது. ரசித்துப் பார்த்தேன். பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தேன். பள்ளிக்கூடம் போய் வந்து மிச்ச நேரங்களில் எனது தீவுக்குள் வந்து பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன்.

வெளியே எங்கும் போவதில்லை.

யாரையும் சந்திப்பதில்லை.

எனக்குத்தான் எனது தீவு இருக்கிறதே.

“..... மனிதன் ஒரு சமூக விலங்கு. இந்த சமூக விலங்குகள் ஒரு கூட்டமாக வாழும். இந்த விலங்குகளுக்கு ஒன்றையொன்று தேவை. அவ்வப்போது இவை தமக்குள் கடித்துக் குதறினாலும் தமக்குள் அனுசரித்துப்போக வேண்டியது இயற்கை விதியாகும்.....” என்று ஆசிரியர் பாடசாலையில் படிப்பித்தார்.

எனக்கு முழுதாகப் புரியவில்லை. என்னை ஏன் இந்த சமூக விலங்குகள் தம்முடன் சேர்த்துக் கொள்வதில்லை? என்னைத் தேவையில்லையா?

நான் எனது தீவிலிருந்த நேரங்களிலெல்லாம் யோசித்துப் பார்த்தேன். எப்படியும் ஏனைய பிராணிகளுடன் கூட்டுச்சேர்ந்தால்தான் வாழ முடியும் என ஆசிரியர் நம்புகிறாரா?

எதற்கும் எனது காயங்கள் ஆறட்டும். இன்னொருமுறை முயற்சித்துப் பார்க்கலாம். அதுவரை இந்தத் தீவே எனக்குப் பாதுகாப்பு. எவ்வளவு சுதந்திரமான தீவு இது. சொல்லாலும், சிரிப்பாலும் காயப்படுத்துகிற எதிரிகள் இங்கு வர அனுமதியில்லை.

எனக்கா ஒன்றும் இல்லை.

எவ்வளவு பரந்த ஆகாயம். அதன் நீல நிறம். அதன் கீழ் தவழ்ந்து கொண்டிருக்கும் வெள்ளை மேகங்கள். எவ்வளவு அழகு.

கடல்கள் பல கடந்து நான் நாடுகடத்தப்படுவேன் என கொஞ்சமும் நினைத்துப் பார்த்திருக்கவில்லை.

புதிய இடம்.

புதிய மனிதர்கள்.

புதிய சமூகம், புதிய விலங்குகள்.

இங்கே நான் மற்றவர்களுடன் கூட்டாக வாழ முயற்சித்துப் பார்க்கலாம். சிலவேளைகளில் சரிவரக் கூடும். அப்படி நடந்தால் எவ்வளவு நல்லது. எனக்கென்று ஒரு தீவை நான் உருவாக்கத் தேவையில்லை. தனித்திருந்து வானம் பார்க்கத் தேவையில்லை.

என்னைப் புனரமைக்கும் முயற்சியில் முழுமையாக இறங்கினேன். என்னுடன் நானே சண்டைபிடித்துக்கொள்வதென்பது எவ்வளவு சுலபமான தில்லை. காயங்கள் விரைவில் காய்ந்துவிடுவதில்லை. அவற்றை மூடுவதற்

காக சிரிப்புச் செய்து அணிந்து கொண்டேன்.

புது ஆரம்பம்.

அவனை நான் சந்தித்தது தற்செயல்தான். அப்போது அவன் கவிதை களை மனதில் வைத்திருந்தான். எனக்குச் சொல்லிக்காட்டினான். எனக்கு உடனேயே கவிதைகளுடன் அவனையும் பிடித்துப் போயிற்று. அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் அவனுக்கும் எனக்கும் நெருக்கம் வந்தது அதிசயம்தான். எனது ஏக்கமும் காயங்களும் அவனது பண்பும் இதற்கு காரணமாயிருக்கலாம்.

நாங்கள் ஒன்றுசேர்ந்து நாங்கள் விரும்பும் உலகையும் மனிதர்களையும் எழுத்தால் செய்தோம். எமது உலகில் எமக்குப் பிடித்தமானவைகளுக்கு மட்டும் இடமளித்தோம்.

இந்த உலகம் சரிவருமா? என்று எங்களை நாங்களே கேட்டு, கடைசியில் நாங்களாவது அங்கு போய்ச் சீவிப்போம் என்று உறுதியெடுத்தோம்.

நான் மிக மகிழ்ச்சியாக இருந்தேன். எனக்கென்று தனித் தீவு இனித் தேவையில்லை. வெளியே மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடன் நான் சேர்ந்துகொள்வேன். அவர்கள் என்னைச் சேர்த்துக்கொள்வார்கள்.

எனது காயங்கள் மாறாவிட்டாலும் மறந்துபோயின.

நாங்கள் ஒன்றாகக் கனவு கண்டோம். ஒன்றாக எழுதினோம்.

பிறகு அவன் தனக்கென ஒரு துணை தேடிக்கொண்டான். எனது உலகம் இன்னும் விரிந்தது. ஆதரவின் இன்னொரு பரிமாணம் கிடைத்தது. நான் மறுபடி ஒருமுறை குழந்தையாகினேன். என்ன ஆனந்தம்.

அவர்களுக்கு குழந்தை பிறந்தது.

இப்போது எனக்கு மூன்றாவது பரிமாணமும் கிடைத்தது.

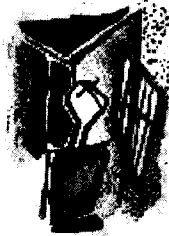
எனக்குக் குழந்தைகள் பிடிக்கும். மிகவும் மிகவும் பிடிக்கும். குழந்தைகள் உலகத்தில் வாழ எனக்கு இன்னும் பிடிக்கும்.

குழந்தையை எனது முதுகில் ஏற்றி யானையாகி னேன். அதுக்குச் சிரிப்புக்காட்ட குரங்கானேன். அடி வாங்கினேன். முத்திரத்தால் நனைந்தேன். அது ஓடி வந்து என்னில் தாவி ஏறுமபோது எனக்கு எல்லாம் மறந்துபோனது.

என்ன இனிமையான உலகம். அதிசயங்கள் என்னெவெல்லாம் கொட்டிக் கிடக்கின்றன.

இந்த மனிதர்களுடன் நான் கொண்டிருக்கும் உறவுக்கு எனக்குப் பெயர் தெரியவில்லை. அது ஏதோ ஒன்று.

எல்லாம் நிரந்தரமா என்ன?

நாங்கள் வேறு உலகம் போகின்றோம் என்று ஒருநாள் அவன் புதுக் கவிதை எழுதினான்.

நான் அதிர்ந்துபோனேன்.

அப்ப நாங்கள் குடியிருப்பதற்காகச் செய்த உலகம்? என்று கேட்டேன்.

இப்போது நாங்கள் இருப்பது உண்மை உலகம். இனி நாங்கள் போகப்போவதும் உண்மை உலகம்தான். உண்மையைப் புரிந்துகொள். யதார்த்தமாய் வாழப் பழகிக்கொள் என்றான்.

எனக்குப் புரியவில்லை.

உலகங்களைப்பற்றி ஒவ்வொருவரும் கொண்டிருக்கும் வரைவிலக்கணங் களை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

ஆனால் ஒன்று மட்டும் புரிந்தது. என்னைத் திரும்பவும் எனது தீவுக்கே திருப்பியனுப்பப்போகிறார்கள். என்னால் தாங்க முடியவில்லை. ஐயோ... வேண்டாம் தயவு செய்து வேண்டாம். யாரின் காலை நான் பிடித்துக் கெஞ்சலாம்.

எனக்கு உங்களைத் தவிர வேறு யாரையும் தெரியாது என்று இரந்தேன்.

உலகம் பெரியது. தவறு யாருடையது என்று கேட்டான்.

இவர்களுக்குத் தெரியுமா எனது தீவைப்பற்றி... அதன் தனிமைப்பற்றி... அதன் கொடுமைப்பற்றி... நான் எவ்வளவு கடுமையாகப் போராடி மிகவும் கஷ்டப்பட்டு எனது தீவிலிருந்து தப்பி வந்திருக்கிறேன். இப்போது மீண்டும் அங்கே கொண்டுவரப் விடப்போகிறார்கள். எனது உணர்வுகளுக்கு மொழி யில்லை என்பதால்தான் அது யாருக்கும் கேட்கவில்லையா?

உண்மையில் கேட்கவில்லையா?

நாங்கள் போய் வருகிறோம் என்று எல்லோருமாகப் போய்விட்டார்கள்.

குழந்தையும் போய்விட்டது. எனக்கு எல்லாமாக இருந்தது. அதுவும் போய்விட்டது. இப்போது யானையும் குரங்கும்தான் மிஞ்சிப்போயிருக்கின்றன.

நான் அவர்களை விளங்கிக்கொள்ள முயற்சித் தேன்.

அவர்கள் வாழ்தலை அவர்கள்தான் தீர்மானிக்கலாம்.

அவர்கள் குழந்தையை அவர்கள்தான் வைத்திருக்கலாம்.

அவர்கள் வானத்தில் பறந்த கையோடு நான் துண்டு துண்டாகச் சித் திய நிலையில் எனது தீவுக்குத் திரும்ப வந்தேன்.

நான்கு பக்கமும் சுவர்களால் சூழப்பட்டது எனது தீவு. ஒரு செற்றி, ஒரு கசற் றெக்கோடர், ஒரு புத்தக அலுவாரி, ஒரு யன்னல் இவை மட்

டும்தான் இப்போது என்னோடு.

செற்றியில் அமீரின் இமாஜினேசனை ஒலிக்க விட்டு, ஒரே ஒரு யன்னலின் வழியாக வெளியே வெறித்துப் பார்த்தேன்.

எனக்கு மிகவும் பழகிப்போயிருந்த, இடையில் பலகாலம் பார்க்காம விருந்த அதே ஆகாயம். அதே நீல நிறம்.

அழுகை வர வாய்விட்டு அழுதேன். தொடர்ந்து அழுதேன்.

ஏன் எனக்கு இப்படி?

நான் மட்டுமேன் தீவில்?

வாழ்தல் நீண்டது. நான் மறுபடி என்னைத் தயாரித்துக்கொள்ள வேண்டும். எனக்கான சொந்தத்தை நான் மறுபடி வரையறுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

வெளியே, மேலே... அதே ஆகாயம். அதன் நீல நிறம்...

அந்தக் குழந்தை இப்போது யார் முதுகில் ஏறும்? என்னைத் தேட மாட்டாதா?

அழுகை அழுகையாக வந்தது.

ஏன் திரும்பத் திரும்ப அதையே நினைக்க வேண்டும்.

இதோ பார். மேலே பார். எவ்வளவு பரந்த ஆகாயம். அதன் கீழாக மிதந்து கொண்டிருக்கும் மேகங்களின் அழகைப் பார்.

அவர்கள் இப்போது போன உலகத்தில் யாருடன் சேர்ந்து கூழ் குடிப் பார்கள்? யார் காயங்களுக்கு ஒத்தடம் கொடுப்பார்கள்?

அழுகை அழுகையாக வந்தது.

செற்றியில் விழுந்து அதை நனைத்தேன்.

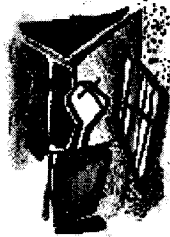
எனது தனிமையை விரட்ட ஒரு புது வழி கண்டு பிடித்தேன். வேலை. வேலை. வேலை.

தகரங்களையும் இரும்புத் தூண்களையும் பத்து மணித்தியாலத்திற்கு மேலாகச் சுமக்கையில் வேறு பாரங்கள் எப்படி நினைவு வரும்? வேலையை எனக்கான போதைமருந்தாக்கிக்கொண்டேன். வேலைத்தளம் வேறு உலகம். அங்கு மனிதர்களை விட பொருட்கள்தான் அதிகம் இருந்தன. உணர்வுப் போராட்டங்கள் எதற்கும் இடமில்லை. சுகமான பாரங்கள்.

தனிமையில் இருக்கின்ற நேரங்களைக் குறைத்து என்னை எதிலாவது ஈடுபடுத்து கையில் ஒருவித வெற்றி இருக்கத்தான் செய்கிறது.

அதைவிட இருக்கவே இருக்கிறது எனது தீவு.

இனிமேல் கவனமாயிருக்க வேண்டும். எனது தீவை விட்டு வெளியே

போகவேண்டி வரும்போது வெளி உலகோடு அவதானமாயிருக்க வேண்டும். மறுபடி என்னோடு உறவு சேர்த்து தங்களுக்குத் தேவையானபோது அறுத்துக் கொண்டுபோவதற்கு அல்லது யதார்த்தம் அப்படி என்று சொல்வதற்கு விடக்கூடாது. யாரோடும் சேர வேண்டாம். ஏமாற்றுவதற்குப் பலர் தயாராக இருக்கிறார்கள். என்னைத் தங்கள் உலகத்தில் சேர்த்துக் கொண்டு விட்டதாகக் கூறிக்கொண்டு சமயம் வரும்போது என்னை மறுபடி எனது தீவுக்கே திருப்பியனுப்பி விடுவார்கள். அவர்களைப் பொறுத்தவரையில் அது யதார்த்தம். எனக்கு மறுபடி மறுபடி செத்துவிடுவது.

வெளியே போகையில் எனது சிரிப்பை எடுத்து அணிந்துகொண்டேன். எனது ஒரே ஒரு கவசம் அதுதான்.

என்னைத் தனக்குப் பிடித்திருப்பதாகச் சொன்னாள் அவள்.

இப்படி எனக்குச் சொல்லப்பட்டது இது முதல் தடவை. நான் திகைத்துத் தான் போனேன். நிலைகுலைந்துபோனேன். பலவீனமான இடங்களில்தான் தாக்குகிறார்கள்.

எனக்கு நிறைய அனுபவங்கள். எனது பழைய காயங்கள், எனது தீவு இவைகளை நினைத்து இம்முறை நான் மிகவும் எச்சரிக்கையாக இருந்தேன். மறுபடி மறுபடி பிய்ந்துபோனால் எப்படித் தாங்குவேன்.

அவள் விருப்பத்தை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதற்கு கால அவகாசம் தேவை. எப்படியாவது இழுத்தடிக்கவேண்டும். சும்மா சொல்லக் கூடாது. சில விசயங்களில் வெளியுலகம் என்னைக் கெட்டிக்காரனாக்கியிருக்கிறது.

காலத்தை இழு இழு என்று இழுத்தேன்.

இப்போது எனக்கு அவனையும் பிடித்திருக்கிறது என்றாள்.

எவ்வளவுதான் நான் எச்சரிக்கையாக இருந்தாலும் கவலை வருவதைத் தடுக்க முடியவில்லை. சகித்துக்கொண்டேன். இதென்ன புதிசா எனக்கு.

எனக்கு குழப்பமாயிருக்கு முடிவெடுக்க என்றாள்.

ஆக, ஒரு சிக்னல் தரப்படுகிறது தனக்குத் தேர்வு இருப்பதாக. இம்முறை நான் தப்பிவிட்டேன். என்னை யாரும் எனது தீவுக்குத் திருப்பியனுப்ப முடியாது. ஏனென்றால் அங்கேதானே இன்னும் நான் இருக்கிறேன்.

சில காலம் செல்ல, அவள் தனது துணையுடன் வந்து எனக்கு அறிவுரை சொன்னாள், இப்படியே எத்தினை காலத்திற்கு தனியே இருப்பதாக உத்தேசம் என்று.

நான் பதில் சொல்லவில்லை. மற்றவர்களுக்குப் புரியாத பதிலை நான் சொல்லி என்ன லாபம்.

எனது தீவுக்கு வந்து, யன்னலூடாக ஆகாயத்தைப் பார்த்தபடி ஒரு பாட்டம் அழுது தீர்த்தேன்.

மறுபடி அவளைக் காணவேயில்லை.

தற்செயலாகத்தான் எனக்கும் அவர்களுக்கும் தொடர்பு ஏற்பட்டது. நான் எவ்வளவோ கவனமாக இருந்தும் இது நடந்துவிட்டது. இதுதான் எனது பலவீனம் என்றேனே. மனிதன் ஒரு சமூக விலங்கு என்று ஆசிரியர் சொல்லியிருக்கிறார்.

அவர்களுடன் பழகியதற்கு எனக்கு வழக்கம் போல் பெயர் தெரிய வில்லை. ஆனால் அப்படி ஒன்றிவிட்டேன்.

எனது பலவீனம் எனக்கு இப்போது தெரிந்தது. நான் சிறிசாக இருந்த காலங்களில் எனக்குக் கிடைக்காததைத் தேடி மனம் அலைந்து கொண்டிருந்திருக்கிறது. எங்காவது கிடைத்துவிட்டால் அவ்வளவுதான். எனது பாதுகாப்பு, எச்சரிக்கையெல்லாம் தூளாகிவிடுகின்றன.

எனக்கு மறுபடி எனது தீவு மறந்துபோயிற்று. அந்த யன்னல், நீல வானம், மேகங்கள்... எதுவும் தேவைப்படவில்லை.

என்னைச் சுற்றிலும் மனிதர்கள் இருப்பதுபோல் உணரையில் நான் உண்மையில் மகிழ்ந்துதான் போனேன்.

அவர்கள் வீட்டிலும் குழந்தை வந்தது.

எனது உலகம் இன்னும் இன்னும் விரிந்தது.

நீண்டகாலத்தின் பின் நான் மீண்டும் யானையாகினேன். குரங்கானேன். ஆனந்தம்.

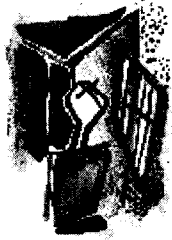
எப்போதாகிலும் யாராவது என்னிடம், உனக்கென்று சொந்தங்கள் வேண்டாமா என்று கேட்கையில் சிரிப்பு வந்தது. முட்டாள்களா நான் என்ன நான்கு பக்கமும் சுவர்களால் சூழப்பட்ட தீவிலா இருக்கிறேன். நன்றாகப் பாருங்கள். என்னைச் சுற்றிலும் எனக்கு ஆதரவு காட்டும் மனிதர்கள். என்னை நன்றாக அடை யாளம் கண்டுகொள்ளும் குழந்தைகள்.

எனக்கும் சந்தோசத்திற்கும் அப்படி ஒரு உறவு. மறுபடி அது நிகழ்ந்தது.

எங்களுக்கு ஒன்றுமில்லை. ஆனால் நீ வந்து போவதை தெருவில் கிடக்கிற கண்கள் கவனித்து வாய்கள் தவறாகப் பேசலாம். அதனால்... என்று அவன் சொன்னபோது நான் திரும்ப துண்டு துண்டாய் உடைந் துபோனேன்.

மீண்டும் உறவு அறுக்கப்பட்டது. மீண்டும் ஒரு நிராகரிப்பு. என்னை எனது தீவுக்குத் திருப்பியனுப்புவதற்கான ஆயத்தம் ஆரம்பமாகி விட்டது.

என்னால் ஒன்றும் சொல்ல முடியவில்லை. எனது மொழி உணர்வி லிருந்து வெளியில் வருவதற்கிடையில் செத்துப்போனது.

மிகவும் சிரமப்பட்டு எனது சிரிப்பை எடுத்து அணிந்துகொண்டேன். எனது காயங்களை மூடிக் கட்ட என்னிடமிருக்கும் ஒரே ஒரு பான்டேஜ் அதுதான்.

தெருவில் கிடக்கின்ற வாய்களும் கண்களும் இத்தனை நாள் எங்கே போயிருந்தன, இன்றுவரை உங்களுக்கு என்ன செய்தன என்று நான் அவர்களை கேட்க முடியாது.

அவர்கள் குடும்பம், அவர்கள் வாழ்தல்பற்றி அவர்கள் மட்டுமே தீர்மானிக்கலாம்.

இதே தெருவில் இதே வாய்களுடன்தான் நாங்கள் கதைக்கவேண்டும் என்பதும், இதே கண்களைத்தான் நாங்கள் பார்க்கவேண்டும் என்பதும் தான் யதார்த்தம் என்று அவர்கள் மேலதிக விளக்கம் தந்தார்கள்.

இப்போதுதான் தெரியவந்த யதார்த்தத்தின் முன் நான் திடீரென ஒன்று மில்லாதவனாகிப் போனேன். என்னைச் சுற்றி இருந்தவர்கள் காணாமல் போனார்கள். மழலைச் சத்தம் நான் தொடமுடியாத நீண்ட தூரத்திற்குப் போய்விட்டது.

நான் மறுபடி எனது தீவுக்கு திருப்பியனுப்பப்பட்டேன்.

இது நான்கு பக்கமும் சுவர்களால் சூழப்பட்ட எனது தீவு. ஒரு செற்றி, ஒரு புத்தக அலுவாரி, ஒரு கசற் றெக்கோடர் என்பவற்றுடன் ஒரு யன்னலும் இருந்தது. அதனருகில் வந்து வெளியே வெறித்துப் பார்க்கிறேன்.

அதே வானம். நீலமாய் மேகங்களால் மூடியும் மூடாமலும் இருக்கிறது.

எவ்வளவுதான் அடக்கி வைத்தாலும் துக்கம் தொண்டையையும் பிய்த துக்கமாண்டு வெளியில் வந்துவிட்டது. கண்கள் கன்னங்களை ஈரமாக்கினாலும் வெப்பமாயிருந்தது.

இது எனது தீவு. இங்கு நான் அழலாம். தாராளமாக அழலாம். சத்தம்போட்டு அழலாம். எந்தப் பொய்யான அனுதாபங்களும் பரிதாபங்களும் இங்கு என்மீது பட முடியாது.

நீ எங்களிலை ஓராள் என்று சொன்னார்களே...

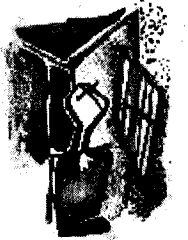
மற. மற.

இதோ பார். ஆகாயம். அதன் நீல நிறத்தைப் பார். எவ்வளவு அழகு.

உனக்கும் எங்களுக்கும் இடைவெளி வரக்கூடாது என்றார்களே.

மறந்துவிடு. தயவுசெய்து மறந்துவிடு. சொற்களுக்கெல்லாம் உயிர் இருக்க வேண்டுமென்றில்லை. நினைவுகள் என்னைப் பிய்த்து துண்டாக்குவதைவிட வேறொன்றும் நடக்காது.

எல்லாவற்றையும் மறக்கத்தான் வேண்டும்.

அதுதானே யாதார்த்தம்?

ஏனோ தெரியவில்லை போட்டோ அல்பம் எடுத்துப் பார்க்கவேண்டும் போலிருந்தது. பார்த்தேன்.

என்னைத் திரும்ப எனது தீவுக்கே திருப்பியனுப்பி வைத்தவர்கள், எனக்கு யதார்த்தம் விளக்கியவர்கள்... எல்லோரும் இருந்தார்கள். எனது குழந்தைகளும் இருந்தார்கள். போட்டோவிலிருந்து இறங்கி வந்து என்னோடு விளையாடினார்கள். என் தலைமயிரைப் பிடித்து இழுத்தார்கள். தோள்மீது ஏறினார்கள். தூக்கச்சொல்லிக் கைகளை நீட்டினார்கள். என்னைத் தேடினார்கள்.

ஏன் மனசு பாரமாகிறது. ஏன் கண்ணீர் தொடர்ந்து வருகிறது. எனக்கு இந்தத் தீவுதான் சாத்தியம் என்று மறுபடி மறுபடி நிரூபிக்கப்பட்டுவிட்டதே. பிறகேன் நான் அழவேண்டும்.

என்னை நான் மறுபடி புனரமைத்துக்கொள்ள வேண்டும். திரும்ப சிரிப்பை அணிந்துகொள்ள வேண்டும். இனிமேலாவது மிக எச்சரிக்கையாயிருக்க வேண்டும். யாருடனும் நெருங்கிப் போகக்கூடாது.

ஆனால்...

எனது பலவீனம் எனக்குத் தெரியும். நான் சின்னவனாக இருந்த போது எதற்கெல்லாம் ஏங்கினேனோ அது இப்போது கிடைத்தாலும் நான் விழுந்துவிடுவேன். எனது உறுதி, எச்சரிக்கை, பாதுகாப்பு எல்லாம் இருந்த இடம் தெரியாமல்போய்விடும்.

என்ன செய்ய?

இன்னொரு யதார்த்தத்தைச் சந்திக்கும்வரை இந்தத் தீவுதான் எனக்குச் சொந்தம்.

அல்பத்தை முடி வைத்துவிட்டு திரும்ப யன்னலடிக்கு வந்து வெளியே பார்க்கிறேன்.

அந்த வானத்துக்கும் எனக்கும் நீண்ட தூரம். என்னோடு எந்தச் சம்பந்தமும் அதற்கில்லை. அதனால்தானோ என்னவோ என்னால் அந்த வானத்தை ரசிக்க முடிகிறது. தொடர்ந்து பார்த்துக்கொண்டிருக்க முடிகிறது...

... கண்ணீர் வரும்வரைக்கும். □

அவியாபக ஜெத்சேம் 24ம் செப்டம்பர்

நா. கண்ணன்

கே.கே.ராஜா

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aayanaham.org

கே.கே.ராஜா
2007

நேற்றுக் குத்தியது போலுள்ளது. கருவேலி முள்ளா இல்லை வேறு ஏதாவதா என்று நினைவில் இல்லை. குத்தாசி வைத்து தோண்டி எடுத்த பின்னும் முள்ளின் கரு உள்ளேயே தங்கிவிட்டது. கொஞ்ச நாள் கழித்து புரையோடிப்போனது. காலில் குத்தியதா, நெஞ்சில் குத்தியதா வென்று தெரியவில்லை. முள் குத்திய அன்று கடுஞ்சினத்தில் வெய்யில் தாக்கிய ரூபகம் உண்டு. வீடு வருவதற்குள் வீங்கிவிட்டது. ஆத்தா எண்ணெய் தடவி ஒத்தடம் கொடுத்தபோதெல்லாம் வலித்தது. பின்னாலும் வலித்தது. என்றும் வலித்தது.

வலியுடன் வரும்வழியில் அரசமரத்தின் இடுப்பில் ஆழமாக யாரோ கத்தியால் கிழித்திருந்தனர். எனக்கு இரத்தம் வடிந்தமாதிரி அதன் உடலிலிருந்து வெள்ளையாக பால் வடிந்துகொண்டிருந்தது. தொட்டால் பிசுக்கு, பிசுக்கு என்றிருந்தது. இந்தப் பாலில் வந்து விழுந்து செத்துப்போயிருந்தன சின்னப் பூச்சிகள். ஒன்றின் கண்ணீருக்கு ஒத்தடம் கொடுக்கப்போய் களப்ப லியாகி வலியுடன் வலியாய், இரணமுடன் இரணமாய், நிணமுடன் நிணமாய் வலியும் சாவும் ஒட்டி வாழ்ந்துகொண்டிருந்தன வழியெங்கும்.

அந்த மாலையில்தான் பாலகிருஷ்ணன் சுகுமாரைப் பூப்பந்து மட்டையால் விளாசினான். விளையாட்டின் வம்புகள் தடிக்கும்போது கைத்தடிபோல் ஆகிவிடுகின்றன பூப்பந்து மட்டைகள். ஒரே அடி. மட்டை உடைந்தது. சுகுமாரின் மண்டையும்தான்! இரத்தம் பிரிஷ்ஷாக பீச்சி அடித்தது. இரத்த வாடை கண்ட தெருவோர வெறி நாய் சுகுமாரைத் துரத்தத் தொடங்கியது. தலைவலியுடன் திருகுவலியும் சேர்ந்ததுபோல் அவன் ஒழுகும் தலையுடன், கிடைக்கும் கல்லை வைத்து நாயைக் கிட்டவராமல் தடுக்கும் முயற்சியில் தடுக்கிவிழுந்து காலில் சிறாய்ப்பு வேறு. இத்தனைக்கும் பாலகிருஷ்ணன் இவனுக்கு இதுவும் வேண்டும், இன்னமும் வேண்டுமென கூவிக் கூவிச் சிரித்தான்

நாய்கள் கோரமானவை. வெறி நாய்கள் இன்னும் கோரமானவை. வீட்டின் கொல்லையில் நேற்றுத்தான் ஆறு குட்டி போட்ட நாய் ஆசுவாசப்படுத்திக்கொண்டிருந்தது. வெறி நாய்க்கு பிரசவ இரத்தத்தின் வாசனை தெரிந்து வந்துவிட்டது. வந்தவுடன் ஒரே கவ்வில் ஒரு குட்டியின் வயிற்றைக் கிழித்து எறிந்தது. தாய் நாய் கோரமாய்ப் போர்செய்தபோதும், போரின் முடிவில் அத்தனை குட்டிகளும் சின்னா பின்னமாக்கப்பட்டன. கொல்லை பூராவும் இரத்த வெள்ளம். இரத்தவாடை ஒரு வாரத்திற்கு அடித்தது.

இந்த நாய்கள் தின்றுவிடக்கூடாதே என்று ஆத்தா, காராம்பசுவின் உயிர்க்கொடியை ஒரு ஓலைப்பாயில் வைத்துக் கட்டி, ஊர் ஓரத்து ஆல மரத்து கிளைகளில் கட்டிவரச் சொன்னாள் வீரனிடம். அவன் போகும் வழியெல்லாம் இரத்தச் சொட்டு வழிகாட்ட அவனைத் துரத்தத் தொடங்கின ஊர் நாய்கள். கையில் தடியுடன் சென்றதால் மரமேறி ஓலைப்பாயை மரத்தில் கட்டிவிட்டான். ஆத்திற்கு குளிக்கக்கொள்ளப் போகும்போதெல்லாம் வீச்சுமெடுக்கும். உயிர்க்கொடி காய்ந்து கருகாகும் வாடை. இப்படிக்காக்காவிட்டால் காராம்பசுவின் பால் வற்றிவிடும் என்கிறாள் கண்டிப்பாய்

அம்மம்மா. மரத்தில் கட்டிவிட்டு வீடு வந்துசேர்வதற்குள் வீரனின் கையைக் கடித்துவிட்டது ஒரு நாய். பையைத் தூக்கிய கையில் இருக்கும் வாசத் தைக் கண்டுகொண்டு பதம்பார்த்துவிட்டது தெரு நாய். வீரனுக்கு வெறி வந்துவிடுமென்று ஊரே கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. அவன் நாய் போலக் கத்திக் கத்திச் செத்தான் என்று ரொம்ப நாளைக்கப்பறம் வீடு திரும்பிய என்னிடம் சொன்னார்கள்..

நாய்கள் கோரமானவை என்றால் இந்த நாய்களை வேட்டையாடும் முனிசிபாலிடிச் சிப்பந்திகள் செய்யும் கொடுமைகள் இன்னும் மோசம். சத்தம் போடாமல் வந்து நாயின் கழுத்தில் கம்பிக் கயிறறை இறுக்குவான் ஒருத்தன். நாய் உறுமித் திமிரும்போது ஒரே போடு தலையில். நாயின் வாயில் இரத்தம் வழியும். இரத்தம் சொட்டச் சொட்ட தெருவில் இழுத்துக் கொண்டுபோன தடம் கொலையின் சாட்சியாய் நெஞ்சிலே நின்று விடுவ துண்டு.

இந்த நாய்களை வேட்டையாடிப் பழக வேண்டும் என்பான் ஒரு இயக்க நண்பன். இந்தமாதிரி ஒரு பத்து நாய்களை கிணற்றில் அள்ளிப்போட்டு, ஆளை கயிறு கட்டி தொங்கவிடுவார்களாம். நாயின் வாயில் அகப்படாமல் கையின் தடி கொண்டு ஒவ்வொரு நாயாகச் சாகடிக்க வேண்டும். கரணம் தப்பினால் மரணம். கைத்தடி நழுவினாலோ, கயிறு அறுந்து விழுந்தாலோ, மேலே உள்ளவன் கவனக் குறைவாகக் கயிறை நழுவிட்டாலோ அகோர இரத்தக் களரிதான். இப்படிச் சிணற்றில் வைத்து நாயடித்துப் பழகும் போதுதான் களத்தில் துவக்குகொண்டு எதிரியைக் காவெடுக்கமுடியும் நண்பா.

பல்கலைக்கழக வளாகத்தில் ஒரு வெறி நாய் புகுந்து, இருக்கின்ற நாயையெல்லாம் கடித்துவிட்டது. இப்போது அத்தனை நாயையும் தற்காப்புக் கருதி கொல்லவேண்டும். இல்லையெனில் அத்தனை நாய்க்கும் வெறி பிடித்து, இன்னும் நாய்களையும் குழந்தைகளையும் கடித்துவிடும். அப்ப ளத்தை கையில் வைத்துக்கொண்டு பிராக்குப் பார்த்துக் கொண்டு வந்த சின்னத்தம்பியின் ஆடுசதையைப் பதம்பார்த்துவிட்டது ஒரு நாய். அப்பளம் போன வருத்தம், கடிவாங்கிய நோவு மற்றும் தொப்புளைச் சுற்றி மருத்துவர் குத்திய ஊசியென அவனது வலிகள் பன்மடங்காயின. எனவே மற்றவர் வலியைக் குறைக்க எண்ணி தாமசு தடிக்கம்புடன் ஒருநாள் கிளம்பி. நாயையெல்லாம் தடியால் அடித்துக் கொன்றான். பல்கலைக்கழகத்தில் முனைவர் பட்டம் பெறும் அவன் இப்படி நாயடித்து கொஞ்சமும் அழகாய் இல்லை. அவனிடமே சொன்னேன் இதை. இலக்கிய விமர்சகனாகப்போகும் போது அடுத்தவன் கதையைக் கிழித்துக் குதற இது ஒரு பயிற்சி என்று சொல்லிச் சிரித்தான்.

எத்தனை நாய்களைக் கொன்றுகுவித்தால் திறமையான விமர்சகனாக லாமென அவனிடம் கேட்டுத்தெரிந்துகொண்ட கதைகளை எண்ணும்போ தெல்லாம் விமர்சனம் கருதி அவைகளை வெளியிடுவதில்லை.

கொல்லுதலும் ஆக்கமும் ஒன்றையொன்று சார்ந்தவையென்று சொல்லு

வோர்களும் உண்டு. ஒன்றை அழித்து நிர் மூலமாக்கிவிட்டோமென மார் தட்டும்போது தான் இன்னொரு கிளை மெதுவாய் உரு வாகி எட்டிப் பார்க்கும். கிளைகளை ஒடித்து, ஒடித்து மரத்தை மொட்டையாக்கும் அங்கு விமாலாக்களைக்கண்டு புத்தி சொல்ல புத்த பிரான்கள் பிறந்த வண்ணம் உள்ளனர்.

கொல்லும் வெறியே ஆக்கத்தின் ஊற்று என்று சொல்லித் துவக்குத் தூக்கிய கை யில் பேனாவைத் தூக்கு என்பது, ஒரு போக்கு.

ஆக்கத்தின் குரல்வளையை வன்முறை கவ்வும், ஆக்கம் மீண்டும் வெல்லும்.

ஆனாலும் இந்த இரணங்கள் மறைய நாளாகின்றன. என்றோ குத்திய முள் இன் றும் வலிப்பதுபோன்று. அப்பா கிராமம், கிராமமாக நடப்பார். காலை அழுக்கிவிடச் சொல்வார். அப்போதுதான் தெரியும் அப்பா வின் கால்வெடிப்புகள். பித்த வடிவு. பாளம், பாளமாக. கால் வரண்ட நிலம்போல் வெடித் திருக்கும். உள்ளுக்குள் வலிக்கும் என்பார் அப்பா.

உள்வலிகள்தான் எத்தனை! ஊமைக் காயங்களைக் கண்டுகொண்டு ஒத்தடம் கொடுப்பது எளிதல்ல. வலி இங்கேயா? அங்கேயாவெனத் தெரியாது எல்லாவிடத்தி லும் வலிக்கும். ஊமை கண்ட கனவைச் சொல்லப்போய் ஒரே அலங்கோலம். ஊமை கண்ட கனவும் பழுது. அதன் வெளிப்படும் பழுது. உள்வலி என்பது இதுதான் போலும். அதனால்தான் அதற்கு ஊமைக் காயம் என்று பெயர்போலும்.

அக்கா கொடுத்த தயிர்ச்சாதம் டிபன் பாக்ஸில் அப்படியே இருந்தது. அவசரமாக வந்தபோது கவனிக்கவில்லை. பெரிய டேபி ளின் ஓரம் குறிபார்த்துக் காயைப் பதம் பார்த்துவிட்டது. உயிர் போய்விட்டது போன்ற வலி. கொட்டையில்தான் உயிர் இருக்கிறது என்று சொல்லும் ஊர்ப் பெரிசு. இசக்கி மகன் பெரியகருப்பனை கொட்டையை

நசுக்கிக் கொண்டுபோட்டுவிட்டு தூக்கில் தொங்கப்போட்டுவிட்டனர். உள்வலிகள் உயிரைக் குடிக்கக்கூடியன. சில நேரங்களில் ஏடாகூடமாக அந்த இடத்தில் கை, கால் பட்டுவிட்டால் உயிர்போய்விடும் வலியால். அன்று பட்ட காயம் அது.

அப்பா இருந்த மாதிரித்தான் இருந்தார். இல்லை, கிடந்தார். ஊர்கூட இருந்த மாதிரித்தான் இருந்தது. ஆனாலும் அப்பாவிற்கு உயிர் இல்லை. அப்பா இருந்த ஊருக்குப் போனபோது வீடு அப்படியேதான் இருந்தது. ஆனால் எங்கள் சின்னக் குரல்கள் இல்லை. கன்று சுற்றிய கொல்லை இல்லை. களை இழந்த வீடாக, உயிரற்று இருந்தது அது. எல்லாமே அப்படியே இருப்பதுபோல் இருந்தாலும் எல்லாமே அப்படியே இல்லை என்பதுதான் உள்வலி. முகத்தில் தெரியும் சிரிப்பிற்குள் புதைந்துகிடக்கும் இனத் தெரியாத முள்வலி.

முள்வலிகள் நிரம்பிய வாழ்விற்கு மனதுகூட ஒத்துப் போகிறது. வலியே வாழ்வாகி வலித்துப் போனது. வலி என்று, யாரால் ஆரம்பமாகியது எனத் தெரியாமல் வலியுடன் அலையும் வாழ்வாகிப் போனது. தூங்கும் போது சிலநேரம் தூக்கிவாரிப் போடும். உடல் வேர்த்திருக்கும். கெட்ட சொப்பனம் கண்டால் கொழுமோர் குடி என்று சொன்ன பாட்டி கண்ட சொப்பனங்கள் எத்தனையோ?

வலியைப்பற்றிச் சொல்லப்போய் அதில் கருத்து வேறுபாடு வந்து அதன் வேதனையும் வலியாகிப் போனது. வலிகள் சூழ்ந்த உள்ளத்திற்கு வேலியும் உண்டு. வேலி கொண்ட படிமங்கள் முகங்கள் ஆகின்றன. முகங்கள் திரும்பத் திரும்பக் கிழிக்கப்படுகின்றன. அந்த வேதனை கொடுமை. முகமே மறந்துபோன காலங்களிற்கூட முகம்கொடுத்து முறை வைத்து அடிக்கிறான். நிஜங்கள் பேசாது முகங்கள் பேசும் என்று சொல்லும் நிழல் வெளியில் உலவும் முகங்களும் குத்திக் கோரப்படுத்தப்படுகின்றன. முகங்கள் இரணமாகும்போது புதிய முகம் கொண்டு கோரமாகத் தாக்கு கின்றன. முகங்களின் மான அவமானம் என்பது ஆராயப்பட வேண்டிய விஷயம்.

வலுகொடுத்து உருவாக்கும் முகமாக்கத்தில் சின்ன வடுகூட பெருத்த இரைச்சலைத் தரக்கூடியது. சிலரது முகத்தருகே காற்று வீசினால்கூட முட்டியைத் தூக்குகிறார்கள். அப்படியானதொரு வீராப்புடன்தான் இருந்தான் சேது. அவனை அண்ட ஆளே கிடையாது என்று சொன்னது ஊர். அத் தாம் பெரிய ரவுடி அவன். ஆத்துக்கு போகும் பொண்ணுகளை எல்லாம் டாவு அடிப்பான். மானம் தாங்காமல் செத்துப்போனான் மங்கையாக்கரசி. சேது பொரிகடலைக் கடையைக் கடந்தபோதுதான் அது நடந்தது. சுருள் கத்தி கொண்டு அவன் வயித்தைக் கிழித்து விட்டான் மங்கையாக்கரசியின் பொரிகடலைக் கடை அண்ணன். சுருள் கத்தி பட்டுச் சுருண்டுபோய் விழுந்தான் சேது. அவன் முகத்தில் அன்று ஈய் மொய்த்தது. அவனால் விரட்ட முடியவில்லை.

முகங்கள் நிரம்பிய வாழ்வில் முகம் முகமுடன் மோதி புதிய முகங்கள்

உருவான வண்ணமாய் உள்ளன. உருவற்ற எண்ணம்தான் உருகொண்ட முகமாகி... உரு இல்லாத முகம்கூட உண்டு. அது கருகொண்ட கருத்து. கருத்திற்காக கழுத்தை அறுக்கும் இவ்வுலகில் கருத்தை கருத்தால் அறுக்க வேண்டுமென இயக்கங்கள் கோடி சேரும். உருவற்ற எண்ணங்கள் உருவுடைய உடலை அழிக்கும், பழிக்கும்.

தோழி! உன் வாழ்விலும் என் வாழ்விலும் உள் ரணங்கள் கோடி. ஒருவருக்கொருவர் ஆற்றுப்படுத்துவதை விடுத்து, புண்ணை ஆற விடுகிறோம். சீழ் கொண்டு சொட்டும் இரணங்கள் கண்டு மொய்த்துப் பொய்க்கும் வாழ்வு.

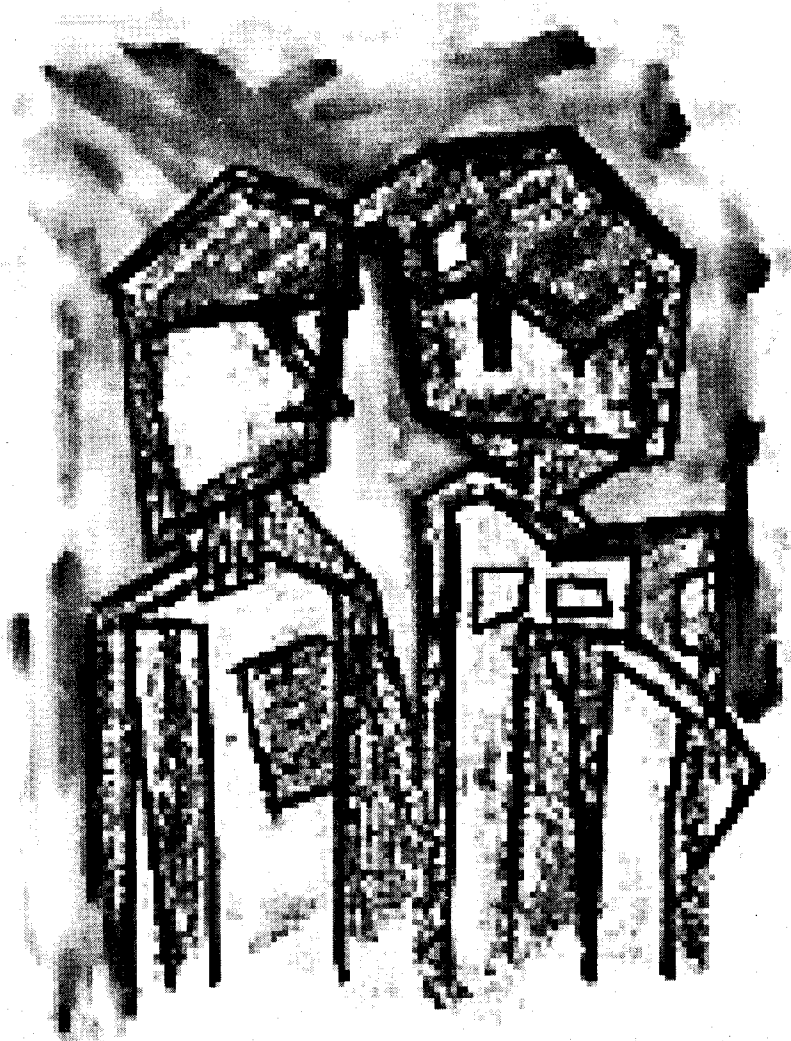
கண்மணி, அன்போடு காதலன் நான் எழுதும் கடிதம்... என்று சொல்லி ஆரம்பித்து கமல், “என்னோட சோகம் உன்னைத் தாக்கிடுமோவென்று பயம். இது காதல். மனிதர் உணர்ந்துகொள்ள இது மனிதக் காதல் அல்ல, அதையும் தாண்டிப் புனிதமானது. என் சோகம் என்னை ஒன்றும் செய்வதில்லை. அது என்னமோ எனக்கு ஒன்றுமே ஆவதில்லை.” பொய் சொல்கிறான், படவா! சகியே, என் சோகங்கள் என்னைத் தாக்குகின்றன. அந்தத் தாக்குதலில் நிலைகுலைந்து போகிறேன். இந்தக் காவியங்களும் கவிதைகளும் மெல்லும் வாய்க்கு ‘சூயிங்கம்’போல. கொஞ்ச நேரம் கவலை மறக்க ஆட்டும் தூளி. நம்பாதே. என் உள்வலி ஆழமானது. சோகமானது. கரையான் அரித்த மரமாக உள்ளது என் உள்ளம்.

சகியே! என்னைவிட்டு நீ எங்கோ போய்விட்டாய். ஆனால் நாம் கிழித்த முகவடு இன்னும் வடிவாய் நெற்றியில். ஆற்றுப்படுத்தாத அவதியில் வாழ்வு அலைவற்று அடங்கும் ஒருநாள். தூரத்தே கேட்கும் குவரனிக்கா ஓலமாய் உள்வலி. □

அருந்ததி

சுருகலாட்சி

பொ. கருணாகரமூர்த்தி

அலுவலகம்விட்டு அறைக்குத் திரும்பும் வழியில் எனது பொழுது போக்கு வேலைகளுக்கு வேண்டிய சில எலெக்ட்ரோனிக் உதிரிப் பாகங்கள் வாங்க வேண்டியிருந்தது. வெள்ளைத்தை டபிள்யூ. ஏ. சில்வா மாவத்தை பஸ்தரிப்பில் இறங்கி, வாடிக்கையான அந்தக் கடையை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருக்கிறேன்.

எதிர்த்திசையில் வந்து, என்னை உரசுவதுபோல் கடந்துசென்றிருந்தவரைக் கண்டதும் ஆச்சர்யம் என் முகத்தில் ஓங்கி அறைந்தது. திரும்பிப் பார்த்தேன்.

பெண்கள் வைப்பதைப்போல சின்னச் சின்னதாக, ஆனால் அவசர அடிகள் வைத்துச் சென்றுகொண்டிருந்தார்.

அந்தக் கோலத்தில் அவரைப் பார்த்த அவ்வதிசயக் கணத்தில் 'இது அவர்தானோ அல்லது அவர் சாயலில் வேறு யாரேனுமாக இருக்குமோ' என்று சற்றுச் சந்தேகமாகவும் இருந்தது.

என் மலைப்பு நீங்குவதற்குள் அவர் இருபது மீட்டர் கடந்துவிட்டிருந்தார். பிடரியில் காலிய முழுநிலவு நீங்கலான மீதிப்பரப்பு முழுவதும் வெள்ளம் அள்ளிய வயலில் தப்பிப்பிழைத்த பயிரைப்போல நரைத்த முடி இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாக வெகு ஐதாக முளைத்திருந்தது. போட்டிருந்த வெள்ளை ஷேட்டிலும் காற்சட்டையிலும் திட்டுதிட்டாகப் பல நாள் அழுக்கு. சித்தசுவாதீனம் தப்பிய ஒரு மனிதக்கோலம்.

'அவர் எமது ஆர்ட் மாஸ்டராக இருக்கமாட்டார்' என்று ஒரு கணம் தோன்றினாலும் அதை உறுதி பண்ணாதவரை சமாதானமற்ற மனது முரண்டுபிடித்தது.

"சேர்... சேர்... சேர்..." என்கொண்டு ஓடிப்போய் அவரை முன்மறித்தேன்.

என்னை வழிப்பறிக்காரனைப்போல மிரட்சியுடன் நோக்கியவர் கையில் வைத்திருந்த தோல் பையைக் கக்கத்துள் இருக்கிக்கொண்டு ஏதோ மிக அவசர அலுவலாகச் செல்பவர்போல் என்னைத் தவிர்த்துவிட்டு இன்னும் வேகமாக மேலே செல்ல முயன்றார்.

கவிஞர் அப்துல் ரகுமான், ஜெயகாந்தன், சுந்தர ராமசாமி ஆகியோர் அணியும் தினுசில் பெரிய கறுப்புச் சட்டத்துடனான கண்ணாடி அணிந்திருந்தார்.

அதனுடாகத் தெரிந்த அதே பரிச்சயமான தீட்சண்யம்மிக்க விழிக் கோளங்களில் முந்திய மலர்வும் சினேகமும் தொலைந்திருந்தன. எனினும் அவை சந்தேகமின்றி 'நான் பழைய அதே சிவானந்தன் ஆர்ட் மாஸ்டர்தான்' என்றன. முகத்தில் ஒருவாரத் தாடி. அதுவும் நரைத்துவிட்டிருந்தது.

"சேர்... சேர்... சேர்... நீங்கள் எங்கட ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தா கல்லூரி ஆர்ட் மாஸ்டரல்லே."

நிமிர்ந்து என்னை அந்நியமாகப் பார்த்தார்.

"சேர்... நீங்கள் எங்கட ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தா கல்லூரி ஆர்ட் மாஸ்ட

ரல்லே."

நடையின் வேகத்தைக் கொஞ்சம் குறைத்துக்கொண்டு, ஈடுபாடு எதுவுமற்று மீண்டும் அதேபோல் என்னைப் பார்த்தார்.

"சேர்... சேர்... சேர்... நீங்கள் எங்கட ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தா கல்லூரி ஆர்ட் மாஸ்டரல்லே."

"ஓம்... அதுக்கிப்ப என்ன?"

எங்கள் பழைய சிவானந்தன் மாஸ்டருக்கு இப்படிப் பேசுவரது... எங்கோ கொஞ்சம் கோளாறிருக்கு.

"நான் திவாகரன்."

மீண்டும் என்னை ஆச்சரியப்பட்டுப் பார்த்தார்.

"நான் உங்கள் மாணவன் திவாகரன் சேர்."

நடையின் வேகம் இன்னும் கொஞ்சம் குறைந்தது.

"உங்கள் புத்தார் ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்த கல்லூரியின் பழைய மாணவன் திவாகரன் சேர், என்னை ஞாபகமில்லையோ சேர்..."

"டேய்... முசக்குட்டி, முசக்குட்டி என்பீங்களே... அது நான்தான் சேர், இப்ப இப்பிடி யானைக்குட்டியாய் வளர்ந்திருக்கிறன்."

ஸ்நானப்பிராப்தியிலிருந்து என்னை ஞாபகம் செய்ய முயன்றவர்போலும் நெற்றியைச் சுருக்கிக்கொண்டும், அதேவிதமாகப் பார்த்துக்கொண்டும் மெல்ல மெல்ல நடந்தார்.

நானும் அவரோடுகூட நடந்துகொண்டே, "இவ்வளவு காலங்கழித்துத் திடீரென்று உங்களைக் கொழும்பில சந்திக்கிறது எனக்குச் சந்தோஷமாயிருக்கு சேர்" என்றேன்.

இப்போது நடப்பதை நிறுத்திவிட்டிருந்தார்.

"ஒன்றும் ஞாபகத்திலில்லை மகன்."

என் கோணங்கித்தனமான உடலவதாரம்வேறு நேரம்பார்த்துக் காலை வாருகிறது. எமக்கு எவ்வளவு காலப் பழக்கம்? எனக்கு ஆச்சரியத்தைவிட என் அப்பாவே 'என்னைத் தெரியவில்லை' என்றதுபோல் என்மேல் கழிவிரக் கமே வந்தது.

எவருக்கும் ஒரு முப்பத்தைந்து, நாற்பது வயதுக்குமேல் உடலமைப்பு முகவாகுகளில் பெரிய மாற்றங்களேதும் ஏற்படாதாகையால் பொதுவாக மாணர்கள் ஆசிரியர்களை மறந்துவிடச் சந்தர்ப்பம் அரிது. கல்லூரிக் காலத்தில் அலர் அகவைகளில் இருக்கக்கூடிய மாணவர்கள் அதைக் கடந்து மனிதர்களாக மாறும்போது தோற்றத்திலும் பெரிதும் மாற்றம் நிகழ்ந்துதான் விடுகிறது.

பதின்மூன்றாம் வாய்ப்பாடு மனனமாகவிலையென்று என்னை ஆண்டுக் கணக்காக விரட்டியடித்துக்கொண்டிருந்த அறுமுகம் வாத்தியாரே ஒருமுறை சந்தித்தபோது என்னைத் தெரியவில்லையென்று சொல்லியிருக்கிறார்.

பொ. கருணாகரமூர்த்தி

175

கண்ணில் தெரியுது வானம்

(எனக்கு இப்போதாவது பதின்மூன்றாம் வாய்ப்பாடு தெரியுமாவென்று நீங்கள் கேட்பதுவும் கேட்கிறது. அதைவிட்டிருங்கள், சின்ன விஷயம்.)

“இங்கே எப்படி... எப்போ வந்தீர்கள்?”

“நான் என்னுடைய பென்ஷன் விஷயமாய் வந்தனான். அதை முடிச்சுத் தராமல் முகத்துவாரத்துப் பார்ட்டி கொண்டுபோய் என்னை ஆஸ்பத்தரியில் விட்டிருது. அங்கை மனு ஷனிக்குக்கமுடியாது... வந்திட்டன்.”

பயந்த ஒரு சிறுவனைப்போலத் திக்கித் திக்கிப் பேசினார்.

“முகத்துவாரத்தில் யார் இருக்கிறது...?”

“.....”

மௌனமாகவிருந்தார்.

மிகவும் களைத்துப்போய் வருவதாகத் தெரிந்தது. அணுக்கத்தில் வியர்வையும் அழுக்குமாகச் சேர்ந்து முறித்த பிள்ளைக்கற்றாழைமாதிரிக் கமழ்ந்தார். நாசி. ரோமங்கள் தம்பாட்டுக்கு வளர்ந்து சாமரம் வீசிக்கொண்டு நின்றன. கார் றிப்பெயர் பார்த்தவர்போலவும் நகங்களில் அழுக்கேறியிருந்தது. கன்னத்தில் அகலமான ஒரு பிளாஸ்டர் ஒட்டியிருந்தது. அதுவும் அழுக்கில் கறுப்பேறியிருந்தது.

“சரஸ்வதியில் போய் ஒரு டீ சாப்பிடுவோமா சேர்?”

சற்றே தயங்கிவிட்டு, “எ குட் ஐடியா” என்றார்.

அவரைக் கூட்டிக்கொண்டு காலி வீதியைக் குறுக்கறுத்து சரஸ்வதியை நோக்கி நடக்கையில் அவதானித்தேன் மாஸ்டர் தன் வலது காலைக் கொஞ்சம் நொண்டியபடியே நடந்தார்.

“சேருக்குக் காலிலே என்ன நோவோ?”

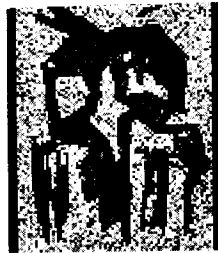
“லேசா ஒஸ்டியோ ஆர்த்திரிடிஸ்... முழங்கால் மூட்டெலும்பு தேய்க்குப் போச்சு, வயசாச்சில்ல?”

இந்தக்கோலத்தோடு நம்மை ஹெரட்டலுள் விடுவார்களோவென்று சந்தேகமாயிருந்தது. இவ்வார ராசிபலன்வேறு ‘அவமானப்படநேரும், ஜாக்கிரதை’ என்று எச்சரித்திருந்தது.

கல்லாவிருந்த உசிலைமணி தினமும் எகிறுகின்ற விலைவாசிகள்பற்றி யாருடனோ நொந்துகொண்டிருக்க நாம் அவர் கவனியாதவொரு நுண்கணத்தில் உள்நுழைந்தோம்.

அங்கு நின்றிருந்த பரிச்சயமான பரிசாரகரிடம் “தம்பி எங்களுக்கு டீயும் வடையும் கொண்டாரும்” என்றேன்.

“டீ எதுக்கு” என்றவர் மென்றுவிழுங்கிவிட்டு, “சாப்பிடலாமே” என்றார்.

“ஓம்... வெறி குட் ஐடியா. தாராளமாகச் சாப்பிடலாமே!”

சரி, நான் மதியம் சாப்பிட்டாச்சு சேர், அதனால்... நான் டீ, வடை சாப்பிடுறேன். நீங்கள் சாப்பாடு சாப்பிடுங்கோ சந்தோஷம்.”

எமது விருப்பத்தைச் சொன்னோம்.

உள்ளே சாப்பாடு இருக்கிறதா என்று பார்த்துவருவதாகச் சொன்ன பரிசாரகர் திரும்பிவந்து “இறைச்சி முடிஞ்சுபோச்சு, மீன்கறியும் மரக்கறிகளுந் தானிருக்கு, பரவாயில்லையா?” என்றார்.

மாஸ்டர் “ஜா... தட்ஸ் மோர் தான் இன்.பீ...” என்றார்.

பல ஆண்டுகளின் பின் அவரின் இங்கிலிஷைக் கேட்க ஆசையாகவிருந்தது.

“சிவப்பு நாட்டு முட்டையிலை இரண்டு ஒம்லெட்டும் கொண்டுவாரும்.”

எக்ஸ்ரா ஓடர் பண்ணினேன்.

மீன் குழம்பைச் சோற்றில் பிசைந்து சாப்பிட்ட அவரது ஆவலைப் பார்க்கச் சாப்பிட்டுக் குறைந்தது இரண்டு, மூன்று நாட்களாவது இருக்கும் போலிருந்தது.

தாய்க்கோ தந்தைக்கோ பசியென்றால் தாங்குமா...? இது குரு. மனது நெக்குருகியது.

சாப்பிட்டு முடித்ததும் கிளாசில் தண்ணீரைப் பருகிவிட்டுக் கேட்டார்:

“எங்கே வேலை பார்க்கிறீர்?”

“செலான் பாங்கில் எக்கவுண்ட் செக்ஷன்.”

“புத்தூரில் யாருடைய மகன்?”

“கந்ததாசனென்று...”

“எந்த கந்ததாசன், றைஸ் மில் வைத்திருந்தாரே அவரா?”

“அவர் கந்தசாமி.”

“கோப்பிறேட்டிவில் வேலை பார்த்தாரே அவரா?”

“அவரும் கந்தசாமிதான்.”

“சதுர்க்கோஷ்டிகள் வைத்திருந்தாரே ஒருத்தர்?”

“அவருமில்லை சேர். இவர் யாழ்ப்பாணத்தில் கடைச்சல் பட்டறை வைத்திருந்தவர். சேறினார் மோட்டார் சைக்கிளமாதிரி ஆனால், இன்னும் பழைய ஒரு பிஎஸ்ஏ மோட்டார் சைக்கிளில் போய்வந்துகொண்டிருப்பார்.” (அவர் அதில் ஏறி ஓடிய தூரத்தைவிட தள்ளிக்கொண்டு ஓடிய தூரம் அதிகம்.)

தெரிந்திருக்காது. அவர் ஒன்றுஞ்சொல்லவில்லை.

“என்னுடைய சைக்கிள் உமக்கு இன்னும் ஞாபகமிருக்கா?”

“அந்த சைக்கிளுக்கு மட்டும் அதன் ஸ்பீடோ மீட்டர் பெற்றோல் டாங்கின் மேலிருப்பது எனக்கு அந்த வயதில் அதிசயமாகவிருக்கும். அதனால் அதைச் சுத்திச் சுத்திப் பாப்பேன்.”

ஒரு காலம் புத்தூர் ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்த கல்லூரி குமாரசுவாமி அதிபரின் தலைமையில் கொடிகட்டிப் பறந்துகொண்டிருந்தது. அவ்வேளையில் நகர்ப்புறக் கல்லூரிகளுக்கு இணையான தொகையில் அங்கிருந்தும் மாணவர்கள் பல்கலைக்கழகங்களில் இடம்பிடிக்கத் தொடங்கவும் நகரங்களிலிருந்தும் மாணவர்கள் அங்கு வந்து படிக்க ஆரம்பித்தனர். இவ்வதிபர், கல்லூரியே தன் ஆச்சிரமமாக ஒரு தபோமுனிவனைப்போலத் தங்கி வாழ்ந்து தன் வருமானம் முழுவதையும் கல்லூரியின் வளர்ச்சிக்காகவும், ஏழை மாணவர்களின் கல்விக்காகவும் செலவுசெய்த மாமனுஷன். தனது சமூகத்துக்கே தன் வாழ்நாளை அர்ப்பணித்த அவரது வாழ்வே தனியான வேறொரு தியாகக் கதை.

அவர் காலத்தில்தான் சிவானந்தன் மாஸ்டர் ஓவியக்கலை ஆசிரியராக அங்கு பணியாற்றினார். சுதமலையிலிருந்து ஒரு மொறிஸ் மைனர் காரில் வந்துபோவார். எங்கள் வகுப்புக்கு மட்டும் ஓவியத்துடன் சிறப்பாக ஆங்கிலமும் எடுத்தார். ஆங்கிலப் பாடமென்றால் வகுப்புக்கு வரும்போதே படிப்பித்துக்கொண்டுதான் நுழைவார். வில்லியம் வேர்ட்ஸ்வர்த்தின் கவிதைகள் அவருக்குப் பாதிக்குமேல் அத்துபடி.

சில நாட்களில் மட்டும் அபூர்வமாக அந்தப் பழைய பச்சை நிற மோட்டார் சைக்கிளில் வருவார். இருக்கைகள் தனித்தனியாக பொருத்தியிருக்கும். அதற்கு என்ன பெயரென்றுத் தெரியாது. ஆனால் அது சிங்கப்பூர் மொடலென்று அப்போது ‘விஷயம் தெரிந்தவர்கள்’ சொல்வார்கள்.

எப்போதும் ‘வைட் அன்ட் வைட்’தான் அணிந்திருப்பார். மிஞ்சிப்போனால் டிரௌசரை மாத்திரம் லைட்டான சந்தனக்கலரில் அணிவார். அது தவிர்ந்து வேறெந்த நிற உடையிலுமே அவரை நாம் பார்த்ததில்லை. பொக்கெட் வைத்திராத லண்டன் மைக்கேல் ஷேர்ட்டுக்கள் அவர் அணிந்து நாம் பார்த்ததுதான். அவர் அணியும் ஜோன்சன் அன்ட் ஜோன்சன் சப்பாத்தில் யாரும் முகமே பார்க்கலாம்.

• ஓவியப் பாடத்திற்குப் பயன்படும் கலர் பொடிகள் ஏதாவது உடையில் கொட்டி விட்டாலுமென்ற முன்னெச்சரிக்கையில் ஆர்ட் ஹாமில் தனது பீரோவில் மேலதிகமாக இரண்டு செட் உடுப்புக்கள் வைத்திருப்பார். உடையில் அவ்வளவு சுத்தமும் ரசனையும். மீசை கிடையாது. தினமும் மழுங்க சேவ் பண்ணியிருக்கும் புஷ்டியும் ஆரோக்கியமுமான கன்னங்கள். உச்சியோ, கன்னமோ என்று தீர்மானிக்க முடியாத இடத்தில் வகிட்டுத்து அலையலையாக கறுத்திருக்கும் முடியை நாதஸ்வரக்காரர்போலப் பின்னோக்கி வாரியிருப்பார். சிகரெட் எதுவும் பிடிக்கமாட்டார். ஆதலால் உடடுகள் சிவந்தேயிருக்கும். கைவிரல்கள் பெண்களது விரல்களைப்போல மெலிந்து நீண்டிருக்கும். நகங்களை வெட்டிச் சுத்தமாக வைத்திருப்பார். மாணவர்களிடமும் விரல்களைச் சுத்தமாக வைத்திருக்கவேண்டும் என்பார்.

அதிர்ந்து பேசத்தெரியாது. கருணை கசியும் கண்களால் யாரைப் பார்த்தாலும் பெண்மையுடன் கூடிய ஒரு மென்னகையை அவிழவைப்பார். சின்னப் பற்கள் கொஞ்சமாகத் தெரிய அழகாயிருக்கும். மிகவும் நட்பான தோரணை. அதனால் அவர் அணுக்கத்தில் எப்போதும் மாணவர்கள் குழுவேயிருப்பார்.

ஓவிய வரைதல் பலகையில் அழுத்துாசியால் பொருத்தப்பட்டிருக்கும் வெற்றுத்தாளில் பல்வேறு வர்ணங்களைத் தூரிகையில் தொட்டு எழுது இஷ்டம்போல் விசிறச் சொல்வார். நாங்கள் போட்டி போட்டுக்கொண்டு விசிறி முடியவும் மாஸ்டர் வேறொரு தூரிகை கொண்டு தன் வேலையை ஆரம்பிப்பார்.

சிந்திய நிறங்களினூடே வானமும் கடலும் அலையும் கட்டுமரமும் பறவைகளும் சூரியனும் ஜனித்துவரும். சிலவேளைகளில் பசிய நெடு வயலும் பயிரும் உழவரும் காளைகளும் உயிர்கொண்டுவரும் அழகை அங்காத்து பார்த்திருப்போம்.

ஒருமுறை யாரோ கறுப்பு வர்ணத்தைத் தற்செயலாகத் தாளில் விசிறிவிட்டார்கள். அது வெள்ளை உடையில் ‘கரும்பேன்’ பிடித்தமாதிரி சிறு சிறு புள்ளிகளாகத் தாளெங்கும் பரவிக்காட்சியளித்தது. ஒரு தாள் வீண் என்றே நினைத்திருந்தோம். மறுநாள் அதைப் பார்த்தபோது அத்தனை புள்ளிகளும் மானிடத்தலைகளாய் மாறி ஜனத்திரள் செறிந்த ஒரு மாபெரும் மாநாடாகியிருந்ததைக் கண்டு வியந்தோம்.

பொங்கல், புதுவருஷம், தீபாவளி வந்தால் மாணவர்கள் போஸ்ட்காட்கள் வாங்கி வைத்துக்கொண்டு ஆர்ட் ஹாம் வாசலில் கியூவில் நிற்பார்கள். அனைவருக்கும் நிமிஷத்தில் விதவிதமான ஓவியங்கள் வரைந்து தருவார். சிலவேளைகளில் அட்டையில் வைத்த போனாமுனை எடுக்கப்படாமலே முடிவறாத அலைகளாகச் சுழித்துச் சுழித்து வந்து ஈற்றில் ஒரு நவீன ஓவியமாக முடிவற்றிருக்கும்.

நண்பர்களுக்கு அனுப்புவதற்காக அவரைக்கொண்டு நான் வரைவித்த அஞ்சலட்டைகளில் பல்வற்றை அனுப்ப மனதுவராமல் நானே வைத்துக் கொண்டது ஞாபகம். தூரிகையில் வர்ணங்களைத் தொடும்போதும் வரையும் போதும் விரல்களில் நடன பாவங்களும், பல முத்திரைகளும் வெளிப்படும்.

முட்டையே ஒழுங்காக வரையத்தெரியாத நம்மைச் சேர்த்துவைத்துக் கொண்டு லியனார்டோ டாவின்ஸி, மைக்கேல் அஞ்ஜலோ, அல்பிரெட்ச் டியூறர், போல் கெளசுயின், பிக்காஸோ, ரவிவர்மா, கிளாசிக்கல் ஆர்ட், மொடேர்ன் ஆர்ட், சர்றியலிஸ்டிக் ஆர்ட் என்று நிறையப் பேசியிருக்கிறார்.

சிவானந்தன் மாஸ்டர் பத்துப் பதினைந்து மைல் தூரம் இருக்கக்கூடிய சுதமலையில் இருந்து கல்லூரிக்கு வந்துபோய்க்கொண்டிருந்ததால் படிக்கும் காலத்தில் அவரைப்பற்றியோ, அவர் குடும்பம் பற்றியதான பெர்சனல் விஷயங்களோ யாருக்கும் அதிகம் தெரியாது. சிலர் அவர் குடும்பம் சிங்கப்பூரில் வாழ்ந்துவிட்டுத் திரும்பிவந்ததாகச் சொல்லுவார்கள். அவரும் தன் குடும்பமன்ன பிற விஷயங்கள்பற்றி அந்நாளில் வேறு யாரிடமும்

கலந்துகொண்டதாகவும் தெரியவில்லை.

ஒரு தோல் பையுள் டைம்ஸ், நியூஸ்வீக், றீடேர்ஸ் டைஜஸ்ட், நஷனல் ஜியோகிராபி மற்றும் ஓவியங்கள் சம்பந்தப்பட்ட வெளிநாட்டுச் சஞ்சிகைகள் நிறைய வைத்திருந்து படிப்பார். அவர் பேசும் ஆங்கிலத்தின் உச்சரிப்பு அசல் ஆங்கிலேயப் பாணியிலேயே இருக்கும்.

சிவானந்தன் மாஸ்டரின் ஆசிரிய சேவையில் பல அர்ப்பணிப்புகள் இருந்ததாகச் சொல்வார்கள். அவர் தன் சேவைக்காலத்தில் ஒரு நாளாவது ஒரு நிமிஷமாவது கல்லூரிக்கு லேட்டாக வந்ததில்லை. எல்லா ஆசிரியர்களுடையும்தோலவே வருடத்தில் சம்பளத்துடனான 32 நாட்கள் விடுப்பு இவருக்கும் உள்ளதுதான். தன் சேவைக்காலத்தில் ஒரு நாளாவது பணிநாட்களில் விடுப்பு எடுத்துக்கொண்டது கிடையாது. தனது சகோதரியின் புருஷன் மறைந்த அன்றும் கல்லூரிக்கு வந்திருந்தது அவர் கடமை உணர்வின் அதி உச்சப்படி.

அதை ஏதோவிதமாக அறிந்துவிட்ட அதிபரே நேரே அவரிடம் வந்து “சரியான கிறுக்குப்பிடிச்ச மனுஷனாய் இருக்கிறீரே ஓய்... மனுஷன் கொள்கைகள், சித்தாந்தங்களுக்காக வாழ்றதா... இல்லை வாழ்க்கைக்காகச் சித்தாந்தமா... அரசாங்கம் சம்பளத்தோட தாற லீவையே எடுக்காமவிடுறது சுத்தப் பைத்தியக்காரத்தனமில்லை... போம்... போய் ஆகவேண்டிய காரியத்தைப் பாரும்” என்று அவரைக் கார்வரைக்கும் தள்ளிக்கொண்டுபோய் ஏற்றிவிட்டார்.

குமாரசுவாமி அதிபரையே நேரில் பார்ப்பதுபோலிருக்கும் சிவானந்தன் மாஸ்டர் வரைந்த ஓர் உருவப்படம், கல்லூரியில் அதிபரின் காரியாலயத்தின் கிழக்குச் சுவரில் நான் கல்லூரியை விடுத்தபோதுமிருந்தது.

“கொலிச்சில வேறு யாரிடையெல்லாம் படிச்சீர்?”

“சிவவீரசிங்கம் மாஸ்டர்தான் லாஸ்ட் இயரில் கிளாஸ் டீச்சர்.”

“ஓ... அவனா?” என்றுவிட்டுப் புன்னகைத்தார்.

இவரால் சிவவீரசிங்கம் மாஸ்டரை மறக்கவே முடியாதென்பது எனக்குத் தெரியும். இவர் காலத்தில்தான் இன்னுமொரு அறிவுஜீவியும் முழு ‘கிறாக்’ குமான சிவவீரசிங்கம் மாஸ்டரும் அங்கு படிப்பித்தார். இந்த இருவருக்கும் ஒருநாளும் சரிப்பட்டுவராது.

இவரை அவரும், அவரை இவரும் ‘வைத்தியம் பார்க்கப்படவேண்டிய கேஸ்கள்’ என்று கூறிக்கொள்ள நிறையக் காரணங்களும் இல்லாமலில்லை.

முழு நாத்திகரான சிவவீரசிங்கம் கல்லூரி இல்ல விளையாட்டுப் போட்டிக்கு பட்டுவேஷ்டி, உத்தரயம், விபூதிப்பட்டை, சந்தனப்பொட்டு சகிதம் வந்தார். மறுநாள் கல்லூரியன்று சாம்பல்நிற கோட் குட்டுக்கு, கருஞ்சிவப்பு டை கட்டி வெள்ளைக்காரத் துரை ‘கெட் அப்’பில் வந்தார்.

ஒருமுறை அவர் எமக்குப் பாடம் நடத்திக்கொண்டிருந்தபோது ஒரு விநாயக சதுர்த்தியோ என்னவோ ஒரு நூறுபேர்வரையில் அருகிலுள்ள சிவன்கோவிலில் இருந்து ஏதோவொரு விக்கிரகத்தை அலங்கரித்துச் சகடை

யில் வைத்து எமது கல்லூரி அருகிருக்கும் ஒழுங்கையூடாக நெய்ப்பந்தங்கள், சங்கு, சேமக்கலம், மேளதாளத்துடன் தள்ளிச்சென்றுகொண்டிருந்தார்கள்.

மேளச்சத்தம் அதிகமாகவிருந்ததால் நடத்திக்கொண்டிருந்த பாடத்தை நிறுத்திவிட்டுக் காத்திருந்தவர் ஊர்வலம் கடந்து சென்றதும் சொன்னார்:

“போற சனத்தில ஒரு ஆள் ஆயிரம் கலோரீஸ் செலவு செய்வதாயிருந்தாலும், இதில இப்ப ஒரு லட்சம் கலோரீஸ் அட்டர்லி வேஸ்ட்.”

வகுப்பே சிரிப்பால் அதிர்ந்தது.

அவரது சிறப்புப் பாடம் ‘பொட்னி’. ஒருமுறை அவரிடம் விசுவாசமாகப் படித்த மாணவி ஒருத்தி உயர்தரப் பரீட்சை முடிவுகள் வந்தபோது அவரிடம் நன்றியுடன் போய் “சேர் எனக்கு பொட்னியில பி கிடைச்சிருக்கு” என்று சொன்னார்.

சிவவீரசிங்கம் திருப்பிக்கேட்டு: “அதுக்கு எனக்கென்ன?”

பிள்ளை அவமானத்தால் வெம்பி கேவிக்கொண்டு திரும்பிவந்தது.

சிவவீரசிங்கத்தின் பெண்வெறுப்புக்கும் பிரமச்சரியத்திற்கும் காரணம் ‘அவரது தாம்பத்திய விருப்புக்கான நரம்பு நன்னாரி வேர்மாதிரிக் காய்ந்து போய்விட்டதே’ என்பது ‘அசகு’ மாஸ்டரின் கண்டுபிடிப்பு.

கல்லூரியில் ‘அசகு’ என்று அழைக்கப்படும் அ. ச. குமாரேசன் என்றொரு பட்டையணிந்து வரும் ஐம்பதுகளைத் தொட்டுக்கொண்டிருக்கும் பிள்ளைகளில்லாத ஆசிரியர் தன் மனைவியை விவாகரத்துச் செய்துவிட்டு மாலையில் நீர்வேலி அரசகேசரிப் பிள்ளையார் கோவிலில் சப்பறாக் கட்டை, தாளத்தோடு பஜனை நடத்திவந்தார். பின்னர் அப்பஜனையில் சுருதிப்பெட்டி மீட்டுக்கொண்டும், ஜால்ராபோட்டுக்கொண்டும், அவ்வப்போது சேர்ந்துபாடியும் வந்த ஒரு இளம் ஸ்திரியை எப்படியோ அவர் சொக்குப்பொடியோட்டு மடக்கித் திருமணம் செய்துகொண்டது சிவவீரசிங்கத்துக்குத் துண்டாகப் பிடிக்கவில்லை.

“கலயாணம் செய்திட்டார், இனி என்ன செய்யப்போறார்?” என்பது போன்ற காட்டமான பல விமர்சனங்கள் வந்தபோதும் கிறுங்கினாரில்லை அசகு. அவரது திருமணத்தன்று சிவவீரசிங்கம் கல்லூரிக்கு வந்தவுடன் அ. ச. குமாரேசன் மாஸ்டரது வகுப்புக் கரும்பல கையில் பெரிதாக எழுதினார்.

அசகு இன்று நீர் செய்வது முழுப்பிசகு.

ஹோட்டலைவிட்டு வெளியே வந்து எதிரிலிருந்த பஸ் தரிப்பிடத்திற்கு நடந்தோம். மாலை நாலு மணியாகியிருந்தும் வெய்யிலின் காங்கை குறைந்திருக்கவில்லை.

மாஸ்டரிடம் பணமெங்கே இருக்கப்போகிறது. மாதம் முடிய உள்ள பத்து நாட்களையும் சமாளிக்க வைத்திருக்கும் முந்நூறையும் அவர் கைச்செலவுக்குச் கொடுத்துவிட்டு யாரிடமாவது கைமாறிச் சமாளிக்க

வேண்டியதுதான்.

இன்று மாலை (என்னுடன் வேலை செய்யும்) அல்விஸ், தெமட்ட கொடவில் தன் மைத்துனன் வீட்டுக்கு ஒரு றேடியோகிராம் திருத்துவதற்காக வரச்சொல்லி விலாசம் தந்திருக்கிறான். இன்றே அதைத் திருத்த முடிந்தால் கிடைப்பதில் இன்றைய எதிர்பாராத செலவை ஈடுசெய்யலாம். மாஸ்டருக்கு எங்கே போகவேண்டும் என்பதைக் கேட்டு அவரை அந்தத் திசையில் போகும் பஸ்ஸில் ஏற்றிவிட்டு நான் தெமட்டகொடவுக்கு 155 பஸ் பிடிக்க வேண்டும்.

“சேர் அப்ப முகத்துவாரத்திலேதான் இப்ப தங்கியிருக்கிறியளோ?”

“.....”

முகத்துவாரம் என்றதும் அவர் முகம் கலவரமாகியது. அங்கு யாரையோ அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. மௌனமாகவிருந்தார். முகத்துவாரத்தைப் பிடிக்கவில்லையோ அல்லது பதில் சொல்லப் பிடிக்கவில்லையோ அல்லது சொல்லத் தெரியவில்லையோ என்று எதுவும் அவர் மௌனத்திலிருந்து புரிந்துகொள்ள முடியாதிருந்தது. எனக்கு நேரம் வேறு போய்க்கொண்டிருந்தது.

“சேருக்கு என்னுடைய விலாசம் தாறன், சனி ஞாயிறுகளில் நேரங்கிடைத்தால் அந்தப் பக்கம் வாங்கோ.”

“நீர் எங்க இருக்கிறீர்?”

“இங்கதான் வெள்ளவத்தை ‘மனிங் பிளேசில்’.”

“..பமிலியோடையா?”

“இல்லை சேர் நான் இன்னும் பச்சிலர்.”

“மனிங் பிளேசுக்கு எப்பிடிப் போவீர்?”

“இப்படி நடந்துதான்...”

“அப்ப நடவும் நானும் வாறன்.”

தெமட்டகொட பார்ட்டிக்குத் தான் நாளைக்குச் சமாதானம் சொன்னாலும் இந்தக் கோலத்தில் இவரை நான் பங்குபோட்டிருக்கும் அறைக்குக் கூட்டிப்போனால் அங்கிருந்து நானே விரட்டப்படும் அபாயமிருப்பதை மாஸ்டர்தான் எங்ஙனம் அறிவார்?

வங்கிச் சிறாப்பர் கொழும்பில் கொம்போட்டிப் றாம் எடுத்து இருப்பதாயின் சம்பளம் வாடகையோடு போய்விடும். நீர்கொழும்பில் போய்க் கொஞ்சக்காலம் இருந்து பார்த்தேன். எட்டு மணிநேரப் பணிக்குப் போக்குவரத்தில் நாலு மணிநேரம் பஸ்ஸில் சஞ்சரிக்க வேண்டியிருந்தது. எப்போதும் இருந்து பயணிக்கலாம் என்பதற்கு உத்தரவாமும் கிடையாது.

கடைசியாக பாமன்கடை ஈரோஸ் தியேட்டர் பக்கம் ஜன்னல்கள் இல்லாத ஒரு எட்டுக்கு நாலு ஓடுங்கல் அறையில் மூச்சுமுட்டிக்கொண்டிருந்த

என்னை ஊரோ, உறவோ, கல்லூரித்தோழமையோ, முன்பரிச்சயமோ எதுவும் இல்லாமலேயே மனிதம் இன்னும் முற்றாக உலகிலிருந்து அழிந்து விடவில்லை என்பதற்கு அத்தாட்சியாக மனிங் பிளேசில் தன் அறையிலே பங்குபோட வைத்தவன் என் ஆபீஸ்மேட் வருணன். அறையைப் பங்குபோட்ட பரோபகாரி மட்டுமல்ல வாடகையைக்கூட சம்பங்கிடாமல் எமது சம்பளத்தின் விகிதத்தில பகிர்வோம் (அவன் அக்கவுண்டன்ட்) என்று சொன்ன மென் ஹிருதயன்.

இவரை அழைத்துப்போக வருணன் என்ன சொல்வானோ, அவனுக்குப் பிடிக்குமோ பிடிக்காதோ, அவன் மனத்தைப் புண்படுத்திவிடுவேனோ என்று உண்மையில் இப்போது பயமாக இருந்தது.

சிவானந்தன் மாஸ்டர் எனக்குத்தானே குரு. அவனுக்கு வெறும் ‘யாரோ’ தானே?

அவர் அணிந்திருந்த டிரௌசரின் நிறத்தை இப்போதுதான் அவதானித்தேன். பிறவுன் நிறமாக இருந்தது. வாழ்க்கை பல விஷயங்களை அவரிடமிருந்து அடித்துச்சென்றுவிட்டிருப்பது தெரிந்தது.

அறைக்குள் நுழைந்ததும் ‘பிறிட்டி றாம்’ என்றபடி தன் புராதன தோற் பையை மேசையில் வைத்தார். சப்பாத்துகளைக் கழற்றி அறை மூலையில் வைத்தார். ‘அப்பாடா’வென்று வருணனின் கட்டிலில் சாய்ந்தார்.

‘சேர் அது என்னுடைய கட்டிலில்லை. என் .:ப்ரெண்டின்ரை’ என்று சொல்ல நினைத்தேன். முடியவில்லை.

பகலெல்லாம் எங்கெங்கெல்லாம் அலைந்து திரிந்தாரோ பத்து நிமிஷத்துள் அயர்ந்து தூங்கிவிட்டார்.

எந்த நேரமும் வருணன் வந்துவிடலாம். எப்பிடித்தான் எகிறிக் குதிக்கிறானோ, அவனைச் சமாளிக்கத் தேவையான வார்த்தைகளை நான் எனக்குள் தேடிக்கொண்டு கெட்டிலுள் தண்ணீரை வார்த்து அதை ஓன் பண்ணிவிட்டு நிமிர்வும் என் மானசீக ஒத்திகைக்கு அவகாசம் தராமல் ஒரு குஷி மூட்டில் வருணன் விசிலோடு அறைக்குள் நுழைந்தான்.

என்றாலும் தன் கட்டிலில் உரிமையுடன் படுத்திருப்பவரைப் பார்த்ததும் “ஹ் இஸ் திஸ் லூனாட்டிக்?” என்றான்.

“மச்சான், தயவுசெய்து பெலத்துக் கத்தாதை... உன்ரை இங்கிலிசை முதல்ல மடிச்சு உள்ளை வை ராஜா... எனக்கும் என் சந்ததிக்கும், உனக்கும் உன்ர கோத்திரத்துக்கும் தெரிந்ததைவிட மனுஷனுக்குக் கூட இங்கிலிஸ் தெரியும். அவர் இங்கிலிஸ் எம். ஏ. ஹோல்டர் சாந்திநிகேதன். இன்று என்னுடைய விருந்தாளி” என்றுவிட்டுத் தயாரான வெந்நீரில் அவனுக்கு விருப்பமான போர்ன்விட்டாவைக் கலந்து கொடுத்து சாந்தப்படுத்திக்கொண்டு, சிவானந்தன் மாஸ்டர் என் குரு என்பதையும் அவரைப்பற்றி எனக்குத் தெரிந்த விருத்தாந்தம் முழுவதையும் பிட்டுவைத்தேன்.

“ஏன் இப்பிடி, ஹிப்பிக்கோலத்தில் இருக்கிறார்?”

“அதுதான் மச்சான் எனக்கும் புரியேல்ல... டிசிப்பிளின் அன்ட் பிறிங்சிபிள் ஸோட ஒரு பிரபுபோல வாழ்ந்த மனுஷனடா... இப்போ ஏதேதோ டிப்பிறச னுகள்போல கிடக்கு. வாழ்க்கை எல்லாம் தலைகீழாகி ஆளே இப்படி மாறிப்போனார், என்னையே அவரால் முழுசாக ஞாபகப்படுத்த இயலாமல் இருக்கென்டால் பாரன்.”

“பின்னைப் போகட்டுமெண்டு விடாதையன், என்னத்துக்குப் பிடிச்சந்தனி?”

“எனக்கு வருணன் கிடைச்சமாதிரி மாஸ்டருக்கொரு திவாகரன், ஒரு படிப்பிச்ச டீச்சரைப் பார்த்த ஆனந்தம், இப்படியாக ஆகிவிட்டாரேயென்ற அதிர்ச்சி... மனசு கேட்கேல்லைப் பார்.”

“உனக்குத்தான் பெரிய மனசிருக்கிறதாய் நினைப்பு. அதுக்குள்ள சமத்காரமாய்ப் பேச்சு வேறை... எப்போதும் தன்னால் முடிஞ்சதைத்தான் தூக்கவேணும், முட்டாள்தனம் பண்ணது இது முதல்தடவை அல்ல... பி பிறைக்கடிகல் மான்.”

“கோவிக்றியோ?”

“கோவிக் கேல்ல...” “(கெட்ட வார்த்தை)க்கிறன்... ஆளைச் சீக்கிரம் வெளிய அனுப்பு, இப்ப சில்வா (வீட்டுச் சொந்தக்காரன்) கண்டானெண்டால் வெளிநாட்டு ஏஜென்ட் வேலை முடிஞ்சு இப்பவிஞ்சை என்ன பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரியோ நடத்தியிள் எண்டு இரண்டு பேரையும் பிடிச்ச ஒரேயடியாய் அறைக்கு வெளிய தள்ளப்போறான். நடு றோட்டில் நிக்கவேணும், கொழும்பில் லொட்ஜுகளும் இப்ப எல்லாம் .புல் கண்டியோ.”

முன்பு வெளிநாட்டுக்குப் போவதற்காக ஏஜென்டுக்கு காசு கட்டிப்போட்டு, தங்க லொட்ஜுக்கு காசில்லாமல் அலைந்த இரண்டு ஊர்ப்பையன்களை நான் கூட்டிவரவும், அவர்களை ஆறு மாதங்களுக்கு மேல் வைத்திருக்க உதவிய புரவலன் அவன். அதில் ஒருவன் வெளிக்கிட்டுப்போய் போலந்தில் எங்கேயோ தொங்கிவிட்டான். மற்றவன் இங்கே பொலிஸ் தொந்தரவு தாங்காமல் நீர்கொழும்பில் எங்கேயோ யாருடனோ இன்னும் நிற்கிறான்.

வருணனின் அச்சமும் கோபமும் நியாயமானவை. எனக்கே இடம் தந்த வருணனுக்கு, அவனது அசௌகரியங்களுக்கு நான் ஏன் இப்படிக்கருவியாகிப் போகிறேன்?

இரவானது. மாஸ்டருக்கு வியர்த்துக்கொட்டியது. .பாணைப்போட்டு (அதுவும் வருணனதுதான்) மெல்ல அவர் பக்கம் திருப்பி வைத்தேன். ஏழு மணிக்கு மேல் மெல்லக் கண்விழித்தார். எனது டவலைக் கொடுத்து, கூட்டிக்கொண்டுபோய் பாத்தூமைக் காட்டினேன். முகம் கழுவிவிட்டு வந்தார்.

வருணனை அறிமுகப்படுத்தினேன். “ஹலோ” என்றார்.

எல்லோருக்குமாக மீண்டும் தேநீர் தயாரித்தேன்.

“இரவு இங்கே சான்ட்விஸ்தான், சாப்பிடுவியள்தானே சேர்?” என்றேன்.

“பின்ன இடியப்பம் தோசை செய்துதர எங்களுக்கென்ன பெண்டாட்டி மார்களா இருக்கினம்?” என்றுவிட்டு ‘இஸுக்..... இஸுக்..... இஸுக்...’ என்று காற்று வெளியில்வரக் கெக்கலித்துச் சிரித்தார்.

அவர் அப்படிச் சிரிப்பதை அன்றுதான் பார்த்தேன்.

“மை போய்ஸ் யூ ஆர் ரூ ஜெனறஸ், ரூ ஜெனறஸ்...” என்றபடி சாப்பிட்டார்.

எமது பள்ளிப் பருவத்தில் ஒருநாளில் எட்டு மணித்தியாலங்கள் பெற்றார் கிடைத்திருப்பார்களோ என்னவோ, எங்கள் ஐயங்களைத் தீர்க்கவும் கற்பிக்கவும் வழிநடத்தவும் ஆசிரியர்கள் தயாராக அருகில் இருந்தார்கள். அவர்களை நாங்கள் என்றாவது முழுமையாகப் பயன்படுத்தியதுண்டா?

இல்லையென்றேபடுகிறது.

இரவு என்னிடமிருந்த சலவைசெய்த பெட் ஷீட்டை வருணனின் கட்டி லுக்கு மாற்றிக் கொடுத்துவிட்டு எனது கட்டிலில் மாஸ்டரைப் படுக்க வைத்தேன்.

அடுத்த நாள் காலை இருவருக்கும் கோப்பி போட்டுக்கொடுத்துவிட்டு, தமிழ்க் கடைக்குப்போய் தோசையும் வாழைப்பழமும், சில ஆங்கிலத் தினசரிகளும், மாஸ்டருக்கு டூத் பிறஷும் வாங்கி வந்தேன். எல்லோரும் சாப்பிட்டான பின் நாங்கள் ஆபீஸ் புறப்படும்போது அவரும் சிலவேளைகளில் புறப்படுவாரென்று எதிர்பார்த்தோம்.

அவர் நாங்கள் புறப்படுவதில் கவனம்கொள்ளவே இல்லை. தினசரிகளில் ஆழ்ந்துபோயிருந்தார்.

‘சேர் புறப்படுங்கோ’ என்பது அவர் கழுத்தில் பிடித்துத் தள்ளுவதாகாதா?

அவர் புறப்படவில்லை.

‘ஏதோ எல்லாம் உன் பாடென்பதுபோல்’ வருணன் அறையைவிட்டு முதலில் புறப்பட்டுப்போய்விட்டான். நேரம் எட்டரை ஆகிவிட்டிருந்தது. அடுத்த பஸ்ஸை நான் பிடித்தேயாகவேண்டும்.

அவர் பார்க்கும்படி அறைத்திறப்பையும் ஐம்பது ரூபாய்க் காசையும் மேசையில் வைத்து “சேர் வெளியில் போவதானால் மறவாது அறையைப் பூட்டுங்கோ, மதியம் சரஸ்வதியில் போய் சாப்பிடுங்கோ” என்று சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டேன்.

“எத்தனை மணிக்கு வருவீர்?”

“நாலு மணிக்கெல்லாம் வந்துவிடுவேன்.”

“சரி... கெதியாய் வாரும்” என்றார்.

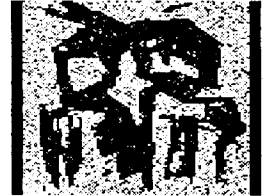
அலுவலகத்தால் வந்ததும் பார்த்தேன்.

பணம் வைத்த இடத்திலேயே தீண்டப்படாமல் இருந்தது.

“சேர் இன்னும் சாப்பிடவில்லைப்போலிருக்கு?”

“.....”

அப்பாவியாய்ச் சிரித்தார்.

வெளியில் கூட்டிப்போனேன். அனேகமாக எல்லாக் கடைகளிலும் சாப்பாடு தீர்ந்து விட்டிருந்தது. முகமதியா கடையில் வெள்ளையப்படும் சீனிச்சம்பலும் வாங்கிக்கொடுத்தேன். சாப்பிட்டார். அலுவலகத்தில் இரண்டாயிரம் ரூபா சம்பள முற்பணம் எடுத்துக் கொண்டு வந்திருந்தேன். மாஸ்டருக்கு ஒரு சாரமும் ஒரு டவலும் இரண்டு ஷேர்ட்டும் ஷேவிங் செட்டும் வாங்கி, ஒரு டிரௌசரும் தைப்பித்துக் கொடுத்தேன்.

தனியாக அவருக்கு சுவேந்திரா சோப் வாங்கிக்கொடுத்து குளிக்க வைத்தேன்.

அவர் போட்டிருந்த உடுப்புக்களை ஒரு பொலித்தீன் பையில் போட்டுக் கட்டி கட்டிலின் மூலையில் தள்ளிவைத்தேன்.

குளிப்புத் தந்த இதம் இரவு நல்ல சுகமாகத் தூங்கினார்.

நானே கூடப்போய் சாப்பாடு வாங்கிக்கொடுத்தாலொழிய தானே போய் ஹோட்டலில் சாப்பிட மறுத்தார். ஆதலால் அவருடைய மதியச் சாப்பாட்டை நான் சரஸ்வதியில் சொல்லிவைத்து நான் அலுவலகத்திலிருந்து வரும்போது பார்சலாக கொண்டு வந்தே தரவேண்டியிருந்தது.

தனக்கிருந்த வசதிகளை நினைத்துக்கொள்கிறாரோ என்னவோ சாப்பிடும் போது சிலவேளைகளில் அவரது கண்கள் கலங்கிப்போகின்றன.

மனிதன் மற்றவர்களுடைய அந்தரங்கங்கள்பற்றி எதுவும் விசாரிப்ப தில்லை. அதே போல் தன்னுடையதைப்பற்றியும் விளம்புவதில்லை.

பொழுதுபோகாத வருணன் நான் இல்லாத வேளைகளில் அவருடைய பூர்வாசிரமம் பற்றி மெல்ல உசாவியிருக்கிறான். அவரோ அவைபற்றி எதுவுமே பேச விரும்புகிறாரில்லையாம்.

“முகத்துவாரத்துக்கு மட்டும் போகமாட்டேன், அவன் மனுஷனேயில்லை” என்றாராம்.

ஒரு வாரம் கடந்துவிட்டிருந்தது.

வருணன், மாஸ்டர் இரவில் தன்னில் கத்தியைக் கித்தியைச் சொருகிவிடு வாரோ என்ற பயத்தில் பாண்கூட வெட்ட மறுக்கும் கத்தியைக்கூட மேசைலாச்சியுள் வைத்துப் பூட்டித் திறப்பை மடிக்குள் வைத்துக்கொண்டே இரவில் படுத்தான்.

பின்னர் இடையில் மூன்று, நான்கு நாட்கள் தன் வேறொரு ஃப்ரெண்டின் அறையில்போய்ப் படுத்தான்.

சித்தகவாதீனம் குன்றியுள்ளோருக்கு உலகத்திலுள்ள அனைவருமே எதிரிகளாகவும், எல்லோரும் தன்னைத் தாக்கத் தருணம் பார்த்திருப்பதாகவும் படுமாம். அதனால் மாஸ்டருக்குக்கூட எந்நேரமும் நிலமை மாறலாம், எதையும் செய்யலாம் என்பது அவன் வாதம்.

ஒரு ஆங்கில நாவலில் ஒரு பைத்தியம் அப்படித்தான் திடீரென்று விழித்துக்கொண்டு காரணமின்றியே அருகில் தூங்கிக்கொண்டிருந்த ஒருவ

ரின் குரல்வளையை ஷேவிங் பிளேடால் அறுத்துவிடுகிறதாம்.

வருணனை நான் மிக அசௌகரியப்படுத்துகிறேன்.

விழிப்புவரும் இரவுகளில் மனச்சாட்சி பல ஊசிகள் கொண்டுவந்து உடல்பூரா குத்திக் குத்தி மேலே தூங்கமுடியாமலடித்தது.

வருணன் தனது அறையையே எமக்கு விட்டுத்தந்துவிட்டுத் தான் போய் வேறொருவர் அறையில் படுத்துக்கொள்ளும் அளவுக்கு அவனிடம் நாம் பண்ணும் அடாவடித்தனம் மனதுக்குச் சங்கடம் தந்தது.

அலுவலகத்தில் இன்னொரு நண்பனொருவனிடம் எனது முழுப் பிரச்சி னையையும் போட்டுவைத்தேன்.

“இந்தக் கொழும்பில் அப்பிடி ஒரு சுதுமலைப் பார்ட்டி யாரும் இல்லாமல் போகாது... நான் விசாரிக்கிறேன்” என்றவன் சேமிப்புக் கணக்கு வைத்தி ருக்கிற தமிழர்களின் விபரங்களைக் கணனியில் துழாவி இரண்டொரு விலாசங்கள் எடுத்துத்தந்தான்.

முதலாவது வாடிக்கையாளரது கொழும்பு விலாசம் செல்வத்துரை இராமநாதபிள்ளை, அஜந்தாஸ் சாறி எம்போறியம், மணிக்கூட்டுக் கோபுர வீதி, புறக்கோட்டை என்றிருந்தது. அது கொழும்பில் பிரபலமான புடவைக் கடைதானே? அங்கு விற்பனைப் பிரிவில் ‘ஒருவரைக் கண்டால் தலையாட்டு கின்ற’ அளவுக்குப் பழக்கமும்கூட. நேரே போய் அவரிடம் விஷயத்தை வேண்டிய விதத்தில் சுருக்கிச் சொல்லி முதலாளியைப் பார்க்கவேண் டுமென்றேன்.

அவர் நேரே முதலாளியிடம் என்னைக் கூட்டிப்போனார். பேசினேன். முதலாளி, ‘தான் குரும்பசிட்டியென்றும் தன் மனைவியின் ஊர்தான் சுதுமலை யென்றும் அவரிடம் விசாரித்தால்தான் விபரமான தகவல் கிடைக்குமென்றும்... தம்பி இயக்ககியக்கம் ஒன்றுமில்லைத்தானே’ என்று கேட்டுத் தெளிவுபடுத் திக்கொண்டு அன்றே மாலை ஏழு மணிக்கு மேல் வீட்டுக்கு வரச்சொல்லி முகவரி தந்தார்.

போனேன். அந்தக் கோடெஸ்வரி முதலாளினி எளிமையாக நூல் சேலை யில் இருந்ததே, முதலில் பிடித்துப்போனது. முதலாளியும் விஷயத்தை முதலிலேயே கொஞ்சமாய்ச் சொல்லிவைத்திருப்பார்போலுள்ளது.

“சிவானந்தன் மாஸ்டர் என்று பாருங்கோ ஒரு ஆர்ட் மாஸ்டர் அறுபதுக ளில் சுதுமலையிலிருந்து ஒரு பச்சை மொறிஸ் மைனர் காரில் வந்து புத் தார் சோமாஸ்கந்தாவில் படிப்பிச்சவர்” என்றதும்...

என்னைக் கையமர்த்திவிட்டு மேலே சொல்லலானார்.

“தெரியும் தம்பி அவர் சிங்கப்பூர் பென்சனர் குமரப்பெருமான் என்று அவருடைய ஒரே மகன். என்னோடை வயதொத்த பிள்ளைதான், இரண்டு தலைமுறையாய் சிங்கப்பூரில் நல்லாய் வாழ்ந்த குடும்பம் பாரும். அவன் பிறந்ததுகூடச் சிங்கப்பூரில்தான். அந்தப் பிள்ளை பிறந்து பதினைந்து பதினாறு வயது நடக்க அவை இங்கால வந்து சேர்ந்திட்டினம். அந்தப்

பிள்ளையோட அவை வந்திறங்கினதுகூட ஏதோ நேத்தெண்டதுபோல எனக்கின்னும் கண்ணுக்க நிக்ஞது.

வரேக்க பயலுக்கு சரியாய் தமிழும் கதைக்க வராது. தகப்பன் பிறகு அவனை ஜ.பனா கொலிச்சில போடிங்கில விட்டுத்தான் படிப்பிச்சவர். அவன் ஆர்ட் மாஸ்டரென்று இப்ப நீங்கள் சொல்லித்தான் தெரியுது. பிறகு தாய்வழியில் சொந்தத்துக்கதான் கலியாணமும் கட்டினவன் பாரும். பெண்சாதியும் மகராசி ரதிதேவியென்று பேருக்கேற்ப ரதிமாதிரித்தான் இருப்பான். முகம் கனிந்து சிரிச்சாளேயென்டால் எப்போ இன்னொருக்கா சிரிப்பான் என்றிருக்கும். ஏதோ இவனுக்குக் கொடுப்பினை இல்லைப்போல கிடக்கு. ஒரு ஆணும் பெண்ணுமாய் இரண்டு குழந்தைகள். இரண்டாவது பிரசவத்தில் காயாசு வாதம் வந்து வேளைக்கே அவள் செத்துப்போனாள். அவள் செத்ததல்லத் தம்பி சோகம் அவன்ரை பிள்ளையள் இரண்டையும் குறுக்காலை அள்ளிக்கொண்டுபோனது தான் ஆகக்கொடுமை.”

“என்ன அம்மா சொல்லுறியள் பிள்ளையளும் செத்துப்போச்சோ?”

“ஓம் ராசா மூத்தது பெடியன், அவன் இந்தத் தரப்படுத்தலுக்குள்ளாலும் இஞ்ஜினியறிங் என்ட்ரர் பண்ணி இரண்டாம் வருஷம் படிச்சுக்கொண்டிருக்கேக்க எண்பத்தேழில் பேராத்தெனிய யூனிவேசிறியில் நாலு தமிழ் ஸ்டுடென்ட் ஸைக் காணெல்லெயெண்டு கதை வந்துதல்லே, அதில இந்தப் பெடியனும் ஒண்டு தம்பி. சிங்களப்பெடியனோ, இல்லைக் காடைகளிசறையனோ, ஆமி பொலினோ இன்டைக்கும் பெடியை இல்லாமப்பண்ணினது யாரெண்டது தெரியா, ஆனா ஆளில்லை.

பிறகு தங்கைக்காரியும் வெறிபிடிச்சப் படிப்பைக் குழப்பிக்கொண்டு திரிஞ்ச இயக்கத்தில் சேர்ந்து முல்லைத்தீவு தாக்குதலிலை அவளும் போட்டாள். மனுஷன் இப்ப தனிமரமாய்ப்போச்சு.”

“மாஸ்டரின்றை தாய் தகப்பன் யாரும் இருக்கினமோ?”

“தாய் மனுஷி வேளைக்கே செத்துப்போச்சு, தகப்பன் இன்னும் இருக்கிறாரோ செத்துப்போனாரோ தெரியேல்லை. நானும் ஊர்மண்ணை மிதிச்ச எங்க பதின்மூன்று வருஷமாச்சு, அதில மெய்யாத்தான் எனக்கும் தெரியேல்லை. அவரிப்ப இருந்தாலும் வயது எண்பதுக்கு மேலேதான் பேசும்.”

அருகிலிருந்த வெற்றிலைத் தட்டத்துள் சில நல்ல பாக்குச்சீவல்களைத் தேடியபடியே மேலும் சற்றே யோசித்துவிட்டுச் “செத்துத்தானிருப்பர்” என்றார்.

“வேறை யாரும் சொந்தம் கிந்தமெண்டு...?”

“ரமணியென்று சொல்லி பெண்சாதியின்றை தமையன் ஒருத்தன் இருக்கிறான். இஞ்சைதான் முகத்துவாரத்தில் இருக்கிறெண்டு கடையில் கண்ட போது ஒருமுறை சொன்னவன். அட்டிரஸ்தான் தெரியேல்லை.”

நெற்றியைத் தேய்த்துவிட்டுக்கொண்டே, “இன்குரன்ஸ் கோப்பறேசனிலயோ, மஸ்கன்ஸிலயோ வேலை செய்யிறதாய் சொன்ன ஒரு சின்ன ஞாபகம், இரண்டு மாசத்துக்கு முன்னையும் கண்டு கதைச்சனான் தம்பி,

நான் ஏன் மோனை விலாசத்தை விசாரிச்சன்?”

என்னுடன் பேசிக்கொண்டே, குசினி வாசலுக்குக் கைகளைத் துடைத் தபடி வந்த உதவிப் பெண்ணுக்குக் கண்களால் சில சமிக்கைகள் கொடுத்தார்.

“படிக்கிற காலத்தில் மாஸ்டருக்கு சுதுமலையென்டது மட்டும் எங்க ளுக்கு தெரியும். மற்றும்படி அவர் தன் குடும்பத்தைப்பற்றி மாணவர்களான எங்களோடை ஏன் கதைக்கப் போறார்? இன்றைக்கு ஆராயவேண்டி வந்திட்டுது அதுதான். தந்த தகவல்களுக்கும் மிச்சம் பெரிய நன்றி மடம்.”

உதவிப் பெண் நுரைக்கின்ற கிறீம் சோடா கொண்டுவந்தாள். அவர் அதை எழுந்து வாங்கி என் கையில் தந்தார்.

“ஓ... தாங்ஸ்.”

“அப்பிடி என்னதான் வந்தது ராசா?”

“விஷயம் என்னண்டா சிவானந்தன் மாஸ்டர் தற்போது என்னோட என்றை றுாமிலதான் தங்கியிருக்கிறார். நீங்கள் சொன்ன இத்தனை சம்பவங் களும் சேர்ந்து கொடுத்திருக்கக்கூடிய டிப்பிறசனுகளால் மனுஷன் லேசாய் மனநிலை பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார், தன்பாட்டிலை ஒரு இலக்கில்லாமல் போய்க்கொண்டிருந்தவரை நான்தான் தற்செயலாய் கண்டுபிடிச்சுக் கூட்டி வந்தனான். ஆனா எத்தனை நாளைக்குத்தான் நானும் அவரைக் கவனித்துப் பராமரிக்கலாம்? ஆதனால அவரைச் சொந்தக்காரரோ, பாத்யதையுள்ள வேறு யாரிடமோ சேர்ப்பித்துவிட்டால் மனுஷன் நாதியற்று அலையாமல் மிச்ச ஆயுளை நிம்மதியாய் கழிக்குமேயெண்டு ஒரு ஆத்மார்த்தமான விருப்பம்.”

“வாழ்ந்த மனுஷனுக்கு வந்த நிலமையைக் கேட்கப் பரிதாபமாய்த்தான் கிடக்கு. என்றாலும் அவை எங்களுக்குச் சொந்தமில்லை ராசா. நாங்கள் வெள்ளாளர், அவை மேற்குப் பக்கம் ...” என்று ஏதோ கெட்ட வார்த்தையை உச்சரிக்க நேர்ந்ததுபோலத் தாழ்ந்த குரலில் அவர்களின் சாதிப் பெயரைச் சொன்னார்.

வருணனுக்கு ஃப்ரெண்டின் அறையில் என்ன அசௌகரியமோ இடையில் திரும்பவும் தானாக வந்து அறையில் தங்கினான். தங்கத்தொடங்கிய பின் இரண்டு நாளால் காதோடு இரகசியமாய்ச் சொன்னான்; “மாஸ்டர் விறாந்தையில் சில்வாவின்றை கதிரையில் படுக்கிறாராம், சில்வா வந்து முனகிவிட்டுப் போறான்.”

“அதுக்கு என்ன சொன்ன நீ?”

“அவர் வைத்தியத்துக்காக வந்திருக்கிறார், கெதியில் போடுவர் என்றிருக் கிறன். நல்ல காலம் கிழவன் ‘என்ன சுகவீனம்’ என்று மட்டும் துழாவேல்லை.”

அது ஒரு ஈசிசேர். எங்கள் அறைக்கு முன்னான விறாந்தையின் மறு கோடியில் போட்டிருக்கிறது. எப்போதாவது மழை பெய்தால் மாத்திரம் கட்டைக் கிழவன் சில்வா அதில் கால் நிலத்தில் படாமல் இருந்துகொண்டு

மழையைப் பார்க்கும். மற்றும்படி சில்வா வீட்டிலும் யாரும் அதைப் பயன்படுத்துவதில்லை. மறுநாள் ஒரு பிரம்புச் சாய்வுகதிரை வாங்கிவந்து மாஸ்டருக்குக் கொடுத்தேன்.

அடுத்து வந்த வாரவிடுமுறை கழிந்து வந்த மறு திங்கள் அரை நாள் விடுப்பு எடுத்துக்கொண்டு முதலில் இன்சூரன்ஸ் கோப்பிறைசனைத் தேர்ந்து எடுத்துக்கொண்டு அங்கு விரைந்தேன்.

ரிஷப்சன் பெண் பெயரை விசாரித்து கணினியை நோண்டிவிட்டு மொனிட்டரிலிருந்து தலையைத் திருப்பாமலே “மிஸ்டர் ரமணி டிவிஷன் மனேஜர் கொம்பன்சேசன்ஸ் டிப்பார்ட்மென்ட், தேர்ட் ஃப்ளோர் பிளீஸ்” என்றான். கணனிக்கு மீண்டும் ஒரு நன்றி.

செக்கியுறிட்டிக்காரன் உடம்பெல்லாம் மெட்டல் டிடெக்டரால் தடவோ தடவென்று தடவிக் கூச்சங்காட்டிவிட்டு மேலே செல்லவிட்டான்.

மேலே சென்று மூன்றாவது ஃப்ளோரில் விசாரித்ததில் ஒரு மூலையில் இரண்டு ஸ்கிரீன்களால் தடுத்து ஆக்கப்பட்ட அவரது அறையைக் காட்டினார்கள். மேசை அருகே சென்று ‘குட்மோர்னிங்’ சொல்லவும் ஃபைலுக்கு வெளியே கிளின் ஷேவ் செய்த ஒரு தமிழ்முகம் எட்டிப் பார்த்தது.

“மிஸ்டர் ரமணி என்கிறது...”

“ஜா, தட்ஸ் மீ பிளீஸ். வட் கான் ஐ டூ ஃப்ளோர் யூ, தி யங் மன்?” என்றபடி எதிரிலிருந்த ஆசனத்தைக் காட்டினார்.

நான் தனித் தமிழுக்கு வந்தேன்.

“என் பெயர் திவாகரன்... சிவானந்தன் மாஸ்டரென்று...”

அவர் புருவங்கள் விரிந்தன.

“இஸ் எனிதிங் அன்பிளேசன்ட்?”

“ஓ... நோ!”

“வேல்... பின்னே அவரை எப்படி உங்களுக்குத் தெரிஞ்சது?”

“நான் அவருடைய ஸ்ருடென்ட்.”

“அப்படியா... கேஸ் இப்ப எங்க?”

“சொல்றன்.”

“அந்தக் கேஸைக் கஸ்டப்பட்டுக் கொண்டுபோய் அங்கொடை ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்துவிட்டனான், அங்கையுமிருக்கப் பிடிக்காமல் பிச்சுக்கொண்டு எங்கயோ வெளிக்கிட்டிட்டுது. சரி அதையிட்டு இப்ப என்ன பிரச்சினை... புதிசா ஏதுங் கோல்மால் பண்ணிச்சா?”

அ.நிணையில் பேசினார்.

“பிரச்சினையெண்டு ஒன்றும் பெரிதாயில்லை. மாஸ்டர் போனகிழமை வெள்ளவத்தையில் காலி றோட்டில் திசைகெட்டுப் போய்க்கொண்டிருந்தார். நானும் பள்ளிக்கூடம் விட்ட பிறகு அவரைக் காணேல்லை, வழியில் கண்டவுடனே ஆளை உடனே என்னால் மட்டுப்பிடிக்கவும் முடியேல்லை, ஒரு சந்தேகத்தில் ஓடிப்போய் ஆளை முன் மறியாய் மறிச்சப் பேசிப்பார்த்ததில் மாஸ்டர் கொஞ்சம் மென்டலி அப்செஸ் எண்டது புரிஞ்சது, என்னையும்

அவரால் சரியாய் ரூபகப்படுத்த முடியுதில்லை. மனங்கேட்கேல்லை ஆளைக்கூட்டியந்து என்னோடைதான் வைச்சிருக்கிறன். அவர் என்னுடைய குரு அதனால் அவரை என் ஆயுள்பரியந்தம் வைத்துக் காப்பாற்றவும் எனது மனது சம்மதம்... ஆனால் பிறக்கடிகலாய் வேறும் பல பிரச்சினைகளும் எனக்கு இருக்கிறதால் என்னால் அது முடியாமலிருக்குப் பாருங்கோ. விபரமாய்ச் சொன்னால் நானும் பச்சிலர், இரண்டாவது இந்தக் கொழும்பில் எனக்கே கொஞ்சம் அக்கமடேசன் புறப்பென்ஸ் இருக்கு, வெட்கமில்லாமல் சொல்றதென்டால் நானே என் ஃபிரெண்ட் ஒருத்தன்ரை றூமில்தான் தொங்கிகிட்டிருக்கிறேன், அதுகள் எல்லாத்தையும்விட அவருடைய மெமொரிப் பிசகாலேயோ அல்லது அவரோட இயல்பான சுபாவத்தாலோ தெரியேல்லை தன்னுடைய தேவைகள் என்ன, விருப்பங்கள் என்னென்றதை எங்கனோடை கலந்தொன்றும் கதைக்கிறாரில்லை. அதால் எமக்கு அவருடைய மனதில் உள்ளதை ஒன்றும் அறியேலாமலிருக்கு. குந்த ஒரு கிளை அகப்படாத ஒரு பறவையைமாதிரி அலையிற அந்த மனுஷனைப் பார்க்க எமக்கும் பரிதாபமாயிருந்தாலும் எம்மாலும் எவ்விதத்திலும் அவருக்கு மேல் உதவவும் ஏலாமலிருக்கு.”

“உம்முடைய நல்ல மனசு புரியுதெனக்கு, இதெல்லாம் நாங்கள் வைச்சிருந்து அனுபவிச்சதுதான்... ஒன்றும் வாய் திறந்து பேசமாட்டான். அவன்டை முக்காவாசிப் புறப்பென் அதுதான். ஆனால் அவனைக் கூடவைச்சிருக்கிறது மகா றிஸ்க் பாரும்! றிஸ்க் அன்ட் டேஞ்ஜர்! உடனை பொலிசிலை சொல்லி ஆளைத் திரும்ப ஆஸ்பத்திரியிலை சேர்ப்பிக்கவேணும். தாட் வில் பி த ஒன்லி அன்ட் குட் சொலுவான்.”

“நான் நினைக்கிறன் அவர் அவ்வளவுதூரம் பாதிக்கப்படேல்லையென்று. ஆறுதலாய் மனம்விட்டுப் பேச இரண்டு மனுஷர் தனக்கும் இருக்கினமென்று அவரை நினைக்க வைத்தாலே நோர்மலாய் விடுவார், அவருக்குத் தேவையெல்லாம் அன்பும் ஆதரவுமிக்க ஒரு சரணாலயந்தான்.”

இப்போது எங்கிருந்தோ அவருக்கு ‘டப்’பென்று கோபம் மூக்கின் மேல் வந்தது. (இங்கிலீஷில் பொழிந்தார்.)

“அதைப் பாரும் நீரும் நானும் தீர்மானிக்க ஏலாது. அவனோடை உலைஞ்ச எனக்குத்தான் அவனுடைய நிலமை சரியாய் தெரியும். எனக்கும் அவனையிட்டான அனுதாபமிருக்குத்தான்... மச்சானாச்சே? நானும் அதைவிட வேறே என்னதான் செய்யலாம் சொல்லும்?”

சிறு இடைவெளி. மீண்டும் பேசினார்.

“ஜாப்னாவிலிருந்து யாரோடை வந்தானோ, எப்பிடித்தான் வந்தானோ தெரியாது. ஒரு நாள் டாக்ஸியிலை வந்து இறங்கினான். எனக்கின்னும் பென்ஷன் வரேல்லை, பென்ஷன் ஒபிஸிலை போய் என்னெண்டு விசாரிக்க வேணும் வா” என்றான்.

“He has no papers at all. No papers from his department. No papers from his college. No service record, nothing... He possesses not even his National identity card. You say, how can one proceed with his case?”

Nonsense!"

நான் அவரைத் தமிழுக்குத் திரும்பத் திரும்பப் பிடிச்சுக்கொண்டு வந்துவிடவும் அவர் ஸ்பிறிங்கில் மீள்கிறாப்போலும் இங்கிலிசுக்கே திரும்பத் திரும்பத் தாவிக்கொண்டிருந்தார். ஏதோ நானே குற்றவாளிபோல தலையைக் கவிழ்த்துகொண்டு அவர் சொன்னது எல்லாவற்றையும் கேட்டேன்.

"ஐடென்றிக் கார்ட் இல்லாமல் அங்கொடையிலும் சேர்க்கமாட்டம் என்றிட்டாங்கள். பிறகு றிஜிஸ்டர் கிளார்க், சைக்கோதெறபிஸ்ட் என்று கண்டறிண்ட ஒவ்வொரு சம்ப நிசம்பனுக்கும் ஆளுக்கு ஆயிரம் ரூபாய் வெட்டியல்லே சேர்த்துவிட்டனான்... அடுத்த கிழமை பாவமென்று அவனிட்ட விசிட் பண்ணன்... The fellow is missing."

"What an irresponsible idiot! stupid!

இவ்வளவு காவலையும் மீறி மனுஷன் என்னண்டுதான் ஜம்ப் பண்ணினானோ, ஜம்ப் பண்ணிட்டான்!"

ரமணியின் பேச்சில் 'மரியாதை' அவருக்கு வரும் கோபத்துக்கு நேர்விகித சமனாக இருந்தது.

"கன்னத்தில் தழும்பொண்டும் கிடக்கு... தமிழன்தானேயெண்டு அடிச்சுக் கிடிச்சத் துன்புறுத்தினாங்களோ தெரியேல்லை?"

"அது, அதுக்கும் முதல்ல மருதானை பொலிஸிலே போய் 'எங்கேடா என்னுடைய அமரன், என்ட மகன் அமரனைக் கொண்டாங்கடா' என்று கேட்டுச் சண்டைபிடிச்சதன் அறுவடை."

"பொலிஸில போய் டெய்லி அவங்களுக்கு அலுப்புக் குடுத்துக்கொண்டே யிருந்தானெண்டால் நாடிருக்கிற நிலமையில் அவங்கள் அடிச்சே கொண்டு போட்டு மாறுவேஷத்தில் வந்த விடுதலைப்புலியளுடைய உளவு ஆள் என்னப்போறாங்க.

இந்த மனுஷன் யாரும் சொல்றதைக் கேட்டாத்தானே... ஒழுங்காய் இருந்தால் என்னோடை இருக்கவேண்டாமென்றேன? என்னோட இருக்கிறதில இவருக்கு என்ன கஷ்டம்?

வீட்டில் இரப்பா என்றால் கேளாது. அப்பப்ப வெளிக்கிட்டிடும், வெளிக் கிட்டு கேற்றைத் திறந்துகொண்டு கிழக்கேயோ மேற்கையோ போகும். எங்கைதான் போகுதோ வருகுதோ தெரியாது, போனால் பாதி உலகத்தைச் சுத்தோ சுத்தெண்டு சுத்திப்போட்டு ஒரு வாரத்தாலே பிச்சைக்காரன் மாதிரி வரும். வந்தால் யூ சே ஹொ கான் வண் அக்செப்ற் ஹிம்? டோன்ட் ஐ பொஸெஸ் எனி சோஷியல் ரெஸ்பெக்ட்... ஓர் டிக்கிடி? நல்லாய் இருக்கிற காலத்திலேயே ஹீ வாஸ் நொட் நோமல், அன் எக்ஸென்றிக் யூ ஸீ.

வாட் எவர் இட் ஸ்... சுகமாகிறவரை அவர் இருக்கவேண்டிய இடம் அதுதான் பாரும். நோபொடி கான் ஹெல்ப் ஹிம் எனி மோ!"

அறைக்குத் திரும்புகிறேன்.

மாஸ்டர் வேஷ் எடுத்து முழுகிச் தலையுலர்த்தி அழகாக வாரிவிட்டுக் கொண்டு சுத்தமாக விறாந்தையில் பிரம்புக் கதிரையுள் இருந்துகொண்டு தன் நகங்களை வெட்டிக்கொண்டிருந்தவர், என்னைப் பார்த்துப் பச்சைப் பிள்ளைமாதிரிச் சிரிக்கிறார்.

அவருக்காக வாங்கி வந்த தினசரிப் பத்திரிகைகளைக் கொடுக்கிறேன். நன்றியுடன் வாங்கிக்கொண்டு "திவாகர் ஐ அம் டிறபிளிங் யூ மச்" என்றார்.

"நோ சேர், நெவர்... திஸ் இஸ் மை பிளெஷர்."

இரவு வருணன் அக்கறையுடன் கேட்டான்: "மைத்துனைக் கண்டியா... மாட்டரைப் போட்டியா... என்ன சொல்றான்?"

"ஆளை மென்டல் ஹொஸ்பிட்டலில் தள்ளிட்டு நீ உன்பாட்டுக்குப் போய்க்கொண்டேயிரு என்கிறான்டா... தான்கூட அப்பிடித்தான் செய்தானாம்."

மாஸ்டர் பத்திரிகைகள் எல்லாவற்றையும் இரவு கண்விழித்துப் படித்தார். மறுநாள் சொன்னார்: "அவங்களுக்கு மற்றவங்களுடைய உயிரின் பெறுமதி தான் தெரியாது, இவங்களுக்கு தங்களின் உயிரின் பெறுமதியும் தெரியாது, மற்றவையின்ரை உயிரின் பெறுமதியும் தெரியாது. எல்லாரையும் அழிச்சு என்னத்தைப் பிடிக்கப்போறாங்கள்?"

'இழப்புக்களின் துயரமோ, அல்லது பேசி என்னதான் வரப்போகிறதென்கிற அவசமோ' அவரை மௌனிக்கவைத்துவிட்டன.

மனம் சகஜமான நிலைக்கு மீளும் மிகச்சிறு சமயங்களில் மௌனம் உடைந்து பேசினார். அவரைப் பேசவைக்க வேண்டுமென்றே சிவவீரசிங் கத்தை அடிக்கடி நினைவூட்டுவேன். முகம் மலர்ந்து சிரிப்பார்.

அன்று வருணனுக்கு என்ன நினைப்பு வந்துதோ அக்கறையாய்க் கட்டிலுக்குக் கீழே குனிந்து பார்த்துவிட்டு மாஸ்டரின் பழைய உடுப்புகள் போட்டுச் சுற்றிவைத்திருந்த பொதியைச் சுட்டிக்காட்டி "இந்தப் பொதிக்கும் தீர்வு கிடையாதோ... தோழருக்கு அதை என்ன செய்வதாக உத்தேசம்?" என்றான்.

உண்மையில் எனக்கு அப்பொதி மறந்தேவிட்டிருந்தது. அவற்றை எடுத்துக்கொண்டு லோண்டனுக்கு ஓடினேன்.

உடுப்புக்களைப் பார்த்த லோண்டறிக்காரர் "ஐய்யைய்ய... மெக்கானிக் வேலை பார்க்கிறவங்க கராஜ் உடுப்புகளெல்லாம் நாங்க கழுவிருதில்லை ஐயா" என்று அலறினார்.

"இவர் கராஜில அல்ல கலைக்கூடத்தில்தான் வேலைசெய்வாரு, எக்ஸ் றாவா ஏதாச்சும் சார்ஜ் பண்ணுறதென்றாலும் பரவாயில்லை, இது ஒரு வேண்டிய மனிதருடையது, பார்த்துச் செய்து தாங்கோ."

"ஐயா மன்னிக்கவேணும், அது எந்தக் கூடத்து உடுப்பாயிருந்தாலும் சரிதான், அதை வெள்ளாவியில் வைச்சா மற்றவங்க உடுப்பையெல்லாம் நாசம் பண்ணிடும். பிறகு கஸ்டமர்களுக்கு நாம பதில் சொல்ல இயலாது, அவங்களுக்குப் புதுசு வாங்கித்தர்ற நிலமையைத் தெரிஞ்சு நாமளா

உண்டாக்கலாமா... சொல்லுங்க?"

ஒரேயடியாக மறுத்துவிட்டார்.

குருகுலத்தில் பெரியவர்கள்கூட எல்லாம் பண்ணினதுதானே. நானே பாத்தூரில் ரின்ஸோவைக் கொட்டி அவற்றைக் கழுவுவானேன்.

அதைப் பார்த்த வருணன் சொன்னான்.

"அவருக்கல்ல உனக்குத்தான் மேலான் இழகிப்போச்சு... நீ இப்படி யெல்லாம் பண்ணினா மனுஷன் இதுதான் தன்னை வீடாக்குமென்று நினைச்சுப் பெர்மனண்டா காம்ப்..."

"தோழர் சொல்ல வந்தது புரியுது... எந்த மனுஷனுக்கும் மரணம் வந்து எப்போதும் தலைவாசலில் காத்திருக்குமாம். அதனால் பிறருக்குச் சேவை செய்ய எப்போவெல்லாம் சந்தர்ப்பம் கிடைக்குதோ அப்போதெல்லாம் செய்துபோடோணும். பிறகெல்லாம் சந்தர்ப்பங்கள் அமையுதோ என்னவோ?"

"என்றை கவலை அதல்ல... தப்பித் தவறி அங்கொட ஆஸ்பத்தரியில் இருந்து யாரும் வந்தால் அவரை விட்டிட்டு உன்னை இழுத்துக்கொண்டு போகப்போறாங்களே என்றதுதான்."

இப்பொழுதெல்லாம் மாஸ்டர் தூங்குவது மிக அருகிவிட்டது. இரவில் தூக்கம் வராமல் அடிக்கடி எழுந்திருந்தார். அவர் தலைமாட்டிலிருந்த 'வாசிக்கும் விளக்கை படிக்கவோ பாத்தூராம் போகவோ எப்போது வேண்டுமானாலும் தயக்கமில்லாமல் போட்டுக் கொள்ளலாமென்று' சொல்லியிருந்தோம்.

ஒருநாள் அந்த லைட்டைப் போட்டுவிட்டு முகட்டைப் பார்த்துக்கொண்டே நிண்டநேரம் படுத்திருந்தவர் சொன்னார்:

"அங்காலை பாதை தெரியேல்லை ஒரே இருட்டாய் கிடக்கு."

அவர் சுட்டும் படிமம் புகிறிது.

அந்த இரவில் நாலைந்து தரம் எழுந்து பாத்தூராம் போனார்.

டயாபடிஸ் பிரச்சினை ஏதுமிருக்குமோவுந் தெரியேல்லை. டெஸ்ட் பண்ணு வித்தால் நல்லது. டொக்டர் கதையேதும் எடுத்தால் மீண்டும் கலவரமாகிவிடுவாரோ தெரியவில்லை. அதுபற்றி அவரிடம் பேசப் பயமாகவிருந்தது.

அதன் பின் தினமும் இரவுகளில் பல தடவைகள் பாத்தூராம் போய்வருவது வழக்கமாயிற்று. மறுநாள் காலை தேநீர் போட்டுக்கொடுக்கையில் பக்குவமாகச் சொன்னேன்.

"அடிக்கடி பாத்தூராம் போகிறியள்போல கிடக்கு சேர், வட் எபௌவுட் எ பிளட் சுகர் டெஸ்ட்?"

"நோ டியர்... ஐ அம் ஃபெர்பெக்ற்லி ஒல் றைட்!"

தெயராரோ நோ டொக்ரேர்ஸ் இன் த ஹோஸ்பிடல்ஸ் நௌவடேஸ் யூ சீ, ஒல் பிளடி மொன்ஸ்டேர்ஸ்!"

"உங்களுக்கு என்னுடைய பாட்ஸில் படித்த கிருபரனை ஞாபகமிருக்கா, ஏன் உங்க ஸ்டுடன்ட்கூடத்தான் அவன் இப்போ கொள்ளுப்பிட்டியில்தான் தன்னுடைய பிறக்கினை வைச்சிருக்கிறான், ஒருக்கால் போய் கொன்சல்ட் பண்ணிட்டாப்போச்சு."

"நொட் நெசசறி அற் ஒல், ஐ அம் பிஸிக்கலி குயட் ஒல் றைட்... பிலீவ் மீ சண்."

முதலில் லேசான இருமல் கண்டது. பகலில் பரவாயில்லை. ஓரளவு சமாளித்துவிடுவார். பின்னர் அதுவே படிப்படியாக அதிகரித்துப் பனியோ குளிரோ அதிகமிருக்கும் இரவுகளில் கடுமையான இருமலோடு ஆஸ்மா வேறு வந்து பெரும் அவஸ்தைப்பட்டார். மூச்சு இயல்பாயிருக்கவில்லை. அவர் சுவாசிக்க கஸ்டப்படுவது எமக்குப் பட்டவர்த்தனமாகவே தெரிகிறது. அவரோ தனக்கு அப்படி ஒரு பிரச்சினையுமேயில்லை என்று சாதித்தார். டொக்டரைக் கண்டு பயப்படுகிறாரோ அல்லது எங்களுக்குத் தொல்லைதரப் படாதென நினைக்கிறாரோ தெரியவில்லை.

எந்த கொழும்பு ஹோட்டல் சாப்பாடாயினும் மாசுக்கணக்கில் அடுத்துச் சாப்பிட யாருக்கும் வைக்கோல் சாப்பிட்டமாதிரி இருக்கும். சிலவேளைகளில் அவர்களின் மரக்கறிகள் குழம்புகள் முழு அவித்த அரப்பு மாதிரியிருக்கும். மாஸ்டர் வரவர மிகவும் குறைவாகவே சாப்பிட்டார். உடல் வேறு இளைத்துக் கொண்டுவந்தது.

கிருபரனிடம் போய் ஆலோசனை கேட்டேன். அவனோ "ஆஸ்மா அலேர்ஜியால் வருவது. அன்டி-அலேர்ஜி மருந்துகள் நோயாளியைப் பரிசோதிக்காமல் தரவேகூடாது" என்றான். கடைசியில் சுமமா நம்மிடம் விசிட் வரும் ஒரு நண்பனைப்போல் வந்து அவரைப் பார்த்துவிட்டுச் சில மாத்திரைகள் எழுதித்தந்தான். வாங்கிவந்து மூச்செடுக்க அவர் கஷ்டப்பட்ட வேளைகளில் தேநீரில் கரைத்துக்கொடுத்தேன். சுகமிருந்தது.

இடையில் சில்வா வேறு வந்து, "உங்க விசிட்டர் இரவில் சத்தமாய் இருமுறார், பத்துத்தரம் டொய்லட் பிளஷ் பண்ணுறார், இங்கால மனுஷங்க தூங்கமுடியவில்லை" என்று இரண்டாந்தரமாக முன்கினான்.

மாஸ்டர் உடல் பலவீனமாக இருந்தபோது அல்லது லேசாகக் காய்ச்சல் கண்டிருக்கும் நாட்களில் இரவில் வாய் புலம்பினார். அதுவும் இங்கிலிஷில் சுத்தமாய் ஒரு வார்த்தை புரியாது.

ஒருமுறை கட்டிலில் எழும்பி இருந்துகொண்டு "ரதி இருந்தால் ஒன்றும் இப்படி நேர்ந்திருக்காது" என்றார்.

பின்பொரு நாள் "இந்தக் கள்ளர் இனி எனக்குப் பென்ஷன் தராங்கள், எனக்கு அவங்கடை பென்ஷனும் வேண்டாம் மசிரும் வேண்டாம். என்னை ரயிலேற்றி ஊருக்கு அனுப்பிவிடு" என்றார்.

அவர் யாரிடம் பேசுகிறார், என்னிடமா? அவர் என்னிடம் நேரில் கேட்கத் தயங்கும் விஷயங்கள் இப்படி இரவில் அவரறியாது நெஞ்சிலிருந்து வெளியில் கொட்டுகின்றனவா?

தமிழ்த்தேசிய விடுதலைக்கான போர் உக்கிரமாகி வடக்குக் கிழக்கில் போக்குவரத்துக்கள் தடைப்பட்டுப்போன விஷயம் ஒன்றும் அவருக்குத் தெரியாது போலுள்ளது.

வருணன் இப்போது நிறையவே சிகரெட் பிடிக்கிறான்.

“உனக்கு எப்பிடிடா மாஸ்டர் முன்னால சிகரெட் பிடிக்க முடியுது?”

“அவர் உனக்குத்தானே கண்ணா மாஸ்டர்... ஆ..ப்டர் ஓல், ட்ரோயிங் மாஸ்டர்... எனக்கு வண் குப்பு ஓர் சுப்புதானே?”

“அதுவும் சரிதான்.”

நான் சிகரெட் பிடிக்காதேயென்று எப்படி அவனை வற்புறுத்தலாம்?

காய்ச்சல் தணிந்திருந்த ஒருநாள் மாஸ்டர் சற்றே வெளியில் போய்விட்டு வந்தார். காற்சட்டை முன் பக்கம் நனைந்திருந்தது.

வெளி விறாந்தையில் ஜன்னலோரமாய் உட்கார்ந்து சிகரெட் பிடித்துக் கொண்டிருந்த வருணன் அவர் கோலத்தைக் கண்டுவிட்டு தலையில் அடித்துக்கொண்டு வெளியே ஓடினான்.

மாஸ்டருக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. கொஞ்ச நேரம் விழித்துக்கொண்டிருந்தாவிட்டுக் கேட்டார்:

“வாட்ஸ் றோங் வித் யுவர் ஃப்ரெண்ட்?”

“நந... நதிங்... நதிங் சேர்... ஹீ இஸ் கோயிங் அவுட் டு மீட் சம்பொடி... அன்ட் ஹீ வில் பி பாக் நௌ.”

ஆனால் இரவு அறைக்கு வருணன் திரும்பவில்லை. மாஸ்டர் இரவு தூக்கம் வராது படுக்கையில் புரண்டுகொண்டிருந்தார். மனோநிலை பாதிப்பின் முதற்குறி தூக்கமின்மை.

அடிக்கடி வாய் புலம்பினார்.

“எவ்றிதிங் சேஞ்ஜட்”

“அவளிருந்தால் இந்தச் சீரழிவில்லை.”

“ரதி...! ரத்தி...!”

அமரனும் மாலதியும் பள்ளிக்கூடத்தாலே வந்திட்டாங்களா?

வந்திட்டா அவங்களை டோன்ட் லெட் தெம் இன்டு மை ஆர்ட் றூம்... ஓல் த பெயிண்டிங் ஆ ஜெட் ரு டிறை.”

அடுத்த நாள் ஒரு வியாழக்கிழமை. அலுவலகத்தில் பார்த்து வருணனைச் சமாதானப்படுத்தவேண்டும். அலுவலகம் சென்றதும் அவனைத் தேடினேன். பத்து மணியாகியும் அவன் வரவில்லை. அவனது டிபார்ட்மென்டில் விசாரித்தேன். அவன் வியாழனும் வெள்ளியும் விடுப்பு எடுத்திருப்பதாகச் சொன்னார்கள்.

‘எனக்குச் சொல்லாமல் இப்படி எதுவும் செய்ய மாட்டானே?’

நானும் அவனுக்குக் கொடுத்த அலுப்பும் கொஞ்சம் ஓவர்.

மாலை பணி முடிந்ததும் அலுவலகத்தால் நேரே ஹோட்டலுக்குப் போய் மாஸ்டருக்கான சாப்பாட்டோடு காலையில் மாஸ்டருக்காக ஸ்பெசலாக ஓர்டர் பண்ணிய மிளகு ரசத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு அறைக்குத் திரும்பினேன்.

அறைக்குள் மாஸ்டரைக் காணவில்லை.

சில்வாவை விசாரித்தேன். ‘தான் காணவில்லை’ என்றான்.

‘எங்கேதான் போவார்... கடற்கரைப்பக்கமாக எங்காவது சுற்றிவிட்டுத் திரும்பி வருவாரென’ எதிர்பார்த்தேன்.

அவர் வரவில்லை.

மறு நாள்.. மறு நாள்

மறு நாள்... மறு நாள்... ஊசும்!

ஒரு வாரமாயிற்று. ஆளைக் காணவே காணோம்.

அவர் மைத்துனர் ரமணிக்குப் போன் பண்ணினேன்.

“என்ன மறுபடி காணாமப் போயிட்டானா... லெட் ஹிம் கெட் லொஸ்ட்!” என்றார் வெகுசாதாரணமாக.

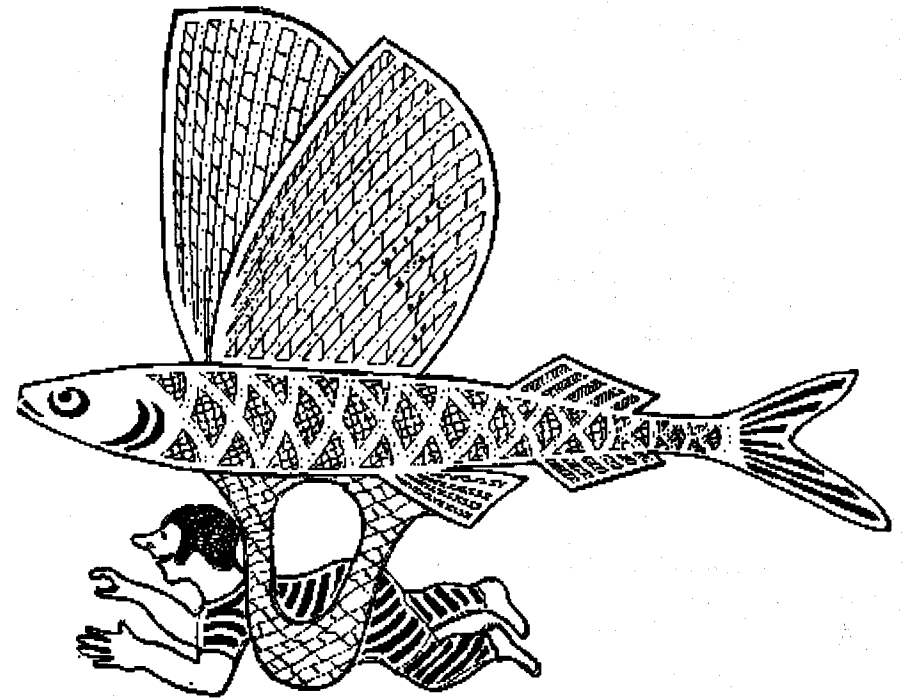
சம்பளம் எடுத்துக்கொண்டு வருணனிடம் போய் மாஸ்டர் காணாமற் போய்விட்டதைச் சொல்லி அவர் வருகையால் அவனுக்கு ஏற்பட்ட தொந்தரவுகளுக்கு மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டு அப்படியே அவனைச் சைனீஸ் றெஸ்டோறன்ட்டுக்குக் கூட்டிப்போய் ஃப்ரெண்ட் ஹைஸ், சைனீஸ் பியர் எல்லாம் வாங்கிக்கொடுத்துக் குளிர்த்திசெய்து அறைக்கு மீளவும் கூட்டிவந்தேன்.

அவன் முன்னமாதிரியே விசிலடித்துக்கொண்டு வெகு சீக்கிரமே இயல் புநிலைக்குத் திரும்பியிருந்தான். போஸ்டில் வந்திருந்த குமுதங்களை வாஞ்சையுடன் படித்தான். ‘ரம்பாவுக்கு அநியாயச் சதைபோடுது, சள்ளையிலும் முன்வயித்திலும் மடிப்புகள் வந்திட்டிடுது, படச்சான்ஸுகள் பறக்கப் போகுதேயென்று’ வெகுவாக வருத்தப்பட்டான்.

சில நாட்கள் பிரிவு எமக்குள்ளான ஆகர்ஷிப்பை அதிகப்படுத்தி இருந்தது. அதன் நிமித்தம் அவன் இரவு பருக மென்டிஸ் ஸ்பெஷல் வாங்கினான். நான் டேஸ்டுக்கு முகம்மதிய ஹோட்டலில் இறைச்சி றோஸ்ட் வாங்கினேன்.

அதை டிஷ் ஒன்றிலிட்டு, கழுவி உலர்ந்த கிளாசுகளை மீபோயில் தயார்பண்ணி வைத்துவிட்டு, எமது சிற்றொழுங்கை முக்கிலிருக்கும் பெட்டிக் கடையில் கொக்கா கோலாவும் ஜஸும் வாங்கிவர செருப்பை மாட்டிக் கொண்டு கதவைத் திறந்தேன்.

அங்கப்பிரதட்சணம் பண்ணிவிட்டு எழுந்துவரும் அடியாரின் திருக் கோலத்தில் புன்னகையோடு நின்றிருந்தார் சிவானந்தன் மாஸ்டர். □

சுரிப்பரப்பாஜா

கி. செ. துரை

இலங்கையிலிருந்து இறக்குமதியான பாரைமீனில் றஸ்க்தானைப் போட்டுப் பொரித்து அடுக்கியிருந்தார்கள். சோறு, சலாட், இறைச்சிக்கறி, முட்டை, அடுத்ததாக மீன் பொரியல் என்று பிறந்தநாளுக்கு வந்தவர்கள் தத்தம் கோப்பைகளை நிறைப்பதிலேயே கூடுதல் கவனம் செலுத்தினர்.

பொரியலைத் தூக்கி, அதில் ஒழுகும் எண்ணெயை ஒற்றிக்கொள்ள ஓர் கடதாசியையும் எடுத்துக்கொண்டே, விட்ட பணத்திற்கு ஒரு பிடி பிடித்துவிட எண்ணினார் வர்ணலிங்கம்.

பெற்றோலை ஊற்றியதுபோல வாயை எரிக்கும் நீலப்போத்தல் விஸ்கியை அடித்ததால் மூளை பின்பக்கமாகச் சுழல்வதுபோன்ற உணர்வு. எதைப் பார்த்தாலும் அதோடு தொடர்புடைய பழைய நினைவுகளே வந்து சேர்ந்தன. திரியாப்பாரை மீனின் வயிற்றில் ஏணைகட்டித் தவழ்ந்தபடி இருபதாம் நூற்றாண்டிற்குள் நுழைந்து, ஓர் இருபத்தைந்து வருடங்களைத் தாண்டி மூழ்கிப்போனார்.

அப்போதுதான் காராளபிள்ளை மகா வித்தியாலயத்திற்கு புதிய மாடிக் கட்டடமும், தொலைபேசி இணைப்பும் கிடைத்திருந்தன. உப அதிபராயிருந்த முருகேசு உபாத்தியாயர் கிணற்றில் விழுந்து சாக, அவரின் இடத்திற்கு ஆழ்ந்த கவலையோடு பதவியேற்றிருந்தார் வர்ணலிங்கம்.

படிப்பிக்கும் வேலையோடு வருடாந்த இடாப்புக்களைச் சரிபார்த்து அறிக்கை சமர்ப்பிப்பதும், அதிபர் வராத நாட்களில் 'அக்ஷி' அதிபராக இருந்து கோலோச்சுவதும் அவருக்கு மேலதிக வேலைகள்.

வருடாந்த அறிக்கை தயாரிக்க இடாப்புக்களைக் கூட்டிக்கொண்டிருந்தபோதுதான் வர்ணலிங்கம் தலையைச் சொறிந்தார். அந்த வருடக் கணக்கிற்கு மேலும் ஒரு நாள் பாடசாலை நடாத்தப்பட வேண்டிய பாக்கியிருப்பது தெரிந்தது.

"எல்லாரும் உணர்ச்சிவசப்பட்டு பிள்ளையார் கோயில் தேருக்காக லீவு விட்டபோதே இப்பிடி வருமெண்டு சொன்னான் ஆர் கேட்டியன்? வாற சனி பள்ளிக்கூடம்! அதை விட்டால் அங்காலை சோதினை வந்திடும். இப்பவே ஒரு சுற்றறிக்கை தயாரிச்சு எல்லாருக்கும் அனுப்பியிருங்கோ." அதிபர் கடுகடுப்பும் கூறுகறுப்புமானார்.

○○○

வழமையாக நாலு மணிவரை நடக்கும் பாடசாலையை சனிக்கிழமை யென்றால் பன்னிரெண்டு மணிக்கே முடிவிடலாமென்பதை நினைத்தபோது வர்ணலிங்கம் பரவசமடைந்தார். அவருடைய மூளையிலும் சில கற்பனைகள் பூத்தன.

போன வாரத்திலிருந்தே ஒரு பாகத்திற்கு மேல் நீளமான திரியாப்பாரை மீன்கள் பிடிபடத் தொடங்கியிருந்தன. யானை விலை, குதிரை விலை விற்பதால் கடந்த ஐந்து வருடங்களாக பாரை மீன் வாங்கிப் பொரிக்கும்

அவரது ஆசை தொடர்ந்து பகல்கனவாகிக்கொண்டேயிருந்தது. சனிக்கிழமைப் பாடசாலையைப் பயன்படுத்தி ஒரு விருந்தை ஏற்பாடு செய்தால் அதன் மூலம் தன் ஆவலைப் பூர்த்தி செய்யலாமென எண்ணினார்.

இப்படியான விருந்து வைபவங்களென்றால் போதும் தாய்போல ஆதரவு தரும் சீவன் கிறிஸ்தோபர் மாஸ்டர்தான். அவரையும் பக்குவமாகத் தன்வயமாக்கிக்கொண்டார். இடைவேளைக்காக எல்லோரும் ஸ்ராவ் ரூமில் கூடியபோது தனது திட்டங்களை ஒவ்வொன்றாக அவிழ்த்துவிடத் தொடங்கினார்.

"சனிக்கிழமை பள்ளிக்கூடம் வேளைக்கே முடியுமெண்டால் அதுக்காக ஒரு பார்ட்டியும் வைக்க வேணுமோ? எக்கச்சக்கமான செலவு வருமே? ஸ்கூலிலையும் பண்ட அதிகமா இல்லை!" தன்னிலும் பூனியரான மிஸிஸ் நந்தகோபால் இப்படி இடையில் குறுக்கிடுவதை வர்ணலிங்கம் அவ்வளவாக விரும்பவில்லை. பிறகு லீவு கேட்டு வருமபோது பார்த்துக் கொள்ளலாமென எண்ணியபடியே சிரித்து மழுப்பிக் கதைக்கத் தொடங்கினார்.

"மிஸிஸ் நந்தகோபால் சொல்லுறதும் சரிதான். இருந்தாலும் அதிலை இன்னொரு விசயமும் இருக்கிறதை அவதானிக்கவேணும். நான் இதை எங்களுக்காகச் சொல்லேல்லை. வடிவா யோசிச்சுப் பாருங்கோ, பத்தாம் வகுப்புப் படிக்கிற பிள்ளையாளுக்கு இதுதான் லாஸ்ட் இயர். இனி வேறை ஸ்கூலுக்குப் போகப் போகுதுகள். பாவம் அதுகளுக்கு நாங்களென்ன காசைப் பணத்தையே கொட்டப்போறம்? ஒரு நல்ல சாப்பாட்டைக் குடுத்தனுப்பலாமெண்டு யோசிச்சன் அவ்வளவுதான்..."

"வைஸ் பிரின்சிப்பலெண்டால் வைஸ் பிரின்சிப்பல்தான்! பார்த்தீரே இந்த விசயத்தை நாங்களெல்லாம் தீர் மறந்துபோனம்! இந்த வருசம் கிறேட் ரென்னிலை படிக்கிற பெடியள்தான் பள்ளிக்கூடத்திற்கு நல்ல பேர் வாங்கித்தரப் போறாங்கள். வலு சுட்டியன்! போனாப்போகுது எங்கடை சம்பளத்திலை பிடிச்செண்டாலும் இதை நடத்திப்போடுங்கோ!" கிறிஸ்தோபர் மாஸ்டர் டென்சன் அடைந்தால் லேஞ்சியால் தலையைத் துடைப்பது வழமை.

"என்ன ஆடியபாதம் மாஸ்டர் நீங்கள் மட்டும் கடுமையா யோசிக்கிறியன்?" ஆடியபாதம் மாஸ்டரின் வாய்ப்பூட்டையும் சாவி போட்டுத் திறந்து வைத்தார் வர்ணலிங்கம். மனைவியான மிஸிஸ் ஆடியபாதம் ரீச்சர் இல் லாமல் அவர் பொதுவாக வாயைத் திறப்பதில்லை. கறள்கட்டிய பூட்டுப்போல கஷ்டப்பட்டு வாய் திறந்தார்.

"இதிலை யோசிக்க என்ன கிடக்கு? செய்ய வேண்டியதைச் செய்யிறது தான் நல்லம். ஆனால் எல்லாத்துக்குமே சம்பளத்திலை பிடிச்சுக் கொண்டு போனால் கடைசியிலை கையிலை என்ன மிஞ்சப்போவுது?"

"என்ன மாஸ்டர் சொல்லுறியன்? சம்பளத்திலை வெட்டாமல் விட்டாப் போலை நாங்களென்ன இலட்சாதிபதியளாகப்போறமே? இந்த சலரி சிஸ்டம் இருக்கும்வரை எங்கடை பற்றாக்குறை தீராது." பொருளாதாரம் ராஜா

மாஸ்டர் குறுக்கிட்டார். விவாதம் திசை திரும்புவதை எண்ணிக் கவலை கொண்ட வர்ணலிங்கம் அதிபரைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தார்.

“சரி! சரி! பத்தாம் வகுப்புப் பிள்ளையள் எண்டபடியால் சம்மதிக்கிறன். பெற்றோர் ஆசிரியர் சங்கக் காசிலை இருந்தும், போன வருசத்து கலைவிழா வரவிலை இருந்தும் பாதி பாதியா பணத்தை ஒதுக்கித் தாறன்! திருப்தி தானே?” என்றார் அதிபர். அதற்கு எல்லோரும் நன்றி தெரிவித்தனர்.

“நாங்கள் செய்த பாக்கியம்! இந்த நேரம் பாத்து மிஸ். லீலா எங்கடை பள்ளிக்கூடத்துக்கு மனையியல் ரீச்சரா வந்திருக்கிறா! நாங்களெல்லாம் அவவின்ரை கைவண்ணத்தை இந்த விருந்திலைதான் பாக்கப்போறம்!” என்றபடி நாகலிங்கத்தார் ஏதோ பகடிவிட்டவர்போல குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரித்தார். சிரிப்பு நின்றபாடில்லை.

“ஓ! ஐ..... சீ! பாரும் ஐசே! மிஸ். லீலாவையும் நாங்கள் மறந்துதான் போனம்!” கிறிஸ்தோபர் மீண்டும் தலையைத் தடவ லேஞ்சியைத் தேடினார்.

“சேர் சொல்லுறபடி சமைக்கலாம் பிரச்சினையில்லை. உங்களுக்கே தெரியும் நான் தூர இடத்திலை இருந்து வாறனான். சாமான் சக்கட்டு வாங்குறதெண்டால் கஷ்டம்...” மிஸ். லீலா மெல்ல நழுவ முயன்றபோதும் வர்ணலிங்கம். விடவில்லை.

“நீங்கள் ஒண்டுக்குமே பயப்படாதையுங்கோ! பத்தாம் வகுப்பு மாணவியளை உங்களுக்கு உதவியாகப் போடுறன். மோசஸ் மாஸ்டரட்டைச் சொன்னால் வாற வழியிலை ஆட்டிறைச்சியை வாங்கி வந்திடுவார். இப்ப தானே ஏதோ எங்களுக்காக வந்ததுபோலை திரியாப்பாரை மீன் சீசன் வந்திருக்கு. காசைத் தந்தால் நானே கொண்டு வாறனே!”

எல்லாவற்றையும் கூர்ந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்துவிட்டு, சமய பாடம் சுந்தரம்பிள்ளை மாஸ்டர் கடகடவெனச் சிரித்தார். இப்படித்தான் சரியான நேரம் பார்த்து சிரிப்பது அவரது பழக்கம். இதற்காகவே மூன்று தடவைகள் இடமாற்றம் பெற்றும் அவருடைய அடங்காச் சிரிப்பின் அர்த்தத்தை மட்டும் இன்றுவரை அறிந்தாரில்லை.

“தேருக்கு விட்ட லீலையே ஒழுங்கா கணக்குப் பாக்கத் தெரியேல்லை. உங்களட்டைப் படிச்ச இவங்களெல்லாம் உருப்படப் போறாங்களாம்?” என்று எண்ணித்தான் சிரித்திருக்க வேண்டும் என்பது வர்ணலிங்கத்தின் கணிப்பு. அவரை இங்கிருந்து எப்படி இடமாற்றம் செய்வதென மூளையைத் திருகினார். அப்போது பார்த்து இடைவேளை முடிவடைந்தது.

○○○

சனிக்கிழமை பாடசாலை நடந்தாலும் மாணவர்கள் வரவு நூற்றுக்கு நூறு வீதமாயிருந்தது. படிப்பு நடைபெறாது, அரை நேரத்துடன் பாடசாலை விட்டுவிடுமென அறிவிப்பதே மாணவர் எண்ணிக்கையை உயர்த்தக்கூடிய ஒரேவழிபோலவும் தெரிந்தது. மிஸ். லீலாவும் பத்தாம் வகுப்பு மாணவியரும் காலைத் தேவாரம் முடிந்தகையோடு சமையலைத் தொடக்கிவிட்டனர்.

மனையியல் கூடம் இப்போது புகைக்கூடமாக மாறியிருந்தது.

திரியாப்பாரை மீனை சீவல் சீவலாக வெட்டி றஸ்க் தூளில் புரட்டி வைத்துவிட்டு ஒன்பதாம் வகுப்பிற்குள் பிரவேசித்தார் வர்ணலிங்கம். “இறை வனுக்கே இறைச்சி ஊட்டிய கண்ணப்பன்!” என்று தொண்டையை அப்ப டியும் இப்படியுமாக வசைத்தெடுத்தார். ஆனால் அவரால் பெருங்குரலெ டுத்து ஆவேசமாகப் படிப்பிக்க முடியவில்லை. அவருக்குப் போட்டியாக கடலில் இருந்து பீரங்கியடிப்பது போல இரண்டு வெண்கலக் குரல்கள் பக்கத்து வகுப்பறைகளிலிருந்து சன்னமாக முழங்கித் தீர்த்தன.

வெளியே சென்று பார்த்தார். இடியேறு பொன்னையா மாஸ்டரும், தம் பித்துரை மாஸ்டரும்தான் அந்தச் சண்டமாருதக் குரல்களுக்கு உரியவர்கள். நாளை அதிகாலையே மாணவர்கள் அனைவரையும் கொத்துக் கொத்தாகத் திரட்டி, வாசிறுக்கு அனுப்பிவிடத் துடிதுடிப்பதுபோல எகிறிக் குதித்தார்கள். அன்று படிப்பு நடைபெறாது என்று நம்பி வந்த மாணவர்கள் இவர்கள் இருவரும் நடத்திய கூத்தால் மலைத்துத் திகைத்தனர்.

இடியேறு பொன்னையா சம்பளத்தன்று மட்டும் உற்சாகமாகக் கற்பிப்பார். பதினைந்து மாணவர்கள் இருந்தாலும் பாடசாலை முழுவதும் கேட்கும்படி குரல் வைப்பார். சம்பளம் வாங்கி அரிசி, பருப்பு, மா, சீனியென்று பிய்த்துப் பிய்த்துப் போட்டுவிட்டால் அப்படியே அடங்கிவிடுவார். பின் அடுத்த சம்பளத் தன்றுதான் மறுபடியும் அவரது இடியோசை கேட்கும்.

சம்பளத்தன்று மட்டும் வீறாப்படையும் தம்பித்துரையையும், பொன்னையரையும் சம்பளத்திற்கு பல வாரங்கள் இருக்கும்போதே தட்டியெழுப்பியிருக்கும் திரியாப்பாரை மீனின் பெருமையை ஒருகணம் மெச்சினார் வர்ணலிங்கம். இந்த இனிய நாளில் கண்ணப்ப நாயனார் கதையை ஒரு பிடி பிடித்து தனது படிப்பித்தலின் திறமையையும் நிலைநாட்டலாமென்று ஓடி வந்தவரின் எழுச்சி அவர்கள் இருவரும் போட்ட கூச்சலால் தடைபட்டுப் போனது. மேலும் வேகமெடுத்த பொன்னையர் “அந்த சிவபெருமான் சுறா மீனாக அவதாரமெடுத்தார்.... ஆ.... ஆ...” என்றபடி பாடலுக்குள் பிரவேசிப்பது அபசுரமாய்க் கேட்டது. சலிப்புடன் சன்னல் வழியாக பாலர் பிரிவை எட்டிப் பார்த்தார். அங்கே கந்தசாமி மாஸ்டரும் சிங்கம் மாஸ்டரும் வழமைபோல ஏதோ குசுகுசுத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

கவிஞர் கந்தசாமி மாஸ்டருக்கு வர்ணலிங்கத்துடன் ஜென்மத்துப் பகை. உப அதிபர் பதவிக்காக இருவரும் கடும் போட்டி போட்டவர்கள். இருவரில் யாரைத் தெரிவு செய்வதெனத் தெரியாது வட்டாரக் கல்வியதிகாரி மண்டையைப் பிய்த்தபோது கவிஞரின் தண்ணியடிப் பழக்கத்தால் பாடசாலைக்கு கெட்ட பெயர் வருமெனச் சுட்டிக்காட்டி, கச்சிதமாக உப அதிபரானார் வர்ணலிங்கம். இருவருக்கும் அன்று ஆரம்பித்த மோதல் இன்றுவரை முடிந்தபாடாக இல்லை. கவிஞரைச் சமாதானப்படுத்த வழி தெரியாது பாலர் பிரிவுக்கு ஹெட் மாஸ்டராக்கியிருந்தார்கள்.

கண்ணப்ப நாயனார் கதையை ஆளுக்கு ஒரு பந்தியாக வாசிக்கும்படி

கூறிவிட்டு, விருந்து மண்டபத்திற்கு வந்து பார்த்தார். ஒன்பதாம் வகுப்பு மாணவர்கள் மேசைகளை அடுக்கி அவற்றை சிவப்பு நிற விரிப்புகளால் மூடிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒவ்வொரு மேசைக்கும் மேலாகச் சிறுசிறு பூச்சாடிகளை நிறுத்தியபோது பாடசாலையை முடித்து வைக்கும் மணி ஒலித்தது. சோளக்க காற்று படலைகளில் மோதிப் பறப்பதுபோல மாணவர்கள் தலைதெறிக்க ஓடுவது தெரிந்தது.

எல்லோரும் போய்விட்டார்களா என்பதை அவதானித்துவிட்டு வந்த சிங்கம் மாஸ்டர் கூடையில் மறைத்து வைத்திருந்த போத்தலை வெளியே எடுத்தார். முதலில் தான் வாயை நனைத்துவிட்டு, கவிஞருக்காக ஒரு கிளாசில் வார்த்தார்.

“சிங்கம் இப்பதான் உன்னை ஒரு கேள்வி கேட்கப்போறன். நரி பேப்பருக்கு அங்காலை மறைஞ்சு நிக்கதெண்டு சொல்லி, வெறும் வாலை மட்டும் வரைஞ்சவனுக்கு நூறு மார்க்ஸ், உண்மையாகவே நரியைக் கீறினவனுக்கு முப்பது மார்க்ஸ். இவனெல்லாம் ஒரு உப அதிபரே சொல்லு பாக்கலாம்!”

வாணலிங்கத்தைத்தான் கவிஞர் தாக்கத் தொடங்குகிறார் என்பதைப் புரிந்துகொண்ட சிங்கம் மாஸ்டர் “சரி! சரி! வாரும்!” என்றபடியே போத்தலை மூடி இடுப்பில் கழுக்கமாக மறைத்தார்.

“என்ன சரியும் பிழையும்? உப அதிபரானவுடனே பள்ளிக்கூடத்து காசை எடுத்து பாட்டி போடவேணுமோ? டே! வாணலிங்கம் நீ திரியாப்பாரையும் ஆட்டிறைச்சிக் கறியும் தின்ன பள்ளிக்கூடக் காசோ தேவைப்படுது? இருந்து பார் என்ன நடக்குதெண்டு.” கவிஞர் தள்ளாடியபடியே நடந்தார்.

“ஒரு மிடறு போகேல்லை அதுக்குள்ளையே இப்பிடிக் கவியரங்கம் நடத்தினால் எப்பிடி? அட வாப்பா! “அவரை இழுத்துவந்து சேர்க்க முன்னரே விருந்து மண்டபம் களைகட்டிவிட்டது. அதிபர் எழுந்து மாணவர்களுக்கு வாழ்த்துரை கூறிக்கொண்டிருந்தார். “நாங்களெல்லாம் மறந்தாலும் உங்களை என்றும் மறவாது நினைத்து, இந்த விருந்தையும் ஒழுங்கு செய்தவர் உப அதிபரே!” என்று அவர் வானளாவப் புகழ்ந்தபோது வாணலிங்கத்திற்கு தேகம் புல்லரித்தது.

மனையியல் கூடத்தில் எழுந்த புகையை இரண்டு மூன்று பெற்றோர் ஆசிரியர் சங்க உறுப்பினர் மெல்ல வந்து எட்டிப் பார்த்துவிட்டுப் போனதை அதிபர் ஏற்கெனவே அவதானித்திருந்தார். அடுத்த கூட்டத்தில் அவர்கள் வில்லங்கமெடுத்தால் வாணலிங்கத்தை பலிக்கடாவாக்கவே இப்படியொரு புகழாரம் சூட்ட வேண்டியிருந்தது. புகழ்மாலையின் சூட்சுமத்தை அறியாத வர்களோ அவர் ஏன் தங்களைப் பாராட்டவில்லை என்று மனதில் கறுவிக் கொண்டார்கள்.

இறுதியில் எல்லோர் மனங்களும் குளிரும்படியாக விருந்துபசாரம் ஆரம்பமானது. வாணலிங்கம் ஆசையோடு பொரியலைத் தூக்கி “ஆ!” வென்று வாயைத் திறக்கவும்தான் அந்த அதிர்ச்சியான சம்பவம் நடைபெற்றது.

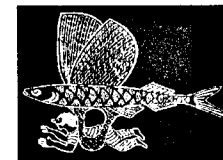
கிளாக் பாலசிங்கம் பதறியடித்து ஓடிவந்து, வாணலிங்கத்தின் காதில் அந்தச் செய்தியைப் போட்டார். கேட்டதும் அவர் ஒரு கணம் அப்படியே நின்றவிட்டார்.

எல்லாவற்றையும் மறந்தவராய் காரியாலயத்தை நோக்கி ஓடிச்சென்று, தொலைபேசியைத் தூக்கினார். அவரின் மனைவிக்கு மாரடைப்பு ஏற்பட்டு, பெரியாஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துச்சென்றிருப்பதாகத் தகவல் கூறினார்கள். மறு முனையில் யாரோ ஒரு ஓடலி பேசுவதாக அறிய முடிந்தது. வார்ட் இலக்கத்தை ஒரு துண்டில் குறித்தெடுத்தார். வெண்ணெய் திரண்டு வர தாழி உடைந்த கதையாகிப்போய்விட்டது. விருந்தில் கலந்துகொள்ள முடியாமெக்காக எல்லோரிடமும் மன்னிப்புக்கேட்டுவிட்டு, வாடகைக் காரில் ஏறி இருபது மைல்களுக்கு அப்பால் இருக்கும் பெரியாஸ்பத்திரியை நோக்கி விரைந்தார்.

○○○

“கிறிங்...! கிறிங்...!” மடியிலிருந்த மொபைல் கிணுகிணுத்தது. திரியாப் பாரையின் உதவியின்றியே மறுபடியும் விருந்து மண்டபத்திற்கு திரும்பி வந்தார் வாணலிங்கம். கையிலிருந்த திரியாப்பாரை மீன் பொரியலையும், கிணுகிணுத்த மொபைலையும் மாறி மாறிப் பார்த்தார்.

அன்றைக்கு பாடசாலை விருந்திலும் இப்படித்தான் தொலைபேசி மணி அடித்தது. குத்துக்கல்லாய் இருந்த மனைவிக்கு மாரடைப்பென்று பொய்த் தகவல் தந்து ஏமாற்றியது யார்? எப்போதும் சிரிக்கும் சுந்தரம்பிள்ளையா அல்லது கவிஞரா என்பது இன்றுவரைக்கும் அவருக்குத் தெரியாது. ஆனால் இந்தத் தடவை மட்டும் தன்னை எவராலும் ஏமாற்ற முடியாதெனக் கூறியபடியே, போனைக் கட் பண்ணிவிட்டு, மீன் பொரியலை, ‘வதவத!’ எனக் கடித்தார். □

நடிகன்

தா. பாலகணேசன்

சக மனிதனை
சாவின்
பிடியில்
இருந்து
காவி வருபவன்.

அவஸ்தைகளில்
ஆட்பட்டவன்
ஒருவனே
அவனுள்
அவனாகி நிற்க
வழக்காடுபவன்.

கண்களில்
ஒளிரும்
ஞானச் சுடர்
ஏற்றுபவன்.

மானுட
வாழ்வை
மறுதலித்தவர் மீது
கோபக் கனல்
மூட்டுபவன்.

உயிர் நிறைந்த
மானுட சங்கீதங்கள்
நிறைந்த

மானுட
உயிர்ப் பண்பின்
வேரில் தளைப்பவன்.

ஊழிக் காலத்தில்
உடுக்கொலி எழுப்பி
சன்னதம் கொள்ளும்
கூத்தன்
எனவும் கொள்ளலாம்.

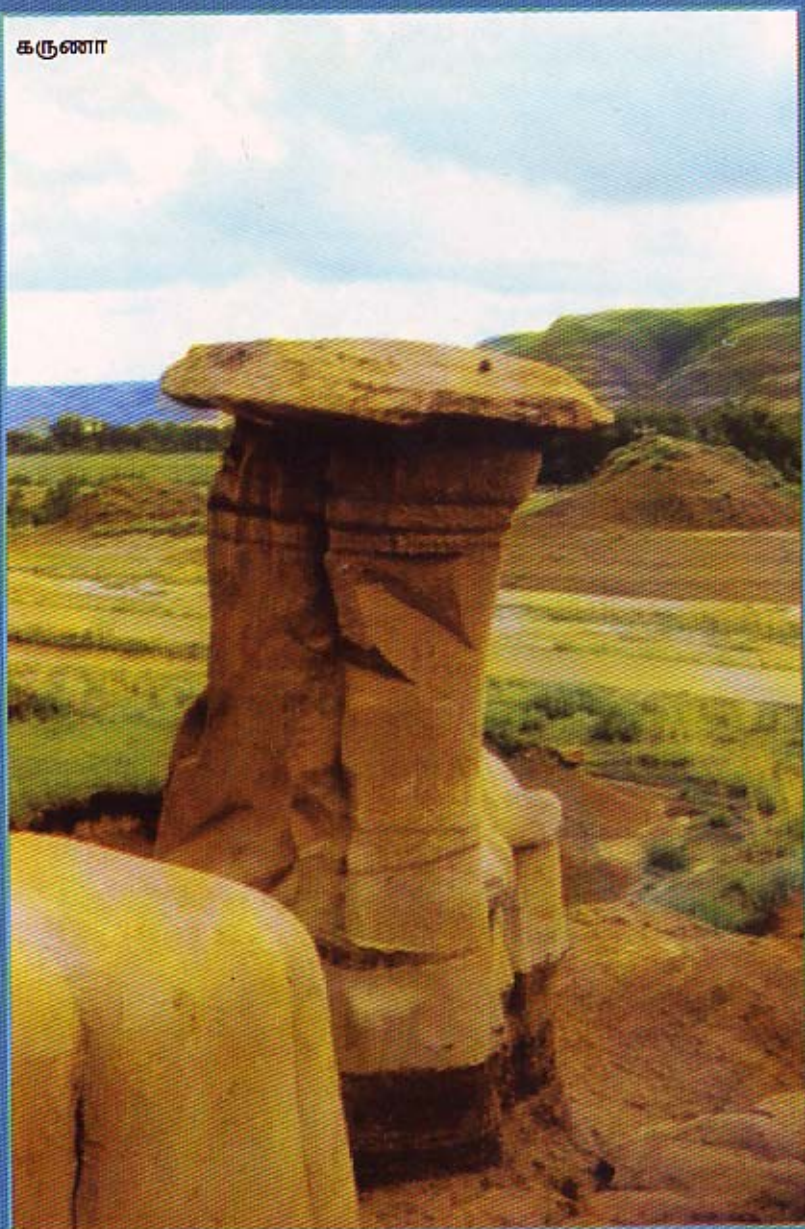
கலைத் தியானிப்பில்
கருத்தரித்து
மக்களைப் பிடித்த
மாயைப் பேய்களை
விரட்டும்
மந்திரக்குஞ்சு.

□

கருணா

கருணா

சென்னை

தமயந்தி

ராசதுரையப்பு புறப்பட்டுவிட்டார் என்பதை சுத்தமாய் விடியாத அந்த அதிகாலையிலும்கூட தெருமுழுவதும் அறிந்துகொண்டுவிட்டது. ராசதுரையப்புவின் காறிக் கணைக்கும் ஒலியில் விழித்துக்கொண்ட அயலட்ட நாய்களின் அன்புக் குரல்களும் ஊளையிடல்களும் அவர் வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டுவிட்டாரென்பதற்கு கட்டியம் கூறும். இது வழமை. நீண்டகால வழமை.

ராசதுரையப்புவிற்கும் அன்னபூரணம் ஆச்சிக்கும் பிள்ளைகள் இல்லை. அந்தக் குறையைத் தீர்க்கவும் மறக்கவும் கிராமத்துப் பிள்ளைகளில் பாசத்தையும் பரிவையும் வழங்கினர். தாராளமாகவே அள்ளி வழங்கினர். பாடசாலை முடிந்து திரும்பும் குழந்தைகளை பாடசாலையின் வாயிலில் நின்று எதிர்கொண்டு எல்லோருக்கும் பணிஸ், இனிப்பு என்று தினமும் கொடுப்பார்கள். விழிகள் கலங்க மகிழ்வார்கள். இதனால் நிகழ்ந்ததெல்லாம் ராசதுரையப்புவாக்கென இருந்த பென்னம்பெரிய தென்னங்காணி, அதற்குள் அமைந்த பெரிய கல்வீடு என எல்லாம் இழந்ததுதான். பின் கொஞ்சக் காசுக்கு வாங்கிய ஒரு சிறு துண்டு கலட்டுக்காணிக்குள் குடிமைத்து தமது மீதிச் சீவியகாலத்தை நகர்த்திவந்தனர். அன்னபூரணம் ஆச்சியின் இறுதி முச்சம் இந்தக் குடிவாக்குள்தான் காற்றில் பரவியது.

காலை ஐந்துமணிக்கெல்லாம் ராசதுரையப்பு தனது வேலைத்தளத்தில் பிரசன்னமாகிவிடுவார். மண்கும்பான். மணல் வெட்டும் தளம். மண் முதலாளி யொருவரிடம் ராசதுரையப்பு கணக்காளர். எத்தனை லோட் ஏற்றப்படுகிற தென்பதை சுட்டிக் கல்லிலெண்ணிக் கணக்கிட்டு முதலாளியிடம் ஒப்பு விப்பது. அவருக்குக் கிடைக்கும் தினக்கூலி ஐந்து, பத்தில் அவரது காலம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

ராசதுரையப்பு இப்போ தனியன். மூன்று வருடங்களின் முன் மனைவி அன்னபூரணம் இறந்துபோனபின் அவருக்குத் துணையாயிருந்தது வீரன் மட்டும்தான். அன்னபூரணம் ஆச்சி சாவதற்கு ஒரு வருடத்துக்கு முன்புதான் பால்குடி மறவாத குட்டியாய் சிப்பியெடுத்த கிடங்கிலிருந்து வீரனை மீட்டெடுத்துவந்து தங்கள் பிள்ளைக் கலியைத் தீர்த்துக்கொண்டார்கள்.

இப்போ அவனும் செத்துப்போனான். செத்துப்போனான் என்பதைவிட, சாகடிக்கப்பட்டான் எனலாம். வயிற்றிலொன்று, கழுத்திலொன்றாக இரண்டு குடு. யார் சுட்டார்கள்? ஏன் சுட்டார்கள் என்பதெல்லாம் சுட்டவர்களுக்கு மட்டுமல்ல, அந்த சுற்றாடல் பூராகவுமே தெரியும். ஆனாலும் 'புண்ணியத்தில் புழுத்துப்போன' மண்ணின் பெயரால் யாருக்குமே தெரியாதாம் வீரனை யார் சுட்டார்களென்று.

ராசதுரையப்பு குடிலைத் தாண்டி நாலு எட்டு வைத்தால் கப்பலேந்தி மாதா கோயில். சொல்லிக்கொள்ளுறமாதிரி எந்த வருமானமுமில்லாத மாதாங்கோயில் அது. மாதாவின் முன்றலில் இருக்கும் மர உண்டியலை ஐந்து சதம், பத்துச் சதம் அல்லது மிஞ்சி மிஞ்சிப்போனால் இருபத்தைந்து சதம், ஐம்பது சதம் யாராவது கிழுகுட்டைகளின் முந்தானையிலிருந்து அவிழ்ந்து நனைக்கும். வருமானமில்லாத கோயிலுக்காகக் கட்டியழவும் மாரடிக்கவும் சுவாமிமாரும் தயாரில்லைத்தான். தினப் பூசையையோ வாரப்

பூசையையோ மாதாந்தப் பூசையையோ 'சீவியத்தில்' கண்டிராத ஒரு சின்னஞ்சிறிய மாதாங்கோயில். முந்தியொருக்கால் புயலடித்தபோது புதுமை செய்ததனால்தான் இந்த மாதாங்கோயில் புயலில் தப்பிய ஒரு 'புண்ணிய வானால்' கட்டியெழுப்பப்பட்டதாம் என்றும் மக்கள் சொல்லிக்கொள்வார்கள். அந்த ஒரு புதுமையுடனேயே கப்பலேந்தி மாதாவின் 'பவர் முடிஞ்சுபோச்சது போல்' என சனம் எண்ணிக்கொண்டிருக்கும்போதுதான் கொழும்பு லொறிக் காரர் சிலுவைக்கு மாதா புதுமை செய்துபோட்டா. கொழும்புக்கு கருவாட்டுச் சிப்பங்களை ஏற்றிக்கொண்டுபோன சிலுவையின் லொறியை வழியில் கத்தி பொல்லுக்களோட ரவுடியள் மறிச்சாங்களாம். 'கப்பலேந்தி மாதாவே காப்பாத்து' என சிலுவை மனதுக்குள் மன்றாடிக்கொண்டாராம். மறிச்ச ரவுடியள் காசுப்பையை மட்டும் பறித்துக்கொண்டு சிலுவையையும் ட்றை வரையும் உயிருடன் விட்டாங்களாம். கப்பலேந்தி மாதாதான் தன்னைக் காப்பாற்றினார் என்று முற்றுமுழுதாய் நம்பிக்கொண்ட சிலுவை குடும்பத் தோடு கோயிலுக்கு வந்து பத்துப்பவண் சங்கிலியை மாதாவுக்குப் போட்டார். வீரன் சாகடிக்கப்பட்டதற்கு இந்தப் பத்துப்பவண் சங்கிலியே காரணமாகி விட்டது. மாதாவின் கழுத்தில் பத்துப்பவண் சங்கிலி கிடப்பதைக் கேள்விப் பட்ட 'ஏரியாப் பொறுப்பாளர்' இரவோடிரவாய் தனது சகாக்களுடன் சென்று சங்கிலியை எடுத்துக்கொண்டுவரும்போது வீரன் சத்தம் போட்டிருக்கிறது. அந்தச் சத்தமே அதன் இறுதிச் சத்தமாயும் போய்விட்டது.

ராசதுரையப்புவை வீரன்தான் எல்லாம். எந்த நேரமும் வீரனோடு ஓயாமல் கதைத்துக்கொண்டேயிருப்பார். வீரனும் அவரது எல்லாக் கதைகளையும் செவிகளை ஆட்டி ஆட்டி உன்னிப்பாகக் கேட்டுக்கொண்டேயிருக்கும். யோசிக்கும். அனுதாபமாய் ஊளையிடும், கோபமாய்க் குரைக்கும். நேசமாய் அனுங்கும். ராசதுரையப்புவின் மடிக்குள் தலையைப் புதைத்து ஆதார ஒத்தம் கொடுக்கும். சமயங்களில் அழும். அழத்தெரிந்ததுபோலவே ராசதுரையப்புவின் 'முகப்பாத்திக்' கதைகளைக் கேட்டு அது சிரிக்கவும் செய்தது. விழுந்து விழுந்து சிரிக்கும், புழுதியில் புரண்டு புரண்டு சிரிக்கும். இங்குமங்குமாய் ஓடியோடிச் சிரிக்கும்.

இப்போது அதன் சிரிப்பும் கோபமும் அழுகையும் மட்டுமல்ல உயிரும் அடங்கித்தான்போனது. ராசதுரையப்புவைச் சொற்களிலளவிடமுடியாத துயரம். மனைவியை மட்டுமல்ல மகன் வீரனையும் இழந்த துயரல்லவா?

ஊராரின் 'மெல்லப்பேசு' முறைமைகளிலிருந்து ராசதுரையப்புவைக் காடைமாதையாகத் தெரியும் வீரனை யார் சுட்டார்களென்று. அதுதான் ராசதுரையப்புவைக்கு இன்னும் கவலை.

ராஜ். அந்த ஏரியாப் பொறுப்பாளர். பாடசாலை முடிந்ததும் ராசதுரையப்புவின் பணிஸ் வாங்கவென்றே முண்டியடித்து எல்லோருக்கும் முன்னாய் ஓடி, தனக்கும் தன் தாய்க்குமாய் ராசதுரையப்புவிடம் அல்லது அன்னபூரணம் ஆச்சியிடம் பணிஸ் பெற்றுக்கொண்ட அந்தோனிதாசன் என்ற அந்த சிறுவன், இன்று ராஜ். ஏரியாப் பொறுப்பாளர்.

அந்தோனிதாசன் கைக்குமுந்தையாயிருக்கும்போதே அவனையும் தாயை

யும்விட்டு ஓடியவன்தான் தந்தை. இன்றுவரை திரும்பவேயில்லை. சிப்பி லொறிக்காரனிடம் சிப்பிக்கிடங்கின் மறைவில் அந்தோனிதாசனை 'வயித்தில வாங்கிப்போட்டாள்' என்பதுதான் அவனது குற்றச்சாட்டு. கொழும்பில் அவன் வேறொரு கலியாணம் செய்து குடும்பமாயிருக்கிறான் என்று கேள்வி. கணவன் ஓடியபின் அந்தோனிதாசனை வளர்த்து ஆளாக்க அவன் தாய் மரியம்மா பட்ட பிரயத்தனங்கள் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. பாவத்துக்கிரங்கி ராசதுரையப்பு முன்பு கொடுத்த பத்துத் தென்னைகளடங்கிய ஒரு சிறுதுண்டு காணிக்குள் மகன் அந்தோனிதாசனோடு வாழ்வை நகர்த்தி வந்தான். இப்போ அந்தோனிதாசன் அந்த ஏரியாவுக்கே பெரியாள். இப்போது அவன் அந்தோனிதாசனல்ல. ராஜ்.

தினமும் தான் ஆசையாசையாய் முத்தமிட்டு வளர்த்த அந்தோனிதாசன் கம்பீரமாய், வீரனாய், ஊருக்குள் பெரிய பெயரோடு இருக்கிறான் என்பதை எண்ணும்போது ராசதுரையப்புவுக்கு சரியான சந்தோஷந்தான். அதேபோல் தன் மகன் வீரனை அந்தோனிதாசன்தான் கொன்றான் என்பதை எண்ணும் போது அப்புவுக்கு சோகத்தின்மேல் சோகம். கோபத்தின்மேல் கோபம்.

ராசதுரையப்பு வேலைத்தளத்துக்கு வந்துவிட்டார். மண்வெட்டும் வேலை யாட்கள் பனை வடலிகளின் மெலிந்த நிழல்களுக்குள் தம்மை இருத்தி வைத்திருந்தனர். ட்ராக்டர்களும் அப்படி அப்படியே நின்றன. "தாங்க வருமட்டும் மண்ணெடுக்க வேணாமெண்டு ஓடர்." கூட்டத்திலொருவன் சொன்னான்.

"ஏனாம்?" ராசதுரையப்பு கேட்டார்.

"ஏதோ வரிக்கணக்குப் பிழையாம்!" இன்னொருவன் சொன்னான்.

ராசதுரையப்புவுக்கு ஓரளவு விளங்கிவிட்டது. மண்முதலாளி குறைந்த லோட் கணக்குக் காட்டி பொடியளுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய வரியில் விழுங்கிவிட்டான். "பொடியளென்ன லேசுப்பட்டவங்களே? மணந்து மணந்து களவப் புடிச்சுப்போடுவாங்கள்."

மோட்டார் சைக்கிள் ஒன்று வந்து வீதியோரப் பனையடியில் நின்றது. இரு இளைஞர் இறங்கி வந்தனர்.

"ஆர்ரா இங்க கணக்கப்புள்ள?" கம்பீரமாய் இறங்கிவந்த அந்த இளைஞன் அதிகாரமான குரலில் கேட்டான்.

பனைமர நிழலில் நின்ற ராசதுரையப்பு 'நான்தான் ஏன் ராசா?' என்பது போல் நிமிர்ந்து பார்த்தார். அப்புவின் முன்றலில் வந்து தரித்தான் ராஜ் என்ற அந்தோனிதாசன். தனது தென்னங்காணிக்குள் பச்சைப் பிஞ்சாய் தாயோடு தஞ்சமடைந்த அந்தக் குருத்து. இப்போ நெடுநெடென்று நெடுத்து, நிமிர்ந்து, வீரனை விழுங்கிய வீரனாய்.

"நீதானா கணக்கப்புள்ள?" அப்புவை அதட்டலாய்க் கேட்டான்.

"ஓம் ராசா. என்ன நடந்தது...." அவனது கேள்வியில் பொதிந்திருக்கும் மர்மம் அறியாதவராய் அப்பு கேட்டார்.

"எங்களுக்கே கள்ளக் கணக்கா...?" கேட்டபடியே அவனது வலக்கரம் அவனது இடப்பக்க இடுப்பைத் தேடிச்சென்று அதை உருவியது.

வெடித்தது!

வெடித்தது!!

வெடித்தது!!!

மூன்று சத்தம்.

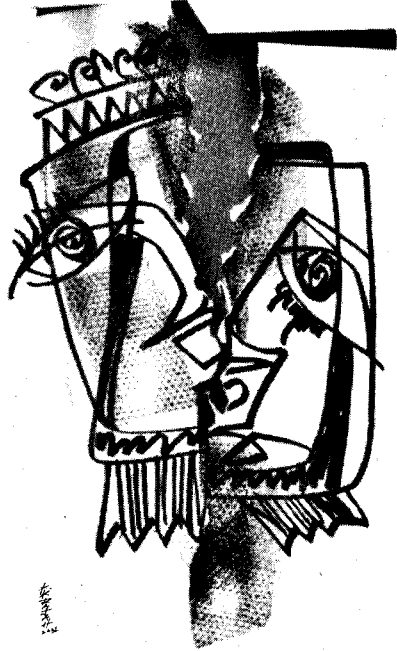
மூன்று தோட்டா.

மூன்று பொட்டு.

ராசதுரை அப்புவின் இரத்தத்தை மண் குடித்தது.

மண்கணக்கு சரிசெய்யப்பட்ட திருப்தியோடு மோட்டார்சைக்கிள் சிரித்துக் கொண்டு பறந்தது. □

பேசி
என்ன கிழியப் போகிறது
நட்புப் பற்றி?

பேசுதல் சுகமென நம்பினால்
பேசாதிருக்கிறாய்
தொலை பேசிக்
காக போனது எனக்கன்றி
உனக்கல்ல.

நேற்றைக்கு வந்த
நட்புப் பெரிதென்று
நினைத்திருந்தால்
சொல்லியிருக்கலாம்
நடந்திருப்பேன், என் திசையில்.

அந்தஸ்துக்காய் நட்பை
அறுத்து விடலாம் என்றால்
சொல்லியிருக்கலாம்
எந்தக் காலமோ அதை நீ.

வந்தவெள்ளம் அள்ளிப்போக
நட்பொன்றும் சூட்டையல்ல என்று
நம்புகிறேன் நான்.

வெறுந்தருக்கிற் புரண்டெழுந்து
விடிகாலைக் கடன் கழித்து
வீண்கதைகள் நாள் முழுக்கப்
பேசி
இருந்தோமே
என்றெண்ண நம்பவில்லை
என்மனமே.

இருபது வருடப் பிறகும்
காதலில் எரிந்தேன்
முப்பது வருடப் பிறகு
பாதி முதுமையில்
முகமறிகிறேன் பிரிய நண்ப.

புத்தனுக்குப் போதிமரம்
நாற்பது வயதில்
எனக்கொரு நட்புமரம்.

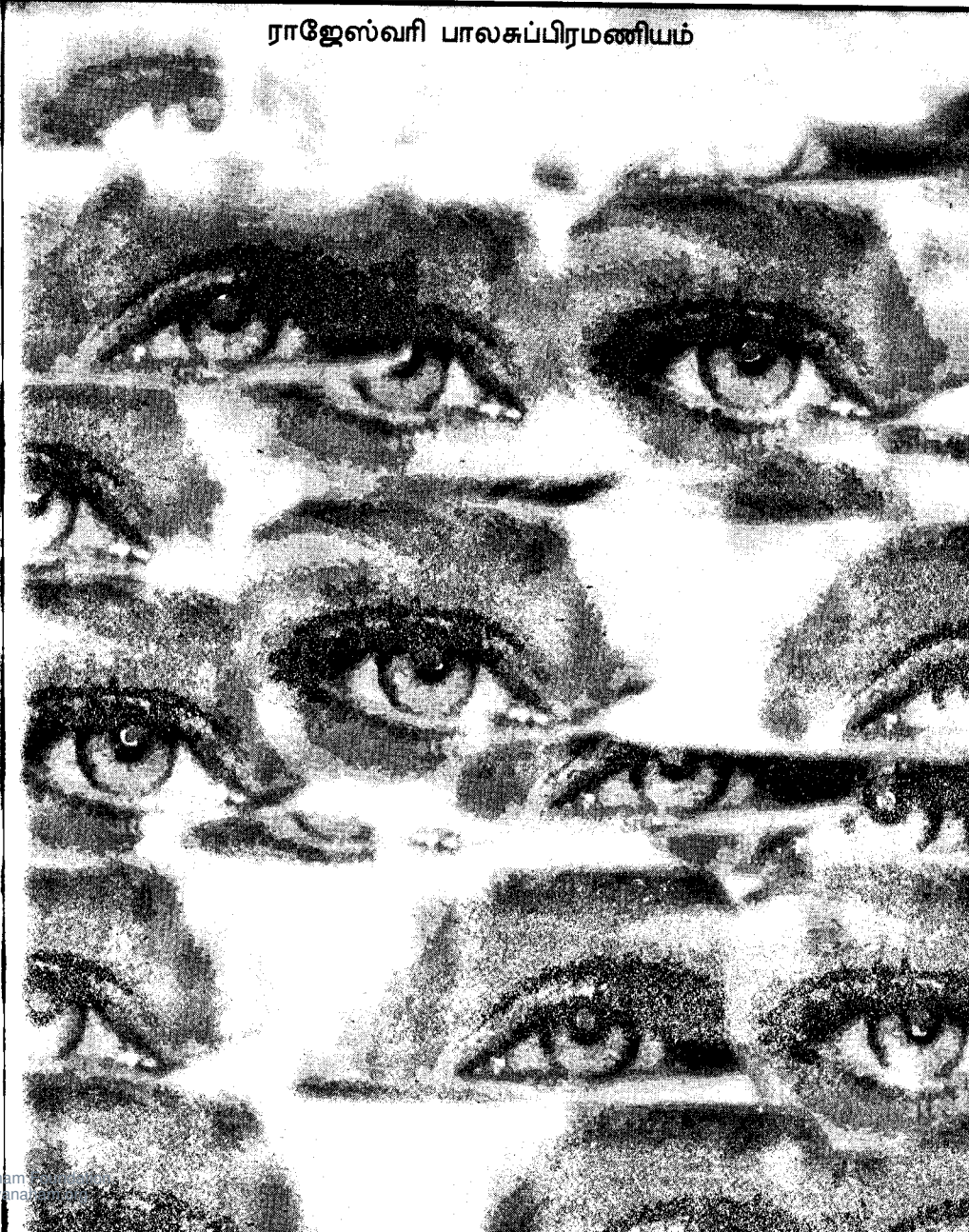

பஞ்சகாந்தம்

ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம்

வேலைக்குப் போவதற்காக விடியற்காலை ஏழரை மணிக்கு வீட்டுக் கதவைத் திறந்தபோது தூரத்தில் தபாற்காரன் வருவது தெரிந்தது.

பிலிப்பைன்ஸ் நாட்டைச் சேர்ந்த தபாற்காரன் லக்ஷ்மியைக் கண்டதும் கை காட்டினான்.

எப்போதோ இருந்துவிட்டுத்தான் காலை நேரத்தில் அவசரமாக ஓடும் போது அந்தத் தபாற்காரனைச் சந்திப்பான்.

“குட்மோர்னிங் மடம்.” அவன் குரலில் அவனின் உத்தியோக தோரணை யைத் தாண்டிய கனிவு.

லக்ஷ்மியைப்போல் அவனும் ஒரு காலத்தில் உழைப்புக்காக ஊர் விட்டு ஊர் வந்திருக்கலாம். அவனும் லக்ஷ்மியைப்போல் ஒரு சிறு ஊரில் இருந்து வந்திருக்கலாம். பட்டணத்தில் இருந்து வந்தவர்கள் என்றால் அவர்களின் உறவு பெரும்பாலும் ஏனோ தானோ என்றிருக்கும் என்பது லக்ஷ்மியின் கணிப்பு. அவளின் கணிப்பு சிலவேளை பிழையாக இருக்கலாம். தபாற்காரன் மூன்று கடிதங்களை லக்ஷ்மியின் கைகளிற் கொடுத்தான். வாங்கிய கையுடன் அவனுக்கு நன்றி சொல்லிவிட்டு ரோட்டைக் கடந்து ஸ்ரேசனுக்கு விரைந்தான்.

என்ன கடிதங்கள், யாரிடமிருந்து வந்திருக்கிறது என்று பார்க்க நேர மில்லை.

சித்திரை மாதக் குளிகாற்று அவள் முகத்தில் முத்தமிட்டது. நேற்றுப் பெய்த மழைக்குத் துப்பரவு செய்யப்பட்டதுமாதிரித் தெரிந்த ரோட்டுக் கரைகளில் அங்குமிங்குமாக இன்னும் ஈரம் படிந்திருந்தது.

அண்டகிரவுண்ட் ரெயின் நிறைமாதக் கர்ப்பிணி போல் அடைந்துகிடந்த பிரயாணிகளால் புடைத்துத் தெரிந்தது.

அவள் தன்னையும் அந்த மனித மூட்டைகளுடன் தள்ளிக்கொண்டாள். முன்னுக்கு நின்றவன் ஆறடி ஐந்தங்குலமாவது இருப்பான். அவனின் கமக்கட்டுக்குள் இவள் மூக்குச் சிக்கியபோது வயிற்றைக் குமட்டியது.

ஓரமாக ஒதுங்கிக்கொண்டாள். அடுத்த ஸ்ரேசனில் நிறையப்பேர் இறங்கு வார்கள். அப்போது அவளுக்கு இருக்கை கிடைக்கலாம். அதோ அந்த மூலையில் பெரும்பாலும் உட்கார்ந்திருக்கும் இளம்பெண் படித்துக்கொண்டிருந்த புத்தகத்தைவிட்டுத் தன் கண்களை வெளியே பார்த்தபோது லக்ஷ்மியில் அவள் பார்வை மோதிக்கொண்டது.

கொஞ்ச நாளைக்கு முன் அந்தப் பெண் இந்தியப் பெண் எழுத்தாளரான அருந்ததி றோயின் God of Small Things படித்துக்கொண்டிருந்தாள். சட்டென்று லக்ஷ்மியை ஒரு சில வினாடிகள் உறுத்துப் பார்த்தாள். அந்த நாவலில் வந்த யாரோ ஒரு பாத்திரம் லக்ஷ்மியை ஞாபகப்படுத்தியிருக்கலாம்.

அடுத்த ஸ்ரேசன் வந்தது.

சிலர் இறங்கினர். பலர் ஏறினார்கள். இருந்தாலும் லக்ஷ்மி ஒரு இடத்

தில் அமர்ந்து கொண்டாள். அவள் இறங்கவேண்டிய இடத்திற்கு இன்னும் எட்டு ஸ்ரேசன்களைத் தாண்ட வேண்டும்.

ஒவ்வொரு ஸ்ரேசனிலும் ஒவ்வொரு நிமிடம் ரெயின் நிற்கும். எட்டு ஸ்ரேசனையும் தாண்ட பதினைந்து நிமிடம் எடுக்கும். எல்லாமாக இருபத்தி மூன்று அல்லது இருபத்தைந்து நிமிடங்களை எப்போதும் ஏதோ வாசிப்பதில் செலவளிப்பாள்.

ரெயினிலுள்ள பலர் கையில் லண்டன் அண்டர்கிரவுண்ட் பத்திரிகையான ‘மெட்ரோ’ இருந்தது. கல்யாணப் பிரச்சினையில் தன் இரு மகன்களையும் கொலைசெய்துவிட்டுத் தானும் தற்கொலைசெய்துகொண்ட தகப்பனைப்பற்றிப் பெரிய தலையங்கம் போடப்பட்டிருந்தது.

அவள் கைப்பைக்குள் வைத்திருந்த கடிதங்களை எடுத்தாள். ஒன்று டெலிபோன் பில், உடைத்துப் பார்க்கத் தெரியமில்லை. எத்தனை நூறு பவுண்கள் டெலிபோன் பில்லுக்குப் போகப்போகிறது என்று முகம் கொடுக்கத் தெரியமில்லை.

அடுத்த கடிதம் ஏதோ ஒரு கம்பனியிலிருந்து எங்கள் சாமானை வாங்கு என்று கவர்ச்சியாக எழுதப்பட்ட வசனங்களைத் தாங்கி வந்திருந்தது. எரிச்சலுடன் பார்த்துவிட்டு மூன்றாவது கடிதத்தை எடுத்தாள். ஒரு கல்யாண அழைப்பிதழ். ஆங்கிலேய ஸ்டைலில் உள்ள அழைப்பிதழ். கவரில் மணமகன் மணமகள் பெயரிருந்தது. நிச்சார்ட்டுக்கும் ஜ்சிந்தாவுக்கும் கல்யாணமாம்.

நிச்சார்ட்!

லக்ஷ்மியின் நினைவு அடுத்த ஸ்ரேசனில் ரெயின் நின்றவுடன் தானாக நின்றது.

எந்த நிச்சார்ட்!

ஒன்றிரண்டு நிச்சார்ட்டுக்களைத் தெரியும். யார் இந்த நிச்சார்ட்?

கவரை உடைத்தாள்.

அழைப்பிதழுடன் ஒரு சிறிய துண்டு.

“டியர் லக்ஷ்மி, அந்த பனிக்காற்றடித்த இரவில் உன் சந்திப்பு” நிகழ்ந்திருக்காவிட்டால் இன்று இந்த முடிவை எடுத்திருக்கமாட்டேன்.

அன்புடன்
நிச்சார்ட்”

லக்ஷ்மியின் உடம்பில் சட்டென்று பரவிய உஷ்ணத்திற்குக் காரணம் ஒருத்தருடன் ஒருத்தர் முண்டிக்கொண்டு நிற்கும் மனிதப் பட்டாளம் மட்டும் காரணமல்ல என்று தெரியும்.

ஒரு சில வினாடிகள் கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டாள்.

பத்து வருடங்கள்!

பத்து வருடங்களுக்கு முன் முகம் தெரியாத நிச்சார்ட்டைச் சந்தித்தது பசுமையாக நிழலாடியது.

“அன்புடைய பிரயாணிகளே, அடுத்த ஸ்ரேசனிலிருந்து சரியான ஸிக்னல் வராதபடியால் எங்கள் பிரயாணத்தை ஒருசில நிமிடங்கள் தாமதிக்க வேண்டியிருக்கும் என்பதை மிகவும் துக்கத்துடன் கூறுகிறேன்.”

ரெயின் ட்ரைவரின் அறிவிப்பு பலரின் முகத்தில் அதிருப்தியைக் காட்டியது. இவள் ‘இச்’ என்று எரிச்சல்பட்டுக்கொண்டாள். ஒரு சிலர் மெட்ரோ பேப்பரிலிருந்து பார்வையை எடுக்கவில்லை.

இவர்களை அவள் திங்கட்கிழமையிலிருந்து வெள்ளிக்கிழமை வரை வேலைக்குப் போகும் காலை நேரங்களில் பெரும்பாலும் சந்திப்பாள்.

இவர்கள் எல்லாம் காலையில் எழுந்து, பனி, குளிர், மழை, காற்று, பவர்கட், ஸிக்னல் பெய்லியர், ரெயில்வே ஸ்டிரைக், (I.R.A) தீவிரவாதிகளின் வெடிகுண்டுப் பயமுறுத்தல் என்பனவற்றுக்கெல்லாம் முகம்கொடுத்துப் பழகிப்போனவர்கள். முன்பின் தெரியாதவர்கள், ஆனாலும் இந்த ட்ரெயினில் போவதால் ஒருத்தருடன் ஒருத்தர் தொடர்பு கொண்டவர்கள்.

ட்ரெயின் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. லஷ்மியின் நினைவும் எங்கோ ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

பத்து வருடங்கள் என்பது மிகவும் நீண்ட காலம். அவன் இவளது பெயரை ஞாபகத்தில் வைத்திருந்ததே ஆச்சரியமாக இருந்தது.

காம்பவர்வெல் டைபைனார்ட்ஸ் கல்லூரிக்குப் போன ஒரு பின்னேரம், நினைவிற தட்டுகிறது.

அழகான ஒரு பின்னேரம்.

லஷ்மியின் சிநேகிதி தனது இறுதி வருடப் படிப்பின் கண்காட்சிப்பற்றி அழைப்புத் தந்திருந்தாள்.

இளம் கலைஞர்களின் கற்பனையிற் பிறந்த உருவங்கள், சிலைகள், ஓவியங்கள் என்று எத்தனை ஆச்சரியங்கள்.

“இந்த ஓவியத்தை வரைந்த கலைஞன் ஒரு ஆணாக இருக்கவேண்டும் என்று நினைக்கிறேன்.”

ஏகாதிபத்தியத்தின் சின்னமாக பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்தை சிறைபிடித்து வைத்திருப்பதாக ஒரு ஓவியம்.

அதைப் பார்த்ததும் வாய்விட்டுச் சிரித்து விட்டாள் லக்ஷ்மி.

“இந்த மனிதன் ஆபிரிக்காவிலிருந்தோ அல்லது ஆசியாவிலிருந்தோ வந்திருக்கவேண்டும். தனக்குள்ள கோபத்தை எல்லாம் தனது ஓவியமாகப் படைத்திருக்கிறான்.” இப்படிச் சொன்னபோது லக்ஷ்மியின் சிநேகிதி ஜனட் இவளை ஆழமாகப் பார்த்தாள்.

“அவன் ஒரு இங்கிலிஸ்காரன்... ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்து, அடிமை வியாபாரத்தை எதிர்துக் குரல் கொடுத்தவர்கள் இங்கிலிஸ்காரரும்தான் என்பது உனக்குத் தெரியாதா?” ஜனட் ஆச்சரியத்துடன் கேட்டாள்.

அது நடந்து ஆறு மாதங்களின் பின், லண்டன் பனிக்காற்றில் அடிபட்டுக் கொண்டிருந்தது.

“எனது நண்பன் ஒருத்தனின் பார்ட்டிக்குப் போகிறேன், நீயும் வருகிறாயா?”

ஜனட் ஒரு ஓவியை. உலகமெல்லாம் தொடர்புகளை வைத்திருப்பவள். நேற்று அறிமுகம் செய்தவர்களின் பெயரை இன்று ஞாபகம் வைத்துக் கொள்ள முடியாத அளவு பிஸியாக இருப்பவள்.

வாழ்க்கையில் எந்த ஒரு நிமிடத்தையும் தேவையில்லாமல் செலவழிக்க மாட்டாள். அவளைச் சுற்றியிருப்பவர்கள் மிகவும் தோர்ந்த கலைஞர்கள், பாடகர்கள், ஓவியர்கள், சிற்பிகள். அவளுடன் பார்ட்டிக்குப் போவது என்பது இன்னொரு உலகத்திற்குப் போய்வருவதுபோன்றது. விசித்திரமான உலகம். போட்டி பொறாமை குறைந்து பொன்னுக்கும் பொருளுக்கும் முதலிடம் கொடாமல், கலைக்கும் மனிதத்துவத்திற்கும் முதலிடம் கொடுக்கும் உலகம்.

எப்போது, எங்கே, எத்தனை மணிக்கு என்று குறித்துக்கொண்டாள் லக்ஷ்மி.

கிறிஸ்மஸ் பார்ட்டி எல்லாம் நடந்து லண்டன் மக்கள் அதிகம் குடித்து, அதிகம் சாப்பிட்டு அடுத்த சில தினங்களில் வரப்போகும் புதுவருடத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

“நான் உன்னை வந்து கூட்டிக்கொண்டு போகமுடியாது. நான் சொன்ன விலாசத்திற்கு வருகிறாயா?” ஜனட் வழக்கம்போல் ஏதோ அவசரத்தில் ஓடிக்கொண்டிருக்கும்போது லக்ஷ்மிக்குப் போன் பண்ணினாள்.

முன்பின் தெரியாத இடத்திற்குத் தனியாகப் போகவிருப்பமில்லாவிட்டாலும் ஜனட் கேட்டதற்காகச் சம்மதித்தாள் லக்ஷ்மி.

புதுவருடத்திற்கு முதல்நாள்.

லண்டன் வழக்கம்போல் முதல்நாளே தள்ளாடத் தொடங்கிவிட்டது.

“எப்போது நத்தார் வரும், எப்போது புதுவருடம் என்று பார்த்துக்கொண்டிருப்பார்கள், இந்த வெள்ளையர்கள்.” லக்ஷ்மியின் சிநேகிதி ஒருத்தி அலுத்துக்கொண்டாள்.

பின்னேரம் சரியான குளிர். பனியும் சாடையாகக் கொட்டியது. இரவு எட்டு மணிபோல் அண்டர் கிரவுண்ட் ட்ரெயின் எடுத்துக்கொண்டு ஜனட் சொன்ன இடத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தாள் லக்ஷ்மி.

“சரியான இடத்திற்குத்தான் வந்திருக்கிறேனா?”

பதினான்காம் மாடிக்குப் போகும் லிப்டில் நுழைந்துகொண்டபோது தன்னைத் தானே கேட்டுக்கொண்டாள்.

லிப்டில் சலம் ஒரு மூலையிலும், குப்பை இன்னொரு மூலையிலுமாக...

நல்லகாலம் இவளுடன் யாரும் குடிகாரர்கள் வந்து லிப்டில் நுழைய வில்லை. அப்படி நடந்திருந்தால் லக்ஷ்மிக்கு உயிர்போயிருக்கும். சரியான பயந்தாங்கொள்ளியவள்.

பிளாட் நம்பர் பத்தைத் தேடிப்பிடித்துக் கதவைத் தட்டியபடி பதினான்காம் மாடியுயரத்தில் நின்று லண்டனின் காட்சிகளைப் பார்த்தாள்.

தெருவால் ஓடும்போதும், பஸ்ஸில் பிரயாணம் செய்யும்போதும் ட்ரெயினின் யன்னலுக்கப்பாலும் பார்த்த லண்டனுக்கும் பதினான்காம் மாடியுயரத்தில் நின்று கீழே பார்க்கும் லண்டனுக்கும் எத்தனையோ வித்தியாசம். பனியடிக்கும் அந்த இரவில் லண்டன் லைட்டுகள் அழுது வடிந்தன.

கதவு திறந்தது.

இவ்வளவு ஆழமாக ஒரு சோடி நீலக் கண்களை அவள் சந்தித்ததில்லை.

வெளிச்சத்தில் அவன் பொன் நிறத்திலை பிரமாதமாகத் தெரிந்தது.

சரியான இடத்திற்குத்தான் வந்திருக்கிறேனா?

அவள் தயக்கத்துடன் அவனைப் பார்த்தாள்.

பார்ட்டி நடப்பதாக எந்தவிதமான அறிகுறியுமே இல்லை.

“ஓ நீ லக்ஷ்மியா... ஜனட் இப்போதுதான் போன் பண்ணினான்.”

அவன் முகம் மலர்ந்தது.

அவள் தயக்கம் இன்னும் இறுகியது.

“கம் இன்” குளிருக்கு உடலைச் சிலிர்த்துக்கொண்டு அவன் வாசற்கதவைத் திறந்தான்.

அவள் காலடி எடுத்துவைத்ததும் முதலில் சந்தித்த அந்தப் பிரமாண்டமான ஓவியம் அவளை மலைக்கப்பண்ணியது.

ஒருசோடிக் கண்கள். நாலடி உயரம், ஆறடி அகலமாக என்றாலும் இருக்கும்.

“ஐயாம் சொறி, என்னை நான் அறிமுகப்படுத்திக்கொள்ளவில்லை...” கை குலுக்கினான். அவன் கைகள் மிகவும் மென்மையாக இருந்தன. ஓவியம் தீட்டும் பிரஷ் தவிர வேறொன்றையும் தொட்டிருப்பானா என்ற சந்தேகம்.

“எனது பெயர் றிச்சார்ட், ஜனட் சொல்லியிருப்பாள் என்று நினைக்கிறேன்.”

பாராளுமன்றத்தைச் சிறைபிடித்த ஓவியனா இவன்?

பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்தைச் சிறைபிடித்த ஓவியனா இவன்.

லக்ஷ்மி ‘ஹலோ ஹவ் டு யு டு’ சொல்லிக்கொண்டாள். அந்த

பிளாட்டில் யாருமில்லை.

“பார்ட்டி என்று ஜனட் சொன்னாள்.” லக்ஷ்மி தயங்கிக்கொண்டு சொன்னாள்.

“ஓ, வழக்கம்போல் ஜனட் மறதியாகிவிட்டாள்.” அவன் குரலில் மன்னிக் கச் சொல்லிய வேண்டல்.

“இந்த பணிக்காற்றில் யாரும் ஏன் கஷ்டப்பட வேண்டும் என்ற பார்ட்டியைக் கான்ஸல் செய்தேன்... ஆனால் ஜனட்டையும் உன்னையும் எதிர்பார்த்தேன்.”

“ஜனட் எப்போது வருவாளாம்?”

யன்னலுக்கப்பால் லண்டனில் பெரிய கட்டிடங்களின் வெளிச்சத்தில் கண்களையும் கருத்தையும் பதித்தபடி கேட்டாள்.

“தெரியாது, யாரோ ஒரு சினேகிதிக்குக் குழந்தை பெறும் நோ தொடங்கி விட்டதாகச் சொன்னாள்... சிலவேளை ஹாஸ்பிட்டலுக்குக் கொண்டுபோய் அட்மிட் பண்ணிவிட்டு...”

அவன் சொல்லிமுடிக்க முதல் டெலிபோன் மணியடித்தது.

“மன்னித்துவிடு லக்ஷ்மி. றிச்சார்ட் தன் பார்ட்டியைக் கான்ஸல் பண்ணியதை உன்னிடம் சொல்ல மறந்துவிட்டேன், அத்தோடு உனக்குத் தெரியும் தானே ஆன்ஜலா சிம்ஸன், எட்டு மாதப் பிள்ளைத்தாய்ச்சி. நோவுடன் கஷ்டப்படுகிறான்... அவளின் கணவனுக்கு உதவியாய் ஹாஸ்பிட்டல் வரைக்கும் போய்விட்டு உடனடியாக வருகிறேன்.”

ஜனட் அரிச்சந்திரனுக்குத் தங்கை. வாக்குத் தவறமாட்டாள். நேரம் பிந்தலாம். ஆனால் வந்தே சேருவாள். லக்ஷ்மி தர்மசங்கடத்துடன் உட்கார்ந்தாள்.

வாசற்கதவைத் திறந்தவுடன் தென்பட்ட ஒரு சோடிக் கண்கள் மாதிரி பல சோடிக் கண்கள் அந்த ஹாலின் மூலை முடுக்குகளில் இவளை உறுத்துப்பார்த்தன.

வெளியில் காற்றுப் பயங்கரமாக அடிக்கத் தொடங்கியதன் எதிரொலியன்னல் அடிபடுவதில் பிரதிபலித்தது.

அந்தக் கண்கள் அவளை உறுத்துப்பார்த்தன.

எந்தப் பக்கம் பார்வையைத் திருப்பினாலும் ஏதோ ஒருவிதத்தில் ஒரு சோடிக் கண்கள்.

“ஜனட்டுக்கு லஸானியா பிடிக்கும். அந்தச் சாப்பாடு என்றால் மிகவும் விரும்பிச் சாப்பிடுவாள்...” இவளிடமிருந்து மறுமொழி வராததால் அவன் பேச்சை நிறுத்தினான்.

“எனக்காகக் கஷ்டப்படவேண்டாம்... ஏதோ பசிக்குக் கிடைத்தால் சரி.” லக்ஷ்மி அவசரத்துடன் சொன்னாள். அவன் சிவப்பு வைனை ஊற்றிக்

கொண்டான். தனக்கு வேண்டாம் என்று அவசரமாகச் சொல்லிக்கொண்டான்.

“இந்தியப் பெண்கள் வைன் குடிக்கமாட்டார்களா?” அவன் குரலில் உண்மையான ஆர்வம்.

“அப்படி ஒன்றுமில்லை... வைன் பிடிக்காது.” “அப்படி என்றால் புதுவருடத் தைக் கொண்டாட வாங்கிவைத்த சாம்பேயின் இருக்கிறது. எடுக்கட்டுமா?”

அவள் இப்போது அவனை நேரடியாகப் பார்த்தாள். குழந்தைத்தனமானதா அல்லது குறும்புத்தனமானதா அவன் ஆவல் என்று தெரியவில்லை.

தானாகப் போய் அப்பிள் ஜூஸ் ஊற்றிக்கொண்டான்.

அவன் ‘ஜாஸ்’ இசைத்தட்டைப் போட்டான். கோன் கோக்கரன்ட் உணர்வு துதும்ப ஜாஸ் மழை பொழிந்தான். அவள் முகத்திலிருந்த பாவத்தின் மூலம் அவள் ஜாஸ் இசையை ரசிக்கிறாள் என்று தெரிந்தது.

“பியானோ இசையும் ஜாஸ் இசையும் எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும்.”

அவள் நேரத்தைப் பார்த்தாள். பத்தரை மணியாகிக்கொண்டிருந்தது.

அவன் சமைக்கத் தொடங்குகிறான். வெண்ணையை உருக்கி அதில் மாவைப்போட்டு, சீஸையும் போட்டுப் பதப்படுத்திய மணம் பசியைத் தூண்டியது.

ஜனட் எங்கே தொலைந்துவிட்டாள்? மொபைல் டெலிபோன் அதிகம் பழக்கத்தில் இல்லாத காலமது. அவன் இன்னொரு கிளாஸ் சிவப்பு வைனை முடித்துக்கொண்டான். அப்போதுதான் தெரிந்தது அவன் கிட்டத் தட்ட ஒரு போத்தலையும் முடித்துவிட்டானென்று.

சாப்பாடு தயார்.

“ஜனட்டுக்குக்காகப் பார்த்திருப்போமா?”

அவன் நேரத்தைப் பார்த்தபடி கேட்டான்.

“பசியாயிருந்தால் சாப்பிடலாம்.” அவள் மரியாதைக்காகச் சொன்னாள்.

சாப்பாடு அருமையானது. திறமையான சமையல்காரன். சாம்பேயின் போத்தல் கம்பீரமாக உட்கார்ந்திருந்தது.

அவன் இரண்டாம் போத்தல் வைனை உடைத்தான். இப்போதைக்கே இவன் குரல் தடுமாறியது.

இவள் பார்வை அவனின் ஓவியங்களில் முட்டியதும் தர்மசங்கடத்துடன் பார்வையை விலத்திக்கொண்டாள்.

“இந்தக் ‘கண்கள்’ எரிச்சலைத் தருகின்றனவா?” அவன் இவள் கண்களைக் கூர்மையாகப் பார்த்தபடி கேட்டான்.

அவள் ‘அப்படி ஒன்றும் இல்லை’ என்பதுபோல் தலையாட்டினாள். ‘அது பொய்’ என்று முகம் சொல்லியது.

“இந்தக் கண்கள்...” இப்போது மிகமிக ஆழமாக அவள் கண்களைப் பார்த்தான். அவள் சட்டென்று எழுந்து யன்னல் பக்கம் போனாள்.

ஜனட்டில் எரிச்சல் வந்தது. யாருக்கோ உதவி செய்ய வெளிக்கிட்டுத் தன்னை இந்த வெறிகாரனுடன் பிணைத்துவிட்ட ஜனட்டில் கோபம் வந்தது.

அவன் அவள் பின்னால் வந்து நிற்பது தெரிந்தது. “ஜனட் வரவில்லை என்று கோபமா... அல்லது என்னுடன் இருக்கப் பயமா?”

அவள் மனத்தை அப்படியே உள்ளிட்டுப் பார்த்ததுபோற் கேட்டான்.

“இரண்டுமில்லை.” அவள் எரிச்சலுடன் முணுமுணுத்தாள்.

“சிலருக்குப் பொய் சொல்லத் தெரியாது.” அவன் வாய்விட்டுச் சிரித்தான்.

பனிக்காற்று பயங்கரமாக வீசியது. இருண்ட இரவில் மல்லிகை கொட்டு வதுபோல் பனி வானத்தைப் பொத்துக்கொண்டு கொட்டியது.

“எத்தனையழகான காட்சி... உலகத்துக் குப்பைகளை எல்லாம் இயற்கை மாதா இரவோடிவாக மறைத்து வைக்கிறாள்... புதுவருஷம் புனிதமாக இருக்கட்டும்...”

அவன் அவள் பின்னால் நின்று பேசியதால் அவனின் உஷ்ணக்காற்று அவள் கழுத்தில்பட்டது.

இவனின் ஓவியத்தை கலைக்கல்லூரியிற் கண்டு ரசித்ததற்கு இந்தத் தண்டனையா?

அவன் நேரத்தைப் பார்த்தான். “இன்னும் அரைமணித்தியாலத்தில் புதுவருடம் பிறக்கப்போகிறது... அதற்கிடையில் ஜனட் கட்டாயம் வருவாள்.”

அவன் சொல்லிக்கொண்டு டி.வியைப் போட்டான். டரவல்சர் சதுக்கத்தில் ஆயிரக் கணக்கானவர்கள் புதுவருடத்தை வரவேற்க ஆடிப்பாடுவது பார்க்க மிகவும் சந்தோசமாக இருந்தது.

“இவர்கள் எல்லாம் சந்தோசமானவர்கள் என்று நினைக்கிறாயா?” லக்ஷ்மி தனக்குத் தெரியாது என்பதுபோல் முகத்தைச் சுருக்கிக்கொண்டாள்.

“உனக்குப் பயமாக இருக்கிறதுபோலும். நான் ரக்சியைக் கூப்பிட்டாளுமா?”

உலகமே புதுவருடக் கொண்டாட்டத்தில் தள்ளாடுகிறது. ரக்சி ட்ரைவர் எப்படி இருப்பான்?

வெளியில் சிலர் நடுச்சாமப் பூசைக்காக கத்தோலிக்கத் தேவாலயங்களுக்கு போவது தெரிந்தது.

ஒருசில வினாடிகளில் ஒரே நேரத்தில் எத்தனையோ சோச்சுகளிலிருந்து ஆராதனை மணிகள் ஒலித்தன.

அவன் அவசரமாகச் சம்பேயினை ஊற்றிக்கொண்டான்.

“ஹப்பி நியூ இயர்” தெருவெங்கும் சத்தம். பட்டாசுகள் படபடத்தன.

டி.வி.யில் மக்கள் பாட்டுப்பாடி ஆரவாரித்தனர்.

“ஹப்பி நியூ இயர்” அவன் தனது சம்பேயின் கிளாஸை உயர்த்தினான்.

“ஹப்பி நியூ இயர்” அவள் முணுமுணுத்தாள்.

அந்த நேரம் டெலிபோன் மணியடித்தது.

“ஐயாம் ஸாரி லக்ஷ்மி, ஆன்ஜலாவின் நிலை சரியில்லை. மிகவும் கூட இரத்தம் போய்விட்டது. குழந்தையின் நாடித்துடிப்பும் சரியில்லை. இந்த நிலையில் அவளைவிட்டு நகர மனம் இடம் கொடுக்கவில்லை... நிச்சார்ட் உன்னைச் சரியாகக் கவனித்துக்கொள்வான் என்று நினைக்கிறேன். என்ஜாய் த நைட்.”

லக்ஷ்மி ஓவர்கோட்டை எடுத்துக்கொண்டாள். “ரக்சிக்குப் போன் பண்ண முடியுமா?” அவள் குரல் கடுமையாக இருந்தது. அவளின் ஆத்திரம் ஜனட்டில் மட்டும்தானா என்று அவனால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

புதுவருட கொண்டாட்ட பிஸியாம். ரக்சிக்காரன் இன்னும் நாற்பத்தைந்து நிமிடங்கள் கழித்துத்தான் வருவானாம்!

“சரி நான் கொண்டுபோய் விடுகிறேன்.” அவன் தள்ளாடினான்.

அவள் லிட்டில் நுழைந்தவுடன் அவனும் பின் தொடர்ந்தான். பனிக்காற்றின் பயங்கரம் தாங்கமுடியவில்லை. வழிகூடத் தெரியாமல் பனி கண்களை மறைத்தது. ஒருசில நிமிடங்களுக்கிடையில் பனியால் நனைந்துவிட்டார்கள். கார் அப்படியே மூடப்பட்டுக் கிடந்தது. கடந்த மூன்று மணித்தியாலங்கள் பெய்த பனி கார்களை மூடிவிட்டது. தட்டுத்தடுமாறி காரில் ஏறியுட்கார்ந்ததும் குளிர் உடலையுறையவைத்தது.

காரை ஸ்ராட் பண்ணினால்...

லக்ஷ்மிக்கு வீரிட்டு அலறவேண்டும்போல் வந்தது. கார் ஸ்ராட் பண்ண மாட்டேன் என்று குளிரில் விறைத்துக் கிடந்தது.

“ஐயாம் றியலி ஸாரி...” அவன் திரும்பத் திரும்ப மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டான்.

அவள் மௌனமாக இருந்தாள்.

“நான் எனக்குத் தெரிந்த சினேகிதர் யாரையும் கேட்டுப்பார்க்கிறேன்.” அவன் குரலில் உண்மையான அனுதாபம்.

அருகில் அவன் குரலின் மென்மையும் தொனியில் பதிந்துகிடந்த பரிவும் அவள் கோபத்தைக் கொஞ்சம் தணித்தது.

புதுவருடப் பார்ட்டிக்குப் போவோரின் ஆரவாரம் பனிக்காற்றைத் தாண்டி ஒலித்தது.

காரால் இறங்கியதும் பக்கத்தில் டெலிபோன் பூத் இருக்கிறதா என்று தேடினார்கள். இருந்த பூத்தில் டெலிபோன் கழட்டப்பட்டுக் கிடந்தது.

இன்னொருதரம் அவனின் பிளாட்டுக்குப் போகவேண்டும்.

காரால் இறங்கி மௌனமாக நடந்தார்கள். லிட்டை அண்டியதும் கரடுமுரடான சத்தத்துடன் சில மொட்டையர்கள் வருவது தெரிந்தது.

அவர்கள் நஷனல் ப்ரொண்ட் இனவாதிகள் என்று சொல்லாமலே புரிந்தது.

“ஏய் பாக்கி...” லக்ஷ்மியைத்தான் அழைக்கிறார்கள் என்று தெரிந்தது.

நிச்சார்ட் தன் எதிரே நிற்கும் நான்கு முரடர்களையும் பார்த்தான்.

ஒருத்தன் நிச்சார்ட்டின் முகத்தில் பட்டும் படாமலும் துப்பினான்.

இன்னொருத்தன் லக்ஷ்மியை நெருங்கினான். பார்வையில் அனர்த்தம்.

மற்ற இருவரும் வேடிக்கை பார்த்தார்கள்.

“புதுவருடக் கொண்டாட்டத்திற்கு இந்த இந்தியச் சரக்குத்தானா கிடைத்தது?”

ஒருத்தன் நிச்சார்ட்டின் சேட்டை இழுத்தான். அடுத்த கணம் நிச்சார்ட்டின் முக்கிலிருந்து இரத்தம் ஒழுகியது. ஒரு முரடனின் அடியில் நிச்சார்ட் தடுமாறி விழுந்தான். பனிக்காற்று பெரிய ஊதலுடன் பேய்த்தனமாக வீசியது.

அடுத்த பிளாட்டிலிருந்து பார்ட்டிக்குப் போயிருந்தவர்களின் வருகை கேட்டது. நிச்சார்ட் கீழே விழுந்ததும் லக்ஷ்மி போட்ட அலறலைக் கேட்டு அவர்கள் ஓடிவந்தார்கள்.

“என்ன நடந்தது?” வந்தவர்கள் விசாரித்தார்கள். ஒரு ஆங்கிலேயன் நிச்சார்ட்டைக் கைகொடுத்து எழுப்பினான்.

முரடர்கள் கேவலமாகப் பேசிக்கொண்டு நடந்தார்கள்.

“இனவாதிகள் புத்தாண்டுப் பரிசு தந்துவிட்டுப் போகிறார்கள்.” உடைந்த முக்கில் வழியும் இரத்தத்தைத் துடைத்தபடி சொன்னான் நிச்சார்ட்.

“போலிசுக்குப் போன் பண்ணுவோமா, ஆம்புலன்சுக்குப் போன் பண்ணுவோமா?” வந்தவர்களில் ஒருத்தன் அவசரப்பட்டான்.

“அடித்தவர்கள் என்ன அட்ரஸா தந்துவிட்டுப் போகிறார்கள். புதுவருடக் கொண்டாட்டத்தைச் சாக்காக வைத்துக்கொண்டு இந்த மொட்டையர்கள் யாரைத் தட்டலாம் என்று திரிவார்கள்.” நிச்சார்ட் வந்தவர்களைப் பார்த்துச் சொன்னான்.

லிட்டில் இன்னும் குப்பை கிடந்தது.

“டொக்டருக்குப் போன் பண்ணுவது நல்லது.” லக்ஷ்மி சொன்னாள்.

“புதுவருடக் கொண்டாட்டத்தில் எனது முக்கால் வழியும் இரத்தத்திற்குப் பரிதாபப்பட்டு எந்த டாக்டர் இந்தப் பனிக்காற்றில் வருவார்?” அவன் அலுத்துக்கொண்டான்.

“மூக்கால் வழியும் இரத்தத்தைப்பற்றிப் பயமில்லை. அவர்கள் உதைத்த போது நீ விழுந்தாயே, அப்போது உன் மூளையில் ஏதும் அடிபட்டிருக்காதா?”

அவளின் குரலின் கரிசனம் அவனுக்கு வியப்பாக இருந்ததோ இல் லையோ ஒருதரம் அவளை ஊன்றிப் பார்த்தான்.

பதினான்காம் மாடி வந்துவிட்டது. திரும்பவும் அவனின் பிளாட்டில் காலடி எடுத்துவைத்தபோது அகல விரித்த கண்கள் அவளை வரவேற்றன.

“இதென்ன உனது காதலியின் கண்களா?” அவள் நேரடியாகக் கேட்டாள். “என்ன?” வழியும் இரத்தத்தை அவன் இன்னும் துடைத்துக்கொண்டிருந்தான். “வீடு பூரா ஒவ்வொரு மூலையிலும் ஒரு சோடிக்கண்கள் உறுத்துப் பார்க் கின்றன... யார் ஞாபகத்திற்கு இந்த ஓவியம்? உனது காதலியின் கண்களா என்று கேட்டேன்.”

அவன் மறுமொழி சொல்லாமல் குறும்பாகச் சிரித்தான். “இதுவரை காதல் ஒன்றும் வரவில்லை...”

அவளுக்கு எரிச்சலாயிருந்தது. திரும்பிய இடமெல்லாம் கண்கள்.

அவனுடைய சமயலறைக்குச் சென்று துணியைக் குளிர் நீரில் நனைத் துக்கொண்டு வந்தான்.

சமயலறையிலும் ஒரு சோடிக் கண்கள்!

“நாங்கள் எங்கே திரும்பினாலும் எங்களை யாரோ அல்லது எதுவோ பாத்துக்கொண்டிருப்பதாக உனக்குப் புரியவில்லையா?” அவன் இவள் கொடுத்த ஈரத்துணியை மூக்கில் வைத்தபடி சொன்னான்.

“அதற்காக வீடு முழுக்க இப்படியா?” அவளின் தர்மசங்கடம் அவனுக்குப் புதிராக இருந்திருக்க வேண்டும். இன்னொருதரம் இவளை ஊன்றிப் பார்த் தான். அவள் முகத்தில் - அவள் கண்களை அவன் கண்கள் ஊருருவிப் பார்த்தன. அவள் தர்மசங்கடத்துடன் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டான்.

“உன்னை மட்டமாகப் பேசிய இனவாதிகளுக்காக உன்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்கிறேன்.”

“மட்டமாகப் பேசியது பெரிசில்ல. உங்களை அடித்ததுதான் ஆத்திரமாக இருக்கிறது.” அவள் குரலில் கனிவு.

அவன் ஆயாசத்துடன் சோபாவிற் சாய்ந்தான். “ஐயோ தூங்கிப்போய் விடாதே.”

அவள் அலறல் அவனுக்குப் புதிராக இருந்தது.

“ஏன்”

“ஏன் என்றால், உனக்கு மூளையில் அடிபட்டிருந்தால் நீ மயங்கிப் போய்விட்டாயோ என்று தெரியாது.”

“அப்படி என்றால்...”

“முடியுமானவரையில் விழித்திரு. தலையிடி, மயக்கக் குணம், மூளையிற் தாக்கம் ஒன்றுமில்லை என்று தெரியும்தவரைக்கும் விழித்திரேன்.”

அவள் குரலில் கெஞ்சல்.

அவள் கோப்பி போட்டுக் கொடுத்தாள்.

“ஏன் இந்தக் கண்கள் என் காதலியின் கண்களா என்று கேட்டாய்?”

“பெரும்பாலான மனிதர்கள் தங்களுக்குப் பிடித்தவர்களின் உருவத்தை ஞாபகப்படுத்த...” அவள் முடிக்கவில்லை.

“அப்படி ஒன்றுமில்லை...” ஏதோ சொல்லவந்து விட்டுத் தயங்கினான்.

“கல்லூரிக் கலைக்கூடத்தில் தொங்கிய எனது ஓவியம் - பிரித்தானியப் பாராளுமன்றத்தைச் சிறைபிடித்த ஓவியத்தை நீ ரசித்தாய் என்று ஜனட் சொன்னாள்.”

இவள் கொடுத்த கோப்பியை உறிஞ்சியபடி சொன்னான்.

“ஆமாம், ஒரு இங்கிலிஸ்காரனிடமிருந்து இந்த மாதிரிக் கற்பனை வந்தது வித்தியாசமாக இருந்தது.”

“இங்கிலிஸ்காரரெல்லாம் இனவாதிகள் இல்லையே.”

அவள் மறுமொழி சொல்லவில்லை. நேரத்தைப் பார்த்தாள். அதிகாலை மூன்று மணியாகிக் கொண்டிருந்தது.

“எனக்குத் தெரிந்த அல்லது உனக்குத் தெரிந்த யாரையும் கேட்டு உன்னை அழைத்துக்கொண்டு போகச்சொல்லவா?” அவன் கரிசனத்துடன் கேட்டான்.

“வேண்டாம்... உன்னை இந்த நிலையில் விட்டுப் போவது சரியில்லை என்று நினைக்கிறேன்.”

அவன் சிரித்தான். அவள் குரலின் தாய்மை அவனைப் புல்லரிக்கப் பண்ணியது.

“என்ன சிரிக்கிறாய்?”

“கொஞ்ச நேரத்திற்கு முன் என்னிடமிருந்து தப்பி ஓட முயற்சித்தாய்!”

“எனக்கு உன்னில் பயம் என்று நினைக்கிறாயா?” அவள் குரலின் தொனி அவனை நிமிர்ந்து பார்க்கப் பண்ணியது.

அவன் மூன்றாம் தடவையாக அவளை ஊன்றிப் பார்த்தான். அவள் இப்போது தர்மசங்கடத்துடன் முகத்தைத் திருப்பிக்கொள்ளவில்லை.

“பெரும்பாலான கலைஞர்கள் மனிதத்தை நேசிப்பவர்கள். அழகை ஆராதனை செய்பவர்கள். கொடுமைக்கு எதிரானவர்கள். குழந்தைகள்போல் கற்பனையில் வாழ்பவர்கள்... பெண்களை...”

அவள் சொல்ல வந்ததைச் சொல்லாமல் அவனை நேரே பார்த்தாள்.

“பெண்களை...” அவன் தொடர்ந்தான்.

“பெண்களை ரசிப்பவர்கள்... புசித்து முடிப்பவர்களல்ல.”

அவள் நிதானத்துடன் சொல்லிமுடித்தாள்.

அவன் மறுமொழி சொல்லாமல் கண்களை மூடிக்கொண்டான்.

“தூங்கிவிடாதே.” அவள் பதறினாள்.

“நான் தூங்கவில்லை... யோசிக்கிறேன்.”

“எதைப்பற்றி?”

“இறந்தகாலத்தைப்பற்றி.”

“துக்கமான ஒரு சில சுவாரசியமான பெண்கள்பற்றி.”

“உனக்குக் காதல் இருக்கவில்லை என்றாயே?”

“உறவுகள் இல்லையென்று சொன்னேனா?”

“இளமைப் பசியா?”

“இயற்கை நியதி, சூழ்நிலையின் தாக்கம்.”

இருவரும் மௌனம்.

அவள் எழுந்தாள். டொய்லெட் போய்த் திரும்பியபோது அவன் நிச்சயமாகத் தூங்கியிருந்தான்.

எழுப்புவதா இல்லையா?

அவனது சீரான முச்சிலிருந்து தெரிந்தது, அவன் ஆழ்ந்த நித்திரை செய்கிறான் என்று.

அவளைச் சுற்றியிருந்த கண்களின் ஓவியங்கள் இரவின் தனிமையில் அவளை உறுத்திப்பார்த்தன. விதவிதமான கண்கள். ஒவ்வொரு கண்ணாகப் பார்த்தாள்.

பின்னர் ஒவ்வொரு ஓவியத்தையும் கழற்றித் திருப்பி மாட்டினாள். எல்லாக் கண்களும் உறங்கிவிட்டன. அவள் கண்கள் விழித்திருந்தன.

அவனின் முச்சு தவிர அந்த இரவின் நிசப்தம் அசாதாரணமாகவிருந்தது. வெளியில் பனிக்காற்று ஓய்ந்திருந்தது.

காஸ் அடுப்பின் சூட்டில் அவள் அயர்ந்து விட்டாள்.

அவள் எழுந்தபோது, அவன் தன் அறையின் யன்னற் திரைகளைத் திறந்திருந்தான். உலகம் பனியால் மூடப்பட்டு மிக மிகத் தூய்மையாகத் தெரிந்தது.

“பனிக்காற்று ஓய்ந்துவிட்டது” என்றான்.

அவன் அவள் தூங்கியதை ஓவியமாக வரைந்திருந்தான். “உறுத்துப் பார்க்காமல் ஓய்ந்து தூங்கிய கண்களை நிஜமாக ரசிப்பது புதிய அனுபவமாக இருந்தது.” அவன் முகம் இரவில் பார்த்ததைவிட வித்தியாசமாக - தெளிவாக - சினேகிதமாக - அன்பாகத் தெரிந்தது. அவளை வைத்து வரைந்த ஓவியத்தைப் பார்த்தபடி பேசினான்.

“ஸாரி - உன் ‘கண்கள்’ ஓவியங்களைத் திசை திருப்பிவிட்டேன்.” அவன் மன்னிப்புக்கேட்டான்.

அவன் முகத்தில் குறும்பு. “அந்தக் கண்கள் எனக்கு இனித் தேவையில்லை.” அவன் சொன்னது அவளுக்கு விளங்கவில்லை

29.4.2000

கிட்டத்தட்ட பத்து வருடங்களுக்குப் பின் அவனைச் சந்தித்தாள். அவர்களின் அன்றைய இரவின் சந்திப்பின் சில மாதங்களின் பின் அவன் நியூயோர்க் போய்விட்டதாகக் கேள்விப்பட்டாள். அதன் பின் இன்று இந்த ஹாலில் நூற்றுக்கணக்கான மனிதர்கள் நடுவில் மணமகனாகக் காண்பது வேடிக்கையாகவிருந்தது. அதைவிட ஆச்சரியம் அவனின் மணம் கள் ஜசிந்தா சாமுவேல் ஒரு இந்தியப்பெண் என்பது.

“ஹலோ லக்ஷ்மி, மீட் மை வைவ் ஜசீந்தா.” நிச்சார்ட்டின் நீலக் கண்களில் மறைந்த குறும்பு அவளை எங்கேயோ அழைத்துச் சென்றது.

ஜனட் கல்யாணத்திற்கு வந்திருந்தாள். நிச்சார்ட்டின் கல்யாணம் ஆங்கிலேயர்களாலும் இந்தியர்களாலும் நிரம்பி வழிகிறது.

“என்னவென்று ஜசீந்தாவைச் சந்தித்தானாம்?” ஏதோ பேச்சுக்குக் கேட்டாள் லக்ஷ்மி.

“ஓ, அது ஒரு வித்தியாசமான சந்திப்பு. யாரோ ஒரு சினேகிதன் பார்ட்டியில் ஜசீந்தாவைச் சந்தித்தானாம்.”

ஜசிந்தா ஒரு நிப்போர்ட்டர் என்றும் நிச்சார்ட்டின் ஓவியத்தில் மிகவும் ஈடுபாடுடையவள் என்றும் ஜனட் சொன்னாள்.

ஜசிந்தா லக்ஷ்மிக்கு ஹலோ சொல்ல வந்தாள். இருவரையும் ஒரேயடியாகப் பார்த்த ஜனட் தலையைச் சொறிந்துகொண்டாள். எதையோ தற்செயலாகப் புரிந்துகொண்ட குழப்பம்.

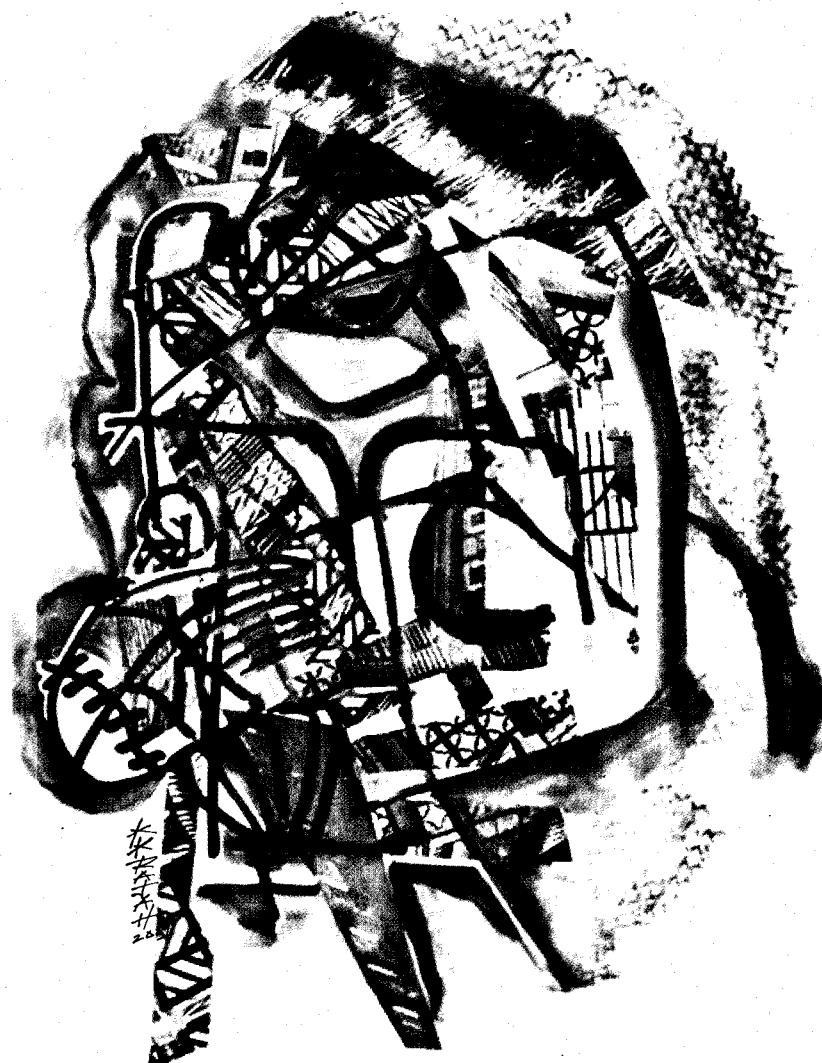
லக்ஷ்மி ஜனட்டின் செய்கைக்கு அர்த்தம் புரியாமல் புருவத்தைச் சுருக்கினாள். ஜசிந்தாவையும் லக்ஷ்மியையும் மாறி மாறிப் பார்த்தாள். நிச்சார்ட்டிதைத் தூரத்திலிருந்து ரசித்தான்.

“உங்கள் இருவரிலும் ஏதோ ஒரு ஒற்றுமை தெரிகிறது... என்னவென்று தெரியவில்லை.” ஒருசில நிமிடங்களின்பின் ஜனட் ஓடிவந்தாள்.” இப்போது தெரிகிறது என்ன ஒற்றுமை என்று. உங்கள் இருவர் கண்களும் ஒரே மாதிரியானவை!” □

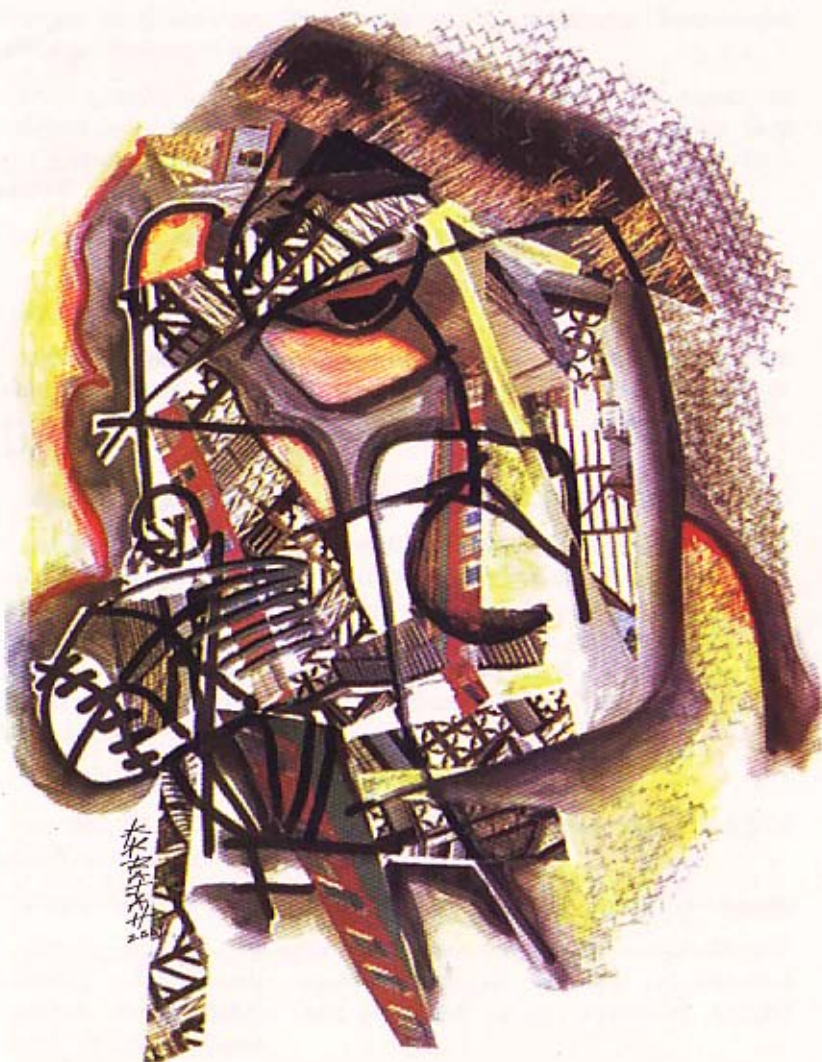

அரசியல் சிந்தனை

மு பஷ்பராஜன்

அறிவுக் கோபுரம்

மு புஷ்பராஜன்

வெளியே மழை.

மழைக்கும் துயர நினைவுகளுக்கும் என்ன சம்பந்தம்? வெய்யில் மனதின் வெம்மையை உணர்த்துகிறதா...? தெரியவில்லை... ஆனால் மழையின் சூழலோடு மனத்தின் துயரம் இலகுவில் இணங்கிப்போகிறதே...

‘இங்கு வந்த பிறகு மிஞ்சி இருப்பதென்னவோ சோக நினைவுகள்தான்.’

அந்த TV நிகழ்ச்சிகூட அவன் அடிமனதில் படிந்திருந்த சோகத்தைக் கலைத்து மேலெழச்செய்தன.

பல ஆண்டுகள் சந்திக்காத உறவினர்களை, அவர்கள் அறியாமல் திடீரெனச் சந்திக்கவைக்கும் நிகழ்ச்சி. ‘SURPRISE SURPRISE’. இன்று பெற்றோர் தினமானதால் பெற்றோர்களையும் பிள்ளைகளையும் சந்திக்கவைக்கும் நிகழ்ச்சி நடந்து முடிந்திருந்தது.

எத்தனை உணர்வின் கொந்தளிப்புக்கள். கண்ணீர்கள்.

இப்போது அவன் அறையில் உள்ள பொருட்களும் சோகத்தால் கசிவதாய்...

எதிரில் உள்ள பிறேமின் மூலையில் இரு தென்னை மரங்கள். பின்னணியாய் இருண்ட மேகத்திரள். ஊடறுத்து ஒளிரும் அந்தியின் செம்மஞ்சள். அருகில் வியாகுலமாதா படம். இதயத்தை ஊடுருவிய ஏழு வாள்கள். சொட்டும் இரத்தத் துளிகள்.

வியாகுலம் நிறைந்த இதயம். தாய்மாரும் வியாகுலங்களும்.

அந்நிகழ்ச்சியில் கிளாராதான் அதிக சோகத்தைச் சுமந்தவளாக இருந்தாள். முப்பது வருடங்களாக மகனைப் பிரிந்திருக்கிறாள். மகனைப்பற்றி விபரிக்கும்போது கலங்கிய கண்களும், நடுங்கிய உதடுகளும் கொந்தளித்துக்கொண்டிருந்த துயரத்தை வெளிக்காட்டின. பேரன்கள், பேத்திகள், மருமகள் சகிதம் அவன், அவள் கண்முன் வரும்போது தள்ளாத வயதிலும் அவர்களை அணைப்பதற்காகத் தடுமாறியபடி எழுந்து, கைகளை விரித்து நின்ற காட்சி...

கலங்கிய கண்களுடன் இவனுள் பெருமூச்சு.

‘எப்பிடி இவங்க தாய்மாரப் பாக்காம இருக்கிறாங்க. இந்த நிகழ்ச்சி இல்லாட்டி பாத்திருக்கவேமாட்டாங்களா...’

மேசையின்மேல் வைக்கப்பட்டுள்ள தன் தாயின் படத்தைப் பார்த்தான்.

வருடப் பூசை முடிந்து வருகையில் எங்கும் புது ஆடைகளின் கோலம். மெல்லிய பனியுடன்கூடிய தெருக்கள் எங்கும் வெடித்த பட்டாசுகளின் துகள்கள். மீண்டும் மீண்டும் வெடி கொளுத்தி மகிழும் சிறுவர்கள். காற்றில் எங்கும் பட்டாசின் மணம்.

புது உடுப்புகள் மடமடக்க, மனைவி பிள்ளைகளுடன் தாய்மார் வீட்டிற்கு “சந்திக்கப் போதல்”. பிறகே ஏனைய உறவினர்கள் வீட்டிற்கு. வருடப் பிறப்பிற்கு ஊர்முழுதும் பின்பற்றும் எழுதா நியதி. இது பிசகி, பிரிந்த

குடும்பங்களும் இருந்தன. பெற்றோர் விருப்பின்றித் திருமணம் செய்தவர்கள் இந்நாளில் இணைந்ததும் உண்டு.

திருமணத்தின் பின்பும் அவன், அம்மா வீட்டிற்குப் போவதை வழக்கமாக்கிக்கொண்டான். தொடர்ந்து இரண்டு நாட்கள் வழமை தவறியவுடன், காற்று, தப்பான செய்தியை அவளிடம் எடுத்துச்சென்றுவிடும். சகவீன மாக்கும் என, தானே நினைத்துக்கொண்டு மறுநாள் இவன் வீட்டிற்கே வந்துவிடுவான்.

இனங்கள், தேசங்கள், எல்லைகள் கடந்து பொதுவானது தாயன்புதான். குழந்தைகள்தான் திசைக்கு ஒருவராய் வீசி எறிந்துவிட்டது.

பல படைப்பாளர்கள் பாக்கியவான்கள். ஏனெனில், பல தாய்மார்கள் தங்கள் சோகங்களைத் தம் நெஞ்சுள் புதைப்பதையே விதியாகக்கொண்டிருப்பதனால்.

“ஒரு தாய் எத்தனை பிள்ளைகளையும் காப்பாற்றிவிடுவாள். அத்தனை பிள்ளைகளாலும் ஒரு தாயை வைத்துக் காப்பாற்ற முடிவதில்லை.”

எங்கே படித்தது என்பது ஞாபகம் இல்லை. ஆனால் படித்தபோது மின்னல் ஒன்று தெறித்தது இப்போதும் ஞாபகம்.

அரைவட்ட வடிவில் வைக்கப்பட்ட மூன்று அப்பச் சட்டிகள். வலது பக்கம் விதம் விதமாய்க் கரைக்கப்பட்ட மாவைக்கொண்ட வாய்கன்ற மூன்று பாணைகள். தனியாகத் தேங்காய்ப்பால்கொண்ட சிறு குண்டுப் பாணை. இடது பக்கம் ஒரு கடகப் பெட்டிமேல் சுளகு. நடுவில் காசு போட்டு வைப்பதற்காக மிகச் சிறிய அடுக்குப் பெட்டி. இத்தனையும்கொண்டு அமைந்ததே நீற்றம்மாவின் அப்பக்கடை.

பழுத்த பூவரசம் இலைகள், கூட்டுவார் எவருமின்றி, கோலமாய்க் கிடந்த முற்றத்தில், அதிகாலையிலிருந்து அப்பங்கள் சுட்டு சுளகில் அடுக்கிக்கொண்டிருப்பாள். அல்லது வாங்க வந்தவர்களின் ஓலைப்பெட்டியில் எடுத்து வைப்பாள்.

நெருப்பும் வெக்கையும் பொச்சுமட்டையின் புகையும் அவள் சிவந்த முகத்தை மேலும் சிவப்பாக்கி, கண்களின் எரிவுடன் வியர்வையை வழிய வைத்துவிடும். அடிக்கடி முகத்தை முந்தானையால் துடைத்தபடி... சில வேளைகளில் இவன் நாலு வயதுத் தங்கை அவள் மடியில் கிடந்தபடி பால் குடித்துக்கொண்டிருப்பான்.

அப்பங்கள் விலைபோகாத நாட்களில் அவற்றைச் சுளகில் அடுக்கி, கடற்கரைக்கு எடுத்துச்சென்று விற்றுவரவேண்டும். விற்றுவந்து, பாடசாலை சென்று, பிந்தி வந்ததற்காக இவன் அடிவாங்குவதும் உண்டு.

மதியவேளை பாடசாலையிலிருந்து வீட்டிற்கு வந்தால் நடுச்சாலையில் வெறுந்தரையில் அவள் தூங்கியபடி... தலையணைகூட எடுத்துப்போடவில்லை... கையை மடித்துத் தலையணையாக்கி... தலைமயிர் கலைந்து நிலத்திலும் முகத்திலும் பரவியபடி...

கிண்ணியில் குவித்துவைத்திருந்த பிழிந்த தேங்காய்ப்பூவைக் கோழிகள் விதைத்திருக்கின்றன. வெறும் சிரட்டைகளின் குவியலும், சிந்திய தண்ணீருமாய் எல்லாம் அப்படி... அப்படியே...

குசினிக்குள் போகும் அவசியம் இருக்காது. தலையைச் சொறிந்தபடி, இவன் தன் சின்னப் பெரியம்மா வீட்டை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கிவிடுவான்.

பொழுதுபடுவதற்குமுன் மாவிடிக்கத் தொடங்கிவிடுவான். இவன் படிகளில் இருந்து ‘வாய்ப்பாடு’ பாடமாக்கிக்கொண்டிருப்பான். உலக்கை இரு கைகளிலும் மாறிமாறி லாவகமாக உரலினுள் எறியப்படும்பொழுதெல்லாம் ‘இஸ் இஸ்’ என்ற சத்தம் எழுவதையும், அரிசி வெளியே சிந்தாது குலுங்கிக் குலுங்கி இடிபட்டு, சிவப்பு படிப்படியாக வெள்ளையாகிவருவதையும், உலக்கையுடன் கை மேலே எழும்போதெல்லாம் அவள் ஒட்டிய வயிறு மேலும் ஒட்டிப்போவதையும் வாய்ப்பாட்டுடன் கவனித்துக்கொண்டிருப்பான்.

கடனாக அப்பங்கள் வாங்கியவர்களிடம் மாலையில் காசு வசூலிப்பதும் இவன் நித்திய கடமைகளில் ஒன்று. ‘நாளை’ என்பதுதான் பொதுவான பதிலாயினும் இரவுச் சமையலுக்கான சில பொருட்கள் அதில் தங்கி இருப்பதை அவர்கள் அறிந்திருக்க நியாயமில்லை.

வகுலுக்குப்போகும் வீடுகளிலுள்ள நாய்கள் குரைப்பதற்குத் தன்னையே பார்த்துக்கொண்டிருப்பதாக இவனுக்குப் படும். அப்படி என்ன பூர்வஜென்மப் பகையோ...! அதிகாலை பூசைக்குப் போகும் நாட்களில் தெருக்களில் படர்ந்திருக்கும் இருளின் பயத்தைவிட படுத்திருக்கும் நாய்களின் பயமே அதிகம். இவன் காலடிக்காகக் காத்திருந்ததுபோல் உறுமத்தொடங்கிவிடும். சில குரைத்தபடி இவனை நோக்கி வர “ஐயோ! அம்மா” எனப் பல தடவைகள். அத்தெருவில் தனித்துச் செல்லாமல், பூசைக்கு செல்லும் வேறு சிலருக்காகக் காத்திருந்து, அவர்களை அறியாமல், அவர்களுடன் இணைந்து நழுவிப்போய்விடுவான். அடிக்கடி திரும்பிவேறு பார்த்துக்கொள்வான்.

நாய்கள் உள்ள வீடுகளுக்குப் போக மறுக்கும்போது

“நான் உங்களுக்காக நெருப்புத் தின்னுறன். ஒரு சின்ன வேலைக்கு போக...”

பூவரசந்தடி முறிப்பதற்குமுன் பறந்துவிடுவான். இரவுச் சாப்பாடு அநேகமாக வெகு நேரம் பிந்தியே. அயல் சிலவேளைகளில் படுத்துக்கூட விடும். நிலாக்காலங்களில் அப்படி அல்ல. ஊர் நிலவெளியில் கலகலத்துக்கொண்டிருக்கும். விளக்கின்முன் இருந்து படித்துக்கொண்டிருப்பான். அவன் தம்பி விரித்த புத்தகத்தின் மேலேயே தூங்கிவிடுவான். சாப்பிட எழுப்பும்போது திருதிருவென முளித்தபடி தகட்டுப் பீங்கான் முன் தூங்கி வழிவான். அடிபோட்டுத்தான் சாப்பாடு கொடுக்கவேண்டியிருக்கும்.

படுத்திருக்கும்போது மாவைப் பிசைந்து பிசைந்து சுளகில் அடித்துப் பதப்படுத்துகிற சத்தமும், தேங்காய்கள் உடைத்து அடுக்கும் சத்தமும் அவனுக்குக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும். நடுச்சாமம் கழிந்த பின்பு, படவுக்குப் போகிறவர்கள் ‘ஆள்அரட்டும்’ சத்தம் கேட்டு முளித்தால், தேங்காய் துருவும்

சத்தம் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்.

வீட்டிற்குச் சற்று தூரத்திலுள்ள தேனீர்க்கடைக்கும் விற்பனைக்காக அப்பங்கள் கொடுக்கவேண்டும். 'திருந்தாதி' மணி அடித்தவுடன் அப்பங்களை இரணை இரணையாக அடுக்கி கடகப் பெட்டியுள் வைத்துக் கொண்டு செல்லவேண்டும். இருட்டில் இவனுக்குத் துணையாக அவளும் செல்வாள். வீதி; இருளும் தெருவிளக்கின் ஒளியும் கலந்து மம்மல் சோபையுடன். கடலுக்குச் செல்பவர்கள் சிலர் தோளில் மரக்கோலும் வலையுமாய்ச் செல்வார்கள். ஆட்களின் நடமாட்டம் இவன் பயத்தைச் சற்று தணித்துவிடும். பெற்றோல்மக்கின் ஒளியில் பிரகாசிக்கும் அக்கடைக்குச் சற்றுத் தூரமாக இருளில் அவள் நிற்குகொள்ள, இவன் மட்டும் கடையை நோக்கி...

மாலையில் விற்காமல் இருக்கும் அப்பங்களை திருப்பி எடுத்துவருகையில் அம்மாவை நினைத்துக் கலங்குவான். ஆயினும் அவைகள் இவர்களின் இரவு உணவாக அமைவதும் உண்டு.

மீண்டும் தாயின் படத்தைப் பார்த்தான்.

பூஞ்செடிவைத்த ஒரு ஜாடிக்கருகில் ஒரு கதிரையில்... இருகைகளும் துடைகளின் மேல்... கமெராமுன் இருக்கும் கூச்சம் வழிய, அதை உதடுகளால் அழுத்தி முடியபடி...

லண்டன் வந்த பின், இவனுக்கு அனுப்புவதற்காக எடுக்கப்பட்ட படம்.

'அம்மாவுக்கு இயல்பாக இருக்கத் தெரியவில்லை. மற்றவர்கள் குறை கூறாமல் கவனித்துக்கொள்ளும் போக்கு அவளுக்கு இயல்பானது. தன் தாய் இறந்தபோது அழகாக உடுத்தி எந்தக் குறையுமில்லாமல் அனுப்ப வேண்டும் என்பதில் அதிக அக்கறை காட்டியதும் அவள்தான்.

ஆச்சியை அழகாக உடுத்தி, வெள்ளை நூல் குஞ்சங்கள் தொங்கவிடப்பட்ட சவப்பெட்டியுள் வைத்திருந்தார்கள். கைகளுக்கும் கால்களுக்கும் வெள்ளை 'மேஸ்' அணிவித்திருந்தார்கள். மேஸ் போட்ட கைவிரல்கள் கோர்க்கப்பட்டு மார்பின்மேல். கைவிரல்களுக்கிடையில் நீலக் கற்கள் கொண்ட செபமாலை. தலைமாட்டில் இரு பெரிய மெழுகுதிரிகள் எரிந்து கொண்டிருந்தன. அதன் நடுவில் இருந்து இவன் அம்மா அழுதுகொண்டும், ஆச்சியின் முகத்தில் மொய்க்கும் ஓரிரு இலையான்களைக் கலைத்துக் கொண்டும் இருந்தாள்.

தட்டுப் பந்தலிட்ட வெளிமுற்றத்தில் வயதான ஆண்கள் ஒப்பாரி பாடிக் கொண்டிருக்க, விறாந்தையில் அயலிலுள்ள ஆச்சிமார்கள். சிலர் புத்தரின் சயன நிலையிலிருந்து கதைத்துக்கொண்டும், கேட்டுக்கொண்டும்.

ஆச்சியின் இறப்பு இவன் அம்மாவைத்தான் அதிகம் பாதித்தது. ஆச்சியின் உதவியால்தான் பல நாட்கள் இரவுச் சமையல் நிறைவேற்றியு.

'பிஞ்சு வயிறுகள காயப்பண்ணாதயடி....'

ஆச்சியின் குரல் இப்போதும் கேட்பது போலிருந்தது. ஆச்சிக்கு கருவாட்டு வியாபாரம். கடற்கரையிலுள்ள கருவாட்டுக் கொட்டிகளில் ஒன்று ஆச்சி

யினுடையது.

ஆச்சி போனபின்பு மத்தியானச் சாப்பாட்டிற்கு சின்னப் பெரிம்மாவின் வீட்டையே நிரந்தரமாக்கிக்கொண்டார்கள்.

இப்போது இவன் அம்மா திடீர் திடீர் என அழத் தொடங்கினாள்.

புதுமைமாதா கோவிலுக்குப் போகும் நாட்களில் எப்போதும் அழுது கொண்டதான் இருப்பாள். செபம் சொல்கிறாளா அல்லது அழுதுகொண்டு மாதாவுடன் கதைக்கிறாளா என்பது இவனுக்குப் புரிவதே இல்லை.

சொருபங்களுக்கு முன்னால் எரிந்து உருகும் மெழுகுதிரிகளையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். உருகும் மெழுகுகளை எடுத்து இளங்கூட்டுடன் விரும்பியவாறு உருட்டிப்பிடிப்பதில் அலாது பிரியம் இவனுக்கு. உருகிய மெழுகுகளைச் சேகரித்து வருகையில் தெட்டம் தெறியலாக இருந்து மன்றாடிக்கொண்டிருந்த அம்மாக்கள் கண்களிலும் கண்ணீர்தான்.

இப்படி இடையில் எழுந்து திரிந்து வந்ததற்காக அவளிடமிருந்து குட்டுக்களும் வாங்கியுள்ளான்.

ஒருநாள் இரவு குசினிக்குள் இருந்த இவனைக் கூப்பிட்டாள்.

"நான் செத்துப்போனா ஆச்சிய வடிவா அனுப்பினமாதிரி என்னையும் அனுப்பவேணும்... என்ன..."

ஆச்சியின் பிரேதப் பெட்டி குதிரை பூட்டிய வண்டியினுள் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஊர்வலத்தின் முன்னால் பூசைக்கு உதவும் உடுப்புகளுடன் மூன்று சிறுவர்கள். நடுவில் செல்லும் சிறுவன் கையில் நீண்ட குருசு. பக்கத்துப் பையன் கையில் ஒரு சிறு மணி. இடைக்கிடை மணியை அடித்தபடி. இரு வரிசைகளின் நடுவில் கோவில் சங்கிடுத்தார் செபம் சொல்லியபடி... குதிரை வண்டியின் பின்னால் மக்கள் பேரப்பிள்ளைகள்.

சவக்காலையுள் புதிய கல்லறையுள் அடக்கம் செய்யப்பட்டது. அநேக கல்லறைகள் சொருபங்கள் தாங்கியபடி கம்பீரமாக, சில வெறும் கட்டிடங்களாக, சில சிதைவுடன், இவற்றின் நடுவே, புதைத்த அடையாளமும் இன்றிப், பட்டிப்பூக்களும் தகரச்செடிகளும் முளைத்த மணல் மேடுகளும்.

மீண்டும் தாயின் படத்தில் அவன் பார்வை. அந்த இறுகிய உதடுகளில் அடக்கிவைத்த புன்னகை இப்போது அவனைக் கேலிசெய்வதுபோல்...

கட்டிலில் விழுந்தவன் வெகுநேரம்வரை அப்படியே கிடந்தான். கண்ணீரின் ஈரம் காதோரம்வரை.

'பிச்சை' எல்லாம் முடிந்தபிறகுதான் அம்மா இறந்த செய்தி இவனை எட்டியது. அப்போது அவன் வேலையால் வந்து குளித்துக்கொண்டிருந்தான். கதவை யாரோ தட்டும் சத்தம்.

'யாரு..?'

"நான்தான், குளிச்சிற்று கெதியா வா..."

தாசன் குரல். மனம் அதிர்ந்தது. வெளியே வர, தாசன் தோளில் தட்டி அணைத்தபோது விளங்கிவிட்டது.

‘எல்லோருக்கும் நடக்கிறதுதான்...’

‘எப்பவாம்.’

“தெரியயில்ல. கொழும்புக்கு வந்த ஆர்டையோ சொல்லிவிட்டிருக்கினம். அவங்க என்ர மனிசிக்கு சொல்லி... சரி சரி... ஈரத்தோட நில்லாத...”

அறையினுள் சென்று தலையைத் துடைத்துவிட்டுக் கட்டிலில் படுத்து விட்டான்.

“உங்கட அம்மாவுக்கு கொடுப்பில கான்ஸராம். இங்க சண்டையும் செல்லடியும். மருந்துகளும் இல்ல. கொழும்புக்குக் கொண்டுபோகச் சொன்னாங்க. செஞ்சிலுவச் சங்க மூலம் பருத்தித்துறைக்குக் கொண்டுபோய் கப்பலில கொழும்புக்குக் கொண்டுபோயிருக்கினம். கூட உங்கட பெரியம் மாவட மகளும் போயிருக்கிறா...”

மனைவியின் கடிதம் கண்டு பதறிப்போய்விட்டான். பெரியக்காவுடன் போனில் கதைப்பதும் வேலையுமாய் கழிந்த நாட்களில் ஒருநாள் இவன் அம்மாவே போனில்... குரல் முற்றிலும் மாறி... சொற்களும் தேய்ந்து நடுங்கியபடி...

‘தம்பி...’

அம்மா...! என்னம்மா இது குரல்...

‘கொடுப்பில கறண்டெல்லாம் புடிச்சாங்க...

கதைக்க நோகுது மகனே...’

அழுவது போனில் தெளிவாகக் கேட்டது.

‘அம்மா’

இவன் குரல் தளதளத்தது. பேசமுடியவில்லை.

‘நீ ஏன் மகனே அழுகிறாய்...’

கண்ணீர் உதடுகளில் கரித்தது.

‘தம்பி’

‘ம்’

‘நாங்க வீட்ட போகப்போறம்... தற்செயலா அம்மாவுக்கு ஏதும் நடந்தா... நீ வருவாதானே...’

‘ம்...’

ஈனஸ்வரத்தில் இவன் குரல் நசிந்தது. அதன் பிறகு கதைத்தது எதுவும் அவனுக்குக் கேட்கவில்லை.

வந்து ஒரு வருடம்கூட முடியவில்லை. பெரும் கடன் விரட்டிக்கொண்டிருந்தது. அகதிகளை வெளியேற்றப்போகிறார்களாம் என்ற வதந்தி வேறு.

கடன் அடைக்கும் அவசரம் துரத்த, ஒரு வேலை முடிந்ததும் ‘ரியூப்’, அடுத்த வேலை முடிந்ததும் ‘பஸ்’ என ஓட்டமும் நடையுமாய்...

“என்ன படுத்தாச்சா... வா.. வா...”

“சும்மா இருந்தா யோசினையாயிருக்கும்... சும்மா கதைச்சுக்கொண்டிருக்கலாம்...”

தாசன் அறையில் விஸ்கிப் போத்தல்.

தடுமாறியபடி அறைக்குள் வந்து படுக்கையில் வீழ்ந்தான். அம்மா! அம்மா என குரலெடுத்து அழவேண்டும்போலிருந்தது. பக்கத்து அறைகளில் ஆட்கள். ஒலி எழாதவண்ணம் அம்மா... அம்மா...வென அழுதுகொண்டிருந்தான்.

இரு மாதங்களின் பின் மனைவியின் கடிதம்.

“உங்கட அம்மா நீங்க வருவீங்களா வருவீங்களா எனக் கடைசிவரைக்கும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தா...”

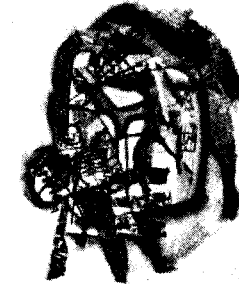
மேற்கொண்டு படிக்க முடியவில்லை. கண்கள் முட்டிக்கொண்டுவந்தன.

“உங்க அம்மாவ அடக்கம் செய்யும்வரைக்கும் ஆழிக்காரன் குண்டுபோடாமலும் செல்லடியாமலும் இருந்ததே பெரிய காரியம். உங்க ஐயாவட கல்லறையிலதான் அம்மாவையும் தாட்டாங்க. செத்தவீட்ட போட்டோ புடிச்சிருக்கிறன், கழுவி வந்ததும் அனுப்புகிறன்.”

போட்டோ அனுப்பவேண்டாமென உடனே கடிதம் போட்டான்.

‘முப்பது வருசத்துக்குப் பிறகாவது கிளாராவை அவள் மகனால் சந்திக்க முடிந்ததே...’

வெளியே காற்று வீசவில்லை. மழைத்துளிகள் படும்போதெல்லாம் ஈரம் வழிந்த இலைகள் தாழ்ந்து தாழ்ந்து எழுந்துகொண்டிருந்தன. □

இன்னா செய்தவர்க்கு ஒருபொழுதும்
இறப் பெண்ணா என் உம்மா!
கண்ணீர்க் கன வெடுத்து
ஒரு முலைப்பாலை ஓரவஞ்சனையறியாநீ
ஸ்நேகிதனுக்குமீந்தாயும்மா!
பாடுபட்ட நிலவீடுக்கில்
பனையோலைப் பாய்விரித்து
வெறுந்தரைமண்ணில் முந்தானையுதறி
ஒரு நிம்மதிச் சயனம் செய்தது
நேற்றுப் போலுள்ளது.

★★
வணக்கத்துக்குரிய உன்பூமி, உன்னுரிமை
உன்னது எல்லாம் உனக்கானதுதானும்மா.
ஒரே பகலில் ஒரே இரவில் எப்படியும்மா
உதறிடமுடியும்?
நீர் தெளித்து பசுமுலைபிதுக்கி
கறந்தபால் நுரை தெளிய முன்னம்
ஊரறுந்து போனாயே தாயே!

★★

வழுமை மாறாக் காதல் கொண்ட
ஒருதாய் மக்கள்.
ஒன்றாய் உண்டு ஒன்றாய் உறங்கி
ஒன்றாய் ஒரு தேசம் மீட்க ஆனோமே!
ஆனாலும் உம்மா
உயிர்த்தெழுந்த போதே தானோ
சிறகு பறித்து ஏகினோம்.

★★

பத்து வருடங்கள் அந்நியரானோம்.
கனவென்றறியா பத்து வருடங்கள்.
“மனிசருடைய தப்பிதங்களை நீங்கள்
அவர்களுக்கு மன்னித்தால் உங்கள்
பரமபிதா உங்களுக்கும் மன்னிப்பார்”

(வேதாகமம்)

ஒங்கியுயர்ந்த உன் பனைமரம்
ஓரவழிந்த உன் கிராமம்
அந்தராட்டண இரண்டடுக்கு உன்வீடு
எல்லாம் இழந்ததாயினும்;
சாபமிட்டறியா உன் சாந்தம் மேலானதும்மா!
“மண்ணிலுள்ளவரீது இரக்கங்காட்டுங்கள்
விண்ணிலுள்ளவன் உம்மீது இரக்கங்காட்டுவான்”
(ஹதீஸ்)

★★

உம்மா!
உன் “கபுறு” கூட உன்மண்ணில்லையென்றிடினும்
இப்போதைக்குன் சாபமிடா உன் “சபுறு”
பெரிதானதும்மா.

★★

ஒரு முறைதானும்மா ஒரு சுவர் வீழ்ந்தது.
சவருடைக்க ஒரு மலக்கேனும் வரவில்லை ஏன்?
மக்கத்துக் கதையாய் ஏவ்விரட்டியபோதும்
மற்றொரு மதினாவாய்
கடல் சூழ் புத்தளத்துக் கரையோரம்
ஒதுங்கி ஓய்ந்தோம்.
ஓலை, ஓட்டைகள் எல்லாம் பழகி
வழுக்கி; வாழ்விடம் என்ஹதனைச் சொல்லிஆற?

★★

பத்து ஈச்சம் பழமுண்டு பகல் முழுக்கப்
பேர் செய்த நயினரோடெம்மை
ஒப்பிட்டுக் கூப்பிடவா முடியும்?
தோல் சுருங்கி மனம் வெந்து
எப்போதெம்மை அழைப்ப ரென்று
அன்னக் காவடி சுமந்து சுமந்து
மீண்டும் மீண்டும் வருவோர் வந்தவழிபோவோர்
பலர் பலர்.

★★

“பேராசை கொள்வதிலிருந்து உங்களைப்
பாதுகாத்திருங்கள் ஏனெனில் பேராசை உங்களுக்கு
முன் தோன்றிய
மக்களை நாசமாக்கியிருக்கிறது”

(முஹமது நபி)

முடிவிலியாய் நீளுமெம் பத்து வருடம்
எத்தனை இன்னும்?

□

குறிப்பு:

கபுறு - மண்ணறை
சபுறு - பொறுமை
மலக்கு - தேவதாதன்
ஹதீஸ் - நபிமொழி

பேராசை உங்களுக்கு முன் தோன்றிய

அ.இரவி

சாணி போட்டாற்போல, வீதியோரமெங்கும் கற்குவியல்போல என் வழியெங்கும் சுவங்கள் இறைந்துகிடந்தன. குரூரமாக அவை சிதைந்து கிடந்தன. வயலெங்கும் வெள்ளாமை விளைகிறாற்போலவும் கடல்வழியே மீன்கள் நெகிகிறாற்போலவும் பேய்கள் விளைந்துகிடந்தன.

1987 பிற்சூறில்...

நான் இருந்த வீட்டின் மேலாகச் ஷெல்கள் பறக்கின்றன. இரவாகப் பகலாக அவை விண்கூவி விரைகின்றன. இரவென்றால் சிவப்புத் தணலாக அவற்றை நாம் அடையாளம் காண்கின்றோம். சூரியன் சுட்டெரிக்கின்ற பகலென்றால் விழுந்தபின், வெடித்தபின், சத்தம் காதைத் துளைத்தபின், 'ஐயோ' என்ற அழகுமுறல் கேட்டபின்.

'ஐயோ' என்று என் வீட்டில் எப்போது குழறல்?

'என் ராசாவே' என்று அயல்வீட்டில் எப்போது அலறல்?

காடேறி எப்போது என் உடல் கனலாகும்? எப்போது அவள் உடற்சாம்பர் கடலில் கரையும்?

அஞ்சினேன். 'ஐயகோ' என்று பொங்கிவரும் துயர் சுமந்தேன். என் மனைவி தன் வயிற்றில் என் குழந்தை வைத்து உடல் நடுங்கினாள்.

தகரக் கூரையில் மடாரென அடித்தாற்போல, தகரம் சடாரெனக் கிழிந்து வெடித்தாற்போல ஷெல் வெடிக்கிறது.

முன்வீட்டில் போர்ட்டிக்கோவின் கீழ் கவனமாகச் சாய்மனைக் கதிரையில் சாய்ந்திருந்த முருகேசு மாமா தலை கவிழ்ந்து, வயிறு கிழிந்து, இரத்தம் பீறிட்டிருக்க அகோரமாய்ச் செத்துக்கிடந்தார்.

என் மனைவி கத்தினாள். "ஐயோ நான் வயித்திலை பிள்ளையை வைச்சிருக்கிறேன். இஞ்சை இருக்கேலா. வாங்கோ காம்பிற்கு போவம்."

கவனமாக ஷெல் வரும் திசை நோக்கி கண்மலங்கப் பார்த்து, காதுவிரியக் கேட்டு ஒழுங்குகள் ஏறி, பத்தைகள் கடந்து, பள்ளிக்கூடம் தொட்டு, முன்னும் பின்னும் சனங்கள் சூழ, லாம்பும் பாயும் றங்குப்பெட்டியும் பிடிந்த சட்டையுமாய் நடையாய் நடந்து...

சொல்லி அழ அப்போது சூரியன்கூட இருக்கவில்லை. கருமேகத்தைச் சூழவிட்டு எங்கோ ஒளிந்துகொண்டான். இடையிடை வானம் 'சோ'வென ஒப்பாரிவைத்துக் கதறியது. வாடைக்காற்றோ தன் குளிக்கரங்களால் எம்மை அணைக்கத்தான் பார்த்தது. அதனாலும் இயலாமல் போயிற்று. தன் கொடுங்கரம் நீட்டி எம்மைக் குத்திக் கிழித்துப் போட்டது. பள்ளிக்கூடத் தின் நடுமண்டபத்தில் அங்கங்கு லாம்பின் வெளிச்சம் அனுங்கித் தெரிய ஒதுங்கிக்கிடந்தோம். குண்டுகளால் கிழிக்கப்பட்ட தேசம்போல் இரவின் இருளை லாம்பின் வெளிச்சத்தால் குத்திக்கிழிக்க முடியவில்லை. மழைக் கால இருள் அது. லாம்பு இருளை இன்னும் இருட்டிக் கடுமையாக்கியது.

அங்கொரு ஷெல் சத்தம். படபடவென வெடிச் சத்தம். வர வர

ஷெல் குத்தும் சத்தம் பெருக்கிறது. நாங்கள் வார்த்தைகள் இழந்து பூமியில் முகம் புதைத்துக் கிடந்தோம். முன்குறி குழந்தைகளின் வாயைத் தாய்மார் பொத்தினர். "லாம்பை நூருங்கோ" என்று குசுகுசுக்கிற குரலும் பிறகு கேட்டது.

இப்போது ஷெல் அல்ல; ராங்கி முழங்கிப் பாய்கின்றது. நாமிருந்த மண்டபத்துள் குண்டுகள் அடுத்தடுத்து விழுந்து வெடிக்கின்றன.

இருட்டில் எதுவும் தெரியவில்லை. கந்தகப் புகை பரவுகிறாற்போல ஒரு நெடி. முகத்தை அழுக்கி கந்தக நாற்றம் வீச்சமடிக்கிறது.

பெருங்குரலெடுத்துக் குழறல். ஒவ்வொரு குண்டும் விழ விழ அதன் எதிரொலியாக இன்னும் பெருங்குழறல்.

தன் வயிறு அமத்தி என் மனைவி முகம் குப்புறக் கிடக்கிறாள். அவளைப் போர்த்து நான் கிடக்கிறேன். அவள் காதில் குசுகுசுக்கிறேன். "பயப்பிடாதை... யோசிக்காதை... பிள்ளைக்குக் கூடாது..."

என் நெஞ்சு பயப்படுகிறது. படபடவென பறை தட்டுகிறது.

அவள் அழுகிறாள். இருட்டில், மெலிதான விசம்பலில் அது எனக்குக் கேட்கிறது. அவள் முதுகைத் தடவி, அவளைப் போர்த்து, அவள் மேல் பாரம் படாமல், கையூன்றி, முழங்கால் ஊன்றிப் பரவிக் கிடந்தேன்.

நேரம் விட்டு வெடிக்கிறது குண்டு. ஒவ்வொரு வெடிக்கும் பூமி துடிக்கிறது. அவள் துடிக்கிறாள். 'பிள்ளைக்குக் கூடாது' என்று மனம் அருட்டுகிறது. 'நிமிர்ந்து படு' என்று அவளுக்குச் சொல்ல வாய் உன்னுகிறது. எப்பிடிச் சொல்ல?

ஏழு குண்டுகளுடன் அன்றிரா ஓய்ந்தது. எண்ணுக்கணக்கற்ற 'ஐயோ' என்ற அலறல்களுடன் அன்றிரா ஒதுங்கியது.

சாமம் ஆயிற்று. பிறகு விடிந்து வெளிச்சம் பரவியது. கை கால் விறைத்து இனிக் குண்டும் வெடியும் இல்லை என்று அறிந்து விடிந்த புறத்திலேயே அவள்மேல் போர்த்தப்பட்ட நான் விலகினேன்.

மண்டபம் எங்கணும் கருகிக் கிடந்தது. கட்டிடங்கள் தூளாகிப் பொடியாகிப் பரவிக் கிடந்தன. குருதி கொப்புளித்து கும்பலாய்க் கிடந்தது.

கோடிமுத்து ஓடியும் இருந்தது. உடலும் வெடித்து சிதைந்தும், கால் பிரிந்து வெள்ளையாக ஷூம்பு தெரிந்தும், முகம் கருகியும், கைகள் தூர எறிந்தும், வயிறு பிளந்தும், குண்டி சிதறியும், கொடூரச் செயலின் குரூரம் கண்டேன். சாவின் கோரம் நான் பார்த்தேன்.

மனதுள் குமுறிக் குமுறி எழும் விம்மல்கள், விசம்பல்கள், எல்லோரையும், எல்லோரும் இழந்திருந்தார்கள்.

நிலம் வெட்டித்தாக்க, தாட்டு அதன்மேல் மரம் ஊன்ற, கட்டை வைத்து எரிக்க, எரித்துச் சாம்பல் அள்ளிக் கடலில் கரைக்க, அப்போது காலம்

ஆகவில்லை. சங்கு, சேமக்கலம், பறை ஒலித்துச் சுடலை மேவ எவருக் குத்தான் துணிச்சல் வந்தது?

“போவம்... இஞ்சை இருக்கேலாது... செத்தாலும் பரவாயில்லை. தப்புவம் எண்டு நம்பிப் போவம்... அம்மா வீட்டை போவம் வாங்கோ...”

மந்தாரம் ஊரெங்கும் படர்ந்து, வெளிச்சம் சிதறிய இருள் பரவியிருக்க, சூரியனும் எழுமுடியாமல் திணறிப்போயிருந்தபொழுதில் பள்ளிக்கூடத்தின் பின்புறத்தால் சென்று வீடு போய், மோட்டார் சைக்கிள் எடுத்து, உருட்டி, ஓர் உதைகொடுத்து, திணறி, அது திடுமென வெளிக்கிட்டு...

அது மரணத்தை நோக்கிய ஊர்வலம். மோட்டார் சைக்கிளில் வேகமெடுத்தேன். பிரம்படியில் சடலங்கள் ராங்கியில் நசிபட்டுக் கிடந்தன. ஷெல் வீச்சில் புரண்டுகிடந்த பனையிலிருந்து ஓலை எடுத்து யாரோ ஒருவர் அச்சடலங்களைப் போர்த்தியிருந்தார். அதையும் மீறி சப்பளிக்கப்பட்ட உடல்கள் வெளித்தெரிந்தன.

“அங்கை... அங்கை...” மனைவி அலறினாள். பார்த்தேன். அவள் வயிற்றில் இருந்த என் குழந்தையும் அதைப் பார்த்தது. பனைமரத்தின் கீழ் அது இருந்தது. அதனருகில் மூன்று பனைமரங்கள் ஷெல்லால் தறிக்கப்பட்டு வீழ்ந்து கிடந்தன. அவன் மண்டை பிளந்து, வாய் பிரிந்து, கடைவாயில் இரத்தம் ஒழுகக் கிடந்தான். கண் அசையாதிருக்க, அக்கண்ணிடையே இலையான் ஒன்று அசைந்தது. அவன் மரத்தை எட்டிப்பிடிக்க முயன்ற வன்போல இக்கணத்திற்கு இரண்டு, மூன்று மணித்தியாலங்களுக்கு முன்னராக இறந்து கிடந்தான்.

“இதுகளையெல்லாம் நீ பாக்காதே. கண்ணை மூடிக்கொண்டிரு” என் றேன்.

1988 முற்கூறில்...

வெய்யில் அன்று வெள்ளனவே எழும்பியிருந்தது. விடியமுன்னமே சூரியன் இழுத்துவரப்பட்டான். நான் இரவாக நித்திரை கொள்ளவில்லை. நித்திரை வருகிறமாதிரியும் இல்லை. எப்போதாவது சாமம் படபடக்கிற வெடிச் சத்தம் இடையிடை ஷெல் சத்தம். ஷெல் வெடிக்கிறபோது குசினியின் புகட்டினுள் போய் முடங்கினோம். இராத்திரி ஷெல் குத்தியிருந்தால் புகட்டினுள் முடங்க மனைவி அங்கு இல்லை. நேற்றுப் பின்னேரம் என் மனைவி ஆஸ்பத்திரிக்குப் போயிருந்தாள்.

ஊரெங்கும், தேசமெங்கும் ஒரு மணம் பரவியிருந்த காலம். அம்மணம் தூரத்தில் பரவ ஆரம்பிக்கிறபோதே வீட்டு வளவின் வேலிக்குள்ளிருந்து பொந்து வைத்து நாய்கள் ஓடிஓடிக் குரைக்கும். “வாறாங்கள்” என்கின்ற ஒருவரிச் செய்தியை நாய்களே ஓடியோடி ஊராரக்குத் தெரிவித்தன.

என் காலடியில், சைக்கிள் ‘றிம்’மில் சூரியன் தொடர்ந்துவர, ஆஸ்பத்திரியின் முன் மரத்தின் காலடியில் ஒருவன் ஒரு பொத்துக் காயத்திலிருந்து இரத்தம் பாய துடிதுடித்தான். ஐயோ என்னைக் காப்பாத்துங்கோ... நான்

சாகப்போறன்... என்னை... என்னைக் காப்பாத்துங்கோ.”

அதிகாலையை அசைத்து உலுப்புகிற கைவிடப்பட்ட கணங்களின் அவல ஒலியை என் காதுகள் கேட்டன. என் செவிப்புறத்தை அது பலங் கொண்டு தாக்கியது. என் கையில் அல்ல; எவர் கையிலும் மனிதாபிமானமும் அதிகாரமும் ஒருசேர இல்லாதிருந்தது.

மருந்திட வேண்டிய அந்த மண்டபமோ மௌனத்தில் அப்படியே ஆழ்ந்து உறைந்துபோய்க் கிடந்தது.

என் கண்முன் ஓர் உயிர் துடிக்கின்றது. ஆஸ்பத்திரியின் ஒரு மூலையில் என் மனைவி, என் மகவைப்பெற ஒதுங்கி இருக்கிறாள். இடியப்பம் கட்டி, ஜாம் போத்தலில் சொதி விட்டு, எடுத்துப் போயிருந்தேன். அவளதும் அவள் அம்மாவினதும் ஒரு வாய்ப் பசிக்கு அதைக் கொண்டுபோனேன்.

ஆஸ்பத்திரியடிச் சந்தியில், ஓர் உயிர் துடிதுடித்து அடங்குவதை சனக்கூட்டத்துடன் வேடிக்கை பார்த்தபடி நிற்கிறேன். பசித்திருக்கும் என் மனைவியை யோசிக்கிறேன்.

அவன் துடிதுடித்து அடங்கிப்போகின்றான். நிறைவுறுகின்றது அவன் பயணம்.

என் சனங்கள் என்னுடன் அக்குருரத்தை பார்க்கிறார்கள். பேய்கள் வருகிற பாதைக்கு நாங்கள் வழிவிடுகிறோம்.

என் மனதில் மரணம் துயர அலை எழுப்புகிறது.

இப்போ இறந்தவன் யார்? அவன் உறவு அதை எப்படி எதிர்கொள்ளும்? என்னால் அதனைப் புரிய முடிகிறது. உணர்ந்து ஆழ அதனுள் அமிழ்ந்து என்னால் அனுபவிக்க முடியவில்லை.

நான் எப்போது இதை என் துயராக்கப் போகிறேன்?

எனக்கென்றால் என் கைப்புறத்தில் சிறு காயம் வராதவரை, என் மனைவியாளின் தோள்புறத்தைச் செதில் சிராய்க்காதவரை என் குடும்ப வட்டத்துள் ஒரு குண்டு விழாதவரை இத்துயரால் அலையெழுப்பி என்னைப் புரட்டிவிட முடியாது.

மனைவிக்கு வயிறு குத்தியதா?

இரவிரவாக அவள் துடித்தாளா?

நேற்றுப் பின்னேரம் வயிற்றுக்குத்தென்று கொண்டோடி வந்தது. மிகப் பயந்தோம். ஏதும் நடந்துவிடுமோ? காருக்கு அனுமதி, காருக்குப் பெற்றோல் என்று மூன்று மணித்தியாலமாக இந்தியன் ஆமியிடம் கைஏந்தியது. மனைவிக்கு என்ன நடக்குமோ என்று அஞ்சியது. ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்தவுடன் எல்லாப் பயமும் நீங்கி அம்மாவும் குழந்தையும் நலமாயிருக்க இறைவனிடம் கையேந்தியது...

இப்போ எப்படி இருக்கிறாள்?

இதுவே என்னை ஆக்கிரமித்தது.

அவன் துடிதுடித்ததும், “நான் சாகப்போறன். என்னைக் காப்பாத்துங்கோ” என்று கெஞ்சியதும் பிறகு அடங்கிப்போனதும் அயலில் இளைஞர்கள் வெறியோடு வேடிக்கை பார்த்து நின்றதும், இந்தியனாமி அவர்கள் அயலில் நின்று விடுப்பு பார்த்ததும் என் மனச்சட்டகத்திலிருந்து அப்போ அகன்று விட்டன.

போனபோது மனைவிக்குப் பக்கத்தில் சிறு தொட்டிலில் என் மைந்தன் பிறந்திருந்தான். என் குடும்ப வட்டத்தினுள் கூடுதலாக ஒருவன் வருகை புரிந்திருந்தான். மனைவி என்னைப் பார்த்து நோவுடன்கூடிய சிறு சிரிப்பை விரித்தாள். அத்தளிரைத் தொட என் கை கூசியது.

சாவின் நிழலில் நான் திரிந்து விட்டு வந்திருக்கிறேன். யமன் தன் எருமைக்கடாவுடன் அவ்வெளியில், என் அயலில் உலவியிருக்கக்கூடும். யமனின் நிழல் என்மேல் கவிந்திருக்கும். இந்தச் சாவின் அயலில் என் மைந்தன் ஏன் பிறந்தான்?

மனைவியின் அம்மா அங்கால் போன சமயம், என்னை அப்பாவாக் கிய அம்மங்கைக்கு மென்மையான முத்தமிட்டேன். மைந்தனின் பஞ்சுக் கைகளுள் என் சின்னி விரல் வைத்தேன். பற்றிப்பிடித்தான்.

இவனுக்கு என்ன வாழ்த்துச் சொல்லி நான் வரவேற்புக் கொடுப்பேன்?

1991 நடுக்கூறில்...

மூன்று வருடங்களாக ஓடியாடித் திரிந்து உழைத்து, ஷெல்குத்த பதுங்குமுழியிலும் குசினிப் புகட்டிலும், ஹெலிவர பெரும் மரத்தைச் சுற்றிச் சுற்றித் தவழ்ந்தும் என் மைந்தனை நான் காத்தேன்.

காலையில் சூரியன் எழுகிறபோது உறக்கத்திலிருந்து எழுகிறேன். பால் வாங்கிவருகிறேன். காலைக்கடன் முடித்துக் குளிக்கிறேன். சுத்தமான உடை அணிகிறேன். சாப்பிடுகிறேன். பாடசாலை செல்கிறேன். விதிக்கப்பட்ட நேரத்தில் பாடத்திட்டம் முடிக்கிறேன். ஒவ்வொரு மாணவனையும் தனித்தனியே குசலம் விசாரிக்கிறேன். வீடு வந்து மதியம் சாப்பிட்டு மகனின் மழலை கேட்டு, விளையாடி, வெயில் தாழ்ந்த நேரத்தில் அவனைக் குளம் காட்டக் கூட்டிச்செல்கிறேன். குளத்தின் அக்கரையில் யானைக் காடு. ஒரு யானையாவது தென்படாதா என்று ஏங்கிப் பார்க்கிறேன். ஆயினும் குளத்தில் துள்ளும் மீன்களை என் மைந்தன் பார்க்கிறான். பொழுதுபட

மகனுடனும் மனைவியுடனும் உலவுகிறேன். வயல்களில் நெற்கதிர்களைத் தடவினேன். பிஞ்சு நெல்லைச் சப்பி அதன் மென்பாலை உறிஞ்சினேன். முதுகில் இருந்து வாய்க்காலில் ஓடும் வெள்ளத்தை மகன் அளையப் பார்த்தேன். தோழமை மிகுந்த என் சக ஆசிரியர் வீடு சென்றேன். கடைக்குப் போனேன். மாலைச் சந்தைக்குச் சென்றேன். இரவில் நுளம்பு திரியாமல் பொச்சுமட்டையில் வேப்பங்கொட்டை வைத்துப் புகை ஊதினேன். அப்பிடி ஆயிற்று நாட்கள்.

எல்லாவற்றிற்கும் வேட்டு வைக்கிறாற் போலவும் கேடு வைக்கிறாற் போலவும் காலம் ஒன்று வந்தது.

எம் தேசம் சிதறித் துடித்து, பெருங்குரலெடுத்துக் குமுறி அழுதது. எம் கிராமம் துண்டுபடத் தொடங்கியது. குழந்தைகள் நசியுண்டனர். மனிதர்கள் புதையுண்டனர். ஊரெங்கும் ஒப்பாரி கேட்டது. வானெங்கும் முதலைகள் திரிந்தன; சுறாக்கள் பறந்தன. வாயைப் பிளந்து இரை தேடி, குஞ்சு குருமன் என்றில்லாமல் அவை தம் வாயுள் அள்ளிப்போட்டன. இம்முறையோ கொடூர உக்கிரம்.

என் வளவு வேலிக்குள் இப்போது சாவு அதிகம் விழுகிறது. என் மனது மிகவும் நொய்ந்து போய்விட்டது. நான் இப்போது அதிகம் அழுகிறேன். சாவு என்றில்லை; மனது சங்கடப்படுகிற எந்தச் செய்தி என்றாலும், நெகிழ்ந்து சிறுதுளி விடுகிறேன்.

என் மைந்தனை நான் நினைத்துப் பார்க்கிறேன். இன்னும் பயம் பீடிகின்றது.

நான் பாடசாலை போகிறேன். பொம்மர் சுற்றுகிறது. “கொஞ்சம் நின்று பார்த்துப் போங்கோ” என்கிறாள் மனைவி. பார்த்துத்தான் போகிறேன். போவதற்கு முன்னம் குண்டு வெடிக்கிறது. பாடசாலைப்பக்கமிருந்து புகை எழுகிறது. சைக்கிளில் விரைகிறேன். ஆறாம் ஆண்டு படிக்கிற என் மாணவன் கால் துண்டாடிக் கிடக்கிறான். ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டோடு கிறோம்.

மயக்கம் தெளிகிற சமயம் “நான் செத்துப் போவனோ?” என்று கேட்கிறான். தர்மா சேர் வாய் பொத்தி விம்முகிறார்.

அவனது வலக்கால் தொடையுடன் முற்றுமுழுதாக எடுக்கப்படுகிறது. அவன் சாகவில்லை; அவன் வாழ்வு செத்துப்போயிற்று.

அவன் அம்மா சொல்லிக் கதறுகிறார்; எவ்வளவு நாள் விளையாட ஆசையெண்டு பந்து கேட்டவன்... ராசா ஆசைப்படுகிறானே எண்டு... நேற்றுத் தான்... நேற்றுப் பின்னேரம் மணியண்ணை கடையிலை கடனுக்குப் பந்து வாங்கிக்கொடுத்தேன். இரவு படுக்கேக்கையும் பந்தை வெச்சுக்கொண்டுதான் படுத்தவன்... ஐயோ... என்றை ராசா...”

காதை மூட என்னால் முடியவில்லை. கண்ணை மூடினேன். கண்ணிமையில் ஈரம் படர்ந்தது.

இரவில் எனக்கு நித்திரை வர மறுத்தது. ஆஸ்பத்திரியில் அவன் ஒருமுறை கண் முழித்து சோகம் சுடர்ந்த சிறு சிரிப்பொன்றை வெளி விட்டான். சிரிக்கமுடியாமல் கண் ஆழப்போய் இருந்தது. அவன் கைகளை மாத்திரமே என்னால் தடவமுடிந்தது.

அன்றிரா என் மகனைத் தடவிப் படுத்திருந்தேன். பிறகு மகனின் கால்களைத் தடவினேன். அவன் கால்களை இறுக்கிப் பிடிக்கின்றேன். எழுந்திருந்து என் மடியில் அவன் கால்களை வைக்கிறேன். தடவுகிறேன். முழங்கால் சிரட்டையை, குதிகால்களை, விரல்களை, பிறகு தொடையை, ஒவ்வொன்று ஒவ்வொன்றாகத் தடவித்தடவி என்னுள் அவற்றைப் பொத்திப் பாதுகாக்கிறேன். அப்படி எவ்வளவு நேரம் ஆகியதோ?

இப்போது பாடசாலை அச்சம் சூழ்ந்து அல்லாடிக்கொண்டிருக்கிறது. எந்த நேரம் என்றில்லை. பொம்மர் சுற்றுகிறது. பாடசாலையின் மேலே குறுக்கு வானில் 'அவ்ரோ' சுற்றிச்சுற்றி வருகிறது. தூரத்தில் எங்கேயோ பீப்பாவை உருட்டி விடுகிறது. பாடசாலையைச் சுற்றி பங்கர்கள் முளைக்கின்றன.

முதல் நாள் பின்னேரம் 5 பிளேன் சுற்றியது. அது சூரியன் மறையத் தொடங்கும் நேரம். அடுத்த நாள் காலையில் ஹெலி சுற்றியது. சூரியன் அப்போது சுட்டெரிக்கவில்லை. சூரியன் சுட்டெரிக்கிற போதில் பொம்மர் சுற்றியது.

மாணவர்கள் குழறித் குழறித் துடித்துப் பதைத்து ஓடத் தொடங்கினர். நாங்கள் ஒவ்வொரு மாணவராகப் பங்கருக்குள் தள்ளுகிறோம். பங்கர்கள் எல்லாம் நிரம்பிவிட்டன.

பொம்மர் குத்தத் தொடங்கியது. மாணவர்கள் "ஐயோ ஐயோ" எனக் கத்துகின்றனர். சிவராணி கத்துகிறாள்: "சேர் குண்டு போட்டிட்டான். விழுந்து படுங்கோ" சிவராணி விழுந்து படுக்கிறாள். மேலே பார்க்கிறேன். கறுப்பாக விரைந்து வருகிறது.

கிணற்றுக் கரையோரம் மாமரத்தின் காலடியில் நான் குப்புறக் கிடந்தேன். மைதானத்துள் குண்டு விழுந்து வெடித்தது. தணல் சிதறிப் பிறகு கறுப்பாக புகை மேலெழுந்தது. எழுகிறேன். சிவராணி எழுகிறாள்.

எனக்கு அங்கால் வேலியோரமாக அவள் பார்வை நிலைக்கிறது. "அங்கை..." ஒடிப்போகிறாள். "சேர்... இஞ்சை... சத்தியமூர்த்தி" கத்துகிறாள். நான் ஓடுகிறேன்... பொம்மர் மீண்டும் சுற்றுகிறது. சத்தியமூர்த்தி முகம் குப்புறக் கிடக்கிறான். நிமிர்ந்துகிறேன்.

அவன் நெற்றி பிளந்து இரத்தம் கொப்புளிக்கிறது. "ம்... ம..." முனகு கிறான். அவனைத் தூக்க முயன்றேன்.

பொம்மர் குத்துகிறது. "சேர்... குண்டு போட்டிட்டான்..."

சத்தியமூர்த்திக்கு அருகில் முகம் குப்புற விழுகிறேன். குண்டு தென்னந் தோப்புக்குள் மடாரென விழுந்து வெடிக்கிறது.

எழுந்து சத்தியமூர்த்தியைத் தூக்குகிறேன். தொங்குகிற தலையை என் நெஞ்சோடு அணைத்தேன். நெற்றிப் பிளவிலிருந்த மஞ்சள், கறுப்பு, வெள்ளையாக ஏதோ கொட்டுண்ணுகின்றன. விஜயன் சேர் ஓடி வருகின்றார். அவர் கால் பாகத்தைப் பிடிக்க, நான் தலைப்பாகத்தில் தூக்கி, பின்வாசல் வழியாகக் கொண்டுவருகிறோம்.

பொம்மர் குத்துகிறது. இது மூன்றாம் முறை. இம்முறை நான் முகம் குப்புறப்படுக்க முயலவில்லை. விஜயன் சேர் 'சத்தியமூர்த்தியை'ப் போட்டு விட்டு என்னை இழுத்துத்தானும் படுக்கின்றார்.

பொம்மர் களைத்து, ஓய்ந்து, ஓடிப்போகிறது.

விஜயன் சேர் மோட்டார் சைக்கிளைக் கொண்டோடி வருகிறார். ஆஸ்பத்திரிக்குக் கூட்டிக்கொண்டுபோதும் சத்தியமூர்த்தியின் முனகல் நிற்கவில்லை. அம்புலன்ஸில் ஏற்றி, பெரியாஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுவரப்போது இடையில் அவன் முனகல் நின்றது. அம்புலன்ஸ் திரும்பித் தன் வழி போனது.

என் மனைவி பயந்திருப்பாள். வீடு வர, இரத்தம் கண்டு "ஐயோ உங்களுக்கு என்ன நடந்தது?" என்று கத்தினாள். மகன் "அப்பா" என்று மலங்க விழித்தான். கிணற்றடிக்கு ஓடினேன். எதையென்று நான் கழுவு?

பிற்குறிப்பு:

இப்போது நான் இதைச் சொல்லியாக வேண்டும்.

வாங்குக்கும் மேசைக்குமாக நாங்கள் இப்போது படிப்பிக்கிறோம். பங்கர்கள் நிறையவேண்டிய நாட்கள் அடிக்கடி வந்தாலும், இப்போது பங்கர்கள் நிறைவே இல்லை. கடுங்கோடைக்கு இப்போது பங்கர்களில் பாம்புகள் குடிகொண்டிருக்கின்றன.

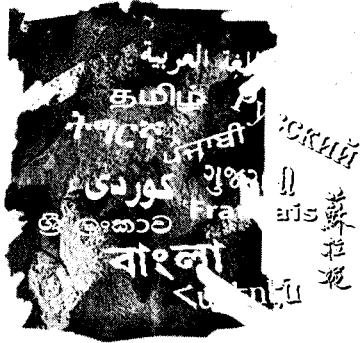
பாடசாலைக்குச் சத்தியமூர்த்தியின் வகுப்புத் தோழர்கள் வருவதேயில்லை. டாப்புகளில் அவர்களின் பெயர்களின் எதிரே வட்டம் போடுகிறோம். வட்டம் வட்டமாகப் போடுகிறோம்.

அவர்கள் எங்கு போனார்கள் என்பதை நான் அறியேன். வாளேந்தினர் என்றார்கள் சிலர். வலிய போரை எதிர்கொள்ளச் சென்றனர் என்றார்கள் சிலர். நானோ ஒன்றும் அறிந்திலேன். □

இளவாலை விஜயேந்திரன்

சிங்கத்தின் குகைக்குள்ளோ
சிங்க மொழி
சிறுநரிகள் வந்திடும் பிழத்தாலோ
அந்த மொழி
கால்தவறிப் புலிக்குகையுட் போய்விழுந்தால்
அந்த மொழி.

எந்த மொழி எந்தஇடம்
பேசுவது என்கின்ற
விந்தையினை நீர்கற்றீர்
வாழ்வு மிகச்சிறப்பே!

மந்திரங்கள் தந்திரங்கள் மறு மொழிகள்
வாழ்வுக்குத் தேவையில்லை
என்றிருந்த எங்களைப் போய்ப்
போய்ரென்றீர், மெய்தான்.

வாழ்க, தங்கள்
குலமும் கோத்திரமும்
வழக்கமாய்ப் போகின்ற
கோதாரி மூத்திரமும்.

சந்திரா ரவீந்திரன்

காற்று, மழை, மேகம், கடல், மலை, நதி, வயல்... என்று அழகான தரிசனங்களைச் சுமந்தபடி மென்மையான மனிதமனங்களுடன் பின்னிப் பிணைந்து, நனைந்து நாளெல்லாம் முக்குளித்து எழுகின்றேன்!

ஆயினும், திரும்பத் திரும்ப ஒன்றுவிடாமல் என்னால் சரியாகப் புரிய வைக்க முடியவில்லை!

“வா, என்னோடு சேர்ந்து நின்று சில உயரங்களை, சில உன்னதங்களைத் தரிசித்துப் பா” என்று சொல்கிற தைரியம் இப்போ என்னிடமிருந்து தப்பித்துப்போய்விடுகிறது! எப்பவும் இரண்டு கண்கள் நெருப்புத்துளைகளை என்னில் படரவிட்டபடி நகருகின்றன!

பூமித்தரையை முகர்ந்து, பரவி, எழுந்து, நெளிந்து, வளைந்து, அலையலையாய் நகர்ந்து திரியும் ஆழிப்பெருக்கின் அழகில் மயங்கித் திளைக்கும் மிகச்சிறு கணங்கள்கூட மூர்க்கத்தனமாய் என்னிடமிருந்து பிடுங்கியெடுபட்டு விடுகின்றன!

“இப்படித்தான் நீ நகரவேண்டும்...” என்று கோடுகளிட்ட மாயப்பலகை யொன்று எச்சரிக்கையுடன் என் முன்னால் நாட்டப்பட்டுள்ளது. அதுதான் என் வாழ்வுக்குரிய வழிகாட்டி! அதனால் நானேதும் வலிகொள்கிறேனா இல்லையா என்பது பற்றியெல்லாம் எவருக்குமே பிரச்சினையில்லை!

வாழ்விற்கொரு வரையறையிட்டுப் போடப்பட்டிருக்கும் விலங்குகளை என்னால் உடைக்கமுடியுமான பலமிருந்தும், ஏதோ ஒன்று உறுத்திப் பார்த்தபடி என்னை வெட்டவெளியில் நிறுத்திவைத்திருக்கிறது!

அதற்காக, வாழ்வுக்கு வரைபடமிட்டுத் தந்த வாழ்க்கைத் துணைவன் அவ்வளவு மோசமானவன் என்று என்னால் வார்த்தைகளை வடிவாகத் தொகுத்து வெளியேற்றும் பலம் இன்னும் வந்து சேரவில்லை!

என்றோ ஒருநாள் என்னுள் படிந்துபோன தூய காதல் உணர்வொன்றின் நிழல், என்னைப் பேசாப்பொருளாய் நெகிழவைக்கிறது!

என்னில் சரிபாதி யானவனைக் காதலிக்கிறேன் என்பதைவிட, “காதலித் தேன்” என்பது சத்திய சுத்தமாயிருக்கும்!

“வானம்” எத்தனை உண்மையானதோ அத்தனை உண்மையாய் அவன் என்னைக் காதலிக்கிறான் அல்லது நேசிக்கிறான் அல்லது ஆசைப்படுகிறான் அல்லது எல்லாமாகவும் அவஸ்தைப்படுகிறான்! அப்படித்தான் நம்புகிறேன்.

ஆனாலும், மண்ணின் தொடர்பிலிருந்து சில கணங்கள் விடுபட்டு, வானத்து வெளியில் உல்லாசமாய் கைகட்டி நின்றபடி, காற்றில் மிதக்கும் பூமியை ரசித்துமகிழும் சுகங்களெல்லாம் என்னால் திருட்டுத்தனமாகத்தான் பெயர்த்தெடுக்கப்படுகின்றன.

என்னுள் ஆக்ரோஷமாய்ப் புகுந்து, என் நரம்புகளைக் கிளறி, தீயைப் பரப்பிவிட்டு, எரிந்து, சுருண்டு, நான் தலைகுப்புற விழுகிற வேளைகளை ஆவலுடன் காத்திருந்து, அக்கணத்தில் அவன் என்னை அதிகமாய்க் காதல் செய்கிறானாம்!

என் சின்னச் சின்னச் சந்தோஷங்களெல்லாம் பறிபோகிற கணங்கள்தான் அவனால் காதலிக்கப்படுகின்றனவென்றால் - அக்கணங்களிற்காகவே நான் காத்திருக்கலாமே என்று காற்று என் காதுகளிற்குள் பரிகாசம் செய்கிறது!

ஆயினும் - வாழ்க்கை என்னவோ அழகாகத்தான் இருக்கிறது! லண்டன் பூங்காக்களில் பூத்துக்குலுங்கும் பெயர் தெரியாத பெரிய பெரிய மரங்களைப் போல, வாசனையேதுமற்ற வண்ணப் பூக்களைப்போல, மொழிமறந்த உதடுகள் தரும் கவர்ச்சிப் புன்னகையைப்போல, வாழ்க்கை அழகாகவேதான் இருக்கிறது!

“நலம்தானே?” என்று கேட்டால் பதில் கூறி முகம்மலரமுடியாத அவஸ்தை மட்டும் பின்னிப் பிணைந்து அழுத்துகிறது!

சின்ன வயதில் - முற்றத்து வேப்பமரத்துக்கிளைகளில் தொங்கிய பின்னலிட்ட கயிற்று ஊஞ்சலில், ஏகாந்தமாய் ஆடிக்களிக்கிற பொழுதுகள் தான் அடிக்கடி என்னுள் அலைமோதிக்கொண்டேயிருக்கிறது.

ஊஞ்சலை பின்னே இழுத்தபடி கால்பாதங்களைத் தரையில் உந்தி, காற்றைக்கிழித்தபடி முன்னே பறக்க... ஊஞ்சல் உல்லாசமாய் முன்னும் பின்னும் அசைந்துகொண்டேயிருக்கும்!

வேப்பங்கிளைகள் ஒன்றுடனொன்று உரச பூக்கள் வாசனையைத் தெளித் தபடி... வெள்ளை மணலில் விட்டு விட்டுச் சிதறும்!

காற்றின் தழுவலோடு... கனவுகளும் நினைவுகளும் கலந்து கலந்து, மலரத் தொடங்கும்.

பகலில் பார்க்கமுடியாத நட்சத்திரங்கள் பற்றியும், திரள்திரளாய் முடங்கிக்கிடக்கும் முகிறகூட்டங்கள்பற்றியும், முதன்முதலாய் நீல் ஆம்ஸ்ரோங் கால்பதித்து வந்த சந்திர மண்டலம் பற்றியும் வேப்பமரக் கிளைகளைப் பிரித்தபடி வந்து, வெள்ளைமணற்பரப்பில் நெருப்புக்கோளமிடும் குரியக்கதிர் கள்பற்றியும், யாரின் உதவியையும் எதிர்பாராமல் இயங்கியபடியே இருக்கும் பூமியைப்பற்றியும், மனித ஜீவ அவதாரங்கள்பற்றியும், மூப்பும் பிணியும் சித்தார்த்தரைப் புத்தராக்கியதுபற்றியும், இன்னுமின்னும் என்னென்னவோ சிகரங்களையெல்லாம் தரிசித்து, மீண்டும் சிறு குழந்தையாய் முற்றத்து வளவில், முளைத்து நிற்கும் முக்குத்திப்பூண்டின் அழகில் மெய்மறந்து போய்க்கிடக்கும் பொழுதுகள்கூட... இப்பவும் என்னுள் மெல்லிய காற்றென நினைவுகளை சீண்டிவிட்டுப் போகிறது!

ஊஞ்சல் அசைந்து அசைந்து ஒருவழியாய் ஓய்ந்துவிடும் - அது தெரியாமல் ஓய்ந்தாரமான நினைவுகளில் மிதந்துகொண்டேயிருப்பேன்!

அம்மா சொல்வாள், “முற்றத்தில் காயவைத்த ஊறுகாயை, ஓடியல் சரங்களை கோழியும் காகமும் தட்டிவிடாமல் கவனித்தபடி, ஆறாம் வாய்ப் பாட்டை அக்குவேறு ஆணிவேறாய் பாடமாக்கு...” என்று.

என் ஏகாந்தமும் எண்ணற்ற கற்பனைகளும் எத்தனை நாள் அம்மாவை ஏமாற்றிவிட்டிருக்கும்! ஏமாற்றத்தின் உச்சத்தில் பொங்கியெழும் சினத்தைக் கண்களிற்குள் புதைத்து, அவை சுருசுருவென்று சிவந்துவர, ஐந்தறிவு

ஜீவன்களையெல்லாம் வாயில் இழுத்துவைத்து, சரமாரியாகக் கொட்டுவாள்!

மண்ணில் விழுந்த ஓடியல் சரங்களையும் கோழி தட்டிவிட்ட ஊறுகாய் ஜாடிகளையும் 'ணங் ணங்' கென்று மண்ணில் தேய இழுத்து நிமிர்த்தி, சீர்ப்படுத்தியவாறே கீச்சுக் குரலில் பொரிந்து தள்ளுவாள். என் முதுகில் விழவேண்டிய ஒவ்வொரு அடியும் பற்களை நெரித்துக்கொண்டு வெளியேறிக் காற்றில் கரைவதும், அவளின் கண்களிற்குள் புகுந்து கரணமடிப்பதுமாய் இருக்கும்!

எனக்குக் கவலை வரும்! அம்மா என்னைத் திட்டிகிறாவே என்ற கவலையைவிட அம்மா படுகிற அவஸ்தையில் இரக்கம் வரும்!

திடும்மென்று வானத்திலிருந்து பொத்தென்று விழுந்துவிட்ட வேதனையோடு திராணியில்லாமல் மௌனித்துப்போய்க்கிடப்பேன்! கண்கள் குளமாகி விடும்! உதடுகள் இறுகிச் சுருண்டுபோய்விடும்! கண்ணீர் தழும்பலினுடாய் அம்மா இரட்டை இரட்டையாக அசைந்து கொண்டிருப்பாள். முன்னால் தெரியும் மரங்களெல்லாம் அங்குமிங்குமாய் நெளிந்தபடி நகரும்.

அம்மாவின் பரபரப்பு அடங்குகிறபோதே திட்டலும் ஓய்ந்துவிடும். பரிதாபமாக என்னை ஓர்க்கண்ணால் பார்ப்பாள், கடைக்கண்வழியாய் கருணை பொங்கித் ததும்பும்! அக்கணமே என் மனமெல்லாம் புகுபுகுவென்று பஞ்சாகி மிதக்கத் தொடங்கிவிடும்!

அம்மா அழைப்பாள், மிகவும் அன்பாய் அழைப்பாள். குறுகுறுக்கும் என் கண்களின் ஆழத்தில் தேங்கிக் கிடக்கும் சாந்த வெள்ளத்தில் லயித்தபடி, மெதுவாகப் புன்னகைப்பாள். அரிசிப்பொரியும் தேங்காய்ச் சொட்டும் அள்ளித் தருவாள்! எனக்கு சந்தோஷத்தில் அழகை வரும்! "அம்மா பாவம்..." என்ற உணர்வு நெஞ்சினுள் வரிகள் வரிகளாய் விரியும்! அம்மாவைக் கட்டிப்பிடிக்கவேண்டுமென்று கைகள் முறுமுறுக்கும்! ஏதோ வொன்று பொங்கிப்பிரவகித்து, என் இதயத்தை நனைப்பதுபோலிருக்கும்! ஆயினும் மௌனமாய் அரிசிப்பொரியைக் கொறித்தபடி இருப்பேன்.

எல்லோரும் மும்முரமான விளையாட்டில் வேலியோரம் கிடக்கும் வெள்ளை மணற்கும்பியை சிதறடித்துக்கொண்டு ஓடித்திரிவார்கள். சின்னண்ணாவின் பிடிவாதக் குரல் உச்சஸ்தாயியில் சுவர்களைத் துளைத்துக் கொண்டு வந்து காதுகளை அறைந்தவண்ணமிருக்கும்.

மணற்கும்பி தன்னந்தனியாக, நிசப்தமாக இருக்கிற வேளைகள்தான் எப்பவும் எனக்கு இனிமையாக இருப்பதுண்டு! அதனை அளைந்து, குடைந்து, விரல்களினால் வாரிக்குவித்துக் கோடிட்டு, படம் போட்டு, உருண்டு, தவழ்ந்து, துள்ளி, விழுந்து, நானும் அதுவுமாய் கலந்து மகிழ்கிற தருணங்கள் எப்போதாவது எனக்குக் கிடைப்பதுண்டு! அத்தருணங்களிற் காகவே காத்திருந்துபோல அம்மாவும் மணற்கும்பியைச் சுற்றிச்சுற்றி வந்தபடி அலுவல்பார்த்துக்கொண்டு திரிவாள். மணற்கும்பியில் சரிந்து, வானத்தைப் பார்க்கிறபோது அம்மாவைத் தொட்டுக்கொண்டு இனிமையான கனவுகள் விரியும்!

அம்மா சமைக்கும்போது கிளம்பும் கறிகளின் வாசனையும் தாளிதழும்

என் மூக்கைப் பிடுங்கி இழுத்துக்கொண்டுபோய் அடுப்பங்கரையில் நிறுத்திவிடும்!

அவள் மெல்லிய புன்னகையோடு என்னைத் திரும்பிப்பார்க்கிற கணங்களிலெல்லாம் அடுப்பொளியில் அவள் மூக்குத்தி பளீரென்று மின்னலடிக்கும்! அந்த ஒளியோடு கலந்துவரும் அவளின் அழகான புன்னகைக்கு ஈடாக இவ்வுலகில் எதுவும் இருந்துவிடாது என்று என் மனம் அகங்காரப்படும்!

காசிப்பிள்ளை வந்து அரிசி இடிக்கும்போது, அம்மா, முற்றத்தில் அடுப்புமுட்டி மாவுறுத்துக் கொண்டிருப்பாள். விளாசி எரியும் தீக்கங்குகளின் வெப்பத்தில் அம்மாவின் முகம் சிவப்பாகி, வியர்வை கொட்டும். நான் அம்மாவையும், அடுப்பிலிருந்து கிளம்பும் நெருப்பின் ஒளியையும் மாறிமாறிப் பார்த்தபடி அருகில் தவம் கிடப்பேன்.

அம்மா கத்துவாள்; தள்ளிப்போகும்படி திட்டிவாள். ஆயினும் அசையமாட்டேன்; அப்படியே மண்ணில் அமர்ந்துவிடுவேன். என் சுருள் முடியில், மாத்துகள்கள் பறந்து வந்து படிந்துகொள்ளும்.

பின்பு மாலையில், அம்மா இழுத்துவைத்து என் தலைக்குக் குளிக்க வைப்பாள். திட்டித்திட்டி முதுகு தேய்த்துக் கழுவிவிடுவாள். ஒவ்வொரு திட்டல் வரியும் காரசாரமில்லாமல் வழமையான பாடல்போல் மெட்டுக்கட்டிய பல்லவிபோல் வந்துகொண்டிருக்கும். அதன் இனிமையில் ஏகாந்தமாய் புலன்களை எங்கோ பறக்கவிட்டபடி குளித்துக்கொண்டிருப்பேன்.

அம்மா திட்ட, என் மனம் சுட்டதாய் எனக்கு எப்பவும் ஞாபகமில்லை! ஆனால் மனம் சுடுகிறபோதெல்லாம் அம்மாவின் மெல்லிய நிழல் ஒன்று வந்து என்னைத் தழுவாமல் சென்றதுமில்லை!

என்றோ ஒருநாள், அக்கினியின் தீக்கங்குகள் முகத்தில் செம்மையுடன் படர, நிலம் நோக்கிய விழிகளுடன் அம்மியில் கால்பதிக்க, மெட்டியொன்று என் விரலிடுக்கினுடாய் புகுந்துகொண்ட கணத்தில்தான் அம்மாவின் நினைவுகளை அடியோடு தொலைத்தேனா என்பது இப்பவும் என் தேடல்தான்!

ஏதோ ஒரு பந்தத்தில், முரட்டுத்தனமான நம்பிக்கையில், என்னுடைய வற்றையெல்லாம் ஏகாந்தமாய் சுலபமாய் துறந்துபோன சேதிகள் அந்த மில்லாத அந்த வானிற்குத் தெரியும்; என்னைச் சுமந்து திரிகின்ற காற்றிற்குத் தெரியும்!

வேதனையும் கசப்பும் நிறைந்த, கண்ணீர் முட்டி வழிகிறபோதெல்லாம், என்னில் ஒட்டிக்கிடக்கும் இன்னோர் பாதியைப் பிடுங்கியெடுக்கப் பிரயத்தனப் படுகிறேன்!

இப்போதான் என் முகவரியின் முதல் வரியை முழுமையாகப் படிக்கத் தொடங்கியிருக்கும் என்னவன், பிரியமான என் சிந்தனைக்குள்ளிருந்து என்னைப் பிடுங்கியெடுத்து நேசிக்கும் பெருமகன், எனக்காக இன்னோர் உலகை தேடிப்பிடித்துவந்து பரிசளிக்கப்போகின்றானாம்!

இனிமையான இந்த வேடிக்கையில், நான் இயல்பான என் சிறுகுகளை

ஒடித்துவிட்டு, அவன் விரும்பும் ஒரு சிறகைக் கடன் வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டு, அந்தரத்தில் பறந்து திரிந்துவிட்டு, அவனின் அழகான கால் களிற்குள் வந்து விழுந்துவிடவேண்டும்!

ரசம் நிறைந்த அந்தக் கணங்களிலிருந்து நகர விளைகிற வேளைகளி லெல்லாம், என் மூச்சுக்காற்று என் முகத்திற்கே திரும்பி வந்து அறைகிறது!

என் சுவாசத்திற்காக தன் மூச்சுக்காற்றையே தந்துவிட முயல்பவன், நசிந்துகொண்டிருக்கும் என் இதயத்தை மட்டும் இன்னும் தன் அழகான விரல்களினின்று விட்டபாடில்லை! என்னை என்போலவே, இனிமையான அமைதியான பாதையில் பறக்கவிட்ட என் அன்னையை எண்ணி இதயம் இப்பவும் யாசகம் செய்கிறது!

நீண்டு பரந்த நீலவானத்தின் அடியில் காற்று நிறைந்த சுதந்திரவெளியில், சிறகுகள் உடைந்து துடித்துக்கொண்டிருக்கும் அழகுப் பறவைகளை நான் எப்பவும் பரிதாபத்துடன் பார்த்தபடி கிடக்கிறேன்!

என்னிலிருந்து விரியும் பார்வைகளினூடாக வந்து விழும் விம்பம், “உன்னால் முடியும்... உன்னால் முடியும்...” என்று ஒரு உற்சாகச் சேதியை உச்சாடனம் செய்கிறது!

விழுந்துகிடப்பனவற்றையெல்லாம் உசப்பிவிட, என்னொருவரின் ஒற்றைக் குரலுக்குச் சக்தியுண்டு என்ற நம்பிக்கையோடு நான் கூவத் தொடங்கு கிறேன்! □

சிறகில் இந்து!

முல்லை அமுதன்

நிலவு முளைத்தது.

தூக்கம் வராமல் எழுந்து உட்கார்ந்தான். சுற்றும் முற்றும் விழிகளைச் சுழலவிட்டான். மங்கிய இருளில் ஆங்காங்கே சிலர் படுத்திருந்தனர். சிறு துவாரத்தின்வழி வருகின்ற மின்விளக்கின் வெளிச்சத்தில் முகங்கள் சரியாகத் தெரியவில்லை.

இவன் நிமலன்... அவன் பார்த்திபன்... அந்த மூலையில் கிடப்பவன் திலகன். வந்த சில நாட்களுக்குள் பெயர்களை மட்டும் தெரிந்துவைத்திருக்கிறான். அவர்கள் உண்மையிலேயே குற்றம் செய்தவர்களா? சந்தேகத்தின் பேரில் கைதாகி இங்கு கொண்டுவரப்பட்டவர்கள்தானா?

விசாரிக்கும் துணிச்சல் இன்னும் வரவில்லை. பொலிஸ்காரர்களைப்பற்றிய பயம் அதிகரித்திருந்தது.

“எங்கட காலத்தில் ‘செகண்ட் ஷோ’ பார்த்திட்டு வரேக்க லைட் இல்லாட்டி, டபிள் வந்தால்... பிடிக்கிற பொலிசாரிட்ட ஐந்து ரூபாவை இழக்கிவிட்டால் போதும். சிலவேளை கோர்ட்டிலிருந்து ‘சமன்ஸ்’ வந்தாலும் ஏய்ப்புக்காட்டலாம்... இப்ப முடியாது. அப்பா யாரிடமோ சொல்லிக்கொண்டிருந்தது ஞாபகம் வந்தது.

உண்மைதான். முற்றத்தில் சாய்மனைக்கதிரையில் சாய்ந்தபடி சுருட்டுக் குடிக்கிற தைரியம் அப்பாவுக்கு இல்லவே இல்லை. திறந்திருந்த தலை வாசலையும் மூடி அறையாக்கிவிட்டார்கள். வெளிவிறாந்தையில் சீலைத்த லைப்பை விரித்துத் தூங்கும் அம்மாவும் தங்கைகளுடன் அறைக்குள்ளேயே பாயை விரித்துப் படுக்கிறாள்.

நாய் குரைத்தால் கள்ளர் பயம் அல்லது ஆமி போகுது என விளக்கை அணைத்துவிடும் கொடூரம்... நோயாகவே மாறியிருந்தது.

கிராமத்து மக்கள் வீரம்மிக்கவர்கள் என்கிற நாட்கள் மலையேறிவிட்டது. பெருமூச்சு விட்டபடி எழுந்து அங்கும் இங்கும் நடந்தான்.

நேரம் என்ன இருக்கும்? கைதிகளாகிப்போனவர்களின் நேரம் சரியில்லாததினால்தானே இங்கு அடைபட்டு இருக்கிறோம்.

மணிக்கூடு கட்டாத காலங்களில் ‘அண்ணை நேரம் என்ன?’ என்று சைக்கிளில் போபவரைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளலாம். பதில் சொல்லாமல் போபவரின் சைக்கிளுக்குச் சந்தையில் வைத்து காற்றைத் திறந்துவிடலாம்.

குறும்புகளின் காலம் செத்துவிட்டது.

உடம்பு வலி எடுத்தது. ஊரில் என்றால் அம்மா நோ எண்ணெய் போட்டுவிடுவாள். பந்தடிக்கப்போய் விழுந்தெழும்பிக் காயப்பட்டு வந்தபோது வேப்பெண்ணெயைக் காய்ச்சி உடம்பெல்லாம் தடவிவிட்டாளே அம்மா. அக்கா திட்டுவாள்... ‘அண்ணையை பேசாதே’ என்று அக்காவை அதட்டும் தங்கை. பாசம் பொழிந்த நாட்கள்...

‘கண்டிப்புக்கு அப்பாதான்.’ தங்கைகள் தவறு செய்தாலும் தண்டனை

தனக்குத்தான் எதிர்பார்க்கலாம்.

“பொடியனுக்கு அடிச்சால் பொடிச்சிகள் தானாய் திருந்தும்.” அப்பாவின் வாதம். மறந்தும் அம்மாவிற்கு கை நீட்டியது கிடையாது. கண்டிப்புக்குக் குறைவில்லை. அவரின் ஒரு உறுமல் போதும்!

மூலையில் கிடந்தவன் புரண்டுகொண்டிருந்தான். அவனுக்கும் தூக்கம் வரவில்லையோ? அவனுக்கும் உடம்பு வலி கண்டிருக்குமோ? பசி வாட்டுமோ?? வீட்டு ஞாபகம் வந்து அரித்திருக்குமோ???

அவர்கள் செய்த தவறுதான் என்ன?

அரச பாஷையில் தமிழர்கள் எல்லாம் பயங்கரவாதிகள்... புலிகள்... தமிழர்கள் மனிதர்கள் அல்ல என்றுதானோ?

இன்றுடன் அவன் வந்து பதினான்கு நாட்கள் ஓடிவிட்டன. பசித்தது. ‘அம்மா இடியப்பமும் சொதியும் தருவா... இண்டைக்கு வியாழக்கிழமை. அம்மா அப்பம் சுடுவா? நாளைக்கு விரதம்... வாழை இலையில் நாலைந்து கறிகளோட சாப்பிடலாம்.’ நினைக்க மூச்சு முட்டியது.

காய்ந்த பாண் புழுப்பிடித்திருக்கும்... புளித்து மணக்கிற பருப்புக்கறி... வயித்தைக் குமட்டும். மூத்திர நெடி... ஆஸ்மா நோயாளியான திலகன் காறித் துப்பும்... சுகாதார வாரம் நாட்டில் கொண்டாடப்படும் நாட்களில் கூட இங்கு சுகாதாரம் பேணப்படுவதில்லை.

இங்கு வந்தவர்களின் உயிர்க்கு உத்தரவாதம் இல்லை. ஒன்றில் சுகாதார வசதியினங்களினால் அல்லது அடித்தே கொன்றுவிடுவர். வெலிக் கடைச் சிறைத் தாக்குதலுக்குப் பிறகு... இங்கும் அந்தப் பயம் அதிகரித்துள்ளது. அந்த முறுக்கு மீசைக்காரன் சிறைக்காவலன் என்ற பேரில் நின்றான். பார்ப்பதற்கு ரஷிமாதிரித் தோற்றம் தந்தான். இவர்களிடம் அன்பை எதிர்பார்க்கமுடியுமா?

நாலு நாட்களுக்கு முன்னரும் பக்கத்து அறையில் ரவுடிகளினால் தமிழ்க் கைதிகள் தாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்... பயம் மேலும் அதிகரித்தது. நாலைந்து ரவுடிகள்... சிவந்த விழிகளுடன்... கைகளில் இரும்புச் சங்கிலி, சுருள்வாள் தடிகளுடன் வந்து தாக்குவதாகக் கனவு வருகிறது. பகல் கனவு பலிக்காதாம்... இரவிலும் வருகிறதே.

கொழும்புக்கு வந்து ஏஜன்ஸியிடம் பாஸ்போட்டையும் பணத்தையும் கொடுத்துவிட்டு லொட்ஜில் வந்து தங்கினான். “அடுத்த கிழமை சிங்கப்பூர் போய் அங்கயிருந்து பிரான்ஸிற்கு போகலாம்.” ஏஜன்ஸி சொல்லியிருந்தான். பொலிஸ் பதிவுடன்தான் அங்கிருந்து எங்கும் உலாவ முடியும். முந்தியும் பொலிஸ் கைது செய்தபோது இருபத்தையாயிரம் கொடுத்துத்தான் வெளியில் எடுத்தது ஞாபகம் வர நெஞ்சில் வாள் கொண்டு ஏதோ அறுபடுவது மாதிரி இருந்தது. தங்கச்சிக்கு எண்டு வைத்திருந்த காணியை அறாவி லைக்கு விற்று, வந்து பாஸ் எடுத்து, வவுனியாவில் தமிழ்க் குழுக்களிடமிருந்து தப்பிக் கொழும்புக்கு வந்தால் தமிழ் பேசினால், தமிழன் என்றால்...

வதைபடவேண்டிவரும் என்பது தெரிந்தது.

“அண்ணை இஞ்ச இருந்தால் எங்களையும் பிடிச்சப்போவாங்கள்.”
தங்கை கண்ணீருடன் நின்றாள்.

வயலுக்குள்ள உழுதுகொண்டிருந்த கணவனை ஆமி சுட்டுப் பிணமாகக் கொண்டு வந்து தலைவாசலுக்குள் கிடத்தி... அழுதுகுழறிக் கிரியைகள் முடித்து... “அக்காவிட்டை தாலியைக் கழற்றி வையுங்கோ... இந்த வெள்ளைப் பிடவையைக் கட்டிக்கொண்டு வாங்கோ” என்று ஐயர் சொல்ல, அக்காவுடன் நாம் அழுத அழுகை... செம்மணியில் எரித்துவிட்டு வருகையில்... ஆமி வெருட்டியதுதான்... அந்தியட்டிக்கு முதல் அக்காவும் “தம்பி போடா...” என்று கலைத்தாள்.

அக்காவின் அழுகை நிரந்தரமானதா? அம்மா மட்டும் அழாமல் இருந்தாளா? ஒவ்வொரு சந்தியிலும் இருக்கிற ஆமி காம்ப்படியால தன் மகள் தப்பி, தப்பி வரவேணுமே... கிருஷ்ணாந்தி மாதிரி... மடியில் நெருப்பைச் சுமந்து வாழுவதாக நினைத்தான்.

அன்றும் அப்படித்தான். இரவு ஒரு மணிக்கு வந்து கதவைத் தட்டினார்கள். ஐடியுடன் கீழே வரட்டாம். பொலிஸ் வந்திருக்குது. ரும் பையன் வந்து சொன்னான். உடல் பதறியது. இண்டைக்குச் சரி... உயிர் உடலிலிருந்து தப்பி ஓடி பதுங்கிக் கொள்ளப்பார்க்கிறதோ? உடல் குளிர்ந்தது பயத்தினால்.

பியசேன என்கிற பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் உட்கார்ந்திருந்தார். ஆங்காங்கு மூலைக்கொருவராய் பொலிஸ் கொன்ஸ்டபிள்கள் நின்றிருந்தனர்.

கண்கள் இருட்டிவந்தது. “இண்டைக்குத் தொலைந்தோம். மனம் அடித்துக் கொண்டது. லொட்ஜின் மனேஜர் பவ்யமாகக் கைகட்டியபடி நின்றதைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது.

வரிசையாக அந்த நடுச்சாமத்தில் நடத்தியே அருகிலிருந்த பொலிஸ் நிலையத்திற்கு அழைத்துச் சென்றனர்.

மறுநாள் வரை வயிற்றுக்கு ஒன்றமில்லை. வயிறு பிறாண்டியது. நா வறண்டது.

நாக்கினால் உதட்டை ஈரப்படுத்தியபடி இருந்தான். யாரோ கம்பிக் கதவூடே சோடாவைக் கொடுத்ததை உள்ளிருந்த ஒருவன் ‘ஸ்ரோ’வினால் உறிஞ்சினான். இவனைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்திருக்கவேண்டும்.

‘வேணுமே!’ அறையின் முத்திர மணம் மூக்கைத் துளைத்து... குமட்டியது.

‘ம்’ என்று அருகே சென்று ஸ்ரோ மூலம் உறிஞ்சிக் குடித்தான். அவன் விழிகள் நன்றியுடன் நோக்கின.

கொன்ஸ்டபிள் மூலம் ஒரு லட்சம் தந்தால் விட்டுவிடுவதாகவும் இல்லை எனில் புலி என கருத்துறைக்கு அனுப்பிவிடப்போவதாக கெஞ்சல் மிரட்டலாக வந்தது.

கை வெறுமையெனக் கடித்தது.

ஐந்தாம் நாள் யாவரும் லட்சம் கொடுத்து வெளியேற இவன் மட்டும் புலி என குற்றம் சாட்டப்பட்டான்.

இடுப்பு வலிக்க, எழுந்து உட்கார்ந்தான். வெளியிலிருந்து ‘ஐயோ அம்மா’ என்று கூக்குரல் எழுந்து மடிந்தது... பல குரல்கள் ஆவேசத்துடன் பேசியதும் கேட்டது. சிங்களத்தில் பேசியதால் என்ன பேசினார்கள் என்று புரியவில்லை. யாரோ வதைபடுகிறார்கள் என்று புரிந்தது.

அப்பா சொல்லித்தந்ததிலிருந்து ‘தெமிலு பல்லா’ தெரிந்தது.

“கரியா, வேசிக்கே புத்தா... கொட்டியாதமாய்...” என்று கொழும்பில் நின்றபோது பிடிபட்டது தெரிந்தது. அவ்வளவுதான்.

சாப்பாட்டுத் தட்டை ஒருவன் எறிந்துவிட்டுப்போனான்.

‘எங்கட வீட்டு நாய்க்குக்கூட பால் வார்ப்போம். அப்பா அடிக்கடி அதன் சட்டியை கழுவிவைப்பார்... பாவம் வாயில்லா ஜீவன் என்று செல்லமாக வளர்த்தார். அம்மா சோறு வைப்பாள். நானும் என் பங்குக்கு திண்ட மிச்சச் சோற்றை வைப்பதுண்டு.’

இப்போது - வயிற்றைக் குமட்டியது. வெளியே எழுந்து மடிந்த குரல் மனதை உலுக்கியது. இறந்திருப்பானோ?.

அறையைத் துளாவினான்.

நேற்றிரவு இழுத்துப்போன ஆஸ்மா நோயாளியானவன் இன்னும் வரவில்லை. என்ன நடந்ததோ? மனது பதைபதைத்தது.

வெளி வெளிச்சம் உள்புகாதபடி அந்த அறை கட்டப்பட்டிருந்தது. அதனால் நேரமும் பிடிபடவில்லை. வெளியே இரவா நிலா என்பதும் தெரிய வாய்ப்பில்லை.

பத்து மணி இருக்குமோ? ஒவ்வொரு இடங்களிலிருந்தும் கைதாகிற தமிழர்கள் இப்படிச் சிறையில் வதைபடுவது தொடர்கிறது. பணம் உள் ளவர்கள் தப்பிக் கொள்கிறார்கள் என்றும் சொல்லமுடியாது. அதிர்ஷ்டமும் இருக்கவேண்டுமே.

வீட்டில் அம்மா என்ன செய்து கொண்டிருப்பாள்? அக்கா சந்தையில் மீன் வாங்கி வந்திருப்பாளா? தங்கச்சி டியூஷனுக்கு போயிருப்பாள். விபரம் புரியாத அக்காவின் சின்ன மகன் ஊமல்கொட்டை எறிந்து அல்லது இலுப்பைக்கொட்டை பொறுக்கி விளையாடுவான். மாமா அருகில் இல்லாதது மறந்திருப்பானோ?

யன்னல்களைத் திறந்துவிட்டால் காற்று வரும்தான். பக்கத்து வீட்டிலிருந்து காதுக்கினிய பாடல்கள் இசையுடன் தவழ்ந்து வரும். மரவள்ளித் தோட்டத்திற்கு இறைக்கும் மிஷின் சத்தமும்... கூடவே மரங்களுடனாக பக்கத்து வீட்டு ஆடுகள் தன் வளவுக்குள் வந்துவிட்ட கோபத்தில் தூஷணத்தில் பேசும் கனகுவின் குரலும், சீட்டுக்காசைத் தரவில்லை என்று கேற்றில் நின்று சத்தமிடும் பத்மாவதியின் குரலும்... அழுந்தி

தேய்ந்து மறைகிறது.

நேற்று அழைத்துப் போனவனை இழுத்துவந்து எறிந்துவிட்டுப்போகிற பூட்ஸ் கால்கள் மீதான எரிச்சல் மெதுமெதுவாக அதிகரிக்கிறது. விழுந்தவனின் குரல் முன்கலில் முடிகிறது. வதைபட்டு, வதைபட்டு சத்தமே வெளிவரவில்லை. 'சத்தம் போடக்கூடாது' என்று வெருட்டி இருப்பார்களோ? பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பால் சுட்டிருப்பார்களோ? மண் அடைத்து இறுக்கிய எஸ்லோன் பைப்பால் காயம் வெளித் தெரியாமல் அடித்திருக்கலாம். சுருண்டு படுத்து உள்ளுக்குள் அழுதுகொண்டிருந்தான். ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டார்கள்.

“எனி என்ன வேணும்?” இதுக்குத்தான் எங்கட அறைக்கு கைவைக்க முன்னமே ‘விசாரணை செய் அல்லது விடுதலை செய்’ எண்டு சுழற்சி முறையில் உண்ணாவிரதம் இருப்போம் எண்டு கேட்டனான். ஏதோ என்ற சுயநலத்திற்காகக் கேட்ட மாதிரி ஒத்துழைப்புத் தரேல்லை. இப்ப எங்களிட்ட வந்திட்டான்...”

எஸ்லோரும் மௌனமாக நின்றிருந்தனர். “நீங்களோ நானோ புலிகளல்ல... தமிழர்கள்... ஒருவேளை நீங்கள் எந்த தமிழ் இயக்கங்களைச் சேர்ந்தவர்களாயிருக்கலாம். ஆனால் வதை வலி எல்லாம் ஒன்றுதானே! எங்களை நம்பியிருக்கிற அம்மா, அப்பா, தங்கை, அக்கா, உறவுகள்... ஊர்... உலகம்... குட்டிமணிக்கு..., இது போன்ற எத்தனை தமிழர்களுக்கு, பெயர் தெரியாத உறவுகளுக்கு கொடுமை சிறையில் நடந்திருக்கும். வெளியிலை தெரியாது. எங்களுக்கு நல்ல படிப்பினை இது... வெளியிலை தெரியாது மௌனம் கலையவில்லை. சிந்தித்து சிந்தித்து மூளைதான் பிசகும். எதிராளியின்ர பலம் இறுகும்... நாங்கள் அடிபட்டு, உதைபட்டு, இரத்தம் கக்கி இறந்துபோகலாம்... பிறகும் இந்த அறை அப்பாவித் தமிழர்களை உள்வாங்கிக்கொண்டிருக்கும்... விமோசனம் கிடையாது.

“மறு கன்னத்தை காட்டு என்பதற்கு நாம் யேசுநாதர் இல்லை... மகாத்மாக்களுமல்ல... நாங்கள் எங்கள் குடும்பம் உறவு பிள்ளைகள் எண்டு இருக்கிறவர்கள். பட்டினி என்பதே தெரியாதவர்கள். பசித்தால் மரவள்ளிக் கிழங்காவது அவிச்ச சம்பலுடன் சாப்பிடலாம். வளவில் இருக்கிற பழங்களைச் சாப்பிடலாம்... மாறாக... இவங்கட பாணை, கறியை நினைத்தால் அருவருப்பாய்த்தான் வரும்.

வாய்க்கால் தண்ணியில், மழை வெள்ளத்தில் நனைஞ்சாலே சுகம்தான். பாருங்கோ குளிச்ச எத்தனை நாள்? கதிரையை மட்டும்தான் அரசியல்வாதி நம்புவான். மீட்பவர்களும் தலைமைப் பதவிக்குப் போட்டி... எங்கட சாவு எதையும் சாதிக்காது.”

பேசியவனின் குரல் கம்மியது. தாயை நினைத்திருக்கலாம். தன் கிராமத்து அவலங்களை நினைத்திருக்கலாம்.

“நீ யாழ்ப்பாணத்தான்... மட்டக்களப்பான்... நீ உயர்ந்த ஜாதி... நான் ஏழை... நீ தோட்டக்காட்டான்... எல்லாம் போய் அப்பாவித் தமிழ்க்கைதிகள் என்று வதைபடும் நிலைக்கு வந்துவிட்டதின் சோகம் இழையோடியிருக்கலாம்.

வெளியில் பூட்ஸ் கால்களின் சத்தம் அதிகரிக்கக் கேட்டது. யாரோ தலைவர் சிறைச்சாலையை பார்க்க வருகிறாராம்... காற்று கிசுகிசுத்தது.

நேற்று இவன்... இன்று நீ, நாளை நான்... இப்படி அடிபட்டு சிதைந்து செத்துப் போய்க்கொண்டிருப்போம்.’ காலம் மாறிக்கொண்டிருந்தது. வாள் என்பது மாறி துப்பாக்கி, ஏ.கே.47 என வந்து நிற்கிறது.

மனிதரில்தான் மாற்றம் இல்லை.

சாப்பாட்டு மணி அடித்தது...

பசி வந்தால் பத்தும் மறந்துபோம். மணி அடித்தால் பசிக்கு சாவு மணியா? என்பது இங்குள்ள கேள்வி.

வதை முகாமில் வாழ்வதுதான் தலைவிதியா? நேரம் தெரியாது. காலம் புரியாது. பூட்ஸ் கால்களின் உதை... சிவக்கக் காய்ச்சிய இரும்பின் குடு... தலைகீழாகத் தொங்கவிட்டு கீழே தீழுட்டி... எளிகின்ற வெக்கையின் தகிப்பு...

விடுதலை என்பதே இல்லை எனில்... மரணம் என்பதுதான் இறுதி விடுதலையா?

கண்களில் கண்ணீர் உருண்டது. நேற்று அவன் இன்று நீ... நாளை நான்... மாறாக இன்று நான் எனில்... நினைக்கும்போதே நெஞ்சு வலித்தது. மரணம் அருகில் வந்து கதவைத் தட்டும். மீட்பார்கள் வந்து மீட்கமாட்டார்களா? ஏக்கமும் இருந்தது.

பட்டினி கிடக்காமல்... எந்த வலியும் புரியாமல், உங்கள் நிலம்... எங்கள் வீடு... எங்கள் உறவு... எங்கள் சுற்றாடல்... திருமணவிழா... இழவு வீடு... கலைவிழா... பத்திரிகைகள்... மக்களுடன் ஒன்றிய வாழ்வு... எல்லாம் போய்... இதுவே நிரந்தரமாகின்றதா? கைது செய்வதை நிறுத்து! விசாரணை செய்!! எதுவும் நினைத்தது நடப்பதில்லை.

‘ஒரு நேரமே பசி பொறுக்கமாட்டன்... எப்படி? அம்மா கவலைப்படுவாள். எப்படி உண்ணாவிரதம் இருப்பது? முடியுமா?’

மரணத்தை வலிந்து வரவேற்பதா? ஆயிரம் வினாக்கள் அவனுள்... உயிர் போவதற்கு வழிகளா இல்லை... அவர்கள் அடிக்கும்போது உயிர் பிரிந்தால்...?

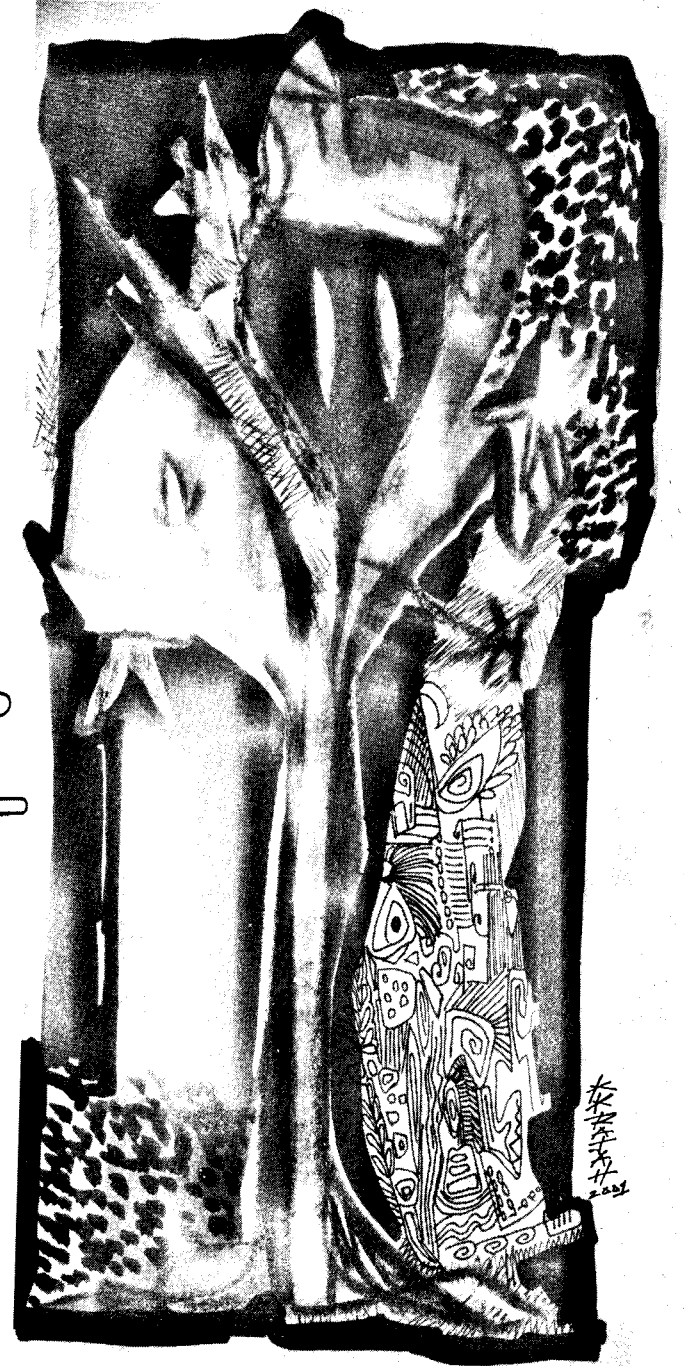
தீர்மானித்துவிட்டான்... நிமிர்ந்து பார்த்தான்... இவனின் சம்மதத்திற்கு காத்திருந்தவனின் முகத்திலும் பூரிப்பு... தாடியைக் தடவிக்கொண்டான். “புலிகளல்ல நாம்... தமிழர்கள்...” விடுதலை கிடைக்குமோ தெரியாது. எனினும் எதிர்கால போராட்டத்திற்கு... ஒற்றுமைக்கு சிறு ஒத்துழைப்பு என நினைப்போமே.”

அனைவரின் முகத்திலும் சந்தோஷம் நிழலாடியது. கைகளை ஊன்றி எழுந்து கொண்டனர். சாப்பாட்டு மணி அடித்துக்கொண்டிருந்தது. இவர்களின் மௌனத்தால்... ஒருகணம் சிறைச்சாலை சிலிர்த்தது. □

மூனா - தேர்தல் 2000: கள்ள வாக்குகள்

தேர்தல்

தாயர் கொடுத்த காலையுணவைக் கவலையுடன்தான் தின்று முடித்தான் அவன். நேரத்தைப் பார்க்கின்றான். பத்து மணியைத் தாண்டியிருந்தது. அவசரமாகப் புறப்படுகின்றான். பத்து மணிக்கெல்லாம் வருவதாய்ச் சொன்ன அரசாங்க உயரதிகாரிகள் இன்னேரம் வந்திருப்பார்கள். ஊரில் உள்ளவர்களும் உயரதிகாரிகளும் பேசி முடிவெடுக்கும் முன் அல்லது முடிவெடுக்கும்போது தானும் அந்த இடத்தில் இருக்கவேண்டுமென்று அவனின் மனம் அங்கலாய்த்தது. நெருங்கிய உறவுக்காரர் இறந்துவிட்டதாய்க் கேள்விப்பட்டதும் உடலைச் சுடுகாட்டுக்குக் கொண்டு போக முன்பு இறந்தவரின் முகத்தை ஒருதரம் கடைசியாகப் பார்த்துவிட வேண்டுமென்று நினைப்பதுபோல ஊர் நடுவில் பாடசாலை முன்பாக வீதியோரத்தில் நிற்கும் அந்த நாவைமரத்தைக் கடைசியாக ஒருதடவை பார்த்துவிடவேண்டும்போல அவனின் மனம் துடித்தது.

உயரதிகாரிகளின் அனுமதி கிடைத்தால் இன்றோடு அந்த நாவைமரம் தன் வாழ்வை முடித்துக்கொள்ளும். இல்லை அதன் வாழ்வை முடித்து விடுவார்கள். அதன் பின்பு ஊருக்கே அடையாளமாக, ஊரின் நடுவில் அழகாக, விருட்டிவரமாக நின்ற அந்த நாவைமரம் அந்த இடத்தில் நின்ற தற்கான அடையாளமே இல்லாமல் போய்விடும். ஆனால் அதற்குப் பதிலாக அந்த இடத்தில் ஒரு விளையாட்டு மைதானம் உருவாகி நாவைமரம் நின்ற இடத்தில் இளைஞர்கள் இனி உதைபந்தாட்டம் ஆடுவார்கள். அதற்குத்தானே இந்தப் போராட்டமும் அரசாங்க உள்ளூராட்சி அலுவலக அதிகாரிகளின் வருகையும்...

ஊருக்கு ஒரு விளையாட்டு மைதானம் வேண்டுமென்ற இளைஞர்களின் வேண்டுகோளை ஊர்ப் பெரியவர்கள் விண்ணப்பமாக உள்ளூராட்சி சபையிடம் கொடுத்தபோது விளையாட்டு மைதானம் வாங்குவதற்காக உள்ளூராட்சி சபை கொடுத்த பணத்தில் வாங்கப்பட்ட காணிக்குள் இந்த நாவைமரம் நின்றுவிட்டது. விளையாட்டு மைதானத்துக்கேற்ப நிலத்தைச் சீரமைக்க நினைத்தபோது இந்த நாவைமரத்தையும் வெட்டி வீழ்த்தினால்தான் மைதானம் வெட்டவெளியாயிருக்கும் என்ற நினைப்பில் ஊர் இளைஞர்கள் கத்தி கோடரியோடு வந்தபோதுதான் பிரச்சினையே வெடித்தது. ஆண்டாண்டு காலமாக ஊருக்கு நடுவில் நிற்கிற நாவைமரத்தை வெட்டக்கூடாது என்று ஒரு கூட்டம். இல்லை அது பேய் குடியிருக்கும் நாவைமரம், இந்த மரத்தால் இந்த ஊரில் எத்தனை பேருக்கு பேய்ப்பட்டம் கிடைச்சிருக்கு, இதை வெட்டத்தான் வேண்டுமென்றது ஒரு கூட்டம். இதற்கிடையில் இப்படிப்பட்ட பிரச்சினைக்குரிய இந்தக் காணியை ஏன் வாங்கினோம் என்று திண்டாடியது இளைஞர் கூட்டம். ஒருநாள் ஆலய முன்றலில் ஊர்ப் பெரியவர்களும் ஊரவர்களும் ஒன்றுகூடிப் பேசினார்கள். ஓர் இணக்கமான முடிவெடுக்காமல் அடிதடி சண்டையிலேயே அன்று கூட்டம் கலைந்தது. கடைசியாக உள்ளூராட்சி சபையிடம் பிரச்சினையைக் கொண்டு சென்றபோது அவர்களால் பிரச்சினை தீர்க்கப்படவே இன்று நாவைமரத்தின் கீழ் எல்லோரும் கூடுகின்றார்கள்.

அவனுக்கு அந்த நாவைமரத்தின் மேல் எந்தவித கோபமோ விருப்பு

வெறுப்போ இல்லை. ஆனால் இதுநாள்வரை பார்த்துப் பழகிய ஒரு மரம் வெட்டி வீழ்த்தப்படப் போகின்றதென்பதையும் அதன் பின்பு அந்த மரத்தைக் காணமுடியாதென்பதையும் நினைக்கும்போதுதான் அவனின் நெஞ்சில் சின்னதாக ஒரு நெருடல் ஏற்பட்டது. அதுமட்டுமல்ல, அந்த நாவைமரத்தைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் சிறுவயதில் தன் தகப்பன் அவனிடம் சொன்ன ஊர்க்கதைகளும் பேய்க்கதைகளும் நினைவுக்கு வரும். அந்த நாவைமரம் இல்லாமல்போனால் தனக்குள் இருக்கும் அந்தப் பழைய கதைகளும் மறைந்தும் மறந்தும்போய்விடுமோ என்று நினைத்தான் அவன்.

வீட்டின் நடுஅறையில் தொங்கும் மான்தோலும் சுவரில் ஆணியில் அறைந்திருக்கின்ற மான்கொம்பும் தன் தகப்பனின் நினைவை அவனுள் தூண்டிவிடுகின்றது.

ஒரு காலத்தில் தங்கள் பெரிய வீட்டின் அருகில் கட்டப்பட்டிருந்த குடிசை வீட்டின் நடுவில் விரித்திருக்கும் மான்தோலில் இருந்துகொண்டு யோகாசனம் செய்யும் தகப்பனை உற்றுப்பார்த்துக்கொண்டேயிருப்பான் அவன். யோகாசனத்தை முடித்துக்கொண்ட தகப்பன் அவனைத் தூக்கி நெஞ்சில் இருத்திவிட்டு பல கதைகள் சொல்வார். அப்படிப்பட்ட நேரங்களில் சொன்ன கதைகளில் பல கதைகளை அவன் நிராகரித்துவிட்டான். சில கதைகளை மறந்துவிட்டான். ஆனால், இன்றுவரை தன் தகப்பன் சொன்ன கதைகளில் அவனால் மறக்கமுடியாமலும் நிராகரிக்கமுடியாமலும் இருப்பது இந்த நாவைமரத்தின் கதை ஒன்றை மட்டும்தான்.

அவனிடம் தந்தை இந்த நாவைமரத்தின் கதையைச் சொன்ன காலத்தில் இந்த நாவைமரம் இப்போது நிற்கும் இதே இடத்தில் அதாவது ஊருக்கு நடுவில் பாடசாலை முன்பாக வீதியோரத்தில்தான் நின்றது. ஆனால் அவனின் தந்தையின் கதைப்படி நாவல்மரத்தின் வயது எண்பது தொண்ணூற்றைத் தாண்டியிருக்கும். நாவைமரம் நின்றது ஊரை அண்டிய ஒரு குளத்தின் ஓரத்தில் என்றே சொல்லவேண்டும். அவரின் கதைப்படி முதலில் குளத்தோரம் நின்ற நாவைமரமும் ஆலமரமும் பின்பு வயல் நடுவுக்கு வந்திருக்கின்றது. (வயலின் நடுவில் நாவைமரத்துக்கு சிறிது தூரத்தில் நின்ற ஆலமரத்தை செப்புறுட்டி ஆலையென்றே அவனின் தந்தை அவனுக்குச் சொல்லியிருந்தார்.) அதன் பின்பு ஆலமரம் அழிந்தோ, அழித்தோபோய் விட நாவைமரம் நடுஊருக்குள் வந்திருக்கின்றது.

தானாக நடந்தோ அல்லது வேரோடு பிடுங்கி எடுக்கப்பட்டு வந்து நட்ருவிட்டதாலோ இந்த நாவைமரம் குளத்தோரத்திலிருந்து நடுஊருக்கு இடம்பெயர்ந்துவிடவில்லை. காலத்துக்கேற்ப ஏற்பட்ட சனப்பெருக்கத்தின் நிமித்தமாக மேற்கொள்ளப்பட்ட குடியிருப்புகளின் நகர்ச்சி காரணமாகவே இந்த மரமும் நடுஊருக்குள் வந்திருக்கின்றது. ஆனால் இந்த மரத்தைப் பற்றி சொல்பவர்கள் எவரும் ஒருகாலத்தில் இந்த நாவைமரம் நின்ற இடமெல்லாம் வயலும் குளமுமாக இருந்தது என்று சொல்லாமல் ஏதோ நாவைமரந்தான் நடந்து நடு ஊருக்குள் வந்துபோல், இந்த நாவைமரம் ஒருகாலத்தில் குளத்தின் ஓரம் நின்றதென்று கதை அளப்பார்கள்.

நாவைமரத்தின் கீழ் நிலப்பரப்பு எப்போதும் களிமண் திட்டியாகவே இருக்கும். புல்லுகள்கூட முளைக்காமல் பூசிமெழுகிய உள்வீடுபோல இருக்கும் மரத்தடி நிலத்தில் எப்போது பார்த்தாலும் யாராவது ஓரிருவர் நின்றுகொண்டேயிருப்பார்கள். இந்த மரம் காய்த்துப் பழுக்கும் காலத்தில் மரத்தில் இருந்து விழும் பழங்கள் நிலத்தில் விழுந்ததும் வெடித்துவிடுவதால் எப்போதும் மரத்தின் நிலத்தடி நாவல் நிற மையால் சித்திரம் வரைந்ததுபோலவே இருக்கும். சாதாரண மரங்கள் காய்ப்பது போலல்லாமல் இந்த நாவைமரத்தின் பழங்கள் பெரிதாகவும் ருசியாகவும் இருப்பதற்கும் அந்தப் பழங்களை ஊரில் அனேகமானவர்கள் சாப்பிடாமல் இருப்பதற்கும் அந்த மரத்தின் நிலத்தடியில் ஒரு சிறு புல்பூண்டுக்கூட முளைக்காமல் இருப்பதற்கும் காரணம் அந்த மரத்தில் இருக்கும் பேய்தானாம். அவன் ஓரளவு வளர்ந்தவனாய் இருந்தபோது அவனின் சிநேகிதன் அவனிடம் சொன்ன கதையிது. சிநேகிதனும் தனது தாத்தா மூலம்தான் இந்தக் கதையை அறிந்தானாம். அன்று சிநேகிதன் சொன்னபோது அவன் நாவைமரத்தை அண்ணாந்து பார்த்தான். காற்றுக்கு அசைந்த அந்த மரம் 'என்னிலா பேய் இருக்கின்றது உனது சிநேகிதன் சொல்வதை நம்பாதே' என்று தலையசைப்பதுபோல் அசைந்தது. அப்போது நாவைமரத்தை அண்டிய சிறிது தூரத்தில் அடர்ந்த ஆலமரம் ஒன்றும் நின்றுது.

“டேய் இந்த ஆலமரத்துலகூட பேய் இருக்குதாண்டா... ஒருகாலத்துல இந்த ஆலமரத்துக்குக் கீழ் செம்புல தண்ணிய வைச்சா பேய் வந்து செம்புல இருக்குற தண்ணிய குடிச்சிப்போட்டு செம்பையும் உறுட்டி விட்டுடு மாம். அதனால்தான் இந்த ஆலமரத்துக்கு செம்புறுட்டி ஆலையெண்டு பேரு வந்திச்சாம்...” இந்தக் கதையையும் அவனின் சிநேகிதன்தான் அவனிடம் சொன்னான்.

“அப்பா எங்கட ஊருக்குள்ள நிற்கிற நாவைமரத்துல பேய் இருக்குதாப்பா..?” அன்று பின்னரேமே அவன் தகப்பனிடம் கேட்டான்.

“உனக்கு ஆரு மகன் சொன்னது...?” தகப்பன் கேட்டபோது தனது சிநேகிதனின் பெயரைச் சொன்னான் அவன்.

“ஆரடா பேயாறண்ட பேரனடா சொன்னது...?”

அவன் தலையை ஆட்டினான்.

“பேயாறண்ட பேர் என்னெண்டு தெரியுமோ உனக்கு...?” கேட்டுவிட்டுத் தானே தொடர்ந்தார். “பேயாறண்ட உண்மையான பெயர் ஆறுமுகம். ஆறுமுகத்துக்கு பத்து வயதாக இருக்கும்போது தகப்பனோட மீன் பிடிக்க குளத்துக்கு போவான். தகப்பன் குளத்துக்குள்ள மீன் பிடிச்சுக்கொண்டு கரையேறும் வரைக்கும் இந்த ஆறுமுகம் குளத்தங்கரையில் நிண்ட நாவைமரத்துக்குக் கீழ் காத்துக்கொண்டிருப்பான். இது அப்ப ஒவ்வொருநாளும் நடக்கிற விசயம். ஒருநாள் ராத்திரி நடுச்சாமம் ஆறுமுகம் நித்திரையால எழும்பி நடந்துபோய் குளத்தோரம் இருந்த நாவைமரத்துக்குக் கீழ் படுத்துட்டான். படுத்துக்கிடந்த புள்ளய காணயில்லையெண்டு ஊரெல்லாம்

தேடியலைஞ்சு குளத்தோரம் போனா ஆறுமுகம் நாவைமரத்துக்குக் கீழ் படுத்திருந்தான். என்னடா ஏதுடா எண்டு குறிவச்சு நூல் போட்டுப் பார்த்தா நாவைமரத்துல இருக்குற பேய் ஆறுமுகத்துல பார்வை கொண்டிருக்கிறது தெரிஞ்சி போய்ச்சி. நாவைமரத்துல இருக்கிற பேய் எப்பவும் கண்ணுக்கு பார்வையான சின்னப்பிள்ளைகளிலதான் பார்வை கொள்ளுமாம்.

பகல் நேரத்துல தன்னிட்ட வாற புள்ளைகளில் ஆரெண்டாலும் ஒரு புள்ளையில் பார்வைகொண்டிச்செண்டால் அந்த புள்ளைய நடுச்சாமம் வந்து கூட்டிக்கொண்டு போயிடுமாம். அதுக்குப் புறகு எத்தினையோ செய்வினை சூனியம் செய்துதான் அந்த புள்ளையில் இருந்து பேய் விலத்தமுடியும். அப்பிடி விலத்திட்டா அந்த பேய் வேறொரு புள்ளையில் பார்வைகொண்டு அந்த புள்ளையையும் நடுச்சாமம் வந்து கூட்டிப்போகும். செய்வினை சூனியம் செய்து பேய் விலத்திட்டாலும் அந்த புள்ளை பேருக்கு முன்னால சேர்ந்த பேய்ப் பட்டத்தை ஆராலையும் மாத்தமுடியாது.

இண்டைக்கு நம்மட ஊருல சாகப்போற கிழவன், கிழவியில் தொடங்கி கல்யாணம் கட்டப்போற குமர், இளந்தாரி வரைக்கும் ஒரு சிலருக்கு தங்கட பேருக்கு முன்னால பேய்ப் பட்டம் இருக்கே அவையளெல்லாரும் இந்த நாவைமரத்து பேயால கூட்டிக்கொண்டுபோகப்பட்டவையள்தான். குளத்தோரம் நாவைமரம் இருந்ததால தகப்பன்மாரோட மீன்பிடிக்கபோன சின்ன பொடியன்களுல பேய் பார்வைகொண்டிச்சி. குளத்துக்குள்ள கிடக்குற கொட்டிக் கிழங்கையும் தாமரைக் கிழங்கையும் புடுங்கப்போற தாய்மாரோட போற சின்ன பொட்டைகளுல பேய் பார்வை கொண்டிச்சி. காலப்போக்குல நாவைமரம் ஊருக்குள்ள வர அதுக்கு முன்னால பள்ளிக்கூடமும் வந்திச்சி. பள்ளிக்கூடத்துல இருந்து பகலில் விளையாடுற புள்ளைகளையும் பார்வை கொண்டு அப்பப்ப வந்து நடுச்சாமம் கூட்டிக்கொண்டுபோய்ச்சி. இண்டைக்கு ஊருக்குள்ள ஒவ்வொரு வயது ஆட்களுக்குள்ளயும் ஒருவருக்காவது பேய்ப்பட்டம் இல்லாமல் இல்லடா. அவையளெல்லாம் பேய் கூட்டிக்கொண்டு போனவங்கதான்...” தகப்பன் சொல்லி முடித்ததும் ஊருக்குள்ள பேய்ப்பட்டம் உள்ளவர்களை மனதுக்குள் எண்ணிப்பார்த்தான் அவன். அவனின் மனதுள் பத்து, பன்னிரெண்டு பெயர்கள் வரிசைப்படுத்தப்பட்டன.

தகப்பனின் தகவல்களின்படி ஆறுமுகம் பேயாறனாக, கணபதிபிள்ளை பேய் கணபதிபிள்ளையாக, கந்தசாமி பேய் கந்தனாக, பொன்னியம்மை பேய் பொன்னியாக, ஞானம்மா பேய் ஞானமாக பெயர் மாற்றம் பெற்றிருக்கின்றார்கள் என்ற உண்மை அப்போதுதான் அவனுக்குப் புரிந்தது.

“இப்பெல்லாம் ஏன் அப்பா பேய் வந்து யாரையும் கூட்டிப் போற தில்லை...? ம... நல்ல கேள்விதான் கேட்ட... இப்பெல்லாம் எந்த சின்னபுள்ளைடா நாவைமரத்துக்குக் கீழ் விளையாடுது. அது மட்டுமில்ல அப்பெல்லாம் பொழுது சாய்ஞ்சி கருக்கல்பட்டாலே ஊரும் அடங்கிபோயிடும். வெளியில் வாறதுக்கே பயமாய் இருக்கும். அதுக்குப் புறகு ஊரெல்லாம் பேய்க் கோட்டாலையாத்தான் இருக்கும். இப்ப அப்பிடியோ. விஞ்ஞானம் கண்டு பிடிச்ச விளக்கு வெளிச்சத்துல ஊரே பகல்போல இருக்கு. ரெண்டாம்

ஷோ, மூன்றாம் ஷோ எண்டு படம் பார்த்துட்டு போற சனத்தால விடியவிடிய ஊரே கலகலத்துபோகுது. இதுக்குள்ளே பேய் என்னெண்டா வெளியில் வரும். அதுவும் குடிகிழம்பிப்போய் எங்கெண்டாலும் இருக்கும்போல ஆரு கண்டா. ஒருகாலத்துல அந்த நாவமரத்துல பேய் குடியிருந்திச்சி எண்டுறதெல்லாம் உண்மைதான் இப்ப அப்பிடியொண்டும் இல்லடா... இப்ப நிற்குறது வெறும் நாவமரம்தான். அதையும் வெட்ட வேணும் தறிக்க வேணுமெண்டு எத்தினையோ தரம் ஊராக்கள் கோடரி கத்தியோட வந்தாங்கள். நான் ஊர்த்தலைவனாக இருந்ததால அதையெல்லாம் தடுத்தன். இப்ப நான் ஊர்த்தலைவனும் இல்ல, இனி வாற தலைமுறை என்ன செய்யுமோ ஆருகண்டா...?”

சொல்லி முடித்த தகப்பனிடம் செம்புறுட்டி ஆலப்பற்றிக் கேட்டான் அவன். “அதிலையும் பேய் இருந்ததாகத்தான் சொன்னாங்க... பகல் நேரத்துல பொண்டுகள் எல்லாம் சாப்பாட்டையும் செம்புல தண்ணியையும் வைச்சிப்போட்டு வயலுக்குள்ள இறங்கி வேலை செய்வாங்களாம். வயலுக்குள்ள இருந்து திடீரெண்டு நிமிர்ந்து பார்த்தா ஆலமரத்துக்குக் கீழ் இருந்த செம்பு உறுண்டோடுமாம். இது ஆலமரத்துல உள்ள பேயிர வேலைதான்... எண்டு சொல்லுவாங்க. நானெண்டா இத கண்ணால காணயில்ல.”

நாவமரத்தின் கதையைச் சொன்னபோது தகப்பன் காட்டிய சுவாரசியம் ஆலமரத்தின் கதையில் இருக்கவில்லை. அதனால் அவனின் மனதில் அந்த நாவமரத்தின் கதை மட்டும் ஆழமாகப் பதிந்தே விட்டது. இந்தக் கதையைச் சொன்ன ஓரிரு வருடங்களில் அவனின் தந்தை இறந்துவிட்டார். தந்தை இறந்த அடுத்த வருடம் ஒருநாள் இரவு நடுச்சாமம் அவனின் தங்கை எழும்பி நடந்து நாவமரத்தடிக்குச் சென்றபோது தங்கையில் நாவமரத்து பேய் பார்வை கொண்டிருக்கின்றதென்று வீட்டில் உள்ளவர்கள் பூசாரியைக் கூப்பிட்டு நூல் ஒதி தங்கையின் கழுத்தில் கட்டிவிட்டார்கள். அதன் பின்பு அவள் இரவில் எழும்புவதும் இல்லை நடப்பதும் இல்லை. ஏனோ தெரியவில்லை அதற்குப் பின்பு அந்த ஊரில் எவரையும் பேய் பார்வையுள்ளவரில்லை. எவருக்கும் பேய் பட்டம் கிடைக்கவுமில்லை. இது நடந்து இப்போது இருபது இருபத்தைந்து வருடங்கள் ஆகிவிட்டது. அவனின் தங்கை இப்போது வெளிநாட்டில் கணவர் குழந்தைகளோடு இருக்கின்றாள். ஊரவர்களின் விறகுத் தேவையை பூர்த்தி செய்ய ஆலமரம் பயன்பட்டதில் அந்த ஆலமரம் அழிந்தும் அழிக்கப்படும்விட்டது.

இரண்டு மூன்று வருடங்களுக்கு முன்னால் வெளிநாட்டிலிருக்கும் அவனின் தங்கை அவனுக்கொரு கடிதம் எழுதியிருந்தாள். “அண்ணா எனது கடைசி மகள் இரவில் எழுந்து கதவைத் திறக்க முயற்சிக்கின்றாள். அவளைத் தடுத்து எங்கே போகப் போகின்றாய் என்று கேட்டால் பகல் முழுவதும் அவளோடு விளையாடிய அவளின் சிநேகிதி வீட்டுக்குப் போகப் போறேன் என்கிறாள். டொக்டரிடம் காட்டினேன். இது சிலிப்பிங் வோக் என்கிறார். அதாவது பகல் முழுவதும் விளையாடிய நினைப்பில் உறங்கும்

குழந்தை தன்னையறியாமல் எழுந்து பகல் என்ற நினைப்பில் அதே இடத்தை தேடிப்போவதைத்தான் அப்படி சொல்வதாம். நான் நினைக்கின்றேன் இதுவரை காலமும் நமது ஊரில் நாவமரத்துப் பேய் கூட்டிச் சென்றவர்களெல்லாம் இந்த சிலிப்பிங் வோக் குணம் உள்ளவர்களாகத்தான் இருந்திருப்பார்கள். பாவம் அவர்கள் தங்கள் பெயர்களுக்கு முன்னால் பேய்ப்பட்டத்தை குட்டிக்கொண்டு நாவமரத்தை திட்டிக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். நல்லவேளை அப்பா இல்லை இருந்திருந்தால் என்னில் பார்வை கொண்ட நாவமரத்துப் பேய் எனது பிள்ளையிலும் மாறிவிட்டிருக்கின்றது என்று கதை சொல்லி நூல் ஒதி வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பியிருப்பார்.”

இப்படி அவனின் தங்கை எழுதிய கடிதத்துக்குப் பின்பு நாவமரத்தில் பேய் இருந்தது என்று தனக்குள் இருந்த நம்பிக்கை விலகியிருந்தது. இருந்தும் தகப்பன் தனக்குப் பொய் சொல்லிவிட்டாரே என்று அவன் அவரில் கோபப்படவில்லை. மாறாக இந்த ஊரில் நடந்த ஒரு கதையைத் தன் தகப்பன் சொல்லிவிட்டுச் சென்றிருக்கின்றார் என்று பெருமைப்பட்டுக் கொண்டான். அவன் தன் தாயின் மடியில் தவழ்ந்ததைவிட தந்தையின் மாற்பிலும் முதுகிலும் ஏறி விளையாடியதே அதிகம். அதனால் அவனுக்கு தன் தாயைவிட தந்தையில் அதிக பிரியம். சில பழங்காலக் கதைகளைப் புத்தகத்திலிருந்து அறியமுடியும். அல்லது மற்றவர்கள் வாய்வழி வந்த மரபுக் கதைகள் மூலம் அறியமுடியும். ஆனால் அவனுக்குத் தன் தந்தை வாயிலாக, தந்தை வாழ்ந்த காலத்துக் கதையொன்றை அறிந்துகொண்டதிலும் அதற்கு ஆதாரமான அந்த நாவமரம் இப்போதும் ஊருக்குள் நிற்பதிலும் அவனுக்குள் எப்போதும் ஒரு பெருமிதம்.

ஊருக்குள் நிற்கும் இந்த நாவமரத்தைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் தன் தகப்பனும் தகப்பன் சொன்ன ஊர்க்கதைகளும் நிழற்படமாய் வந்து விழும் அவனுக்கு. அப்படிப்பட்ட அந்த மரத்தை இன்று, இன்னும் சில மணிக்குள் வெட்டி வீழ்த்தி விடப்போகின்றார்களாம் என்ற செய்தி அவனை என்னவோ செய்ய அவசரமாக நடந்தான் அவன்.

“டேய் போறாய், போற இடத்துல வாயக்குடுத்து ஊர்ப்பகையை சம்பாதிச்சுக்கொண்டு வந்திடாத... அந்த பேய் நாவைய வெட்டினாலும் தறிச்சாலும் உனக்கென்ன எண்டு போட்டு புதுனம் பார்க்கிறதோட திரும்பிடு...” நடந்து செல்லும் அவனின் காதுகளில் தாய் சொல்வது கேட்கின்றது.

தூரத்தில் நாவமரம் தெரிகின்றது. அதன் கீழே ஊரவர்கள் கூடி நிற்கின்றார்கள். “வா... வந்து என்னைக் கடைசியாக ஒருதரம் பார்த்துவிட்டு போ” என்று அழைப்பதுபோல் நாவமரம் காற்றில் அசைகின்றது.

“வா மச்சான் நல்ல நேரத்துக்கு வந்திட்ட... ஊர்ப்பெருசுகள் மரத்த வெட்டக்கூடாதெண்டு சொல்லுறாங்கடா. கடைசியாக வாக்கெடுப்பு எடுக்கப் போறாங்களாம்...” ஓடிவந்து அவனின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு கூட்டத்துக்குள் அவனையும் சேர்த்துக்கொண்டு நுழைகின்றான் அவனின் சிநேகிதனான பேயாறனின் பேரன்.

கையில் பைல்களுடன் அதிகாரிகள் நிற்கின்றார்கள். உத்தரவு கிடைத்
விமல் குழந்தைவேல் 275 கண்ணில் தெரியுது வானம்

ததும் வெட்டிச்சாய்க்க ஆயத்தமாக ஆயுதங்களுடன் பலர் நிற்கின்றார்கள். தங்கள் பெயருக்கு முன்னால் பேய்ப்பட்டம் சூட்டிய மரத்தைப் பழிவாங்காமல் விடமாட்டோம் என்பதுபோல். பேய் கணபதியும் பேய் கந்தனும், பேய் வைரவனும் தோளில் கோடரிகளைத் தொங்கப்போட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

“இன்னும் என்னத்த பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறியள். ஒரு முடிவெடுத்துப் போட்டு வெட்டவேண்டியதுதானே...” குரல் கேட்டு திரும்பிப் பார்த்தான் அவன். பேயாறன்தான் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். தேனெடுத்த பொந்துபோல பல் விழுந்த அவரின் பொக்கை வாய் ஆத்திரத்தில் துடித்துக்கொண்டிருந்ததைப் பார்க்க பாவமாய்த்தான் இருந்தது.

“பேய் ஆறா பேய்க்கதை கதையாத எடுக்குற முடிவு வெட்டுற முடிவா கத்தான் இருக்குமெண்டு உனக்கெப்பிடித் தெரியும்...” கூட்டத்திலிருந்த ஒரு வயோதிபரின் பேச்சினால் ஆத்திரப்பட்டான் பேயாறனின் பேரன்.

“பாத்தியா மச்சான். எங்கட தாத்தாவுக்கு பேய்ப்பட்டம் கிடைச்சது பேயால ஆனா அத சனங்கள் இப்ப வேற மாதிரியெல்லோ பாவிக்கிறாங்கள்...” பேயாறனின் பேரனின் பேச்சைக் கேட்டதும் சிரிப்பு வந்தது அவனுக்கு.

தனக்குப் பேய்ப்பட்டம் சூட்டிய இந்த மரத்தில் ஒரு சிறு கிளையையா வது என் கையால் வெட்டி வீழ்த்தினால்தான் என் மனம் ஆறும் என்று சொல்வதுபோல், சூட்டி போட்ட பூனைபோல் பேயாறன் மரத்தையே சுற்றிச் சுற்றி வந்துகொண்டிருந்தார்.

அவன் மரத்தை அண்ணாந்து பார்த்தான். தூக்குத் தண்டனை விதிக்கப்பட்ட நிரபராதி தன் கழுத்துக்கு நேரே தொங்கும் தூக்குக்கயிறைப் பார்ப்பதுபோலவும், தான் குற்றவாளி இல்லையென்று அழுவதுபோலவும் நாவமரம் கூட்டத்தை பார்ப்பதுபோல் இருந்தது அவனுக்கு.

பெருத்து வளர்ந்து, அடியிலிருந்து உயர்ந்து பிரிந்த கிளைகளின் நடுவே தடித்து வளர்ந்திருந்த கப்புகளைப் பார்க்கும்போது ஆனைக்கால் நோய் வந்தவர்களின் கால்களைப் பார்ப்பதுபோல் இருந்தது. சாகக்கிடக்கும் காசநோயாளிகளின் கால்களைப்போல மெலிந்து நீண்டுபோன மிலாறு கிளைகள் தடித்த பகுதியிலிருந்து பிரிந்து வளர்ந்திருந்தது. கறுப்பு உடம்பில் வெள்ளைத் தேமல் படர்ந்ததுபோல கப்புகளினதும் கந்துகளினதும் மேல் பட்டையில் வட்ட வடிவமாக வெள்ளை அடையாளம் தெரிந்த இடங்கள் வெடித்துக் கிளம்பியிருந்தது. செப்பு நாணயங்களைக் கட்டித் தொங்கவிட்டதுபோன்று கிளைகளின் பழுத்துக் காய்ந்த இலைகள் காற்றடிக்கும்போது காசப்பானையைக் குலுக்குவதுபோலக் கலகலவெனச் சத்தமெழுப்பியது.

“இனியும் யோசிக்கிறதுக்கு எதுவும் இல்ல. எவருமே பேசி ஒரு முடிவுக்கு வாராமாதிரி தெரியயில்ல. அதனால் வாக்கெடுப்பு நடத்தி கிடைக்கிற கூடுதலான வாக்கின் முடிவுப்படியே நடக்குறதுதான் சரியான வழி...”

உயரதிகாரிகளில் ஒருவர் சொல்ல அதுதான் சரியான முறையென்று கூட்டத்திலிருந்தவர்களும் ஒரே குரலில் சொன்னார்கள்.

“அப்ப சரி... முதலில் இந்த மரத்த வெட்டத்தான் வேணுமெண்டு விரும்புறவங்கள் கையை உயர்த்துங்கோ...” அதிகாரி சொல்லி முடித்ததும் உயர்ந்த கைகளை எண்ணிக்கொண்டிருந்தார் ஒரு அதிகாரி. மற்றொரு அதிகாரி உயர்ந்த கைகளுக்குரியவர்களின் பெயர்களை எழுதிக்கொண்டிருந்தார். அதிகாரி சொன்னவுடன் முதல் ஆளாகக் கையை உயர்த்திய பேயாறனின் பேரன் அவன் கையுயர்த்தாமல் இருப்பதை ஆச்சரியமாகப் பார்த்தான்.

“டேய் மச்சான்... கைய உயர்த்தாம இருக்கிராய். உயர்த்தடா.. உயர்த்தடா...” என்று அவனை உசப்பிவிட்டுக்கொண்டேயிருந்தான். அவன் அசையாமல் இருந்தான். “சரி கைகளை இறக்குங்கோ...” என்று அதிகாரி சொன்னதும் கையைக் கீழே இறக்கிய சிநேகிதன் அவனை முறைத்துப் பார்த்தான். “சரி இந்த மரத்தை வெட்டக்கூடாது என்று விரும்புகிறவர்கள் கையை உயர்த்துங்கோ...” அதிகாரி சொன்னதும் உயர்ந்த கைகளோடு அவனின் கைகளும் உயர்ந்தன. அதிகாரி கைகளை எண்ணிக் கணக்கெடுத்துப் பெயர்களைக் குறித்துக்கொண்டார். சிநேகிதன் அவனின் முகத்தை பார்த்தான்.

“என்னடா பார்க்குற... நாம பிறந்து வளர்ந்த இத்தனை வயதுக்குள்ளேயும் இந்த உலகத்துல நடந்ததாக எத்தனை கதைகளை கேட்டிருக்கிறோம்... அத்தினை கதைகளும் புத்தகத்தின் மூலமாகவும், மற்றவர்கள் வாயிலாகவும் வந்த மரபுக் கதைகளுமாகத்தான் இருக்கு... நாம கேள்விப்பட்ட கதைகள் உண்மையோ பொய்யோ தெரியாது. ஆனால் அந்த கதைகளில் சம்பந்தப்பட்டவர்களையோ அல்லது சம்பந்தப்பட்ட பொருட்களையோ பார்க்கமாட்டோமா என்று நம் மனம் ஏங்குமே அது உனக்கு தெரியுமா... உலகத்துல நடந்த கதைகளுக்கு ஆதாரமாக ஏதும் கிடைக்காதா என்று மனிதன் கடலுக்கு அடியிலும் மண்ணுக்கு அடியிலும் தேடிக்கொண்டிருக்கிறான். ஆனா நம்மட ஊருல நடந்ததாக சொல்லப்படும் ஒருகதைக்கு ஆதாரமாக இருக்கிற இந்த மரத்த நாம வெட்டி வீழ்த்த ஒற்றைக்காலில் நிற்கிறம்... நம்மட ஊருல பேய் வாழ்ந்தது உண்மையோ பொய்யோ என்கிறதல்ல பிரச்சினை. அப்படியொரு கதைக்கு ஆதாரமாக இருக்கிறது இந்த மரம்தான்டா... நிலத்துக்குக் கீழ் இருந்து அகழ்ந்தெடுக்கிற மனித ஷம்புக்கூடுகளும் மண்டை ஓடுகளும், உலோகங்களும் மட்டும்தான் பாதுகாக்கப்படவேண்டிய புராதனப்பொருட்கள் என்று நினையாத. உயிரோடு இருக்கிற இந்த நாவமரம் மட்டுமில்ல உன் தாத்தாவும், உன் தாத்தாவின் பேயாறன் என்ற பெயரும்கூட பாதுகாக்கப்படவேண்டியது தான்டா...” அவன் சொன்னவைகள் எதுவும் புரியாமல் பேயறைந்தவன்போல நின்றான் பேயாறனின் பேரன்.

“சரி வாக்கெடுப்பின் முடிவுப்படி ஒரேயொரு வாக்கின் வித்தியாசத்தில் இந்த மரத்தை வெட்டக்கூடாதென்ற முடிவெடுக்கவேண்டியுள்ளதால் விளையாட்டு மைதானத்துக்குரிய காணியை வேறு இடத்தில் வாங்கும்படி பணிக் கின்றேன். இந்த மரத்தின் ஆயுள் முடியும்வரை அதை எவரும் வெட்டி

வீழ்த்தவோ, தறிக்கவோ கூடாதென்றும் ஊரவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன். மீறி யாரும் இந்த மரத்தை தீண்ட நினைத்தால் அவர்கள் உள்நூராட்சி சபையின் கட்டளையை மீறிய குற்றத்துக்காக சட்டநடவடிக்கைக்கு உள்ளாக்கப்படுவார்கள் என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன்...” அதிகாரி சொல்லிவிட்டு சென்றுவிட வாடிய முகத்துடன் சிலரும், மலர்ந்த முகத்துடன் சிலருமாக மரத்தின் கீழிருந்தவர்கள் கலைந்துபோக அவனும் பேயாறனின் மகனும் மட்டும் மரத்துக்குக் கீழ் நின்றார்கள்.

“நீ மட்டும் கை உயர்த்தாமல் விட்டிருந்தால் இன்னேரம் இந்த மரம் வெட்டுப்பட்டிருக்குமேடா... இப்ப விளையாட்டு மைதானத்துக்கு எங்கடா காணி தேடமுடியும்...?”

இந்த பரந்த ஊருல விளையாட்டு மைதானத்துக்கு ஒரு காணி கிடைக்காமலாடா போயிடும்... ஆனா இந்த மரம் அழிஞ்சிருந்தா இதேபோல ஒரு மரம் இந்த இடத்துல வளர எத்தனை வருசம் எடுக்குமெண்டுறது உனக்கு தெரியுமாடா...?

போடா நீயும் நீ இந்த பேய் நாவை மரத்துல வைச்சிருக்கிற பாசமும்.. நீயெல்லாம் ஒரு மனிசன்...” சொல்லிவிட்டு அவனைத் தனியே விட்டு விட்டு பேயாறனின் பேரன் போய்விட்டான். அவன் காற்றில் அசைந்து சலசலத்த மரக்கிளையை அண்ணாந்து பார்த்தான். நன்றி மனிதா இந்த மரத்தில் பாசம் வைக்கக்கூட ஒரு மனிதம் எஞ்சியிருக்கின்றதே என்று தன்னிடம் அந்த மரம் சொல்வதாய் நினைத்துக்கொண்டான் அவன். அந்த மரத்தைப் பார்க்கும்போது கடைசி நிமிடத்தில் தான் நிரபராதி என்ற தீர்ப்புக் கிடைத்ததில் சந்தோஷப்படும் ஒரு தூக்குத்தண்டனை கைதியைப்போல இருந்தது அவனுக்கு.

அருகில் சென்று அதன் தடித்த அடிவேரில் ஓரிரு நிமிடம் குந்தியிருந்து விட்டு எழுந்து நடந்தவன் சில்லறை நானயப் பாணை கலகலப்பதுபோன்ற சத்தம் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான். காய்ந்த நாவைமர இலைகள் காற்றில் அசைந்து சத்தம் எழுப்பிக்கொண்டிருந்தது.

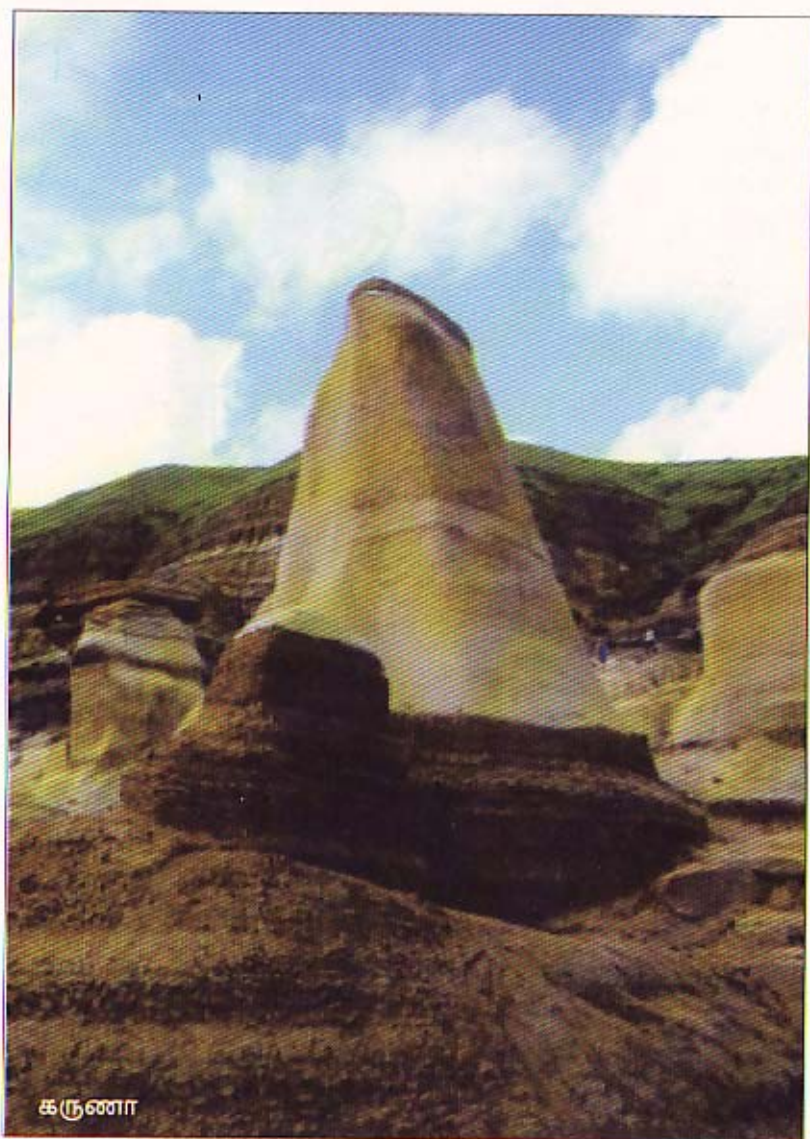
ஒருகாலத்தில் எங்கள் ஊரில் பேய் இருந்தது. அந்தப் பேய் இந்த நாவமரத்தில்தான் இருந்தது. இந்த மரத்தில் இருந்த பேய் இரவு நேரத்தில் வந்து... இப்போது பேய்க்கதை சொல்வதாயின் இப்படிச் சொல்லலாம் அல்லது இனிவரும் காலத்தில் இந்த நாவைமரம் அழிந்துபோனாலோ, அழிக்கப்பட்டாலோ எங்கள் ஊரில் ஒரு நாவைமரம் இருந்தது அதில் பேய் இருந்தது. அந்த பேய் இரவு நேரத்தில் வந்து... என்று இப்படியும் சொல்லலாம்.

எப்படியும் இந்த நாவைமரம் ஊருக்குள் இருக்கும் மட்டும் பேய்க்கதையும் இருக்கும், இருக்கவும் வேண்டும். பேய்க்கதை என்னமோ மூடநம்பிக்கைதான். இருக்கட்டுமே... சில மூடநம்பிக்கைகளும் பேய்க்கதைகளும் அதற்கான தடையங்களும்கூட இந்த அணு ஆயுதத் தொழிற்சாலை உலகுக்குள் பாதகாக்கப்படவேண்டிய புராதன பொக்கிஷங்கள்தான்.

தனக்குள்ளேயே நினைத்துக்கொண்டு நடந்துகொண்டிருந்தான் அவன்.□

கருணா

கருணா

வார்த்தைகள் கீறும் போதுதான்
வாழ்க்கை இடைவெளி வீட்டு நிற்பது
புரிகிறது
சிரிப்புகள் உதிர்ந்து
சத்தங்கள் நின்று
பக்கங்கள் மாறி நிற்கும் நேசங்கள்.
தனிமைக்குள் என் இருப்பு வாழ்ந்து கொள்ள
சுயநலங்கள் இனங்காணப்படும் என் அழகைகளும்
விசம்பல்களாக ஒலி இழந்து போக
சுவாலை வீட்டு எரியும் தனிமைக்குள்.
எரிந்து கொள்ளட்டும் வாழ்க்கை
உமிழும்
எண்ணை படிமங்களில் பற்றிக் கொள்ள

2 மேஜை மீது உட்கார்ந்திருந்தாள்
நீண்டு விரிந்த விரல்களும்
கனவுகள் நிறைந்த விழிகளும்
அவிழ்ந்து நெழிந்த கூந்தலில்
உயிர்த்திருந்தாள்.
அவன் கைகள் உரசிக் கொள்ள
உயிர்த்தது தீக்குச்சி தலை
நெருடல்கள் இல்லாமலே நெருங்கினான்
பரவசத்தோடு அவள் தலையில் பற்றிக் கொண்டது
ஆயுள் தேய்ந்த தீக்குச்சி
அங்குலங்கள் அகலமாகி வெளிச்சம் நிறைய
மௌனமான அலறல்களை மீறி
மிருகங்களின் சிரிப்பொலிகள்

கலையறிய கசங்கியவர்களிடம்
சிதைவதற்காக சிருஷ்டிக்கப்பட்டவள்
எரிந்து கொண்டிருந்தாள்.

3 கடும் பாறைகளின் உச்சங்களை
தொட்டு அழுகின்ற
மோக அலைகளும் அலறுகிறது
கரைகளின் கன்னங்களை
முத்தமிட்டுத் திரும்பும்
ஏமாற்ற அலைகளும் புரிந்து கொள்கிறது
நாதம் அறுந்து
அபஸ்வரம் பேசுகின்ற
தென்றலும் பாடுகிறது
இதோ! என் கண்ணீரை வாங்கி
கறுத்து நிற்கும்
மேகங்களும் மீண்டும் சொல்லிக் கொள்ளும்
அந்த மரணம் பற்றி.
அப்போ நீ புரிந்து கொள்வாய்
பிடுங்கி எறிந்து போன நரம்புகளை.

சுமதி ரூபன்

மெல்லிய குளிர் காற்று உள்ளங்காலில் வந்து குத்தியதால், உடல் புல்லரித்துப்போக சுருண்டுகொண்டாள் ஆர்த்தி. போர்வையை இழுத்துவிட்டுத் தன்னைச் சூடுபடுத்திக்கொள்ள ஏனோ அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை. இப்போதெல்லாம் வேலைநேரம்போக, மிகுதி நேரத்தில் இப்படித் தன்னைச் சுருட்டிக்கொள்வது அவளுக்குக் கொஞ்சம் வேதனையாகவே இருந்தது. இழப்பு இயற்கை. பிறந்தவர் ஒவ்வொருத்தரும் இறந்துதான் ஆகவேண்டும்... கேட்டுக் கேட்டு அலுத்துவிட்டது... நோயுற்றுக் கட்டிலில் படுத்து, இறந்துவிடுவார் என்ற எதிர்பார்ப்பைத் தந்துவிட்டு இறப்பவரின், மனம் தானே திடம் கொள்ளும். சரி திடீர் மரணம், படுத்தவர் காலையில் எழவில்லை... வேதனையானாலும் நல்ல சாவு என்று தேற்றிக்கொள்ளலாம்... ஆனால் யாரோ ஒருவர் செய்த தவறால் அவள் அப்பா செல்ல அப்பா ரோட்டோரம் சிதைந்துபோனது... ஆர்த்தியால் தாங்கமுடியவில்லை... மீண்டும் மீண்டும் “ஐயோ என்ற அப்பா அந்த நேரம் வேறு எங்காவது இருந்திருந்தால்... சிறிது தாமதித்துப் போயிருந்தால்... நல்லா வண்டி வைக்குது விடிய ஒருக்கா ‘வோக்’ போட்டு வாங்கோ” என்று நான் அவரைக் கடிந்து கொள்ளாமல் இருந்திருந்தால்... இல்லை எல்லாம் நடந்துவிட்டது... அப்பா வைப் பொட்டலமாகக் கட்டி எரித்தாகிவிட்டது... நினைவுகள் மோதி மோதித் தடுமாற... கத்தி அழுத காலம் போய் வீடு வந்ததும் கட்டிலில் சுருளத்தொடங்கிவிட்டாள்... அப்பா எங்களுக்காக எப்படியெல்லாம் கஷ்டப் பட்டார்... ஓடியோடி வேலை செய்து எங்கட எதிர்காலம் ஒன்றை மட்டுமே எண்ணி... ச்சீ ஒரு நிமிடத்தில் எல்லாம் போய்விட்டது... அப்பா என்னைத் தன் மகளாகவா நினைத்தார்... ஒரு நல்ல தோழியாக... எவ்வளவு அழகான உறவு எங்களுடையது... எண்ண எண்ண மனவலி உக்கிரமாக மீண்டும் அட்டைபோல சுருண்டாள் அவள்... ஆறு மாதங்கள் என்ன ஆறு வருடங்களா னாலும் அப்பாவின் இழப்பை என்னால் தாங்கமுடியாது! ஆர்த்தியின் வாய் புலம்பியது.

எனக்கே இப்படி இருந்தால்... அம்மாவின் நிலை... வீட்டின் மகாராணியைப் போல் வலம் வந்தவள் அவள். விதம் விதமான சேலைகள்... நகைகள்... அம்மா கேட்குமுன்பே வீட்டிற்கு வந்துவிடும்... மகாலக்ஷ்மிபோல் அதை யெல்லாம் அணிந்துகொண்டு அப்பாவுடன் காரிலேறிப் போகும்போது எவ்வளவு அழகாக இருப்பாள்... எத்தனைபேர் கண்பட்டதோ...? எல்லாம் போய்விட்டது... அப்பாவின் இழப்புத் தாங்காமல் அம்மாவும் அறையினுள் அடைந்துகொண்டுவிட்டாள்... கலகலப்பாக இருந்த வீடு அதீத அமைதியாகி சிறிது பயத்தை அவளுக்குத் தந்தது. வேலை, இடமாற்றம் என்று அண்ணா வும் போய்விட்டாள்... காலை முதல் மாலைவரை வேலையுடன் என் பொழுதும் போய்விடும்... அம்மா பாவம் தனியாப் பேச்சுத் துணைக்குக்கூட ஒருத்தரும் இல்லாமல்... ஆர்த்திக்குக் கொஞ்சம் குற்ற உணர்வாக இருந்தது... அம்மாவிடம் மனம்விட்டுப் பேசி எவ்வளவு நாட்களாகிவிட்டன. பேசியதாக நினைவிலும் இல்லை... நேரத்தைப் பார்த்தாள். இரவு பத்து மணி... அம்மா படுத்திருப்பாளோ? எட்டி அறையைப் பார்த்தாள். வெளிச்சமாக இருந்தது... இல்லை அம்மா படுக்கவில்லை... சிறிது நேரம் அவளுடன் கதைத்தாலாவது மனம் ஆறுதல் கொள்ளும்.

கதவைத் தட்டிவிட்டு மெல்லத் திறந்தாள்... கட்டிலில் அவள் அம்மா

நெஞ்சிற்குத் தலையணை வைத்துக் குப்புறப்படுத்துக் காலாட்டியபடியே எதையோ படித்துக்கொண்டிருந்தாள்... ஆர்த்தியைக் கண்டதும் “என்னடா நித்திரை வரேல்லையே” என்றாள்... குப்புறப்படுத்து அப்பாவின் மறைவை நினைத்து அழுதழுது கண் சிவந்து இருப்பாள் என்று எண்ணி வந்த ஆர்த்திக்கு, அம்மாவை இப்படிப் பார்க்க வியப்பாக இருந்தது... அம்மாவை அதிகம் சேலையில்லாதன் அவளுக்குத் தெரியும். மெல்லிய நீல நிறத்தில் நைட்டி அணிந்து... கறுத்த, சுருள் மயிர் முகத்தில் பரவிக்கிடக்க அம்மா தேவதைபோல் இருப்பதாக அவளுக்குப் பட்டது... அம்மாவின் கேள்வி இப்போது நினைவிற்கு வர, “இல்லை” என்பதாய்த் தலையாட்டிவிட்டு அருகில் வந்து இருந்தாள்... மகளின் தலையை வருடிக்கொடுத்துவிட்டபடியே “ஏனடா இப்பெல்லாம் நீ ஒழுங்காச் சாப்பிடுறேலை... ரீவிசுடப் பாக்கி ரேல்லை... வேலையால வீட்டை வந்தா ருமுக்க அடைஞ்சுகிடக்கிறாய்... எழுந்து இருந்து ஆர்த்தியை அணைத்துக்கொண்டாள்... “நீயும் அப்பாவும் எவ்வளவு க்ளோசா இருந்தனீங்கள் எண்டு எனக்குத் தெரியும்... அவர் இல்லாதது உன்னை நல்லாப் பாதிச்சிட்டுது...” “அப்பாவும் நீயும் எவ்வளவு க்ளோசா இருந்தனீங்கள் எண்டு எனக்குத் தெரியும்” என்று அம்மா கூற, அந்த வரிகள் ஆர்த்திக்கு என்னவோ செய்தது... அம்மா மறைமுகமாக எதைக் கூறுகிறாள்... அப்பாவுடன் மட்டும்தான் நான் க்ளோசாக இருந்தேன் என்பதைத்தானே... அப்பாவும் அவளும் படிப்பு, ஸ்போட்ஸ், பொலிடிக்ஸ், ஹொலிவுட் என்று எத்தனையோ விஷயங்கள்பற்றி மணிக்கணக்காக அலசும்போது, அம்மாவை, இவளுக்கு என்ன தெரியப்போகிறது என்ற பாணியில் விலக்கிவிட்டது... இல்லை அம்மாவே விலக்கிக்கொண்டிருக்கலாம்... அவளுக்குப் பிடிக்காத ரொபிக்ஸ் அவையாக இருந்திருக்கலாம்... ஆனால் அம்மாவுக்கு என்ன பிடிக்கும் என்று ஒருபோதும் நானோ அப்பாவோ கேட்டறிய முயலவில்லை... சீலை, நகை, தமிழ் சினிமா போதும் என்ற சாதாரண மனுஷிக்குள் இலகுவாக அம்மாவை நாமாகவே பொருத்தி ஒதுக்கிவிட்டோம்..

ஆர்த்தி நிமிர்ந்து அம்மா முகம் பார்த்தாள்... அவளின் முகத்தில் ஒருவித பூரிப்பு, உயிர்ப்பு புகுந்துகொண்டதுபோல்பட்டது அவளுக்கு... அம்மாவின் கையிலிருந்த புத்தகத்தை வாங்கிப் புரட்டினாள்... புலம்பெயர்ந்த எழுத்தாளர்களின் புதுக்கவிதைத் தொகுப்பு அது... இரண்டு வரிகளை படித்துப்பார்த்த ஆர்த்திக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை... ஆனால் கனமான வரிகள் அவை என்பது மட்டும் அவளுக்குப் புரிந்தது... மீண்டும் வியப்போடு அம்மா முகம் நோக்க “என்னடா அப்பிடிப் பாக்கிறாய்?” அம்மா கேட்டாள்... “இல்லையம்மா உங்களுக்குக் கவிதை பிடிக்குமா, அதுவும் புதுக்கவிதை?” அம்மா தலை குனிந்தாள்; முகம் சோபை இழந்தது... மௌனமானாள்... ஒரு நொடியில் தலையசைத்துத் தன்னைச் சீர்செய்து புன்னகையை வரவழைத்தவள்... “பிடிக்கும்... நல்லாப் பிடிக்கும்... படிக்கமட்டுமில்லை எழுதவும் பிடிக்கும்...” ஆர்த்தி வியப்போடு அம்மாவைப் பார்த்தாள்... “பொறுங்கோ வாறன்.” எழுந்து சென்று எங்கோ கிண்டிக் கிளறி சிறிதாக ஒரு புத்தகம் எடுத்து நீட்டினாள்... ஆர்த்தி வாங்கிப் பார்த்தாள்... இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்பு யாழ்ப்பாணத்தில் வெளியிடப்பட்ட கவிதைத் தொகுப்பு... பின்மட்டையில் இரட்டைப் பின்னலுடன் புன்னகைத்த அம்மாவின் முகம்... ஆர்த்திக்கு கறுப்பு வெள்ளைப் படத்தில் தன்னைப் பார்ப்பது

“அம்மா” ஆர்த்தியின் குரல் எழாத குரல் அனுங்கியது... “அதெல்லாம் ஒரு காலம்...” அம்மா பெருமூச்சோடு சொன்னாள்... “அப்ப பிறகு ஏன்மா எழுதிறதை விட்டனீங்கள்...” ஆர்த்தியின் குரலில் அதற்கான பதிலின் புரிதல் தெரிந்தது... “விட வேண்டிய கட்டாயம்... பிடிக்குதோ இல்லையோ கலியாணம் எண்டு வந்திட்டால் எல்லாத் தமிழ்ப் பொம்பிளைகளுக்கும் பிடித்திருக்கும் சாபம் இது...” கோபத்தினால் அம்மாவின் குரல் உயர்ந்து அடங்கியது. “அம்மா!” அதற்குமேல் ஆர்த்தியால் ஒன்றும் கூறமுடிய வில்லை... எவ்வளவு சாதாரணமாக என்னுடைய அம்மாவை நான் எடை போட்டுவிட்டேன்... புலம்பெயர்ந்துவிட்டதால் என் தனித்தன்மையை நிலை நாட்டும் சுதந்திரம் எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது... ஆனால் அம்மா போன் றோருக்கு...

அம்மா சிறிது நேரம் எதையோ சிந்தித்தபடி நடக்கத் தொடங்கினாள்... ஆர்த்தி மௌனமாக அவளையே பார்த்தபடியிருந்தாள்... என் அம்மா மற்றப் பெண்களைப் போலல்லாமல் சிந்திக்கத் தெரிந்தவள்... அவளிடம் தனித்தன்மை இருக்கிறது... எம் நாட்டில் பிறந்து திருமணம் எனும்... பந் தத்திற்குள் அகப்பட்டு, தனித்தன்மை இழந்த பெண்கள் எத்தனை எத் தனை... இங்கே ஆண்களைக் குறை கூறுவதா? இல்லை பெண்கள் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என எதிர்பார்க்கும் எம் சமூகத்தைக் குறை கூறுவதா? ஆர்த்திக்குப் புரியவில்லை... ஆனால் ஒன்றில் மட்டும் அவள் உறுதியுடன் இருந்தாள்... அம்மாவை நான் புரிந்துகொள்ள வேண் டும்.. அவளுடன் அதிக நேரம் செலவிட வேண்டும்.. இனிமேல் அவள் என் தோழி...

ஆர்த்தியின் அருகில் வந்து இருந்து, அவள் கைகளைப் பற்றினாள் அம்மா... “ஆர்த்திக் கண்ணா உன்னோட நான் கொஞ்சம் மனம்விட்டுக் கதைக்க வேணும்... என்னை நீ புரிஞ்சுகொள்ளுவாய் எண்ட நம்பிக்கை எனக்கிருக்கு... இப்ப கொஞ்ச நாளா யோசிச்ச யோசிச்ச எடுத்த முடிவிது...” அம்மா புதிர்போட ஆர்த்தியின் தொண்டையை எதுவோ அடைத்தது... அழவேண்டும்போல் துக்கம் எழுந்தது... இவ்வளவு நாளும் அம்மா என்று நான் எண்ணியிருந்த மனுஷி வேறு... இன்று நான் காணும் மனுஷி வேறு... திறமை, தனித்தன்மை, தன்னம்பிக்கை எல்லாம் கொண்ட பெரு மைப்படக்கூடிய அம்மா என்னம்மா... இவள் சேலைக்கும் நகைக்கும் ஏங் கும் சாதாரண பெண்ணல்ல... “என்னம்மா... சொல்லுங்கோ... ஆர்த்தியின் குரலில் ஆதரவு தெரிந்தது... “இல்லை இருபத்தைந்து வருஷத்துக்கு முன்னம் நான் தொலைத்த வாழ்க்கையைத் தொடரலாம் எண்டு நினைக் கிறன்... எங்கட சமூகம்பற்றி உனக்குத் தெரியும்... எனக்கு அதுபற்றிக் கவலையில்லை... ஆனால் என்ர முடிவு உன்னைப் பாதிக்குமெண்டால்... நான் யோசிக்க வேண்டியிருக்கு...” அம்மா குரல் தடுமாற ஆர்த்தி அவள் முகம் ஏந்தினாள்... “அம்மா நானொண்டும் சின்னப் பிள்ளை இல்லை... உலகம் தெரிந்த... மற்றவர்களின்ர உணர்வை மதிக்கத் தெரிந்த... உங்கட மகளம்மா நான்... ஏதோ சிலகாலம் எங்களுக்க இடைவெளி வந்திட்டுது...” சிறிது நிறுத்தியவள்... “அம்மா உங்களிட்ட ஒண்டு கேட்டால் கோவிக்க மாட்டீங்கனா?” என்றாள். “கேளடா கேள்... இப்பிடி மனம்விட்டுக் கதைச்சு

எத்தனை வருஷமாச்சு... உன்ர சந்தேகங்கள் தீருமட்டும் இண்டைக்கு நாங்கள் மனம்விட்டுக் கதைக்கலாம்...” மகளை அணைத்துக்கொண்டாள் அவள்.

சிறிது மௌனத்திற்குப் பின்னர், “இல்லை நீங்கள் அப்பாவோட சந்தோ ஷமா இருக்கேல்லையாம்மா?” ஆர்த்தியின் முகத்தில் வேதனை தெரிந்தது. “என்னைக் காயப்படுத்தக் கூடாதெண்டு தயவுசெய்து பொய் மட்டும் சொல்லிப் போடாதேங்கோ... ப்ளீஸ் பீ ஒபிண் வித் மீ அம்மா.” மன்றாடுவது போலொலித்தது அவள் குரல். ஒரு நீண்ட பெருமூச்சை இழுத்துவிட்ட அம்மா ஆர்த்தியை ஆழமாகப் பார்த்தாள்... மகளுக்குச் சந்தேகம் வந்து விட்டது... அப்பா, அப்பா என்று எப்போதும் அவரோடு ஒட்டிக்கொண்டவள் மனதில், தான் எதையாவது கூறிக் குழப்பத்தை ஏற்படுத்தி விடுவேனோ என்ற தயக்கம் அவளுக்குள் எழுந்தது... இறந்தவரை விமர்சிப்பது மனிதத் தன்மை இல்லை... ஆர்த்திக்கு அவர் ஒரு நல்ல அப்பா... அம்மாவின் மௌனம் ஆர்த்திக்குப் புரிந்தது... “அம்மா, அப்பாமேல நான் வைச்சிருக்கிற பாசம், மரியாதை, பக்தி, இது ஒண்டும் உங்களோட நான் இப்ப கதைக்கிற தால குறைஞ்சிடாது... உங்களைப்பற்றி நான் புரிஞ்சுகொள்ள ஆசைப்படு றன். அதுதான் கேட்டனான்... விருப்பமில்லாட்டி சொல்ல வேண்டாம்...” ஆர்த்தி அரைகுறையாக எதையோ புரிந்துவைத்திருக்கிறாள்... இவளை நான் தெளிவுபடுத்தவேண்டும். இது என் கடமை... அவலமாக இறந்துவிட்ட அவள் அப்பாவை அவள் ஒருபோதும் வெறுக்கக்கூடாது “ஆர்த்தியம்மா... உன்ர அப்பாவோட நான் சந்தோஷமா இருந்தேனா எண்டு கேட்டால்... ஓம், இல்லை எண்டு மொட்டையா சொல்லிவிட ஏலாது... ஒரு பொம்பிளை எதையெல்லாம் எதிர்பாப்பாளோ, அதெல்லாம் தேவைக்கும்மேலா கிடைச்ச தெண்டே சொல்லுவன்... கை நீட்டி அடிச்சதில்லை, குரல் உயத்திக் கதைச்சதில்லை... வேறு பொம்பிளைத் தொடர்புமில்லை... எல்லாத்துக்கும் மேலால குடும்பம் எண்டா உயிரா இருந்தார்... ஆனால்...” அம்மா நிறுத்திக் கொண்டாள்... “என்னம்மா” என்ற ஆர்த்தி... “எங்கட சமுதாயம் ஒரு பொம்பிளை எப்படியெல்லாம் இருக்கவேணும் எண்டு அப்பா எதிர்பாக்க, நீங்களும் மௌனமா அதை ஏற்றுக்கொண்டு சந்தோஷமா இருந்துதுபோல இவ்வளவு காலமும் நடிச்சீங்கள் என்னம்மா?” மகளின் தெளிவு அவளைத் தடுமாற வைத்தது... ஓம் என்பதாய் தலை அசைத்தவள் “உன்ர அப்பாவில பிழை இல்லையம்மா... எங்கட சமூகம் அப்பிடி, அவர் வளக்கப்பட்ட முறை அப்பிடி, நான் சிந்திக்கத் தெரிந்தவளாய் போனன் பார், அதுதான் பெரிய பிழை... இப்பிடி ஒரு புருஷன் கிடைக்க எல்லாரும் தவம் கிடக்கேக்க நான் மட்டும் அருமை தெரியாமல் தவிக்கிறன் அதுதானம்மா பிழை... யாராவது கேட்டால் உனக்கு இதைவிட என்னடி வேணும் என்று அடிக்க வருவின்... புருஷனுக்காக சீலை கட்டி... புருசனுக்காக நகை போட்டு அவருக்காகச் சாப்பிட்டு... அவருக்காச் சிரிச்சு... அழுது... என்னை நான் தொலைச்ச எத்தனை வருஷமாச்சு எண்டு தவிக்கிறன் பார், அதுதான் பிழை.” அம்மா விம்மினாள். அவள் விம்மல் சிறுக்கச் சிறுக்கப் பெருத்து குரல் உயர அழுகையாக மாறியது.. அப்பா இறந்த அன்று இவள் இப் படி அழுதாளா தெரியவில்லை.. ஆனால் இப்போது அழுகின்றாள்... தனக் காக அழுகின்றாள்... தான் தொலைத்த வாழ்வுக்காக அழுகின்றாள். பத்

துப் பொருத்தம் பார்க்கும் எம்மினம், மனப் பொருத்தம் பார்க்க மறந்ததை நினைத்து அழுகிறாள்... அழட்டும், வாய்விட்டு அழட்டும். ஆனால் இதுதான் இவள் அழும் கடைசி நாளாக இருக்கவேணும்... அப்பாவின் இறப்பு இவளுக்கு இழப்பல்ல; இவளைப் புதிதாக்கி இருக்கிறது... இழந்த சுதந்திரம் மீண்டும் கிடைத்திருக்கிறது... எனக்கு அப்பாவின் இறப்பு இழப்புத்தான்... கவலைதான்...

ஆனால் அம்மாவைப் பொறுத்தவரை இது சந்தோஷமே... இதை நான் கொச்சைப்படுத்தக்கூடாது... மற்றவர்களையும் கொச்சைப்படுத்தவிடக்கூடாது... அம்மாவை, அவள் உணர்வை, நான் புரிந்துகொள்ளவேணும்... அப்பாவின் இறப்பு, அம்மாவை எனக்குப் பெற்றுத்தந்திருக்கிறது... அப்பாவிற்கு முன்னால் அம்மா இறந்துபோயிருப்பின் இந்தப் புரிதல் நிகழாமலே போயிருக்கும்... அம்மாவின் திறமை அறியப்படாமலே போயிருக்கும்...

இனிமேல் அம்மா அழக்கூடாது... என் செல்ல அம்மா அழக்கூடாது... நான் அவளை அழவிடமாட்டேன்... இனிமேல் நான் அவளிற்குத் தோழி... முதலில் புலம்பெயர்ந்த இலக்கிய எழுத்தாளர்களைக் கண்டுபிடிக்கவேண்டும்... அம்மாவை அவர்களுக்கு அறிமுகம் செய்துவைக்கவேண்டும்... அம்மாவை மீண்டும் எழுதவைக்கவேண்டும்... இனிமேலும் அம்மா வீட்டில் அடைந்துகிடக்கக்கூடாது... இவ்வளவு காலமும் அம்மாவின் நண்பிகள் என்று இருந்தவர்கள் எல்லாம் அப்பாவின் நண்பர்களின் மனைவிமார்களே... சீலை, நகை எண்ணி, எண்ணிப் பெருமைப்படும் கூட்டம்... இனிமேல் அவர்கள் அம்மாவுக்கு வேண்டாம்... அம்மாவின் அலைவரிசையில் நண்பர்கள் அவளுக்குத் தேவை... தேடிப்பிடிப்பேன்... அம்மாவை புது மனுஷியாக்குவேன்... ஆர்த்தியின் மனதிலிருந்த பெரிய பாரம் குறைந்துவிட... அம்மா என்ற செல்ல அம்மா.. என்ற நல்ல சிநேகிதி... முணுமுணுத்தபடியே... ஆர்த்தி அம்மாவை அணைக்க, அவள் மகள் மடியில் சுருணுக்கொண்டாள்... □

கே.கே.ராஜா

யோ காசன பயிற்சியாளர் ஆழ்நிலைத்தியானம் செய்வதற்காய் கற்பனைக் காட்சியொன்றை மனதுள் விரிக்கும்படி...

என்னுள் பொதிந்துள்ள இரகசியங்களைக் காட்டுகிறேன்... வா... வா... என்பதாய் பச்சை அழகுக்களைப் பரப்பியவாறு அழைக்கிறது காடு. பறவைகளின் கலவையான ஒலிகள். விலங்குகளின் விசித்திர உறுமல்கள். கசங்கும் இலைகள். மலரும் பூக்கள். கனியும் பழங்கள். வாசனைகள்.

'சாள'வென ஓடும் நீர். மர்மங்களை மறைத்துவைத்துக் கூப்பிட்ட தண்ணீருற்றுக் காடு.

"ஓடிப்போய்ச் சவர்க்காரம் ஒண்டு வாங்கி வாங்கோ பிள்ளையள்..." சில்லறையைக் கையில் தந்த அம்மா.

அர்த்தபுஷ்பியுடன் பார்வைப் பரிமாற்றம் தங்கையும் நானும்.

சட்டை மாற்றி, தலைசீவி, நிழலாய் அவள் தொடர...

ஒழுங்கை சுத்திப்போனால் 'ப' வடிவெடுக்கவேண்டிவரும். 'ட' வடிவில் குறுக்குப் பாதை எடுக்க ஆச்சி வளவுதான் சரி. வேலிப்பொட்டுக்குள் கள்வர்கள்போல புகுந்து...

நிறையக் கற்பனைகளை வளர்த்துவிடும் ஆச்சியின் மா வளவு.

பென்னம்பெரிய வளவுக்குள் சின்னக்குடிக்குள் ஆச்சி தனியாய் நாயுடன்.

கால்களுக்குள் மாச்சருகு மிதிபடும் ஓசை, நிசபத்தினுள் ஏற்படுத்தும் பீதி உணர்வு. மறைக்கும் முயற்சியாய் ஆச்சியின் பூர்வீகம்பற்றி அடிக்குரலில் ஓர் அலசல்.

"ஆச்சி ஏன் தனிய இருக்கிறா?"

"கலியாணம் கட்டியிருப்பாவோ?"

"அப்ப அப்பு எங்கை?"

"செத்துப்போனாரோ... இல்லை... ஆச்சியை விட்டுட்டுப் போட்டாரோ...?"

"பிள்ளையள்..."

"கலியாணம் கட்டியிராட்டி... பிள்ளையள் எப்பிடி...?"

"பாவம் ஆச்சி..."

அண்டைக்குக்கூட புடையன் பாம்பு கடிச்சதெண்டு அம்மாட்டைத்தானே வந்தா....

அண்டைக்குத்தானே ரத்தோட்டம் எண்டால் என்னவெண்டு அம்மா சொல்லித்தந்தா.

கடிவாய்க்கு மேலாலை கட்டுப் போடாட்டி... விஷ ரத்தம் உடம்புக்கை போய் ஆச்சி செத்திருப்பா.

அம்மாவுக்கு எல்லாமே தெரியும்.

எங்களைத்தான் நெடுகலும் பேசிக்கொண்டு... அங்கை போகாதை... இங்கை போகாதை... வளருற பிள்ளையள்... பொம்பளைப் பிள்ளையள்... அப்பா எவ்வளவு நல்லவர்... பேசவே மாட்டார்...

ஆச்சி மறந்து அம்மா, அப்பா அலசல் தொடங்க பாதிவளவு கடந்து விட்ட தெம்பு.

இனி ஓடிப்போயிடலாம்.

ஓட்டமாய் ஓடி மீதிவளவு கடந்து, படலை திறந்து கொழுக்கிமாட்ட, ஆச்சியின் நாய் குலைத்து வருமோசை.

வெற்றிப் பெருமிதத்துடன் ஒழுங்கை மணலில் கால் புதைய...

வெள்ளைக் குருமணல், 'ட்ரக்ரர்' போன 'டயர்' அடையாளங்களைப் பதித்தவாறு...

சமாந்தரமாய் இரு பக்க சக்கரங்கள்மீதும் இருவரும் நடை தொடங்கி... புஷ்பம் வீடு கூப்பிடு தூரம்...

மெதுநடையாய் ஆரம்பித்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் விரைவாகி, பின் ஓட்டமாகி, யார் முதலில் புஷ்பம் வீட்டுக் கடப்பை அடைவது எனும் போட்டியாகி...

வென்றவர் வேலிக்கடப்பில் ஏறி உட்கார்ந்திருக்க, தோற்றவர் முஞ்சை நீட்டியபடி...

காட்டுமரங்கள் குறுக்கே போடப்பட்டு, வாகனங்கள் போக மட்டுமே திறக்கப்படும் கடப்பு பிள்ளைகள் ஏறி விளையாட விரும்பப்படும் இடமாகி...

கோபம் மறந்து, புஷ்பம் மறந்து, சவர்க்காரம் மறந்து, ஏறி, இறங்கி, தலைகீழாய்த் தொங்கி, நேரம்போவது தெரியாமல்...

"வாத்தியார் பிள்ளையள் வந்திருக்கினம்..."

புஷ்பத்தின் தகப்பன் குரலில் திடுக்கிட்டு, உட்செல்ல...

"வாங்கோ பிள்ளையள்... என்ன புஷ்பத்திட்டையே.... பிள்ளை வெளி யாலை போட்டுது... இப்ப வந்திருவாள்... இருங்கோ..."

பலமான உபசரிப்பு.

"முலைக்கடைக்குப் போறம்... அதுதான் புஷ்பத்தையும்..."

புஷ்பத்தின் வருகையைவிட, அந்த வீட்டில் புதினம்பார்க்க நிறைய... மாலில் உள்ள திண்ணையில், பூனைக்குட்டிகளாய் இருவரும் அமர்ந்து...

வன்னி வீடுகளுக்கே உரித்தான வரவேற்பறை அந்தஸ்தைக்கொண்ட 'மால்'.

எதிரே குசினி... சற்றுத் தள்ளிக் கொம்பறை...

பெரிய வளவு. தூரத்தில் மாட்டுக்கொட்டில். வேப்பமரங்கள். மாமரங்கள். வேப்பமரத்தில் தொங்கும் ஊஞ்சல்.

தினம் தினம் வந்தாலும் அலுக்காத காட்சிகள்.

மாலின் அரைத்திண்ணை கதிரையாக...

எத்தனைபேரும் அமரலாம்.

வளைப்பிரதேசத்திலிருந்து தொங்கும் படங்கள்...

வீட்டு அங்கத்தவர் ரசனைக்கேற்ப சாமிப்படங்கள், அரசியல்வாதிகள் படங்கள், சினிமாக்காரர் படங்கள், சிந்தனா வாதிகள் படங்கள். இவர்கள் குடும்பம் எப்போதாவது 'ரவுனு'க்குப் போயிருந்த போது எடுக்கப்பட்ட குடும்பப்படம்.

சிவப்பு, பச்சை, மஞ்சள் என்று கரும் நிறங்களில் ஜிகினாத்துகள்களுடன்...

எத்தனை தடவை பார்த்தாலும் இன்னும் இன்னும் பார்க்கத் தூண்டும் புஷ்பம் வீட்டுப் படங்கள்.

ஒரு மூலையில் கம்பியில் ஆணி அடிக்கப்பட்டு மாட்டப்பட்டிருக்கும் கண்ணாடி கீழ்நோக்கிப் பார்த்தவாறு எங்க ளையும் காட்டியபடி... கண்ணாடியின் கீழே உள்ள தட்டில் சீப்பு, பவுடர், எண்ணைச் சீசா, குங்குமம், பொட்டுச்சி ரட்டை... வீட்டில் மைனர்த்தனமாய் வயசுப் பையன் இருந்தால் 'குட்டிக்கூரா பவுடர்', 'சென்ட்' மேலதிக மாய்...

புஷ்பத்தின் அண்ணன் வரதன் மாமா வீட்டில் நின்றால் குளித்துவிட்டு வந்து தலைசீவி, பவுடர் போட்டு, செண்டும் அடிப்பார்.

அவர் கடந்து செல்லும்போது, அந்த 'ஆண்வாசனை' மனதுள் இரகசியக் கிளர்ச்சியை ஏற்படுத்த, தங்கையிடம் பகிரமுடியாமல் கள்ளத்தனமாய் ஓர் உணர்வு.

அப்பாவின் சினேகிதனான வரதன் மாமா, அப்பா எங்கே என்றோ, அம்மா சுகமா என்றோ சம்பிரதாயமாக ஒரு கேள்வியைக் கேட்டு வைப்பார். ஏதோ கேட்கிறார், நாங்களும் ஏதாவது சொல்ல வேண்டுமே என்பதாய் வாயில் வந்த ஒரு பதிலை யந்திரத்தனமாக உதிர்க்க...

எப்போதும், எங்கோ புறப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் வரதன் மாமா போய்விட...

இனிக் கேள்விகள் இல்லை என்பதில் நிம்மதியாகி...

மாலுக்கு வெளியே, மரக்கட்டிலில் புஷ்பத்தின் தாத்தா இடையிடையே இருமிக்கொண்டும் நிம்மதியாய் உறங்கிக்கொண்டும்... வேப்பம் காற்று இடையிடையே வந்து தழுவ...

தாத்தாவின் முகத்தில் புன்னகை அவிழும். காற்றை முகத்தில் வாங்கும் முனைப்பில் எங்கள் முகமும் காற்று வரும் திசைநோக்கி... இருள் மண்டிக்கிடக்கும் குசினிக்குள் கைவிளக்கின் மெல்லிய வெளிச்சத்தில் புஷ்பத்தின் அம்மாவும் அக்காவும் நிழல்களாய்...

இருவரில் ஒருவர் வெளியே வரும்போதெல்லாம் கையில் ஏதாவது ஒன்று எங்களுக்கு உண்பதற்காய் சுட்ட சோளம், வறுத்த கசுக்கொட்டை, பலாச்சுளைகள், மாம்பழத்துண்டுகள்; அன்னமுன்னாப்பழம், விலிம்பிலிக் காய்....

அந்தந்தக் காலத்தில் கிடைப்பவற்றைப் பொறுத்து குடிப்பதற்கு மேர்த் தண்ணியோ, ஊறுகாய்த்தண்ணியோ, எங்களுக்கு மிகவும் பிடித்த ஆட்டுப் பால் தேத்தண்ணியோ...

புஷ்பம் வந்துவிட்ட பின்னரும் எழும்ப மனமின்றி, எல்லாவற்றையும் ஒரு கைபார்த்து கையலம்பி... போட்டுவாறம் சொல்லி... புறப்பட்டு...

பெரிய வளவொன்று தாண்டி பூமணி வீடு; புஷ்பத்தின் மச்சாள். புஷ்பத் தின் வீட்டிற்கு நேர் எதிரிடையான சூழ்நிலை. எப்போதுமே மௌனத்தில் உறைந்து கிடக்கும் வீடு.

அம்மா, அப்பா, பூமணி, தங்கை.

ஆண்வாரிசு பெறமுடியாமல், வாழ்க்கையிடம் தோற்றுப்போனதாய், சோகம் முடிய முகத்துடனான அம்மா. ஆண்மை நிரூபிக்கப்பட வாய்ப் பில்லாந் போனதில் பிறர் முகம் பார்க்கக் கூசி, குனிந்த தலையுடன் சிந்தனையில் முழுகிக் கிடக்குமாப்போல தோற்றம் காட்டும் அப்பா.

பாவப்பட்ட பிறப்புகள்போல வயதுக்குரிய இயல்பான உணர்வுகளை வெளிப்படுத்த முடியாது இளமையில் முதுமை சுமத்தப்பட்ட குழந்தைகள்.

படிப்பில் என்னுடன் போட்டி போடுகின்ற, வாத்தியார் பிள்ளைகள் என்று அலட்டிக்கொள்ளாத, சுயகௌரவம்கொண்ட பூமணியை எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும்.

தன்னுடன் வர முனையும் தங்கையைக் கடத்திவிட்டு பூமணி வர, இரகசியப் பிரதேசம் நோக்கி எங்கள் ஓட்டம்.

வன்னியில் பிறந்து வளர்ந்த, காடுபுற்றிய ஒவ்வொரு தகவலையும் தெரிந்தவைத்துள்ள காட்டின் செல்லக் குழந்தைகளாய் அவர்கள்.

எங்கள் ஆதர்ஸ் புருஷர்கள் பறவைகள்பற்றி, விலங்குகள்பற்றி, மரம்,

செடி, கொடிகள்பற்றி நிறைய நிறைய சொல்லித்தருவார்கள். பாம்பு வந்தால் வளைந்தோடுவது பற்றியும், குரங்கு கூட்டமாக வந்தால் நடந்து கொள்ளும்விதம் பற்றியும் பழக்காலங்களில் மரங்களைக் கண்டுபிடிப்பது பற்றியும் சொல்லியபின், கண்ணைத் தோண்டும் கரடி வந்தால் என்பதுபற்றி மட்டும் விடை தெரியாமல்... நல்லவேளை... கரடிகள் ஒருபோதும் வந்ததில் லையாம்.

பாலைப்பழ வாசனை முகர்ந்து அவர்கள் ஓட, பின்னால் நாங்கள்.

மஞ்சள் முத்துக்களாய் தரையெங்கும் சிதறிக்கிடக்கும் பழங்கள்.

கரடி, பாம்பு, குரங்கு எல்லாம் மறந்து போக... வெளிக்கிட்ட இடத்து சட்டை... அம்மாவிடம் கிடைக்கப்போகும் அடி....

யோசிக்காது... லாவகமாக சட்டை மடித்து சேகரிக்கப்படும் பழங்கள்...

புஷ்பம் மரத்தில் ஏறி உலுப்புதலும் உண்டு. சட்டை நிரம்ப, சாவதானமாக மரத்தடியில் அமர்ந்து, அமிர்தமாய் அது உள்ளிறங்க...

அளவுக்கு மிஞ்சியபின் நஞ்சாக...

பூக்கள் பக்கம் பார்வை போகும்.

தம்பி தங்கைகளுக்காய் எஞ்சியுள்ள பழங்கள் சட்டைக்குள் கனத்தபடியிருக்க ஒற்றைக்கையால் சட்டை நுனி பற்றி... மறுகை மொட்டுக்காய் பிடுங்கி... நெற்றி யில் அடித்து... உள்ளிருந்த பசுங்காய் கழற்றி... விரல்களால் மெதுமெதுவாய்... பிசைந்து... மென்மை ரசித்து... அலுத்துப்போக...

மென்கத்தரி வர்ணத்தில், கடும் கத்தரிக் கோடுகள்கொண்ட ஊதாப்பு, கசக்கிவிட்டு ஊத, குட்டி பலூனாய் விரியும். பளபளத்து விரியும் காசில்லாத பலூன்களை நெற்றியில் அடித்து உடைத்து, நேரம் போவது தெரியாமல்... பொழுதுபோக... அதீத இனிப்பால், காரம் வேண்டி நிற்கும் நாக்கு பசியை நினைவுபடுத்த... அம்மா... சவர்க்காரம்... சட்டை... பாலைப்பழக்கறை...

படிப்படியாய் ஞாபகம் வரும்.

மரத்தடியில் போட்ட சில்லறை பொறுக்கி... அவசர அவசரமாய் மூலைக் கடை சென்று... பூமணி, புஷ்பம் தங்கள் வீடுகளுக்குப் போக... குற்ற உணர்வுடன் பதுங்கிப் பதுங்கி வீடு வந்து...

“சவர்க்காரம் வாங்க இவ்வளவு நேரமா...?”

“அதென்ன சட்டைக்குள்...?”

ஆவேசத்துடன் அடிக்க வரும் அம்மா... “ஏதோ பிள்ளையள் போன இடத்திலை விளையாடிப்போட்டு... தம்பி தங்கைச்சியளை நினைத்து பாலைப்பழம் கொண்டுவந்திருக்குதுகள்... அதுகளை...”

காப்பாற்றும் அப்பா கடவுளாகி...

“பொம்பிளைப்பிள்ளையள் காடெல்லாம் திரிஞ்சுபோட்டு வருகுதுகள், பிள்ளைபிழிகாரன் கொண்டுபோனால் தெரியும்...”

பிள்ளைபிழிகாரன் எப்பிடியிருப்பான்...?

எங்கள் கற்பனை உலகம் இன்னும் கொஞ்சம் விரிவடையும். பிள்ளைபிழிகாரன் இல்லாத வன்னி, கற்பனையை மட்டுமே வளர்க்க வழிசெய்யும்.

பள்ளி விடுமுறையின் ஆரம்பம்.

அடுத்த பிரசவத்திற்காய், சின்னத்தம்பி தங்கைகளுடன் அம்மா யாழ்ப்பாணம் பயணம்.

அப்பாவுடனான எங்கள் சுதந்திரமான நாட்கள். காலையில் நித்திரையில் எழும்ப முன்னரே வந்துவிடும் காலைப் பலகாரம்.

தோசை, இடியப்பம், அப்பம் ஏதாவது ஒன்று. ருசியான சம்பல், சாம்பார், சொதியுடன்.

மூடல் பெட்டிக்குள் கிடக்கும் உணவைச் சாப்பிட்டு முடித்தபின்...

வரிசையாய் நிறுத்தி குளிக்க வார்த்து, எண்ணை பூசி, படியத் தலைவாரி விடும் அப்பா... தோய்த்து வைத்திருக்கும் சட்டைகளை மாட்டிக்கொண்டு நாங்கள் பக்கத்து வீடு புறப்பட, அப்பா வாசிகசாலைக்கோ சினேகிதர்களிடமோ... வரும்போது மத்தியானச் சாப்பாடு வாங்கி வருவதாகக் கூறிக் கொண்டு...

பக்கத்து வீட்டில் தங்கையுடன் படிக்கும் நாமகள் இருக்கிறாள். அதே வன்னி வீடுகளின் அமைப்பைக்கொண்டது.

பெரியவளவு, விளையாடுவதற்கு ஏராளம் ரகசியப் பிரதேசங்கள். பெரிய வர்களிடமிருந்து விலகி, ரகசிய இடங்கள் தெரிவுசெய்து விளையாட விரும்பும் பருவம்.

வீடு கட்டுவதற்காக எழுப்பப்பட்டு, அரைகுறையாக நிற்கும் கட்டிடம். பெரியவர்கள் பார்வைபடாமல் விளையாட விரும்பப்படும் இடமாகி...

அம்மா, அப்பா விளையாட்டு எப்போதும் முதலாவது தெரிவாகி... குரல்கள் கேட்டதும் அக்கம் பக்கத்து வீடுகளிலிருந்தும் வந்து இணைந்துகொள்ளும் வயதொத்த சிறுமிகள்...

அம்மா, அப்பா விளையாட்டில் தலையணைகள் எல்லாவித தேவைகளுக்கும்...

குழந்தையாய், புருஷனாய், குதிரையாய், பஸ்ஸாய், காராய்...

குழந்தையாய் அணைத்து... கரண்டியால், போத்தலால், கோப்பையால், தண்ணீர் பருக்கி...

விக்கல் எடுப்பதாய் தலைதட்டி...

இன்னும் அழுகை நிற்கவில்லையே என...

“பசி அடங்கவில்லை. பால் குடுங்கோ!” ஒருத்தி சொல்ல...

இதற்குத்தான் காத்திருந்தாற்போல...

அந்தச் செயலில் ஒருவித விருப்பம் இருக்குமாப்போல...

கள்ளத்தனம் சேர்ந்த குறுகுறுப்புடன் குழந்தை மார்பில் சார்த்தப்படும். “நல்ல பசிபோல... பாரன் கள்ளன் மூசிமூசிக் குடிக்கிறதை.”

தாய்மையின் பிரவாகம் பெருக்கெடுக்க, பால் கொடுப்பவரை எல்லோரும் ரசித்தபடி நிற்க...

பெரியவர் ஒருவரின் வருகை...

கள்ளம் செய்யும்போது பிடிபடுமாப்போல, தலையணையை நிலத்தில் போட்டு நித்திரை செய்வதான பாசாங்குகள்.

அவர் அகல மீண்டும் தொடரும் விளையாட்டுக்கள்.

குழந்தை விளையாட்டுத்தான் மிகவும் விரும்பப்படுவது. புருஷன் விளையாட்டில் தலையணை பக்கத்தில் வைக்கப்பட்டு கட்டிப்பிடித்துத் தூங்க உதவும். அவ்வளவே...

குதிரை, பஸ், கார் விளையாட்டுக்களில் தலையணை பக்கவாட்டில் வைக்கப்பட்டு, மேலே அமர்ந்து இழுத்துச் செல்லப்படும்.

ஊத்தையும், ஈரமுமாகிப்போகும் தலையணை. அடுத்தநாள் வெய்யிலில் காய வைக்கப்பட்டு, உறைமாற்றி...

அப்பா படும் பாடு...

அடுத்த நாளும் எடுத்துச்செல்ல கண்டிக்காத அப்பா...

அம்மா அப்பா விளையாட்டுக்கு அடுத்து விரும்பி விளையாடப்படுவது... ஒளித்துப் பிடித்து...

பொருட்கள் உடைந்துவிடுவதால் அடிக்கடி பெரியவர்களால் தடைசெய்யப்படுவது.

நாமகளுக்கு நான்கு அண்ணன்கள்.

வயல் வேலை செய்வதால் இருவர் வயலிலும் இருவர் வீட்டிலுமாக, இருவரைத்தான் வீட்டில் காணமுடியும்.

வயல் வேலையால் வந்த களைப்பில் தூங்கிக்கொண்டும்... வளவு வேலைகள் செய்துகொண்டும்...

முதல் மூவரையும் மாமாக்கள் என்றும், கடைசியை பெயர் சொல்லியும் அழைப்பது...

ஆஜானுபாகுவான தோற்றங்களுடனும் மார்பில் சுருள் சுருளாய் ரோம முமாக முதல் இரண்டு மாமாக்களைப் பார்க்கும்போது மரியாதையுடன் கூடிய ஒரு பயம்...

கடைக்குட்டி ஒரே வகுப்பில் படிப்பதாலும் படிப்பில் மந்தம் என்பதாலும் கணக்கெடுக்கப்படாது...

மூன்றாவது ஒல்லியாய், கறுப்பாய், குறும்புமின்னும் கண்களும், அரும்பும் மீசையுமாய் காணும்போதெல்லாம் ஒருவித கிளர்ச்சியை ஏற்படுத்தியபடி...

ஓடிப்பிடித்து விளையாடுகையில் அடிக்கடி வழியில் குறுக்கிட...

மனசு நிறைந்துபோக...

பக்கத்து வீட்டை விரும்ப அதுவே காரணமாகி - காணும்போது மகிழ்ந்து... அவ்வளவே...

விளையாட்டு ருசியில் அவன் முகம் மறந்துபோகும்.

முதற் காதலா?

Puppy loveஆ?

அவன் பக்கம் உணர்வுகள் இருந்ததா? யாருக்குத் தெரியும்?

ஒளித்துப்பிடித்து விளையாட்டின் இன்னமொரு கண்டுபிடிப்பு...

'கொம்பறை' பற்றிய மர்மம் விளங்கியமை. வன்னிப் பிரதேசத்தின் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் உள்ள இந்தக் 'கொம்பறை'...

எப்போதுமே புதிராக...

படுக்கை அறையா, சமையல் அறையா, வரவேற்பறையா எப்போதுமே சந்தேகத்துடன்....

நாமகளைத் துரத்தியபடி ஓட... அவள் மளமளவென்று ஏறி உள்ளே குதிக்க, நானும் தொடர, 'பொத்'தென்று நெற்குவியலுக்குள்...

பூச்சிகள் பறக்க, நெல்முனை குத்த...

இருளின் அழுக்கம் தாங்காமல், பயந்து ஏறி வெளியே வந்து, வெள்ளையாய் உடலெங்கும் படிந்த தூசு தட்டி... அன்றுடன் தீந்துபோன 'கொம்பறை' மர்மம்.

சமயங்களில் ஒளிக்க இடம் தேடி அலைந்து, தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் மாமாக்கள் பின்னால் ஒளித்து...

ஆஜானுபாகுவான உடம்பின் பின் ஒளிப்பது இலகு என ஒண்டிக்கொள்ள முனைய...

இடம் கொடுக்காத மாமா தள்ளித் தள்ளிப் போக...

அசைவுகளைக் கண்டு, தேடிப்பிடிப்பவள் கண்டுகொள்ள...

காட்டிக்கொடுத்த மாமாவை மனதுக்குள் சபித்து...

ஏன் மாமா அன்று ஒண்டவிடவில்லை என்பது காலம் கழித்துப் புரிந்து...

'யோகப்பயிற்சி' நேரம் முடிந்துவிட்டதாய் குரலெழுப்பும் பயிற்சியாளர்.

வன்னி நினைவுகளிலிருந்து மீண்டு, கனடா வந்து...

இன்னமும் கலையாத உணர்வுகளுடன், ஆடைகளை எடுத்துக்கொண்டு வெளியேறி...

நாள் முழுவதும் அவர்கள் நினைவுகளால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டுக் கொண்டு...

ஒன்றிரண்டு வருடங்களில் அப்பா, அம்மா மாற்றலாகி யாழ்ப்பாணம் வந்துவிட, அத்தனை அந்நியோன்யமும் மறந்து...

பட்டணத்து வாசத்தில், ஞாபகங்கள் அழிந்து... ஓரிரு தடவைகள் வந்துபோய்க் கொண்டிருந்த அந்த இரண்டாவது மாமா... தேன்போத்தல், நெய்ப்போத்தல் சகிதம்... பட்டிக்காட்டு இளைஞனை சட்டைசெய்யாது ஓடிக்கொண்டிருந்த பட்டினத்து சிறுமிகள்... தங்கள் வீட்டில் உரிமையுடன் உண்டு, உறங்கி வளர்ந்த பெண்களின் பராமுகம் அவ்வெகுளி இளைஞனின் மனதை எவ்வளவுதூரம் காயப்படுத்தியிருக்குமோ...

இப்போ புரிகிறது -

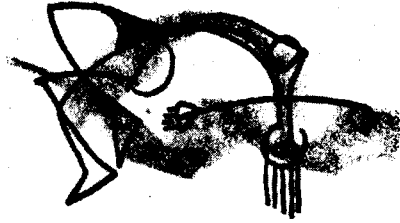
காலம் கடந்து...

□

ஐந்து கவிதைகள்

தான்யா

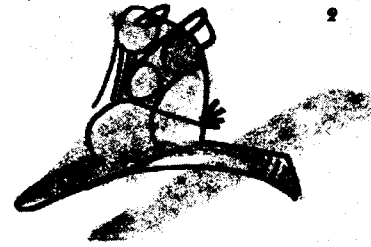

உறவின் உந்துதலில்
படுக்கை சுகம் தர
மற்றவை மறந்து
நெருங்கிக் கொண்டேன்

கட்டில் வரைக்கும் ஆதிக்கம் கொண்டு
பிணமாய் மாறிக் காத்திருந்தேன்
எனக்கான நிமிடங்களுக்காக

தினமும் அது வருவதாயில்லை

முடிவுகள் எடுத்து விலகிய போதும்
மீண்டும் மீண்டும்
பிணமாய்ப் போனேன்

2

திருப்ப முடியாதபடி கழுத்தில் கனம்
கொஞ்சம் கீழே
தேக்கிய உணர்வோடு
மங்கலான வெளிச்சத்தின் கீற்று

பிரகாசமான உதடுகளின்
வெடிப்பை மறைக்கும்
சாயங்கள்
விழிகளின் குறும்புகளை
இரசிக்க முடியாமல்
சிதறிய கருமை

சுவாதீனமான சேர்வையாய் உடல்

மார்கங்கள் பால் உறுப்புகள்
இவற்றை மூடி மறைத்து
அடக்கி
சட்டம் ஒழுங்கு எனும் சூழல்

ஒரு ஆன்மாவின் துடிப்பும்
தேவையும்
உணரப்படாமலே முடிகிறது.

3

குளிரின் மெல்லிய சிலிர்ப்பில்
ஊடுருவி
மெதுவாய்க் கூதி
நேரம் போக
நடுங்கிக் கொண்டு

கணவனாய்
காதலனாய்
குழந்தையாய்
தன்மைகளுக்கேற்ப மாறிப் போகிறேன்

குளிரோ வையிலோ காலங்கள் மாறி
மாற்றும் நிகழும்

ஆனால்
இங்கு எனக்கான நிமிடங்கள்
எனக்கான நாட்கள்
எனக்கான வருடங்கள்

எப்போதும் போல அப்படியே
இருக்கிறது

எஞ்சிய நினைவாய்
அங்கும் இங்குமாக
ஞாபகத்தின் ஓட்டைகள்
காதலின் எச்சமாய்
சிரிப்பாய் சிரிக்கும்
என்றென்றைக்குமாக அளித்திருந்த
பரிசுகள்

பாதங்களுள் நசிந்து போகும்
மணப் புழுவைப் போல உணர்ந்தபோது
சிதறிய துளிகளை விலத்தி
வீடைபெற
ஓரமாய், அன்பின் எச்சமாய்
தொடர்ச்சியான நாட்கள்
கீறும்

மெல்லிய வெட்கம் கவீழ
அவன் முகத்தைத் தேடினான்
வீழிகள் முட்ட
சந்தோஷம் கொண்டு
தோற்றத்தை உள்ளிழுத்து
நிரப்பி
பூரித்து
சொக்கி மயக்கமுற்று
தொடராமல் வெட்டும்
காலங்கள்

புரிந்தும் புரியாமலும்
ஏமாற்றும் என் இளகல்கள்

நாளாக வரும் துனிமை
அடக்கிய காமம்
எழுத முடியாத குழந்தையாய்
நகர்கிறது பேனா.

இவ்வில் புலம் தேடினார்கள்,
ஓர்சுபுத்தி யானா
கொஞ்சம் துணைபுகள்

பிரதிபா தில்லைநாதன்

வீட்டுக்குப் பின்னால் ஒருகாலத்து எங்களுக்குச் சிநேகமான சிறு காடு. உயரமான மரங்கள்... சரி விவரணை போதும், முக்கியமானவை அத்தூங்குமூஞ்சி மரங்கள். ஊடே ஓடுகிறது, பாதங்களுக்குச் சற்று மேலே குளிர்ந்த நீர் முட்டும் ஆறு. நானும் நண்பர்களும் மீன் பிடிப்போம். நேரங்கள்... பற்பல மணித் துளிகள் கடக்கக் கடக்க அது சார்ந்த எந்தக் கவலையும் அற்று *சொப்பிங் பாக்குகளுள்* சிக்குப்படும் மீன்களுள் இருப்புக்கான போட்டியிடல். நினைக்கிறேன். ஆற்றுக்குள் நின்று, நிமிர்ந்து பார்த்தால் கட்டிடங்கள் உயர அதற்கும் உயர வானம், இறுக்கிக் கட்டலாம் அவ் அழகை. *ஹெலிகொப்டரால்* வந்து ஆற்றுக்குள் இறங்கும் சொப்பனம் என்னுள். இன்று அவ்வாறு நான் செய்ய இயலுமா, கனவுகள் உண்டா. ஆற்றில் மீன் பிடிப்பேனா. என் சின்னச் சகோதரர்களுள், *ஹீரோயின்* ஆக யார் அதிகம் மீன் பிடிப்பதென சகோதரி நண்பிகளான நாங்கள் முயலுவோமா? சொல்லு ஜெகன், ஒவ்வொன்றையும், சின்னச் சின்ன விடயங்களையும், உன் எல்லா சேகரிப்புகளையும் நீ என்னுடையவன் எனத் திமிர் பாராட்டாமல் சொல்.

எதைக் குறித்தும் விளக்கமோ சுலபத்தில் கூறிட இயலா: சுதந்திரம் என்பதே சுதந்திரம் இன்மையின் பிரம்பைப் பிடித்த பிம்பம். பிம்பங்களுக்குள் வாழமுடியாது, அதிலும் அநுமானங்களைத் தாங்கமுடியாது. ஆதலால் சொல்லு, பார்வைகளைப்பற்றி உனக்கென்ன தெரியும். *சப் லேயில்* ஒரு இளைஞன்: ஒரு முதிர்ந்தவன் இரு வேறு முகத்தைப் பார்க்கையில் தளம்பும் பார்வைகளைப்பற்றி உனக்கென்ன தெரியும். மதுமதியைக் காதலித்தபோது நான் உணர்ந்தது காதல் பொறாமையல்ல. இருப்பின் நேசத்தின் இயல்பென்று தெட்டத் தெளித்ததுபோல எனக்கு நீ சொல்லவேண்டும், காலங்களுக்குரிய கதைகளை...

அவை என் கண் நோவை எடுக்கட்டும்.

உடம்பு வலிகளைப் போக்கட்டும்.

ஆத்மாவின் துக்கத்தை அகற்றட்டும்.

மரங்கள். நெட்டை ஒடிசலாய். பனிக்காலத்திலும் இலை உதிர் காலங்களிலுந்தான் தங்கு தடையின்றி இரசிக்கமுடிகிறது. அடர்த்தியான கிளைகள் மோகமுட்டி காற்றிசை கமுக் கூடுகளையும் சிலிர்ப்பிக்கும் வெய்யிலில் தனித்துப் பாதையில் நடப்பது பகலிலும் பயமே. இலைகளின் மறைப்பற்ற குளிக்காலங்களிலும் இலை உதிர் காலங்களிலும் இதன் ரகம் வேறு. நட்பாய்க் கை பற்றும் சிநேகம்போல அவையும் உறவு கொள்ளும். அவள் ஆச்சரியப்படுவாள்.

“எல்லோருக்கும் செழுமை பிடிக்கும். உனக்கென்னடா எண்டா...

“செழுமை தவிரும் எளிமை” என அவள்.

அவனோ தொடர்ந்து, “இலைகளில்லாத மரங்கள் செட்டை இல்லா சிறு குருவிகள்போல” எனுவான்.

“ம். ஆனால் இந்தக் காடுகளில் ஒன்றில் குருவிகளின் சிறகுகள்

இலை மறைப்பூடேதான் ஒடிக்கப்பட்டன தெரியுமா? ...என்னும் உனக்காகச் சின்ன உடன்பாடு. மழைக்காலங்களில் மாத்திரம் எனக்கு இலைகளை உடைய பச்சை (அழுத்த) மரங்களும், பசும் புந்தரையும் வேணும், அக்குழுமைக்காக.” “இல்லை. செழுமையில் விளைவதே குழுமை” விடப் பிடி பிடித்தான்.

காது மடல்களை நெருங்கி வசீகரமாய், “சறோ... ஒத்துக்கொள்ளேன்.” கிசுகிசுப்பாய் எழுதினான்.

“உடன்பட்டேனே போதாதா?”

“ம்ஹும். சொல்லு. அழகு: காதலுடன் பார்க்கையில் இயற்கை அழகு”

“சரி இயற்கை அழகு காதலுடன் பார்க்கையில்”

“ஹே... இயந்திரமாய்ச் சொல்”

“இயற்கை அழகு... கா...தலுடன்”

“நக்கல்”

“உண்மை”

அவன் கோபமானான்.

தலைகளைக் கோதினான். கோபுரமாய் எழுந்தன கட்டிடங்கள். நீள எழுந்த கம்பத்தின் மேலே தன் குறியைத் தொட்டபடி அண்ணாந்து வானத்தைப் பார்த்தான் சிலை மனிதன்.

நகரம் நனையும். மழை. பளிச்சிட்ட புந்தரை. அவளும் அவனும். இறு கப் பற்றின கரங்கள் தளர்வது அவனின் கேள்வி விழும்வரை தோன்ற வில்லை. இரவு. இல்லை சாம்பற் புகார்: மரத்தடி. சறோவுக்குச் சிநேகமான மழை முக்கிலும் முடியிலும் பிரத்யேகமாக வடிய நீர்ச் சுவை வாயுள்ளும் புர, உதடுகளால் உள் எடுத்து வெளி விட்டாள். மழை பேசும்...

ஒருநாள் அவளும் ஜெகனும் கொட்டும் மழையில் நின்ற நினைவு. அன்றும் காரிருள் இடை மின்குமிழ்கள் அற்ற நிலாவொளிப் பாதை. புகை. அவன் அணிந்திருந்த ஆடை நிறம் மறந்துவிட்டது.

காதல். உடல்கூச ஒட்டிக்கொள்கிறாள். அவன் மீண்டும் கேட்டான். இந்தத் தடவை சிறிது சாந்தமாய்...

“உண்மையைச் சொல்லு சறோ. உனக்கு அவனில காதல் இல்லை? இருக்கேல்ல?”

முழுவதுமாய் நம்பாவிட்டாலும், “இல்லை” என்ற ஒற்றைப் பதில் வேண்டிக் கேட்கிறான். “இருக்கு” என்பது தீர்மானம். அதிலும் திருப்திப்படப் போவதில்லை.

அலட்சிக்கும் மழை இன்னமும் சிநேகம்கொள்ள விரும்பியதுபோல் இருந்தது. கடும் கருமை *சில்க்* மேற்சட்டை மிகவும் அந்தரங்கமாய்ப் பேசியது. நீல டெனிம். பருத்தியும் *சில்க்கும்*போல கறா(!) பேசாது.

சொர்ணா பிற பிரக்கைகள் ஏதுமற்றுத் தனை மறந்து ஆடுவாள். ஜன நடமாட்டமோ, பிறரின் நெருக்கமோ அவளைப் பாதிக்காது. அவளைக் கிளர்த்திய சினி பாடலில் ஓர் இசை உருவாக்கி, இசைவாய் உடம்பு மெல்லிய கம்பியிலும் வேகமாய் வளைய, ஒரு கைதேர்ந்த நடனக்காரியாய் - அறைக்குள் ஆடுவதுபோலல்ல, மழை நடனம் நளினமாய் இருக்கும் (கூடவே நண்பன் ஆடுவதால் இருக்கலாம் (வெகுதூரம் கேட்டபடி இருந்தான், தனக்கொரு நடனத் துணை வேண்டி!)) - அவனது முறையை தானே உருவகித்து ஆடுவதைப் பார்க்க ரசமாய் இருக்கும். “எப்படி இருக்கு?” கேட்டு, அதுவும் போதாது. சரோ மழையோடு சிநேகிக்கவிடாமல், ஆடலை முழுது மாய்ப் பார்க்குமாறு பிடிவாதப்பிடி பிடிப்பாள், இவனைப்போல...

அவன் திடுமென எழுந்தான்.

“சரோ! நீ பலமா யோசிக்கிற அளவுக்கு கடினமா நான் கேட்கேல்ல. இது ஒரு “இல்ல-இருக்கு” கேள்வி. நீ யோசிக்கிறத பாத்தா சிக்கலோ எண்டு தோணுது.”

எல்லாம் காதில் விழுந்தது, விளங்கியது. என்ன சொல்வது... தெரிய வில்லை.

ஜெகன் என்ன செய்துகொண்டிருப்பான். சறத்தை இழுத்து தொடையிடை வைத்து கதிரையிலமர்ந்து நிதானமாய் வரி பிசகாமல், சாவகாசமாய் அவனால் அவளைப்பற்றி யோசிக்க முடியுமா, அசைபோடுவானா. சிரித்துக் கொள்வானா.

(சலிப்பு எனப் போட்ட புத்தகத்தை மீள வாசித்தேன், பிடித்திருந்தது. எதையும் ஒருபட்ச முடிவாய்த் தூக்கித் தூர எறியும், நிராகரிக்கும் வரட்டு ஈகோ பிடிச்ச இந்த புத்திஜீவிகள்போல நானும் ஆகிவிட்டேனோ என என்னைத் திட்டிக்கொண்டேன். அட பிடிக்கவில்லையென்று பலருக்கு விமர்சித்துவிட்டேனே, இனி எப்படி பிடித்ததெனச் சொல்வதென அவர்களுக் கேயுரிய குணாதிசயங்கள் தொற்ற - இப்படி உனக்கு நிகழ்ந்துள்ளதா ஜெகா. தப்போ, எழுவோ, சொன்னால் பார்! பார்! உன் முடிவெல்லாம் தப்பென சொல்ல வெளிக்கிடுவார்கள். வெறுப்பேற்றுவார்கள். பிறர் சொல்வதை ஏற்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தை உண்டாக்கும் சகல சக்திகளையும் நிராகரிக்கிறேன். ஒரு மனிதனின் கால வளர்ச்சியை புரிந்துகொள்ளாத மூச்சுத் திணறும் சூழ்நிலையில் நிற்பதாய்ப்படுகிறது. நேற்றைய தடக் கல்கள் இன்று உறுத்துகின்றன.)

“கஸ்ரமாயிருக்கு சரோ”

இப்போது உண்மை சொன்னான். வான் நீர் ஊற்றாவிட்டால் விழிக் குழப்பம், ஒளிப் பீறிடல், நீர் ததும்பல் நிச்சயம் தெரிந்திருக்கும். மார்புக் கல் இளகியது.

“யோசியன்டா, ஓம் எண்டு சொல்றதில் எனக்கென்ன கஷ்டம்” அவளுக்குப் புதினமாய் இருந்தது.

அவனுக்குப் போதுமாயில்லை. எனினும் அப்போது அதை - அவள்

குரல் தரும் திடத்தை - தன்னுட் போட்டு மௌனமானான்.

மழையும் மௌனித்துக்கொண்டதுபோல் இனம்புரியாததொரு சோகம் இறுக அணைத்தது. கண்களை அழுத்தி மூடினாள்.

ஆண்டுகள்பற்றின பிரக்கை அவசியமற்றிருந்த பருவத்தில் அவ்வார்த் தைகள் இருந்தன, ஆதி நிர்வாணத்தின் நேர்மைபோல சுத்தமாய். நீங்களோ இறுக்கமாய் இருக்கிறீர்கள், உங்களிடம் தரம் பிரிக்கும் அகராதிகள் இருக்கின்றன. சீர்-ஒழுக்க அழிவுகள் குறித்து: அறத்தின் ஆயுள் குறித்து வரையறுத்து, அதில் வாழ ஆரம்பிக்க, கட்டுக்குட்பட்டவை கட்டைக் குலைக்கையில், அகராதி கொஞ்சமாய் அதிர்ந்ததா. அதிர்வுகளுக்கு அதிரா புதிதொரு அகராதி தேவையாய் இருக்கிறதா. மொழி அழகானதில் லையா, அதற்கு எல்லைகள் வைத்த உங்களில் எவனால் அதன் மூலத்தை கண்டறிய முடியும்.

சொற்களின் வரையறையை மீறி(ய) உலகினுள் நுழைந்தேன். பூரிப்பின் மொத்தம் அவனாகி இருந்தான். எதிர்பார்ப்புகள் இல்லா உறவு கனவாகி எதிர்பார்ப்புகள் அலுத்துவிட்டன. ஆகாசம்போல முகில் மறைப்பினும் கொஞ்சமேனும் உண்மை பேசி வாழ பெரு விருப்பு வந்தது. எதிர்பார்ப்பு களின்றிக் கைகோர்த்துக்கொள்ளவும், அணைத்துக்கொள்ளவும், கண் சொருகித் தூங்கவும் நட்பின் கரங்கள் விசாலமாய் நீள காதலிக்கும் ஆணின் மிருதுவான வருடலாய் சிநேகம் (காதலிக்கும் ஆண்களின் சாபம் அப்படியல்ல, பொல்லாதது!) துளிர்விடும் மனக்குவியலில் ஜெகன்.

எப்பேர்ப்பட்ட பெண் என அநுமானித்துக்கொண்டிருந்தனர். நேரே மார்பு நடுவில் ஈன சுரத்தில் முனகக் குத்திப்போயின கரங்கள். ஆர்ப்பரித்து எழுந்து கீழே விழுந்து உடைந்தன வேறு சில. அவன், “உன்னால் எப்படி இப்படி இருக்க முடியுது” என்றான்.

உதடுகளைக் கீறி முத்தமிடும் ஓர் ஆவேசம்போல எங்கெங்கிருந்தோ அநுமானங்கள். பிற பிற... அவற்றுக்குப் பொறுப்பானவர் யார். என்னை அநுமானிக்க எவருக்கும், எந்த எவனுக்கும் அதற்கான அருகதையும் (அது கனேடிய, புகலிட வரையறை சட்டதிட்டங்களுக்கு உட்பட்ட!) வார்த்தை சத்யமும் உண்டா. புண்ணாக்குப் புடுங்கல்களுள் அரசியல் கூத்தாடி அ.துள் தம்மை மறைத்த அசுத்த விழிகளின் கறைகளைப் பிடுங்கமுடியாது முரண்டும் என் அதிர்வுக்குள்ளான சிறு உடற் துடிப்பை, அதன் துயர இழைகளில் பின்னலாய்த் தொங்கும் மாமிச மனிதர்க்கு எப்படிப் புரியவைக்க. ஒழுக்கங்களை நிராகரித்த - அதற்கு நியாயங்கள் கொண்டுள்ள - வாய் ஜாலக்காரர்க்கு இனிக் குழந்தையைப் புணர்தலை எழுதவும் நியாயம் கிடைக்கும். அதை இருந்து பார்த்துப் பேசி, இரசித்துச் சிரித்து, - கு(க)டி மொழிதலின் பின், “அது குழந்தையைப் பொறுத்தது” என விமர்சிக்க நான் தயார் இல்லை. உள்ளே விஷமாய் தங்கிய நெருப் போடு அணையாதிருக்க விரும்பினேன்.

அந்தர(ங்க)த்தில், காற்று-வார்த்தைகள். ஆம், நான் வாழ ஆரம்பித்தேன்.

சுப்பிரின்ரின் நோட்டிஷின் தொடர்ச்சியாய், மாலை மயங்கி, களைத்து,

உறங்கிவிட்ட பல நொடிக் கரைவில், குசினி - ஹோல் - அறைகள் கொண்டுள்ள மேசைகளில் சிவத்த, மஞ்சள், மங்கிய வெள்ளை வர்ண மெழுகு திரிகளுடு ஓர் ஒளி உயர்ந்தது. மின்சாரமற்ற இரா. மழை வந்து எல்லாவற்றையும் கெடுத்துவிட்டது என அப்பா - பிரதியாய் - அம்மா பேசிக்கொண்டிருக்க. சொர்ணா ஒழுங்கற்ற ஓவியமாய் படித்தபடி...

நெஞ்சம் தட்டையாய்த்தான் இருந்தது. அவனின் கையின் அழுத்துதல் களும், குரலின் அழுத்துதல்களும், மனசின் அழுத்துதல்களும் ஒவ்வொரு தூறலுக்கும் ஒவ்வொரு விதமாய் அழுத்தலாயிற்று. சுதந்திரமாய்க் கிடந்த மார்புகளுக்கு நடுவில் கணவாய் ஓடுபோல ஒன்று தங்க, தவிப்பு. எப்பொழுதும் தாக்கும் போரிட அழைக்கும் வருத்தங்கள் சுமக்கும் நெஞ்சோரம் சத்தமிடும். கண்ணாடி யன்னல் வழி, அதுவும் நீராவி படிந்த தெளிவினமை யூடே, எதையோ தேடிக் கைகளை விசாலித்து அம்மா என்று பிரபஞ்ச பேரானந்தம்கொள்ள நுனிகள் ஏங்கின. ஆன்மா துயரமான நடுகையை, திரையில் வெறும் பிண்ட நடனமாய் உடம்பால் சந்தோஷித்தல் சாத்திய மெனில் சரிதான், அ.தால் மேலும் தொடர்ச்சியாய்ப் பிண்டங்களை மகிழ்வாக்க. ஆழ்ந்த முச்சுக் கிளம்பும்.

...நகரம் நனையும் பொழுதுகளெல்லாம் விசனங்கள் சூழ்கின்றன. நேற்றும் அவன் கோபங்கொண்டான். அதைவிடு, சொர்ணா பரீட்சைக்குப் படித்துக்கொண்டிருக்கிறான். மெழுகுதிரியுடன் நான் உன்னையும் உறவுகளையும் நினைக்கிறேன். இந்தக் குழந்தைகளின் வேதனைகளை நினைக்கிறேன்.

உறவுகளிலிருந்து விலகிவிடுவதாக, அன்று முடிவெடுத்திருந்தோம். எம்போன்ற முனைப்பற்ற குழந்தைகள் சோர்வுற்றுக் குழம்பின. புரிகையில் தவறு செய்ததாய், எம் பிடியில் குழந்தைகளைத் தக்கவைத்த வலி எழும்பியது. வாழ்க்கை இவ்வளவு கடினமா ஜெகன். காலைப் புலர்வில் நம்பிக்கை தரும் சூரியன் கர்ணகொடுமாய் ஏன் சுட்டெரிக்கவும் செய்கிறான்.

கண் முன் உருகும் மெழுகில், பிரியத்துக்குரிய பெண் படித்துக்கொண்டிருக்கிறாள். உலகத்தைப்பற்றி என்னதான் படிக்கிறாள்?

அதை எப்படி - *யஸ்ட் லைக் த்ர* - என ஒரு சிம்பிள் ஸ்ரேம்மன்றஆய் மறந்தே விடுவது. நள்ளிரவு தாண்டிய பின்பும் எப்பிரக்ஞையும் இன்றி அநுபவித்த மணி மணிச் சுதந்திரம், கேள்விகள் இன்றி இவர்கள் முன்னுதாரணமாய் எடுத்துவிடலாமோ என்கிற அநுபவத்தின் எச்சரிக்கைச் சமிக்கை, உடைந்துபோனேன். என்றுமே ஒட்ட முடியாத கண்ணாடித் துண்டுகளாய் என் சகோதரிகளை - முக்கியமாய் கொழும்பில் ஒரு மெல்லிய சிறுமியாய் சிலுப்பாய்த் தலையோடு துள்ளிய குழந்தையை - காப்பாற்ற முடியாதவளாய் ஆயினேன்.

குழந்தைகள் இப்போ குழந்தைகள் அல்ல. அவர்களின் ஏன்கள் *மீடியா* வால் அமுக்கப்படுவது போதாதா. என் குழந்தைகளை முட்டாள்களாக வளர்ப்பதை நான் விரும்பவில்லை. இளவரசி டயானா: தேவதைக் கதைகளின் அழுத்தங்கள் மிகு அந்த "*மீடியா பிகர்*" மீது என் சகோதரிக்கு

அபரிமிதமான காதல் (அவளின் ஆடைகளுக்காக மட்டும் அல்ல!). அவள் தன் புத்திரர்களை, லண்டனின் வறிய பக்கங்களுக்கு அழைத்து "இதுதான் உண்மையான பிரித்தானியா. நீங்கள் வளரும் அரண்மனை அல்ல" என் பாளாம். கண்கள் விரித்து, வெகுஜன புனைவுகள் சகிதம் கதை கதையாய்ச் சொல்வாள். மேலவும், கவிதை/கவிதை என்று எழுதுவாள். கடைசியாய், ஆங்கில வகுப்புக்காக என்று ஒன்று. எல்லைகளை மீறும் அடிமன ஆசையும், மீறமுடியாத பிம்பங்களின் மயக்கமுமாய், இந்தப் பெண் சூழலின் யதார்த்தம். நீ, என்ன சொல்கிறாய்.

வீட்டிற்கு வரும் அப்பாவின் நண்பர்
அச் சிறு வயதில்
என்னைத் தொட்டதும் எச்சிற் படுத்தியதும்
நகக் கீறலாய் புலியின் சீறலாய்
இதயம் அடித்ததும்
பேரழகி என பெருங்கவிஞர் சொன்னதும்
வயது கேட்டு பின்
அ.தில் ஆர்வமோ எனப் பிறர் கணித்ததும்
என்னை எல்லோரும் நெருங்குவதும்
எதை வைத்து, எந்த அடிப்படையில்
என நான் கேட்டேன்
கேட்கையில் சிலவேளை முளைத்தும் விடுகிறாள்
பையன்கள் தொடர்வதை அங்கீகாரம் என
கிளர்ச்சியுறும் இன்னொரு பெண்.
நான் புதுமைப் பெண் என

சேலை, நகை உடுத்தும் விசித்திரப் பெண்ணும்
என்னுள் இருக்க
அசட்டுப் பிசட்டாய் என்னைப் புகழும்
ஒருவனல்ல, என்னை என்னாய் நேசிப்பவனே எனும் நான்
ஒரே பெண்ணாய், ஒரு முகத்துடன் வ(ள)ர்
இருப்பதோ சொற்ப காலம்.

எம் ஒவ்வோர் பருவ ஆரம்ப முடிவிலும், அம்மா தன் வயிற்றில் நெருப்பைக் கட்டினாளோ இல்லையோ என் சகோதரிகளை சூழவும், ஓநாய்களும் உடும்புகளும் பாயவும், உடலங்களை சிராய்க்கவும் தயாராய் இருப்பதாய், புத்தியுள்ள இடமோ (அதை நிர்ணயிப்பது யார்), புத்தியற்ற இடமோ (இது தேவலாம்), அவர்களின் குரூர விழிகளும், கூர்ந்த நகங்களும் என் அழகு (அவளது அடையாளங்களுடன்) சகோதரியைக் கீறி விடுமோ, விழும் இரத்தம் உலக வெளியில் முக்கியமே அற்ற சிறு செய்தியாய் ஆகுமோ எனப் பயங்களைக் கட்டினேன். அந்தக் காலங்கள் இன்றென்ன கனவுகளா ஜெகா, வாழும் ஒவ்வொரு பெண்ணினதும் வாழ்தலுக்கு எதிரான போர் முன்னே நிறுத்துதல்.

பெண்ணின் இயல்புகள் எப்படியெல்லாம் எடுத்துக்கொள்ளப்படுகின்றன என நினைத்தேன். தத்துவங்களால் நான், துரத்தப்படுகிறேன். எல்லாவற்றையும் எழுது எழுது என்கிறாள் தோழி. வருத்தப்படாதே உன்

போன்ற அறிவார்ந்த வர்க்கங்களுக்கு நான் ஒருபோதும் போட்டியாகப் போவதில்லை. அதோடு, நான் எப்படிப் போட்டியாக முடியும். நிறுத்து. உனக்குத் தாழ்வு மனப்பான்மை என மீண்டும் ஆரம்பிக்காதே. இத் தீர்ப்பு வழங்கல்கள்தான் அபத்தமானவை. இப்படி பேசுவதால் ஒரு பக்கத் தைப் பற்றியே பேசுவதாக சொன்னாலும் அதை மனதில் வைத்துக்கொள்ள மாட்டேன்.

நீ, வேறு எப்படிச் சொல்லுவாய்.

அந்த ஓவியத்தின் தலைப்பு “இனிக் கனவுகள் இல்லை.” முந்தி, கோட்டுச் சித்திரங்களில் மனம் பறிகொடுக்க முன்னம், தண்ணீர் ஓவியத்தை லாம்பில் காயவிட வருவதில் எழும் பூரிப்பு. கனவுகள் இல்லையா, கனவுதல் இல்லையா, கனவுகள் எப்படி இல்லாது போகும்... ஓவியத்தின் உணர்த்தல் வசப்படா கவிமொழிபோலொரு போதையாய்.

“சமூகத்துக்கு நீ அவநம்பிக்கையையும், விரக்தியையும் தருகிறாயா” அவளுடைய கேள்வி மேம்போக்காய் போயிற்றோ என்னவோ... அவன் சொன்னான், “வலியின் விளிப்பில் வார்த்தைகளும், உருவின் அழிவில் கனவுகளும் இல்லை”

“நாம் மிகுந்த அவநம்பிக்கைகளைச் சுமக்கும் சந்ததியுள் நிற்கிறோம்” முடிவுறுத்த அன்று கறுத்த நிறக் கலவையுள் செம்மஞ்சள் கலந்த உருவழிவின் அழுதலைத் தரிசிக்கும் கனா வந்தது. கனவுகளைத் தருவித்த ஓவியம் “கனவுகள் இல்லை” என்பதில் உலகின் குரூரம். அவன் உபயோகித்த சிறு கோடு பெரும் கீறலாய் தொந்தரவு பண்ணிற்று.

ஒரு கவிதை பல அதிர்வுகளை ஏற்படுத்திவிட்டு இருக்கையில், எப்படி இருக்கு எனவொருவர் கேட்க நல்லாயிருக்கு எனும் பதில் தந்த கதியாய், நேற்று சிறுகொடிந்த தேவதையின் துக்கம் பற்றிப் பேசினான் ஒருவன். வழமைபோல் சிறகே இல்லாத தேவதை பற்றிக் கேட்க நினைத்தாள், கேட்கவில்லை.

அவளும் ஜெகனும் இனி எப்போதாவது சந்திக்கும்போது “ஒருவேளை இனி” தத்துவத்தின் கீழ் வாழ்வின் துயரங்களைப் படித்தவாறே, “உன்னோட வாழ்ந்தா நல்லாயிருக்கும்... நல்லா இருந்திருக்கும்” என்றவாறே “நீ கேக் கேல்லியே” “நீ கேட்டிருக்கலாமே” என்றெல்லாம் புலம்பித் திரிவோமோ எனத் தன்னுள் கேட்டாள். ஆண் பெண் உறவு எப்போதும் உடலோடு என பின்னிய அவர்களின் குரல்களாய் காற்றில் கண்தெரியாக் கிருமிகளாய் அக்கேள்விகள் வாழ்ந்தன.

அவனைப்பற்றி யோசியாதபோது, தூரமாய் ஜெகன் வந்து ஒட்டிக்கொள் கையில் கூடப்பயணிக்கையில், சிரிக்கையில், சக பயணியைவிட பச்சையாய், இரு வேறு தடவை முதலாளி “காதலனோடு கனவா” என நக்கலிடித்துப் போனான்.

அவனுக்கோ அவளும் ஜெகனும் “வெறும் நண்பர்கள்” என்பதை நம் பவே முடியவில்லை. அப்படி எப்படி இருக்க முடியும் என்கிறான். ஏதும் இருந்தால் தனக்குப் பிரச்சினையில்லை என்றும், ஏன் மறைக்கிற என்றும்

கேட்கிறான். அவன் மட்டு மென்றல்ல. பால் பாகுபாடில்லாமல், அனைவரும் கேட்கும் இக்கேள்வியை தன்னிடம் மாற்றிக் கேட்டாள்.

“நாம், ஏன் காதல் வீதியில் உலாப் போகவில்லை” (பொதுக் குறிப்பு: சிரிக்காதே.) அப்பாவிகள்போல அவர்கள், “அதெப்பிடி ஒரு ஆம்பிளையும் பொம்பிளையும்...” என ஆரம்பிக்கையில் நான் சலிப்படைகிறேன். “அம்மாடி யோவ் அதுவா” என இமைகளைக் கொட்டி, ஒரு நாடகம் போடலாமா, தோன்றிவிடுகிறது. அத்தனை அலங்காரம் அவர்கள் பேச்சில். எனக்கும் உனக்கும் இடையில், “எல்லைகள் கடந்து” வராத ஒன்றை இழுத்துப் பிடித்து இருத்தியிருக்க வேண்டுமோ. இயந்திரத் தடங்கள் நெருக்கும் போதில் அதை அழித்து முழு பலத்துடன் எழுவேன்.

இப்போதெல்லாம் நிரம்ப யோசிக்கிறேன். பிற வீடுகள் செல்லும்போது, நண்பர்களாக இருப்பிலும், படுக்கைஅறை செல்வதில்லை என உனக்கு கோட்பாடு இருப்பதுபோல எனக்கும் சில எல்லைகள், கோட்பாடுகள், முடிவுகள் எனக்கென்று எனக்காக இருக்கா என. மனித பலங்கள் எத்தனை வீரியம், ஆனால் அவன் பலகீனங்களால் அல்லவா அலைக்கழிந்துகொண்டிருக்கிறான். பலம், பலவீனங்களின் நிர்ணயம் எது. அவை அவனுக்குரிய வையா, நியாயங்களைத் தேடப் பயிற்றுவிப்பது ஏது? பயங்களா... சுகோவா....

முறிந்துபோய் கிடக்கும்போது எழுப்பி உட்கார்த்திவிடுகின்றன, ஓடப் போகிறேன் என்றால் சரியான ஆளோடதான் ஓடுவிங்க, என்றாற் போலான நம்பிக்கைகள். பொலிவுடன் ஜெகனின் குரல்கள் கட்டில் விரிப்பு மேலே ஜீவித்திருந்தன, ஒளிப் பீர்டலுடன் ஆயிரங்கோடி யானை பலம் சுமந்து.

கார்த்தி... ஆண்களின் உலகில் இருந்து நான் விரட்டப்படுகிறேன் எனக் கூக்குரலிட்டு, சில்லிட்ட கார்த்தியைச் சந்தித்தாள் மரக்காட்டுப் பாதையில் சாய்ந்து சாய்ந்து நடந்து வந்துகொண்டிருந்தபோது. என்னமாய் மெலிந்து விட்டாள்.

உடல் இழப்பிலும் சறோ சவுக்கியமா என மாற்றமற்ற வாசனை உணர் அவளால், அவளால் மட்டுமே முடியும்.

“என்னடி இப்பிடி ஆயிட்ட” உடல் ஸ்பரிசத்தை உள் எடுக்க நினைவு பறக்கும். அவளைத் தேவி என்பான் வேந்தன். எத்தனை பெயர்கள்... இறுதியில் பெயர்கள்தான் எஞ்சிவிட்டன உருவங்கள் மறைந்து. கார்த்தியின் உருவம் அவளுள் வெகு நாளைக்கு முன்பு கண்ட கனாவாய்த் தோற்க, “எனக்கு மனிதர்களை மறப்பது இன்னமும் கனவாய்” அவளோ வாய் ஓயாள். நட்பு மட்டும் கரங்களை அழுத்தமாய் பதிக்கும் சுவடுகள்.

“ஏன் எனக்கு எழுதத் தெரியாதாமா? அவர்தான் வந்து படிச்சுக்காட்டினா ராமா.. போடி என்ன சொல்ற நீ?”

உன்னை நான்தான் வளர்த்து விட்டேன் என்று, தம் கை ஓங்கியிருப்பதை பார்த்து, ஏறிக்கொள்(ல்)ளும் மனிதர்களைப் பார்த்துச் சலிப்படைந்த, “வளர்த்து விட்டேன்” பேர்வழிகளைக் கண்டு அதிக பயமுற்ற. கொம்பனி புகழப்படும் தனித்தன்மை மழுங்கடிக்கப்படும் கொன்றாகட் நடத்துதல் அனைத்து மட்டங்களிலும் தொடர, சிரத்தையற்று மீளப் படி

உள்ளங்கையில் கோடுகள் அழிந்தன.

நாங்களே எல்லாவற்றையும் நிராகரித்தவர்களாக, -அதுவும் எக்கதக்க வாய் அல்ல, மிக மெதுவாய் - பிறகு இணைத்துக்கொண்டவர்களாக, கற்பு பற்றி மிகக் கடுமையாக இல்லை என நினைத்தபடியே சக மாணவ னின் கை பட்டாலே மகா அபத்தமாக நடந்தவர்களாக, மயக்கமுற்று மீண்டவர்களாக எல்லா மாதிரியும் இருந்திருக்கிறோம் ஜெகன்.

அப்பாவை அம்மா குறைத்தால் துணுக்குற்றும், அம்மாவை அப்பா குறைத்தால் தவிப்புற்றும் வீட்டுக்குள்ளே நிறைவைத்தேடி ஆங்காங்கே குழப்பகதியான அனைத்தையும் அங்கீகரித்தும், நிராகரித்தும், தடுமாறியும் ஆயிற்று. இன்னமும் எங்களுக்கு, சராசரி தமிழ்ப் பெண்கள் என்ற ஒற்றைச் சொல் நவீன பெயர் சூட்டாளர்களால் பொருத்தப்பட்டிருக்கும், பொருந்தியும் இருக்கும், அவரவர் அகராதிப்படி. குழம்பியிருக்கிறோம் என குரல்கள் இறுக்கினாலும் சமயங்களில் தெளிவாகவும் இருக்கிறோம். படுத்து எழும்பு வர்களுக்காக, படுத்து எழும்பு வர்களாக இலக்கியம் படைக்க முடியாது. இன்று நிரக்கதியில் நிற்பதுபோல, எவனும் நினைப்பதுபோல எந்த ஆகர்ச மும், நிலைப்பதாய் இல்லை. யாரும்... யாரும் வேசை என அழைக்கக்கூடிய உரிமை(!)யுடையவன் முதல், அதை எடுத்துக் கொண்டவன் வரை எவனா லும் துணை வரமுடியாது. பாதையெங்கும் வரட்டு முகங்களின் பிரஸ்தா பத்துடன் கூடிய கடுமை.

தகாத உறவுகளை, ஆண் பெண் சின்னத்தனங்களை எல்லாவற்றையும் குழம்பி அங்கீகரித்ததாய், அதற்கு மாமி வேலை பார்த்ததாய் கேட்டு காலத்தைக் கோமாளியாய்ப் பார்த்தும் ஆயிற்று. எவர் எதை அங்கீகரிப்பது? இத்தனை வருட இடர்ப்பாடுகள் ஒரு மேலோட்டமான வழியில் எடுத்துக் கொள்ளப்படும் என்றால் எந்த வரலாற்றை நம்புவது. எது எது மேலோட்ட மானது, எதைப் பற்றிக்கொள்வது. அவரவர் பாதைகள், அவரவர் தேடல்கள், கொளுகொம்பில் ஏறி நின்று நான் பிறக்கும்போதே அங்கேதான் சகவாசித் தேன் எனும் மனிதர்கள்போல எவனும், எவரும், யோக்கியத்தின் வரையறை களை மீறியும் ஆயிற்று. இனி என்ன, எல்லாக் கணவுகளும், எல்லாக் கணங்களும் எனக்குரிய மனிதர்களும் என்னிடமிருந்து விலகி விரக்தியுற்றுப் போனேன். தனித்த வனத்தில் மனசு அலைந்து திரிந்து எங்கெல்லாமோ அடிபட்டு, என் பிரியமான பெண் ஒருத்தி சொன்னதுபோல மீண்டும் மீண்டும் அறையப்பட்டு சிதைந்த உருபுகளில் என்னை - அவர்களைத் தேடினேன்.

மனிதர்கள் இலகுவாக இருக்கிறார்கள் ஜெகன். உலகின் வல்லமை களை எதிர்க்கும் சக்தி நிரம்பிய பலம் மிகுந்த மனிதர்கள் உண்மையை நெருங்கும் சிரத்தையற்று இருப்பது சகிக்க முடியாதிருக்கிறது.

வாழ்க்கை பற்றின கேள்விகள் அற்று இருப்பது அனைவருக்கும் இலகுவாய்.

“..இந்த வயசில் சரி பிழை இந்தக் கேள்விகள் என்னத்துக்கு சறோ”

என் உள்ளங்கைகளில் கோடுகள் அழிந்தன. தோள்களைக் குலுக்கி,

“ஒரு அனுபவந்தானே...” என்கிறாள். விதிர்த்துப் போய்விட்டேன் (இப்போவும் அழுகை வருகிறது). தடுமாறி மண்டை இடிக்க, இடிந்துபோய்க் குந்தி இருந்தேன். எல்லா தவறுகளையும் தெரிந்துகொண்டே செய்வதற்கு நியாயங் கள் தேடும், அதுனுள் தம்மை மறைத்துக்கொள்ளும் இந்த நூற்றாண்டு மனிதர்களுள் நான் கேள்விகள் சுமந்தேன்.

எனக்கென்று வண்ணங்களோ

எனக்கென்று எண்ணங்களோ

ஏன் எங்கேயும் இல்லை.

நான் வட்டங்களுக்குள் ஒழிந்தும், மறைந்தும் அடங்கியும்போக சமு கம் இட்ட/இடும் தடைகளைக் கூறினால் ஏன் எவனாலும் புரிந்துகொள்ள முடிவதில்லை. எனது வட்டங்களை மீறி வரும் சவாலைப் பேசுதல் என்/ பெண்-நிலை-வாதம் எனில் அதோடு உடன்படுகிறேன். அல்லாதபோது நான் விளக்கங்கள் கூற நிர்ப்பந்திக்கும் ஆணிடம் என்ன பதில் சொல்வது, ஏன் பதில் சொல்லணும்.

என்னோடு பேசிக்கொண்டிருந்த அந்தப் பெண் சடாரெனச் சொன்னாள், “சறோய் நீ பெண்ணியம் என்ற தலைப்புள் பேசுவதானால் தயவுசெய்து தொடர்ந்து பேசாதே.”

அதிர்வுடன், “நான் ஏதும் உனக்கு சம்மந்தமில்லாததைக் கேட்டேனா” எனவும், பேசாமல் இருந்தாள் (அது மிகவும் இலகுவானதல்லவா). நாங்கள் ஒரு கடிதத்திற்கான சம்பிரதாயங்களைக்கூட மீறிவிடலாம். பார், பட்டப்பக லில் ஆயிரம் இயந்திரங்களோடு இயந்திரமாய்த் திரிந்துவிட்டு நட்ட நடு ஜாமத்தில்(!) உன்னோடு பேச்சு. நகரங்களை நோக்கி வந்துவிட்டாலும், கிராமக் கவலைகளை இன்னமும் இழக்கவில்லை. அது சரியா பிழையா என்பதை விடு,

எப்படி இப்படி இருக்கிறாய் என நீயும் கேட்டிருந்தாய். நான், கடுங்குளிரில் அசைய மறுத்து அமைதியான யன்னற் திரைகளைப் போன்ற திமிர்களை மதிக்கிறேன். அவை நியங்கள். என்றாவது ஒரு கோடையில் ஆடித் தம் இருப்பைக் காட்டிக்கொள்ளும். காற்றின் வருகையில் அசையுமவை சொல் லும் செய்தி எனக்குயர்ந்தது.

நான் இதுதான், இப்படித்தான் என்பதுபோல எதையும் அறுதியிட்டுக் கொள்ள விரும்பவில்லை. என் வரையில், சமரில் ஆட்டமும், குளிரில் அடக்கமுமாய் காலங்களுக்கு ஏற்ப வெளிப்பாடுகள் தவிர், என்னைப் பற்றிச் சொல்ல ஒன்றுமில்லை. அப்படியல்லாதபோது சில புனைவுகள்- என்னைப்பற்றின அவர்களின் புனைவுகள் விசனப்படுத்துகின்றன.

மிகச் சிலருக்கு, நெருக்கமான மிகச் சிலருக்குத்தான் அதிகமாய் என் ரகசியங்களைச் சொல்லியிருக்கிறேன். அதில் ஒன்று, என்னிடம் பெரிதாய் இரகசியங்கள் இல்லை என்பதே. இந்நிலையில், உன்னைப் போன்றவர்கள் நான் ரகசியங்களின் இருப்பிடம், புதையல் என்றெல்லாம் குறிப்பிடுகையில், உங்களின் உலகில் தென்றலாய்த் தாவி, உங்கள் பொக்கறறுகளுக்குள் துழாவலாய்க் கிடக்கும் அவ் இரகசியங்கள் பற்றி, நீங்கள் அங்கலாய்த்து இருக்கையில், அடடா ஒன்றும் இல்லையே- புதிதாய்

ஏதாவது உண்டாக்குவோமா எனத் தோன்றிவிடுகிறது.

(F)பிரைடா... நான் எனக்குள் அவளைப் படியவிட்டபோது, அவளது ஓவியங்களில் சுயம் எழும்ப, அவளானேன். அவளது ஓவியங்களை விடுத்தால் சுய குறிப்புகளிலும் அவளுக்கு எல்லாமே தீகோதான். நானோ அவனில் என்னைக் காணவில்லை.

நான் சுயநலமா, நான் திமிரா, நான் ஆணவமா (பெண்பால்-பெணவம்?), நீ ஏதேனும் கூறு. ஆனால் நான் பிரைடா போல தீகோவில் எப்போதும் என்னைக் காணவோ துரோகங்களைச் சகிக்கவோ போவதுமில்லை. எனக்கு நான்தான், அவன். நான்தான் அவள், அது, இது உது சகலதுமே. நானில் என் கௌரவம், எழுத்தின்மூலம் ஏனெனில் இங்கு எனது வீழ்ச்சி வரலாற்று மாற்றம் அல்லவா?

சிறகுகள் விரிய விரிய, விளக்குகள் அற்ற வீதிகள் தெரிந்தன. கற்களும், மணலும், மழை வந்தால் மிருதுவான மண் தேங்கும் காய்ந்து வரண்ட இளமண் நிறம். அப்போது அவளுக்குப் பிடித்தமான தடிப் பாப் பிள்ளை விளையாட்டு (பெண்ணாகல்). “சக்கைப் பணிய” மணலில் குந்தி இருக்கும் தாத்தா.

சின்ன வயதில் நான் அழகாக இருப்பேனாம். குண்டு குண்டு கன்னங்களும், பெரிய விழிகளும் (இவை போதாதா?). மழலை என்கிற பருவமே இளமையோடு சம்மந்தப்பட்டதல்லவா ஜெகன். பிரமித்துப்போய் என் சிறு பிராயப் பக்கத்து வீட்டு மனிதர் சொல்லுகையில், வெட்கப்பட்டுச் சிரித்துக் கொண்டு இருப்பேன். அந்த பிம்பங்களை உடைத்து, என் வீரபிரதாபங்கள் தவிர்த்து, நான் அப்போ “செரியான அழகுண்ணியென்று” இமேஜ் இற்கு பங்கம் வருவதுமாதிரி யாரும் பேசினால், என்னால் இப்பவுங்கூடத் தாங்கிக் கொள்ளமுடியாது.

பாமரர் முதல் மனசு ஒவ்வாது வெறும் மூளை அட்டேந்திப் பண்ணப்பட்ட புத்தி ஜீவிவரை எம்மைப்பற்றி வைத்திருக்கும் வக்கிரங்கள் தெரியாமல் அந்த “அஞ்சேக்கர்” காணிக்குள் உருவான உலகத்தில் குட்டி இளவரசிகளாக, சின்னவயது, அம்மா தைத்துத் தரும் கையற்ற குட்டைச் சட்டைகளைப் போட்டுக்கொண்டு, இராஜகுமாரன் கதைகள்கூட ஒரு பவித்திரமான அழகை, அன்பை, காதலைப் போதித்த-வளர்த்த மயிலிறகால் உடம்பை வருடிப்போன கணங்களில், நாமும் தேவதைகளாய் உலா வந்திருக்கிறோம் என நினைக்கையிலே, மனசுக்குள் உலகத்து மகழ்ச்சியெல்லாம் அடங்கிப் போகின்றன. மங்கிவரும் ஞாபகங்களிடையே, அபூர்வமான இந்த மீட்டல் களில்தான், தூசி படிந்த வீணைகள் இசைக்கின்றன.

நானும் உன்னைப் பார்க்க வேண்டும். இருவரும் ஒரு முறைத் தொட்டுப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். எழுதும்போதுகளில் மோதுமுன் இளமுகம், இப்போ உன் வீட்டுக் கண்ணாடிக்கு ஞாபகம் இருக்குமா. போலி மனிதர்களின் அவநம்பிக்கை சிதறல்களைப் புறக்கணித்து எதுவும் உன்னை தடுக்காதவரை எழுது.

ஆனால் ஒன்று, அதே வீதியில், அதே எண்ணங்களோடு, மீண்டும் ஒருமுறை நடக்கலாம் என்றா நினைக்கிறாய். □

எனக்குள் பெருக்கிவம்

மணி வேலுப்பிள்ளை

யாழ்ப்பாணத்தின் நட்புநடுவின் காரணப்பெயர்களைக்கொண்ட சிறுநூர்கள் பல இருக்கின்றன. நெல்லியடி, அரசடி, புளியடி, பிட்டியடி, கீரிப்பல்லி... இப்படி எத்தனையோ!

எங்கள் ஊருக்குக் கட்டையடி என்று பெயர். யாழ் வீதி எங்கள் ஊரை ஊடறுத்துச் செல்கிறது. வடக்குத் தெருக்கானில் வெள்ளையன் நாட்டிய மைல்கல் ஊரின் அடையாளமாகத் திகழ்கிறது. இந்த மைல்கல்லை எல்லோரும் “கட்டை” என்றே குறிப்பிடுவார்கள். அப்பறம் எங்கள் ஊருக்குக் கட்டையடி என்பது காரணப்பெயராகிவிட்டது.

யாழ் வீதியின் தெற்குத் தெருக்கானில் ஒரு காட்டுமரம் நிற்கிறது. ஒருவருக்கும் அந்த மரத்தின் பெயர் தெரியாது. எல்லோரும் அந்த மரத்துக்கு அஞ்சினார்கள். அந்த மரத்தில் ஒரு முனி இருப்பதாகவும் அது அடிக்கடி இறங்கிவந்து ஆட்களைப் பலி எடுப்பதாகவும் எல்லோரும் பேசிக்கொண்டார்கள்.

உண்மையில் அந்த மரத்துக்கும் கட்டைக்கும் இடைப்பட்ட தெருவில் அடிக்கடி விபத்துக்கள் ஏற்பட்டு, ஆட்கள் இறந்திருக்கிறார்கள். அந்த விபத்துக்களினாலும் உயிரிழப்புக்களினாலும் ஊர்வாசிகள் பீதி அடைந்திருக்கிறார்கள். அவற்றுக்கான காரணத்தைப் பகுத்தறியும் நிலையில் எவருமே இருக்கவில்லை. ஆகவே ஒரு முனியைக் கொண்டுவந்து அந்த மரத்தில் ஏற்றிவிட்டு, அதற்குப் பயந்து செத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்பறம் ஏற்பட்ட உயிரிழப்புக்கள் அனைத்துக்கும் முனியின் தலையிலே பழியைப் போட்டுவிட்டார்கள்!

யாழ் வீதியில் கிழக்கே கால்மைல் தூரத்தில் தெரியும் ஆசுப்பத்திரியிலிருந்து, மேற்கே கால்மைல் தூரத்தில் தெரியும் கள்ளுக்கொட்டில்வரை பார்த்தால், எங்கள் முனிதாங்கி மரத்தை அண்டி யாழ் வீதி வளைந்து செல்வது தெரியும். படுவேகமாக வளைவை நெருங்கும் வாகனங்கள் ஒன்றுக்கொன்று வழிவிடுவதில் தடுமாறித் தடம்புரள்வதும் மோதுப்படுவதும் உண்டு. அங்கே ஏற்பட்ட உயிரிழப்புகளுக்கு அதுவே தலையாய காரணம். ஆயினும் முனியே தலைகளை உருட்டுவதாக எல்லோரும் பேசிக்கொண்டார்கள். அதற்குக் ‘கட்டையடி முனி’ என்று பெயரும் சூட்டிவிட்டார்கள். உண்மையில் விபத்து மரணங்களே கட்டையடி முனியை உருவாக்கியிருந்தன. இருந்தும் கட்டையடி முனியே விபத்து மரணங்களை ஏற்படுத்துவதாக நினைத்து எல்லோரும் கலங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

கட்டையடி, வீடுகளும் புதர்களும் பற்றைகளும் நிறைந்த ஊர். வீடுகளில் மனிதருடன் ஆடு, மாடுகளும் கோழி, நாய், பூனைகளும் கூடிவாழ்ந்தன. பற்றைகளில் கீரியும் பாம்பும் போராடிவந்தன. கோழி இல்லாத வீடே கிடையாது. எல்லாம் நாட்டுக்கோழிகள். வீட்டுக் கூரைகளே நாட்டுக் கோழிகளின் உறைவிடம். பகலில் பருந்தும் இரவில் மரநாயும் அவற்றின் எதிரிகள். பெட்டிகளிலும் பட்டைகளிலும் முட்டை இடும். கடகங்களிலும் தாவாரங்களிலும் அடை கிடக்கும். வீடு, வளவு முழுவதும் கழித்துத் தள்ளும். நாங்கள் அவற்றை எல்லாம் மிதித்துத்தள்ளுவோம்...

தீபாவளிக்கு ஊர் முழுவதும் கோழிச்சண்டைகள் இடம்பெறும். அவற்றில் பந்தயம் கட்டி வென்றவர்கள் மீசையை முறுக்கிக்கொண்டு திரிவார்கள். தோற்றவர்கள் மீசை வழிப்பார்கள். சின்னவன் வெட்டையில்தான் பெரிய கோழிச்சண்டை நடைபெறும். சுற்றில் இராமையாவின் சேவலே வெற்றி பெறும். இராமையாவுக்கு ஏராளமான பட்டங்கள் உண்டு. அவற்றுள் ‘சேவல் கொடியோன்’ என்பது ஒன்று...

அப்பறம் கோழி வளர்ப்பில் ஒரு புரட்சி ஏற்பட்டது. அந்தப் புரட்சியை நிகழ்த்தியவர் நீலப்பிள்ளை. அவர் கோழி வளர்ப்பு அதிகாரியாக எங்கள் ஊரில் குடிபுகுந்தவர். வீடு வீடாகப் போய், கோழி வளர்த்து இலாபம் சம்பாதிக்கலாம் என்ற சேதியை அவர் பரப்பிவந்தார். அது எப்படி என்பதை இன்ன நாள், இன்ன நேரம், இன்ன இடத்தில் நடக்கும் கூட்டத்தில் வைத்துச் சொல்வதாக எல்லோரிடமும் தெரிவித்தார்.

சின்னவன் வெட்டையில்தான் கூட்டம் நடந்தது. விதானையார், சுப்பு வாத்தியார், எங்களுக்குப் பாடம் சொல்லித்தரும் பொன்னு அக்கா, இராமையா உட்பட ஊர்ப் பெருங்குடி மக்கள் எல்லோரும் திரண்டுவந்து பழுதிக்குள் இருந்து நீலப்பிள்ளையின் பேச்சைக் கேட்க ஆயத்தமானார்கள்.

“நீங்கள் சொந்தத் தேவைக்காகவே நாட்டுக் கோழி வளர்த்து வருகின்றீர்கள். அவற்றுடன் புதுவகைக் கோழிகளை வளர்த்து இலாபம் சம்பாதிக்கும் விதத்தை நான் உங்களுக்குக் காட்டித் தருகிறேன். வீட்டுக்கு வீடு கோழிப்பண்ணை அமைக்கவேண்டும். அங்கே புதுவகைக் கோழிகள் வளர்க்கவேண்டும். அப்படிச் செய்தால் கோழி முட்டையையும் இறைச்சிக் கோழியையும் விற்றுப் பெருந்தொகைப் பணம் சம்பாதிக்கலாம். கோழிக் கழிவுகளைப் பயிர்களுக்குப் பசளையாகப் பாவிக்கலாம்...” என்று நீலப்பிள்ளை பேசிக்கொண்டிருந்தார். எல்லோரும் அமைதியோடும் ஆவலோடும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

நீலப்பிள்ளை ஒரு கோழியைத் தூக்கிக்காட்டி “இதுதான் புது வெள்ளைக் கோழி” என்றார். இன்னொரு கோழியைக் காட்டி “புது மண்ணிறக் கோழி” என்றார். இன்னொன்றைக் காட்டி “புது கலப்புக் கோழி” என்றார். “கோழிக் குஞ்சுகளை நாங்கள் பட்டணத்திலிருந்து தருவிக்கலாம். ஒரு குஞ்சின் விலை 50 சதம். அவற்றைப் பண்ணைகளில் வளர்ப்பதுதான் நல்லது. ஒரு பண்ணையில் குறைந்தது 100 குஞ்சுகளாவது வளர்க்கலாம். ஒரு முட்டையை 25 சதத்துக்கு விற்கலாம். முட்டை இட்டு முற்றிய கோழியை 2 ரூபாவுக்கு விற்கலாம். உங்களுக்கு கிடைக்கும் ஆதாயத்தை நீங்களே கணக்குப்போட்டுப் பாருங்கள்...”

நீலப்பிள்ளை பேச்சை இடைநிறுத்தி, முன்வரிசையில் இருந்த மூன்று சிறுவர்களை எழுப்பி, அந்தப் புதுவகைக் கோழிகளையும் அவை இட்ட முட்டைகளையும் கொடுத்து, அவற்றை எல்லோருக்கும் சுற்றிக் காண்பிக்கும்படி பணித்தார். கோழிகளையும் முட்டைகளையும் பார்ப்பதற்கு எல்லோரும் முண்டியடித்தார்கள். அப்பறம் நீலப்பிள்ளை கேள்விகளுக்கு மறுமொழி சொல்லத் தயாரானார்.

“கோழிப்பண்ணை அமைப்பதற்கு எவ்வளவு செலவு பிடிக்கும்?”

“கிட்டத்தட்ட 100 ரூபா...”

“கோழித்தீன்?”

“பட்டணத்தில் வாங்கலாம். ஒரு பெட்டி 5 ரூபா. ஒரு பெட்டி ஒரு மாதத்துக்குப் போதும். அத்துடன் அரிசிக்குறுணி, உழுந்தங்கோது, பழஞ் சோறு எல்லாம் போடலாம்...”

“கோழிகளுக்கு நோய் நொடி வந்தால்...?”

“கோழி மருந்து விற்கிறது. வாங்கிக் கொடுக்கலாம்... நான் கோழி வைத்தியம் படித்திருக்கிறேன்...”

நீலப்பிள்ளை சொல்லிய மறுமொழிகளில் எல்லோருக்கும் திருப்தி. அப்புறம் ஊர் முழுவதும் அங்கும் இங்குமாகக் கோழிப்பண்ணைகள் தலைகாட்டத் தொடங்கின. ஒருசில வாரங்களுள் எல்லா வீட்டுக்கோடிகளிலும் கோழிப்பண்ணைகள் அமைக்கப்பட்டுவிட்டன. அவை எல்லாம் கம்பி வலைக்கூடுகள். நீலப்பிள்ளை வீடு வீடாகப் போய், கம்பி வலையின் ஊடாகக் கோழிக் குஞ்சுகளைப் பார்வையிட்டு, வேண்டிய புத்திமதிகளைச் சொல்லிவந்தார்.

ஒருசில மாதங்களுள் குஞ்சுகள் எல்லாம் பெருத்து, கூட்டுக்கு வெளியே போவதற்கு அடம்பிடித்தன. இளங்கோழிகளை இடைக்கிடை கூட்டுக்கு வெளியே விட்டு, கண்ணும் கருத்துமாய் நின்று மேயவிட்டு, மறுபடியும் கூட்டினுள் விட்டு அடைத்துவிடவேண்டும் என்று நீலப்பிள்ளை அறிவுறுத்தியிருந்தார்.

வெகு விரைவில் கோழிகள் முட்டை இடத் தொடங்கிவிட்டன. வாத்து முட்டையைப்போல் பெரிய முட்டைகள். எல்லோரும் முட்டைகளும் பெட்டிகளுமாய் முண்டியடித்துக்கொண்டு புளியடிச் சந்திக்குப் போய் ஒன்று 25 சதப்படி விற்பனைக் கை நிறையச் சம்பாதித்தார்கள். பிட்டியடி என்ற பக்கத்து ஊரைச் சேர்ந்தவர்களே எங்கள் முட்டைகளைக் கூடுதலாக வாங்கினார்கள். கட்டையடி என்ற எங்கள் ஊரின் பெயரை அவர்கள் “முட்டையடி” ஆக மாற்றிவிட்டார்கள். அதைக்கேட்டு வெகுண்டெழுந்த விதானையார் “பிட்டியடி ஆட்களுக்கு மட்டையடி கொடுக்கவேண்டும்” என்று கர்ச்சித்தார். நீலப்பிள்ளை குறுக்கிட்டு “கட்டையடியின் முட்டை வியாபாரத்தை மட்டையடி கெடுத்துவிடும்” என்று எச்சரிக்கவே, விதானையார் அடங்கிவிட்டார்.

முட்டை வியாபாரத்துக்கு ஈடுகொடுத்து இறைச்சிக் கோழி விற்பனையும் மேலோங்கியது. இறைச்சிக் கோழி மாத்திரமல்லாது, விறாத்துக் கோழிக்கும் கட்டையடி பெயரெடுத்துவிட்டது. கோழிக்கழிவுக்கும் நல்ல கிராக்கி ஏற்பட்டது. வீட்டுக் கொல்லைகளில் அது பசளையாகப் பாவிக்கப்பட்டது.

இவ்வாறு கட்டையடியின் வரலாற்றில் ஒரு பொற்காலம் மலர்ந்தது. அங்கே ஓலை வீடுகள் கல்வீடுகளாய் மாறின. தட்டிகள் பிட்டிகளாகவும், கிடுகுகள் ஓடுகளாகவும், வேலிகள் மதில்களாகவும் மாறின. பெண்கள்

தங்கள் அணிமணிகளைப் பெருக்கிக்கொண்டார்கள். ஆண்கள் கழுத்திலிருந்து தொப்புள்வரை தொங்கும் சங்கிலி அணியத் தொடங்கினார்கள்... இவ்வாறு நீலப்பிள்ளையின் கனவு நனவாகிவிட்டது!

அப்புறம் நீலப்பிள்ளை ககவிலும் நினையாத சங்கதி ஒன்று நடக்கத் தொடங்கியது. எங்கள் ஊரில் கோழி வளம் பெருகப் பெருக, அக்கம் பக்கத்து ஊர்களிலிருந்து பெருந்தொகையான கீரிகள் அடிக்கடி படையெடுத்துவரலாயின. குறிப்பாகத் தெற்கேயுள்ள கீரிப்பல்லி என்ற குறிச்சியிலிருந்து ஏராளமான கீரிகள் கட்டையடிக்குள் புகுந்து ஆசைதீரக் கோழி வேட்டையாடி மகிழ்ந்தன. பாம்புகளைத் துண்டாடும் கூரிய பற்களைக் கொண்ட கீரிகள் கம்பிவலைகளை நறுக்கி, கூட்டினுள் நுழைந்து, குஞ்சுகளைக் கவ்விச் சென்றன. கீரிகளினால் கட்டையடிக்கு ஏற்பட்ட இழப்பை மதிப்பிடமுடியாது.

நீலப்பிள்ளைக்கு கீரி - முறைப்பாடுகள் வந்த வண்ணமாய் இருந்தன. தக்க நடவடிக்கை எடுக்கப்போவதாகவும், கொஞ்சம் பொறுமையாய் இருக்கும்படியும், கூட்டத்தில் தீர்வு அறிவிக்கப்படும் என்றும் அவர் சொல்லி அனுப்பிக்கொண்டிருந்தார்.

வழக்கம்போல் சின்னவன் வெட்டையில் நீலப்பிள்ளையின் தலைமையில் கூட்டம் நடந்தது. கூட்டத்தில் கீரி ஒழிப்புத்திட்டம் முன்வைக்கப்பட்டது. அதாவது பொறி வைத்துக் கீரி பிடிக்கப்படும். கோழிக்கூடுகளுக்கு இரட்டைக்கம்பி வலை பாவிக்கப்படும். மறு அறிவித்தல்வரை கோழிகள் கூட்டுக்கு வெளியே போய்வர அனுமதிக்கப்படமாட்டா...

கீரிப்பொறியை வடிவமைக்கும் பொறுப்பு இராமையாவிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. அவன் அதற்கான தகைமை வாய்ந்தவன் என்பதில் ஐயமில்லை. அதாவது, அவன் பள்ளிக்குப்போனது கிடையாது. “அணிலடி வீரன், பாம்படி மன்னன், நாயடி நாயகன், சேவல் கொடியோன்” போன்ற பட்டங்கள் பல பெற்றவன். ஒரு தடவை தனது மாமனாரின் துவக்கினால் ஒரு பருந்தைச் சுட்டு வீழ்த்தியது அவனுடைய சாதனைகளுள் ஒன்று. அத்துடன் ஒரே உலக்கையால் ஒரே அடியில் இரண்டு மரநாய்களை மண்டையில் போட்டுக் கொன்று புகழ்கொண்டவன்...

அத்தகைய பெருமை வாய்ந்த இராமையாவின் கீரிப்பொறி, பலகையும் இரட்டைக்கம்பி வலையும் கொண்டு அமைக்கப்பட்டது. அது ஒரு நீள்சதுரமான கூடு. உட்புறம் சிறியதும் பெரியதமாக இரண்டு கூறுகளைக் கொண்டது. இரண்டு கூறுகளையும் ஒரு கம்பிவலை பிரித்து நின்று. சிறிய கூறினுள் ஒரு கோழிக்குஞ்சு விட்டு அடைக்கப்படும். பெரிய கூறுக்கு ஒரு வாயில். அந்த வாயிலுக்கு ஒரு கதவு. கதவு மேலும் கீழுமாகவே திறந்து மூடும். கதவின் மேல் மட்டத்தில் ஓர் ஆணி. அந்த ஆணியில் ஒரு கம்பி. கதவைத் தூக்கி வாயிலைத் திறந்துவைக்கத் தக்கதாகக் கம்பியை மேலே இழுத்து ஒரு கோலில் பொருத்திவிடவேண்டும். கீரிப்பொறிக் கூட்டைச் செங்குத்தாக ஊடுருவி நிற்கும் கோல் எங்கும் பொருத்தப்படாது. தட்டுப்பட்டு அரக்கப்படக்கூடியதாக நிற்கும். அதாவது திறந்திருக்கும்

வாயில் வழியே பொறிக் கூட்டினுள் நுழையும் கீரி கோழிக்குஞ்சைப் பிடிக்கும் வகை அறியாது தடுமாறும்பொழுது பொறிக்கோல் தட்டுப்பட்டு அரக்கப்படும். உடனே பொறிக்கோலில் பொருத்தப்பட்டிருந்த கம்பி விலகிவிடும். கம்பி விலகியதும் கதவு மேலிருந்து கீழாக விழுந்து வாயிலை மூடிவிடும். கீரி அகப்பட்டுவிடும்...

இராமையா வடிவமைத்த முன்மாதிரிக் கிரீப்பொறியைச் செவ்வைபார்த்த நீலப்பிள்ளை, அதற்குத் தனது அங்கீகாரத்தை வழங்கினார். அப்புறம் சின்னவன் வெட்டையில் அது காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டது. அதனை அமைப்பதற்கு வேண்டிய மூலப் பொருட்கள், அதன் வடிவமைப்பு, அது இயங்கும் விதம் குறித்து இராமையா அளித்த விளக்கங்களைக் கேட்டு எல்லோரும் மெய்சிலிர்த்தார்கள். கட்டையடியின் தொழில்நுட்பம் அக்கம் பக்கத்து ஊர்களை வியப்பில் ஆழ்த்தியது!

கிரீப்பொறியை வெள்ளோட்டம் பார்ப்பதற்கு ஊரே திரண்டுவிட்டது. கிரீப்பல்லிக் குறிச்சியிலிருந்து வெல்லுக்கு வெல்லு படையெடுத்து வந்த கிரீகளின் கால்தடம் பதிந்த ஓர் இடத்தில் அந்த முன்மாதிரிக் கிரீப்பொறி வைக்கப்பட்டது. அதற்குள் அநாதரவாக விடப்பட்ட வெள்ளைக் கோழிக்குஞ்சின் அவலக்குரல் ஊரெங்கும் எதிரொலித்தது. அது கிரீகளின் காதுகளுக்கும் எட்டியிருக்கும். “இன்னும் 15 நிமிடங்களில் கிரீ ஒன்று அகப்பட்டுவிடும்” என்றான் இராமையா. ஆட்களைக் கண்டால் கிரீகள் கலைவுகண்டுவிடும். ஆகவே எல்லோரையும் யாழ் வீதிக்கு வடக்குப் பக்கமாகப் போய் குந்தியிருக்கும்படி இராமையா கட்டளையிட்டான். விதானையார், நீலப்பிள்ளை, சுப்பு வாத்தியார் உட்பட எல்லோரும் இராமையாவின் கட்டளைக்குக் கட்டுண்டு, வீதி கடந்து, குந்தி இருந்தார்கள். இராமையா ஓர் ஆடுகாலில் ஏறிநின்று நோட்டம் விட்டான்.

இராமையாவின் ஆரூடம் தப்பவில்லை. கோழிக்குஞ்சின் இடைவிடாத ஓலம் கிரீ ஒன்று அகப்பட்டுவிட்டதைப் பறைசாற்றியது. அகப்பட்ட கிரீயைக் கண்டுகளிப்பதற்குக் குந்தியிருந்தவர்கள் எல்லோரும் பாய்ந்து வந்தார்கள். “இது முன்மாதிரிக் கிரீப்பொறியில் அகப்பட்ட முதலாவது கிரீ” என்று அதனை எல்லோருக்கும் அறிமுகப்படுத்திய நீலப்பிள்ளை இராமையாவுக்கு “கிரீபிடி வீரன்” என்று பட்டம்சூட்டிக் கௌரவித்தார்.

ஆட்கள் கிரீப்பொறியைச் சூழ்ந்துநின்று ஆரவாரம் செய்தார்கள். கோழிக் குஞ்சு கத்துவதை நிறுத்திவிட்டு, வெளியே வருவதற்குத் தவித்துக் கொண்டிருந்தது. இராமையா கிரீப்பொறியிலிருந்து கோழிக்குஞ்சைப் பக்கு வமாய் வெளியே எடுத்து விட்டான். அது தப்பினேன், பிழைத்தேன் என்று ஓட்டம்பிடித்தது.

கிரீயோ பொறியிலிருந்து தப்பும் வகை அறியாது சுழன்றடித்துக்கொண்டிருந்தது. கம்பி வலையைப் பிரிப்பதற்காக அங்கும் இங்கும் கடித்து இடுங்கியதில் அதன் முன்வாய்ப் பற்கள் உடைந்து, மூக்கும் நாக்கும் காயப்பட்டு, கடைவாயிலிருந்து இரத்தம் பாய்ந்துகொண்டிருந்தது. எந்த மடையனாவது தன்மீது முட்டினால், அவனைக் கடித்துக் குதறிவிடுவதாக

எச்சரிப்பதுபோல், அது ஒவ்வொருவரையும் உற்றுநோக்கிச் சீறிக்கொண்டிருந்தது.

கிரீயை என்ன செய்வது? 5 கட்டை தள்ளிப் போய் வல்லைவெளியில் அதை விரட்டிவிட்டு வந்தால் புண்ணியம் கிடைக்கும் என்பது ஒரு தரப்பு வாதம். 6 கட்டை தள்ளித் தொண்டமனாற்றில் விட்டுவந்த தனது வீட்டுக் கடுவன் பூனை, அடுத்த நாள் காலை, வாயில் ஓர் எலியோடு தனது வீட்டுத் தாவாரத்தில் வீற்றிருந்தது என்றார் சுப்பு வாத்தியார்! அகப்படும் கிரீகளைக் கட்டையடி முனிக்குப் பலிகொடுத்தால், முனி மேற்கொண்டு ஆட்களைப் பலியெடுக்காது என்பது இன்னொரு கட்சி. “முனி, பேய், பிசாசுகள் கிரீப்பலி ஏற்றதாக வேதங்களில் சொல்லப்படவில்லையே” என்று சுப்பு வாத்தியார் திரும்பவும் ஆட்சேபம் தெரிவித்தார். ஆதலால் கிரீயை என்ன செய்வது என்று அவரிடமே கேட்கப்பட்டது. “தீர்த்துத் கட்டுங்கள்” என்று சுப்பு வாத்தியார் உத்தரவு பிறப்பித்தார்!

கிரீயைத் தீர்த்துக்கட்டும் பொறுப்பு இராமையாவிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. இராமையா ஒருவனைக் கூப்பிட்டு சுத்தியல் கொண்டுவரும்படியும், இன்னொருவனைக் கூப்பிட்டு (வேலி அடைக்கப் பாவிக்கப்படும்) குத்தாசி கொண்டுவரும்படியும் பணித்தான். ஆயுதங்கள் இரண்டும் உடனடியாகக் கொண்டுவரப்பட்டன. கிரீ கொல்லும் விதம், அதில் தானும் சுத்தியல்காரனும் குத்தாசிக்காரனும் வகிக்கும் பங்கு பற்றி எல்லாம் இராமையா விரிவாக விளக்கம் அளித்தான்.

கிரீ வதையைப் பார்ப்பதற்கு எல்லோரும் முண்டியடித்தார்கள். இராமையா அவர்களை விலகி நிற்கச் சொல்லிவிட்டு, கிரீப்பொறியைப் பின்புறமாக அணுகி, கவடுபோட்டு நின்றான். சுத்தியல்காரனைத் தனக்கும் பொறிக்கும் முன்புறமாக நெருங்கிக் குந்தியிருக்கும்படியும், குத்தாசிக் காரனைச் சுத்தியல்காரனுக்குப் பின்னே குனிந்து நிற்கும்படியும் உத்தரவிட்டான். எல்லோரும் மூச்சுக்காட்டாது, கண்வெட்டாது பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இராமையா மெத்த நுணுக்கமாகக் கிரீப்பொறியின் வாயில்கதவைச் சற்று மேலே உயர்த்தினான்... கிரீயின் மனத்தில் கரவு ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். அது திடீரென எச்சரிக்கை அடைந்து, ஆடாது, அசையாது நின்றது. அதனை ஈர்ப்பதற்காக இராமையா இன்னும் ஓர் இம்மி கதவை உயர்த்தினான். கிரீ மின்னல் வேகத்தில் அந்த ஈவினுள் பாய்ந்தது. இராமையா படாரெனக் கதவை இறக்கி, கிரீயை நெரித்துப்பிடித்துக் கொண்டான். கிரீயின் கழுத்து கதவின் கீழ் அகப்பட்டுக்கொண்டது. தலை கதவுக்கு வெளியே, உடல் கூட்டின் உள்ளே அகப்பட்ட நிலையில் கிரீ திணறிக்கொண்டிருந்தது. ஆட்கள் எல்லோரும் “ஆ..., கூ...” என்று கத்திக் கொண்டு பொறியைச் சூழவே, இராமையா அவர்களை அட்டி விலகிநிற்கச் செய்தான்.

குந்தியிருந்த சுத்தியல்காரனிடம் “போடு மண்டையிலே” என்றான் இராமையா. அவன் சுத்தியலை ஓங்கிக் கிரீயின் மண்டையில் மடார்

மடார் என்று அடித்தான். பார்வையாளர்கள் பலர் “ஆ... ஊ...” என்று கத்திக்கொண்டு விலகி ஓடினார்கள். கீரியோ அந்த ஆற்றிவு படைத்த மனிதர்களின் கொடுமை தாங்காது செயலிழந்து கொண்டிருந்தது. ஆனால் அதன் வன்மம் சற்றும் குன்றவில்லை. இராமையா தலையசைத்தவுடன் குனிந்து நின்ற குத்தாசிக்காரன் கிடுகைத் துளைப்பதுபோல் கீரியின் கழுத்தைத் துளைத்தான். நைந்துபோயிருந்த கீரியின் கழுத்தில் குத்தாசி தங்கு தடையின்றி ஏறியது... அப்பொழுது அந்த மூன்று பேரையும் தவிர மற்றவர்கள் எல்லோரும் “ஐயோ பாவம்... ஐயோ பாவம்...” என்று கத்திக் கொண்டு விலகி ஓடினார்கள்.

கட்டையடியில் கீரிகள் கொன்று குவிக்கப்படும் சேதி அக்கம் பக்கம் எல்லாம் காட்டுத்தீபோல் பரவியது. பிட்டியடியில் இறைச்சிக்கடை வைத்திருக்கும் நவம் கட்டையடிக்கு ஓடோடிவந்து கொலையுண்ட கீரிகள் எல் லாவற்றையும் பொறுக்கிக்கொண்டு போனான். அவனை வழிமறித்த விதா னையார் “ஏனடா உனக்குக் கீரிகள்?” என்று கேட்டார். “ஐயா, மருந் துக்கு ஐயா” என்று விதானையாரைப் பார்க்காமலேயே பதில் சொன்னான் நவம்! அன்று முதல் நவத்திடம் இறைச்சி வாங்குவதைக் கட்டையடி வாசிகள் நிறுத்திவிட்டார்கள்.

கட்டையடியில் கீரிகளின் கொட்டம் அடக்கப்பட்ட பிற்பாடு கோழிகளின் கை ஒங்கிவிட்டது. கட்டையடியின் பொருள்வளம் மேம்பட்டது. மக்களின் வாழ்க்கைத் தரம் உயர்ந்தது. நீலப்பிள்ளை கட்டையடியின் முடிசூடா மன்னராய்த் திகழ்ந்தார்.

மாரி வந்தது. மழை பொழிந்தது. தான்தோன்றித்தனமாய்த் திரிந்த கோழிகள் எல்லாம் மழையில் நனைந்து நோயைத் தேடிக்கொண்டன. ஒரு கோழிக்கு வருத்தம் என்பதை இலகுவில் கண்டுபிடிக்கலாம். அது நின்ற இடத்தில் நிற்கும். ஒன்றும் தின்னாது. கண் முடியிருக்கும். வயிறு கழியும். பூவில் கரும்புள்ளிகள் காணப்படும். இதையே எல்லோரும் “கோழி தூங்குகிறது” என்று குறிப்பிட்டார்கள். அதாவது “கோழி தூங்குகிறது” என்றால் கோழிக்கு ஏதோ நோய்ப்பிடித்துவிட்டது என்பது கருத்து.

தன்னிடம் கொண்டுவரப்பட்ட நோய்க் கோழிகளுக்கு நீலப்பிள்ளை ஊசி மருந்து ஏற்றினார். சில கோழிகள் குணமடைந்தன, பல குணமடைய வில்லை. குணமடையாதவை ஈற்றில் செத்துவிடும். ஆகவே அவை சாவ தற்கு முன்னரே கறிச் சட்டிக்குள் போய்விடவேண்டும் என்று நீலப்பிள்ளை அறிவுறுத்தி வந்தார். அதனைக் கேள்விப்பட்ட சப்பு வாத்தியார்,

நோய்நாடி நோய்முதல்நாடி அதுதணிக்கும்
வாய்நாடி வாய்ப்பச் செயல்

என்ற குறளை உதிர்த்து நீலப்பிள்ளையைச் சீண்டினார். குடுபட்ட நீலப்பிள்ளை அதுவரை சப்பு வாத்தியாருடன் தான் வைத்திருந்த இராசரீக உறவினைத் துண்டித்துக்கொண்டார்!

காலப்போக்கில் நோய்க் கோழிகளின் எண்ணிக்கை நலமான கோழிக்

களின் எண்ணிக்கையை விஞ்சிவிட்டது. அதனால் முட்டைகளின் எண் ணிக்கை சரியவே, கட்டையடியின் பொருள்வளம் குன்றத்தொடங்கியது.

இதற்கிடையே இராமையா பாம்பு கடித்துச் செத்துப்போனான். இரவு நங்கு பொறுக்கப்போனவன், அம்மன் கோவில் முகப்பில் படுத்து உறங்கி விட்டான். அவனை உறக்கத்தில் வைத்தே பாம்பு கடித்திருக்கிறது. “இராமையா விழித்திருந்தால் பாம்புதான் செத்திருக்கும்” என்று சப்பு வாத்தியார் செப்பியதை எல்லோரும் ஏற்றுக்கொண்டார்கள். இராமையாவின் இறப்பு கட்டையடியின் பேரிழப்பாகவே கருதப்பட்டது!

கொஞ்சநாள் கழித்து அம்மன் கோவில் பின்புறத்தில் ஒரு புடையன் பாம்பு அடித்துக்கொல்லப்பட்டது. கட்டையடி முனி குடியிருக்கும் காட்டு மரத்தில் அதனைத் தூக்கிவிட்டார்கள். கிட்டத்தட்ட 8 அடி நீளம். அதுவே இராமையாவைக் கொன்ற பாம்பு என்று எல்லோரும் பேசிக்கொண்டார்கள். கீரியினம் கொடுத்த சாபத்தினால்தான் இராமையாவைப் பாம்பு கடித்துக் கொன்றிருக்கிறது என்று எல்லோரும் நம்பினார்கள். எவ்வாறாயினும் “பாம்படி மன்னனையே பாம்பு கொன்றுவிட்டதே” என்று அங்கலாய்க்காதோர் எவருமே இல்லை.

கொஞ்ச நாட்களுக்குப் பிறகு கட்டையடிக்கு வந்த நவத்தையும் பாம்பு கடித்து விட்டது. பாம்பினால் கடியுண்ட தன் கால் விரலை அவன் சீவி எறிந்துவிட்டான். அத்துடன் பாம்பையும் பிடித்து ஒரு மிட்டாய்ப் போத்தலுக்குள் விட்டு மூடிக்கொண்டு போய்விட்டான். அது நாகபாம்பு.

கட்டையடியில் எஞ்சியிருந்த கோழிக்குஞ்சுகள் திடீர் திடீரெனக் காணா மல்போயின. அது கோழிக் கள்ளர்களின் கைவரிசை என்று எல்லோரும் நம்பினார்கள். அவர்களுக்கு நவத்தில் ஐமிச்சம். “நவம் கோழியையும் கொண்டுபோவான், கோழியைப் பிடிக்கும் கீரியையும் கொண்டுபோவான்” என்றார் சப்பு வாத்தியார்.

இதற்கிடையே இதுவரை தப்பியிருந்த நீலப்பிள்ளையின் சொந்தக் குஞ்சுகளுள் இருபது, இருபத்தைந்தைக் காணவில்லை. நாள் முழுவதும் வேவு பார்த்ததில் துப்புத் துலங்கியது. ஒரு முத்திரைப் புடையன் ஒரு துவாரத்தினூடாகக் கூட்டினுள் புகுந்து அத்தனை குஞ்சுகளையும் விழுங்கி, குடல் வீங்கி, அதே துவாரத்தினூடாக வெளியே வரமுடியாது ஒதுங்கிப் பதுங்கிச் சுருண்டு கிடந்தது!

எல்லோருக்கும் பளிச்சென்று ஒரு சங்கதி புரிந்தது: கட்டையடியில் பாம்புகள் பெருகிவிட்டன! பாம்புகளைக் கட்டுப்படுத்திவந்த கீரிகள் ஒழிக்கப்பட்டமையே அதற்கான தலையாய காரணம். அதாவது எங்கள் மக்கள் இயற்கையின் சமநிலையை, பிராணிகளின் சமநிலையைக் கெடுத்து விட்டார்கள்! கோழிக்குஞ்சுகளைக் காப்பாற்றுவதற்காக, கீரிகளை ஒழிக்கப் போய் பாம்புகளைப் பெருக்கிக்கொண்டார்கள்! இப்பொழுது அந்தப் பாம்பு கள் ஆட்களையும் கோழிக்குஞ்சுகளையும் கோழிமுட்டைகளையும் தீர்த் துக்கட்டிக்கொண்டிருந்தன.

சட்டப்படி விதானையாரே கட்டையடியின் ஆட்சியாளர். பாம்புகள் அவருடைய உயிரையும் ஆட்சியையும் அச்சுறுத்திவந்தன. அதை நினைக்கும் பொழுது அவருக்கு நீலப்பிள்ளை மீதும் சுப்பு வாத்தியார் மீதும் பொல்லாத கோபம் வந்தது. விதானையார் இரண்டு பேருக்கும் எதிராக வெகுண்டெழுந்து விட்டார். கட்டையடியில் விதானையாரின் தயவில்லாமல் எந்தச் சீமானும் வாழமுடியாது. ஆகவே நீலப்பிள்ளை விழுந்தடித்துக்கொண்டு விதானையார் வீட்டுக்கு ஓடினார். சுப்பு வாத்தியார் நீலப்பிள்ளையை முந்திவிட்டார். வாத்தியார் ஏற்கெனவே விதானையாரின் காலில் விழுந்துவிட்டார். விதானையார் வாத்தியாரைக் காலால் இடறிவிட்டு, நீலப்பிள்ளையைக் கழுத்துப் பிடியாகப் பிடித்துவைத்துக்கொண்டு கர்ச்சித்தார். விதானையார் கர்ச்சித்ததைக் கேட்ட குடிமக்கள் அனைவரும் திரண்டுவந்து விதானையார் வீட்டைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். “விதானையார் ஐயா, சுப்பு வாத்தியாரையும் நீலப்பிள்ளையையும் வெளியே விடுங்கள். நாங்கள் கவனித்துக்கொள்கிறோம்” என்று அவர்கள் ஆர்ப்பரித்தார்கள். வாத்தியாரும் நீலப்பிள்ளையும் கலவரமடைந்தார்கள். விதானையார்கூடச் சற்றுத் தடுமாறினார். விதானையார் நடவடிக்கை எடுக்காவிட்டால், வெளியே ஆர்ப்பாட்டம் செய்பவர்கள் இரண்டு பேரையும் தாக்குவது நிச்சயம்.

“உங்கள் இரண்டுபேரையும் பாம்பு தீண்ட முன்னதாக ஆட்கள் தீண்டப் போகிறார்கள். நீங்கள் இனிமேல் வெளியே தலைகாட்ட முடியாது” என்றார் விதானையார்.

“விதானையார், நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?” என்று கேட்டார் நீலப்பிள்ளை.

“நீ உடனடியாக இடம்மாறிப்போய்விட வேண்டும்” என்றார் விதானையார்.

“நான்...” என்ற இழுத்தார் சுப்பு வாத்தியார்.

“நீர் உடனடியாகப் படிப்பித்தலை நிற்பாட்ட வேண்டும்” என்றார் விதானையார்.

விதானையாரை மீறி ஒன்றும் செய்யமுடியாது. இரண்டுபேரும் சம்மதம் தெரிவித்தார்கள். அவர்களை வீட்டுக்குள்ளே இருக்கச்சொல்லிவிட்டு, விதானையார் வெளியே போனார். அப்பொழுது வாத்தியார் நீலப்பிள்ளையைப் பார்க்காமலேயே “பிள்ளையார் பிடிக்கக் குரங்காகிவிட்டது” என்று முணுமுணுத்தார். உடனே நீலப்பிள்ளையும் வாத்தியாரைப் பார்க்காமலேயே “அந்தக் குரங்கையும் கீரியைப்போலத் தீர்த்துக்கட்டலாமே...” என்று குத்தலாகச் சொன்னார். மேற்கொண்டு இருவரும் வாய் திறக்கவில்லை.

விதானையார் அடியாட்களுடன் போய் ஆர்ப்பாட்டம் செய்தவர்களை அதட்டிக் கலைத்துவிட்டுத் திரும்பி வந்தார். நீலப்பிள்ளை விடைபெற எழுந்தார். விதானையார் அவரை இருக்கச் சொன்னார்.

“நீங்கள் இரண்டுபேரும் இங்கேயே தங்கியிருப்பது நல்லது. இராத்திரி ஆனதும் அவரவரே எழுந்து ஆளுக்கோர் அடியாளைப் பிடித்துக்கொண்டு

தலைமறைவாகிவிட வேண்டும். இனிமேல் இங்கே வரவும் கூடாது. எவர் கண்ணிலும் படவும்கூடாது” என்றார் விதானையார்.

நீலப்பிள்ளை இடமாற்றம் எடுத்துக்கொண்டு கிளிநொச்சிக்குப் போய் விட்டார். சுப்பு வாத்தியார் தனது வீட்டுக்குள்ளேயே அடைந்துகிடந்தார். கட்டையடியில் கோழிப்பண்ணைகள் எல்லாம் விறகுகாலைகளாய் மாறி விட்டன. இப்பொழுது எவரும் வியாபாரத்துக்காகக் கோழி வளர்ப்பதில்லை. மீண்டும் சொந்தத் தேவைக்காகவே எல்லோரும் நாட்டுக்கோழி வளர்த்தார்கள்.

கட்டையடியில் விதானையாரின் உத்தரவுப்படி கீரி வதை தடைசெய்யப்பட்டது. பழையபடி கீரிகள் பெருகவே பாம்புகள் கட்டுப்பட்டுவிடும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது. பொருள்வளத்தைப் பொறுத்தவரை கட்டையடி தன்னிறைவு கண்டால் போதும், மேலதிக பொருள்வளம் தேவையில்லை என்ற கொள்கை வலுப்பெற்று வந்தது.

கீரிகளைத் தீர்த்துக்கட்டவேண்டும் என்று புத்தி புகட்டிய சுப்பு வாத்தியாரை எல்லோரும் “தப்பு வாத்தியார்” என்றே அழைத்துவந்தார்கள். □

மழை மாலை நாளொன்றில்
மங்கிய சாலை
வெளிச்சத்தில்
ஆண்கள் கழிவறை
அருகினில்
யுகங்கள் கடந்து
பார்த்துக்கொண்டோம்

கிழிந்து தொங்கியது
எங்கள் முகமுகங்கள்

அவசரமாய் காற்றை
முத்தமிட்டோம்

நனைந்த நிலம் நோக்கி
கண்களை
மேயவிட்டோம்

கைகளை
நீட்டிக்கொண்டோம்
தொடவில்லை

நாயொன்றின்
குரைப்பில்
பிரிந்துகொண்டோம்

மழைபெய்த நாளொன்றில்
சூரியனை முத்தமிட ஆசைப்பட்டது
கதிர்நாவாய்ப்பூச்சி.

ஆசையை இலைகளிடம் சொல்ல,
இலைகள் காதோடு கிளைகளுக்குச் சொல்லி
சந்தோசப்பட்டன.

பிய்த்துக் கொண்டு போயிற்று
காற்று கதைபரப்ப.

நெடுந்தாரம் பறக்க
சிறகுகளைக் பிய்த்துக் கொடுத்தன
தூக்கணாம் குருவிகள்.

பெருமழையில்
பாரங்களுடன் பறப்பது கடினமென்று
துயரங்களை வாங்கிக் கொண்டன
மரஅட்டைகள்.

புதிதாய் பூத்த பூசணிப் பூக்களில்
தேனெடுத்துக் கொடுத்தன
தேனீக்கள்.

நிலத்தோடு முட்டி மண்ணை
வாரிக் கொண்டு வந்த கடல்
நீரில் மூழ்கி முத்தெடுத்துக் கொடுத்தது
நீரிக்குதிரை.

முகம் சிவந்து தலை கவிழ
மகரந்தத்தின் மணியெடுத்து
அழகாய் கவிதையெழுதிக்கொடுத்தன
வண்ணத்துப்பூச்சிகள்.

மழை பெருகிப் பெய்து வழிந்த நாள்.

பெருமழை முழுதுமாய் தலையில் கொட்டி
கன்னத்தில் நனைந்து வழிய,

சூரியனை
தழுவி, இழுத்து வந்து
வயல் வெளியில் கிடத்தி
முத்தமிட்டு மகிழ்ந்தது கதிர்நாவாய்ப்பூச்சி.

கூத்துலிங்கம்

அ. முத்துலிங்கம்

மா மா வீட்டுப் பின் வளவில் எங்களுடைய உதைபந்தாட்டம் நடைபெறும். நல்லாக தேய்ந்து, மயிர் எல்லாம் போய், இனித் தேய்வதற்கு இடமில்லாமல் வழுவுவென்று இருக்கும் டென்னிஸ் பந்தில், குரியன் முற்றாக அஸ்தமித்த பிறகும் விளையாட்டு தொடரும். இதில் முக்கியமானவர்கள் நான், ரவி, சண்முகம்தான். ரவியும் சண்முகமும் உதைபந்தாட்டத்தில் மன்னர்கள். ரவி ஒரு பக்கமும் சண்முகம் எதிர்ப்பக்க முமாக நிற்பார்கள். நாங்கள் ஒரு பத்துப்பேர் அவர்களைச் சுற்றி முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு காத்திருப்போம். ரவி ஒரு பேரைச் சொல்ல, அவன் ரவியின் பக்கம் போய்ச்சேர்ந்துகொள்வான். சண்முகம் ஒரு பேரைக் கூப்பிட அவன் அந்தப் பக்கம் போவான். இப்படியாக இரண்டு டம் உருவாக்கப்படும். ஒவ்வொருமுறை ஆள் தெரிவுசெய்யும்போதும் நான் துள்ளித் துள்ளிக் கையைக் காட்டுவேன். இருந்தும் ஒருவரும் என்னைக் கண்டுகொள்ளமாட்டார்கள். இனி ஒருவருமில்லை என்ற நிலையில் கடைசியாக நான் சேர்க்கப்படுவேன்.

இப்படி நான் கடைநிலை ஊழியனாகத் தள்ளப்பட்டதற்கு இரண்டு காரணங்கள் இருந்தன:

- 1) ஒரேயொரு முறை அசந்தர்ப்பவசத்தால் தன் சைட் கோல் போட்டது.
- 2) எதிரில் உருண்டோடி வரும் பந்தை ஒங்கி உதைக்க நான் எடுக்கும் அவகாசம் பந்து காலைத் தாண்டிப்போக எடுக்கும் நேரத்திலும் பார்க்கக் கூடியதாக இருப்பது.

இருந்தாலும், விளையாட்டு மைதானத்துக்கு உடமைக்காரர் என்ற முறையில் என்னுடைய முக்கியத்துவத்தை யாரும் மறுக்க முடியாதபடிக்கு அடிக்கடி அச்சுறுத்தியும் ஞாபகமூட்டியும் நிலைநிறுத்த நான் தவறவில்லை.

விளையாட்டு முடிந்ததும் நாங்கள் மூன்று பேரும் மாமா வீட்டுக்குப் போவோம். சற்று முன்புவரை வளைந்தும் நிமிர்ந்தும் ஓடியும் உதைத்தும் செயல்பட்ட எங்கள் உடம்பு இப்பொழுது விறைப்பு நிலையை அடைந்து விடும். மாமா சிரித்த முகத்துடன் வரவேற்பார். பாதி உண்டுமுடித்த சாப்பாடுகளும், இன்னும் சாப்பிட உத்தேசித்திருக்கும் உணவுகளும், கம்பி வலை அடித்த அலுமாரியில் கண் பார்க்கக்கூடியதாக இருக்கும். அவற்றில் சில எங்களுக்குத் தரப்படும். அது தவிர அவருடைய பூஞ்சோலையில் விளையாட அனுமதியும் கிடைக்கும்.

வீட்டின் உள்ளேயும் வெளியேயும் மாமா அபூர்வமான தாவரங்களையும் கொடிகளையும் செடிகளையும் வளர்த்து வந்தார். இவற்றோடு அவர் பல மணி நேரங்களைச் செலவழிப்பார். நாங்கள் அங்கே போனால் மாமாவைக்கு இன்னும் உற்சாகம் வந்துவிடும். ஒவ்வொரு தாவரமாக அறிமுகம் செய்து அதனுடைய அன்றைய மகிமைகளை விளக்குவார்.

எப்பவும் பிரமிப்பைத் தருவது “நேற்று, இன்று, நாளை” என்னும் செடி தான். இந்தச் செடி முதல் நாள் பூக்கும்போது கறுப்பு ஊதாக் கலரில் பூக்கும். இரண்டாவது நாள் இதே பூ மங்கிய ஊதாவாக மாறிவிடும்.

முன்றாவது நாள், நம்பமுடியாதபடிக்கு வெள்ளைப் பூவாகியிருக்கும். எந்த ஒரு நேரத்திலும் மூன்று கலரில் பூத்துக் குலுங்கும். நான் பலகாலமாக இந்த மரத்தில் மூன்று நிறப் பூக்கள் பூப்பதாக நினைத்திருந்தேன். இந்த மர்மத்தை விடுவித்தது மாமாதான்.

அடுத்து எனக்குப் பிடித்தது impatient என்ற மரம்தான். பொறுமை இல்லாத இந்த மரத்துடன் நான் பொறுமையாக விளையாடுவதை மாமா பார்த்துக்கொண்டே இருப்பார். யாராவது கிட்டப்போனால் இந்த மரத்தின் மொட்டுக்கள் பயத்தினால் வெடிக்கும். நான் அடிக்கடி தொட்டுப் பயம் காட்டிக்கொண்டு இருப்பேன். மாமாவும் என்னுடன் சிலசமயம் சேர்ந்து விளையாடுவார். நான் பார்க்காத நேரங்களில் மாமா அந்த செடிகளுடன் ரகச்யமாக சல்லாப்பிப்பதை அவதானித்திருக்கிறேன். அதில் ஒரு அந்தரங்கமும் பாசமும் இருக்கும். வெகு காலத்துக்குப் பிறகு, என் திருமணம் முடிந்த பின்புதான், மாமா மணமுடிக்காததன் காரணம் எனக்குத் தெரியவரும்.

அந்தக் காலத்தில் நான் பல நீண்ட வார்த்தைகளைச் சேகரித்து வைத்திருந்தேன். “நாழிகை, நாலாம் ஜாமம், உப்பரிகை, முப்பது காதம், கிருஷ்ணபட்சம், அத்தாணி மண்டபம், ஜலக்கிரீடை” என்று வகைவகையான சொற்கள். இதனால் என் நண்பர்கள் மத்தியில் எனக்குப் பயமும் மரியாதையும் இருந்தன. எங்கள் மூவரையும் ஒன்றாகப் பார்க்கும்போது மாமா “அடுப்புக்கட்டிகளே” என்றுதான் அழைப்பார்.

எங்கள் வீட்டில் பாம்புகளோடு விளையாடுவது தடுக்கப்பட்டிருந்தது. பாம்புகள் மாத்திரமல்ல. நாய், பூனை, கிளி இவற்றோடு பழகுவதற்கும் அனுமதி கிடையாது. ஆனால் செடி வளர்ப்பதற்கு மட்டும் தடை இல்லை. இந்தச் சமயத்தில் மாமா பெரிய உதவி செய்தார். எங்கள் ஆசையைத் தூண்டிவிட்டு ஆளுக்கொரு செடியும் தந்தார். இதில் எனக்குத் தந்தது நான் முந்திப்பிந்திப் பார்த்திராத, கேட்டிராத செடி. ஆபிரிக்க வயலட். ஒரு சட்டியிலே ஆறு அங்குலத்திலும் குறைந்த உயரமாக அது இருந்தது. அதன் பெயருக்கும் அதற்கும் ஒருவித சம்பந்தமும் கிடையாது. அது ஆபிரிக்காவில் மட்டுமல்ல உலகம் முழுவதும் பரவிய செடி. அதனுடைய பூ சிவப்பு, வெள்ளை, அடர் நீலம், வயலட் இப்படி பல வர்ணத்திலும் இருக்கும். எனக்குக் கிடைத்த செடியின் பூ நிறம் இளம் சிவப்பு. இந்தச் செடி வந்த பிறகு என்னிடம் அதிசயமான மாற்றம் ஏற்பட்டது. என்னுடைய விளையாட்டு நேரம் கணிசமாகக் குறைந்து செடி வளர்க்கும் ஆசை கூடியது அப்போதுதான்.

அது நடந்து ஒரு இருபது வருடம் இருக்கும். என்றாலும் என்னால் மாமாவை மறக்க முடியாது. சமீபத்தில் நான் காதலில் அடிபட்டுவிழுந்த போது வந்து உதவியவரும் அவர்தான். “அடிபட்டது” என்றால் உண்மையான accident தான்.

நான் காரை ஓட்டிக்கொண்டு வந்தேன். எனக்குப் பக்கத்தில் இன்னொரு காரும் வேகமாக வந்தது. முன்னுக்கு இருந்தது ஒரு கார் மட்டுமே

போகக்கூடிய ஒடுங்கிய ரோட்டு. பார்த்ததும் ஆசையைத் தூண்டக்கூடிய விதமான வழவழப்பான பாதை. என் கார் பாய்ந்த அதே சமயம் பக்கத்துக் காரும் பாய்ந்தது.

அப்பொழுதுதான் விபத்து ஏற்பட்டது. என்ன அழகான விபத்து.

அந்தக் காரை ஓட்டியவன் கர்வமான முகத்துடன் இருந்தான். அவனுக்குப் பக்கத்திலே ஒரு தேவகன்னிகை. அவளுடைய கூந்தலைப்போல நான் என் வாழ்நாளில் பார்த்ததில்லை. தண்ணீருக்குள் அமிழ்ந்து இருக்கும்போது மயிர் மிதப்பதுபோல, ஒரு மயில் தோகை விரித்த பாவனையில் புவியீர்ப்பை எதிர்த்துப் பக்கவாட்டில் பரவியிருந்தது. என்னால் என் கண்களைப் பிடுங்கி எடுக்கமுடியவில்லை. அவள், அவனுடைய மனைவியாக இருக்கமுடியாது. மனைவியின் முகம் அவளுக்கு இல்லை. காதலியாகவோ, தங்கையாகவோ இருக்கலாம். என் மனம் விபத்தை மறந்துவிட்டு “தங்கையாக இருக்கட்டும், தங்கையாக இருக்கட்டும்” என்று பிரார்த்திக்கத் தொடங்கியது.

உடல் காயம் இல்லாத விபத்து. என்றாலும் ஞாயிறு காலைதோறும் நியூ குளோஸ் மினுக்கிப் போட்டு தேய்த்து, தேய்த்து பளபளப்பாக்கிய கார் நசுங்கிவிட்டது. இது விஷயமாக பலதடவை பொலீஸ் ஸ்டேசனுக்கு போகவேண்டி வந்தது. அப்பொழுது மாமாவும் கூடவே வந்தார். சமரசப் பேச்சுக்கள் நடக்கும்போதே அவருக்கு என் மனது புரிந்துவிட்டது. அவர்தான் என் பெற்றோருக்கு என் விருப்பத்தை எடுத்துச் சொன்னார். என் வாழ்க்கையில் இது பெரிய திருப்பம் என்பது அப்போது எனக்குத் தெரியவில்லை. சிறு தூறல் போட்ட ஒரு குளிர்கால நாளின் முன்மதியத்தில் எங்கள் திருமணம் நடந்துமுடிந்தது.

விபத்திலே சந்திப்புத் தொடங்கினாலும் நாங்கள் அவசரப்பட்டு மணந்து கொள்ளவில்லை. ஒருவரை ஒருவர் புரிந்துகொள்வதற்குப் போதிய சந்தர்ப்பங்களை உண்டாக்கிக்கொண்டோம். கடற்கரையில் உட்கார்ந்து மணிக்கணக்காகப் பேசினோம். புத்தகங்கள் பரிமாறிக்கொண்டோம். இலக்கியம்பற்றி விவாதித்தோம்.

ஆனால் ஒரேயொரு சிறு கேள்வியை மட்டும் நான் கேட்கத் தவறி விட்டேன்.

ஒரு கதவு, இரண்டு ஜன்னல், முக்கோணக் கூரையிலே ஒரு புகை போக்கி, சுருளாமல் மேலே போகும் புகை, நீளமான மஞ்சள் பாதை, மறைகிறதோ, எழுகிறதோ என்று குழப்பம் தரும் அரைச்சுரியன், இறகை விரித்துப் பறக்கும் சிவப்புப் பறவைகள்: இவைதான் அந்த வீடு. அவருடைய சிறிய மகனோ, மகளோ வரைந்த அந்த வீட்டுப் படத்துக்குக் கீழேதான் எங்கள் அலுவலகத்தின் பாரதாரமான திட்டங்கள் போடும் “திங்கள் காலைக் கூட்டம்” நடைபெறும். சேர்மன் ஒரு நீல வரைபடத்தைக் காட்டிக் கம்பனி நிலவரத்தை விபரித்துக்கொண்டிருந்தார்.

என்னுடைய மனம் வெள்ளிக்கிழமை மாலை ஆவேசத்துடன் மல்லிகைச்

சரம் அறுக்கப்பட்ட சம்பவத்தில் தொடங்கி, சனி காலை, மாலை, ஞாயிறு இரவு, திங்கள் அதிகாலை என்று ஒவ்வொரு காட்சியாக விரித்து, நிறுத்தி, நிறுத்தி லயித்துக்கொண்டிருந்தது.

பெரிதாக civil works என்ற சொல் உச்சரிக்கக் கேட்டு நான் திடுக்கிட்ட போது ஒரு சிவப்புப் படத்தைக் காட்டி சேர்மன் விளக்கிக்கொண்டிருந்தார். நீலம் எப்பொழுது சிவப்பாக மாறியது தெரியவில்லை. அந்திரக்கிலேஸின் சிங்கம்போல இவருடைய ஞாபகசக்தி அபாரமானது. சென்ற திங்கள் தொடர் கட்டட மேற்பார்வைக்கு பணிக்கப்பட்டிருந்தேன். வேறு விஷயங்களால் நிரம்பியிருந்த என் முளையிலிருந்து அது நழுவிவிட்டது. கையிலே marker உடன் ஒரு கொழுக்கவைக்கப்பட்ட கடல் ஆமை அபூர்வ சக்தி பெற்று நிமிர்ந்து நிற்பதுபோல அவர் நின்றபடிக்கு என்னை உற்றுப் பார்த்தார்.

இந்தக் காலங்களில் நான் என்னை மறந்த நிலையில் இருந்தேன். நான் ஆசையாக வளர்த்த செடிகளும் கொடிகளும் இடம்பெயர்ந்துகொண்டிருந்தன. சட்டியில் வளர்க்கும் செடிகளுக்கு அவை இருக்கும் இடம் பிரதானமானதென்பது ஒரு முழுமுடனுக்கும் தெரியும். புதுமண மோகத்தில் நான் கவனிக்காமல் விட்ட விஷயங்களில் இதுவும் ஒன்றாகிவிட்டது.

நான் மூன்று வயதாயிருந்தபோது என் மண்டையில் பட்ட காயத்தில் ரத்தம் ஒழுகியபோது மாமா தூக்கியதில் அவர் சேட்டில் ரத்தக்கறை பட்டிருந்தது. இந்த சம்பவம் என் ஞாபகத்தில் இருந்து மறைந்துவிடும் என்று பயந்து அடிக்கடி தனது ரத்தக்கறை சேட்டை மாமா காட்டுவார். எனக்கு ஆச்சரியம் தாங்காது. ரத்தக்கறையைப் பார்த்தல். கோமாளித்தன மான நாவல்பழ கலர் சேட்டை அவர் இன்னும் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருந்த துதான்.

மாமா வீட்டைப் பார்த்து என் வீட்டையும் ஒரு பூஞ்சோலைபோலவே அமைத்திருந்தேன். எங்கே பார்த்தாலும் தொட்டிகளிலும் சட்டிகளிலும் தாவரங்கள், கொடிகள், செடிகள் என்று நிறைந்திருக்கும். இரண்டு கைகளையும் தொங்கவிட்டபடி, அந்த சுவாத்தியத்துக்கு முற்றிலும் பொருந்தாத மோசமான முரட்டு நாவல்பழ உடையில் மாமா திடீரென்று ஒருநாள் வந்தார். வீட்டுக் காற்றை முகர்ந்து பார்த்தார். அவர் முகம் சுருங்கியது. அப்போதுதான் எனக்கும் ஏதோ ஒன்று உறைத்தது. என்னவென்று தொட்டுச் சொல்லமுடியவில்லை. வழக்கமாக மாமா வந்தால் நான் வளர்க்கும் செடிகளை வியந்து அவர் முகத்தில் ஒரு செழிப்பு உண்டாகும்.

ஆனால் இந்த முறை, வட்டமான கண்ணாடித் தொட்டிக்குள் வளர்க்கும் மீனைப்போல, அவருடைய முகம் பம்மிப்போய் இருந்தது. ஏதோ ஒரு யோசனை அவரை வாட்டியது. அதை என்னுடன் பகிர்வதற்கு அவர் பிரியப்படவில்லைபோலும். ஒரு விலங்கின் கழிவை விலக்கி நடப்பதுபோல ஓர் அருவருப்புடனும் அவசரத்துடனும் என்னைத் தாண்டிப் போனார். பிறகு என்ன நினைத்தாரோ திரும்பிவந்து சிறுவயதில் செய்வதுபோல என் தலையை “அடுப்புக்கட்டி” என்று சொல்லித் தடவிவிட்டுச் சென்றார்.

அந்தச் சிறு செய்கை என் மனதை என்னவோ செய்தது.

மாமா தந்த ஆபிரிக்க வயலட் என்னிடம் பல வருடகாலமாக இருந்தது. இதுதான் எனக்குக் கிடைத்த முதலாவது செடி. இது பல மாதங்கள் தூங்கும். திடீரென்று ஒருநாள் காலையில் ஆரவாரமில்லாமல் பூத்துவிடும். அந்தப் பூ இரண்டு மாதம்வரையில் செடியில் வாடாமல் இருக்கும். பிறகு பழையபடி தூங்கப்போய்விடும். எது எப்பொழுது தூங்கும், எப்பொழுது பூக்கும் என்பது மர்மம்.

இந்தச் செடியில் ஒரு இலையைக் கிள்ளி நட்டுவிட்டால் போதும். அது முளைத்து இன்னொரு செடியாகிவிடும். எனக்குத் தெரிந்து இலையில் இருந்து முளைக்கும் செடி இது ஒன்றுதான். இப்பொழுது என்னிடம் இருப்பது மாமா தந்த செடியின் மூன்றாவது தலைமுறை.

இந்தச் செடி சூரிய ஒளி நேராகப் படாத ஒரு ஜன்னல் விளிம்பில் கடந்த ஆறு வருடங்களாக வசித்தது. அதற்கு இந்த இடம் மிகவும் பிடித்திருந்தது. அதைத்தான் இன்று காணவில்லை. இடம்பெயர்ந்துவிட்டது.

வீட்டிலே வளர்ப்பதற்கு ஏதுவாக ஒரு சிறிய அந்தாரியம் செடியும் என்னிடம் இருந்தது. ஆழகான செடி. மொடமொடவென்று பூரணமாக விரிந்த இலைகள் நடுவே இந்தப் பூ இரத்தச் சிவப்பு நிறத்துடன் அண்ணாந்து பார்த்தபடி நிற்கும். முதல் வெளிச்சம் இதற்கு மிகவும் அவசியமானது. கிழக்குப் பார்த்துக் கிடக்கும் ஜன்னலில் இது இருந்தது.

ஒருநாள் இந்தச் செடியையும் காணவில்லை.

என் வீட்டுத் தாவரங்களுக்கு பெயர்கள் இருந்தன. இவை எல்லாவற்றின் பெயரும் எனக்குப் பாடம்.

பெயர் தெரியாதவற்றுக்கு நான் எனக்கு வசதியான ஒரு பேரைச் சூட்டியிருப்பேன். ஒவ்வொருநாள் காலையிலும், மாலையிலும் நான் ஒரு சுற்று வந்து அவற்றைப் பார்வையிடவேண்டும். அல்லாவிட்டால் அவை மனது ஒடிந்துபோகும்.

கூந்தலழகி என்று ஒரு கொடிக்குப் பேர். ஒரு கன்னியின் கூந்தல்போல இது நாலாபக்கமும் படர்ந்துபோய் ஆடிக்கொண்டிருக்கும். (பிற்காலத்தில் இதனுடைய உண்மையான பெயர் maiden hair என்பது எனக்குத் தெரியவரும்.) கொசுவலைபோல மெல்லியதாகத் தொட்டதும் உடைந்துபோகும் தன்மை உடையது. கோடைகாலத்தில் குளிர்ச்சியாகவும், குளிர்காலத்தில் வெப்பமாகவும் இருக்கும். மிகவும் பொறாமை கொண்டது. இதற்குப் பக்கத்தில் வேறு ஒரு செடியும் இருக்கக்கூடாது. இந்தக் கொடி இப்போது சோபை இழந்துகொண்டிருந்தது.

தூர் ஆவியொன்று இறங்கியதுபோல என்னுடைய வீடு ஒரு புதிய நெடியைக் கொடுக்கத் தொடங்கியிருந்தது. தாவரங்களும் பூமரங்களும் என்னிடம் அன்னியப் பட்டுவிட்டதுபோல காணப்பட்டன. காலையில் எழும்பும் போதெல்லாம் ஏதோ உற்பாதம் அன்று நடக்கப்போவதுபோல என் மனது

அடித்துக்கொண்டது.

நான் மணமுடித்து மூன்று மாதங்கள்கூட ஆகவில்லை. செடிகள் ஒவ்வொன்றாகச் செத்துக்கொண்டுவரத் தொடங்கின. முதலில் போனது சூரிய வெளிச்சத்தை முதலில் தரிசிக்கும் அந்தாரியம்தான். ஒருநாள் காலை அது வாடிக்கிடந்தது. அதைத் தொடர்ந்து மணிக்கொடிகள், குரோட்டன்கள், சிலந்திச் செடிகள், கத்தாளை, பாட்டுப் பெட்டி பூமரம் எல்லாம் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அவசரத்துடன் போயின. நான் ஏதோ சதிசெய்துவிட்டதுபோல உணரத்தொடங்கினேன்.

இப்பொழுது தப்பி நிற்பது இரண்டே இரண்டுதான். புள்ளிக்குரோட்டனும் கூந்தலழகியும். நான் சிறுவயதாயிருந்தபோது மாமா கொடுத்து, இவ்வளவு காலமும் அருமையாக வளர்த்துவந்த ஆபிரிக்க வயலட்டும் ஒருநாள் இறந்துவிட்டது.

நடுநிசி இருக்கும். யாரோ “தண்ணீர், தண்ணீர்” என்று தீனமாக முனகியது காதிலே விழுந்தது. படுக்கையில் இருந்து எழுந்து நேரே கூந்தலழகியிடம் போனேன். விரிந்து, படர்ந்து வழக்கமாக தகதகவென்று இருக்கும் செடி சோர்ந்துபோய் கிடந்தது. நுனியில் இருந்து அதனுடைய நூல்போன்ற இலைகள் கருகிக்கொண்டுவந்தன. பக்கத்திலேயே கிடந்த தண்ணீரை ஒரு மிருகத்தைப்போலவோ, பறவையைப்போலவோ தானாகவே நகர்ந்து குடிக்க அதனால் முடியாது. யாராவது ஊற்றினால்தான் உண்டு. கொஞ்சம் தண்ணீரைச் சாய்த்து அதைத் தடவிவிட்டேன். காலம் கடந்த முயற்சி என்று பட்டது.

நான் வேலை பார்த்த நிறுவனத்தில் சர்மிளா என்ற பெண் எஞ்சினியராக வேலைக்குச் சேர்ந்திருந்தாள். இவளை எனக்கு ஜூனியராகப் போட்டிருந்தார்கள். பத்திரப்படுத்தப்பட்ட அழகு. திரவமான கண்கள். அறிவுத்தாகம் கொண்ட இவள் இலகுவாகச் சிரித்தாள். கையிலோ, கழுத்திலோ, காதிலோ ஒருவித ஆபரணமுமில்லை. கூந்தல் அடங்காமல் இருந்ததால் ஒரு ரப்பர் வளையத்தைப் போட்டு இறுக்கி அதை அடக்கி ஆண்டுகொண்டிருந்தாள். இவளை எனக்குப் பிடித்திருந்தது.

இனியும் தள்ளிப்போட முடியாமல் தொடர்கட்ட வேலையை மேற்பார்வை பார்க்கப் போனபோது அந்தச் சம்பவம் நடந்தது. போன வேலையை சீக்கிரமாகவே முடித்து விட்டு சர்மிளாவும் நானும் திரும்பிக்கொண்டிருந்தோம். அவளுடைய அருகாமையில் என் மனம் லேசாகவிருந்தது. கார்பாட்டுப்பாதையில் விரைந்துகொண்டிருந்தது.

கிரேக்க புராணங்கள் பற்றியும், தேனீக்களின் நடனம் பற்றியும் நீண்ட நேரம் பேசினாள். எந்த விஷயத்தை எடுத்தாலும் அதை ஆழமாகவும் உணர்ச்சியோடும் அலசினாள். இவளிடத்தில் ஆச்சரியங்கள் பல இருந்தன. நேரம் போனதே தெரியவில்லை.

திடீரென்று “நிறுத்துங்கள், பிளீஸ்” என்றாள். கிறீச்சென்று கார் நின்ற பிறகுதான் அவள் கத்தியதன் காரணம் புரிந்தது. காட்டு முயல்

ஒன்று நடு வீதியில் லொறியிலோ, காரிலோ அடிபட்டு, சதை எல்லாம் தரையோடு அரைபட்டு ரத்தம் உறைய செத்துப்போய்க் கிடந்தது.

கார்க் கண்ணாடியில், “தூரத்துப் பிம்பங்கள் அருகாமையில் தெரியும்” என்று எழுதியிருந்தது. அந்த முயலின் சடலம் கண்ணாடியில் வெகுநேரம் அருகில் தெரிந்தது. பிறகு திடீரென்று விளிம்பில் மறைந்துவிட்டது. அவள் மௌனமாக வந்தாள். கண்கள் கவிழ்ந்திருந்தன. அடிக்கடி இமைகளை வெட்டிக்கொண்டிருந்தாள். ஒரு நொடியில் உற்சாகம் எல்லாம் வடிந்து விம்மி அழுத்தொடங்கிவிட்டாள்.

“சர்மிளா, இது ஒரு விபத்து. இதைப் பெரிதுபடுத்தலாமா?” என்றேன்.

“இது விபத்தல்ல, கவனக்குறைவு. இந்த மனுச சாதி ஒருபோதும் மற்ற ஜீவராசிகளுடன் இந்த பூமியைப் பகிர்ந்துகொள்ளமாட்டாது.”

“ஏதோ நடந்துவிட்டது. இப்ப அழுது என்ன பிரயோசனம். கண்ணீரைத் துடையும்” என்று சொல்லிவிட்டு என் கைவிரல்களை மேக்கப் இல்லாத அவளுடைய முகத்திற்குச் சமீபமாகக் கொண்டுபோனேன்.

அப்பொழுதும் அவள் தனியவிலலை. “இந்த மிருகங்களும் தாவரங்களும் மனிதர்களை எவ்வளவு வெறுக்கின்றன தெரியுமா? மனிதனைக் கண்டாலே மிருகங்கள் ஓடி ஒளிந்துகொள்கின்றன. சில தாவரங்கள் வேண்டாத மனிதனின் மூச்சுக்காற்று பட்டாலே வாடிவிடும். எவ்வளவு கொடுமை!”

நல்ல சிவப்பு மாம்பழத்தில் ஒரு சின்ன அழகல் விழுந்துபோல ஒரு மச்சம், அதைத் துடைத்துவிட கையைத் தூண்டவைக்கும் விதமாக, அவளது வலது கன்னத்தின் நடுவில் இருந்தது. மாட்டின் சருமத்தில் தொடமுன்பே சதை துடிப்பதுபோல என்னுடைய எண்ணத்தை உணர்ந்தது போல அவளுடைய கன்னம் அந்தக்கனம் துடித்தது. கண்ணீர் அவள் முகத்தில் வழிந்தோடியது. சேலைத் தாவணி படபடவென்று கட்டுக்கடங்காமல் அடித்தது. காட்டுக்காற்று அவள்மேல் பட்டு என்னிடம் வரும்போது புது வாசனையுடன் வந்தது. கோபித்துக்கொண்டதுபோல அவள் மார்புகள் தனித் தனியாக தள்ளி நின்றன. அவள் உதடுகள் இன்னமும் ஒரு சிறு பறவையின் இதயம்போல துடித்துக்கொண்டிருந்தன.

வளையல் இல்லாத அவளுடைய கரங்களைப் பார்த்தேன். மெல்லிய ரோமம் படர்ந்துபோய் அவளுடைய நீண்ட விரல்களில் முடிந்தது. மெல்ல அந்த விரல்களைத் தடவி அவளுக்கு ஆறுதல் சொல்லி அவளுடன் தங்கிவிடவேண்டும்போல எனக்குப் பட்டது.

ஆனால் அதற்கு இப்போது நேரமில்லை. அதனிலும் முக்கியமான ஒரு வேலை எனக்குக் காத்திருந்தது.

சர்மிளாவை இறக்கிவிட்டு அவசரமாக என்னுடைய வீடு வந்து சேர்ந்தேன். ரூபகமாகக் கதவைத் திறந்து மூடாமலேயே விட்டேன். என்னுடன் வந்த சூரிய வெளிச்சம் வாசலிலேயே நின்றுவிட்டது. வீட்டி

னுள்ளே வெப்பவாடை வீசியது. புள்ளிக்குரோட்டன் இலை எல்லாம் உதிர்ந்து வெறும் தண்டாக நின்றது. கூந்தலழகி முற்றிலும் செத்து விட்டது. பசுமை நிறைந்திருந்த வீடு இப்போது முற்றிலும் ஒரு காடாக மாறியிருந்தது.

நான் தயாராகினேன். சமையலறையில் சென்று கோப்பி செய்தேன். கையில் சிறு நடுக்கம். எந்த நேரத்திலும் கார் வந்து நிற்கும் சத்தம் கேட்கலாம். நான் தயாராகினேன். சாய்வு நாற்காலியில் கால்மேல் கால் போட்டுச் சாய்ந்து உட்கார்ந்தேன். கார்க் கதவு அடித்துச் சாத்தும் சத்தம். நடைபாதையில் நடக்கும் ஒலி. கோப்பையைக் கையிலே எடுத்தேன். என்னுடைய ஆள்காட்டி விரலும் பெருவிரலும் தேவைக்கு அதிகமான பலத்துடன் அந்தக் கோப்பையின் சிறிய கைப்பிடியை அழுத்திப் பிடித்தன. சாவதானமாக கோப்பியை உறிஞ்சிக் குடித்தேன், சிறு நடுக்கமும் தெரியாமல். கதவு வீசித் திறந்தது. நான் தயாராகினேன்.

கர்வமான முகத்துடன் என் கணவர் என் முன்னால் வந்து நின்றார். நான் அசையவில்லை. மிக அமைதியாக, “சுமந்திரன், உங்களுடன் கொஞ்சம் பேசவேண்டும்” என்றேன். □

இருத்தல்களின் இறப்பு

சுமதி ரூபன்

அவன் இருத்தல்
மறந்து, மறைக்கப்பட்ட பின்
ஆதரவற்று அலைந்து கொண்டிருந்தது
அவன் வீட்டுச் சென்ற மூச்சுக் காற்று...

ஆரத்தழுவியதை மறந்து
புதுப் பொலிவுடன்
அடுத்தவனின் வருகைக்காய்
வேசியானது இருக்கை...

அருக்கி வைக்கப் பட்டிருந்த
அப்பா, அம்மா, காதலி, குட்டித் தம்பி
போன இடம் தெரியவில்லை...

இருத்தல்கள் இறந்த பின்பும்
என் மூச்சை முட்டிச் செல்லும்
அவனின் மெல்லிய
வியர்வை மணம்.

துருப்பிடித்த இதயங்களுடன்
கட்டிடக் காட்டுக்குள்
நடைபயிலும்
சிரித்த முகங்கள்...

புதியவனின் வருகை
பழையவனின் மறைவு

என் மனக் கண்ணில்
தேடலாய்...
இவனிடம் அவனைக் காணும்...
□

வைதேகி

வைதேகி

சியாரா நேவாடா

காஞ்சனா தாமோதரன்

நான் மீண்டும் எனக்கே சொல்லிக்கொண்டேன்: எனக்குக் கீழே மண்ணும் கல்லும் பாறையும் உறைபனியுமாய்த் திண்மையான பூமி இருக்கிறது. அதை என்னால் உணரமுடிகிறது.

என்னிடம் எல்லாரும் எப்போதும் கேட்கும் வழக்கமான கேள்வி: மலை மேலிருக்கையில் என்ன உணர்கிறாய்.

அமைதி. அழகு.

ஆனால், அது விவரிப்பின் சிறு துவக்கம்கூட இல்லை. தெரியும். மேகங்களோடு அலைந்தபடி கட்டற்று மிதப்பதுபோல். கடவுள் என்பதன் இருப்பு உண்மையெனில், அக்கடவுளுக்குக் கைகளும் இருக்குமெனில், அக்கைகளின் குவிப்பினுள் இதமாய்ப் பொதியப்பட்டதுபோல்.

கூர்முனைச் சிகரங்கள்கொண்ட மலைத்தொடர்கள் இருபுறமும். செங்குத்தாக உயர்ந்து நெருக்கும் பாறைச் சுவர், முதுகுப்புறத்தில். தொடுவானத் தொலைவில், நீலப்பச்சையாய் மங்கி மினுங்கும் பூமியின் அரைவட்ட விளிம்பு.

காலைச் சூரியன் சிகரங்களிலிருந்து வெடித்துச் சிதறுவதை முதலில் பார்ப்பதும் நானே. அதல பாதாளப் பள்ளத்தாக்குகளில் இருள் கவிந்து வெகு நேரத்துக்குப் பின் மேற்குச் சிகர வாயில் சூரியன் விழுந்து மறைவதைக் கடைசியாய்க் காண்பதும் நானே. மனிதக் கண்கள் இன்னும் தழுவாத நட்சத்திரங்கள் இருளில் மினுங்குவதைப் பார்ப்பதும் நானே.

பைன், சீடார், செக்கோயா மரச்செறிவுகள் காற்றில் அலைந்து உரசி முணுமுணுப்பது எனக்குத் தெளிவாகக் கேட்கும். அடர்ந்த பச்சைக் கம்பளமாய் உயரத்திலிருந்து தெரியும் வனங்கள், அருகே போனால் தனிமரங்களாய்ப் பிரிந்து வெவ்வேறு குரலில் பேசமென்பதும் புரியும்.

உறைபனி உருகிப் பாலூட்டி வளர்க்கும் நீரோடைகள், மலைவிளிம்பில் மெல்லிய புகைபோலும் வெண்துகிலாய்த் தம்மை நெய்துகொள்கின்றன. பல்லாயிரம் அடியுயரச் செங்குத்து மலைச்சுவரைத் தொடாமலேயே யோசெ மீட்டி பள்ளத்தாக்கினுள் நழுவுகின்றன. கூரையில்லாத பெரும் அரங்கமாய், பனிக்கட்டி உளிகள் பல யுகங்களாய்ச் செதுக்கிய பள்ளத்தாக்கின் ஒரு முனையில் நெடிதுயரும் ஹாட் டோம் என்னும் கிராணைட் மலைச்சுவர்.

பள்ளத்தாக்குக்கு அப்பாலும் மலைகள். என்றோ ஒருகாலத்தில் கொதிக்கும் கிராணைட் குழம்பாய் இருந்தவை இவை. இன்று பனி படர்ந்த பெரும் நாய்க்குடைகளாய் வாணை முட்டுகின்றன. வெண்மேகக் கூட்டங்கள் கவிழ்ந்த சிறு நாய்க்குடைகளாய் மலைமுகடுகளில் திரிகின்றன.

மலைச்சரிவின் புல்லாந்தரிசுகளில் மேகம்போலவே நானும் திரிந்தலைந்த அனுபவங்கள் தனி. ஓரடி வட்டத்திற்குள் முன்றுவகைப் புற்களும், நான்குவகைக் காட்டுப்பூக்களும் அடர்ந்திருக்கும். குப்புறப் படுத்து, பூக்களையும் புற்களையும்பற்றிக் குறிப்புகள் எழுதிக்கொள்வேன். அப்படியே மல்லாக்கப் புரண்டு படுத்தால், மலைச்சுவர்களுக்கு மேலே வானம்.

உலக உச்சியில் இருப்பதுபோல் உணர்வேன்.

உலகத்தின் உண்மையான உச்சி இந்தக் கண்டத்தில் இல்லை. நான் அங்கம்கூட ஏறியிருக்கிறேன். ஆனால், மீண்டும் மீண்டும் இந்தக் கலிபோர்னியச் சியாரா நேவாடா என்னை அழைக்கிறது. ஒவ்வொரு தடவையும், ஒரு புதிய முகம் காட்டி என்னை அணைத்துக்கொள்கிறது. இதுதான் உலகத்தின் உச்சிபோல் எனக்கு உணர்விக்கிறது.

உலகத்தை விட்டுவிடுவோம். இந்த நாட்டை மட்டும் கணக்கில் கொள்வோம். சியாரா நேவாடா மலைகளின் யோசெமீட்டி தேசிய வனம், யெல் லோஸ்டோன் தேசிய வனம்போல் பெரியது அல்ல. கொலோராடோ நதி பல நூற்றாண்டுகளாய்த் தேய்த்துச் செதுக்கிய கிராண்ட் கேனியன் பள்ளத்தாக்குபோல் ஆழங்கள் இங்கு இல்லை. ஸ்மோக்கி மலைத்தொடர் போன்று பெருமளவில் மான்களுக்கும் கரடிகளுக்கும் புகலிடமும் இல்லை. எனினும், என்னைத் தீவிரமாய் ஈர்க்கிறது.

இந்தச் சியாரா நேவாடாவின் ஒவ்வொரு காட்சியும், கோணமும், அசைவும், ஒலியும், மணமும், மலைச்சுவரும், கற்கோபுரமும், புல்லும், மலரும்-எல்லாமும் எனக்குத் தெரியும் என்று நினைத்திருந்த நேரம். அப்போதுதான் என் மலையேறும் தோழன் லேரி என்னை ஆச்சரியப்படுத்தினான்.

எங்கோ ஒரு மூலையில், நாங்கள் இன்னும் ஏறியிருக்காத செங்குத்துப் பாறைச்சுவர். சியாரா நேவாடாவின் இரகசியங்கள் அனைத்தும் இன்னும் வரைபடங்களில் பதிவாகியிருக்கவில்லைபோல.

ஏறாத பாறைகள். நிச்சயம் ஏறவேண்டும். நானும் லேரியும் சுறுசுறுப்பானோம். இப்போது பனி பெய்யாது. பெரும் பனிச்சரிவுகளும் நேராது. சரியான காலம்தான். புறப்பட்டோம்.

யோசெமெட்டி தேசிய வனம் வழியாகப் போகும்போது பல தேசத்து யாத்திரிகர்கள் கண்ணில்பட்டார்கள். இங்கு வருபவர்களைப் பயணிகள் என்று சொல்ல முடியாது. இயற்கையை வழிபடவரும் யாத்திரிகர்கள் என்றுதான் சொல்ல முடியும்.

ஜப்பானியக் குழுவொன்று வட்டமாய் நின்று பாடிக்கொண்டிருந்தது. வட்டத்தின் நடுவே, சில சிறு பைன்மரங்கள். செங்குத்துச் சரிவின் பாறைப் பிளவுகளில் தயக்கத்துடன் வேருன்றி நிற்கும் மரங்கள். குட்டையாய், கோணலாய், நோஞ்சானாய், காலமும் காற்றும் பனியும் சேர்ந்து வடிவமைத்த மரங்கள். அதிகாலைப்போதும் ஜப்பானியப் பின்னணிப் பாடலும் சேர்ந்து, அந்தச் சியாரா நேவாடா பைன்மரச்செறிவை ஜப்பானியப் பான்சாயித் தோட்டமாக மாற்றியிருந்தன.

என்னுள் விளக்கமுடியாத ஒரு துள்ளல். ஓர் எதிர்பார்ப்பு. மலையேறப் புறப்படும் ஒவ்வொரு தரமும் நான் அனுபவிக்கும் உணர்வுகள்தாம். இந்தத் தடவை இன்னும் ஒருபடி அதிகமோ. இந்த மலையில் முதல் தடம் பதிக் கப் போவதே நாங்கள்தானே. வேண்டாத ஆதிக்க உணர்வோ இது.

முதுகில் கனக்கும் பையுடன் என்னருகே மௌனமாய் நடக்கும் லேரியைப் பார்க்கிறேன். என்னைமாதிரி பேராசிரியை வேலை, ஆராய்ச்சி, மலையேறுதல் என்று தனித்த தீவாய் இருப்பனல்ல இவன்.

லேரிக்கு மனைவியும், குழந்தைகளும் உண்டு. அமெரிக்கச் சரித்திரத்தில் பி.ஹெச்.டி. மாணவன். அதற்கு முன் பெருநிறுவனமொன்றில் நிர்வாகியாக இருந்தவன். அதில் அர்த்தம் எதுவுமில்லை என்று உதறித்தள்ளிவிட்டு, மேற்படிப்புக்கு வந்தவன். எதில்தான் அர்த்தமிருக்கிறது என்று எப்போதும் அங்கலாய்ப்பவன்.

ஏன் இந்த மலையேறும் வேலை, ஆபத்தில்லையா, பயமில்லையா, குடும்பம்பற்றியாவது பயம் இல்லையா. என் வழக்கமான கேள்விகள்.

லேரி சிரித்தபடி பதில் சொல்வான். அவனுக்கு ஏதாவது நேர்ந்தால், மனைவிக்குக் கிடைக்கும் இன்ஷூரன்ஸ் தொகை மூன்று வருடங்களுக்கு வரும். அவளும் வேலை பார்க்கிறாள். காலப்போக்கில் லேரியைவிட ஒரு நல்ல கணவனாகூட அவளுக்குக் கிடைக்கலாம். .

இந்த முறையும் வழக்கமான கேள்விகளைக் கேட்டேன். லேரி மௌனமாய்த் தன் பதிவேட்டை என்னிடம் நீட்டினான். ஹிமாலயத்தில் அவன் ஏறினபோது எழுதிய குறிப்புகள். முதல்வாரக் குறிப்புகள் அனைத்தும் பயத்தில் ஊறிப்போயிருந்தன. ஏறித்தானாகவேண்டும் என்றவொரு வெறி அந்தப் பயத்தினூடேயும் தெரிந்தது. அதற்குப் பின்வந்த வாரங்களில் தன்னம்பிக்கை பயத்தை விரட்டுகிறது. இறுதியில், சிகர உச்சியில் பதிவு செய்த குறிப்புகள்.

லேரி எழுதியதைவிட எழுதாதவை நிறையச் சொல்லின: திசை எது வென்று பாராமல் அமைதியாய் நடந்துபோய், மலையேறுபவனின் விடுதலையுணர்வைச் சுவைத்துப்பார்.

யாத்திரிகர் பகுதிகளில் மதியச் சாப்பாட்டை முடித்து, அப்பகுதியைக் கடந்தாயிற்று. குழந்தைகள், குடும்பங்கள், காதலர்கள், சுழித்தோடும் மெர்செட் காட்டாற்றின்மேல் ரப்பர்ப் படகு விடுவோர், உணவுப் பொருட்களைத் திருடிக்கொண்டு ஓடும் கருங்கரடிகளுடன் சண்டை போடுவோர் என்று பற்பல மனித ஒலிகளும் தேய்ந்து மறைந்தன.

அந்திச் சூரிய ஒளியில் எல் கப்பித்தான் மலை செந்நிறமாய் ஒளிர்ந்தது.

லேரி தீ மூட்டினான். குடுபடுத்திய உணவைப் பகிர்ந்து கொடுத்தான். உடலினுள் உணவு எரியும் வெதுவெதுப்புடன், நட்சத்திர இருளினூடே தொடர்ந்து நடந்தோம்.

ஒரு தூரத்து மலைச்சரிவின் கழுத்தில் சிவப்பு இரத்தின வரிசை. காட்டுத்தீ. ஒரு நாற்றாணடுகாலமாய் இயற்கையான காட்டுத்தீயை அடக்கியது தவறென்பது புரிந்தபிறகு, வனத்துறை இப்போது தானாகவே நடத்தும் தீவைப்பு விழா. வெள்ளை .:பிர் மரங்களும், சீடார் மரங்களும் கொஞ்சம் எரிந்து, செக்கோயா முளைகளுக்கும் இடம் கொடுக்க மீண்டும் வழிசெய்தல்.

லேரி, இயற்கையை வெல்வதாக நினைத்துக்கொண்டு ஏன் நம் முட்டாள்தனத்தையே நாம் மீள்கண்டுபிடிப்புச் செய்கிறோம்.

கயல், கேள்விபோல் பதிலையே சொல்கிறாய்.

அமைதியாய்த் தொடர்ந்தோம். சரிவுகள் உயரத் துவங்கியிருந்தன. இரவு வானம் அதிகாலை வானமாவதற்குத் தயாராகிக்கொண்டிருந்தது. குளிக்காற்று மலைச்சரிவில் மோதித் திரும்பி ஊளையிட்டது. உடைகளுக்கு வெளியே தெரிந்த கண், முக்குப் பகுதிகள் குளிரில் உலர்ந்து அரித்தன.

பீரங்கிச் சத்தம்போல் ஒலியொன்று இருவரையும் திடுக்கிடச் செய்தது. ஏதோ ஒரு கிராண்ட் மலை, தன் வெளித்தோலில் ஒரு பகுதியை உரித்துப்போடும் சப்தம்.

லேரி, நாம் நினைத்ததுபோல் இது சரியான காலமில்லை, அங்கே பார்.

உறைபனியினாலான, அலைகள்போல் மேலும் கீழுமாய் ஏறியிறங்கும் சூரியக்கிண்ண அமைப்புகள் சீரான வரிசையில் எங்கள் முன் தெரிந்தன. இளவேனிலிலும் கோடையிலும் இவை சில சமயம் உருவாகும். அவற்றிற்கிடையே நடந்துபோவது ஆபத்து. ஆழத்தைக் கணிப்பது கடினம். இங்கேயே இப்படியென்றால், மேலே போகப்போக எத்தனையோ எதிர்பாராதவை காத்திருக்கலாம்.

கயல், திரும்பவேண்டிய அவசியம் இல்லை, வேறு வழியில் போகலாம்.

லேரி, வழியே இல்லாத புது இடம், மாற்று வழி எப்படித் தெரியும்.

கயல், தெரியும்.

அவன் பாறைமேல் முதுகுச்சுமையை இறக்கிவைத்து, வரைபடச் சுருளை உருவினான். தொப்பியில் பொருத்திய விளக்கைத் தட்டிவிட்டான். வரைபடங்களைக் கவனமாய்ப் பார்த்தான்.

லேரி, ஏதாவது நெருக்கடி ஏற்பட்டால், ரேடியோ மூலம் திசைகூடக் கொடுக்கமுடியாமல் போகும்.

கயல், வீடுதிரும்பவேண்டுமென்று நினைக்கிறாயா.

லேரி, திரும்புவதற்கு எனக்கு வீடென்று ஒன்றுமில்லை.

கயல், நான் தொடரமுடியுமென்று நம்புகிறேன், என்னுடன் வருவதும் வராததும் உன் விருப்பம்.

வரைபடச் சுருளைப் பைக்குள் செருகியபடி அவன் எழுந்தான். முதுகில் சுமையை ஏற்ற நான் உதவி செய்தேன். அவனுடன் சேர்ந்து மாற்று வழியில் நடந்தேன். திசை எதுவென்று பாராமல் அமைதியாய் நடந்துபோய் விடுதலையுணர்வைச் சுவைத்துப்பார்க்க.

லேரியின் பாறை உண்மையில் ஒரு செங்குத்து மலைச்சுவர். பாதி வரை ஏறியாயிற்று. முனையில் முளையாணிகொண்ட கயிற்றைப் பாறையின் மீது வீசி அறைந்து, கயிற்றில் தொங்கிக்கொண்டே வேறு முளைகளைப் பாறையில் அறைந்து அறைந்து கால் பதித்து ஏறி.....இப்படியே.....

லேரி எனக்குக் கொஞ்ச அடிகள் 'தள்ளிக் கீழே ஆணியடித்துக் கொண்டிருந்தான். "ஒரு மலையின் இருப்பு எத்தனை முறையென்றான பின், அது கடலுக்கு அடித்துச் செல்லப்படும்?..."

பாட்டு வேறு.

லேரி, லேரி.....அவன் பாட்டுக்கும், காற்றுக்கும் மீறி நான் கத்தவேண்டியிருந்தது.

சொல், கயல்.

லேரி, நாம் ஏன் இப்படி நம்மை வருத்திக்கொள்கிறோம்.

கயல், பதில் தெரிந்த கேள்விகளைக் கேட்பதில் நீ வித்தகியாகி விட்டாய்.

லேரி, சொல், நாம் ஏன் இப்படி நம்மை வருத்திக்கொள்கிறோம்.

கயல், மனித அளவிலான உணர்வுகளை உணர இயலாமல் மரத்த மனது, உணர்வுமிகையை வேண்டுவதால்.

லேரி, நாம் ஏன் இப்படி நம்மை வருத்திக்கொள்கிறோம்.

கயல், உலகத்தில் வெற்றியென்று சொல்லப்படுவற்றில் உண்மையான வெற்றியின் உண்மையான கரு இல்லை என்பதை உணர்வதால்.

லேரி, நாம் ஏன் இப்படி நம்மை வருத்திக் கொள்கிறோம்.

கயல், ஆதிப்பயத்தின் காரணியான மரணத்தைச் சீண்டி நம் தைரியத்தை நிரூபிக்க விரும்புவதால்.

லேரி, நாம் ஏன் இப்படி நம்மை வருத்திக் கொள்கிறோம்.

லேரியின் பதில் தெரியாமலே போயிற்று. பீரங்கி வெடிப்பதுபோலொரு சப்தம். நான் நிமிர்ந்து பார்த்தேன். பதினெட்டடி நீளமுள்ள கிராண்ட் பாளம் மலை முகத்திலிருந்து உதிர்ந்தது.

லேரி.....

என் அலறல் கிராண்ட் விழும் சப்தத்துள் ஒடுங்கி மறைந்துபோயிற்று. பாளத்தோடு விழுந்த சிறு கற்கள், புழுதிப் படலம் எல்லாம் அடங்கியது.

லேரி.....

அவன் முளையாணிக் கயிறுகூட இல்லை. சுவடே இல்லாமல் மறைந்து விட்டான். மலை இன்னும் கொஞ்சம் கிராண்ட் உதிர்த்து என்னையும் இல்லையென்றாக்கிவிடலாம். தெரியும். எனக்குப் பயம் இல்லை. உண்மையில் உணர்வே இல்லை. மரத்துப்போயிருந்தேன். உதவிக்காக ரேடியோ

செய்யலாம். ஆனால், இனி எதற்கு உதவி. யாருக்கு உதவி. ரேடியோ ஒலிபரப்பியை அணைத்தேன். மலைச்சுவர் என் முதுகுப்புறம் இருக்கும்படித் திரும்பி, கயிற்று ஹார்னெஸ்ஸில் உட்கார்ந்துகொண்டேன். என் முன் விரிந்த காட்சியைப் பார்த்தேன்.

உறைபனிச் சரிவுகள் பல காலமாய்ச் செதுக்கிவைத்த ஒற்றைப்பாறை மலைகள் உயர்ந்து நின்றன. நடுவே வளைந்து ஓடும் ஆறுகள். வெள்ளைப் புகையாய் நீர்வீழ்ச்சிகள். இது சொர்க்கம் இல்லாவிட்டாலும் அதற்குப் பக்கத்து வீடாகவாவது இருக்கவேண்டும். நிச்சயமாக. இது உனக்கு வீடு பேறுதான், லேரி.

எவ்வளவு நேரம் அப்படியே உட்கார்ந்திருந்தேனோ தெரியாது. என் கண்ணிமையில் ஈரம். நான் அழுகிறேனா. அது சாத்தியமில்லையே. இன்னும் கொஞ்சம் ஈரம். வெண்பனி. எதிர்பாராத பனிமழை.

நான் ஹார்னெஸ்ஸை மலைச்சுவர் நோக்கித் திருப்பினேன். மீண்டும் கயிற்றைப் பற்றிக்கொண்டு ஹார்னெஸ்ஸை அவிழ்த்துப் பைக்குள் திணித்தேன். தொப்பியின் விளக்கைத் தட்டிவிட்டு மலையேறுவதைத் தொடர்ந்தேன்.

பனித்துகள் துகளாக இல்லை. சிறு வெண்மைக் கோழிக்குஞ்சுகள் வேகமாய்ச் சுழன்று சுழன்று பறப்பதைப்போல் வெண்பனி இறங்கியது. என்னால் அதிக தூரம் பார்க்க முடியவில்லை. கண்களுள் பனி விழுந்து கரைந்தது.

தொடர்ந்து ஏறினேன். எவ்வளவு நேரம் இப்படி ஏறினேன் என்று தெரிய வில்லை. ஒரு தனி வெண்பனி உலகினுள் இந்தப் பாறையும், கயிறும், நானும் மட்டும்.

எதை நோக்கி ஏறுகிறேன் என்று புரியவில்லை. மலை உச்சியை அடைவேன். அடைந்ததும் என்ன செய்யப்போகிறேன். பையிலுள்ள ஃப்ளேரைக் கொளுத்திப்போட்டு ஹெலிகாப்டர்கள் என்னைக் காப்பாற்ற வழி செய்வேன். அப்புறம் என்ன. வழக்கம்போல் வாழ்க்கை. இதற்குத்தானா இந்தப் பாடு.

சரி, இப்போது கயிற்றை விட்டுவிட்டுக் கீழே குதிக்கவா முடியும். இதற்கா இந்தப் பாடு.

தொடர்ந்து ஏறினேன். இந்த முறை முளையாணியை வீசி எறிந்த போது உண்டான சப்தம் பாறைமுகத்தில் பதிந்ததுபோல் கேட்கவில்லை. வேறோர் ஒலி. மேலே நிமிர்ந்து பார்த்தேன். என் தொப்பி விளக்கின் ஒளிவட்டத்தில் வெண்பனியின் சுழற்சியான தெரிந்தது. கயிற்றை ஒன்றிரண்டு முறை இழுத்துப்பார்த்தேன். நம்பலாம். ஏறினேன்.

செங்குத்து மலைச்சுவரிலிருந்து நீட்டிக்கொண்டிருந்த ஒன்றையடி அகல மும், மூன்றடி நீளமுமான பாறைத்திண்டில் முளையாணி பதிந்திருந்தது. மேலேறி உட்கார்ந்துகொண்டேன். இத்தனை நாள் கயிற்று இருக்கையில் தொங்கிக்கொண்டிருந்ததற்கு இது எவ்வளவோ தேவலாம்.

முதுகிலிருந்து பையை இறக்கி மடிமேல் வைத்தேன். திண்டிமேல் வைக்கப் பயம். தொப்பி விளக்கை அணைத்துவிட்டு, பைக்குள்ளிருந்து எடுத்த பெரிய மின்விளக்கைப் பொருத்தினேன். திண்டிப்பின் ஒரு குகைவாய் தெரிந்தது. எனக்கு ஆச்சரியம் ஏற்படவில்லை. இதை எதிர்பார்த்ததுபோலோர் உணர்வு.

குகைக்குள் விளக்கை வைத்தபிறகு உள்ளே ஊர்ந்து நுழைந்தேன். முதுகுப் பையையும் உள்ளே இழுத்துக்கொண்டேன். பனிக்கட்டிக் குகை. உள்ளே எப்படி நீர் வந்தது, எப்படி உறைந்தது. ஆச்சரியம். மலைச்சுவரின் இந்தப் பக்கத்தில் அருவிகளோ, நீர்க்கசிவுகளோ இல்லை. ஒருவேளை மலையின் மறுபக்கத்தில் இருக்கலாமோ. அல்லது, உச்சியில் தேங்கிக்கிடக்கலாமோ.

பையிலிருந்து கம்பளியை விரித்து அதன்மேல் உட்கார்ந்துகொண்டேன். கை, கால் விரல்கள் குளிரில் விறைத்து உறைந்திருப்பது தெரிந்தது. உடலில் நடுக்கம். பல் கிட்டியது. வாயிலிருந்து இரத்தம் கசிந்துகொண்டிருந்தது. நெஞ்சை அழுத்தியது. அதீதக் குளிர்ப்பாதிப்பு - 'ஹைப்போ தெர்மியா'. இது எப்போது ஆரம்பித்தது என்று தெரியவில்லை. மலையேறும் போது உடலின் உணர்வே இல்லை.

பைக்குள்ளிருந்த மருந்துப் பெட்டியை எடுத்தேன். இதற்கான இரண்டு மருந்து சிரிடுக்கள். ஓர் ஊசி குத்திக்கொண்டேன். இரண்டு மணி நேரங்களாவது இரத்த அழுத்தம் பரவாயில்லாமல் இருக்கும். அப்புறம் அடுத்த ஊசி போட்டுக்கொள்ளலாம்.

குகைவாசலைப் பார்த்தேன். வெண்பனிச் சிறகுகள்.

மலையின் அடிவயிற்றில் ஏதோ அதிர்வதுபோல் உணர்ந்தேன். குகை வாசலில் விழுந்த வெண்பனி திடீரென்று அடர்ந்து தெரிந்தது. உறைபனிச் சரிவா. அதுவேதான். அரைமணி நேரத்துக்குமேல் பனிச்சரிவைப் பார்க்க விடாதபடி குகைவாசலை ஒரு பாறை அடைத்துவிட்டது.

எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது. இதுவரை ஏறியது மேலே போகவும் அல்ல. கீழே விழவும் அல்ல. நடுவிலுள்ள ஒரு மலைப்பொந்தில் அடைபட்டு இறந்துபோக. லேரி, நீ சொல்வது சரிதானோ. எதிலுமே அர்த்தம் இல்லையோ.

சிரிப்பதை நிறுத்தினேன். என் பையிலிருந்த குறிப்புப் புத்தகத்தையும் பென்சிலையும் எடுத்தேன். விறைத்த விரல்களில் பென்சிலைப் பிடிப்பதே கடினமாய் இருந்தது. என் பெயர், மற்ற விவரங்களைப் பதிவுசெய்தேன். எழுத ஆரம்பித்தேன்:

"நான் மீண்டும் எனக்கே சொல்லிக்கொண்டேன்: எனக்குக் கீழே மண்ணும் கல்லும் பாறையும் உறைபனியுமாய்த் திண்மையான பூமி இருக்கிறது. அதை என்னால் உணரமுடிகிறது....."

◆◆◆

மலையுச்சியிலிருந்து ஒரு பெரும் நீர்வீழ்ச்சி வெண்துகிலாய்க் கீழே வீழ்ந்துகொண்டிருந்தது. நீர்வீழ்ச்சியின் பின்னே நின்று பார்வையாளர்கள் பார்ப்பதற்காக ஒரு கல்மேடை மலையில் செதுக்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது. பிரத்தியேக லேசர் கதிர் மலைமுகத்திலிருந்து இன்னும் ஒரு பாறை அடுக்கை உதிர்த்தது. குகைவாசல் தெரிந்தது.

ரோபாட்டிக் இயந்திரங்களை நிறுத்தினான் அந்த இளம் ஒளியியல் வல்லுனன். பிராணவாயு முகமுடியுடன் தானே குகைக்குள் நுழைந்தான்.

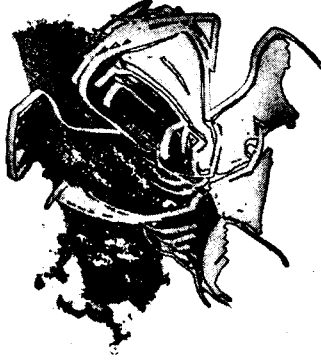
உள்ளே, சிதையாமல் பனிக்கட்டியில் உறைந்திருக்கும் ஒரு பெண்ணுடல். இவள் எப்படி நீர்வீழ்ச்சியைத் தாண்டி, பாறைகளைத் தாண்டி இங்கு வந்தாள். குகைக்கு இன்னொரு வாசல் இருக்குமோ. மலை பெரும் அகலம் உள்ளதாயிற்றே. அவன் குழம்பினான்.

உடல் பக்கத்தில் கிடந்த பையிலிருந்த மின் உபகரணங்களை இயக்க அவனுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. அவள் கையிலுள்ள தெளிவான ப்ளாஸ்டிக் பையிலிருந்த குறிப்புப் புத்தகத்தை வெளியிலெடுத்தான். காகிதப் புத்தகம். பழைய ஆங்கிலம். எழுத்துரு புரிந்தாலும் வரிகளைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. இது புரிந்தது: யு.எஸ்.ஏ., 2002.

பூமி தனித்தனி நாடுகளாய்ப் பிரிந்திருந்த காலத்தைச் சேர்ந்த பெண்மணி. இந்த மலையில் நீர்வீழ்ச்சி இருந்திருக்காத காலத்தைச் சேர்ந்த பெண்மணி. அவன் அகழ்வாராய்ச்சி - அருங்கலைப்பொருள்துறையின் தொடர்பு எண்ணை அழுத்தினான். □

எனக்குத் தெரியாமல்
என்னிடம் இருந்தது
ஒரு மணி.

இருந்தது தெரியவந்தபோது
அது தொலைந்திருந்தது.

இல்லையில்லை,

தொலைந்ததால்தான் தெரிந்தது
அது இருந்ததென்று.

இதுவரை தேடாதிருந்த
எனது வாழ்க்கையின் பொருள்
இல்லாதிருப்பது
இன்று உறைக்க,

குருவிகளை என்ன,
குப்பையைப் பார்த்தும்
பொறாமை.

தொலைந்தது மணியொன்றுதான்
என்றாலும்
மிச்சமிருப்பதென்னவோ
என்னிடம் ஏதுமில்லை.

வே ப் ப ம் ப ப ச்ச டி

இரா. கோவர்தனன்

“திருவாக்கும் செய்கருமம் கைகூடும் - செஞ்சொற்
பெருவாக்கும் பீடம் பெருக்கும் உருவாக்கும்
ஆதலால் வானோரும் ஆனை முகத்தானை
காதலாற் கூப்புவர் தங்கை”

என்று அப்பா உள்ளே பூசையறையில் பாடிக்கொண்டிருக்க, இளங்கோவனுக்கு வயிற்றுப் பசி பொறுக்க முடியவில்லை. சமையலறைக்குள் சென்று எட்டிப் பார்த்தவன் மகேஸ்வரி வாணலியிலிருந்து கட்சுட எடுத்துப்போட்டுக் கொண்டிருந்த மெதுவடைகள் இவனைப் பார்த்துச் சிரிப்பதைக் கண்டான்.

“மகி,” என்றான் இளங்கோ. “ம்...” என்றாள் அவள் திரும்பாமலே.

“ஒரு வடை எடுத்துக்கவா?”

“ஏங்க, இன்னும் பத்து நிமிஷம் பொறுத்துக்க முடியாதா? மாமா வேற படையலுக்கு இலையைப் போட்டுட்டார். அவர் இன்னொருமுறை கூப்பிடறதுக்குள்ள கடைசி ஈடு எடுத்துடலாம்னு பார்க்கறேன், இதிலே நீங்க வேற, போங்க அப்பால்” என்றாள் மகேஸ்வரி.

மனைவியின் மறுப்பைப் பொருட்படுத்தாமல் இளங்கோ வடைகளை நோக்கி முன்னேற, “இவன் ஒருத்தன்! வயசு நாப்பதைத் தொடுத்தே தவிர இன்னும் குழந்தை புத்தி போகலையே!”

குரல் கேட்டு நின்ற இளங்கோ அப்போதுதான் அங்கே அம்மா மூலையில் உட்கார்ந்துகொண்டு விளக்குக்குத் திரித்துக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தான். அசட்டுச் சிரிப்புடன் காலிவயிற்றைத் தடவிக்கொண்டே தன்னுடைய அறைக்குத் திரும்பினான்.

விநாயக சதுர்த்தி, விடுமுறை என்று வீட்டிலே இருப்பதும் தொல்லை யாகத்தான் இருக்கிறது. இதே அலுவலகத்தில் இருந்தால் மாலியிடம் சொல்லி இரண்டு முறையாவது காபி சாப்பிட்டிருக்கலாம். நொறுக்குத் தீனியும் அவ்வப்போது கிடைக்கும். டாண் என்று பன்னிரண்டு மணிக்கு மதிய உணவுப் பொட்டலத்தை மணியன், சேது, மாலா சகிதம் திறந்து விடலாம். இங்கே என்னடாவென்றால் அப்பாவுக்கு பயந்துகொண்டு பச்சைத் தண்ணீர் பல்லில் படாமல் கருப்புக் காக்கைகள், முதல் கவளம் எடுத்துக் கொள்ளும்வரை காத்துக்கொண்டிருக்கவேண்டியிருக்கிறது! உலகிலேயே இப்படிப்பட்ட காரணத்துக்காக விடுமுறையை வெறுத்து அலுவலக நாளை விரும்பும் மனிதன் நானாகத்தான் இருக்கமுடியும்! இன்னொரு விதத்தில் பார்த்தால் தன் நிலைமை அவ்வளவு மோசமில்லை என்பதும் இளங்கோவுக்கு நன்றாகவே புரிந்தது. போனவாரம் கனடா கால்கேரியிலிருக்கும் தம்பி லோகநாதன் பேசுகையில், “உனக்கென்னண்ணா, பொங்கலானா கரும்பு திங்கலாம், பிள்ளையார் சதுர்த்திக்கு விளாம்பழம் விழுங்கலாம். என்னைப் பார், விளாம்பழம் எப்படி இருக்கும்கிறதே மறந்துபோச்சு! இந்த அழகிலே எம் பசங்களுக்கு எப்படிச் சொல்கிறது?” தில்லியிலிருக்கும் அடுத்தவன் கிட்டுவிற்கு இதுபோலெல்லாம் ஏக்கமில்லையென்றாலும் நாள் கிழமையென்றால் கும்பலாய் இருப்பதை அவனாலும்தான் மறக்க முடிய

வில்லை.

படுக்கையில் இளங்கோ சாய்ந்திருந்த வாக்கிலிருந்து திறந்திருந்த கதவு வழியாக நடுவீட்டில் அப்பா செய்துகொண்டிருந்த பூசை ஏற்பாடுகளைப் பார்க்க முடிந்தது. தாத்தா சொல்லும் செய்யுள்களைக் கேட்டுக் கொண்டே இரு கைகளையும் கூப்பிக்கொண்டு நின்றிருந்த மலர்விழியும் திலீபாவும் கண்ணில் பட்டார்கள். பத்துப் பன்னிரண்டு வயதுக் குழந்தைகள் பசியைப் பொறுத்துக்கொள்கிறார்கள், நமக்கு? அல்சர் கில்சர் ஏதாவது வந்துவிட்டதா என்று இந்த மாதமாவது மாத்ருபத்திடம் போய் சோதித்துக் கொள்ளவேண்டும்.

பால், பருப்பு, நெய், தேன் என்று நான்கு பொருட்களைக் கையூட்டாய்க் கொடுக்கிறேன், சங்கத் தமிழ் மூன்று மட்டும் பதிலுக்குத் தந்தால் போதும் என்று நாகுக்காக கணபதிக்குக் கொக்கிபோட்டுக்கொண்டிருந்த அப்பா, அது போதாதென்று தலையில் குட்டிக்கொண்டும் கன்னங்களில் தட்டிக் கொண்டும் தோப்புக்கரணங்கள்போடத் தொடங்க, வேழமுகத்தோன் இத்தனைக்கும் சலனமில்லாமல் நடப்பதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். மலர்விழியும் திலீபாவும் தாத்தா செய்வதைச் சிரத்தையாக தாங்களும் திருப்பிச் செய்வதைப் பார்த்த இளங்கோவனுக்குச் சற்று எரிச்சல் ஏற்பட்டது.

என்ன இது இந்தப் பிள்ளைகள்? எனக்குப் பிறந்தவைகளாக இருந்தும் கடவுள் பக்தி, பூசை, விரதம் என்று அப்பாவின் பின்னால் போகிறார்களே! அப்பாவையும் குறைசொல்ல முடியாது. தான் இருக்கும் வரை வழிபாடு, வந்தனங்களை முறையுடன் செய்யவேண்டும் என்று செய்கிறாரே தவிர நீயும் வந்து கும்பிடு என்று இப்போதும் சரி, சின்ன வயதிலும் சரி, எப்போதும் சொன்னது கிடையாது. இல்லையென்றால் இதோ இப்படி நாத்திகம் பேசிக்கொண்டு நான் இங்கே எதிரில் உட்கார்ந்திருக்க முடியுமா? பிள்ளைகள் தாமாகவேகொண்ட ஆர்வத்தால்தான் தாத்தா பின்னே போகிறார்கள். மகியைத்தான் குறைசொல்ல வேண்டும். மகேஸ்வரியை நினைத்ததும் இளங்கோ இங்கே சற்று நின்றான்.

குழந்தைகளைக் கூட்டி அவர்களுக்கு இயங்கியல், பொருள்முதல்வாதம் என்று அரை மணிநேரம் பாடம் எடுத்தால், அடுத்து இரண்டு மணிநேரம் மகேஸ்வரி கந்தபுராணம், பாரதக் கதைகள் என்று சொல்லி ஊட்டுவதெல்லாம் ஒரே “பக்திரசம்”தான்! மனைவியை வழிக்குக் கொண்டுவர முடியா விட்டால் பிள்ளைகளை வழிக்குக்கொண்டு வருவது நடக்கமுடியாத காரியம் என்று இளங்கோவுக்கு வாழ்க்கையில் தாமதமாகத்தான் தெரிந்தது!

“அழகு, வாடா, படையல் போட்டாச்சு,” என்ற அம்மாவின் குரல் கேட்க, கையில் ஏனோதானோவென்று புரட்டிக்கொண்டிருந்த புத்தகத்தைச் சட்டென்று போட்டுவிட்டு இளங்கோ நடுவறைக்கு வந்தான். வகைக்கொன்றாய்ப் போட்டிருந்த ஐந்து இலைகளிலிருந்தும் வடை, சாதம், பொரியல் என்று கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அப்பா கொத்தி எடுத்து உருண்டை பிடிப்பதைக் கண்டதும் இளங்கோவுக்கு, “அப்பாடா” என்றிருந்தது. கடைசிக் கட்டம். காசங்கள் இந்தப் பிரசாதத்தில் வாய் வைத்துவிட்டால் சாப்பாட்டுக்கு

உட்கார்ந்துவிடலாம். காகங்களைத் தேடிக்கொண்டு அப்பா பழக்கடைப் பக்கம் போக, பின்னாலேயே, “தாத்தா இங்கே வை,” “இல்லை தாத்தா, என்கிட்ட கொடு, நான் வைக்கிறேன்,” என்று கத்திக்கொண்டு பிள்ளைகளும் ஓட, ஊதுவத்தி மணமும் குத்துவிளக்கின் ஒளியும் வருடிக்கொண்டிருந்த பூசையறைப் படங்களை இளங்கோ ஒரு நோட்டம் விட்டான்.

சுவடியும் வீணையும் ஏந்தியபடி வெண்புடவையில் தாமரைமேல் வீற்றிருந்த கலைவாணி ஒருபுறம். கையிலிருந்து தங்க நாணயங்கள் வழியின்றுகொண்டிருந்த திருமகள் இன்னொருபுறம். இடையில் மூக்குறு வாகனத்தின்மேல் எழுந்தருளியிருந்த விநாயகர் -- இன்றைய நாயகர். இது மட்டுமல்லாமல் கீழே குடையுடனும் பொரியுடனும் தொப்புளில் நாலணாவை ஒற்றிக்கொண்டு களிமண் பிள்ளையாரும் அமர்ந்திருக்க, சுவரில் எல்லா படங்களுக்கும் தாண்டி ஓரத்தில் இந்திய மாதா கொடியேந்தி நின்று கொண்டிருக்க எதிரில் பொக்கைவாய்ச் சிரிப்புடன் அப்பா தீட்டிவிட்ட குங்குமத்துடன் மகாத்மா காந்தி! கேள்வியே கேட்காமல் இந்தத் தாத்தாவும் ஒரு சாமிதான் என்று சிறுவயதில் தான் வணங்கி வந்ததை நினைத்துப் பார்த்தான் இளங்கோ. அப்படியே தொடர்ந்து அப்பா சொன்ன வழியிலேயே வந்திருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்குமோ என்று ஒருகணம் தோன்றியது.

“கா, கா,” என்று ஏராளமான காக்கைகள் ஒருசேரக் கரைவதைக் கேட்டுத் திரும்பிய இளங்கோ தன் தந்தையும் பிள்ளைகளும் திரும்ப கூடத்திற்கு வருவதைக் கண்டு அவர்கள் பக்கம் நகர்ந்தான். ஒவ்வோர் இலையாக எடுத்து சாப்பிட வசதியாக மேசையில் வைத்துக்கொண்டிருந்த மகேஸ்வரி, “ம், வாங்க, அங்கே என்ன பராக்குப் பார்த்துக்கொண்டு? அப்பவே பசி, பசின்னு துடிச்சீங்களே!” என்றாள். நாற்காலியைப் பின்னுக்குத் தள்ளி உட்காரப்போனபோது மூலையிலிருந்த தொலைபேசி, “கிணுங், கிணுங்” என்று குரல் கொடுத்தது. “சாப்பிடுற வேளையிலே யார்றா?” என்ற அப்பா மேலே ஏதும் கேட்காமல் தன் இலையின் முன் அமர்ந்தார்.

இளங்கோவின் எரிச்சல் அவன் தொலைபேசியை எடுத்த வேகத்தில் தெரிந்தது. சென்னையிலிருந்து ராகுல் மெஹிலே. மண்டல மேலாளர். இளங்கோவனுக்குச் சட்டென்று உடம்பில் விறைப்பு வந்தது. “யெஸ் சார்” என்றான், உடனே ஒருமுகப்படுத்தப்பட்ட கவனத்துடன்.

“ஹாப்பி கணேஷ் பூஜா, இளங்கோ” என்றார் அந்த மராத்திய அதிகாரி.

இளங்கோ பதிலுக்கு, “ஸேம் டு யூ சார்,” என்று சொல்வதற்குக் காத்திராமல் அவர் உடனே தொடர்ந்தார். “இளங்கோ, எனது சண்டகர் பூனேயிலிருந்து வந்திருக்கிறார், அதுதாம்பா அவர்சூட நம்ம பூனே மண்டல அலுவலகத்தில் புதுசா சட்டத்துறை ஆலோசகராய்ச் சேர்ந்திருக்காரனு போன மாதம் சொன்னேனே, அவர்தான்.”

“ஆமாமாம், சொல்லுங்க சார்,” என்றான் இளங்கோ. ராகுலைப் பார்த்தே மூன்று மாதங்களாகிறது. இதில் இவர் போன மாதம் எங்கே தன்னிடம் பேசினார்? எந்த சண்டகர்? இவனென்ன கண்டான்? சத்தியமாய் இளங்கோ

வுக்கு நினைவில்லை.

“படிச்சது லண்டன்ல இளங்கோ! போன வருஷம்வரை அமெரிக்காவிலே ஹுஸ்டன்ல இருந்தார். ஆனா நம்ம மதம் பண்பாடுன்னா அப்படி ஒரு ஈடு பாடு அவருக்கு. பூனேயிலிருந்து விடுமுறைக்கு இங்கே வந்திருக்கிறார். தெற்கிலே இருக்கிற கோயில், கடவுள் பழக்கவழக்கங்களைப் பத்தித் தெரிஞ்சுக்கக் கொள்ளை ஆசை. நாளைக்குக் காலையிலே .பிளைட் பிடிச்ச மதுரை போகிறார். இன்னைக்குச் சும்மாதானே இருக்கேன் எங்காவது போகமுடியுமானு கேட்டார். திருத்தணி முருகன் கோயில் பத்திச் சொன்னேன். அவரும் சரின்னுட்டார். அப்பதான் வை.பி. சொன்னாங்க, இன்னிக்கு கணேஷ் பூஜா, கோயில்லே ரொம்ப ஜனமாயிருக்காதோன்னு. உடனே உன் நினைவுதான் வந்தது இளங்கோ. அந்தக் கோயில்லே முக்கிய புள்ளி ஒருத்தர் உனக்குத் தெரிஞ்சவர் இல்லையா? போன தடவை மணியன் வந்தப்ப சொல்லியிருந்தார். நிறையப்பேரை நீ கூட்டிப்போய் சுலபமா தரிசனம் பண்ண வச்சிருக்கியாமே. என்னுடைய சண்டகரையும் கொஞ்சம் கூட்டிப்போய் தரிசனம் செய்யவச்சா நல்லது!”

இளங்கோவுக்கு, “ஏன்தான் இன்று அலுவலகம் போவதுபற்றி நினைத்தோமோ!” என்று வெறுப்பேற்பட்டது. கொழுக்கட்டையும் எள்ளுருண்டையும் தின்றுவிட்டுப் படுத்து ஒரு குட்டித் தூக்கம் போடுவதற்கு பதிலாக இப்போது வெய்யிலில் திருத்தணி மலைக்குச் செல்லவேண்டும்.

○○○

மேலாளருடைய சண்டகரை முன்பின் பார்த்திராததால், அலுவலகத்தில் சந்திப்பது என்று முடிவாயிற்று. அலுவலகச் சாலியை எடுத்துக்கொண்டு இளங்கோ தன் யமஹாவைக் கிளப்பினான். பயந்துபோல் வெய்யில் அவ்வளவாகப் படுத்தவில்லை. கிளம்புமுன் பாலாவிடம் தொலைபேசி மூலம் பேசியதில் அதிர்ஷ்டவசமாக அவனும் கோயிலுக்குக் கிளம்புவதாகத் தெரிந்தது. ஒன்றரை மணிநேரத்தில் கோயிலில் சந்திப்பதாகச் சொன்னான். இனி தரிசனத்துக்குப் பிரச்சினை இல்லை.

பாலாவின் நட்பு எதிர்பாராமல் கிடைத்த ஒன்று. பாலாவின் அப்பா இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன் தவறிவிட்டபோது அவர்களுடைய பேரில் எடுத்திருந்த காப்பீடு கிடைப்பதில் ஏதோ தடங்கல் ஏற்பட இளங்கோதான் முன்னின்று பிரச்சினையைத் தீர்த்துவைத்தான். அதிலிருந்து அலுவலகம் வரும்போதெல்லாம் முகம் கருதி புன்னகை பரிமாறிக்கொள்ளத் தொடங்க அது மெல்ல பேச்சு, பழக்கம், நட்பு என்று மாறியிருந்தது.

சொல்லப்போனால் நண்பர்களைக் கொள்வதில் இளங்கோவுக்கு என்றுமே பிரச்சினை இருந்ததில்லை. பிறருடைய விஷயங்களில் மூக்கு நுழைக்காத இயல்பும், சிரித்த முகமும், பொது விவகாரத்தில் ஏறக்குறைய எதுபற்றிப் பேசினாலும் ஆமாஞ்சாமியாகவும் இல்லாமல் அதிரடியாகவும் இல்லாமல் கலந்துகொள்ளமுடிந்த அவனுடைய அணுகல் முறையும் அவனை அலுவலகத்திலும் சரி, சுற்றுப்புறத்திலும் சரி, தெரிந்தவர்கள் மத்தியில் ஒரு நல்ல இடத்தில் வைத்திருந்தன. அதற்கென்று எதிரிகளும் இல்லாம

லில்லை. தத்துவ எதிரிகள்.

கடவுள் நம்பிக்கையைப் பொறுத்தவரையிலும்கூட - “சிற்றஞ்சிறுகாலே வந்துன்னைச் சேவித்து,” என்று பள்ளிப் பருவத்தில் மார்கழி மாதம் மட்டுமல்ல, ஆண்டு முழுதுக்கும் விடியற்காலையில் எழுந்து பாடம் படிப்பதற்கு முன் திருப்பாவை, திருவெம்பாவை என்று சொல்லிப் பழகியிருந்த இளங்கோவுக்கு தான் எப்போது அதையெல்லாம் கைவிட்டோம் என்பது நினைவுக்கு வரவில்லை - அப்பா, அம்மாவின் மனம் கோணக்கூடாது என்பதற்காக, பண்டிக்கைகள் கொண்டாடுவதிலிருந்து, நாள் பார்த்து, மந்திரம் ஒதிச் செய்துகொண்ட திருமணம்வரை எதிலும் அவர்களுக்குக் குறை வைக்க வில்லை.

ஆனால், தம்பிகளை அவன் ‘விட்டுவைக்கவில்லை.’ அப்படித்தான் அவன் பெற்றோர்கள் சொன்னார்கள். இப்போது கிட்டுவும் சரி, லோகாவும் சரி, ‘சட்டு புட்டெ’ன்று பூசை புனஸ்காரங்களை ஓரங்கட்டிவிட்டு ஒருபுறம் ‘போஸ்ட்மாடர்னிஸ்தைக் கிழிப்பதற்கும் மறுபுறம் நோம் சோம்ஸ்கியை மேற்கோள் காட்டுவதற்கும் பிள்ளையார் சுழி போட்டது யார் என்றால் சுலபமாக இளங்கோவைக் கைகாட்டலாம்.

தம்பிகளை, குறிப்பாக லோகநாதனை நினைத்ததும் இங்கே இளங்கோவுக்கு நெஞ்சம் சற்று இளகியது. கடந்த சில மாதங்களாக லோகாவின் பேச்சிலும் கடிதங்களிலும் ஒரு மாறுதல் தெரிவது அவனுக்கு இன்னும் சற்று நெருடலாகவே இருந்தது. பத்துப் பன்னிரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர் லோகா ஒரு மணிநேரத்துக்கும் மேலாகத் தன்னிடம் தொலைபேசியில் பேசிக்கொண்டிருந்தது நினைவுக்கு வந்தது.

“அண்ணா, நீ An Autobiography of a Yogi படித்திருக்கிறாயா, பரமஹம்ச யோகாநந்தா எழுதியது?”

பரமஹம்ச யோகாநந்தா. கேள்விப்பட்ட பெயர்தான். எங்கு? சட்டென்று நினைவுக்கு வரவில்லை.

“இல்லியே? நீ படிச்சயா என்ன?”

“ஆமாம். இன்னிக்குதான் முடிச்சேன். Quite an interesting book. நம்ப முடியாதபடிக்கு ஏகப்பட்ட மாயாஜாலங்கள்பற்றி எழுதியிருந்தாலும் புத்தகத்தின் அடிப்படை நீரோட்டம் அருமை. அவருடைய குருவுக்கு குருவான பாபா என்பவர் ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளாய் இன்னும் உயிரோடு இருக்கிறாராம். எத்தனையோ பேர் இதுபோலப் பலதும் புருகுவதைப் பார்த்திருக்கிறோம். ஆனால் இவர் காரண காரியங்களோடு அறிவியலுக்கும் மதிப்புக் கொடுத்து இத்தகைய அற்புதங்களை விளக்குவதைப் படித்தால், ஒருகணம் ‘உண்மைதானோ!’ என்று தோன்றுகிறது!”

நம்ப முடியவில்லை இளங்கோவுக்கு.

பாபாவுக்கு வயது பத்தாயிரம் என்பதையல்ல.

தன் தம்பி இப்படிப் பேசுகிறான் என்பதை!

செய்யாறில் முத்து காமிக்ஸ், மாண்ட்ரேக்கும் இரும்புக்கை மாயாவியும்.

ஆரணியில் ராணி, பி.டி.சாமியும் அல்லி பதில்களும்.

அரக்கோணத்தில் குமுதம், சுஜாதா, பாலகுமாரன், அரசு பதில்கள்.

சென்னை கல்லூரியில் கணையாழி, இன்குலாப்பும் சுந்தரராமசாமியும்.

கல்கத்தா வேலையில், ஜெ.ப்ரி ஆர்ச்சர், பிறகு அய்ன்ராண்ட்.

அமெரிக்காவில் குடும்பம், தீபக் சோப்ரா, ஜேகே!

மஹும், இப்படி அடுக்கினால் வாழ்க்கை சொல்லிவைத்த பாதையில் சுழல்வது போல்தான் இருக்கிறது. எதிர்விட்டு சோமு அப்பா பத்து வருடங்களுக்கு முன் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது: “இருபது வயதுக்குள் ஒரு முறை ‘நான் கம்யூனிஸ்ட்’ என்று சொல்லாதவனும் சரி, முப்பது வயது கடந்த பிறகும், ‘நான் கம்யூனிஸ்ட்’ என்று சொல்பவனும் சரி, புத்திசாலி கிடையாது!”

○○○

ராகுல் மொஹிலேயின் சண்டகர், அமெரிக்காவில் படித்து வேலை செய்துவிட்டுப் பிறகு இந்தியாவுக்கு வந்திருப்பவர், பக்திப் பழம் என்ற காரணங்களால் தன்னையறியாமலே ஒரு கிழத்தை எதிர்பார்த்த இளங்கோவுக்கு அந்த வெள்ளை நிற அம்பாசட்ரிலிருந்து இறங்கிய முப்பத்தைந்து முப்பத்தாறைத் தாண்டாத இளைஞனைக் கண்டதும் சற்று வியப்பாயிருந்தது. மேலாளரின் உறவினர் மட்டுமன்றி, தலைமை அலுவலகத்தில் ஒரு நல்ல பதவியில் இருப்பவர் என்பதாலும் மரியாதை தருவதற்கு ஆயத்தமாய் இருந்த இளங்கோ, அதை இரண்டு மூன்று வயது தன்னிலும் இளையவனுக்குக் காட்டவேண்டும் என்றபோது, எப்படி அணுகுவது என்று தயங்கினான்.

அதற்கு இடம் வைக்காமல் அவனே, “நீங்கள் இளங்கோவாய் இருக்க வேண்டும்,” என்று சிரிப்புடன் கை நீட்டினான். “ஐ”ம் அருண். அருண் குமார் வைத்யா. ஜஸ்ட் கால் மீ அருண்.” பேசுகையில் அமெரிக்க நாக்கு அடையாளம் தெரிந்தது. சந்தன நிறத்தில் படபடவென்று கஞ்சி போட்டாற்போலிருந்த பருத்திச் சட்டையும், வெளுத்திருந்த நீல ஜீன்ஸும் அணிந்திருந்த அருண் உயரத்திலென்னவோ இளங்கோவைவிட இரண்டு அங்குலம் அதிகமாயிருந்தான். வெய்யிலுக்குப் பழக்கமில்லாதவன் என்பது சிவந்திருந்த தோலிலிருந்தும் வேர்த்திருந்த நெற்றியிலிருந்தும் நன்றாகவே தெரிந்தது.

இரண்டு வயதுக் குழந்தை மடியில் தூங்கிக்கொண்டிருக்க, காரிலிருந்து இறங்கமுடியாமற்போன அல்லது இறங்கவேண்டிய தேவையில்லாமற்போன அவனுடைய மனைவி, இவன் காரின் முன் இருக்கையில் அமர்ந்தபோது, “நமஸ்தே,” என்றாள். அருண் மறுபக்கமாய்க் காரில் ஏறி உட்கார்ந்ததும் காக்கிச் சட்டை ஓட்டுநர் இளங்கோவிடம், “போலாமா சார்?” என்றார்.

“பூ நோ இளங்கோ, இவர் ஓட்டிய வேகத்துக்கு அரை மணி முன்னதாகவே நாங்கள் இங்கே வந்திருக்கவேண்டும். சென்னையில் ஆங்காங்கே இன்று பதட்டமாய் இருக்கவே கொஞ்சம் தாமதமாகிவிட்டது.”

இளங்கோ கேள்விக்குறியுடன் அருணை நோக்கினான்.

அருண் தொடர்ந்தான். “அது என்ன இடம், டிப்ளிகன்...?” “திருப்ளிகேன் சார்” என்று தாய் தமிழில் காரோட்டுநர் எடுத்துக்கொடுக்க -- “அங்கே போட்டிருந்த கணேஷ் பூஜா பந்தல் பக்கம் யாரோ கலாட்டா செய்ய அங்கிருந்து நம்ம மண்டல அலுவலகம் வரைக்கும் அண்ணா சாலையிலே போலிஸ் கெடுபிடி. இருபது நிமிஷம் அங்கேயே செலவாகிவிட்டது. அந்த ஏரியாவில் முஸ்லிம்கள் அதிகம் என்று கேள்விப்பட்டேன்.”

‘திருக்’ என்றிருந்தது இளங்கோவுக்கு. “ஏழுமேட்டி ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் சென்னையில் இந்தப் பந்தல் கிந்தல் என்று எதுவும் இருந்ததில்லை. இப்போது தேவையில்லாமல் விநாயக சதுர்த்திக்குப் பந்தல், நவராத்திரிக்குப் பந்தல் என்று டென்ஷனை உருவாக்குகிறார்கள்” என்றான் இளங்கோ, பின்பக்கம் கண்ணாடி வழியாகப் பார்த்துக்கொண்டு.

“அது என்ன இளங்கோ அப்படிச் சொல்லிவிட்டீர்கள்? எங்கள் ஊரில் தொடங்கிய பழக்கம் இது உங்கள் ஊருக்கு வருவதற்கு ஆண்டுகள் அறுபதானாலும் இப்போதாவது வந்து சேர்ந்ததே என்று நான் மகிழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன். நம் தேசம் காஷ்மீர் முதல் கன்னியாகுமரி வரை ஒன்று என்பதை இந்த அடையாளங்களெல்லாம் மேலும் உறுதிப்படுத்தும்!”

எதிர்பார்க்காத வார்த்தைகள் என்பதைத் திரும்பிப் பார்த்த இளங்கோவின் விரிந்த கண்கள் காட்டின. ஒரு விநாடி அவனுடைய பார்வையைச் சந்தித்த அருண் மேலும் தொடர்ந்தான்: “நம் தேசம் பலப்பட நம் பண்பாட்டின் பலமான கூறுகளை நாம் கண்டுகொள்ளவேண்டும். நம் தேசம் “கல்சரலி ரிச்” என்பதை நாம் என்றைக்கும் மறக்கக்கூடாது. தேவையில்லாமல் சண்டை சச்சரவுகள் எழக்கூடாது; ஒத்துக்கொள்கிறேன். ஆனால் அதை முதலில் உணரவேண்டியது அவர்கள்!”

அவர்கள்?

‘சுரீர்’ என்று எழுந்த கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டு இளங்கோ அருணை ருந்த பக்கம் மேலும் கூர்மையாகப் பார்த்ததில் அருணுக்குப் பதிலாய் அங்கே நெளிந்துகொண்டிருந்த ஓர் அருவருப்பான பூச்சிதான் தெரிந்தது.

மௌனமாய் முன்பக்கம் முகத்தைத் திருப்பினான் இளங்கோ. விடுமுறையை வெறுத்ததற்கு இதுவும் வேண்டும். இன்னமும் வேண்டும். திடீரென்று கனடாவிலிருக்கும் தம்பி லோகநாதனின் முகம் இளங்கோவின் கண்களில் மின்னலடித்தது. “ஏகம் சத். ஒன்றே உண்மை என்பதை உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும் அண்ணா. யோகாநந்தா சொல்கிறார். மூச்சடக்கி அடையும் சபிகல்ப சமாதியைத் தாண்டி முற்றுமுணர்ந்த பரமானந்த மயமான நிர்பி

கல்ப சமாதியை அடைந்தோமானால் எல்லாமே ஒன்றுதான் என்பதை நாம் உணர்ந்துகொள்வோம். ஆதிசங்கரர் சொல்லியிருப்பதைப் பார்: எல்லாமே சக்தியென்று தெரிந்தால் இவ்வுலகில் எந்தவொரு அணுவும் நான், என்னிலிருந்து வேறுபட்டதில்லை என்பதும் தெரிந்துவிடும். நம் முன்னோர்கள் இப்படியெல்லாம் அந்தக் காலத்திலேயே சொல்லியிருப்பது வியப்பாய்த்தான் இருக்கிறது அண்ணா.” இதுநாள்வரை ஏற்படாத கலக்கம் திருதிப்பென்று இளங்கோவிற்குத் தன் தம்பியின் பொருட்டு உண்டாக, நெஞ்சில் நூறுகி லோவை யாரோ தூக்கிவைத்ததுபோல் இருந்தது. அமெரிக்கா போய் ‘ஞானோதயம்’ பெறுபவர்களின் அடுத்த கட்டம் என்ன? இதோ இந்த ‘அருணோ’தயமா?

○○○

எதிர்பார்த்ததுபோலவே மலையில் எக்கச்சக்கக் கூட்டம். முதுகிலும் நாக்கிலும் வேல்களைச் செருகிக்கொண்டு, மஞ்சள் நீரில் நனைந்திருந்தாலும் காவடியேற்றிய தழும்புகள் சிவந்திருந்த தோள்களுடன் ஆழிலிருந்து அறுபதுவரை இருந்த பக்த கோடிகள் ஆங்காங்கு நெருக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒலிபெருக்கி மூலமாக, “அந்த முருகனைக் கூப்பிட்டு முறையிட்ட பேருக்குக் காரியம் கைகூடுமே, பகைமாறி உறவாகுமே!” என்று டி.எம்.எஸ். குழைந்துகொண்டிருந்தார். குழந்தைகள் துணிவுடனும் பெரியவர்கள் தயக்கத்துடனும் கொடுத்த வாழைப்பழங்களை தோலுடன் விழுங்கி, பின் அவர்களின் தலைமேல் துதிக்கையை வைத்து ஆசிர்வாதம் செய்துகொண்டிருந்த கோவில் யானையின் முகமே தெரியாதவாறு நீறு பூசியிருந்தாலும் அதன் கண்களின் அருகே இருந்த சுருக்கங்கள் அதற்கு ஏறிக்கொண்டிருக்கும் வயதைக் காட்டின. பக்கத்திலிருந்த வெற்றிலை, பாக்குப் பழத்தட்டுக் கடைக்குள்ளிருந்து ரேடியோவில் மெலிதாகக் கேட்ட ஒலிச்சித்திரத்தில் ரஜினிகாந்தின் குரல் - “அந்த ஆண்டவன் சொல்றான் இந்த அருணாச்சலம் செய்றான்!”

சொன்னபடி நூறு ரூபாய் சிறப்பு தரிசன வரிசை வாயிலின் முன் பாலா காத்திருந்தான். அலுவலகத்தில் பார்க்கும் பாலாவுக்கும் இங்கிருக்கும் பாலாவுக்கும் தான் எத்தனை வேறுபாடு? பேன்ட் சட்டை சகிதம் கீழ்த்திருத்தணியில் நடமாடும் பாலா, மேலே மலைக்கு வந்தானானால் பூனூல் ஆடும் திறந்த மார்புடனும், பின்னால் வாரி முடிந்து விடப்பட்ட குடுமியுடனும், மடித்துப் பின்னால் செருகப்பட்ட நாலு முழ வெள்ளை வேட்டியுடனும், செருப்பில்லாமல் தேங்காய்ச் சில்லுகளுடும், நசுங்கிய வாழைப் பழங்களுடும், பஞ்சாமிரத்ததிலிருந்து பக்தகோடிகளின் குழந்தைகள் விட்ட ‘தீர்த்தம்’ வரையிலும் எல்லாவற்றாடும் நடந்து பழக்கப்பட்ட கருமை படிந்த வெள்ளைப் பாதங்களுடனும்... தந்தை இறந்துவிட்டதால் சகுதியில் கிடைத்த ‘பதவி’யில் இருந்த அர்ச்சகன் பாலசுப்பிரமணிய சாஸ்திரி வேறு எப்படி இருப்பான்?

இந்தக் காலத்தில் ஏற்கனவே பாலாவை இளங்கோ பலமுறை பார்த்திருந்தாலும் இப்போது சற்று எரிச்சலாய் இருந்தது. வேளை/லைக்கொரு கோலம். அது சரி, நாம் இங்கே இப்போது என்ன செய்துகொண்டிருக்க

கிறோம்? இப்போது இளங்கோவுக்கு எரிச்சல் தன்மேலேயே திரும்பியது. எல் ஐ சி வேலை ஒரு வேலை. அதைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள குன்றம் ஏறிக் குமரனின் தரிசனம். அதுவும் ஓசியில்!

இளங்கோவின் மௌனம் இன்னும் இறுகித் திடமாக, இதைக் கவனிக் கவும் நேரமில்லாத பாலாவோ தன் அரைகுறை இந்தியில் அருணாடன் பேசிக்கொண்டு முன்னே நடந்தான். குழந்தை இன்னும் தூங்குவதால் ஏதோ காரணம் சொல்லி காரிலேயே தங்கிவிட்ட அருணின் மனைவியும், சுற்றுச் சுவருக்குப் பின்னே மறைவாக பீடி பிடிக்க ஒதுங்கிவிட்ட காரோட்டுந ரும்கூட இல்லாததால் எண்ணங்களே துணையாக பின்னால் இளங்கோ: கட்டாய சரஸ்வதி வாழ்த்து நுழைந்த அரசியலிலிருந்து, தனிமனித அழ கியலைத் தொடவேண்டியதை வற்புறுத்தும் 'முற்போக்கு' இலக்கியங்க ளென்ன, தெருவிலிருக்கும் விநாயகர் பந்தலிலிருந்து வீட்டுக்குள் லோகா பேசும் புது மோஸ்தர் பொருள்முதல்வாத ஆன்மீகமென்ன, இதோ இந்த அமெரிக்க அருணிலிருந்து நாளுக்கு நாள் அதிகமாகும் திருத்தணி மொட்டைகளென்ன...?

உள்ளே மூலஸ்தானத்தில் வள்ளி தெய்வானையுடன் பிரகாச விளக்குக னின் ஒளிவெள்ளத்திலும், சாம்பிராணி, ஊதுபத்தி, விபூதி, மஞ்சள், சந் தன மணக்கலவையிலும் தணிகைமலைக் குமரன் திருப்தியாகச் சிரித் துக்கொண்டிருந்தான். மனமுருகித் திருமுருகாற்றுப்படையிலிருந்து பாடி யவாறே தீபாராதனை செய்து கையில் ஏந்திய ஜோதியுடன் வெளிவந்த பாலாவின் தட்டில் நூறுருபாய்த் தாளை வைத்த அருண் பயபக்தியுடன் திருநீற்றை எடுத்துப் பூசிக்கொள்ள, இளங்கோவோ பாலா ஊற்றிய பஞ் சாமிர்த்தத்தை உள்ளங்கையிலிருந்து உறிஞ்சிக்குடித்தான். சொர்க்கம் கொஞ்சம் கண்ணில் தட்டுப்பட்டது. பக்தியில்லையென்றாலும் மெய்மறக்கச் செய்த அந்த கணத்தில் இளங்கோவுக்கும் 'அரோகரா,' என்று உருகலாம் போலத் தோன்றியது.

தனியாக எடுத்து வந்திருந்த இரண்டு பஞ்சாமிர்த டப்பாக்களைக் கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் அருண் கையிலொன்றும் இளங்கோ கையி லொன்றுமாகத் திணித்த பாலா அவர்களை ஏறக்குறையத் தள்ளிக்கொண்டு சந்திரதானத்துக்கு வெளியே இருந்த த்வஜஸ்தம்பத்தினருகே வந்தான். அருண் அங்கு வந்த பிறகும் கண்ணை மூடி ஏதோ மந்திரத்தைத் தொடர்ந்து முனுமுனுப்பது தெரிந்தது.

இளங்கோவின் பக்கம் நெருங்கிய பாலா, "அப்புறம் சார், சொல்லுங்க. வீட்டிலே எப்படி இருக்காங்க?" என்றான். "போன வாரம் வந்திருந்தப்ப உங்க கம்ப்யூட்டர்லே மோடம் வேலை செய்யலன்னு சொன்னீங்களே சரியாயிடுத்தா இப்போ? இங்க திருத்தணி பஸ் ஸ்டாண்ட் பக்கத்திலேயே ஷண்முகா நெட்கே. பன்னாட்டு புதுசா சைபர்சென்ட்டர் திறந்திருக்கான் சார், தெரியுமோ?"

சட்டென்று தடம் புரண்ட இளங்கோ பாலாவை மலைப்புடன் பார்த்தான். பின்னே? சரவணப் பொய்கையில் முழுகியெழுந்தபின் சட்டென்று சாட்டி

லைட் டி.வி.யென்றால் எப்படி? கண்கள் கூசின.

இளங்கோவைக் கண்டுகொள்ளாத பாலா அவிழந்திருந்த தன் கூந்தலை மீண்டும் முடிந்துகொண்டான். "சரி, நமக்கும் உதவியா இருக்குமென்னு நானும் ஜாவா, கோர்பா கத்துக்க ஆரம்பிச்சுட்டேன் சார். உங்க கனடா தம்பிகிட்ட சொல்லிவைங்க. நானேகூட நெட்டிலேயே வேலை தேடிண்டி ருக்கேன். கிடைச்சா போயிட வேண்டியதுதான். எக்ஸ் எம் எல் பத்தி ஐபிஎம் சைட்ல ஒரு சிபிடி கெடச்சது சார். ப்ரீதான். இந்த இணை யத்தைப் பொறுத்தவரை ஏழை, பணக்காராங்கிற வித்தியாசமில்லாமப்போச்சு சார். யாருக்கு வேண்டுமானாலும் எதைப்பத்தியும் இன். பர்மேஷன் கிடைக் குது பாருங்கோ! அறிவு வளற்றதிலே இப்படி ஜனநாயகம் வந்துடுத்துன்னா போதும் சார். மிச்ச விருத்தியெல்லாம் ஜனங்களுக்குப் பின்னாலே பேஷா தானே வந்தும். என்ன சொல்றீங்க?"

"ம்...? ஆமாமாம்..." என்று வியப்பின் ஆழத்திலிருந்து மேலே வந்த இளங்கோ பாலாவை ஒரு கணம் உற்றுநோக்கி, "அற்புதம்!" என்றான். பஞ்சாமிர்தம் தொண்டையில் இறங்கி முழுதாய்ப் பத்து நிமிடம் ஆகியி ருந்தாலும் நாவில் இன்னும் இனிப்பு இருந்தது. □

தீக்குளிப்பு

இரா. கோவர்தனன்

குளித்ததே கிடையாதென்பதை
குளமொன்று கண்டபோதுதான்
அறிந்துகொண்டேன்.

காலிரண்டும் நனைந்ததிலேயே
களைப்பெல்லாம் தொலையத்தொடங்க
கையிரண்டில் நீரள்ளி
கண்களுக்குக் குளுமைதந்தேன்.

நிறம், மணம், சுவையில்லா நீரின்
நிறம், மணம், சுவையில் மயங்கி
முக்காலமும் மறந்தேன்,
மூழ்கி எழுந்தேன்.

கரையேறிக் கண்மூடி
காற்கல் நடந்திருப்பேன்.

பழக்கப்பட்ட தரைசுட்டுப்
பாதம் புண்ணாக,
பகலவனும் திடீரென்று
பகைவனாய்த் தோன்று,

வெய்யிலில் வெந்து
வீதியில் விழுந்தேன்.

நிச்சலனமாய்ப் பார்த்தபடி
தூரத்தில் குளத்துநீர்.

வாசகி

வாசுகி

ஸ்ரீதரனின் படைப்புலகம்

மு. நித்தியானந்தன்

ஸ்ரீதரனின் படைப்புலகப் பிரவேசத்திற்கு மூலஸ்தானம் (1973) பிள்ளையார்கழி போட்டது என்கொண்டால், அவர் கால் நூற்றாண்டாக எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார் என்று அர்த்தம். இந்தக்கால எல்லைக்குள் இவர் எழுதியவை எல்லாவற்றையும் ஒரு தொகுப்பிற்குள் அடக்கிவிடலாம். ராமசாமி காவியம், நிர்வாணம், மூலஸ்தானம் ஆகிய கதைகள் ஸ்ரீதரனின் நன்கு அறியப்பட்ட அற்புதமான சிருஷ்டிகளாகும்.

ஸ்ரீதரனின் எழுத்து அபூர்வமானது. சமூகவாழ்வின் இருண்ட மூலைகளில் அவர் கூர்மையான பார்வையைப் பதித்திருக்கிறார். வாழ்வின் குரூர யதார்த்தங்களுடன் போராடும் மனித ஜீவன்களின் ஆத்மத்துடிப்பை அவர் தனது கதைகளில் அற்புதமாக இசைத்திருக்கிறார். மாங்குளம் சந்தியில் வெய்யிலில் வேகும் ராமசாமி, 1941இல் லொறி லைசென்ஸ் வாங்கிக்கொண்ட பேதிரிஸ் அப்புஹாமி, கத்தியால் கங்கணத்தை அறுத்தெறிந்துவிட்டு “நிர்செய்யுறதைச் செய்யும்” என்று திரும்பும் கந்தசாமிக்கு குருக்கள், கொழும்பில் ஒரு தகர்ப்பொந்தில் போய்ப்படுத்துக்கொண்டுவிடும் கரீம், கொழும்பு மாநகரசபை சுத்திகரிப்பில் அழுக்காகிப்போகும் எசக்கி, செவுத்தி, “ஏற்கனவே நான் சொல்லவில்லையா? இது ஒரு பெரிய மனிதர்மாதிரி இருக்கிற மிருகக்கூட்டம். இதற்குள் போகாதே” என்று சாராயம் போடாத நிலையிலும் உபதேசம்பண்ணும் மணி, என்று சமூகத்தின் விளிம்புநிலைக்குத் தள்ளிவிடப்பட்ட மனிதஜீவன்கள் ஸ்ரீதரனின் விஷேட கவனிப்பிற்குள்ளாகுகிறார்கள்.

ஒழுங்குறுத்தப்பட்ட அமைப்பிற்குள்ளிருந்து வெளியே வீசப்பட்ட உதிரி மாந்தர்கள் இவரது கதைகளை ஆக்கிரமித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அலையில் வெளியான ராமசாமி காவியம் ஸ்ரீதரனின் அயனான படைப்பு. மலையகத் தமிழரின் கொடூர - இருண்ட வாழ்வின் ஒரு சரித்திரகதையை ஒரு கதைக்குள் அழியாத சமூகச்சித்திரமாக்கிய சாதனையின் வெளிப்பாடுதான் ராமசாமி காவியம்.

1970ஆம் ஆண்டுகாலப்பகுதி மலையகத் தமிழர்களைப் பொறுத்தவரையில் துயர் நிறைந்த ஒரு தசாப்தத்தைக் குறித்து நிற்கிறது. வன்முறைத் தாக்குதலும், உயிராபத்தும், வயிற்றைக்கமுவ திசைகெட்டு அலைந்த நிர்க்கதியும், பீதியும் பயமும், சிதைந்துபோன நம்பிக்கைகளும், விரக்தியும் ஏமாற்றமும், இழிவுக்கும் ஏளனத்துக்குமுள்ளான மனித அவஸ்தைகளும் இந்த தசாப்தத்தை கொடிய இருளின் குவிமையமாக்கியிருந்தது.

தேயிலைத் தோட்டங்கள் தேசிய உடைமையாக்கப்பட்டகையோடு இவ்வன்முறையும், உணவுப்பஞ்சமும், தோட்டங்களில் வேலை கிடைக்காத நிலைமைகளும் சேர்ந்து தோட்டத் தொழிலாளர்களை அவர்கள் காலங்

காலமாக வாழ்ந்த தோட்டப்பகுதிகளிலிருந்து வெளியேற்றி வவுனியா, கிளிநொச்சி, மாங்குளம், முத்தையன்கட்டு போன்ற பிரதேசங்களை நோக்கிப் பெயர் நிர்ப்பந்தித்தது.

“இந்த ராமசாமி மனிதனாகக் கருதப்பட்டதற்குச் சரித்திரமில்லை. தேயிலைச்செடிக்குள் ‘எல்லாமிருக்கும்’ என்று நம்பிக் கடல்கடந்த சீவராசிகளின் சந்ததியில் வந்தவன் மனிதனாக முடியுமா? காட்டையழித்துப் பச்சைக்கம்பளம் போர்த்து, அதைப் பேணி உணவுப்பிச்சையளித்தவன் மனிதனாக முடியுமா? இதெல்லாம் ராமசாமிக்குச் சம்பந்தமில்லாத விடயங்கள். இன்று இந்த மாங்குளத்துச் சந்தியில் வெய்யில் நெருப்பில், அதை வெல்கின்ற வயிற்று வெக்கையுடன் ‘மீனாட்சி’, ‘செவனு’, ‘மூக்கையா’வுடன் அலைந்து அவன் திரிவது ஒரு வெறும் பௌதிகநிலை. இதனால் இக்கணத்தில் இவன் மனிதனேயில்லை” என்று நிக்கதியாக மாங்குளச் சந்தியில் நிற்கும் ராமசாமியை - மனிதவாழ்வின் மிகத்தாழ்ந்த எல்லைக்குள் - அந்தகாரத்துக்குள் திணிக்கப்பட்ட ஒரு மனித ஜீவனை ‘வெறும் பௌதிகநிலை’யாக மட்டுமே காணும் அசாதாரணமான தீட்சண்யத்தை தனது கதையின் ஆரம்பத்திலேயே அபாரமாக வெளிப்படுத்தியிருக்கும் ஸ்ரீதரன் சிந்தாமல் சிதறாமல் அந்த அவலத்தை ராமசாமி காவியத்தில் அமரத்துவமாக்கியிருக்கிறார். மலையகத்திற்கு வெளியே தோட்டத் தொழிலாளர்கள் நடத்திய வாழ்வுப் போராட்டத்தினைச் சித்தரித்த அழியாத - தலையாய கதையாக ராமசாமி காவியம் என்றென்றும் பேசப்படவல்லது. இக்கதையில் நிகழ்ச்சிகள் விரியும் களமும், நுணுகிய கால எல்லைக்குள் சந்திக்க நேரும் மனிதமனங்களின் விசாலமும், சில குறுகிய மனங்களின் சுரண்டல் மனோபாவமும் அகங்காரமும் வெறுமையும் கதையில் மிக இயல்பாகப் பிணைந்து ஸ்ரீதரனை முதல்தரமான படைப்பாளியாக அடையாளங்காட்டுகிறது. இந்தக் கதையில் எந்தப் பகுதியையும் தள்ளிவிட்டுப்போகமுடியாது. தேர்ந்த சிற்பியின் லாவகத்துடன் விரலிட்டு எண்ணத்தக்க ஒரு நீப்பாசனவியல் விஞ்ஞானி செதுக்கித் தந்திருக்கும் அற்புதமான படைப்பு இது.

வடக்கில் சாதியக் கொடுமைக்கு எதிராகத் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் ஆலயப் பிரவேசப் போராட்டம் நடத்தும் களத்தில் விரியும் மூலஸ்தானம் சிறுகதையை அவரது ஆரம்பச் சிறுகதை என்று பார்க்க ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. வேளாள அகங்காரத்திற்கு எதிரான போராட்ட ஜோவாலையின் அக்னிப்பொறியாகத் தலைநிமிர்த்தும் கந்தசாமிக் குருக்களுக்காக மனம் பணித்துப்போகிறது. யாழ்ப்பாணத்தின் தலித்போராட்ட வரலாற்றின் ஒரு பரிணாமத்தை வெளிக்கொணரும் பாங்கில் மூலஸ்தானம் சிறுகதை ஒரு சரித்திர முக்கியத்துவத்தைக் கோரிநிற்கிறது.

வாழ்வின் கொடூர ஒடுக்குமுறைக்குள் உழல நேர்கிற மனிதஜீவிகளமீது ஸ்ரீதரன் காட்டும் வலிமையான மனிதாபிமானப் பார்வை அவரது சிருஷ்டிகளுக்கு அலாதிமான கௌரவத்தைச் சேர்க்கிறது.

இன்று பின்நவீனத்துவச் சிந்தனைகள் உண்மை, பகுத்தறிவு, அடையாளத்துவம், புவியத்தன்மை பற்றிய செவ்வியல்ரீதியான எண்ணக்கருக்

களைக் கேள்விக்குள்ளாக்கியுள்ளது. மனிதவிடுதலைப்பற்றி இதுகாலவரை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட கருதுகோள்கள்மீது சந்தேகங்களை எழுப்பியுள்ளது. ஒற்றைத்தனிச்சட்டகத்துக்குள், பெருங்கதையாடல் விபரிப்புகளை அது உடைத்துப்போட்டிருக்கிறது. உலகம் பன்முகப்பட்டதாக - எந்தியில் தளம்பல்கள் கொண்டதாக - நிர்ணயமான முடிவுகள் எடுத்துக்கொள்ள இயலாததாக - ஒத்திசைவில்லாத பல்வேறு கலாசார வியாக்கியானங்களின் கதம்பமாக அமைவதை அது வலியுறுத்துகிறது. சரித்திரம் என்பதை மையத்தில் கெட்டிதட்டிப்போன அரசியலின் வெளிப்பாடாக அது நோக்குகிறது.

உண்மை/அழகு/சத்தியம்/வாய்மை/நேர்மை/இன்பம்/அறிவு/எண்ணம்/அனுபவம் போன்றன சகல சிந்தனை மரபுகளிலும் ஆராய்விற்குட்பட்ட விவகாரங்களாயினும் இன்று அவை புதிய வெளிச்சத்தில் அலசப்படுகின்றன.

ஸ்ரீதரனின் இராமாயண கலகம் உண்மைப்பற்றிய தேடலை புராணக்கதையின் படுதாவில் பரிசீலனைசெய்ய முயலும் கதை.

“உண்மையும் நேர்மையும் இவர்களுக்கு என்றுமே தெரியப்போவதில்லை” என்ற ஏக்கத்துடன் பூமாதேவியுடன் ஐக்கியமாகும் சீதா பிராட்டியின் மனச் சுமையோடு ஆரம்பமாகும் கதை இராமாயண கலகம்.

இவ்வுலகை அறியவேண்டுமென்கிற அவாவுடையவனாக - இராமகதையின் முழு விபரங்களையும் அறிந்து, உணர்ந்து சேவித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்கிற ஞானநோக்கில் இராமகதையின் தடம் தேடிப்பறப்படும் படகோட்டி குகனின் சந்ததியினனான பரதனின் உண்மையைத் தேடும் யாத்திரை இது.

“நீ இளவயதுக்காரன். உனக்கெவ்வளவோ எதிர்காலம் உண்டு. அதுவே புதிராக இருக்கப்போகிறது. கடந்தகால நிகழ்வுகளைப்பற்றியே ஏன் இவ்வளவு ஆய்கிறாய்?”

“எதிர்காலம் நிச்சயமானதில்லை. எதுவும் நடக்குமா என்று தெரியாது. ஆனால் கடந்தகாலம் நிச்சயமானது. நடந்தது. தடயம் கிடைத்துவிட்டால் நடந்தது உறுதிப்படுத்தப்பட்டுவிடும். எந்த உண்மையையும் நடந்ததை வைத்தே சொல்கிறார்கள். நடக்கப்போவதைவைத்துச் சொல்கிறார்களா? எனக்குத் தடயங்களின் உண்மை தெரியவேண்டும்” என்கிறான் இக்கதையில் வரும் மையநாயகன்.

கடந்தகால அனுபவங்களின்/நடந்தவைகளின் உறுதிப்பாட்டிலிருந்து “இது இவ்வாறு இருக்கக்கூடும்”, “இந்த நிலைமை இப்போது சாத்தியமாகலாம்” என்று நிகழ்தகவுகளாகக் கூறமுடியுமே தவிர, அளவையியல் உறுதிப்பாட்டுடன் (logical necessity) கூறப்பட முடியாது என்பது மெய்யியல் கருத்தாகும்.

“ஒரு பதில்” என்பது “புதிய கேள்விகள்” என்ற மிகப்பெரிய குடும்பத்தின் தந்தை மாதிரியாகத்தான் முடிந்துபோகிறது என்கிறார் ஸ்டைன்பெக்.

உண்மைகள் போலியாக - குருட்டு நம்பிக்கைகளின் அர்த்தத்தில் அதிகார ஊற்றாக உருவாக்கப்பட்டுப் பேணப்பட்டு வருவதை இக்கதையின் நாயகன் அறியவருகிறான்.

உண்மைகள் எனப்பட்டு அதிகாரபூர்வமாக அறிவிக்கப்பட்டவைகள்மீது ஐயங்கொண்டு அவற்றின் உண்மைத்தன்மையினை அறிய முனைந்த இந்நாயகன் அந்த சத்தியவேட்டலுக்கு தன் உயிரையே பலிகொடுக்கவேண்டிய அவலத்தைச் சித்தரிக்கிறது இராமாயண கலகம்.

“நீ எப்படி சீதையின் சிறையிடம் அழகியபுரி வனம் என்று சொல்லுவாய்? எவ்வளவோ கடினத்துடன் உன்னைச் சீதை சிறையிருந்த இடத்துக்குக் கூட்டிக்கொண்டுபோனோமே! யுத்தகளங்களையுந் தாண்டிக் கூட்டிக்கொண்டு போனோமே! நாங்கள் என்ன மடையர்களா? ஏன் தவறான இடத்தை எல்லோருக்கும் சொல்கிறாய்? .....” என்று உண்மைகளைக் கட்டியமைக்கும் கைங்கரியத்தில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் கொதித்துப்போகிறார்கள் இந்தக் கதையில்.

சீதை சிறைவைக்கப்பட்டிருந்த இடம் மட்டுமல்ல, இன்று தமிழ்ப்பெண்களும் ஆண்களும் எங்கு சிறைவைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்ற உண்மையே தெரியாமல் நாடு பரிபாலனம் செய்யப்பட்டு வருவதை நாம் உணர்வோம். செம்மணிகளில் சடலங்கள் அல்ல, உண்மைகளே புதைக்கப்பட்டுள்ளன. பிந்துனுவெவப் படுகொலைகளின் உண்மைகள் இன்று குப்பைக்கூடைக்குள் விசியெறியப்பட்டுவிட்டன. மனித உரிமை அமைப்புகள், மனிதாபிமானிகளின், சர்வதேச சமூகத்தின் அழுத்தங்கள், ஜனநாயகக் கோரிக்கைகள், மனுக்கள், உயர்மட்ட அமைப்புகளின் வேண்டுகோள்கள் எல்லாமே செவிடன் காதில் ஊதிய சங்காகிப்போய்விட்டன. இராமாயணத்திலிருந்து பிந்துனுவெவவரை உண்மைகள் ஒருபோதும் நம்வசப்படுவதில்லை.

எமது விஞ்ஞான அறிவு பாரதூரமான எல்லைக்கட்டுகளைக்கொண்டிருப்பது இன்று முன்னென்றுமில்லாத அளவுக்கு வெளித்தெரியவந்திருக்கிறது. இன்று உருவாக்கிக்கொண்டிருக்கும் குழப்பம் (chaos) மற்றும் சிக்கலுபிக்கலான முறைமைகள்பற்றிய கோட்பாடுகள், விஞ்ஞானத்தின் ஆதிக்கம், அதன் உறுதியானதன்மை என்பவற்றை உலுக்கியுள்ளது. Chaos என்பது ஒருவித ஒழுங்கமைப்பு என்று அறியப்படுகிறது.

பல்வேறு சிக்கலான அமைப்பின் கூறுகள் தனித்தனியே ஒவ்வொன்று டனும் தொடர்புகொண்டு, ஒட்டி உறவாடி சுயசார்பான - தன்னெழுச்சியான அமைப்புகளை உருவாக்கிக்கொள்கின்றன. இந்தத் தொடர்புகளையும் ஊடாட்டங்களையும் கீழைத்தேய பிரபஞ்ச அறிவின் பின்னணியில் ஆராய முயலும் ஸ்ரீதரனின் புதிய பயில்களம் அம்பலத்துடன் ஆறு நாட்கள் என்னும் நீண்டகதை. இந்தத் தத்துவவிசாரணையைத் தடைப்படுத்திவிடாத கதையோட்டம் ஸ்ரீதரனின் சிருஷ்டியாற்றலுக்குச் சிறப்பான சாட்சியம் கூறுகிறது. ஸ்ரீதரனின் எல்லாக் கதைகளிலும் உட்சரடாக இழையும் தத்துவவிசாரத்தின் விகாசமாக அம்பலத்துடன் ஆறு நாட்கள் அமைந்திருக்கிறது.

◆ இயற்கைச்சக்தி தாயக்கட்டை உருட்டுவதில்லை.

◆ எல்லாவற்றிற்கும் ஒரு நேரம் ஒரு இடம் இருக்கும். அந்த இயற்கையைக் குலைக்காதே. கேட்பதற்கும் ஒரு நேரம் இருக்கிறது. பதில் சொல்வதற்கும் ஒரு நேரம் இருக்கிறது.

◆ என்ன கணக்குகள் போடுகிறாய்?

◆ எல்லாம் எனக்கு நடப்பவற்றைப்பற்றித்தான். எனக்கு நடப்பவற்றில் நீயும் இருக்கிறாய் - இதோ இந்த எருமைகளும் இருக்கின்றன. சங்கரனும் இருக்கின்றான். இடப்பக்கத்து அறையில் கணபதியும் சின்னத்துரையும் இருக்கிறார்கள். வலப்பக்கத்து அறையில் லிங்கமும் ஆறுமுகமும் இருக்கிறார்கள்.

◆ ஏ முட்டாளே! எத்தனைதரம் நான் உனக்குச் சொல்வது? நடப்பவையெல்லாம் தனித்தனியாக நடப்பவையல்ல. எல்லாம் தொடர்புள்ளவையாகவும், தொடர்ச்சியாகவும் நடக்கும். பார்த்தாயா?

◆ எல்லாச் சம்பவங்களும் எங்கள் கட்டுபாட்டில் நடப்பதில்லை என்றால், சம்பவங்கள் எப்படியும் போக்கற்று தாயக்கட்டை உருட்டுவதுபோல் நடக்கலாம் என்பதில்லை. சம்பவங்களுக்குள் ஒரு காரண - காரியத் தொடர்பு இருக்கும்.

◆ இந்தப் பூமி தொடக்கமுமில்லை; வானம் எல்லையுமில்லை.

◆ மனிதனுக்கான சாபம் இதுதான். கணத்துக்குக் கணம் கிடைப்பதை வைத்தே வாழ்க்கையை ஓட்டப்பார்க்கிறோம். நாளைக்கு என்ன நடக்கப்போகிறது என்ற யோசனை கொஞ்சமும் உன்னிடம் இப்போது இல்லை பார்த்தாயா? ஆனால் எல்லாவற்றிற்கும் தொடர்ச்சியிருக்கிறது.

எக்ஸிஸ்டென்ஸலிஸத்துடன் கீழைத்தேய வானியல் சிந்தனையையும் இழைத்து புதிய பார்வையைக் கதையில் தருகிறார் ஸ்ரீதரன்.

சமூகத்தில் பல கதைகள் இருக்கின்றன; பலபேரின் கதைகள் இருக்கின்றன. சொல்லப்பட்டவை சில. அறியப்பட்டவை சில. பல கதைகள் வீறாப்புடன் ஒலிக்கின்றன. மிகப்பல கதைகள் முன்கலாய் - தொலைதூர ஓசையாய் அருகிப்போய்க் கேட்கிறது. எல்லோர் கதைகளும் சொல்லப்படவேண்டியவை. தனித்த ஒரு ஆதர்ஸக் கதாநாயகனின் கதை மட்டுமல்ல. சாராயம் குடிக்கப்போவதில் எப்போதும் கவனமாக இருக்கும் மணி இந்தக் கதையின் மிகப்பெரிய protagonistஆக வருகிறான்.

சிறைச்சாலை, சங்கிலிகள் நிலத்தில் உராய்ந்து எழும் சப்தம், கம்பிக்கைகள், கல்லுடைக்கும் மலைப்பாங்கான இடம், தள்ளுவண்டிகள், செங்கற்குளைகள், நாற் சார்விடு என்று அம்பலத்துடன் ஆறுநாட்கள் கதையில் ஸ்ரீதரன் கோலங்காட்டும் நிலவியல்பரப்பு யதார்த்தத்திலும் கற்பனாயதார்த்தத்திலுமாய் மாறிமாறி அமைகின்றன.

அதிகாரப்பரம்பரையின் ஆணவம், தொழில் போட்டி, காட்டிக்கொடுப்பு, கொலை, காணிச்சண்டைகள், எஞ்சினியர் - டாக்டர் படிப்புகள், ஊழல்கள், லஞ்சங்கள், சகோதர உறவுகளை வெட்டித்தள்ளும் வாழ்க்கைப்பந்தயம், பணத்தின் வீம்பு போன்ற நடப்பியல் அறவியல் கூறுகளை ஊடுருவிச்சாடும் ஸ்ரீதரனின் எழுத்தில் சாகஸங்களும் இழைந்து மெருகு சேர்க்கின்றன.

சிறையிலிருந்து தப்பிப்போக பணவசதி படைத்த இரண்டுபேர் மேற் கொண்ட ஏற்பாட்டில் நேர்ந்த அந்தக் கணநேர மாற்றத்தில் தாடியம்பலமும் சிவமும் தப்பிச்சென்று விடும் வினோதம், குடைச்சாமியின் வீட்டை யார் எரித்தார்கள், அவர் உயிருடன்தான் இருக்கிறாரா என்ற புதிர், என் கணக்குகள் எனக்குத்தான் தெரியும்; நான் பிரியவேண்டிய நேரம் வந்துவிட்டது என்று புறப்பட்டுவிடும் தாடியம்பலத்தின் தீர்க்கமான பாதை என்று ஸ்ரீதரனின் மொழி விரிக்கும் புனைவுலகம் நவீனத்திற்குரிய ஒன்று.

ஸ்ரீதரனின் பார்வைக்கோணமும் எழுத்துவளமும் ஈழத்து இலக்கிய உலகில் அவரைத் தனித்துவமான எழுத்தாளராக அடையாளப்படுத்துகின்றன. சம்பவங்களைக் கொண்டு கதை பின்னுவதற்குப்பால் வாழ்க்கையைத் தத்துவப்பகைப்புலத்தில் அணுகும் தன்மை இவரது கதைகளைத் தனித்துவச் சிறப்புமிக்கதாகக்கியுள்ளது.

ஸ்ரீதரனின் புனைவுலகம் வினோதத்தை யதார்த்தத்துடன் பிணைத்து யதார்த்தத்தை ஆழப்படுத்தி மனித இருப்பின் சூட்சுமத்தை துளாவிப்பிடிக்க முனைகிறது. நடப்புலகின் சிதிலக்கூறுகளை ஆங்காங்கே தீட்டி வினோத உலகினை, வேறுபட்ட நிலவியல் களங்களில் புனைந்து பிரபஞ்சத்தின் கோலங்கள், வானவெளி, கிரகங்கள், வீடுகள் என்றும் மனித வாழ்வு குறித்த நிகழ்வுகள், குழப்பங்கள், காரணகாரியங்கள், வாழும் அந்தந்தக் கணங்கள் என்று மெய்யியல் விசாரணைகளாய் இவரது எழுத்துகள் விரிகின்றன.

ஸ்ரீதரனின் பிரதியை எதிர்கொள்ளும் வாசகன்/வாசகி நிஜம், கற்பனை, பொய், பிரமை, வினோதம், யதார்த்தம், புதிர், சாகஸம் என்பவற்றிற்கிடையிலே பயணிக்கவேண்டியவராகிறார். யதார்த்தவகை எழுத்திலே கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கும் ஈழத்துப் புனைகதை வளர்ச்சியில் மொழி, புனைவு, பிரபஞ்ச விசாரம், யதார்த்த அவலட்சணங்கள், தத்துவ நோக்கு, நவீன எழுத்துப் பரிச்சயம் போன்ற வலிய இழைகளில் பின்னப்பட்ட ஸ்ரீதரனின் எழுத்துக்கள் அசாதாரண பாய்ச்சலைக் காட்டிநிற்கின்றன. ஒரு விஞ்ஞானியின் நுண்ணோக்கும் ஒரு கலைஞனின் மென்னுணர்வும் ஒரு தத்துவதரிசியின் தீட்சண்யமும் இவரது எழுத்துகளுக்கு ஆழ்ந்த பரிமாணம் சேர்க்கின்றன. ஸ்ரீதரனின் எழுத்து சந்தை இரைச்சலின் வாடை படாத எழுத்து. வனாந்தர நீர்வீழ்ச்சியின் காம்ப்ரியமும் இதமும் உயிர்ப்பும் துடிக்கும் எழுத்து இது. •

இராமாயண கலகம்

சீதையானவள் தன் பொறுமையின் சுமை எவருக்கும் தெரியாதுபோய் விட்ட நிலையில் தன் கதையையே ஒரு கணம் நினைத்துப்பார்த்தாள். இராமன், அவன் தேசத்து மக்கள் தன்னை விமர்சித்த தொனியை வைத்து ஒதுக்கியதையும், அதனால் புத்திரர்களைத் தனியே வளர்த்தெடுக்க நேர்ந்ததையும் யோசித்துக்கொண்டாள். தேவர்களுக்கொப்பான அயோத்தியாபுரி மக்களே தன்னைச் சந்தேகிக்க நேர்ந்ததை நினைத்துக் கவலைப்பட ஆரம்பித்தாள். 'எந்த உயிர் விவகாரமும் மனக் குறுக்கல்களின் வீச்சுக்குத் தப்பி நடக்கமுடியாதா' என்கிற ஏக்கம் வர ஆரம்பித்தது. இந்த மனித கணங்களின் மனக்குறுக்கல்களுக்குத் தன்னையே தண்டித்துக்கொள்கிற மாதிரி இராமன் வனவாசத்திற்குத் தன் மனைவியையே அனுப்பிவைத்திருக்கிறான். மக்களுக்கு இதனால் அறிவு வந்துவிடுமா? இராமனின் ஆட்சியில் கவலை வர இடமேது?

தன் புத்திரர்களை இராமன் அயோத்திக்குக் கொண்டுபோய்விட்ட, எந்த மண்ணில் இருந்து வந்தாளோ, அந்தப் பூமியே திறந்து, அவளைத் திரும்ப அழைத்துக்கொள்ளப் போவதற்குமுன் தன் மனச்சுமையை இறக்கி வைக்கும்வண்ணமாக அயோத்தியாபுரி மக்களை நினைத்து 'உண்மையும் நேர்மையும் இவர்களுக்கு என்றுமே தெரியப்போவதில்லை' என்று ஏங்கலானாள். இராமனை நினைத்துக் கைசுப்பிப் பூமாதேவியுடன் ஐக்கியமானாள்.

இது ஒரு சாபமாகிப்போனது.

இராமன் சீதையைக் காட்டிற்கு அனுப்பியது தெரிந்ததிலிருந்து விபீடணனுக்கு கவலையெடுத்தது. தன் தமையனின் செயல்களால் அவனை எதிர்க்கும் தருமசங்கடத்தில் இருந்தபோது, இராமனின் சத்தியப்பாதையின் வலிவே அவனுக்குத் தவிராக இருந்தது. விபீடணன் தன் சந்ததியரிடம் இலங்கையின் பாரத்தைக் கொடுத்துவிட்டு வானப்பிரஸ்தத்திற்குத் தயாரானான்.

இராமன் காலமும் முடிந்தது. அயோத்தியாபுரியில் இரகுல வம்சத்தினருக்குள் முரண்பாடுகள் தோன்றலாயின.

வானர அரசவம்சத்துக்குள்ளும் பூசல்கள் பெருகின. பல்வேறு மக்களும் அவ்வப்போது கலகநிலைக்குள்ளானார்கள். தேவர்களானாலென்ன மனித கணங்களானாலென்ன அவ்வப்போதான கலகநிலைக்குத் தப்பமுடியாது போயிற்று.

தன்னில் இப்பாரங்களை ஏற்ற பூமாதேவிக்குத் தன் சீதைப்பிராயத்தில் நடந்த சம்பவங்களினால் மனம் கல்லாகிப்போனது. உலகக்காப்பாளன் தனக்குப் பூமாதேவியின் முடிவு தெரிந்ததே என்று புன்னகைக்கலானான்.

இரகுல வம்சத்தினரும், வானரதேச அரச வம்சத்தினரும், விபீடண வம்சத்தினரும், அவ்வத்தேசத்து மக்களும் சந்ததி சந்ததியாகப் பலவாறாகவும் பல நேரங்களிலும் கலகப்படலானார்கள்.

உலகக்காப்பாளன் சயன நிலையில் இருந்து புன்னகைக்கலானான்.

பூமாதேவி பொறுமையுடன் இருந்தாள்.

அவ்வப்போது அமைதியும் இருந்தது.

கலகங்கள் பல்வேறு விதமாகவும் இருந்தன. சண்டைகளாகவும் இருந்தன. விவாதங்களாகவும் இருந்தன. பூசல்களாகவும் இருந்தன. தங்கள் நாடென்றும் தங்கள் வீடென்றும், தங்கள் காணியென்றும் முரண்பட்டார்கள். செல்வம் சேர்க்கும் சண்டைகளும் இருந்தன.

கலகங்கள் நிலையாகிற நிலை ஏற்படலாயிற்று. அயோத்தியாபுரியையும் ஈழத்தையும் அந்நியர் படையெடுக்கலாயிற்று. வடக்கிலிருந்து தெற்கு நோக்கிப் படையெடுப்புகள் பெருகக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வானர தேசமும் மாறலாயிற்று. பிரிவுகள் வளர்ந்துகொண்டேயிருந்தன.

காப்பாளன் தன் புன்னகையையும் நிறுத்தவில்லை; பூமாதேவியும் தன் பொறுமையையும் இழக்கவில்லை.

வானர மன்னருக்குத் தெற்கிலிருந்தும் உதவி கிடைத்தது. விபீடண வம்சத்து மன்னர் அவ்வப்போது வடக்கிலிருந்தும் உதவிபெற்றுக்கொண்டார்கள்.

மக்களை நிறுத்தமுடியுமா? வடக்கேயும் தெற்கேயும் தங்கள் வாழ்க்கைகள் இழுத்தபடி போய்வந்துகொண்டிருந்தார்கள். சேது அணை ஈழத்துப் போக்குவரத்துக்கு உதவியாக இருந்தது.

காலப்போக்கில் தேவர்கள், வானர்கள், அரக்கர்கள் யாவரும் மனிதர்களானார்கள். நாட்டு நிலவரங்கள் யாவையும் மாறிப்போயின.

ஆனால் கலகங்கள் நிற்கவில்லை. பூமாதேவியின் பொறுமையிலும், உலகக்காப்பாளனின் புன்னகையிலும் மாற்றம் எதுவும் இல்லை.

செல்வங்கள் சேர்ந்தென்ன, இலக்கியங்கள் வளர்ந்தென்ன, கலகங்கள் நின்றபாடாக இல்லை. கோவில்கள் வெறுமே பெருகி, விரதமிருந்து, இயற்கையாய் விளைந்ததையும் நெருப்பில் பொங்கியதையும் படைத்து, ஊர்ப்பவனி வந்து, கூத்தாடிக் கோலாகலப்பட்டு இறைகளுக்கு விழா எடுத்தென்ன, கலகங்கள் நின்றபாடாக இல்லை.

கலகம் மிகுந்தபோது அமைதியடைய வேண்டுமென்றிருந்தது.

அமைதி வந்ததும் உண்டு.

அமைதி இருந்தபோது கலகநிலைக்கு வித்திடுவோர் தோன்றினர்.

தெற்கிலிருந்தவர்களுக்கு வடக்கேயுள்ளவர்கள் மேலான அந்நியர்களாகத் தோற்றினார்கள். வடக்கேயிருந்தவர்களுக்குத் தெற்கேயுள்ளவர்கள் கீழான அந்நியர்களாகத் தோற்றினார்கள்.

இக்காலவோட்டத்தில், மன்னர்கள் வம்சம் தொடர்ந்தது போன்று படகோட்டி குகனின் வம்சமும் தொடர்ந்தது; படகோட்டும் தொழிலும் தொடர்ந்தே வந்துகொண்டிருந்தது. அவ்வம்சத்துத் தோன்றலொருவனுக்குப்

பரதன் என்று பெயர் வைத்திருந்தார்கள். அறிவுள்ளவனாகவும் உற்சாகமானவனாகவுமிருந்தான். சிறுவயதிலேயே பல மனிதர்களையும் சம்பவங்களையும் படகுத் தொழிலால் பார்த்தவனாகவும் இருந்தான். பரதனுக்கு இராமனின் கதை அவன் தந்தைவழி முன்னோர்களால் தெரிந்திருந்தது. அவர்கள் போலவே, இராம குடும்பத்தில் பக்தி மிக உள்ளவனாக இருந்தான். பரதன் இளவயதினானாலும் இவ்வுலகை அறியவேண்டுமென்கிற அவாவுடையவனாக இருந்தான். அவனுக்கு இராம கதையின் முழு விவரங்களையும் அறிந்து, உணர்ந்து சேவித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்கிற ஞானநோக்கு வயதையும்மீறி எழலாயிற்று.

எப்படியாவது இராமன் இருந்த அயோத்திக்குப் போய்வரவேண்டுமென்கிற எண்ணம் அவனுள் உருவாகியது.

படகோட்டுவதைத் தன் தம்பியிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு வடக்கு நோக்கிப் போனால் அயோத்திநகர் சிதிலமடைந்து இருந்தது. விசாரித்துப்பார்த்ததில், மன்னர்கள் வேறு இடத்தில் நகர் அமைத்துக்கொண்டுபோய்விட்டதாக அவ்விடத்து மக்கள் சொன்னார்கள். “இராம கதை தெரியுமா?” என்று பரதன் கேட்டபோது ஊரில் ஒரு முதிய கிழவனுக்குத்தான் தெரியும் என்று சொன்னார்கள். பரதன் அந்தக் கிழவனைத் தேடிக்கொண்டு போனான். போனது வீண் முயற்சியானது; கிழவன் கிடைக்கவில்லை. பரதன் மிதிலை நகர் நோக்கிப் புறப்பட்டான். “சீதாதேவியே! பொறுமையின் எல்லையே! தங்கள் காலடி பட்ட இடத்தைத் தரிசிக்க அருள் வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டு போனால் மிதிலை நகர் எங்கிருக்கிறது என்றே பலருக்குமே தெரியவில்லை. மிதிலை என்று சிலர் காட்டிய ஊரும் சிதைந்து இருந்தது. சிதிலமடைந்த அரண்மனைக் கட்டடக் கற்கள் குவியலாக இருந்தன.

“சீதாபிராட்டியே, இராமன் உன்னைக் காட்டிற்கு அனுப்பியதால் இந்தச் சாபமிட்டனையோ!” என்று பரதன் நொந்துகொண்டான்.

ஒவ்வோரிடத்துக்குப் போகவும் பல நாட்களாயின.

அவன் மனமுடைந்து தன் ஊருக்கு வந்துசேர்ந்தான்.

மன்னர்கள், தேச எல்லைகள் யாவும் மாறியிருந்தன. “இராம பிரானே! தங்கள் சீதாபிராட்டியை மக்கள் அவதூறு சொன்ன காரணத்திற்காக இந்தச் சாபமிட்டுச் சென்றீரோ” என்று வணங்கலானான்.

ஊருக்குத் திரும்பி வந்த பரதனின் மனக்கவலை நிற்கவில்லை. பஞ்சவடிக்குச் சென்று சீதையும் இராமனும் தடம்பதித்த பூமியை வணங்கலாம் என்று தீர்மானித்தான். “விவாகம் செய்துகொள்” என்று தாய் வற்புறுத்தினாள். “உலக விவரம் தெரிந்தபின்னர் செய்துகொள்கிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டுப் பரதன் பஞ்சவடி தேடிப் புறப்பட்டான். பஞ்சவடி எங்கேயென்று யாருக்கும் தெரியவில்லை. அவன் பேசியது எவருக்கும் புரியவில்லை. மக்கள் பல் வேறாகவும் பேசிக்கொண்டார்கள். மொழிகள் மாறுபட்டிருந்தன. காவியுடையில் பல்வேறு மனிதரைப் பார்த்தான். ஆனால் எவரும் முனிவர்கள் மாதிரித்

ரித் தோன்றவில்லை. பல படகோட்டிகளைப் பார்த்துப் பேசும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அவர்களுக்கு உதவி செய்யும் வாய்ப்பும் கிடைத்தது.

தங்களுக்கு வேறு எதிர்காலமில்லையென்பதாலேயோ என்னவோ கிழவர்களுக்கு மட்டுமே பழங்கதைகளில் ஆர்வம் இருந்தது. சிறுவர்கள் விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். இளைஞர்கள் இன்பத்தைத் தேடிக்கொண்டிருந்தார்கள். நடுத்தர வயதினர் குடும்பபாரத்தைச் சுமந்துகொண்டிருந்தார்கள். ஒரு கிழத்தம்பதியரே பஞ்சவடி என்கிற இடத்துக்கான பாதையை பரதனிடம் சொல்லிவிட்டு “அப்பாதைக்கூடாகப் போகும் சக்தி தங்களுக்கு இல்லை” என்று பின்தங்கிவிட்டார்கள்.

காட்டில் எதுவும் தெரியவில்லை. பஞ்சவடியைத் தேடி அலைந்தானே தவிர தடயம் எதுவும் கிடைக்கவில்லை. இராமனையும் சீதையையும் மனத்தில் நிலைநிறுத்தி, இலக்குவனையும் மனத்தில் ஏற்று எங்கெங்கும் தேடிப்பார்த்தான். வனவிலங்குகளையும், அக்கறை அற்ற மனிதரையுமே எதிர்கொள்ள நேர்ந்தது. ஒருவருக்கும் இடம் தெரியவில்லை.

“என்மனத்திறைவனே! நான் உன்னைப் பார்ப்பதென்பது முடியாது. உன் தடங்களே உன் பிரதிநிதிகள். நான் உன் தடங்களைக் கண்டு வணங்க வரம் தருக!” என்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டான். தன் பாட்டன் சொன்ன கதைகள் நினைவிலெழுந்தன. அவன் மனமே அசரீரியாக “சேது வுக்குப் போ” என்று கட்டளையிட்டது.

மனத்தில் வலிவு ஏற்றுக்கொண்டு தெற்கே சேது அணையைத் தேடிக்கொண்டு பயணமானான். பாதையில் எதிர்கொண்ட மற்றக் கடினங்களைப் போல் மொழி வித்தியாசங்களும் அவனை வருத்தலாயின. அவன் ஒன்று சொன்னால் வேறோர் அர்த்தமாக இருந்தது. அவன் போன ஊர்களில் அவன் மொழி தெரிந்தவர்கள் குறைவாகவே இருந்தார்கள். பிரயாணத்தின் மூலமாக மொழிப்பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கும் வழிகளையும், மனித உயிர்க் கோப்பின் உள் வடத்தின் தொடுப்புகளையும் கொஞ்சங்கொஞ்சமாக அறிந்து கொள்ளலானான்.

போன பாதையில் செழிப்பும் இருந்தது. வறுமையும் இருந்தது. அறிவும் இருந்தது. அறிவின்மையும் இருந்தது. அன்பும் இருந்தது. வெறுப்பும் இருந்தது.

ஆறுகள் கரைகளுக்குள் நிதானமாக ஓடுங் காலமும் உண்டு. வெள்ளப் பெருக்கெடுப்பதும் உண்டு. “இராமனே வழிகாட்டு! வழிகாட்டு!” என்று பிரார்த்திக்கொண்டே போய்க்கொண்டிருந்தான்.

தெற்கே போகப்போக ஆலயங்களும் வழிபாடுகளும் பெருகியிருப்பதைக் கண்டான். ஆனால் கலகங்களும் நின்றதாகத் தெரியவில்லை. யுத்தங்களும் ஓயவில்லை.

பரதன் அலைந்து திரிந்து இராமேசுவரத்தை அடைந்தான். இராமனையே கண்டதுபோல் புளகாங்கிதமடைந்தான். அங்கே இராமர் அணை, ஒரு தரும யுத்தத்திற்குப் பேருதவியாய் இருந்த பேறையெண்ணிக் கடலலைக

எின் பலம் நிறைந்த வீச்சையெல்லாம் எதிர்த்தபடி, தாயொரு சேயினை அணைக்குமாப்போல் ஈழத்தைத் தொடுத்தவாறு இருந்தது. மக்கள் இருபக் கமுமாகப் போய்வந்துகொண்டிருந்தனர். தன் முன்னோர்கள் சொன்னமாதிரி ஐந்து நாட்களில் இப்பேரணையைக் கட்டிமுடித்திருப்பார்களா?

சேதுவை, வானருதவியுடன் நிலைநிறுத்திய தசரத குமாரன் இவ்வணை மேல் இலக்குவனுடனும் அனுமனுடனும், வானர சைனியத்துடனும் நடந்து ஈழத்தை எட்டவில்லையா? “இதோ! இதுவே இராமன் கால்பட்ட மண்! இதுவன்றோ இராமனின் தடம்!” என்று சிலாகித்துக்கொண்டான். ஈசுவர வழிபாட்டை இராமேசுவரத்தில் மேற்கொண்ட பின்னர், சேதுக்கரையில் அமர்ந்து இவ்வணைக்குப் பின்னால் இடங்கள் எப்படியிருக்கும் என்று ஆச்சரியப்படலானான்.

அயோத்தி, மிதிலை, பஞ்சவடி என்று தேடி அலைந்த பரதனுக்கு, இராமேசுவரம் ஒரு நிலையான புள்ளியாகத் தோன்றியது. அவ்வுரில் தங்கி, இராமனைத் தியானம் செய்துகொள்ள எண்ணங்கொண்டு அங்கே இடம் தேடலானான். அப்போதே தன்னைப் போன்று பலபேர் இராமன் கால்பட்ட மண்ணைத் தேடிக்கொண்டு வந்திருப்பதை அறிந்தான். அவர்கள் ஒரு மடத்தில் தங்கியிருந்தார்கள். அவர்களுடன் ஒரு பொழுது போனது.

“இந்த அணை தொடுக்கும் ஈழம் உள்ளே எவ்வாறிருக்கும்?” என்று அவர்களைப் பரதன் விசாரித்தான்.

“அரக்கர் வாழ்ந்த பூமி” என்றான் ஒருவன். “விபீடணனை அரக்கன் என்று சொல்ல முடியுமா?” என்று இன்னொருவன் கேட்டான்.

“சீதாதேவி பத்திரமாகப் பாதுகாக்கப்பட்டிருந்தாளே!” என்றொருத்தி சொன்னாள். யுத்த பூமிகளையுந்தாண்டி, இராமேசுவரம் வந்த கதைகளைப் பகிர்ந்துகொண்டார்கள்.

“ஈழத்திலும் யுத்தம் நடக்கிறதாமே?” என்றொருத்தன் விசாரித்தான்.

“யுத்தம் இல்லாத இடமேது?” என்று ஒரு முதியவன் விளித்தான்.

இராமேசுவரத்திற்கு வந்ததே போதும் என்றும் தங்கள் ஊர்களுக்குத் திரும்பப் போவதாகவும் பேசிக்கொண்டார்கள்.

காலையில் பரதன், இராமர் அணைப் பக்கம் போய் மறுபடியும் அதன் வியாபகத்தையும் எழிலையும் இரசித்துக்கொண்டான்.

அங்கேயும் அணைப் பக்கமாக ஓடங்கள் இருந்தன. ஆற்று ஓடங்களில் லாது கடல் ஓடங்கள். அலைகளின் வீச்சை எதிர்க்க உறுதியாகக் கட்டப்பட்ட பெரிய ஓடங்கள். மீனவர்கள் அவ்வோடங்களை இலாவகமாகக் கையாள்வதையும் பார்த்துக்கொண்டான். மறுபடியும் தன் மனத்திரையி லிருந்த இராமனின் நடையை இந்தச் சூழலின் பின்னணியில் கற்பனை பண்ணிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தபோது...

திமுதிமு வென்று சத்தம் கேட்டது. தாரை தப்பட்டைகளுடன் ஓர்

இராணுவ சேனை வருவதைக் கண்டான். யானைகள், குதிரைகள், ஆயுதந்த ரித்த வீரர்கள் படை படையாக வந்துகொண்டிருந்தார்கள். அணையில் ஏறி ஈழம் நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தார்கள்

பரதன் என்னவென்று விசாரித்தான். தெற்கில் யுத்தம் நடக்கிறதென்றும், அவ்வுரரசன் தென்னாட்டு மன்னிடம் உதவி கோரி, உதவிக்காகப் படை போகிறது என்று தெரியவந்தது.

“மறுபடியும் அங்கே கலகமா?” பரதன் யோசிக்கலானான். முதியவர் ஒருவரை அணுகி, ஈழத்தில் அரசி எவளையேனும் சிறைப்படுத்தியிருக் கிறார்களோ என்று விசாரித்துக்கொண்டான்.

“அங்கே என்ன நடக்கிறதென்றே தெரியவில்லை. இந்த முறை சேனை ஈழம் நோக்கிப் போகிறது. அங்கிருந்து இங்கு வருவதும் உண்டு” என்று முதியவர் சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார்.

“அங்கே போகவேண்டாம்” என்று இன்னொருத்தன் அறிவுரை சொன்னான். பரதனின் வியப்பு அடங்கவில்லை. சேனையின் பின்னணியாக யானைப்படை யொன்று போய்க்கொண்டிருந்தது.

பரதன் ஒரு கணம் யோசித்துவிட்டு, அந்த இராணுவ சேனையின் பின்னால் அணைப்பாதையில் ஈழத்தை நோக்கி நடக்கலானான். அப்பாதை யில் இன்னுஞ்சில பிரயாணிகளும், அவனைப்போல் போய்க்கொண்டிருந் தார்கள். சீதாதேவியை எப்படிச் சிறைப்படுத்தியிருந்தார்கள் என்று அறிய ஆவலானான். விபீடண வம்ச மன்னர் எப்படி நாட்டை ஆள்கிறார்கள் என்று அறியவும் ஆசைப்பட்டான். ஈழக்கரையை அடைந்தபோது மாலை யாகிவிட்டது. இராணுவ சேனை நாட்டுக்குள் போய்விட்டது. பரதன் தங்க இடம் தேடியபோது திருக்கேதீசுவரக் கோவிலை எல்லோரும் காட்டினார்கள். அங்கே போய் இறைவனை வழிபட்டுக் கோவில் மடத்திலிருந்தவர்களை விசாரிக்கலானான்.

“என்ன யுத்தம்? ஏன் இராணுவ சேனை போகிறது? விபீடணன் சந்ததியி னர் ஆள்கின்றனரோ?” என்றெல்லாம் விசாரித்தான். விபீடணனைப்பற்றியே பலபேருக்குத் தெரியவில்லை. சிலர் சொன்னமட்டில் ஈழமும் கூறுபட்டிருந் தது. குறுநில மன்னர்களுக்குள் யுத்தம் நடந்துகொண்டிருந்தது. குறுநில மன்னொருவன், பாண்டிய மன்னிடம் உதவி கேட்க, பாண்டிய சேனை தெற்கே போய்க்கொண்டிருந்தது.

கலகங்கள் ஓய்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. இராமன், இராவணனை மாய்த்தும் உலகில் இறைமை வென்றதாகத் தெரியவில்லை. சச்சரவுகளும் கொடுமைகளும் நின்றதாகவும் தோற்றவில்லை. பரதன் குழப்பமடைந்தான்.

“இராமர் கோவில் ஏதாவது இங்கிருக்கிறதா?” என்று விசாரித்தான்.

“இல்லை” என்று சொன்னார்கள்.

“இராவணனுக்கு?” என்று பரதன் கேட்டான்.

அங்கே இருந்தவர்கள் சிரிக்கலானார்கள்.

“வன்மைக்கும் மெய்மைக்கும் என்றுமே முரண். இராமனும் இராவணனும் இன்னும் வந்துகொண்டே இருப்பார்கள். இவர்களுக்காக என்னத்துக்குக் கோவில் கட்ட வேண்டும்?” என்று களைப்பாயிருந்தவன் ஒருவன் கேட்டான்.

பரதன் அதிர்ச்சியடைந்தான். இறைவன் இராமன் இவ்வுலகைக் காக்க வந்தவன். நடுநிலையானவன். தன் மனைவியையே காட்டிற்கு அனுப்பியவன். அவனுக்கு ஊரின் நிலையே பெரிது. பரதன், “இவர்களுக்கு இது விளங்குமா?” என்று யோசித்துக்கொண்டே களைப்படைந்தவனைக் கேட்டான்.

“இராமன் தன் சீதையை, அவள் தூய்மைத் தோற்றம் மக்களின் மனத்தில் படும்படி அவளை வனவாசத்திற்கு அனுப்பவில்லையா?”

களைப்படைந்தவன் சிலிர்த்துக்கொண்டான்.

“இப்படி அரசர்களைப்பற்றியே கதை பேசிக்கொண்டிருக்கிறீர்களே, இதோ இப்போது போகிற சைனியம் எத்தனை கொடுமைகளை இழைக்கப் போகிறது? அரசு குடும்பச் சண்டைகள் எத்தனை? படைகள் இறந்து, மக்கள் மாண்டு, அரசன் உய்வதால் மக்களடைந்த நன்மைகளென்ன? எப்போது உங்களுக்கு இவைகளெல்லாம் புரியப்போகின்றது? இராமன் ஆண்டாலென்ன? இராவணன் ஆண்டாலென்ன? மக்கள் நசிந்துகொண்டேயிருக்கிறார்கள். வன்மைகளும் கலகங்களும் நடந்துகொண்டே இருக்கின்றன.” களைப்படைந்தவன் இன்னும் களைப்படைந்தான்.

பரதனுக்கு இந்த நிந்தனைகள் மனவருத்தத்தைத் தந்தாலும், அவனுக்கும் குழப்பமாக இருந்தது. “இராமன், தன் சீதையை மீட்க வந்தவன் என்ன செய்தான்? எங்கே யுத்தம் நடந்தது? இராவணன், கும்பகர்ணன் இவர்கள் மாளிகைகள் இருந்த இடம் எங்கே? சீதையை எங்கே வைத்திருந்தார்கள்? ஈழத்தில் என்ன நடந்தது?” பரதன் சிந்திக்கலானான்.

மடத்தில் நித்திரைகொண்டு, அவன் அடுத்த நாள் தன் பயணத்தைத் தொடரத்தொடங்கியபோது, முதலில் சீதையைச் சிறைவைத்திருந்த இடத்தைத் தேடிப் போகலாமென்று எண்ணம் கொண்டான். அங்கே இருந்தவர்களைக் கேட்டபோது, ஒருவருக்கும் நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை. கிழக்கே போகவேண்டுமென்றான் ஒருவன். “அவ்விடம் தென்னிலங்கையில் இருக்கிறது” என்று வேறு சில பிரயாணிகள் சொன்னார்கள். நெடுந்தூரம் மலை ஏறிப்போகவேண்டுமென்றுச் சொன்னார்கள்.

“இதுவுமொரு புண்ணிய யாத்திரையாயிற்று” என்றெண்ணியவாறு இராமனை மனத்தில் இருத்தித் தென்னிலங்கை நோக்கிப் பரதன் புறப்பட்டான். பஞ்சவடி தேடிப் போனதுபோல் இதுவுமோர் கடின யாத்திரையாகிப்போனது. எல்லா இடங்களையும் மனித நூல் கோர்த்திருந்தது. விருப்பு - வெறுப்பு, இசைவு - பிணக்கு இவைகள் எங்குமிருந்தன. கலகமும் இருந்தது, அமைதியும் இருந்தது. மொழி வித்தியாசங்கள், பிரதேச வழக்கு வித்தியாசங்கள் தொடர்ந்துகொண்டேயிருந்தன.

தேடிப்போனபோது, ஓரமாக ஆற்றங்கரையில் அமைந்திருந்த எழிலான ஊர் ஒன்றை அடைந்தான். அந்த ஊரில் தங்கி, விசாரிக்கவேண்டுமென்கிற நோக்கம் உருவானது. சீதாதேவியைச் சிறைவைத்திருந்த இடத்தைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்கிற தன் அவாவை, அவ்வூர் மக்களிடம் சொன்னபோது, வெகுதூரம் போகவேண்டுமென்றும், வனவிலங்குகள் நிறைந்த காடுகளுக்கூடாக மலையேறிப் போகவேண்டுமென்றுச் சொன்னார்கள். வழிகாட்டுவோன் ஒருவனைக் கூட அனுப்பலாமென்றும் சொல்லி, அன்புடன் உபசரித்தார்கள். மாணிக்கமும் இரத்தினங்களும் மிகுந்திருந்த அவ்வூரில், பரதன் சிலநாட்கள் தங்கித் தன் களைப்பான பிரயாணத்திலிருந்து ஓய்வெடுத்துக்கொண்டான்.

அங்குள்ளவர்களிடமும், இராம-இராவண யுத்தத்தைப்பற்றிக் கேட்டான். அது எங்கே நடந்தது என்று தெரியாதென்றும், ஆனால், இலக்குவனின் அம்பை ஒரு தம்பதியர் பொறுப்பில் பாதுகாத்து வருகிறார்கள் என்றும் சொன்னார்கள். “இது அடுத்த தடயம்” என்று பரதன் உற்சாகம் அடைந்தான். உடனே அத்தம்பதியினரைத் தேடிப்போனபோது - அவர்கள் குடிசைக்குப் பின்னால் மண்ணில் மேடையமைத்து ஒரு சிறு குடில் கட்டப்பட்டு இருந்தது. அவர்களைச் சேவித்துக்கொண்டான். இலக்குவனின் அம்பைப் பத்திரமாகப் பாதுகாக்கும்படி தங்கள் முதாதை வழியினர் வேண்டியதாகவும், விழா நாட்களில் அதை ஊர்கோலம் கொண்டுபோவோம் என்றும் கூறினார்கள். “அந்த அம்பைப் பார்க்கலாமா?” என்று பரதன் கேட்டபோது, “அதை வெறும் மனிதர் பார்க்கலாகாது” என முதாதையர் கட்டளையிட்டிருப்பதாகச் சொல்லிவிட்டார்கள். பரதனுக்கு அதுவோர் பிரச்சினையாகத் தோன்றவில்லை. நிலத்தில் விழுந்து அக்குடிலை நோக்கி வணங்கலானான். அவ்வம்பைக் காக்கும் தம்பதியரையும் மறுபடியும் சேவித்துக்கொண்டான். தன் வம்ச பரம்பரையைப்பற்றிச் சொல்லித் தான் இராமனாதியோர் தடங்களைத் தேடிக்கொண்டு யாத்திரை போவதைப்பற்றி விளக்கினான். “சீதையிருந்த இடத்தை முதல் தரிசித்தால், சீவன்முக்தி பெறுவதுறுதி” என்ற தன் நம்பிக்கையையும் சொன்னான்.

தம்பதியர் ஆளையாள் பார்த்துக்கொண்டார்கள். ஏதோ சொல்ல முதலில் நினைத்துக் கொண்டு, பிறகு தங்களை அடக்கிக்கொண்ட மாதிரியிருந்தது. “சீதையை வனவாசம் வைத்திருந்த இடத்தைத் தாங்கள் காட்டுகிறோம்” என்று உறுதியளித்தார்கள். தம்பதியர் குழந்தைகளில் மூத்தவனுக்கு இளைஞனான பிராயமிருக்கும். அவனிடம் தாங்கள் பரதனுடன் போகப் போவதைச் சொல்லித் தாங்கள் திரும்பும்வரை என்னென்ன செய்ய வேண்டுமென்று விளக்கினார்கள். ஊரதிகாரியிடம் போய் உத்தரவுவாங்கப்போன போது, அவன் விபரங்களைக் கேட்டுக் கூடவே ஒரு காவலாளியையும் அனுப்பிவைத்தான். அதிகாரி அத்தம்பதியரையும் பரதனையும் மரியாதையாகவே நடத்தினான். போகும் வழியில் யுத்தம் நடப்பதைப்பற்றியும் பத்திரமாகப் போய்வரவேண்டிய சூழலிருப்பதைப் பற்றியுங் கூறி வழியனுப்பினான்.

தாங்கள், சந்திரை என்ற அத்தம்பதியர் காவலாளி சிங்கனுடனும்

பரதனுடனும் பேசிக்கொண்டே பிரயாணஞ் செய்யலானார்கள். பரம்பரை பரம்பரையாகவே இலக்குவனின் அம்பைப் பாதுகாத்துக்கொண்டுவருவதைப் பற்றி பரதனுக்கு விளக்கினார்கள். ஆனால், “எவ்வாறு அம்பு தங்கள் மூதாதையருக்குக் கிடைத்ததென்று தெரியாது” என்று கூறினர். பல விடயங்களைப்பற்றியும் பேசிக்கொண்டார்கள்.

“வினாக இலக்குவன் அம்பெய்திருக்கமாட்டான். யாருடையவோ மார்பில் பதிந்த அம்பை எடுத்துவைத்திருந்திருக்கவேண்டும். இலக்குவன் அம்பைப் பாதுகாப்பவர்கள், இராம பாணம் ஒன்றையும் ஏன் பாதுகாக்கவில்லை?” பரதன் யோசித்துக்கொண்டே நடந்தான். இதைப்போன்ற கேள்விகள் கேட்டால் ஒன்றில் “தெரியாது” என்று சொல்லிவிடுகிறார்கள் அல்லது அதைப்பற்றியொரு கதை சொல்கிறார்கள். ‘எதற்கும் கேட்கலாம்’ என்று பரதன் அவர்களை வினாவினான்.

“இராமனின் அம்பெதுவும் கிடைக்கவில்லையா?”

துங்கன், தன் முன்னோர் காலத்தில் அவ்வாறம்பொன்று இருந்ததெனவும், அரச கட்டளையினால் அதை அப்புறப்படுத்தி, இலக்குவனின் அம்பையே பாதுகாத்து வைத்திருப்பதைப்பற்றிச் சொன்னான்.

“அரச கட்டளையை யார் விபரங்கேட்கிறார்கள்?” மனைவி நிலைமையைச் சொன்னாள்.

“நீ இளவயதுக்காரன். உனக்கெவ்வளவோ எதிர்காலம் உண்டு. அதுவே புதிராக இருக்கப்போகிறது. கடந்தகால நிகழ்வுகளைப்பற்றியே ஏன் இவ்வளவு ஆய்கிறாய்?” என்று துங்கன், பரதனைக் கேட்டான். பரதனுக்கு இது சின்ன விடயமாகப்பட்டது.

“எதிர்காலம் நிச்சயமானதில்லை. எதுவும் நடக்குமா என்று தெரியாது. ஆனால் கடந்தகாலம் நிச்சயமானது. நடந்தது. தடயம் கிடைத்துவிட்டால் நடந்தது உறுதிப்படுத்தப்பட்டுவிடும். எந்த உண்மையையும் நடந்ததை வைத்தே சொல்கிறார்கள். நடக்கப்போவதைவைத்துச் சொல்கிறார்களா? எனக்குத் தடயங்களின் உண்மை தெரியவேண்டும்.” பரதன், அவர்களுக்குத் தன் சிந்தனைகளைச் சொன்னான்.

“அது அப்படியாக இருக்கலாம். ஆனால் உனக்கு எந்த உண்மையும் தெரிந்து என்ன ஆகப்போகிறது?” துங்கன் அறிய விரும்பினான்.

“அதுதான் நிச்சயமில்லை என்று சொன்னேனே?” என்றான் பரதன், எதிர்காலத்தொனி கேள்வியிலிருப்பதாக நினத்துக்கொண்டு.

“நடந்தது எல்லாம் தெரியவேண்டுமென்கிறாயே உன் வாழ்க்கையில் நடந்ததே உனக்கு ஞாபகமிருக்கிறதா?” காவலாளியும் எல்லாவற்றையும் கேட்டுக்கொண்டே வந்திருக்கிறான்.

பரதனுக்கு இந்த விடயத்தில் மிக நிச்சயம் நிறைந்திருந்தது.

“என் நினைவெல்லாம் நான் இறந்ததன்பின் என்னோடு போய்விடும்.

நான் அறிய வேண்டிய உண்மைகள் என் நினைவுக்கு. எனக்கு நடந்த சிலவற்றை ஞாபகம் வைத்திருக்கிறேன். மூன்று நாட்களுக்கு முன்னால் என்ன சாப்பிட்டேன் என்று ஞாபகமில்லை. ஆனால் நான் சேதுவைப் பார்த்தது நிச்சயம்” என்றான் பரதன்.

“இராம கதையைப்பற்றியே மட்டும் ஏன் இவ்வளவு அக்கறைகொண்டாய்?” காவலாளி சிங்கன் மறுபடியும் கேட்டான்.

“இவன் படகோட்டி குகன் வழியில் தோன்றியவன்.” துங்கன் சொன்னான்.

“அது நிச்சயமாகத் தெரியுமா?” என்று சந்திரை கேட்டாள்.

பரதன் இக்கேள்வியினால் மனமுடையவில்லை. “எனக்கதில் சந்தேகமே இல்லை” என்றான்.

“என்ன சந்தேகங்கொண்டு இராமனின் தடயங்களைத் தேடுகிறாய்? இராமன் இருந்தான் என்றா?” காவலாளி சிங்கன் திரும்பவும் பரதனை விசாரித்தான்.

தன் இரத்தத்தோடித்தமான இராம பக்தியைச் சந்தேகிக்கலான மனிதனுக்கு மறுமொழிசொல்ல பரதனுக்கு முதலில் வார்த்தைகள் வரவில்லை.

“இராமகதை உண்மைதானா என்று துலக்கவரவில்லை. இராமபிரான் சென்றவிடமெல்லாம் சென்று சேவித்து வழிபட நினைக்கின்றேன். இப்பிறப்பில், எனக்குக் கிடைக்கப்போகிற இராமதரிசனம் இத்தடயங்களே.”

பிரயாணிகள் பாதை கடினமாக இருந்தது, ஆனால் அழகு சூழ்ந்ததாக இருந்தது. இரண்டு நாட்கள் பயணம் செய்து மலைப்பட்டினம் ஒன்றை அடைந்தார்கள். ஆளுக்காள் பரிச்சயமானார்கள். ஊரின் எல்லையிலேயே அவ்விடத்தில் யுத்தம் நடப்பதுபற்றிக் கேள்விப்பட்டார்கள். ஊருக்குள் போகவேண்டாமென்று ஒருத்தன் அறிவுரை சொன்னான். வடக்கே இருந்து வந்த சைனியம் இங்கேதான் யுத்தத்திற்கு வந்து இருந்தது.

ஊரெல்லையில் இருந்த அம்பலம் ஒன்றில் தங்கினார்கள். யுத்தம் அடங்கியபின் பிரயாணத்தைத் தொடருவது என்பது திட்டம். மழை பெய்ய ஆரம்பித்தது.

அம்பலத்தில் வடக்கிலிருந்து வந்தவர்களும் இருந்தார்கள். எல்லாப் பிரயாணிகளைப்போலவும், பரதன் அவர்களுடனும் பேசிக்கொண்டான். தான் சீதாப்பிராட்டியைச் சிறை வைத்திருந்த இடத்தைத் தேடிப்போய்க் கொண்டிருப்பதை அவர்களிடம் சொன்னான். வடக்கிலிருந்து வந்தவர்கள், தெற்கே மகிமைவாய்ந்த இறைத்தலம் உள்ளதென்றும், அத்தலம் நோக்கித் தாங்கள் புண்ணிய யாத்திரை போய்க்கொண்டிருப்பதை பரதனிடம் விளக்கினார்கள்.

சீதையைச் சிறைவைத்திருந்ததாகச் சொல்லப்படுகிற இடமொன்று குளிர் மலைப் பிரதேசத்தில் இருக்கிறதென்று ஒரு பிரயாணி சொன்னான். இராமன் இலகுவில் தேடிக் கண்டுபிடிக்க முடியாதவாறு, தெற்கே

மலைப்பிராந்தியத்தில் சீதையை ஒளித்து வைத்திருக்கவேண்டும் என்று பரதனுக்குப்பட்டது.

இராம கதையைத் தன் முதாதையர் சொல்லும்போதெல்லாம், இலங்கை ஏதோ ஒரு சிற்றூர்மாதிரியாகவும், ஊரின் மூலையில் இருந்த ஒரு அசோகவனத்தில் சீதையைச் சிறைவைத்திருந்தமாதிரியாகவுமன்றோ சொல்லிவிட்டுப் போயிருக்கிறார்கள். சேதுவைக் கடந்து, இவ்வூர் வந்துசேரவே எடுத்த தூரத்தையும் அவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லையே என்று பரதன் அங்கலாய்த்தான். அயோத்தி எங்கே, பஞ்சவடி எங்கே, சேது எங்கே எல்லா ஊர்களும் ஒரு காலடி தூரத்தில் இருந்தமாதிரி நடந்தவற்றைச் சொல்லிவிட்டார்கள். என்ன தூரம்! எவ்வளவு காலநேரம்!

இன்னோர் பிரயாணி, சீதையை, இராவணன் அவ்வளவு தூரம் கொண்டுபோயிருக்க முடியாது என்று அபிப்பிராயப்பட்டான். ஈழத்தின் வட மத்தியில்தான் அசோகவனம் இருக்கக்கூடியதான சுவாத்தியம் உள்ளது என்றான். பரதன் இராவணனின் புட்பக விமானத்தை எல்லாருக்கும் நினைவுபடுத்தினான். தூரங்கள், இராவணனுக்கு ஒரு பிரச்சினையாக இருந்திருக்காது.

பரதனைக் கூட்டிக்கொண்டுபோன தம்பதியர், மறுபடியும் ஆளையாள் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

ஒரு கெட்ட கனவாக, சீதையைச் சிறை வைத்திருந்ததை, எல்லாரும் மறக்க முயல்வது போன்று பரதனுக்குப்பட்டது. வந்த பிரயாணிகள், தங்களுக்குள் “சீதையைச் சிறை வைத்திருந்த இடம் வடக்கிலா தெற்கிலா” என்று விவாதம் புரிய ஆரம்பித்தார்கள். தம்பதியர், தாங்கள் அறிந்தவரையில் தெற்கில்தான் சீதை சிறைப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்றார்கள்.

பரதன் குழப்பமடைந்தான். முதலில் தம்பதியருடன் போய், சீதை சிறை வைத்திருக்கப்பட்டிருந்ததாகச் சொல்லப்படுகிற இடத்தைப் பார்ப்போம். “பார்த்தால்தான் தெரியும்” என்று நினைத்துக்கொண்டான்.

மழை ஓய்ந்தும் யுத்தம் அடங்குவதாக இல்லை. அம்பலத்தில், வேறு பிரயாணிகளும் வந்தடைய ஆரம்பித்திருந்தார்கள். வழிகாட்டும் தம்பதியர், அவர்கள் போகவேண்டிய வழியில் யுத்தம் நடப்பதனால், “இன்னும் ஒரு வாரம் பொறுத்துப்பார்க்கலாம்” என்று பரதனிடம் சொன்னார்கள்.

பரதன் பொறுமையை இழக்க ஆரம்பித்திருந்தான். இலங்கையில் சீதைக்கு என்ன நடந்தது? தன் கணவனை நம்பிக் காட்டிற்குப் போனவனை நம்பாது நெருப்பில் நடக்க வைத்தார்களே! இங்கே என்ன நடந்தது? மெய்யாக நடந்தது எவருக்குமே தெரியாதா?

“சீதை இருந்த இடத்தை இவ்வளவு அக்கறையுடன் தேடுகிறாயே, இங்கே இந்த யுத்தத்தைப்பற்றி உனக்கு அக்கறையில்லையா? இவ்வளவு பேர் இறந்துகொண்டிருக்கிறார்களே!” - ஒரு பிரயாணி கேட்டான்.

பரதன் விசனப்படலானான். பரதனுக்கு அவன் கேள்வி, நியாயமானதாகத்தான் பட்டது. தான் அயோத்தி என்று சொல்லப்படுகிற இடத்திலே

ருந்து ஈழம்வரை வந்த பிரயாணத்தில் தான் கண்ட யுத்தங்களைப் பற்றிச் சொன்னான்.

“எல்லாமிருந்தாலுஞ் சண்டை. எதுவுமில்லாவிட்டாலுஞ் சண்டை. மன்னர்களுக்கு ஆதிக்கம் நிலைக்க வேண்டும் அல்லது விரிவடைய வேண்டும். படைகள் சேகரித்து யுத்தம் புரிவது கூத்தாடிகள் கூத்துப்போன்றாகிவிட்டது. சச்சரவுகளை நிறுத்த மன்னர்களால்தான் முடியும் என்றாகிவிட்டது. அவர்களுடம் யார் சொல்வது? என்னத்திற்காக இங்கே இப்போது யுத்தம் நடக்கிறது?” பரதன் கடைசியாக விசாரித்தான். புண்ணிய யாத்திரை போவோன் ஒருத்தன் விபரிக்க ஆரம்பித்தான்.

ஈழம், வடக்கும் தெற்குமாக இப்போது இருசுறாகியிருக்கிறது. தென்னிலங்கை மன்னன் ஈழம் முழுவதையும் தன்வசப்படுத்த எண்ணி, வட இலங்கை மன்னனுடன் போர் தொடுக்க, ஈழம் இரத்தக்களரியாய் மாறியிருக்கிறது. தென்னிலங்கை மன்னனின் படைகள் கடுமையான கொடுமைகளை வடபக்கத்து மக்களுக்கு இழைக்க, வடக்கினரசனும் மக்களும் இக்கொடுமைகளை எதிர்த்துப் போராடிக்கொண்டிருந்தார்கள். கொலைகளும் கொள்ளைகளும் கற்பழிப்புகளுமாக மனிதநேயம் அறவேயற்றுப்போன நிலைமையாகிவிட்டது. இப்போரை விரைவில் முடித்துவிடுவதற்காக தென்னிலங்கை மன்னன், பாண்டிய மன்னனிடம் படையுதவி கேட்டிருக்கிறான். ஏற்கெனவே, ஆயிரக்கணக்கில் போர்வீரர்களும், யானைகளும் உயிரிழந்த இந்தச் சண்டையில் மக்களடைந்துகொண்டிருக்கும் கொடுமைகள் பல்லாயிரம். வட இலங்கை மன்னன் சோழ மாமன்னனிடம் உதவி கோரப்போவதாக மக்களும் பேசிக்கொண்டார்கள். விபரித்தவன் மிகக் களைப்படைந்திருந்தான். அவன் சொல்லி முடிவதற்குள், கூடவந்த தம்பதியர் துங்கனும் சந்திரையும், காவலாளி சிங்கனும் “அப்படியில்லை! அப்படியில்லை” என்று ஆவேசமானார்கள்.

“இதற்கு முடிவில்லையா?” குழப்பமடைந்த பரதனுக்கு உடன் பதில் வேண்டும் போலிருந்தது.

விபரித்தவன், கூடவந்தவர்களைப் பார்த்துத் தன் இடது நெஞ்சில் கையை வைத்து, “இங்கே ஒரு சிறுமாற்றம் வந்தால் போதும்” என்றான்.

“வருமா?” பரதன் கேட்டான்.

“உனக்குத்தான் எதிர்காலம் நிச்சயமில்லையே.” துங்கன் சொன்னான். “வரப்பாது” என்கிற நோக்கமுள்ளவனாகத் தோன்றினான்.

“ஒருநாள் வரும்” என்றான் காவலாளி.

பரதன் மேலும் சிந்திக்கலானான். இராவணன் தன் மக்களைக் கொடுமைப்படுத்தியதாகவோ, வேறு நிலத்தை அடக்கப் புறப்பட்டவனாகவோ தெரியவில்லை. சீதாப்பிராட்டியைக் கவர்ந்து சிறைவைத்தானே தவிர இந்தமாதிரியான கொடுமைகள் அவன் காலத்தில் நடந்தமாதிரித் தெரியவில்லை. இராமபிரான் யுத்தத்தைத் தவிர்க்கும் யோசனையில், அனுமனை

அனுப்பவில்லையா? ஆஞ்சனேயர், இராவணனுக்கு அறிவுரை எடுத்துக்கூறவில்லையா? இராவணன் அழிந்ததுடன் எல்லாக் கொடுமைகளும் அழிந்ததாகவன்றோ தன் மூதாதையர் சொல்லித்தந்திருக்கிறார்கள். இன்னும் யுத்தங்களும் தொடர்ந்தே வருகின்றனவே! “இராமனை வணங்குவதே முதல்” என்ற தீர்மானம் அடைந்தவனாக மற்றும் பிரயாணிகளுடன் அம்பலத்தில் பொறுமையுடன் இருந்தான். இந்தப் போர்சூழலிலும் மக்கள் தலயாத்திரை போவதும், தங்கள் வாழ்க்கையை நடத்துகிற மற்ற முயற்சிகளில் மும்முரமாக இருப்பதுவும் ஆச்சரியமாக இருந்தது.

“இந்த யுத்தகளத்துக்கூடாகத் தலயாத்திரை வருகிறீர்களே. என்ன வேண்டுதல்? இந்தப் போர் முடியவேண்டுமென்றா?” பரதன், வடக்கிலிருந்து வந்த பிரயாணிகளைக் கேட்டான்.

“இப்போர் முடியவேண்டுமென்று ஒவ்வொரு கணமுமே எல்லாத் தெய்வங்களையும் வேண்டிக்கொண்டிருக்கிறோம். வேண்டுதல் ஒன்றுமில்லை. புண்ணியந்தேடுவதற்கு யுத்த பூமியில் வழியேது? இக்கடின யாத்திரையே எங்கள் தவம்.” பிரயாணிகள் தங்கள் யாத்திரையைத் தொடர ஆவலுள்ளவர்களாகத் தோற்றினார்கள்.

காவலாளி சிங்கன் “இப்பிரயாணிகளுக்குள் ஒற்றர் கூட்டமிருக்கலாம்” என்று ஐயப்பட்டதாகத் தோற்றியது.

வந்து மூன்று, நான்கு நாட்களாகியும் யுத்தம் ஓயவில்லை. தலயாத்திரை செய்யும் பிரயாணிகள் பிரயாணத்தைத் தொடரலானார்கள். பரதனும் தன் வழிகாட்டியினரையும், காவலாளியையும் “தாங்களும் பிரயாணத்தைத் தொடரலாம்” என நச்சரித்து, மலைப்பிரதேசப் பிரயாணத்தைத் தொடரலானான்.

அவன் கேள்விப்பட்டதைப்போன்றே மிக்ககடினமான பாதை அது. குளிர், மழை எதையும் பொருட்படுத்தாமல் தன் சக பிரயாணிகளுடன் சீதையைச் சிறைவைத்திருந்த இடத்தை நோக்கிச் சென்றான். யுத்தக் களத்தைச் சாதூரியமாகக் கடந்து சென்றார்கள். தம்பதியர் வழிகாட்டினர். காவலாளி அவர்கள் பிரயாணத்திற்கு மிக உதவியாக இருந்தான்.

மலையின் சிறு அருவிக்கருகில் இருந்த ஓரிடத்தைக் காட்டி, “அதுதான் சீதை சிறைவைக்கப்பட்டிருந்த இடம்” என்று தம்பதியர் காட்டினார்கள். கருங்கற்களால் அமைக்கப்பட்ட சிறு மேடை ஒன்று இருந்தது. அப்பிராந்தியத்தில் குளிரும் மழையும் மிகுந்து இருந்தன. யாவரும் அவ்விடத்தைச் சோதனை செய்தனர். அங்கே சீதாதேவியைச் சிறைவைத்திருந்ததாகச் சொல்லப்பட்ட கருங்கல் மேடையின் நடுவில், தட்டையான ஒரு கல்லிருந்தது. பரதன் அச்சுமூலை மற்றும் தீவிரமாக அளக்கலானான். அசோகவனமுமில்லை, அரக்கியர் சூழ்வதற்கேற்ப மேடையுமில்லை. அனுமன் வந்து சீதையை வணங்கியிருந்திருக்கக்கூடியதான குழலும் அங்கிருப்பதாகப் பரதனுக்குத் தோற்றவில்லை. அவன் நம்பிக்கைத்தளம் ஆட்டமடைந்திருந்தது. மறுபடியும் கேட்டான்.

“இதுதானா சீதை சிறைவைக்கப்பட்டிருந்த இடம்? நிச்சயமாகத் தெரியுமா?”

“பாரம்பரியமாக இந்த இடத்தைத்தான் சீதை சிறைவைத்திருந்த இடமென்று தங்கள் மூதாதையர் சொல்லியிருக்கிறார்கள்” என்று தம்பதியர் அவ்விடத்தை வணங்கினர். பரதனும் வணங்கினான். ஆனால் அவன் ஐயம் அடங்கவில்லை. அவன் ஏமாற்றம் கூடவந்தவர்களுக்குக் கவலையை அளித்தது. அவ்விடம் எவ்வாறு, தங்களின் பெற்றோர்களால் தங்களுக்கு அடையாளங்காட்டப்பட்டது என்பதைப் பரதனிடம் சொன்னார்கள்.

இராமகதைத் தடங்கள் சிலவற்றை முற்றாகவே காணவில்லை. இருக்கிற சில தடங்கள் உண்மையான தடங்கள்தானா என்று தெரியவில்லை.

தன் மூதாதையர், காலங்காலமாகப் போற்றிப் பாதுகாத்துக்கொண்டிருக்கும் இராமபிரான் காலடிபட்ட கங்கை நதிக்கரைத் தடங்கள் எவ்வளவு நிச்சயமானவை! வெள்ளம் அள்ளிக்கொண்டு போய்விடமுடியாத தடங்கள்! சேது அணை என்ன உறுதியான சேத்திரம்! கடலலைகள் கொண்டுபோய் விட்டனவா? இல்லையே!

ஆனால், அயோத்தியையும் காணவில்லை. மிதிலையையும் காணவில்லை. இலக்குவனின் அம்பு என்று சொல்லப்படுகிறதன் பூர்வீகமும் முற்றாகத் தெரியவில்லை. சீதை சிறைவைக்கப்பட்டிருந்ததாகச் சொல்லப்படுகின்ற இடமும் சரியாகத் தெரியவில்லை. நடந்தவைகள் எவருக்குமே சரியாகத் தெரியாது போய்விட்டதுபோலுமென்று பரதன் யோசிக்கலானான். “எப்படியாகவாவது இராம கதையை முழுமுற்றாக அறிந்துவிடவேண்டும்” என்று தீர்மானித்துக்கொண்டான்.

வந்த பாதை வழியே திரும்பும்போதான பிரயாணமும் கடினமிகுந்ததாக இருந்தது. மேகங்கள் கூடி மழை சொரியும் அழகும், அவை அகன்று சூரியன் பிரகாசிக்கும் அழகும் இக்கடினங்களை மறக்கவைத்தன. மக்களிருந்த ஊர்களில் அவர்களை வரவேற்று உபசரித்தார்கள். காட்டுப்பாதையில் தாங்களே உணவு சேகரிக்கும்படி ஆகிவிட்டது. இராமன், சீதை, இலக்குவன் இவர்களெல்லாம் இப்படித்தான் காட்டிற்கூடாகப் போயிருந்திருக்க வேண்டுமென்று தோன்றியது. கூடவந்த தம்பதியர் தங்களுக்குள் நிறையப் பேசிக் கொண்டு வந்தார்கள். காவலாளியும் அவ்வப்போது தனக்குத் தெரிந்தவற்றைச் சொன்னான். “சீதை இருந்த இடத்தைப் பார்ப்பதற்கு நிறையப்பேர் வருவதாகத் தெரியவில்லை” என்று தம்பதியர் குறைப்பட்டார்கள்.

“குளிரும் மழையுமாக வேறு அங்கே இருக்கிறது.” காவலாளி சிங்கன் குறைப்பட்டுக்கொண்டான்.

தம்பதியரின் பக்தியைப் பரதன் வியந்துகொண்டான்.

“இவ்வளவு கடினங்களுக்கூடாக பிரயாணம் வருகிறீர்களே. உங்கள் பக்தி பவித்திரமானது” என்றான்.

கணவனும் மனைவியும் ஆளையாள் பார்த்துக்கொண்டார்கள். கணவன்

முகத்தில் சிறுநகை தோற்றியது. “இவ்விடத்திற்கு நிறையப்பேர் வருவதாகத் தெரியவில்லையே” என்று மறுபடியும் குறைபட்டுக்கொண்டான்.

“இலக்குவன் அம்பைப் பார்க்க வருவோர் நிறைய உள்ளனரோ?” பரதன் கேட்டான்.

தம்பதியர் உற்சாகமடைந்தார்கள். மக்கள் அவ்வம்பைப் போற்றிவருவதை அவனுக்கு விளக்கினார்கள். அரசன் தங்களுக்கு, அதைப் பார்த்துக் கொள்வதற்காக மானியம் அளித்துவருவதைப்பற்றியும், மக்களும் காணிக்கைகள் கொடுப்பதைப்பற்றியுஞ் சொன்னார்கள்.

“சீதையிருந்த இடத்தைப் பார்த்துக்கொள்வதற்கு அரசன் ஏற்பாடுகளெதுவுஞ் செய்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அரசனிடம் அடுத்த தடவை இதையெடுத்துச்சொல்லி ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டும். எங்கள் மகன் வளர்ந்துகொண்டு வருகிறான். அவனை இவ்விடத்தைப் பார்த்துக்கொள்வதற்கு ஏற்பாடு செய்துவிடலாம்” என்று காவலாளியிடமும் சொன்னான்.

“அதற்கு முன்னர் அவ்விடத்தை உறுதிப்படுத்த வேண்டும்.” பரதனின் நிச்சயம் தம்பதியருக்குக் கோபத்தை உண்டாக்கியது.

“இல்லை! இல்லை! எங்கள் மூதாதையரெல்லாம் என்ன முட்டாள்களா? அதுதான் சீதையிருந்த இடம்.” துங்கன் சத்தமாகவே சொன்னான்.

பரதனுக்குத் தான் அதிதியான மனநிலை எழ, “மன்னிக்க, மன்னிக்க” என்று அவர்களை வேண்டிக்கொண்டான். ஆனால் மறுபடியும், ‘எப்படியாகவாவது இராம கதையை முழுமுற்றாக அறிந்துவிடவேண்டும்’ என்கிற தன் அவாவை அடக்கமுடியாதவனானான்.

திரும்பிவரும் பாதையில், போகும்போதிருந்த யுத்தம் முடிந்திருந்தது. யுத்தகளம் ஒரு பெரிய சவக்கிடங்காகியிருந்தது. தங்கள் கணவனென்றும் மகனென்றும் பேரனென்றும் இறந்தவர்களை மடியில்போட்டு அழுதுகொண்டிருந்தார்கள். பல அனாதைப் பிணங்களிருந்தன. இறந்திருந்த யானைகளையும் மற்ற மிருகங்களையும் கவனிக்க ஒருவருமில்லை. பரதன் இம்மாதிரி யான துன்பக்காட்சிகளை என்றும் கண்டிருந்ததில்லை.

இராம-இராவண யுத்தம் முடிந்தபின் ஈழமும் இப்படித்தான் இருந்திருக்கும். பரதன் மிக நொந்துபோனான்.

மண்டோதரி எப்படி அழுதிருப்பாள்! இராவணனிற்கு இறுதிக்கிரியைகள் யார் செய்தார்கள்? விபீடணனாகத்தான் இருந்திருக்கும். இவையெல்லாம் என்ன கேள்விகள்? சீதையைச் சிறைவைத்த அரக்கனுக்கு யார் கொள்ளி வைத்திருந்தால் என்ன? பலவாறாகவும் பரதன் தன்னையே கேள்வி கேட்டுக் கொண்டான்.

பரதன் ஒரு மூலையில் இருந்து போர்க்களத்திற்கு எதிர்ப்பக்கமாய் நோக்கி அச்சுமுலை ஆராய முனைந்தான். காவலாளி போரில் யார் வென்றார்களென்று அறியப் பறப்பட்டான். அவன் போனதன்பின், யுத்தகளத்தில் விழுந்துகிடந்திருந்த அம்புகளையும் கேடயங்களையும் தம்பதியர்

சோதனை பண்ணினர். களத்தில் இருந்தது எதையோ எடுத்துத் தங்கள் மூட்டையில் எவருக்கும் தெரியாதவாறு கட்டிக்கொண்டனர். காவலாளி சிறு நேரங்கழித்து வந்தான்.

பரதன், தாங்கள் எடுத்துவைத்ததைப் பார்த்தானா என்ற ஐயம் அவர்களுக்குத் தோன்றியபடியே இருந்தது.

“வடக்கிலங்கையிலிருந்து வந்த சைனியம் பின்வாங்கிவிட்டது. பாண்டிய சேனையின் உதவியுடன் தென்னிலங்கைப் படை வடக்கிலங்கைப் படையை முறியடித்துவிட்டது.” காவலாளி சிங்கன் உற்சாகமடைந்திருந்தான்.

“வடக்கிலங்கை ஒழியட்டும். அழிந்தேபோகட்டும்!” என்று துங்கன் பெருங்குரலில் திட்டினான். அவன் சத்தத்தைக் கேட்டுப் பரதன் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினான். அவர்கள் திட்டதலின் முழுக்காரணங்களையும் அறிய விரும்பினான்.

“வடக்கிலிருந்து படையெடுப்புகள் வரும்போது மக்கள் தெற்கேதான் போகமுடியும். தென்னிலங்கைக்குத் தெற்கே கடலிருந்ததால் அவர்கள் எங்கு போகமுடியும்?” சிங்கன் பதிலளித்தான்.

“ஆனால் தென்னிலங்கை மன்னனல்லவோ இப்போது போர் தொடங்கியிருக்கிறான்?” பரதன் தான் கேள்விப்பட்டதைச் சொன்னான்.

“வடக்கிலங்கை முற்றாக அழிந்தால்தான் நாங்கள் நிம்மதியாக இருக்க முடியும்.” துங்கன் சபிக்கும் குரலில் சொன்னான்.

இது பரதனுக்கு தர்க்கபூர்வமானதாக இல்லை. வடக்கிலங்கைக்கு வடக்கில் வேறு தேசங்கள் உள்ளனவே! இவர்கள் பார்த்ததில்லை போன்றும். பின்னர் அவர்களும் அழிந்தால்தான் நிம்மதி கிடைக்கும் என்று தர்க்கித்துக்கொண்டேபோனால் எங்கு இது முடியும்? வடக்கிலங்கைக்கும் வடக்கில் இருக்கிற பாண்டிய மன்னனிடம் உதவிக்குப்போயிருக்கிறார்களே! இது என்ன குழப்பம்? “வடக்கு - தெற்கு” என்று யாரோ இவர்களுக்குப் பிரித்துச்சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார்கள். இந்தச் சண்டைகள் தொடர்ந்தே வருகின்றனவே! எவ்வாறு இவ்வுலகில் அமைதி வரப்போகிறது? பரதன் இவைகளைப்பற்றியுஞ் சிந்திக்கலானான்.

“இப்போது நடந்துகொண்டிருக்கும் சம்பவங்களெல்லாம் இராமாயண காவியத்தின் தொடர்ச்சியாக ஏன் இருக்க முடியாது? இராவணன் வம்சம் என்ன ஆனது? இராவணன் மகன் இந்திரசித்துக்கு வாரிசுகள் இருக்கவில்லையா? இராவண தேசத்து மக்களுக்கு என்ன நடந்தது? இன்னும் அறியவேண்டியது நிறைய உள்ளது.” பரதன் தன் வழக்கமான ஆய்வில் இறங்கினான்.

“முதலில் இராவணன் இருந்த இடத்துக்குப் போவோம். அங்கே சில தடயங்கள் கிடைக்கக்கூடும்.”

பரதன் தம்பதியரிடமும் காவலாளியிடமும் தன் விருப்பத்தைச் சொன்ன போது, அவர்களுக்கும் முதலில் அவனுடன் போகலாம் என்ற ஆசை

எழுந்தது. தங்கள் ஊரிலேயே இருந்து உலகை அளப்பதைவிட பல இடங்களையும் சென்றுபார்ப்பதுவே மேலென்று தோன்றியது. காவலாளியோ, ஊர்திகாரி உத்தரவில்லாது வேறெங்கும் போகமுடியாது. சந்திரைக்கு அவள் குழந்தைகளைப் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டிய குழந்தை இருந்தது. தங்கள் “நான் பரதனுடன் போய்வருகிறேன்” என்றான். இது அவன் மனைவிக்கும் காவலாளிக்கும் விருப்பமான திட்டம் அல்ல.

“அங்கே போர் நடந்தால் உங்களுக்கு ஆபத்து வரலாம். நீங்கள் எங்களுடன் வாருங்கள்.” மனைவி பிடிவாதமாகச் சொன்னாள்.

பரதன் தான் தன் வழியே இடங்களைத் தேடிக்கொண்டுபோவேனென்றும் தனக்கு இவ்வளவுதூரம் உதவி செய்ததை மறக்கமாட்டேனென்றும் கூறினான். இராவணன் இருந்ததாகச்சொல்லப்படுகிற ஊர் வடகிழக்கே உள்ள தென்றும் அடர்ந்த காடுகளுக்கூடாகப் போகவேண்டுமென்றும் காவலாளி திசைகாட்டியபின், பரதன் அவர்களுக்குத் தன் நன்றியைத் தெரிவித்தபின், தன் பிரயாணத்தைத் தொடரலானான்.

தம்பதியரும் காவலாளியும் தங்கள் ஊர் நோக்கிச் செல்ல ஆரம்பித்தனர். கணவனும் மனைவியும் பேசிக்கொண்டே போகலானார்கள். அதிகாரிகளிடம் சொல்லி, சீதை இருந்த இடத்தைத் தாபிக்கவேண்டுமென்றும் அங்கே தங்கள் மகனை அனுப்பலாமென்றும் மறுபடியும் பேசிக்கொண்டார்கள். காவலாளி கேட்கமுடியாதவாறு, தங்கள், மனைவிக்கு இரகசியங்கள் சொல்லிக்கொண்டு நடந்தான்.

“கவனமாக எல்லாவற்றையும் செய்ய வேண்டும்.” சந்திரை எச்சரித்தாள். அவர்கள் நடை ஊர் நோக்கித் தொடர்ந்தது.

பரதன் காடுகளுக்கூடாக இராவணனின் ஊர் தேடிக்கொண்டு, பலரிடம் விபரங்களும் வழிகளும் கேட்டுத் திருக்கோணேசுவரம் அடைந்தான். அங்கே யுத்தம் ஒன்றும் நடக்கவில்லை. அங்கு இராவணனைப்பற்றிய விபரங்களைப் பலபேரிடமும் கேட்டான். தங்களுக்குத் தெரிந்தவற்றையெல்லாம் அவனுக்குச் சொன்னார்கள். இராவணன் கோபமடைந்தபோது கடலுக்கருகில் இருந்த பெரும்பாறையொன்றை வெட்டி இருந்ததைக் காட்டினார்கள். அவன் வழிபட்ட சிவத்தலத்தைக் காட்டினார்கள். அவன் தாயிற்கு இறுதிக்கடன் செய்தபோது வெட்டிய வெண்ணிறற்களைக் காட்டினார்கள். அதைத் தவிர வேறெதுவும் தடயம் ஒன்றுமில்லை. இராவணனின் மாளிகையோ அல்லது விபீடண வம்சத்தினரின் மாளிகையோ ஒன்றையுங் காணவில்லை. அசோகவனம் எதுவும் அங்குமிருந்ததாகவும் தெரியவில்லை.

ஒரு மாலைப்பொழுதில் கடற்கரை மணலில் அமர்ந்து தன் பிரயாண சம்பவங்களை அசை போடலானான். மீனவர்கள் தங்கள் தேடல்களை ஓடங்களிலிருந்து எடுத்துக் கொண்டுபோய்க்கொண்டிருந்தார்கள். கடற்கரை நண்டுகள் மீனவர்களின் ஓட்டத்தைப் பொருட்படுத்தாது தங்களின் தேட்டத்தில் ஈடுபட்டிருந்தன. மீனவர்கள் ஆரவாரம் கடலைகளின் ஓசையை மீறி எழுந்து கொண்டிருந்தது. ஆரவாரங்களிருந்தாலும் அவற்றையும்

மீறியதான அமைதியொன்று அக்கடற்கரையில் நிலவியது. கடற்கரை அருகிலிருந்த குடில்களிலிருந்து எழுந்த சமையல்களின் வாசமும் அச்சுழலின் இயற்கை இசைவை ஒத்து இருந்தது.

பரதனுக்குள் இந்த அமைதி நிலவவில்லை. அவன் யோசனைகள் பெருகியிருந்தன. யுத்த முடிவில் என்ன நடந்திருக்கும்? சீதை சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த இடம் அந்தக் குளிர், மலைப்பிராந்தியம் என்றால் அங்கிருந்து சீதையைப் பல்லக்கில் கொண்டுபோய்ச்சேர்க்கவே இராமனுக்குச் சில நாட்கள் எடுத்திருக்கும். கதைகளெல்லாம் சொன்னவர்கள் பல விபரங்களை விட்டுவிட்டார்கள். சீதை நெருப்பில் நடந்தது எங்கே? இங்கே ஈழத்திலா? அல்லது சேதுவைத் தாண்டியபின்னரா? இராமன் கொடுமைகளெல்லாம் ஒடுக்கி நிலைநிறுத்திய தருமம் எங்கே போயினது?

கடலைகளின் சீர் அவன் மன அலைகளுக்கிருக்கவில்லை.

“ஏய் காஞ்சனை! ஏய் காஞ்சனை! இங்கே வா!” என்று பெருங்குரல் கேட்டது. மீனவக்கிழவன் ஒருவன் கரையிலிருந்த ஒருத்தி நோக்கி விளித்தான்.

அவன் குரல் பரதனின் சிந்தையோட்டத்தை நிறுத்தியது. எங்கே அந்தக் குரல் போகிறதென்று பரதன் கழுத்தைத் திருப்பிப் பின்னால் நோக்கினால், அங்கே ஓரளம் பெண் சிந்தையையே வடிவாகத் தன் கால்களை மடக்கியபடி கடற்கரை மண்ணில் உட்கார்ந்து கடலை வெறித்துப் பார்த்தபடி இருந்தாள். அவளழகும் அமைதியும் பரதனைப் பாதித்தன. அவன் திரும்பி நோக்கியபோது அவனைப் பார்த்தாள். அவன் தோற்றத்தின் செம்மையும், கண்களின் கூர்மையும் அவன் மனத்தில் பதிய, அவனை நோக்குவதிலிருந்து தன் கண்களை அவளால் எடுக்க முடியவில்லை.

“ஏய் காஞ்சனை! ஏய் காஞ்சனை! இங்கே வா!” என்று மறுபடியும் மீனவக் கிழவன் குரல் கொடுத்தான்.

“இதோ வருகிறேன் தந்தையே!” என்று கூறியபடியே, அந்தக் கிழவனை நோக்கி ஓடினாள். அவள் ஓட்டத்தின் அழகும் பரதனைக் கவர்ந்தது.

இவள் யார்? அரக்கர்கள் பூமி என்று வருணிக்கப்பட்ட இந்த இடத்திலிருந்து இத் தேவதை எவ்வாறு தோன்றினாள்? பரதன் அவளையே நோக்கலானான். அவளும் மீன் கூடையைத் தலையில் வைத்தபடி கிழவனுடன் பேசிக்கொண்டே, பரதன் பக்கமாக நடந்து வர ஆரம்பித்தாள். பரதனை மீண்டும் நோக்கினாள். தன் உயிர் தன்னைப் பிரிந்து எங்கோ போவதுபோல் பரதன் உணர் ஆரம்பித்தான்.

அன்று கடற்கரைக் கூதல் காற்றையும் பொருட்படுத்தாது அங்கே படுத்திருந்தான். வானத்து நட்சத்திரங்கள் மெல்ல நகர்ந்துபோனது முழுவதையும் பார்த்துப் பின்னர், சூரியனின் ஆட்சியில், செவ்வானம் முதலில் வந்து பின்னர் இரவு பகலானதையும் நித்திரை சற்றுமில்லாமல் பார்த்தவனை, ‘எப்போது வருவாள்?’ என்கிற ஆவலே ஆட்கொண்டிருந்தது.

“ஏய் காஞ்சனை!” என்று மனமும் கூவியது.

காஞ்சனைக்கும் அவன் அடுத்த நாள் அதே இடத்தில் இருப்பான் என்று தோன்றியது. அவளும் தந்தையுடன் வந்து, வலைகளெல்லாவற்றையும் அவன் ஓடத்தில் போடவும், ஓடத்தைக் கடலில் தள்ளவும் உதவி செய்து கரைப்பக்கமாக வந்து பரதனை மறுபடியும் நோக்கிய பின்னர் தனக்கு விருப்பமான இடத்தில் அமர்ந்து கடலை அமைதியாக நோக்கலானாள். வேர்வைப்படலம் அவள் எழிலிற்கு மெருகூட்டியது.

பரதன் அவளிடம் நடந்துபோய் “காஞ்சனை!” என்று அழைத்தது அவளுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அவள் முதலில் மிக வெட்கமடைந்தாள். ஆனால் அவன் முகக்காந்தியின் வலிமையில் அவள் வெட்கம்போக ஆரம்பித்தது.

“என் பெயர் உனக்கெப்படித் தெரியும்?” என்று கேட்டாள். தான் முந்தியநாளன்று அவள் தந்தை அவளைப் பெயர் சொல்லி விளித்ததைப் பார்த்த விடயத்தைச் சொன்னாள்.

“உன் பெயர் என்ன?” ஆவலுடன் கேட்டாள்.

தன் பூர்வீகத்தையும் தான் ஈழம் வந்த நோக்கத்தையும் விபரமாக எடுத்துச் சொன்னாள். அவன் தன் காதலைத் தெரிவிக்க அவள் ஆனந்திக்கலானாள்.

“உனக்கு இராம கதை தெரியுமா?” என்று ஆவலுடன் அவளைக் கேட்டான்.

தான் இராமர் கதை கேட்டிருப்பதாகவும், ஆனாலும் பல விபரங்கள் தனக்குத் தெரியாது என்றும் சொன்னாள்.

“என் தந்தைக்கு நிறையத் தெரியும். அவரை நீ கேட்கலாம்.” அவள் பெருமையுடன் சொன்னாள்.

“பலருக்கும் நடந்த விபரங்கள் தீர்க்கமாகத் தெரியவில்லை.” பரதன் குறைபட்டுக்கொண்டான்.

“என் தந்தையைக் கேள்.” மறுபடியும் காஞ்சனை சொன்னாள். அவள் பதிலின் தொனிமட்டுமே அவன் மனத்தில் பதிந்தது.

அவர்கள் காதல் மலரலாயிற்று.

தன் பிரயாணங்களைப்பற்றி விபரமாக எல்லாவற்றையும் சொன்னாள். தங்கள், சந்திரை மற்றும் சிங்கனோடு சீதை சிறைவைக்கப்பட்ட இடத்தைத் தேடிப்போன கதைகளை காஞ்சனை அவதானத்துடனும் சுவாரசியத்துடனும் கேட்டுக்கொண்டாள். “குளிர் எப்படியிருக்கும்?” அவளுக்கு அதையும் உணரவேண்டும் போலிருந்தது.

தினமும் அவளுடன் கடற்கரையில் அமர்ந்து கடலலைகளின் எழிலையும் வலுவையும் வீச்சையும் ஓசையையும் அவள் இரசிப்பதை நோக்குவதே

அவனுக்குப் புது அனுபவமாக இருந்தது. விதம் விதமான பறவைகள், பறந்துகொண்டே பல்வேறு சங்கேதங்களைத் தங்களுக்குள் பரிமாறிக்கொண்டதையும், மீனவர்கள் விட்டுப்போன மீன் துண்டுகளையும் கடற்கரையிலிருந்து மற்றும் இரைகளைக் கொத்திக்கொண்டு பறந்தேகும் இலாவகத்தையும் அவள் விடாது இரசித்துக்கொண்டே இருந்தாள்.

“கங்கை நதி அழகானதா?” காஞ்சனை அவனைக் கேட்டாள்.

“நான் இரசித்த முதல் அழகான படைப்பு நீதான்.” பரதன் காதல் வயப்பட்டிருந்தான்.

“ஓடமோட்டும் தொழிலில் இயற்கையை இரசிக்க ஏது நேரம்? அங்கே நீ என்னுடன் வந்து பாரேன்.” அவளை அழைத்தான்.

பரதன் தங்கள் காதலை, காஞ்சனையின் தந்தையிடம் சொல்லி அவளை விவாகம் செய்துகொண்டு தன் ஊருக்குப் போகவேண்டுமென்கிற நோக்கத்தையுள் சொன்னான். அவனுக்கு “அவர் என்ன சொல்வாரோ” என்று தயக்கமாக இருந்தது.

மனதிரைப் பிரித்துப்பார்க்கும் வழக்கங்களை நிறையப் பார்த்துவிட்ட பரதனுக்கு வேறுவிதமான அதிர்ச்சி காத்திருந்தது.

காஞ்சனையின் தந்தை சேந்தனார், பரதனுக்கு அவ்வூர் விவாக வழக் கத்தை விளக்கலானார்.

“நீர் காஞ்சனையை விவாகஞ்செய்துகொள்வதென்றால் இவ்வூரில்தான் திருமணத்திற்குப் பின் இருக்கவேண்டும். மேலும், அவள் தாயில்லாப் பெண்.” சேந்தனார் தீர்க்கமாகச் சொல்லிவிட்டார்.

“தன்னுயிரை இருகூறாக்குவதான பதிலைச் சேந்தனார் சொல்கிறாரே” என்று பரதன் முதலில் யோசித்தான். சீதைக்கு நடந்த துன்பங்களெல்லாம் அவள் தந்தை தாயுடன் மிதிலையிலேயே இராமனுடன் இருந்திருந்தால் நடந்திருக்காது என்பது அவனுக்குப் புரிந்தது. ஈழத்தினரல்லோ இப்பா டத்தை நன்றாகத் தெரிந்துவைத்திருக்கிறார்கள்! தன் தாயின் நினைவும் அவனுக்கு மேலோங்கியது.

“என் தாயிடம் ஒருமுறை சென்று காஞ்சனையைக் காட்டி ஆசீர்வா தங்கள் பெற அனுமதி தருவீர்களேயானால் நான் இந்த ஊரிலேயே உங் கள் வழக்கப்படி இருந்துகொள்கிறேன்.” பரதன் மனப்போரில் காதல் வென்றுது.

“கடலில் மீன் பிடிக்க உமக்குத் தெரியுமா?” சேந்தனார் கேட்டார்.

“கற்றுக்கொள்வேன்” என்று பரதன் உறுதிமொழியுரைத்தான்.

திருகோணமாமலையம்நத்தோனின் சன்னதியில் தன் தாயையும், இறந்து போன தன் தந்தையையும், அருமைத் தம்பியையும் மற்றும் தன் பாசமுள்ள சுற்றத்தாரையெல்லாம் நினத்தபடியே காஞ்சனையை மணம்புரிந்துகொண் டான். சேந்தனாருக்குப் பரதனிடம் வாஞ்சனையுண்டாயிற்று. காஞ்சனையும் அவனிடம் காதல் கொண்டவளாக இருந்தாள்.

கடலில் ஓடமோட்டுவது, கங்கையில் படகு செலுத்துவதைப்போல இலகுவானதல்ல என்பது பரதனுக்குப் புரிந்தது. அவருடன் மீன் பிடிக்கப் போகும்போது சேந்தனாரிடம் இருந்து பல விடயங்களைப் பரதன் தெரிந்து கொண்டான். தன் பிரயாணத்து அனுபவங்களையெல்லாம் விபரித்தான். அதனால் சீதைப்பிராட்டியைச் சிறைவைத்திருந்த இடத்தைத் தேடிப்போன விபரங்கள் சொன்னான். அந்த இடத்தில் அசோகவனமொன்றையும் தான் காணவில்லை என்பதையும் சொன்னான். போகும் வழியில் தான் கண்ட போரைப்பற்றியும் சொன்னான்.

பழங்காலத்தில், திருகோணமலையைத் திரிகூடமலையென்று கூறுவார்கள் என்றும், இராவணன் சிவபக்தன் என்றால் அவன் அங்கேதான் வழிபட்டிருக்கவேண்டுமென்றும் சேந்தனார் சொன்னார்.

“வடக்கத்தியர் அரக்க குலம் என்று இராவண வம்சத்தைப் பழித்துச் சொல்லிவிட்டார்கள். குபேரனை வென்றவன் என்றல்லோ இராவணன் புகழ் பரவியிருந்தது! பழங்கதைகளில் ஈழம் எவ்வளவு அழகானது, செல்வம் நிறைந்தது, விசித்திர வேலைப்பாடுகள் நிறைந்த மணிமண்டபங்களும் மாளிகைகளும் நிறைந்தது என்று கூறப்படவில்லையா? அரக்க குலம்

இழிவான குலம் என்றால், எப்படி அரக்கர் தேசம் செல்வமும் அழகும் பொருந்தியிருந்திருக்க முடியும்? எவ்வாறு அங்கே அழகான மக்கள் இருந்திருக்க முடியும்?” சேந்தனாருக்கு வடக்கே சொல்லப்படுகிற இராம கதை தெரிந்திருந்தது. தொடரலானார்.

“இராவணன் பிரமனின் வழிவந்தவன். அவனுடைய சகோதரி சூர்ப்ப னைகை. முதல் மனைவி மண்டோதரி. அவனுடைய இளைய மனைவி தானியமாலி. வேறு மனைவியரும் அவனுக்கு இருந்தனர். இவைகளெல்லாம் தெரிந்த விபரங்கள். இராவணனின் தந்தை விசுவக்சு இருடிக்கு எத்தனை மனைவியர்? இராவணனுக்கும் சூர்ப்பனைகைக்கும் ஒரே தாயா? சூர்ப்பனைகை எதற்காகத் தண்டகாரணியம் போகவேண்டி இருந்தது? அவளும் அழகான பெண் என்று சில நேரங்களில் வருணிக்கப்படவில்லையா? பதினான்கு சேனாதிபதிகளுடன் கரன், தூடணன் என்ற இராவணின் சகோதரர்கள் எப்படி அக்காட்டிற்கு அதிபதியாய் இருந்தார்கள்? அவர்களை இராமனும் இலக்குவனும் அழித்தபோது, கரன் தூடணாதியோருடன் இருந்த அகம்பனன் எப்படிப் போய் இராவணனிடம் நடந்ததைச் சொன்னான்? படகில் வந்தானா? இல்லை பறந்து வந்தானா? அகம்பனன் பின்னர் இராம இராவண யுத்தத்தில் முக்கிய பங்கு வகித்தானே! எவ்வாறு தம்பியர் விபீடணனும் கும்பகர்ணனும் மட்டுமே ஈழத்தில் இருந்தார்கள்? இராவணனின் தாய்வழிப் பாட்டனான மாலியவாணை இன்னும் ஏன் இவ்வூர் மக்கள் போற்றுகின்றனர்? இராவ ணனின் புதல்வர்களில் முதலில் அனுமானின் கையால் மாண்டது அச்சன். அனுமான் தூது வந்த சமயம் நடந்தது அது. பின்னர் இந்திரசித்து வையும் அனுமான் எதிர்க்கலாயினும், அனுமானால் இந்திரசித்துவை ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. சுவேலை மலையில் இராம, இலக்குவ சையம் வந்திறங்கிற்று என்று சொல்வார்கள். இம்மலை எங்கே இருக்கிறது என்று பலருக்கும் தெரியாது. யுத்தம் ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். இராவ ணாதியோரின் குடும்பங்களில் எத்தனை குழப்பம்? விபீடணன் மனைவி சரமையைத் தனியே ஈழத்தில் விட்டுவிட்டல்லோ இராமனிடம் போய்ச் சரணாகதி அடைந்தான்? இது எந்த நீதிநூலுக்கேற்றதாக இருந்திருக்கும்? இந்திரசித்துவை இலக்குவன் எய்த இந்திராத்திரம் கொல்லலாயிற்று. தென்னிலங்கை மக்கள் காக்கும் இலக்குவனின் அம்பு அதுவாக இருக்க லாம். இராவணன் மாண்ட பின்னர் மண்டோதரிக்கு என்ன ஆயிற்று என்று ஒருவரும் சொல்லவில்லை.”

சேந்தனார் தனக்குத் தெரிந்தவற்றைச் சொன்னார். தன் மனக்கேள்வி களையும் பரதனிடம் பகிர்ந்துகொண்டார்.

பரதனுக்கு சேந்தனாரிடம் அவர் அறிவின் அகலத்தினால் மரியாதை உண்டானது. அவர் மனத்திலும் கேள்விகள் தொக்கிநிற்பது குறித்துப் பரதனுக்கு யோசனைகள் பெருகின.

“நீர் இராம இலக்குவர்களினதும் சீதையினதுமான தடங்களைத் தேடு மாப்போல், நானும் இராவணாதியோரின் தடங்களைத் தேடிக்கொண்டு ஒரு முறை போய்வர வேண்டும். என் சரீரம் ஒத்துழைக்குமா?” சேந்தனார்

பரதனிடம் சொல்லி ஆதங்கப்பட்டார்.

“இராமரும் சீதையும் இறைவரல்லவோ!” பரதன் பக்தியுடன் சொன்னான்.

“உண்மையில் இராவணன் எப்படியானவன் என்று அறிகிற வாய்ப்புமில்லாமல் போய்விட்டது. தடங்கள் தேடிச் சும்பிட அல்ல. என்ன நடந்தது வென்று அறிவதற்காக மட்டுமே. பக்தி இயற்கையான உணர்ச்சி அல்ல.” சேந்தனார் பரதனுக்கு விளக்கினார்.

பரதன் இப்படிப் பலமுறையும் கடலில் போகும்போதெல்லாம் சேந்தனாருடன் பேசித் தன் சிந்தனைகளை ஓட்டியபடி இருந்தான். காஞ்சனையின் அன்பும் அவள் இரசனையான போக்கும் பரதனின் காதலை வளர்த்தன. ‘காஞ்சனையையும் கூட்டிக்கொண்டுபோய் இராம கதைத் தடங்களை மீண்டும் தேட ஆரம்பிக்கலாம்’ என்று யோசனை செய்து, சேந்தனாரிடம் உத்தரவு கேட்டான்.

போர் நிலவரம் சேந்தனாருக்குக் கவலையளித்தது. தென்னிலங்கை அரசனின் கொடூரங்களுக்களவில்லை. இப்போது அவன் கை ஓங்கியிருக்கிறது. பரதனுக்கு ஊர் விவகாரங்கள் தெரியவில்லை. என்ன செய்யலாம்? உண்மைகள் அறிய விரும்புவனை எவ்வாறு தடுக்கமுடியும்? அவர்களை அனுப்பி அனுபவம்பெறச் செய்வதேதான் சிறந்த வழி.

சேந்தனார் அனுமதி தந்து மேலும் விபரங்கள் கூறலானார்.

பழங்கதைகளில், இலங்காபுரியை ஒரு நகரமென்று விபரித்திருக்கிறார்கள். அந்நகரத்தைச் சுற்றி நான்கு பக்கமும் மதிற்சுவர் இருந்திருக்கிறது. இராம - இராவண யுத்தம் நடந்தபோது, நான்கு திசைகளிலும் இராவணன் படையணிகளைப் போருக்கு அனுப்பியிருந்தான். கிழக்கணிக்கு, பிரகசுதன் தலைமை. தெற்கே யமனையும் எதிர்க்குமாறு ஒருவனுக்கிருவனாக மகாபாரசுவனும் மகோதரனும் தலைமை. மேற்கில் இருந்தே இராமன் வருவான் என்று யோசித்துத் தன் அருமைப் புத்திரன் இந்திரசித்துவை அத்திசைக்காவல் தலைமையில் அமர்த்தினான். வடக்குக் காவலுக்கு இராவணனே தலைமை. விருபாச்சன் இலங்காபுரி நகர் உட்காவலுக்கான தலைவனாக்கப்பட்டான். இப்படிப் பார்த்தால் திரிகூடமலையென்கிற திருக்கோணைசுவரத்துக்கு மேற்கே தான் இலங்காபுரி என்கிற நகரம் இருந்திருக்க வேண்டும். திரிகூடமலையில் இருந்தது இலங்காபுரியென்றால் அதற்கு நான்கு பக்கம் கோட்டை வாசல் இருந்திருக்க முடியாது. திரிகூடமலைக்குக் கிழக்கே கடல்லல்லவோ உள்ளது? திரிகூடமலை மேல் இராவணனுடைய நகரம் இருந்தது எனவும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதுவும் இலங்காபுரியும் வெவ்வேறு இடங்களாயிருந்திருக்க வேண்டும். சீதை சிறைவைக்கப்பட்டிருந்த அசோகவனம் இலங்காபுரியென்று சொல்லப்பட்ட நகரத்தையொட்டித் திருக்கோணைசுவரத்திற்கு மேற்கே இருந்திருக்க வேண்டும். நீங்கள் மேற்கே போய்த் தேடினால் தடங்கள் கிடைக்கக்கூடும்.

“காஞ்சனை! நீயும் வருகிறாயா?” பரதன் அவளைக் கேட்டான். காஞ்சனைக்குப் பரதனுடன் பிரயாணம் செய்யப்போவதில் மிகுந்த ஆவல் எழுந்தது.

தது. கடலின் அழகு மட்டுமே இதுவரை பார்த்திருந்தவளுக்கு வனங்களும், அவற்றில் வாசம் செய்யும் பிராணிகளையும் பார்க்கப்போகிற ஆசை எழுந்தது.

“நெடுங்காடுகள் நிறைந்த பிரதேசம். கவனமாகப் போய்வாருங்கள்” என்று அனுப்பி வைத்தார் சேந்தனார்.

யானைகளும் சிறுத்தைகளும் மற்றும் பல்வேறு வகையான மிருகங்களும் நிறைந்த காட்டு வழியில் போகையில் காஞ்சனை எல்லாவற்றையும் இரசித்தாள். பயம் வந்தபோதெல்லாம் பரதனைக் கட்டிக்கொண்டாள். சிரித்தபோதெல்லாம் பரதனிடம் முத்துப் பற்களைக் காட்டித் தன் சிரிப்பைப் பகிர்ந்துகொண்டாள். தன் இரசனை எல்லாவற்றிலும் பங்கேற்கும்படி பரதனை வேண்டினாள். முள்ளில் அவள் ஆடை சிக்கியபோதெல்லாம் பரதன் அதை எடுத்துவிட்டான். தன் ஆடைத் தலைப்பினால் அன்புடன் அவன் வேர்வையைத் துடைத்துவிட்டான். காட்டுப் பறவைகள் இன்னிசையாகவும், துயரம் தொனிக்கவும் உற்சாகமாகவும் பாடின. இலைகளில் இளந்தளிர்களும் சருகுகளும், பூவுலகின் உயிர்நிலைகளைக் காட்டிக் காட்சிகளைப் பூரணப்படுத்தின.

வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு கணத்திலும் தன் குழலை இரசித்தபடி இருந்தவளுக்கு நேற்றும் நாளையும் இல்லாதமாதிரி இருந்தது. பரதனுக்கு அது வியப்பாக இருந்தது.

“நான் இல்லாமல் இக்காட்டிற்குள் வந்திருப்பாயா?” பரதன் அவளைக் கேட்டான்.

“நீ இல்லாமல் என் உயிரே இல்லை. என் உயிர் உன்னிடத்தில் என்றால் நீயில்லாமல் நான் எங்கே போக முடியும்?” மிகுந்த காதலுடன் காஞ்சனை சொன்னாள்.

போகும்போது காட்டுப்பாதையில் காட்டாறுகள் குறுக்கிட்டன. தாமரைக் குளங்களில் நீர் பருக வரும் பிராணிகளை எதிர்பார்த்துச் சிறு முதலைகளும் காத்து இருந்தன. “தண்ணீர் எடுக்கவோ குளிக்கவோ போகும்போது கவனமாகக் குளத்தில் இறங்கு” என்று பரதன் அவளிடம் சொன்னான். போகும் பாதையை நன்றாக அடையாளம் செய்தபடி பரதன் போய்க்கொண்டிருந்தான். திரும்பும்போது பாதையில் குழப்பம் எதுவும் வரப்படாது என்கிற தீர்மானம் உடையவனாக இருந்தான்.

சில நாட்கள் பிரயாணம் செய்து ஓரழகான ஊரை அடைந்தார்கள். சோலைகளும் வாழிகளும் நிறைந்த ஊராயிருந்தது. அழகு நிறைந்த அவ்வூரில் யுத்தம் எந்த நேரத்திலும் வரலாம் என்று அவ்விடத்து மக்கள் சொன்னார்கள். அழகியபுரம் என்ற பெயரும் மற்றும் எந்த மன்னன் அவ்வுரை ஆள்கிறான் என்பதைப் பொறுத்துப் பல்வேறு பெயர்களும் அந்த ஊருக்கிருந்தது. மடம் ஒன்றில் தங்கி தங்கள் பிரயாணத்தின் நோக்கத்தைப் பலரிடமும் சொல்லி அசோகவனத்தைத் தேடிப்போனபோது...

ஊரின் ஓரெல்லையில் மரத்தோப்பு ஒன்று கண்டார்கள். பல்வேறு நெடிய மரங்களும் அவற்றைச் சுற்றிய கொடிகளும் அம்மரத்தோப்பிற்குத் தனித்தன்மையைக் கொடுத்தன. காடுபோலல்லாது தனித் தனியே 'நான் நானாக இருக்கிறேன்' என்று பறைசாற்றுவதுபோல் ஒவ்வொரு மரமும் கம்பீரமாக நின்றது. மான்கள் அத்தோப்பிற்கு அழகூட்டியபடி அங்கங்கே தங்கள் அழகுமிக்க பார்வையை இவர்கள் பக்கம் ஒரு கணம் செலுத்தி வெருண்டு ஓடப்பார்த்துப் பின்னர் இவர்கள் அமைதியைப் பார்த்துத் தங்கள் ஓட்டத்தை நிறுத்தின. குரங்குகள் மரத்தோப்பில் பல்விதமாகவும் தங்களுக்குள் பேசியபடியே கணிகளையும் இலைகளையும் சுவைபார்த்தபடி இருந்தன. ஒரு பக்கத்தில் சிதைந்துபோன ஒரு மதிற் சுவர் இருந்தது. அதையொட்டி ஓர் எறும்புப்பூற்று ஓரசனின் கோட்டைக்கு இருக்கக்கூடிய செம்மையுடன் இருந்தது. காட்டுப்பூக்களின் நறுமணம் மயக்கம் தருவதாக இருந்தது.

அத்தோப்பின் நடுவில் ஓர் ஆலமரம் இருந்தது. அப்பாரிய மரத்தின் பருங்கிளைகளைத் தாங்கிய வேர்களெல்லாம் கோயில் தூண்களைப்போலச் செம்மையாகவும் சீராகவும் இருந்தன. நடுவே மரத்தைச் சுற்றி அழகான மேடை ஒன்று இருந்தது. குரங்குகள் மரக்கிளைகளில் அமர்ந்து தங்கள் விளையாட்டுகளில் சிரத்தையாக இருந்தன. பறவைகளும் தங்கள் உல்லாசத்தில் இருந்தன.

“ஏ பரதனே! இதைப் பார்! இந்தத் தோப்பைப் பார்!” என்று அத்தோப்பை வியந்தபடியே காஞ்சனை பரதனின் தோளை உலுக்கிச் சொன்னாள்.

பரதன் அந்த மரத்தோப்பைப் பார்த்தான். அவனுக்கும் அது ஒரு விசேடமான இடமாகப்பட்டது.

“என்னுயிர் பரதனே! இங்கே பார். இந்த மேடையைப் பார். மான்களைப் பார். இந்த மரத்தின் அழகைப் பார். இந்தத் தோப்பின் தெய்வீகச் சூழலைப் பார். இந்த எழிலான குரங்குகளைப் பார். பறவைகளின் சத்தத்தின் சுத்தத்தைக் கேள். பூக்களிலிருந்து வரும் வாசனைகளை முகர்ந்து பார். இங்கேதான் சீதை சிறைவைக்கப்பட்டிருந்திருக்கவேண்டும்.”

ஆனால் சீதையிருந்தது சிம்சபாமரத்தடியில் என்றல்லவா தன் மூதாதையர் சொல்லியிருக்கிறார்கள்? இது ஆலமரம். அசோகமரங்கள் எங்கே?

பரதன் ஒருகணம் தனக்கு இராம கதை சொன்ன தன் பாட்டனை ஞாபகப்படுத்திப் பார்த்தான்.

அவன் சந்தேகம் காஞ்சனைக்குக் கவலையைத் தந்தது.

“நீ இராமன் சீதையைச் சந்தேகித்த மாதிரி இந்த இடத்தைச் சந்தேகிக்கிறாய். நீ சற்று இந்த இடம் முழுவதையும் இன்னொருமுறை பார். காட்டுக்கு நடுவே அமைந்துபோன அழகுத் தோப்பைப் பார். கேட்கிற தொனிகளை உற்று நன்றாகக் கேள். இங்கே மலரும் பூக்களின் நறுமணத்தை நன்றாக முகர்ந்துகொள். கண்களை ஒருகணம் மூடித்திற.” காஞ்சனை தன் அழகிய கரங்களால் மெல்ல அவன் கண்களைப் பொத்தி,

“என் அன்பின் பரதனே! முதலில் தொனிகளையும் வாசங்களையும் ஒரு கணம் உணர்.” என்றாள்.

பரதனின் பார்வை தவிர்ந்த மற்றப் புலன்கள் யாவும் சக்தியடைந்து ஒருமைப்படுகையில், காஞ்சனை அவன் கண்களிலிருந்து தன் கரங்களை எடுத்தாள்.

“இங்கே பார்” என்றாள் மெல்லிய குரலில்.

அவன் அத்தோப்பைத் தன் கண்களாலும் உணர்ந்தபோது, புலன்கள் யாவும் ஒன்றுபட்டு அவனுள் ஓர் இன்ப அமைதியைத் தந்தன.

“ஏ காஞ்சனையே! நீ சொல்வது சரிதான். இதுதான் சீதாப்பிராட்டி இருந்த இடம்! இதுவேதான்!” பரதன் குரல் எழுச்சியில் அவன் புளகாங்கிதம் தெரிந்தது.

“இங்கே கத்தாதே! மெல்ல மெல்ல!” என்று விரலை வாய்க்குமுன் வைத்து அவனை அடக்கினாள். “இந்த அழகை இரசித்துப் பார்” என்று மீண்டும் தன் ஐம்புலன்களையும் கொண்டு அக்காட்சியில் ஐக்கியமானாள். பரதனும் இக்கலையைக் கற்கலானான்.

“இன்றிரவு வந்து பார்க்கலாம். சந்திரனின் ஒளியில் இத்தோப்பு எப்படி இருக்கிறது என்று பார்ப்போம். அனுமான் முதலில் அசோகவனத்துக்கு வந்தபோது சந்திரனின் ஒளியின் உதவியால் அல்லவா சீதாப்பிராட்டியை பார்க்க முடிந்தது.” பரதன் உற்சாகமடைந்திருந்தான்.

“நிலாக்காயும்போதா? ஓ என் பரதனே! பரதனே!” அவள் நாடிநரம் பெல்லாம் உருகியபடி அவனை முத்தமிட்டாள். அவளின் உற்சாகம் அவன் உயிரை உலுப்பியது.

மாலை அங்கு வந்தவர்கள் இரவின் வரவையும், அதையொட்டி வரப்போகிற சந்திரப் பிரபையையும் எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். வளர்பிறைச் சந்திரன் இன்னும் சில நாட்களில் பூரணம் பெறுகிற நிலையில் இருந்தான். சந்திரன் அடிவானத்தில் எழுந்தபோது, பின்னர் இயற்கைக் காட்சிகளெல்லாம் மயக்கும் வெண்மையாகப்போகும் விசித்திரம் நடைபெறப்போகிறதற்கான அறிகுறி ஒன்றுமில்லை. நட்சத்திரங்கள் வானில் சுடர்விடத் தொடங்க, சந்திரன் தன் மயக்கும் வலிமையைக் காட்ட ஆரம்பித்தான். இலைகளில் பட்டுத்தெறித்த சந்திரனின் ஒளி அவற்றை வெள்ளியாக்கிவிட்டுச் சீவ இராசிகளின் கண்களை மயக்கத் தொடங்கின. ஆலமரத்தின் கிளைகளுக்கூடாக மெல்லிய ஒளி பாய்ந்து பரவி, அம்மரத்தைச் சூழ்ந்து அணைத்துக் கொண்டது.

“என் பரதனே! என் பரதனே!” என்று முனகியபடியே காஞ்சனை மைதான நிலையடைந்தாள்.

பறவைகள் சந்திர ஒளியினை இரசித்துப் பாடின. இரவு இரை தேடும் மிருகங்களின் ஆரவாரம் அவ்வப்போது கேட்டபடி இருந்தது.

குழலின் அமைதியில் பரதனும் காஞ்சனையும் தங்கள் பிரயாண மூட்டைகளை அங்கே போட்டு காதல் அணைப்புடன் நித்திரையானார்கள். இரவு முடிகிற நேரம் பரதன் மெல்ல எழுந்தான். பறவையொலி அவனை எழுப்பிவிட்டது.

பார்த்தால்...

சந்திரன் வானத்தில் இருந்து மறைவதற்கு முன் ஆலமரத்தின் அடியில் தன் அமைதியொளியைப் பாய்ச்சிக்கொண்டிருந்தான். ஒரு வெண்பூறா மேடையில் அரைத் தூக்கத்தில், துக்கம் தோன்றிய மந்தாரத் தொனியில் தன் நிலை எதையோ சொல்ல முயற்சித்துக்கொண்டிருந்தது. அதைச் சுற்றியிருந்த மற்றப் புறாக்கள் இவ்வெண்பூறாவுடன் சம்பாடணை செய்யும் நிலையிலிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. மரக்கிளையொன்றில் ஒரு குரங்கு அப்பூறாவின் மந்தாரத்தொனிக்கேற்றவாறு தாரத்தொனியில் பதிலளித்துக் கொண்டிருந்தது. காஞ்சனையை, பரதன் மெல்ல அவளை முத்தமிட்டு எழுப்பினான். மெல்லிய குரலில்,

“ஏ காஞ்சனை இங்கே பார். இந்த அதிசயத்தைப் பார்!” என்றான்.

காஞ்சனை மெல்ல எழுந்து கண்களைக் கசக்கியபடி அவன் காட்டிய திசையில் பார்த்தாள். குழல் புரியச் சிறு தாமதமாயிற்று.

பூறாவின் குறைகளைக் கேட்டுக் குரங்கு பதிலளித்துக்கொண்டிருந்தது.

“பரதனே! இதுவேதான் அந்த இடம். இதுதான். இதுவேதான்.” காஞ்சனை அவன் தோளைப் பற்றியபடி மெல்லிய குரலில் சொன்னாள். எங்கோ இருந்து எழும்பிய காட்டுச்சேவலின் கூவலில் வெண்பூறாவும் அதைச் சுற்றிய கூட்டமும் குரங்குகளும் தத்தங் கடமைகளை நினைத்தோட ஆரம்பித்தன. தோப்பு பகலை நேர்கொள்ள ஆரம்பித்தது.

பரதன் அம்மேடைக்கருகில் போய் வணங்கினான். “இத்தலத்தை எல் லோருக்கும் காட்டவேண்டும்.” பரதன் தீர்மானித்துக்கொண்டான்.

“என் தந்தையிடம் முதலில் காட்டவேண்டும்” என்றாள் காஞ்சனை.

“எப்படி எல்லாரிடமுஞ் சொல்லலாம்? முதலில் அழகியபுரத்துக்குப் போவோம். அங்கே சொல்லிப் பார்ப்போம்.” சிந்தனைகள் மேலும் தொடரலாயின.

அழகியபுரத்துக்குப் போனால் அங்கே ஊர் கலக நிலையில் இருந்தது.

தென்னிலங்கை மன்னன் போரில் வென்று, வட இலங்கை மன்னன் எங்கேயோ போய்விட்டான். தென்னிலங்கை மன்னனின் கொடூரங்கள் அவ்வுர் மக்களுக்குப் பிடித்தமானவையல்ல. மக்களை எல்லாவிதமாகவும் இம்சிப்பது - யானையை வைத்து மிதிப்பது, பெரும் உரலில் போட்டு இடிப்பது, பெண்களைக் கற்பழிப்பது இவையெல்லாம் அவனுக்குப் பிடித்தமானவை. தென்னிலங்கை மன்னன் தன் அதிகாரத்தை அவ்வுரில் நிலைநிறுத்துவதற்காய் அங்கே வரப்போகிறானாம். இது பலபேருக்கு உகந்ததாக இல்லை.

முதலில் வெற்றி விழா ஒன்று நடக்கப்போகிறது. யானைகள், பாணர்கள், நாட்டியகாரர்கள், வாத்தியகாரர்கள், மற்றும் விதம் விதமான கூத்தாடிகள் அவ்விழாவில் வரப்போகிறார்கள். வெகு விசேடமான தெய்வாம்சம் பொருந்திய பொருளொன்றை வடக்கே அணைக்கு அப்பால் இருந்து வந்த முனியொருவர் தென்னிலங்கை மன்னனிடம் கொடுத்து, “நீ வெற்றி பெறுவாய்!” என்று வாழ்த்திச்சென்ற அப்பொருள் ஊர்வலம் வரப்போகிறது.

காஞ்சனையும் பரதனும் இவ்விழாவைப் பார்த்துவிட்டுப் போகலாமென்று முடிவெடுத்தார்கள். மக்கள் பயத்துடனும் வியப்புடனும் விழாவைப் பார்ப்பதற்காகத் தெருவில் சேர்ந்தார்கள். மக்கள் பஸ்தொலைவுகளிலிருந்தும் வந்துசேர்ந்தார்கள். சிறுவர், இளைஞர், நடுவயதினர், முதியோர் யாவரும் பகல் பொழுதிலிருந்து அரசமாளிகை வீதியை நோக்கி இருபுறமும் வரிசையாக நின்றனர். கூட்டத்தில் ‘எங்கே தங்கள் சிறுவர் தொலைந்துபோய் விடுவோ’ என்றஞ்சிப் பெற்றோர் இறுக்கிப் பிடித்தபடி கால் வலிக்க நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். மரக்கிளைகளில் ஏறக்கூடியவர் யாவரும் மரக்கிளைகளில் ஏறி, நடப்பது யாவையும் மேலிருந்து பார்த்து இரசித்தனர். விழா தொடங்க மாலையாயிற்று. தீப்பந்தங்களைப் பிடித்தபடி சேவகர்கள் அவ்விடத்துக்கு ஒளிசேர்த்தனர்.

கூட்டங்கூட்டமாக மக்களை மகிழ்விக்கும் பாணர்களும் நாட்டியகாரர்களும் வாத்தியக்காரர்களும் கூத்தாடிகளும் விழாவில் பிரதானமாக இடம் பெற்று நடந்துவந்துகொண்டிருந்தனர். முதலில் ஒரு நாட்டியக் கூட்டம். அவற்றுக்கு வாத்தியமும் மத்தளமும் வாசிப்பவர்கள் சற்றுப் பின்னால். மத்தள வாத்தியங்களின் ஒலி காதைப் பிளந்தது. வெவ்வேறு நாட்டியக் கூட்டங்களின் இசை ஒலிகளும் தாளங்களும் முரண்பட்டன. தனித்தனியாகக் கேட்டால் இசைவாக இருந்த சப்தங்கள் ஒன்றாகக் கேட்டால் அபசுவரத் தொனியாகக் கேட்டது. மரக்கிளைகளில் இருந்தவர்கள் அதைக்கேட்டு அவ்வப்போது தம் காதுகளைப் பொத்திக்கொண்டனரானாலும் மக்களின் கூட்டமும் விழா நடப்புகளின் தனித்தன்மையும் அவர்களை மிகவுங்கவர்ந்தன. காஞ்சனையும் பரதனும் மக்களோடு மக்களாய் விழாவில் உலாவரும் யாவற்றையும் பார்த்து வியந்தனர்.

நாட்டியக்கூட்டங்கள் போனபின்னர், கூத்தாடிகள் பல்வேறு முக அலங்காரங்களுடன் தங்களின் சேட்டைகளைக்காட்டி மக்களைச் சிரிக்கவைத்தனர். தீப்பந்தங்களின் ஒளி பல்வேறு தோற்றங்களையும் கூத்தாடிகள் முகத்தில் தோற்றுவித்தது. சந்திர ஒளி அவ்விழாவிற்கு அழகு கூட்டியது. மக்கள் தங்கள் விசனங்களை அக்கணத்தில் மறந்து இருந்தனர். கூத்தாடிகளுக்கடுத்ததாக அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்ட யானைகள். ஒவ்வொரு யானையின் அம்பாரியிலும் ஒவ்வொரு பொருள் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. முதலில் தென்னிலங்கை மன்னனின் கேடயமும் வாளும். பின்னர் அவன் வென்ற எதிரிகளின் கிரீடங்கள். ஒவ்வொரு யானைக்குப் பக்கத்திலும் ஒவ்வொரு அதிகாரி. மந்திரி, சேனாதிபதி, முக்கிய தளபதிகள் யானைகளுடன் கம்பீரமாகப் பவனி வந்தனர்.

கடைசியாக, ஒவ்வொரு பக்கத்திலுமாக, ஒரு நூறு சேவகர்கள் இருக்கக்கூடும் - தட்டங்களிலிருந்து மலர்களைத் தூவியபடி வந்துகொண்டிருந்தார்கள். கட்டியக்காரர்கள் இருவர் முதல் வந்துகொண்டிருந்தனர். இவர்களுக்குப் பின்னால் மிகுந்த கம்பீரத்துடன் தன் நீண்ட வெண் தந்தங்களை இடமும் வலமுமாக ஆட்டியபடி பெருமையுடன் ஒரு வெகு உயரமான யானை வந்துகொண்டிருந்தது. அதன் மேலிருந்த தங்க அம்பாரி தீப்பந்தங்களின் ஒளியில் மின்னியது. அம்பாரியில் சிவப்புப் பட்டுத்துணியால் பத்திரமாக மூடப்பட்டிருந்தது ஒரு பொருள். அந்த யானை தனிச் சிறப்பானது, அதன் அம்பாரியில் இருப்பதும் சிறப்பானது என்று மக்களுக்குத் தெரிந்தது.

“இலக்குவனின் கேடயம்! இலக்குவனின் கேடயம்!” கட்டியக்காரர்கள் முழக்கினர்.

மக்கள் யானையில் வந்த அக்கேடயத்தை கைகூப்பி வணங்கினர்.

இலக்குவனின் கேடயமா? இதைப்பற்றி ஒருவரும் ஒன்றுமே சொல்லவில்லையே! பரதன் ஆச்சரியமடைந்தான்

பரதனுக்கு யானையின் பக்கத்தில் நடந்து வருபவன் யாரோ தெரிந்தவன் போலிருந்தது. கிட்டே போய்ப்பார்த்தால், அது துங்கன்!

அவன் முக்கியமடைந்தவன் என்பது அவன் உடையின் சிறப்பால் தெரிந்தது. பின்னால் சிங்கனும் ஈட்டியுடன் நடந்து வந்துகொண்டிருந்தான்.

காஞ்சனைக்கு அவர்கள் யாரென்பதை விளக்கினான். காஞ்சனையோ தீப்பந்தங்களின் ஒளியில் மாறும் முகச்சித்திரங்களை இரசித்தவாறு இருந்தான்.

‘துங்கனிடம் சொன்னால் சீதாப்பிராட்டி சிறையிருந்த தோப்பை எல்லோருக்கும் சொல்லிப் பாதுகாப்பான்.’ பரதன் துங்கனையும் சிங்கனையும் தொடர்ந்து காஞ்சனையின் கையை இழுத்துக்கூட்டிக்கொண்டுபோக ஆரம்பித்தான். துங்கனிடம் போய் வணங்கினான். துங்கன் ஆச்சரியப்பட்டான்.

“பரதனே எவ்வாறு இங்கு வந்து சேர்ந்தாய்? இவள் யார்? இராவணன் இருந்த இடங்களைப் பார்த்தாயா? சொல்! சொல்” என்று அவசரமாக அடுக்கடுக்காகக் கேட்டான்.

பரதன் தன் பிரயாணங்களின் விபரங்களைச் சொல்லி, எப்படிக் காஞ்சனையை மணம்புரிந்து கொண்டான் என்பதை விளக்கினான். சீதாப்பிராட்டி இருந்த வனத்தைப் பார்த்ததை விளக்கியபோது, துங்கனுக்கு முகம் கறுத்தது.

“அந்த இடமாக இருக்க முடியாது! நாங்கள் போய்ப் பார்த்த இடந்தான் சீதை சிறை இருந்த இடம். வேறெதுவுமாக இருக்க முடியாது!” துங்கன் ஒங்கிய குரலில் சொன்னான்.

“நாளைக்கு அந்த இடத்தைக் காட்டுகிறோம். பார்த்துவிட்டுச் சொல்லுங்கள்” என்றான் பரதன். துங்கனின் பதிலால் அவர்கள் கவலைய

டைந்தார்கள்.

துங்கனின் அதிதிகளாக அன்றிரவு இருந்து அடுத்த நாள் காலை சீதை சிறையிருந்த வனத்துக்குப் பரதனும் காஞ்சனையும் துங்கனைக் கூட்டிக் கொண்டு போனார்கள். சிங்கனும் காவலுக்கு வந்தான். அங்கே போகும் போது, பரதன் துங்கனைக் கேட்கலானான்

“நான் முதல் முறை வந்தபோது நீங்கள் இலக்குவனின் கேடயத்தைப் பற்றிச் சொல்லவேயில்லையே!”

துங்கன் வடக்கிலிருந்து வந்த முனியொருவன், போர் நடக்கும்போது, தென்னிலங்கை மன்னனுக்கு அக்கேடயத்தைக் கொடுத்து “வெற்றி பெற” என வாழ்த்திச் சென்றதாகச் சொன்னான். தம் மன்னன் வட இலங்கை மன்னனைப் போரில் வென்றதற்கு அத்தெய்வ வாழ்த்தே காரணம் என்பதால் மக்களும் அக்கேடயத்தைத் தரிசித்துத் தன் வெற்றியில் பங்குகொள்வதற்காக அதைத் தன் வெற்றி விழாவில் ஊர்கோலம் கொண்டுபோகுமாறு கட்டளையிட்டதை விபரித்தான். மன்னன் தன்னையே இதற்குப் பொறுப்பாக விட்டிருப்பதாகவும் அதற்கும் ஒரு கூடம் கட்டிப் பேணுவார்கள் என்பதையும் சொன்னான். சிங்கன் ஒரு மூலையில் இருந்து வேறெங்கோ பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

துங்கன் முதலில் ஒன்றுமே சொல்லாமல் சீதை சிறையிருந்த வனத்தைப் பார்த்தான். பின்னர் அத்தோப்பை இரண்டு மூன்று முறை சுற்றிவந்து பார்த்துவிட்டு,

“இந்த இடமல்ல” என்று மிக உறுதியடைந்தவன்போல் சொன்னான்.

காஞ்சனையும் பரதனும் மிகக் கவலையடைந்தார்கள். தோற்று பவைகளெல்லாம் உறுதியற்றுப்போகும்போல் இருந்தது. “எது தெய்வ உண்மையோ அது தெரியாமல் போய்விடுமோ” என்கிற பயம் ஆட்கொள்ள, பரதனுக்குத் தான் போன இடங்களெல்லாம் போய் இவ்வுண்மையைச் சொல்லி நீதி கேட்கவேண்டும்போலுமிருந்தது.

பிரயாணத்தேவதை அவனை மீண்டும் ஆட்கொள்ளலானாள். கேதீசுவரத்திலும் இராமேசுவரத்திலும் மடங்களில் சொன்னால் இராம தடங்கள் தேடி வருவோர் புண்ணியம் அடைவர். கேதீசுவரம் முதலில் போகலாம்.

காஞ்சனையிடம் சொன்னபோது, தந்தைக்கு இத்திட்டம் தெரியாதது அவளுக்குக் கவலையளித்தாலும் பரதனின் துணை நம்பிக்கையளித்தது. “வருகிறேன்” என்றாள்.

கேதீசுவரத்திற்குப் போகப்போவதைத் துங்கனிடம் சொல்லி விடைபெற்றுக்கொண்டு தங்கள் பிரயாணத்தைத் தொடர்ந்தார்கள். அவர்கள் போன வுடன், துங்கன் சிங்கனைக் கூப்பிட்டு அவன் காதில் ஏதோ சொன்னான். சிங்கனும் தன் தலையை ஆட்டிவிட்டு, முன்னால் போகும் இளம் தம்பதியர்கண்டுகொள்ளாதவாறு ஈட்டியுடன் பின்னால் நடக்கலானான்.

மறுபடியும் காட்டுப்பாதை வழியில் திருக்கேதீசுவரம் நோக்கி பரதனும்

காஞ்சனையும் நடக்கும்போது, காஞ்சனை உற்சாகமில்லாதவளாக இருந்தாள். கவலை பரதனையும் ஆட்கொள்ளலாயிற்று. கேதீசுவரத்தை அடைந்த போது, மழை ஆரம்பித்தது. முதலில் சிறிதாக. தான் தங்கியிருந்த மடத்தில் சென்று தான் பார்த்த வனத்தின் இடத்தை அங்குள்ளவர்களுக்கு விளக்கினான். எல்லாரும் ஆச்சரியத்துடன் கேட்டார்கள். அவன் சொல்லும் கதையைக் கேட்பதற்காகச் சனங்கள் கூடினார்கள்.

இவற்றையெல்லாம் மறைந்திருந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்த சிங்கன் அவனுடன் வந்தவன் ஒருவனிடம் ஏதோ சொல்லி அனுப்பினான்.

“காஞ்சனையே! இங்கிருந்து இரமேசுவரம் போய்த் தரிசித்து அங்கேயும் நாங்கள் கண்டதை எல்லோரிடமும் சொல்லிவிட்டுத் திரும்பி வரலாம். வருகிறாயா? இராமர் அணையை நீ கட்டாயம் பார்க்க வேண்டும். அங்கே அவ்வணை கடலை இருகூறாக்குவது வேறெங்கும் காணமுடியாத ஓர்பு தமான காட்சி.”

கடல் இருகூறாகிறதா? காஞ்சனையைக் கற்பனைகள் சூழலாயின. அணையின் ஒரு பக்கத்திலிருந்து இன்னொரு பக்கத்துக்குத் தாவும் மீன்களைப் பார்க்க நேரலாம். அவைகளைப் பிடித்துத் திரும்பவும் கடலில் சேர்க்கலாம். நண்டுகள் மணலைத் தோண்டக் கடற்கரை மணலில்லாமல் என்ன செய்கின்றன என்று பார்க்கலாம்.

“வருகிறேன்” என்றவளைக் கூட்டிக்கொண்டு, பெய்கிற மழையையும் பொருட்படுத்தாது அணைக்கருகில் போய்க் காட்டினான். காற்றும் கடுமையாக வீச ஆரம்பித்தது. அலைகள் அணையின் இடதுபுறத்திலிருந்து ஓங்கிச் சாடின. அணைக்குமேல் நீரை வாரிக்கொட்டின. தந்தையைக் கடலுக்கு அனுப்பிவிட்டுக் கவலைப்படும் கணங்கள் நினைவுக்கு வர, தந்தையை நினைத்துக் காஞ்சனை ஏங்க ஆரம்பித்தாள். அணையில் மழையையும் காற்றையும் பொருட்படுத்தாது வடக்கே நடக்கலானார்கள். பரதன் வேறு யாராவது அணை மேல் வருகிறார்களா என்று பார்த்தான். முன்னால் பார்த்தால் வேறு ஒருவரையும் அணையில் காணோம். பின்னால் பார்த்தால் இரு மனிதர்கள் வந்துகொண்டிருந்தார்கள். அவர்களும் தொப்பலாக நனைந்து இருந்தார்கள். காற்றும் மழையும் வலுவடைய, காஞ்சனையும் பரதனும் ஓட ஆரம்பித்தார்கள். பின்னால் வந்த இரு மனிதரும் அவர்களைத் தொடர்ந்து ஓட ஆரம்பித்தனர். காஞ்சனை ஓடுவதை நிறுத்தினாள். பரதனையும் நிறுத்தி,

“பரதனே! வா திரும்பிவிடலாம். இரமேசுவரம் போக இது சரியான நேரம்மாதிரித் தெரியவில்லை” என்று அழ ஆரம்பித்தாள். அவள் கண்ணீர் விட ஆரம்பித்தாள்.

“காஞ்சனை! ஏன் அழுகிறாய்?” பரதன் கவலை அதிகரித்தது.

“என் தந்தை! என் தந்தை! ஓ...” என்று காஞ்சனை விக்வி விக்வித் தேம்பலானாள். பரதனால் அவளைத் தேற்ற முடியவில்லை. காற்றும் மழையும் தங்கள் சாடலை நிறுத்தப்போவதாகத் தோற்றவில்லை.

“கவலைப்படாதே என் காஞ்சனையே! கவலைப்படாதே! நாங்கள் உன் தந்தையிடமே போகலாம். வா திரும்புவோம்!” என்ற பரதனின் கண்களில் நீர் நிரம்பியிருந்தது. அவளை அணைத்து ஆறுதல் சொல்லி இருவரும் திரும்பினால்...

அங்கே துங்கனும் சிங்கனும் கையில் உருவிய வாளுடன் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். வெறி பிடித்தவர்கள் போலிருந்த அவர்களின் கோலத்தைக் கண்டு காஞ்சனை பரதனை இறுக்கிக் கட்டிக்கொண்டாள். மழையும் காற்றும் கூவிச் சாடின.

பரதன் “என்ன...” என்று அவர்கள் கோபத்தை அறிய விரும்பித் தொடங்கினான்.

“நீ எப்படி சீதையின் சிறையிடம் அழகியபுரி வனம் என்று சொல்லுவாய்? எவ்வளவோ கடினத்துடன் உன்னை சீதை சிறையிருந்த இடத்துக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போனோமே! யுத்த களங்களையுந் தாண்டிக் கூட்டிக் கொண்டு போனோமே! நாங்கள் என்ன மடையர்களா? ஏன் தவறான இடத்தை எல்லாருக்கும் சொல்கிறாய்? எங்கேயோ இருந்து வந்தாய்! இந்த வடக்கிலங்கைக்காரி சொல் பேச்சைக் கேட்டு வேறோர் இடத்தைச் சீதையின் சிறையிடம் என்று காட்டுகிறாய். என்ன துணிச்சல் உனக்கு? கேட்டுக்கொள்! நான் சொல்கிற இடமே சீதையிருந்த இடம்!” என்று துங்கன் காச்சனை செய்து காஞ்சனையை அவனிடமிருந்து பிரித்தெடுக்க இழுத்தான். உக்கிரமாக அலைகள் அணையின் மேல் வந்து விழுந்து தங்களின் வலுவைக் காட்டின. ஓரலை வீச்சு பரதன் மேலும், காஞ்சனை மேலும் வீழ்ந்து அவர்களை அணை மேல் தள்ளியது. சிங்கன் தன் வாளை இருமுறை ஓங்கினான்.

அடுத்த அலை வீச்சில் இரத்தம் கலந்தது. அணை மேல் அலைகள் வரிந்து தாக்கின. கடல் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அணையைத் தன் ஆதிக்கத்துள் கொண்டுவர முயற்சி செய்தது.

“ஓழியட்டும் இவர்கள்!” துங்கன் வெறியுடன் கத்தினான். சிங்கன் அவர்களின் மூச்சு நின்றுவிட்டதை உறுதிப்படுத்திக்கொண்ட பின்னர் இருவரும் திரும்பி ஓடலானார்கள்.

பூமாதேவி தன் மேல் விழுந்திருந்த இளசுகளைத் தன் மடியில் போட்டு அணைத்துக் கொண்டாள். அவள் கண்ணீர் பெருகப் பெருகக் கடலின் உயரம் கூடியது. அணை கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தாழ்ந்தது. வெறியர்கள் இருவரையும் ஓரலை தூக்கி ஒரு பாறையில் சாடித் தொலைத்தது.

மழையும் காற்றும் அடங்க அடுத்த நாள் அணையைக் காணவில்லை.

கடலுக்குக் கீழே வானர்கள் உழைப்பெல்லாம் அடங்கிப்போனது.

பூமாதேவி தன் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டாள்.

உலகக்காப்பாளன் இன்னும் புன்னகைத்துக்கொண்டிருந்தான். □

மூனா

கொ. பொ. கொன்ஸ்ரன்ரைன்

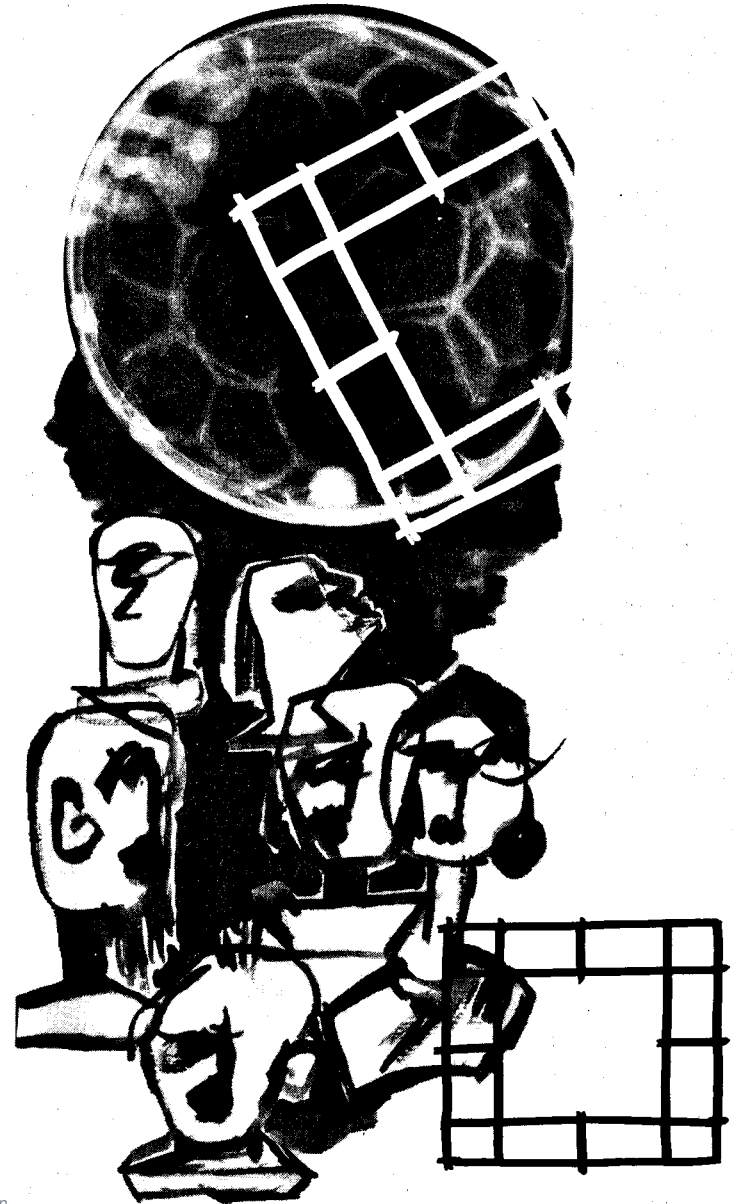

எம்பெருதன் சூழ் ஆட்கள்

யுந்தரன்

சிவம் அந்தச் சிறைச்சாலை அறைக்குள், ஒரு செவ்வாய்க்கிழமை மாலை கொண்டுவந்து தள்ளப்பட்டபோது அந்தத் தாடி மனிதன் புகைத்தவாறு இருந்தான். வயது அறுபதிருக்கும். அவன் பார்வையில் மிகுந்த தீர்மானம் இருந்தது. சிவத்தை ஏற்றெடுத்துப் பார்த்தான். பேச்சைத் தொடங்குவதற்கு இன்னும் நேரம் வரவில்லை என்பது தாடி மனிதனுக்குத் தெரியும். சிகரெட் ஒன்றை சிவத்துக்குக் கொடுக்க முயன்றான். சிவம் 'வேண்டாமென்று' தலையாட்டினான். தாடி மனிதன் திரும்பவும் தன் புகைத் தலில் ஆழ்ந்தான். சிறைகளில் மனிதர்கள் தள்ளப்படும் நிலவரங்கள் பற்றி அவனுக்கு நன்றாகவே தெரியும். குற்றங்கள் புரிந்தும் இருக்கலாம், புரியாமலும் இருந்திருக்கலாம், தர்க்கப்படுத்தியிருக்கலாம், ஆத்திரப்பட்டுப் இருந்திருக்கலாம். சிறையில் தள்ளப்பட்டிருந்ததொன்றே நிச்சயம்.

சிவம் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டிருந்தான். தாடிக்காரனையும் தெரியவில்லை. சிறையின் அடைப்பும் பெரிதாகத் தோன்றவில்லை.

வெளியுலகில் அவனுக்கு இருந்த தொடர்புகளில் 'பிரச்சினைகள் இருந்தன. 'எந்தக் கணத்திலிருந்து நடந்தவற்றை அனுமானிக்கலாம்' என்ற யோசனை எழ மனக்களைப்பு இறுகக் கவ்வியது. ஒரு மூலையில் குந்தியிருக்கவேண்டும் என்று தோன்றி, தாடிக்காரனின் ஸ்தானத்திலிருந்து ஒரு தொலைவில் அமர்ந்தான். எவனுடனாவது பேச வேண்டுமென்றும் அவனுக்குத் தோன்றவேயில்லை.

தாடிக்காரன் அதையும் பார்த்துக்கொண்டே புகை ஊதினான். சிவம் வெகுதூரம் போய்விட முடியாதென்பது தாடிக்காரனுக்குத் தெரிந்திருந்தது. சிவம் குந்தியிருந்து தன் கைமடிப்பில் முகத்தைப் புதைத்துத் தன் நிலையை ஆராய முயன்றான். தாடிக்காரன் புகையை நிறுத்தி, "உன்னுடைய பெயரென்ன?" என்று கேட்டான்.

"சிவம்" என்று பதிலளித்தவனுக்கு, தாடிக்காரன் பெயரை உடனே திருப்பிக்கேட்கத் தோன்றவில்லை. திரும்பவும் தலையைப் புதைக்க முயன்றான். வாழ்க்கையின் இன்ப துன்பக் கணக்கில், துன்பக் கணக்கு மட்டுமே வேர்கொண்டிருந்தது. கணங்கள் சில போனபின்னரே, நினவுகளும் துரத்தத் தலையை நிமிர்த்தி அந்தத் தாடி மனிதனைப் பார்த்தான்.

"உன்னுடைய பெயரென்ன?" சிவத்தின் குரலில் தோல்வி மிகச் சூழ்ந்திருந்தது.

தாடிக்காரன் தன் தனிமையை இழந்ததை உணர்ந்து சிலிர்த்துக் கொண்டான்.

"அம்பலம். தாடியம்பலம்" என்று தாடியைத் தடவிக்கொண்டான். சிவத்தினால் சிரிக்க முடியவில்லை. தாடியம்பலம், 'சிவம் ஒரு கோபக்காரனாய் இருக்கக்கூடும்' என்று யோசித்தான். 'போகப்போகத் தெரியும். இள வயது' என்றும் தோன்றியது.

மணியடித்தார்கள் - மாலை உணவிற்காக. அம்பலம் புறப்பட்டான்.

சிவத்தைப் பார்த்து, "வா போகலாம்" என்றான்.

"பசி இல்லை" என்றான் சிவம்.

"உனக்குப் பசி எடுக்கும்போது இங்கே சாப்பாடு கிடைக்காது. மறந்து போனாயா? இது சிறை" என்றான் அம்பலம்.

சிவம் மிகுந்த களைப்புடன் சாப்பிட எழுந்தான். சிறையின் சூழல் இன்னும் சிவத்தின் மனத்தில் பதியவில்லை என்பது அம்பலத்துக்குத் தெரிந்திருந்தது. சாப்பாட்டு அறையில் பல வயதுக்காரர்களும் பலவித குரல்களுடன் பேசிக்கொண்டே சாப்பிட ஆயத்தமானார்கள். அம்பலத்தைக் கண்டவுடன் பலர் உற்சாகமடைந்தார்கள். அம்பலம் அந்தச் சிறையில் பிரபலமான ஓர் உற்சாக சக்தி என்பதைச் சிவம் உணர்ந்து கொண்டான்.

"யாரிவன்?" என்ற பலரின் கேள்விக்கு அம்பலம் தலையைச் சற்றே சரித்து, "ஒரு புதிது" என்று பதிலளித்தான்.

ஒரு அரைத்தாடி மனிதன் அம்பலத்தின் மறுமொழியை உணர்ந்தவனாக சிவத்தைப் பார்த்து, ஒருகணம் நின்று சிவத்தை உற்றுப்பார்த்துவிட்டுப் போனான். ஒரு சந்தைக் கடையின் ஆரவார நிலையை ஒத்திருந்த அந்தச் சாப்பாட்டு அறையில், அம்பலம் சிவத்திற்கு அருகிலேயே இருந்தான்.

"இந்தச் சிறையில் என்ன வேண்டுமென்றாலும் நடக்கலாம்" என்று அம்பலமும் அவனைச் சூழ இருந்தவர்களும் சொன்னபோது சிவத்தினால் உண்ண முடியவில்லை. இதையும் தாடியம்பலம் பார்த்துக்கொண்டான்.

சிவம் தன் நிலையை உணரக் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்த அந்தக் கணத்தில், சங்கிலிகள் நிலத்தில் உராய்ந்து எழுமின்ற சத்தத்துடன் சிறைக்காவலர்களால் கடினத்துடன் அடக்கப்பட்டபடி, திமிர்ந்து கொண்டு வரப்பட்ட அந்த இருவரையும் சூழ்ந்து வந்த அதிர்வுகள் பலவிதமாகவும் பேசிக்கொண்டிருந்த கைதிகளை மௌனப்படுத்தின. பலவித வசவுகளை உரக்கவே சப்தித்துக்கொண்டு ஆர்ப்பாட்டமாகவும் திமிராகவும் அந்த இருவரும் வந்துகொண்டிருந்தார்கள். அவர்களை அடக்கச் சிறைக் காவலர் உரத்துத் திட்டியபடியும் அடித்தபடியும் இருந்தார்கள். அம்பலம் தன் தாடியைத் தடவியபடி அவர்களின் திமிறலைப் பார்த்து ஏனெனமாகச் சிரிக்க ஆரம்பித்தான். சிரிப்பலை உணவு அறை முழுவதிலும் பரவி, அந்த ஆர்ப்பாட்டக் கைதிகளின் திமிறல் ஒலிகளை அடக்கின. சிரிப்பலை அடங்க, புதுக் கைதிகளின் விலங்கொலி மறுபடியும் அதிகரிக்க ஆரம்பித்தது. காவலர்கள் அவர்களை மறுபடியும் அடக்கினார்கள். இந்த நடப்புகள் சிவத்தின் பாதிப்பு நினைவுகளை அடக்கின.

சாப்பாடு முடிந்து அவர்கள் சிறைக்கூண்டிற்குப் போனபோதே அம்பலத்துக்கும் சிவத்துக்கும் புதுக் கைதிகளை அவர்கள் கூட்டில் போட்டிருக்கிறார்கள் என்பது தெரிந்தது. கை கால் விலங்குகளை எடுத்துவிட்டு அவர்களை உள்ளே தள்ளிக் கம்பிக் கதவுகளை இழுத்துப் பூட்டினார்கள்.

தாடியம்பலம் மறுபடியும் சிகரெட் புகையில் ஆழ்ந்தான். சிவத்துக்குப்

புதுக் கைதிகளைப் பார்க்கப் பயமாக இருந்தது. அம்பலத்தின் நிதானமும் நிர்ச்சிந்தையும் தைரியத்தைக் கொடுத்தன. தள்ளப்பட்ட புதுக் கைதிகள் சிறைக்கூண்டின் கம்பிக் கதவுகளைப் பற்றியபடி, காவலர்களையும் வேறு மற்றவர்களையும் உரத்த குரலில் திட்டியபடி இருந்தார்கள்.

“நிறுத்துங்கள்!” என்று அம்பலம் கத்தினான். புதுக் கைதிகள் கோபத்துடன் திரும்பி அம்பலத்தைப் பார்த்தார்கள்.

“இது சிறை! இங்கே நீங்கள் நினைத்தபடி எதுவும் நடக்காது.” அம்பலத்தின் உறுதி, அவர்களின் கோபத்தையத் தூண்டிவிட்டிருந்திருக்க வேண்டும்.

“ஆ...” என்று பற்களைக் கடித்தபடி இருவரும் அம்பலத்தை நோக்கி அவனைத் தாக்க ஓடிவந்தபோது, ஒரு புலியின் இலாவகத்துடன் அவன் ஒதுங்கிக்கொள்ள, கைதிகள் இருவரும் சிறையின் கற்சுவரில் மோதிக் கொண்டார்கள். இந்தச் சத்தத்தைக் கேட்ட காவலர்கள் ஓடிவந்து, அவர்களை அடக்கினார்கள். அவர்கள் ஆத்திரம் அடங்குவதாக இல்லை. எதிர்வரும் எல்லாரையும் சாடும் ஆத்திரத்துடன் இருந்த அவர்களை அம்பலம் ஆசுவாசப்படுத்த முயற்சித்தான்.

யாரோ ஒருத்தன் பெயரைச்சொல்லி, “அவன் சாகவேண்டும்” என்று வன்மப்பட்டார்கள்.

“இது சிறை! இங்கே நீங்கள் நினைத்தபடி எதுவும் நடக்காது.” மறுபடியும், அம்பலம் அவர்களுக்கு நினைவுறுத்தினான். அவர்களிருவரும், தாங்கள் சொன்னதையே திரும்பிச் சொன்னார்கள்.

அம்பலம் அதைக்கேட்டுச் சிரிக்க ஆரம்பித்தான்.

“நீ விருச்சிக ராசிக்காரன்” என்று அவர்களுள் பெரியவனாக இருந்த வனைக் காட்டிச் சொன்னான். “நீ கர்க்கடகம்” என்று மற்றவனை அதே முச்சில் சுட்டிக்காட்டினான்.

சிவம் ஆச்சரியமடைந்தான். “என் விதி இங்கேயும் தொடர்கிறதா?” என்று யோசித்தவாறே நடப்பவைகளைப் பார்த்துகொள்ள ஆரம்பித்தான்.

“உனக்கெப்படித் தெரியும்? பைத்தியக்காரனே!” பெரியவன் ஆத்திரம் இன்னும் போகவில்லை. “இந்தப் பைத்தியத்தை விடு” என்று மற்றவன் பெரியவனுக்கு அறிவுரை சொன்னான்.

“உங்கள் சரித்திரம் முழுவதும் எனக்குத் தெரியவரும்” என்றான் அம்பலம்.

“வாயை மூடா பைத்தியக்காரனே!” என்று இருவரும் சொன்னர்களே தவிர, இம்முறை அவன்மேல் பாயவில்லை.

சிவத்துக்குத் தன் நிலையை மறக்கவேண்டும்போலிருக்கத் தூக்கம் அவனை ஆட்கொள்ள ஆரம்பித்தது. அம்பலம் அவன்பாட்டில், தன் தலை மாட்டுக்கடியில் இருந்து ஒரு சிறு சுண்ணாம்புக்கட்டியை எடுத்து, சிறைச்

சுவரில் இருந்த ஓட்டைக்கூடாகத் தெரிந்த ஓரிரு நட்சத்திரங்களைப் பார்த்த பின்னர், நிலத்தில் கோடுகளை வரைந்தான். கணக்குகள் போட்டான்.

“நீங்கள் தென்மேற்கிலிருந்து வருகிறீர்கள் இல்லையா?”

“உனக்கு இவ்வளவு நிச்சயமென்றால் எங்களை ஏன் கேட்கிறாய்?” சிறியவன் தன் ஆச்சரியத்தை அடக்கிக்கொண்டு கேட்டான்.

“என் கணக்குகள் தப்பியதே இல்லை.” அம்பலம் பெருமைபட்டுக்கொண்டான்.

“நீ எந்தக் கணக்கைப்போட்டுச் சிறைக்குள் வந்துசேர்ந்தாய் செம்மறியே?” சிறியவன் திரும்பவும் சாடினான்.

“நீ மிகவும் சின்னவன். உனக்கு யோசிக்கத் தெரியவில்லை. சிறைக்குள் வந்தே இந்தக் கணக்குகளைப் படித்தேன். நீயும் படி, படிப்பதற்கு இதுதான் நல்ல இடம்.” அம்பலம் மறுபடியும் சிரித்தான்.

“இந்த இடத்தைவிட்டுத் தப்பியோடுவதற்கு ஒரு வழியைக் கண்டுபிடிக்காத மேதை நீ, எந்தக் கணக்கைப் படித்தென்ன?” பெரியவன் நக்கலாகப் பதில் சொன்னான்.

“நான் தப்பியோடி உன் மாமியார் வீட்டில் மாட்டிக்கொள்ளவா?” தாடியம் பலம் நக்கல் பதிலுரைத்தான்.

உரையாடலில் அடியோடிய சினம் அடங்கவில்லை. சிவம் ஆழ்ந்து தாங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

“என்னுடைய பெயர் அம்பலம். தாடியம்பலம் என்று இங்கே என்னைச் சொல்வார்கள். உங்கள் பெயரென்ன?” தாடியை வழக்கம்போல் தடவிவிட்டுக்கொண்டான்.

“நீ கணக்கைப்போட்டுத் தெரிந்துகொள்.” சின்னவன் சவால் விட்டான்.

“இதற்கு எதற்குக் கணக்கு? இதோ பார்!” அம்பலம் தன் சக்தியைப் பிரகடனம் செய்யும் நேரம் வந்துவிட்டதாக உணர்ந்தான். “சங்கரன்!” என்று குரல் கொடுத்தான். ஒரு காவலன் வந்து “என்ன வேண்டும்?” என்றான்.

“இந்த எருமைகளின் பெயரைச் சொல்!” அம்பலம் காவலனுக்குக் கட்டளையிட்ட மாதிரியிருந்தது.

“பெரிய எருமையின் பெயர் நாதன். சின்ன எருமை செல்வன்.”

காவலன், “அவ்வளவுதானா?” என்று கேட்டுவிட்டுத் தன் காவல் ஸ்தானத் திற்குப் போய்ச்சேர்ந்தான்.

பெரியவனையும் சின்னவனையும் பார்த்து “இது எவ்வளவு சின்ன விஷயம்?” அம்பலம் கொக்கரித்துக்கொண்டான்.

“மற்றவைகளையும் நீயே கண்டுபிடி!” என்று செல்வன் சொன்னபின்னர்

புதுக் கைதிகள் மூவரும் நித்திரைகொள்ளப் போனார்கள். அம்பலம் தன் கணக்கில் புதைந்து இருந்ததில் இருந்து எழுந்து நித்திரைகொள்ளப் போனபோது இன்னும் நேரமாகி விட்டது.

அடுத்த நாள், **புதன்கீழமை** காலை சிவம் எழுந்தபோது, தாடியம்பலம் ஏற்கனவே எழுந்திருந்ததைப் பார்த்தான். நிலத்தில் சுண்ணாம்புக் கட்டியில் போட்டிருந்த கிறுக்கல்கள் நடுவில், ஏதோ கணக்கில் அம்பலம் ஆழ்ந்திருந்தான். இரு பிரச்சினைகாரர்களும் இன்னும் தூங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் மிகக் களைப்படைந்திருக்கவேண்டும்.

“என்ன கணக்குப் போடுகிறாய்?” சிவம், சிறை வாழ்க்கையை எதிர்ப்பு கொள்ளுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்கிற உண்மையைத் தன் தலையில் புகுத்தியவனைக் கேட்டான்.

“உன்னைப்பற்றியில்லை. என்னை யோசிக்க விடு” என்று தாடியம்பலம், தன் தலையை நிமிர்த்தாமலே சொல்லிவிட்டுக் கணக்கில் ஆழ்ந்தான்.

“உனக்கு என்னென்ன கணக்குகள் தெரியும்?” சிவம் விடுவதாக இல்லை.

அம்பலம் சிவத்திற்குப் பதில் சொல்ல முனையவில்லை. தன் கணக்கில் ஆழ்ந்திருந்தான்.

“இந்தக் கணக்குகள் இன்னும் என்னைத் தொடர்கின்றனவே. இந்தத் தாடியம்பலம் யார்?” சிவம் பல சிந்தனைகளுடன் காலைக்கடன் செய்யப் போனான். தன் குழலை முதல் முறையாக ஆராய முனைந்தான். தன் நிலையையும் அளவெடுக்க முயன்றான். ஒரு குறுகிய காலத்திற்குள் இப்படி விஷயங்கள் இறுகிப்போய், தீர்வில்லாத, தீர்வு இலகுவில் அடைய வும்முடியாத ஒரு நிலைக்குப் போய்விட்டன. முடிவில்லாத மயான யாத் திரையாக வாழ்க்கை அமைந்துபோனதான உணர்வு சிவத்தைக் கவ்வி இருந்தது. காலைக்கடன் செய்து திரும்புகையில் அம்பலம் கணக்குகளை முடித்து சிகரெட் புகையில் ஆழ்ந்திருந்தான். திரும்பிவந்தவனைப் பார்த்து, “உன் குடும்பத்தினரைப் பற்றிய மனக்கவலைகளை விடு” என்று சொல்லித் தன் தாடியை அம்பலம் தடவிவிட்டுக்கொண்டான்.

“உனக்கெப்படித் தெரியும்?” சிவம் ஆச்சரியப்பட்டான்.

“உனக்குப் புரிகிறமாதிரிச் சொல்வதானால் இயற்கை சக்தி தாயக் கட்டை உருட்டுவதில்லை. எல்லாவற்றிற்கும் ஒரு நேரம், ஒரு இடம் இருக்கும். அதிலிருந்து கண்டுபிடிக்கமுடியும். ஏ கழுதையே! அது பிரச்சினையல்ல.” அம்பலம் ஒரு கணம் நிறுத்தித் தன் குரலை உயர்த்தினான்.

“நடக்கும் விஷயங்களுக்குள் ஒரு பொருளுமிருக்கும். அதைத்தான் கண்டுபிடிக்க வேண்டும்.” அம்பலத்தின் கண்கள் பிரகாசமடைந்திருந்தன. ஆள்காட்டி விரலை ஆட்டிவிட்டு மற்ற விரல்களாலும் தன் தலைமயிரைப் பற்றிக்கொண்டான்.

“என்ன சொல்லுகிறாய்?” சிவம் அம்பலத்தை உற்றுநோக்கினான்.

“கழுதை” என்று அம்பலம் சொன்னதுவும் மனதில் தைக்கவில்லை.

“உனக்கு நடந்ததை எங்கே நடந்தது, எப்போது நடந்தது என்று என்னால் கணக்குப்போடமுடியும். ஆனால் “ஏன் நடந்தது? என்று முற்றாக என்னால் சொல்ல முடியாது.” அம்பலம் தலையைச் சொறிந்துகொண்டான். சிவத்துக்கு இரண்டாவது ஒரு பிரச்சினையாகத் தோன்றவில்லை.

“எனக்கு நடந்தவற்றைச் சொல்லமுடியுமா? சொல்லு! சொல்லு!” சிவத்தின் ஆச்சரிய நிலை அதிகமாயிற்று.

“இல்லை! இல்லை! இல்லை! மடையனே!” அம்பலம் கத்தினான்...” எல்லாவற்றிற்கும் ஒரு நேரம் ஒரு இடம் இருக்கிறது! அந்த இயற்கையைக் குலைக்காதே! கேட்பதற்கும் ஒரு நேரம் இருக்கிறது. பதில் சொல்வதற்கும் ஒரு நேரம் இருக்கிறது. சரியான நேரம் வரும்போது நானே சொல்லுவேன்!

சிவத்தின் ஏமாற்றம் இலகுவில் அடங்குவதாக இல்லை. தோல்விகள் என்னென்ன விதத்தில் வருகின்றன?

“நானே உனக்கு என் கதையைச் சொல்வதற்கும் நேரம் வரவேண்டுமா? நான் உன்னைமாதிரி ஒரு சாத்திரக்காரன் இல்லை.”

சிவம் சொல்லிமுடிப்பதற்குள் அம்பலம் மறுபடியும் தன் தலைமயிரைப் பற்றியபடி, “நான் ஒரு சாத்திரக்காரன் இல்லை! நான் ஒரு சாத்திரக்காரன் இல்லை! நான் ஒரு சாத்திரக்காரன் இல்லை!” என்று கத்தினான்.

சிவம் அதிர்ச்சி அடைந்தான். அம்பலம் ஒரு பைத்தியக்காரனாய் இருக்கலாம் என்று தோன்றியது.

அம்பலத்தின் கூச்சலில் எருமைகள் இரண்டும் எழுந்தன. தூக்கக் கலக்கத்திலும், அம்பலத்தை அடக்கும்விதமாக, “பைத்தியமே! கொஞ்சம் மனிதனை நித்திரைகொள்ள விடேன்!” என்று சேர்ந்து கத்தின.

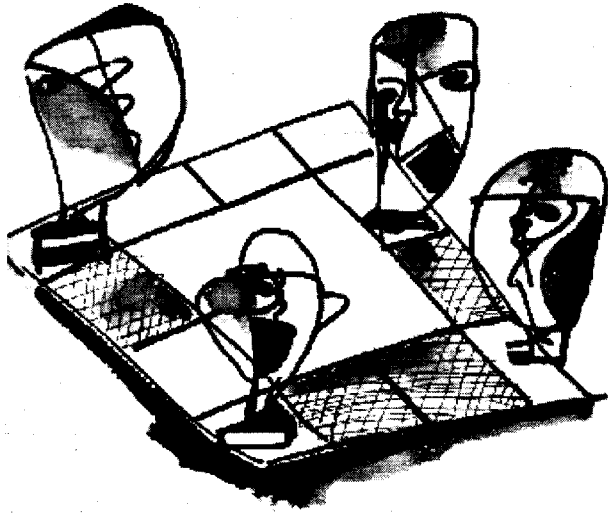
“உங்களை யார் இங்கே நித்திரைகொள்ளவிடப்போகிறார்கள்? எருமைகளே எழுப்பங்கள்! இல்லையானால் தலையில் தண்ணீர்கொண்டு தெளிப்பார்கள்!” அம்பலம் சிறையின் நிதர்சனத்தை அவர்களுக்கு மறுபடியும் நினைவூட்ட முயன்றான்.

“உன் வாயை அடக்கு! நாங்கள் யார் தெரியுமா?” பெரிய எருமையின் கை மார்த்தட்டப்போகுமுன்னரே, அம்பலத்தின் சிரிப்பு வெடிக்க ஆரம்பித்து விட்டது.

“வேண்டுமானால் திரும்பவும் போய்த் தூங்குங்கள்! உங்கள் வெளிக் கனவுகள் மறுபடியும் சிறைப்பட்ட நினைவுகளாகட்டும்! அதிகார பரம்பரை இங்கே ஆட்டுக்கல் அரைக்கப்போகிறது!” அம்பலம் சிரிப்பைத் தொடர்ந்தான்.

“நீ என்ன பரம்பரை?” சின்ன எருமை கேட்டது.

அம்பலம் எதோ சொல்வதற்குள், காலை உணவிற்காக மணியடித் தார்கள்.

“இதற்குத்தான் சொன்னேன் வெட்டிப்பேச்சு எதுவும் இல்லாமல் ஒருநாள் பொழுதைத் தொடங்கு என்று.” அம்பலம் அவர்களைப் பேசிய பின், சிவத்தைப் பார்த்து, “இவர்கள் காலைக்கடன் இன்னும் முடிக்காததினால் இவர்களுக்கு இன்று காலை உணவு கிடைக்காது. நீ வா, நாங்கள் போகலாம்” என்று சிவத்தின் கையைப் பற்றி இழுத்துக்கொண்டு சிறைக் கதவருகில் அது திறக்கப்படுவதற்காய் ஆயத்தமானான்.

“இவர்கள் யார்?” சிவத்துக்கு, அம்பலம் மறுபடியும் “இடம் பொருள் ஏவல் எதுவுமில்லை” என்று சொல்லிக் கத்துவான்போல் தோன்றவில்லை.

“கடைக்காரர்கள். தொந்தரியையும் அதிகாரத்தையும் பார்த்தால் தெரிய வில்லையா? இவர்கள் பண்ணிய கொலையை தொழில் போட்டியில் காட்டிக்கொடுத்திருக்கிறான் எதிர்க்கடை. “கொஞ்சநாளில் வெளியே போய் விடுவோம். பணம் பாதாளம் மட்டும் பாயும் என்கிற நம்பிக்கை இவர்களுக்கு நிறைய இருக்கிறது.” அம்பலம் ஒரே மூச்சில் அமைதியாகச் சொல்லி முடிவதற்குள் கதவு திறக்கப்பட்டது. உணவுக்கோட்டில் மற்றவர்களுடன் நிற்கையில் சிவத்துக்கு அம்பலத்தை மேலும் கேள்விகள் கேட்கத் தோன்ற வில்லை.

இந்தச் சிறைவாசம் ஒரு வெகு நீளமான காலக்கோடு. தனக்கு என்ன நடக்கக்கூடும் என்று அம்பலத்தைக் கேட்க நிறைய நேரம் இருக்கிறது. அவசரம் எதுவுமில்லை. சிவம் பொறுமையாக தாயும்பலத்திற்குப் பின்னால் காலை உணவு பெற மெல்ல நடந்தான். காவலர்கள் எருமைகள் இருவரையும் அதிகாரப்படுத்துவது பின்னால் கேட்டது. இது விளையாடப்படவேண்டிய விளையாட்டு.

“இன்று எங்கே கல்லுடைப்பு?” உணவுக்கோட்டில் மூன்று பேர் தள்ளி முன்னால் இருந்தவன் ஒருவன் அம்பலத்தைக் கேட்டான்.

“இன்று கல்லுடைப்பு ஒன்றுமில்லை. பாதைபோடக் கூட்டிக்கொண்டு போகப் போகிறார்கள்” என்றான் அம்பலம்.

காலை உணவு முடிந்து சற்றே மலைப்பாங்கான இடத்துக்கு, நாற்பது, நாற்பது பேராக இரண்டு பஸ்களில் கூட்டிக்கொண்டுபோய் பாதை அமைப்பு வேலையில் கைதிகளை ஈடுபடுத்தினார்கள். எருமைகள் இரண்டையும் தங்கள் பஸ்சில் காணவில்லை. ‘மற்ற பஸ்சில் வருகிறார்கள்’ என்று சிவம் யோசித்துக்கொண்டான்.

அம்பலத்துக்குத் தள்ளுவண்டியில் கல்லுகளைப் போட்டுக்கொண்டு போகிற வேலை. சிவத்தை, கற்களை வண்டியில் போடச்சொல்லிக் கட்டளை. அம்பலத்தைக் கொஞ்ச நேர வேலைக்குப்பின் அதிகாரி ஒருவன் கூட்டிக்கொண்டு போய்விட்டான். அம்பலத்தின் வேலையும் சிவத்தின் கையில் விழுந்தது.

சிவம் தூரத்தில் இருந்தே அம்பலத்தையும் அந்த அதிகாரியையும் பார்க்க முடிந்தது. சிறு கற்பாறையில் உட்கார்ந்து கையில் ஏதோ பேப்பர் தாள்களை வைத்துக்கொண்டு அவர்கள் விவாதம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள். வெய்யில் ஏற வேலைப்பளு தோற்ற ஆரம்பித்தது. சிவம் வேர்வையைத் துடைத்துக்கொண்டான்.

இது எல்லாம் என்ன வேலை? நான் செய்யாத வேலையா? வாழ்க் கையை, சாவுக்கு மிக அருகில் ஆரம்பித்து, உயிர்வாழ்வே முதலில் பிரதானமென்று உயிர்த்து, கூடப்பிறந்தவர்களின் உயிர்ப்பையும் தன் உயிர்ப்போடு இணைத்து, உயிர்ப்பு போட்டியாகிற ஒரு நிலவரத்தில், கூடப்பிறந்தவனின் வாழ்க்கைப் போட்டியின் சில்லில் மாட்டி இந்தச் சிறைவாசத்தில் நசுங்கும்படியாகிவிட்டது. எங்கே இந்த அசைபோடலை ஆரம்பிக் கலாம்?

கூடவே ஒன்றாக இருந்ததெல்லாம் இரண்டாக, மூன்றாகப் பெருகி, பின்னர் ஒவ்வொன்றும் பெருகி, உயிரைப் பங்குபோட்டுக்கொண்டன. முதலில் என் உயிரைத்தான்...

மற்ற உயிர்கள் தங்கள் தனித்துவத்தை நிலைநிறுத்துவதை மட்டும் செய்திருந்தால் என் வழியே நான் நிம்மதியாகப் போயிருப்பேன்.

என்னில் பழியைப்போட்டுக் கூத்தாடத் தொடங்கிவிட்டன.

யார் சொல் நிற்கிறது என்பதற்கு சமூகத்து நிலை உதவியாயிருக்கிறது. எனக்கு என்ன நிலை? யாரையும் என்னால் பழிசொல்ல முடியாது. வாழ்க் கைப் போட்டியில் பின்னே தங்கியதற்கு என்னையேதான் குற்றம் சொல்லிக் கொள்ளவேண்டும்.

இந்தச் சிறையும் மனிதனை ஒடுக்குவதாகத்தான் இருக்கிறது.

சிவம் தன் மனவலிப்பை நிறுத்த முயற்சிக்கவில்லை. கற்கள் கையை நெருக்கி, வலியைப் பெருக்கின. சிவம், தள்ளுவண்டியில் மற்றக் கற்களுடன் போய்ச் சேர்ந்துகொள்ளும்போது 'டக்' என்று ஓசை எழுப்புவதோடு கற்களின் உயிர்ப்பு நின்றுபோய்விடுகிறதைப் பார்த்து அலுத்துக்கொண்டான்.

'கற்களுக்குப் பெரும் நிறையாவது இருக்கிறது. எனக்கு என்ன இருந்தது?' சிந்தனையைக் கலைக்கும்விதமாகப் பின்னால் இருந்து சத்தம் கேட்டது.

"தள்ளு, இனி நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன்" என்று பின்னால் இருந்து வந்தான் தாடியம்பலம். சற்றுத் தள்ளி அவனைக் கூட்டிக்கொண்டுபோன அதிகாரி வந்துகொண்டிருந்தான்.

"உனக்கு நடந்ததையே யோசித்துக்கொண்டிருந்தாய் என்றால் உன் சுவாசம் நின்றுபோகப்போகிறது. இந்த உலகத்தில் யோசிப்பதற்கு நிறைய விஷயங்கள் இருக்கின்றன." மலைத்து நின்ற சிவத்தைத் தட்டிக்கொடுத்து விட்டு தாடியம்பலம் கல் வண்டியைத் தள்ளிக்கொண்டுபோக ஆரம்பித்தான்.

கொண்டுபோய்க் கற்களைக் கொட்டிய பின்னர் பாதைபோடும் இயந்திரத் தால் அதைச் சமன்படுத்திக்கொண்டிருந்தபோது அதில் கோளாறு வந்துவிட்டிருந்தது. கைதிகளை சிறு கூட்டங்களாகப் பிரித்துக் கண்காணித்துக் கொள்ள ஆரம்பித்தார்கள். அம்பலம் சிவத்திற்கு அருகே வந்து உட்கார்ந்தான்.

"உனக்கு என்ன நடந்தது?"

"எங்கே தொடங்குவது என்று தெரியவில்லை. ஆரம்பத்திலிருந்தே சொல்கிறேன். நான் சிறுவனாக இருந்தபோது ஒரு சிறு காணியில் தோட்டம் செய்து பிழைக்க வேண்டிய நிலையில் இருந்தோம். என் தாய்தான் சொல்லுவாள் - தந்தைக்கு நிறையக் காணிகள் இருந்ததென்றும் அவருடைய சகோதரர்கள் சண்டைபோட்டுக் காணிகளை எடுத்துக்கொண்டார்கள் என்றும். நெடுகவே என் தந்தைக்கிருந்த காணிச்சண்டைகள் ஓயவில்லை. என் தாயும் வெற்றிலை போட்டபடி நெடுக வேலை செய்துகொண்டுதான் இருந்தாள். அவள் உழைப்பிலுந்தான் எங்கள் காலம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. நான் மூத்தவன். எனக்கு அடுத்து இரண்டு தங்கைகளும் பின்னர் மூன்று தம்பியாரும் இருந்தனர். நான் பன்னிரண்டு வயதுவரை பள்ளிக்கூடம் போய்வந்துகொண்டிருந்தேன். அதற்குப் பின் என் தந்தைக்கு உதவி செய்யப்போய்விட்டேன். என் தங்கைமாரும் பருவ வயதுடன் பள்ளிக்கூடம் போவதை நிறுத்திக்கொண்டார்கள். எங்கள் கடும் உழைப்பில் அருகில் இருந்த காணியை வாங்க, எங்கள் நிலவரம் கொஞ்சம் முன்னேறியது. என் தம்பியார் என்னைப்போல் கஷ்டப்படலாகாது என்று அவர்களைப் படிக்க வைத்தேன். இரண்டு பேர் எஞ்சினியர் ஆனார்கள். ஒருத்தன் மருத்துவர் ஆனான். அதுவும் பிரச்சினையாகிப்போனது. தங்கைகள் இருவரும் கல்யாணம் செய்துகொண்டு போனார்கள். என்னைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ளச் சொல்லி நெடுக என் பெற்றோர் வற்புறுத்தியும் எனக்கு அதில் விருப்பமில்லாமல் இருந்தது. என்னோடு படித்தவர்கள் எல்லோரும்

அனேகமாக உத்தியோகம் பார்த்துக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். என்னைப் போல் இருந்தவர்கள் சிலரே.ங்கள் ஊரிலேயே இருந்தார்கள். என் தம்பியார்கள் நல்ல நிலைக். நண்பர்கள் கூச்சத்துடனே என்னுடன் பழக ஆரம்பித்தார்கள். ஆனால், மணி என்றவன் ஒருவன்தான் என்னுடன் நட்பாக இருந்தான். என் பெற்றோர்கள் மறைந்துபோக அவனுடன்தான் குடிக்கப்போவது வழக்கமாயிற்று. இரண்டு சுருட்டும் கொஞ்சம் கள் அல்லது சாராயமும் இருந்தால் போதும். பகல் உழைப்பிற்கும் அவ்வாறாகச் சிறு ஓய்வை மாலையில் இரசிப்பதற்கும் இருந்த வாழ்க்கை நடுவில் குடைச்சாமியைப் பார்க்க நேர்ந்தது."

கவனமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த அம்பலம் ஒருதரம் தன்னுடம்பை சிலிர்த்துக்கொண்டான்.

"என்ன சொன்னாய்? என்ன சொன்னாய்? குடைச்சாமியா?" அம்பலம் தன் தாடியை மறுபடியும் நீவிவிட்டுச் சிவத்தை உற்றுநோக்கியபடி கேட்டான். தன் முளையின் ஒவ்வொரு அணுவையும் பாவித்து இந்தக் குடைச்சாமி என்று சொல்லப்படுகின்றவனை ஆராய முனைந்தான்

"யாராய் இருக்கலாம், இந்தக் குடைச்சாமி?"

சிவம் தலையை ஆட்டிவிட்டுத் தொடர்ந்தான்.

"அவரைச் சாமியார் என்று சொல்வதற்குத் தாடியொன்றுதான் அடையாளம். குடை நெடுக வைத்திருந்தபடியால் எல்லோரும் குடைச்சாமி என்று அவரைக் கூப்பிடுவார்கள். அந்தக் குடையில் பன்னிரண்டு பகுதிகள். வெறும் வேட்டியும் ஒரு சால்வையுந்தான் போட்டிருப்பார். ஆனால் வெள்ளையாக இருக்கும். எங்கே இருந்து எங்கள் ஊருக்கு வந்தார் என்று ஒருவருக்கும் தெரியாது. குடைச்சாமி கோவிலில் தங்குவதென்று பேசிக் கொண்டாலும், ஒருநாள் மாலை அவரைத் தொடர்ந்துபோய்ப் பார்த்ததில் அவர் ஊருக்கு முலையில் இருந்த வீடு ஒன்றில் தனியே இருந்தார். வேறு ஒருத்தரும் அந்த வீட்டில் இல்லை. அது ஒரு நாற்சார் வீடு. ஆனால் வீட்டு வாசல் கதவு, மற்ற வீடுகளைப்போல் ஒரு சுவருக்கு நடுவில் இல்லாது, இரண்டு சுவர்கள் சந்திக்கும் முலையில் இருந்தது. சின்னச் சின்ன அறைகளாகப் பன்னிரண்டு அறைகள். அறைகளுக்கு நடுவிலும், ஒரு அறையில் இருந்து மற்ற அறைக்குப் போவதற்கு கதவு இருந்தது. பகலில் வீட்டு நடுவில் வரும் வெளிச்சம் அறைகளுக்குள் போதுமான அளவு வரும். ஆனால் குடைச்சாமி பகலில் ஊரெல்லாம் சுற்றுவார். அந்த வீட்டில் சமையல் அறை இல்லை. வெளியே தனியாக ஒரு சமையல்கட்டு இருந்தது." வானத்தைப் பார்த்துப் பேசிக்கொண்டிருந்த சிவத்தை சப்பாத்து ஒலி நிறுத்தியது.

"எல்லோரும் ஸூப்படுங்கள்" என்று அதிகாரி ஒருவன் கத்தியபடி கட்டளை யிட்டான். அப்போதுதான் அவர்களுக்கு எருமைகளின் ஞாபகம் வந்தது. அவர்களைக் காணவில்லை. எல்லோரும் கைவிலங்கு பூட்டப்பட்ட பின்னர் அவரவர் பஸ்களில் ஏறிக்கொண்டார்கள். அம்பலம் சிவத்திற்கு அருகில்

உட்கார்ந்துகொண்டான்.

“நீ எப்படிக் குடைச்சாமியை முதலில் சந்தித்தாய்?”

“நான் தோட்டத்திலிருந்து கடைக்குக் காய்கறி, தினமும் காலை ஒரு பத்தரை மணியளவில் சைக்கிளில் கொண்டுபோவேன். போகிற வழியில் குடையையும் பிடித்தபடி போவார். வெள்ளை வேட்டியும் அதற்குமேல் ஒரு சிறு சாலையைந்தான் - காவி கிடையாது. தோல் செருப்புப் போட்டிருப்பார். அவர் கண்ணில் ஓர் ஒளியிருக்கும். ஒதுங்கி நின்று என்னை அந்தக் கண்களால் பார்த்துவிட்டுப்போவார். எப்போது அவரைப் பார்க்கத் தொடங்கினேன் என்பதும் ஞாபகமில்லை. நீ சொன்னதுபோல் எல்லாவற்றிற்கும் ஒவ்வொரு நேரம் வரவேண்டும். அப்படியான ஒரு நேரம் ஒருநாளும் வந்திருக்கப்படாது. ஆனால், வந்து சேர்ந்தது.”

சிவம் பெருமூச்சு விட்டு பஸ்சிற்கு வெளியே வயல்களையும் தோப்புகளையும், நடந்துகொண்டும், வேலை செய்துகொண்டும் இருக்கும் மனிதர்களையும் பார்த்தான்.

“என்ன பார்க்கிறாய்?” அம்பலம் சிவத்தைக் கேட்கத் தொடங்கினான், “வெளியே எல்லோரும் சுதந்திரமாக இருக்கிறார்கள் என்றா?”

“வெளியே இருந்தால் சுதந்திரமா? அந்த யோசனைகளுக்கு எங்கே நேரம்? அதெல்லாம் இல்லை. என் சகோதரர்கள் செய்தவைகளால் நான் குடைச்சாமிபிடம் போக நேர்ந்ததா இல்லை நான் எப்படியும் என் விதியினால் அவரிடம் போயிருப்பேனோ தெரியவில்லை என்று யோசித்துக்கொண்டு இருக்கிறேன்.” சிவம் பெருமூச்சுவிட்டபின், அம்பலத்தால் தன் நிலைமையின் முழுப்பரிமாணங்களையும் உணரமுடியும் என்ற நம்பிக்கை வந்தவனாகவும் அவன் சக்தியை எடைபோடும் விதமாகவும், தன் சகோதரர்களின் நினைப்பு வந்த களைப்பைப் போக்கடிக்கத் தன் மனத்தைச் சாடியெழுப்பும் விதமாகவும் தொடர்ந்து சொல்லலானான்.

“ஏன் நீயும் இந்தக் குடைச்சாமி போல்தான் இருக்கிறாய். இதற்கும் மேலாக இந்த உலகத்து நடப்புகள் எல்லாம் தெரிந்தவன்மாதிரிவேறு கொக்கரிக்கிறாய். என் கதையெல்லாம் முதலில் கேட்டுக்கொள். பின்னர் என் சந்தேகங்களைக் கேட்கிறேன். விளங்கப்படுத்து பார்க்கலாம்.”

தாடியம்பலம், பஸ்சின் குலுக்கல்களைச் சட்டை செய்யாது விலங்கிடப் பட்டிருந்த கைகளுடன் தாடியைத் தடவிவிட்டுக்கொண்டு பதில் சொன்னான்.

“அதற்கு இந்த இடம் சரிவராது. வா சிறையில் மற்றவைகளைப் பேசிக்கொள்ளலாம்.”

சிவத்திற்கும் அது உகந்ததுதான். தனக்கு நடந்தவைகளை அசைபோட அந்த நேரத்தில் தனக்கு சக்தியில்லை என்று தோன்றியது. அம்பலத்திற்கு நிறையப் பிரச்சினைகள் சிறையில் எதிர்பார்த்திருந்தன.

சிறையில் அம்பலமும் சிவமும் அவர்கள் அறையில் கொண்டுவிடப்பட்ட

போது, எருமைகள் இரண்டும் இருந்தன. காலின்மேல் கால்போட்டபடி படுத்திருந்தன. இவர்களைக் கண்டதும் மூத்த எருமை - நாதன், “கல்லு டைப்பு எப்படி?” என்று காலை ஆட்டியபடியே கேட்டான்.

“ஆட்டுக்கல் அரைத்தது எப்படி?” என்று அம்பலம் திருப்பினான்.

“எங்களைப் பார்த்தால் ஆட்டுக்கல் அரைத்தவர்கள் மாதிரியாகவா தோன்றுகிறது?” சின்ன எருமை சேர்ந்துகொண்டது.

“இதெல்லாம் வெட்டிப்பேச்சு” என்று அம்பலத்திற்குத் தோன்றியது. வெளியே வேலை செய்துவிட்டுத் திரும்பியவர்கள் எல்லோரும் சாப்பாட்டிற்காகக் கூப்பாடுபோட ஆரம்பித்தார்கள். அவர்கள் ஆரவாரம் சிறையின் சுவர்களிலெல்லாம் எதிரொலித்துக் காதைச் செவிடாக்கும்போல் இருந்தது.

“இதற்குத்தான் காலையில் நேரத்திற்கு எழும்பாமல் தூங்கவேண்டும். எங்களைப் பார்! நேரத்திற்குக் காலையும் மத்தியானமும் சாப்பிட்டுவிட்டுத் தூங்குகிறோம்.” நாதன் கொக்கரித்துக்கொண்டான்.

“நாளைக்குப் பார்!” என்று அம்பலம் சவால் விட்டான்.

சிவம், அம்பலத்திடம் “அவனுடன் வெளிக்களத்தில் பேசிக்கொண்டிருந்த அதிகாரி என்ன கேட்டான்” என்பதை விசாரித்தான்.

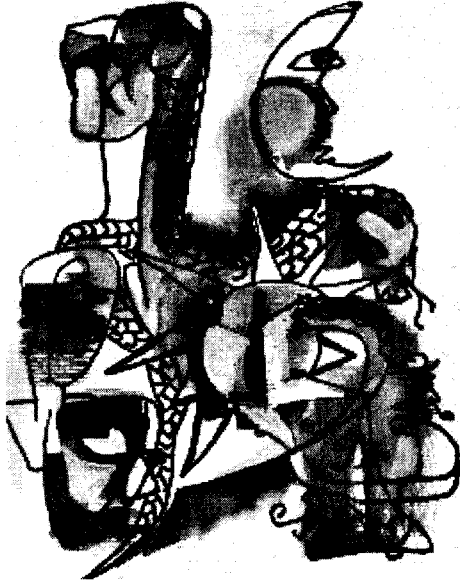
“எல்லோருக்கும் நாளை எப்படி விடியும் என்கிற விசனம்தான். அவன் பிள்ளைகளின் எதிர்காலம் எப்படியாகும் என்று சாத்திரம் பார்த்துக்கொள்கிற ஆசைதான்.” அம்பலம் தாடியைத் தடவிக்கொண்டான்.

“அப்படியென்றால் நீ... உனக்கும்... சாத்திரம் தெரியுமா?” சிவம் பதட்டப்பட ஆரம்பித்தான். சாப்பாட்டிற்காக மணி அடித்தார்கள்.

“அதைப்பற்றி சாப்பிட்ட பின் பேசிக்கொள்ளலாம்.” அம்பலம் அமைதியாக எழுந்தான்.

“இவன் குடைச்சாமிக்கு அடுத்ததாக என்ன தாடிச்சாமியா? சாத்திரம் எதிர்காலத்தை அறிவதற்கல்லவா? எதிர்காலத்தைப்பற்றி எனக்கென்ன யோசனை இருந்தது? நடந்து கொண்டிருந்தவற்றை மறக்கவல்லவோ போய் குடைச்சாமிபிடம் மாட்டிக்கொண்டேன்.” சிவம் கவலையுடன் அம்பலத்துடன் சாப்பாட்டு அறையை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தான். சாப்பாட்டு அறையில் அம்பலத்தின் அமைதியினால் அவனுடன் வழக்கமாகப் பேசுகிற வர்களும் அமைதியாக இருந்தார்கள். பசி வேறு. அம்பலத்திற்கு சிவத்துக்கு என்ன நடந்தது என்பதை அறியவே ஆவலாக இருந்தது. சாப்பிட்டுக் கொண்டே பேச ஆரம்பித்தார்கள்.

வேலையில் இருந்து திரும்பி வந்த கைதிகள் அமைதியுடன் சாப்பிட்டதில் அம்பலத்தை ஒருவரும் சட்டை செய்யவில்லை. அம்பலத்திடம் சிவம் பாதிச் சாப்பாட்டின் பின் தனக்கு நடந்தவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

“என் தம்பிமார் முதலில் படிக்கப் போனார்கள். பின்னர் வேலை. கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தாய், தந்தை, சகோதரிகள் இவர்களிடமிருந்தெல்லாம் பிரிய ஆரம்பித்தார்கள். அவர்கள் கலியாணங்கள் இந்தப் பிரிவை முற்றாக்கி வைத்துவிட்டன. அவர்கள் வீடுகளுக்குப் போனால் முன்கதவு வழியாக வரவேற்பு கிடைப்பதெல்லாம் போய்ப் பின்கதவு வழியாகப் போகவேண்டிய நிலைமையாகிவிட்டது. நானும் படித்திருந்து, எங்கள் தாய் தந்தையும் பணக்காரர்களாக இருந்திருந்தால் வித்தியாசமாக இருக்குமோ தெரியவில்லை. எங்கள் சகோதரிகளுக்கும் இந்த வரவேற்புதான். இதையெல்லாம் சட்டைசெய்யாத மனவலிவுள்ளவர்களாக என் சகோதரிகள் இருந்தார்கள். இதனாலேயே முதலில் என் தந்தைக்குக் கவலை வந்து, பின்னர் தாய்க்கும் வந்து ஒவ்வொருத்தராக இறந்துபோனார்கள். வாழ்க்கை குனியமாகிப் போனமாதிரிப்பட்டது.”

“விவரமாகச் சொல்லு. இப்படி முனியாகச் சொல்லாதே!” அம்பலத்திற்கு சிவத்தின் விவரணைகள் திருப்திகரமாக இல்லை.

“எனக்கு நடந்ததெல்லாம் நடந்திருக்கப்படாது என்பது என் ஆசை. விவரங்களைச் சொல்லி மனக் கவலைப்படவா? எல்லாம் தெரிந்த உனக்கு இந்த விவரங்கள் எல்லாம் எதற்கு?”

“எல்லாம் தெரிந்தால் நான் ஏன் இந்தச் சிறையில் இருக்க வேண்டும்? சிலவற்றை அனுமானிக்கலாம். எல்லாவற்றையும் அறிய முடியாது. நீ இப்போதுதானே சிறைக்கு வந்திருக்கிறாய். போகப் போக இங்கேதான்

மிகக்கூர்மையான புத்திசாலிகள் இருக்கிறார்கள் என்பது உனக்குத் தெரிய வரும்.” அம்பலம் சிறிய நகைப்புடன் தாடியைத் தடவிவிட்டுக்கொண்டான். தாடியம்பலம் சொல்லி முடிவதற்குள் சாப்பாட்டு அறையில் ஆரவாரம் எழு ஆரம்பித்தது. எருமைகள் இரண்டும் பெருந்த ஆரவாரத்துடன் சிறைக்காவலன் சங்கரனுடன் அவன் பின்னால் வந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

“எங்களுக்கும் சாப்பாட்டைக் கொண்டுவாருங்கள்.” மூத்த எருமை கத்தியது.

“இவர்களுக்கு ஏன் இரண்டாம் முறையும் சாப்பாடு? இவர்கள் வேலைக்கும் வரவில்லை. இங்கே சுகமாக இருந்துவிட்டு மறுபடியும் சாப்பிட வருகிறார்கள். இது என்ன நியாயம்?” யாரோ ஒரு கைதி கத்தினான். ஒரு வினாடியில் கைதிகள் யாவரும் ஒன்றுசேர்ந்து கத்தினார்கள். “திருப்பிக் கொண்டுபோய் அடையுங்கள்!” கைதிகளின் கூச்சல் சிறையை அதிர்த்தது. அம்பலம் எழுந்துகொண்டு “அமைதி” என்றான். உடனே கைதிகள் யாவரும் அமைதியானார்கள்.

“சங்கரன்! உனக்கு இவர்கள் எவ்வளவு காசு கொடுத்தார்கள்? போ! இவர்களைக் கொண்டுபோய் அடை!” அம்பலம் சங்கரனைத் திட்டினான்.

“சிறையதிகாரி சொல்லித்தான் இவன் எங்களைக் கொண்டுவந்திருக்கிறான். நீங்கள் யாரடா கேட்பதற்கு?” சின்ன எருமையும் பலமாகக் கத்த ஆரம்பித்தது. சொல்லி ஒரு கண் இமைக்கும் நேரத்தில் பக்கத்திலிருந்த கைதிகள் எருமைகளின் குரல்வளைகளை நெருக்க ஆரம்பித்தன. எருமைகளின் திமிறல்களை அடக்கவும் ஒரு கூட்டம் சேர்ந்து கொண்டது. மீண்டும் அம்பலம் “அமைதி” என்று கத்திவிட்டு சங்கரனைக் கூப்பிட்டு “இந்த எருமைகளைக் கொண்டு போ!” என்று கட்டளையிட்டான். சங்கரன் அவர்களைத் திரும்பவும் கூட்டிக்கொண்டு போகும்போதுதான் அவர்களை விட்டார்கள்.

“எருமைகளே! உங்கள் அதிகாரம் இங்கு செல்லாது! செல்லவும் விடமாட்டோம்!” கத்திய அம்பலத்தை வெறுப்புடன் பார்த்தபடி, “நாய்களே! அதிகாரியிடம் உங்கள் அராஜகத்தைச் சொல்லுவோம்! பொறுத்திருந்து பாருங்கள், என்ன நடக்கப்போகிறது என்று.” சவால் விட்ட எருமைகள் இரண்டும் சங்கரன் பின்னால் இழுபட்டுக்கொண்டுபோக ஆரம்பித்தன.

சிவத்தை இந்த ஆரவாரமும் பாதித்ததாகத் தெரியவில்லை. அம்பலத்தின் கொதிப்பு அடங்கவில்லை.

“எது அராஜகம்? சிறைக்குள்ளேயே பணம் கொடுத்து ஒருதரத்திற்கு இரண்டுதரம் சாப்பிட முயல்பவர்களின் திமிரைப் பார். கொலை செய்தவர்கள் அகராதியில் அராஜகம் ஏது?”

இந்தக் குழப்பத்தினால் எழுந்த ஆரவாரம் அடங்க நெடுநேரம் எடுத்தது. சாப்பாடு முடிந்து திரும்பவும் அம்பலமும் சிவமும் அவர்கள் அறைக்குள் விடப்பட்டபோது எருமைகள் இரண்டும் உறுமிக்கொண்டிருந்தன. இவர்க

ளைப் பார்த்தவுடன் எருமைகளின் கோபம் அடங்காது பொங்க ஆரம்பித்தது.

“உங்கள் வன்மையையெல்லாம் அடக்குவோம்! இருந்து பாருங்கள்! பணம் பாதாளம்வரை பாயும்! உங்கள் சாவு இங்கேதான்!” கைவிரல்களை ஆட்டி மூத்த எருமை நாதன் எச்சரித்தான்.

“உங்கள் இருவரின் சாவையும் பார்த்த பின்னர்தான் என் சாவு! உங்கள் சாதகத்தில் சனியும் ராகுவும் கேதுவும் எங்கே எங்கே இருக்கிறார்கள் என்று எனக்குத் தெரியும். உங்களுக்கு என்னடா தெரியும் எருமைகளே!” அம்பலம் உக்கிரமாகச் சிலிர்த்துக்கொண்டான்.

“கிரகங்கள் எங்கே இருக்கிறதென்பதைவிடப் பணம் எங்கே இருக்கிறதென்பதை முதலில் பார்!” - சின்ன எருமை செல்வன் தொடர்ந்தான்.

“எருமைகளே பணம் உங்களிடம் இருந்து என்ன ஆனது? இங்கே நீங்கள் வருவதைத் தடுக்க முடிந்ததா?” - அம்பலம் தர்க்கத்தில் இறங்கினான்.

“நாங்கள் எங்கே இருக்கிறோம் என்று ஒரு கிழமை கழித்துப் பார்!” - செல்வன் மீண்டும் சவாலில் இறங்கினான்.

“ஒரு கிழமை நாட்களில் சனிக்கிழமையும் அடங்கும், தெரியுமா?” அம்பலம் பயமுறுத்தினான்.

“சனிக்கிழமை... சனிக்கிழமை...” சிவம் முணு முணுக்க ஆரம்பித்தான். “குடைச்சாமிக்குக் கிடைத்த சனிஸ்வரன் மணி. மணியும் இல்லையென்றால் என்ன நடந்திருக்கும்?”

“சனி என்றால் என்ன, ஞாயிறு என்றால் என்ன... இருந்து பாருங்களடா நாங்களே! உங்களோடு பேசி ஏன் நேரத்தை வீணாக்க வேண்டும்?” நாதன் சிறைக் கதவருகில் சென்று காவலாளி சங்கரனைக் கூப்பிட்டான்.

“அறிவிலிகளே! உங்களுக்கு என்ன தெரியும்?” தாடியம்பலம் பலமாகச் சிரிக்க ஆரம்பித்தான். செல்வன் இதையும் கவனிக்காமல் நாதன் அருகில் போய் நின்றான். இருவரும் மெல்லிய குரலில் ஏதோ பேசிக்கொள்ள ஆரம்பித்தார்கள்.

“இந்த இழவு பிடித்தவர்கள் இருக்கும்போது உன் கதை வேண்டாம். நாளை பார்க்கலாம்.” அம்பலம் சிவத்திடம் சொல்ல, சிவம் குந்தி இருந்த படியே கண்களை மூடிக்கொண்டான். களைப்பில் தூக்கம் கலக்கியது.

அம்பலத்தின் கவனம் மறுபடியும் கூடிப்பேசிக்கொண்டிருந்த மூவர்மேல் விழுந்தது. “சங்கரன்! இவர்கள் காகக்கு ஆசைப்படாதே! உனக்குப் பேராபத்து பின்னர் வந்து சேரும். நீ போய்விடு. போ!” அம்பலத்தின் கத்தலில் சிவம் கண்களைத் திறக்கும்படியாயிற்று. அம்பலத்தின் வாக்கு வாதங்களைக் கவனிக்கத் தொடங்கினான்.

அம்பலத்தின் எச்சரிக்கையைக் கேட்டு சங்கரன் பின்வாங்கிக்கொண்டான்.

“சங்கரன் நில்! நில்!” கதவுகளைப் பற்றியபடி நாதன் திரும்பிப் போய்க்கொண்டிருந்த சங்கரனை அழைத்தான். சங்கரன் முடியாதென்று தலையை ஆட்டிவிட்டுப் போய்விட்டான். எருமைகளின் கோபம் அம்பலத்தின் மேல் தொடர்ந்தது. அவனைத் தாக்கினால் மறுபடியும் காவலாளிகள் தாக்கக்கூடும்.

“நீ யாரடா சங்கரனுக்குக் கட்டளையிடுவதற்கு? உன்னைத் தொலைத்துவிடுவோம்!” செல்வன் கத்தினான்.

“சனிக்கிழமை தாண்டியதன் பின் செய்துபாருங்கள்.” அம்பலம் இந்த முறை அமைதியாகவே சொன்னான்.

சிவம் ஆச்சரியமடைந்தான். “ஏன் சொல்லுகிறாய்?”

“இதுவெல்லாம் விபரிக்கிற விஷயங்கள் இல்லை. போய்ப் படுத்துத் தூங்கு.” அம்பலம் இந்த உலகத்தைத் தன் காலடியின்கீழே வைத்திருக்கும் சக்தி உள்ளவன்போல் சொன்னான்.

“வெளியில் அந்தக் குடைச்சாமி, உள்ளே நீ ஒரு தாடிச்சாமி - உங்கள்பாட்டிற்குப் பூடகம் பேசுவதற்கும் பண்ணுவதற்கும்.” சிவம் முணுமுணுத்துக்கொண்டான். அவன் புலம்பல் எருமைகளுக்கும் கேட்டது.

“என்னது? இவன் சாமியாரா?” சிவத்தின் கேள்விக்குப் பின்னரே அம்பலத்தின் மறுமொழியில் அர்த்தம் ஏதோ இருக்கிறது என்பதை உணர்ந்த செல்வனும் நாதனும் தங்கள் அதிர்ச்சியை அடக்க முயற்சித்தார்கள்.

“அவனையே கேள்.” சிவம் அலுத்துக்கொண்டு கண்ணயர் முயற்சித்தான்.

நாதனும் செல்வனும் மெல்ல அம்பலத்தின் அருகில் போய் உட்கார்ந்தார்கள்.

“நீ... நீங்கள் சாமியாரா?”

அம்பலம் சிரிக்க ஆரம்பித்தான். அம்பலத்தின் சிரிப்பைப் பார்த்து இம்முறை எருமைகளால் கோபப்படமுடியாது இருந்தது.

சிரிப்பு அடங்கியபின்னர் அம்பலம் தாடியை ஒருமுறை தடவிவிட்டுக் கொண்டு காலை சம்மணம் இட்டுக்கொண்டு நிதானமான குரலில் சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

“நான் சாமியாரும் இல்லை சாத்திரக்காரனும் இல்லை. நானும் உங்களைப்போல் ஒரு சிறைக்கைதி.”

“எங்களைப்போல் ஒரு கைதி என்று சொன்னால்... நீ... நீங்களும் தப்பிவிடுவீர்களா?”

அம்பலம் சிலிர்த்துக்கொண்டான். “நீங்கள் தப்புவதா? இல்லை. இல்லை! உலகத்தையே கொள்ளையடித்து ஒருவனைக் கொலையும் செய்துவிட்டு வந்திருக்கிற மிருகங்கள் நீங்கள். நீங்கள் தப்புவதா.. இல்லை நடக்காது.”

அம்பலம் கத்தினான்.

நாதனும் செல்வனும் தங்கள் கடுங்கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டார்கள். “தாடி அம்பலத்தைக் கோபித்துக்கொள்ள முடியுமா” என்பதை முதலில் தீர்மானித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று பட்டது.

“இருந்து பார்!” என்று தங்கள் மூலைக்குப் போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

குட்டித்தூக்கம் கைதிகள் யாவரையும் ஆட்கொண்டது.

அம்பலம் எழுந்தபோது சிறையில் மின்விளக்குகள்போடும் நேரமாகியிருந்தது. இடப்பக்கத்துச் சிறை அறையில் இருந்து கணபதி அம்பலத்தைக் கூப்பிட்டான். அவன் சத்தத்தின் வலிவில் மற்றவர்களின் தூக்கமும் கலைந்தது. அம்பலம் பிறகு பேசிக்கொள்ளலாமென்று சொன்னான். சிறை அறைகளின் தடுப்புகளை மீறும் விதமாக கைதிகள் ஆளையாள் கூப்பிட்டுக் கொள்ளும் சப்தங்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கூடிக்கொண்டு வந்தன. அம்பலம் தன் தலைமாட்டில் இருந்த சுண்ணாம்புக்கட்டியை எடுத்துக் கணக்குகள் போடுவதில் இறங்கினான். சிவம், அம்பலம் இனியாவது என்ன கணக்குகள் போடுகிறானென்று சொல்லுவான் என்ற நம்பிக்கையுடன் துருவிக் கேட்க ஆரம்பித்தான்.

“என்ன கணக்குகள் போடுகிறாய்?”

அம்பலம் இந்த முறை கோபமடையவில்லை. “எல்லாம் எனக்கு நடப்பவற்றைப் பற்றித்தான். எனக்கு நடப்பவற்றில் நீயும் இருக்கிறாய் - இதோ இந்த எருமைகளும் இருக்கின்றன, சங்கரனும் இருக்கிறான், இடப்பக்கத்து அறையில் கணபதியும் சின்னத்துரையும் இருக்கிறார்கள், வலப்பக்கத்து அறையில் லிங்கமும் ஆறுமுகமும் இருக்கிறார்கள் ...”

“நிறுத்து! சொல்லாதே! சொல்லாதே..!” குடைச்சாமியின் பரிசோதனகள் அவன் ஞாபகத்துக்கு வந்து, சிவம் வேர்க்க ஆரம்பித்தான்.

அம்பலம் தரையில்போட்ட தன் கிறுக்கல்களை ஒரு சிறு துணித்துண் டினால் அழித்துக்கொண்டான்.

“ஏன்? ஏன்...” அம்பலம் அமைதியாகத்தான் கேட்டான்.

தலையை, “முடியாது” என்று ஆட்டிவிட்டு சிவம் முகத்தை மூடிக்கொண்டான். அம்பலம் “இவன் மனத்தை என்ன சொல்லித் திறக்கலாம்” என்கிற யோசனையில் ஆழ்ந்தான்.

“நான் சொல்லட்டுமா?” அம்பலம் தன் தாடியைத் தடவிவிட்டுக்கொண்டான். சிவத்தை இந்த சவால் தாக்கி இருந்திருக்க வேண்டும்.

“நீயும் உன் சக்தியும். குடைச்சாமி என்னை ஒரு “கேது” என்று சொன்னார். உனக்கு நான் கேதுவா, ராகுவா அல்லது சனியா?” சிவம் கத்த ஆரம்பித்தான்.

அம்பலம் மெல்லிய சிரிப்புடன் தாடியைத் தடவிக்கொண்டான்.

“சனி சனியாக எல்லா நேரத்திலும் இருப்பதில்லை. ராகு எல்லா நேரத்திலும் ராகுவாக இருப்பதில்லை. கேது எல்லா நேரத்திலும் கேதுவாக இருப்பதில்லை. அதை உன் குடைச்சாமி சொன்னாரா?”

“குடைச்சாமி அதிகம் பேசுவதே கிடையாது. அவர் கண்ணில் தோன்றிய ஒளியினால் அவரிடம் போய் மாட்டிக்கொண்டேன். தினமும் அவர் கண்களில் நான் படவேண்டும் என்று தோன்றியது. பட்டு அவர் அருள் கிடைக்கும் என்கிற நம்பிக்கை இருந்தது. சிவத்துக்குப் பழைய நினைவுகள் ஓங்கின.

“எந்த நேரத்தில் உன்னை ஒரு கேது என்று குடைச்சாமி சொன்னார்?” அம்பலத்திற்கு சிவத்தின் பிரச்சினைகளைத் தீர் ஆராயவேண்டும் என்கிற அவா பொங்க, தான் செய்வது ஞானபூர்வமில்லாதது என்று தெரிந்தும் அவசரப்பட ஆரம்பித்தான்.

“என் தம்பிமாரைப்பற்றிச் சொன்னேன். அதிலிருந்து சொன்னால்தான் உன்னால் எல்லாவற்றையும் விளங்கிக்கொள்ளமுடியும்...” சிவம் தொண்டையைக் கணைத்துக்கொள்ள சர்ப்பாட்டு மணி அடிக்கத் தொடங்கியது.

“இன்று இந்தக் கதை இவ்வளவுதான்.” அம்பலம் தாடியை வருடியபடி எழுந்தான்.

“எனக்கு வாழ்க்கை... உனக்குக் கதையா?” சிவம் அலுத்துக்கொண்டான். கோபப்படுவது அர்த்தமில்லாதது. “கோபப்படுவதற்கான தராதரம் தனக்கில்லை” என்ற உணர்வு சிவத்தை எப்போதோ ஆட்கொண்டுவிட்டது. எல்லோரும் உணவுக்காக நிற்குகொண்டிருந்தபோது,

“யார் இந்தக் குடைச்சாமி?” நாதன் சிவத்தை குடைய முயற்சித்தான்.

சிவம் ஏதோ சொல்ல ஆரம்பிப்பதற்குள், “நாய்க்கு ஏன் போர்த்தேங்காய்?” என்று அம்பலம் எருமைகள்மேலுள்ள தன் காழ்ப்பைக் கொட்டினான். செல்வனுக்குக் கோபம் பொங்கலானது.

“ஏன், உனக்குத்தான் எல்லாம் தெரியுமே! நீயே அதற்கு ஒரு விடை சொல்லு பார்க்கலாம்.”

அம்பலம் மறுமொழி சொல்ல ஆரம்பிப்பதற்குள், சிவம் நாதனுக்கு விளக்கம் சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

“திருப்பியும் சொல்கிறேன். இது நேரத்தை வீணாக்கும் முயற்சி.” அம்பலம் சிவத்துக்கும் அறிவுரை சொல்ல முயற்சித்தான்.

“நீ ஏன் அவனைத் தடுக்கிறாய்?” செல்வன் மறுபடியும் கோபிக்கலானான்.

சிவம் பொறுமையாக பதிலளிக்கத் தொடங்கினான். எருமைகளும் கேட்டுக்கொண்டன. அம்பலம் இடையிடையில் எருமைகளைக் கேலி பண்ணும் தொனியில் தன் இடைச்செருகல்களை எறிந்து முன்னேயும் பின்னாலும் நிற்குகொண்டிருந்தவர்களின் சிரிப்புகளைப் பெருமையுடன் பகிர்ந்துகொண்டான். சாப்பிடும்போது தாடியம்பலம் சிவத்திடம்

“இனி உன்னிடம் நாளைதான் விபரங்களைக் கேட்டுக்கொள்ளவேண்டும். குடைச்சாமி என்ன செய்திருப்பார் என்று தெரிகிறது. பிரச்சினை உன் தம்பிமார் என்ன சொன்னார்கள் என்பதுதான்.”

சிவத்துக்குத் திரும்பவும் மாரில் ஊசி குத்தியது. “அதைச் சொல்ல இன்று எனக்குச் சக்தியில்லை. நாளைதான் நல்லது.” சிவம் அலுத்துக் கொண்டான்.

அம்பலம் தன் சாப்பாட்டு மேசைக்கு முன்னால் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்த பழைய சகபாடிகளுடன் தன் சம்பாஷணைகளை உற்சாகமாகத் தொடர்ந்தான். சிறையில் எல்லாவிதமான நேரமும் இருப்பதை சிவம் பார்த்துக் கொண்டான்.

“நாளைக்கு எங்கே கூட்டிக் கொண்டு போவார்கள்?” அம்பலத்தை யாரோ கேட்டான்.

“வெறும் கல்லுடைப்பாய்த் தான் இருக்கும். பாதைக்குக் கொண்டுபோவார்களோ தெரியாது. மழையென்றால் சிறை அறையிலேயே இருக்க வேண்டியதுதான்.” அம்பலத்திற்கு அதுவும் உகப்பானதுதான்.

“நாளைக்குக் கல்லுடைப்பு என்றால் என்ன செய்யப்போகிறீர்கள் எருமைகளே?” அம்பலம் திரும்பவும் சீண்டலில் இறங்கினான்.

வெடுக்காக ஏதோ பதில் சொல்ல முயன்ற செல்வனை நாதன் அடக்கினான். “பார்ப்போம்” என்றான்.

சாப்பாடு முடிந்து எல்லோரும் தங்கள் அறைக்குப் போகும் நேரம் “நாளை வியாழன்” என்றான் அம்பலம். அதை யாரும் சட்டை செய்யும் நிலையில் இல்லை.

அன்றிரவு அம்பலத்தின் கணக்கும் இல்லை. எருமைகளுடன் சண்டையும் இல்லை. சிவத்துக்கு நன்றாகத் தூக்கம் தூங்கியது.

வியாழக்கிழமை காலை சிவம் எழும்பியபோது அம்பலம் மறுபடியும் கணக்கில் ஆழ்ந்திருந்தான். எருமைகள் தூக்கத்தில் இருந்தன. “இன்றும் நேற்றையையப்போல் ஒருநாள்பொழுது” என்று யோசித்தபடியே காலைக்கடன் செய்யப்போனான்.

“இன்று நாள் பொழுது வேறுபடியாகப் போகும்.” அம்பலம் தலையை எடுக்காமலே சொன்னான். சிவத்திற்கு அம்பலத்தின் பிரகடனங்கள் ஆச்சரியத்தை அளிப்பது நின்றுபோகத் தொடங்கியிருந்தது.

எருமைகளுக்கு அன்று மற்றவர்களுடன் எழும்பி காலை உணவிற்குப் போகும்படியாகிவிட்டது. காலை உணவிற்கு எல்லோரும் நிற்கொண்டிருந்தபோது சங்கரன் நாதனிடம் வந்து “நான் எவ்வளவோ முயற்சி செய்தேன். இன்று நீங்கள் வேலைக்குப் போகவேண்டியதுதான். சின்ன வேலையாக ஏற்பாடு செய்கிறேன்” என்று மெல்லிய குரலில் சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டான். செல்வன்: “எங்கே கூட்டிக்கொண்டுபோகப் போகிறார்கள்?” “கேட்பதற்கு முன்னரே சங்கரன் போய்விட்டான். அதட்டும் குரலில் முன்னாலும் பின்னாலும் நின்றவர்கள், “சங்கரன் என்ன சொன்னான்?” என்று நச்சரிக்க ஆரம்பித்தபோது, “போய்த் தொலையுங்கள்!” என்று செல்வன் பதிலளிக்க, “ஏய் அம்பலம்! இவன் சொல்வதைக் கேள்!” ஒருவன் உணவுக் கோட்டில் முன்னால் நிற்கொண்டிருந்த அம்பலத்திடம் கத்திச் சொன்னான்.

“என்னவாம்?” அம்பலம் பதிலுக்குக் கத்தினான்.

“சங்கரன் மறுபடியும் காசு வாங்கிக்கொண்டு இவர்களுக்குச் சகாயம் செய்கிறான். ஏதோ நடக்கிறது இங்கே!” என்று பின்னால் நின்றவன் கத்தினான்.

எருமைகளுக்குக் கோபம் மேலோங்கி அவனைத் தாக்கின. சிறைக்காவலர்கள் தாக்கப்பட்டவனைப் பிடித்துக்கொண்டுபோக முயற்சித்தபோது சூழ்ந்திருந்த கைதிகளுக்குக் கோபம் வந்து எல்லோரும் கத்த ஆரம்பித்தார்கள். அவர்கள் கத்தலைக்கேட்டு அதிகாரி ஒருத்தன் வந்து விசாரித்தான். அம்பலம் “இது என்ன நியாயம்? காசை வாங்கிக்கொண்டு அந்த எருமைகளுக்குச் சகாயம் செய்ய முயல்கிறான் உங்கள் காவலாளி. கேட்டவனை அடிக்கிறார்கள் அந்த மூளையில்லாத எருமைகள். அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டு அவனைப் பிடித்துக்கொண்டுபோகப் பார்க்கிறார்கள். இதை நிறுத்த வில்லையென்றால் அடுத்த நடவடிக்கையை நாங்கள் எடுப்போம்!” என்று கத்தினான். அதிகாரி சிறைக்காவலர்களிடம் அவனை விடச்சொல்லிவிட்டுப் போனான். “இது உங்கள் இராச்சியமில்லை!” என்று அம்பலம் கத்தினான். எருமைகள் அமைதியாக உணவுக்கோட்டில் நடக்க ஆரம்பித்தன.

காலை உணவு முடிந்து, பஸ்ஸில் எல்லோரையும் ஏற்றிச் செங்கல் குளைக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போனார்கள். செங்கற்களைச் சூளையிலிருந்து அடுக்கும் வேலை. எருமைகள் தலையிலும் செங்கல்லைச் சுமத்தினார்கள். அம்பலம் சிவத்தின் அருகில் நின்று வேலை செய்ய ஆரம்பித்தான். அவன் பார்வை எருமைகள்மீதே இருந்தது. அவர்கள் தலையில் செங்கல் கூடை ஏற்றிவிடப்பட்டபோது அம்பலத்தின் சந்தோஷத்திற்கு அளவில்லை. அம்பலத்தை அன்று ஒருவரும் சாத்திரம் பார்ப்பதற்குத் தொந்தரவு செய்ய வில்லை. அம்பலம் மிகுந்த உற்சாகத்துடன் கற்களைக் கூடையில் அடுக்கி விட ஆரம்பித்தான். கற்கள் அடுக்குவோரெல்லாம் வேலைக்களைப்பூப்போகத் தங்களுக்குள் சம்பாஷிக்க ஆரம்பித்தார்கள். சங்கரன் எவ்வளவு காசு

வாங்கிக்கொண்டு எருமைகளுக்கு உதவி செய்கிறான் என்பதைப்பற்றிய அனுமானங்கள், காவலாளிகளின் தொந்தரவுகள், அதிகாரிகளின் ஊழல்கள் இவற்றைத் தொடர்ந்து, சிவத்தைப்பற்றியும் விவாதித்துக்கொண்டார்கள். என்ன செய்து சிவம் சிறைக்குள் வந்திருக்கிறான் என்பதை அறிய எல்லோரும் ஆவலாக இருந்தார்கள். அம்பலத்தின் சிறை அறையில் இப்பொழுது ஒன்றுக்கு மூன்றுபேரைப் போட்டிருக்கிறார்கள். அம்பலம் இலகுவில் ஒன்றையும் தீர்க்கமாக விபரிப்பதில்லை.

“சிவம் ஒரு சாமியாரால் ஏமாற்றப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஏதாவது கொலை நடந்ததா என்று தெரியவில்லை. ஒரு வீடு எரிந்த மாதிரித் தெரிகிறது. கேட்டுத்தான் சொல்லவேண்டும். சிவம் இன்னும் ஒருவகை அதிர்ச்சியில்தான் இருக்கிறான்.”

“உனக்கே தெரியவில்லை என்றால் இது மிகவும் சிக்கலான விஷயமாக இருக்கவேண்டும். பெரிய குற்றம் இல்லை என்றால் இங்கு ஏன் அனுப்புகிறார்கள்? என்று ஒருத்தன் சொன்னான்.

அம்பலம் “பொறுத்துக் கேட்கலாம்” என்று சொல்லிவிட்டுத் தன் வேலையில் ஆழ்ந்தான். ஆனால் அவன் அவாவும் அடங்கவில்லை. “குடைச்சாமி ஒரு தனிச்சாமி” என்று தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டான்.

எல்லோருக்கும் ஒருமணி நேரம் ஓய்வு கொடுத்தார்கள். ஒரு காவலாளி தண்ணீர் கொண்டுவந்து கொடுத்துக்கொண்டிருந்தான். அம்பலம் சிவத்தின் அருகில் போய் உட்கார்ந்துகொண்டான். எருமைகளும் பக்கத்தில் வந்து இருந்தன. அம்பலத்திற்கு எரிச்சலாகத்தான் இருந்தது. சிவம் தன்மேல் பட்டிருந்த செங்கல் தூள்களைத் தட்டி விட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

“உன் தம்பிமாரைப்பற்றிச் சொல்வேன் என்று சொன்னாயே. இப்போது சொல்லேன்” என்று அம்பலம் சிவத்தைத் தூண்டினான்.

“என்ன சொல்வது? எப்படிச் சொல்வது?” சிவம் அலுத்துக்கொண்டான்.

“குடைச்சாமியிடம் எப்படிப் போய்ச்சேர்ந்தாய் என்று கேட்டேன். உன் தம்பிகளைப்பற்றிச் சொன்னால்தான் அது புரியும் என்றாய். குடைச்சாமி என்ன செய்தார் என்பதுதான் அறியவேண்டியதொன்றுபோல் தோன்றுகிறது.”

“பார்த்தாயா? இந்தத் தம்பிமாரின் கூத்துகளினால் இந்தச் சிறையில் தள்ளப்பட்டிருக்கிறேன். சாகும்வரை இதுதான் என் இடம். குடைச்சாமியின் தத்துவப் பரிசோதனை என்ன என்பதே உனக்கு முக்கியம். எனக்கு நடந்தவைகள் முக்கியமில்லையா?” சிவம் சுயபரிதாபக் கடலில் மூழ்கப் பிரயாசித்தான்.

“ஏ முட்டாளே! எத்தனைதரம் நான் உனக்குச் சொல்வது? நடப்பவை யெல்லாம் தனித்தனியாக நடப்பவையல்ல. எல்லாம் தொடர்புள்ளவையாகவும், தொடர்ச்சியாகவும் நடக்கும். பார்த்தாயா? குடைச்சாமியுடன் எனக்கும் உன் மூலமாகத் தொடர்பு வந்துவிட்டது. குடைச்சாமி என்ன பரிசோதனை செய்து இந்தச் சாக்கடைக்குள் நீ வந்துசேர்ந்தாய் என்பதை அறியத்தான்

கேட்டேன். குடைச்சாமியின் பரிசோதனைக்குள் உன் தம்பிமார் செய்த கூத்துகளினால்தான் மாட்டிக்கொண்டாய் என்று நீயே சொன்னாய். இல்லையா? எல்லாவற்றிற்கும் தொடர்புகள் உண்டு.” அம்பலத்தின் குரலில் பொறுமையின்மையும் இருந்தது. அதேநேரத்தில் சிவத்துக்கு எடுத்துச் சொல்லவேண்டிய கடமையிருந்ததான் உணர்வும் இருந்தது.

சிவத்திற்குச் சம்பவங்களின் தொடர்புகளை ஆராயும் மனநிலை இல்லை. எப்படிக் குடைச்சாமியிடம் தான் போனேன் என்பதைச் சொல்லுவோம் என்று தொடர்ந்தான்.

“இரண்டு எஞ்சினியர் தம்பிகளில் மூத்தவன் கருணாகரன். அவனைக் “கரன்” என்று செல்லமாகக் கூப்பிடுவோம். இளையவன் மகேந்திரன். அவனை “இந்திரன்” என்று கூப்பிடுவோம். அந்த மருத்துவனான தம்பியின் பேர் மனோகரன். எல்லோருக்கும் தம்பி ஆனபடியால் “தம்பி” என்பதே அவன் பேராகிவிட்டது. வளர்ந்து பெரிய ஆளானதின் பின்னர் அவர்களை எப்படிச் கூப்பிட முடியும்? பெரிய இடங்களில் அவர்கள் கலியாணம் செய்து பெரிய வீடுகளில் பெரிய வாழ்க்கை நடத்திக்கொண்டு இருந்தார்கள். என் தாய் தந்தை இவர்கள் வாழ்வின் வளர்ச்சியைப் பார்ப்பதற்கு முன்னரே போய்ச்சேர்ந்துவிட்டார்கள். நான்தான் அவர்கள் வாழ்க்கைத் தொடக்கத்தின் ஒரே நகரம் என்றாலும் ஒவ்வொருவர் வீடும் தொலைவில் இருந்தது. நான் கிராமத்திலிருந்து போனால் சிலவேளைகளில் ஒரே நாளில் எல்லோரையும் பார்த்துவிடமுடியாது. அவர்கள் மனைவிமார் எல்லோரும் வேலைக் குப்போய் வந்துகொண்டிருந்தார்கள். ஒவ்வொருத்தருக்கும் ஒரு குழந்தை. ஒரு தம்பியின் குடும்பத்தோடு ஒரு நாள் என்ற கணக்கில் மூன்று நாளில் திரும்பிவிடுவேன். தம்பியர் மனைவிகளுக்கு என்னையும் பிடிக்காது என் சுருட்டையும் பிடிக்காது. ஊருக்குப்போய் மணியுடன் சாராயம் குடிக்க வேண்டும் என்ற ஆசை வந்தவுடன் போய்விடுவேன். முதலில் இவர்களிடம் போனால் நன்றாகத்தான் என்னைக் கவனித்துக்கொண்டார்கள். “ஊரில் என்ன நடக்கிறது” என்று விசாரிப்பார்கள். அப்பா, அம்மா இருந்தபோது அவர்களை, சகோதரிகள் எல்லோரையும்பற்றி விசாரிப்பார்கள். முதலில் நான் போன நேரம் சனி, ஞாயிறு என்றால் சிலவேளைகளில் கரன், இந்திரன் குடும்பங்களை ஒருவர் வீட்டிலேயே பார்க்கமுடியும். பின்னர், நாட்கள்போக, அவர்களுக்குள் என்ன பூசலோ தெரியவில்லை. கரன் வீட்டிற்குப் போனால் தம்பி, இந்திரன் குடும்பத்தார் எப்படியிருக்கிறார்கள் என்று கேட்க ஆரம்பித்தார்கள். இந்திரன் வீட்டிற்குப் போனால் தம்பி, கரன் குடும்பத்தார் எப்படி இருக்கிறார்கள் என்று கேட்டார்கள். நீங்கள் நகரத்திலேயே இருக்கிறீர்கள். நான் ஊரில் இருந்து வந்து உங்களுக்கு மற்றவர்கள் விவரம் சொல்லவேண்டுமா?” என்று கேட்டால் அதுவும் பிடிப்பதில்லை. பொருட்கள் சேகரிப்பதில் அவர்களுக்குள் போட்டி. விவரங்களை என்னிடம் இருந்து அறிவதற்குத்தான் அப்படி கேட்கிறார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியாது. எனக்குத் தெரிந்ததை நான் சொல்லுவேன். ஆளுக்காள் சண்டையும்பிடித்துக்கொண்டு, நான்தான் அவரவரிடம் “அதைச் சொன்னேன் இதைச் சொன்னேன்” என்றுவேறு சொல்ல ஆரம்பித்தார்கள். நான் எல்லோர்

வீட்டிற்கும் போவதால் எல்லா விவரங்களும் எனக்குத் தெரியும் என்கிற கணக்கு இருந்திருக்கலாம். “இப்படி ஒரு படிக்காத சகோதரன் இருக்கிறான்” என்ற மரியாதைக்குறைவாகவும் இருக்கலாம். எனக்கு வாழ்க்கையில் இருந்த பிடிப்பெல்லாம் இவர்கள்தான். இவர்கள் போட்டியின் சூட்டில் இவர்களை ஒரு நிலைக்குக்கொண்டு வர நான் பட்டபாடுகளெல்லாம் அவர்கள் மனத்தில் சாம்பலாகிப்போயிருந்தது தெரிந்தது. இவர்களிடம் நான் போய்க்கொண்டு இருந்தது அவர்கள் வாழ்வில் பங்கெடுப்பதற்காக ஒரு நாளும் இல்லை. என் மனத்தில் சிறிது ஈரம் இருந்தது. அந்த ஈரத்தைப் பகிர்ந்துகொள்வதற்காகப் போய்வந்துகொண்டிருந்தேன். அதுவும் அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. படித்து வேலைபார்த்து நன்றாக வாழ்கிறவர்கள் போல் இருக்கிறவர்கள் எல்லோருடைய சுயநலத்தையும் பார்க்க அருவருப்பு எழ ஆரம்பித்தது.” சிவம் ஒரு கணம் நிறுத்தினான். அவனுக்குத் தாகம் எடுத்தது.

நாதன் செல்வனிடம் “இந்தப் புலம்பல்கள் எங்களுக்குச் சரிவராது, வா போகலாம்” என்று சொல்லி அவனைக் கூட்டிக்கொண்டுபோனான். தாடியம்பலம் தாடியை வருடிக்கொண்டு சிவம் சொன்னவற்றை அசைபோட்ட பின்னர் மெல்லியதாகச் சிரித்தான். “படித்து வேலைபார்ப்பவர்களைப்பற்றிச் சொன்னாயே உண்மைதான். அறிவுக்கும் படிப்பிற்கும் வெகுதூரம் என்கிற நிலையாகிவிட்டது.” அம்பலத்தின் கண்கள் எங்கோ வானத்தில் பதிந்தன.

‘நான் எப்படிச் சிறைக்கு வந்தேன் என்பதை நல்லவேளை யாரும் கேட்கவில்லை.’ அம்பலத்தின் சிந்தனையைக் கலைக்கும்விதமாகத் தூரத்தில் யாரோ உரத்த குரலில் விவாதிக்கும் சப்தம் கேட்டது. சிவமும் அம்பலமும் சத்தம் வந்த திசையை நோக்கினார்கள். காவலுக்கு இருந்த வனும் தன் துப்பாக்கியைச் சரிசெய்துகொண்டு நோக்கினான்.

எருமைகள்தான்!

அம்பலம் சிலிர்த்துக்கொண்டான். “எருமைகள் பன்றிகளாகவும் மாறப் பார்க்கின்றன. சோம்பேறிகள்” என்று சிவத்திடம் சொல்லிவிட்டு, “அவர்கள் தலையில் இன்னும் இரண்டு கூடை செங்கல் அடுக்குங்கள்!” என்று கத்தினான்.

“சரி! சரி! எல்லோரும் மறுபடியும் வேலையைத் தொடங்கலாம்” என்று காவலாளி உத்தரவிட்டான். “இந்த எருமைகள் தொடர்புக்கணக்கில் வக்கிரமாக மாட்டிக்கொண்டிருக்கின்றன. இருந்து பார்” என்று சிவத்திடம் சொன்னான்.

“எனக்கு விளங்கவில்லை” என்று சிவம் நடக்க ஆரம்பித்தான்.

“கவலைப்படாதே. நான் ஆறுதலாக விளக்குகிறேன்” என்று அம்பலம் மண்ணைத் தட்டிக்கொண்டு வேலையில் ஈடுபட ஆரம்பித்தான்.

அன்று வேலை முடிந்து மதிய உணவு சாப்பிடக் கைதிகள் உட்கார்ந்த போது இரண்டரை மணியாகிவிட்டது. எல்லோரும் களைப்படிந்திருந்ததில்

அதிகம் பேச்சில்லாமல் சீக்கிரம் சாப்பிட்டுச் சிறையறைகளில் தூங்க ஆரம்பித்தார்கள். எருமைகளின் குறட்டை வெகுதூரம் எதிரொலித்தது. பக்கத்து அறைக்காரர்கள் “இவர்கள் வாயில் துணியை அடையுங்கள்” என்று கத்தினார்கள். குறட்டையைக் களைப்பு வெல்ல எல்லோரும் பகல் தாக்கத்தில் இறங்கினார்கள்.

அன்றிரவுச் சாப்பாட்டு மேசையில் நான்கு கைதிகள் தள்ளி இருந்த எருமைகளுடன் அம்பலம் மறுபடியும் விவாதிக்க ஆரம்பித்தான்.

“நான் சொன்னேனே உங்கள் அதிகாரம் இங்கே செல்லாது என்று. கேட்டீர்களா? மத்தியானம் காவல்காரரிடம் அடிவாங்கியும் உங்களுக்கு இன்னும் அறிவு வரவில்லை.”

“மத்தியானம் ஒருத்தரும் எங்களை அடிக்கவில்லை. இந்த லஞ்சப் பிசாககள், கொடுத்த காச காணாது என்று சண்டைபிடிக்கிறார்கள். மந்திரியிடம் இன்றல்லது நாளை பணம் கொண்டுபோய்க் கொடுப்பார்கள். இந்த லஞ்சப்பிசாககளுக்கு வேலை ஆட்டம் காணப்போகிறது, இன்னும் இரண்டு நாட்களில் பார், என்ன நடக்கப்போகிறது என்று.”

“உண்மைதான் இரண்டு நாட்களில் பல விஷயங்கள் நடக்கலாம். நீங்கள் இவர்களை லஞ்சப் பிசாககள் என்று திட்டுவதுதான் கேலிக்குரியதாக இருக்கிறது. நீங்கள் செய்யாத அக்கிரமமா?”

“எங்களைப்பற்றி உனக்கு என்னடா தெரியும்? நீயும் உன் நக்கலும், இருந்துபார்!” நாதன் அம்பலத்திடம் விரலை ஆட்டிப் பயமுறுத்தினான்.

அம்பலம் பெரிதாகச் சிரிக்கத்தொடங்கினான். சிரிப்பை பல திசைகளிலும் பரவியது. எருமைகள் இந்த முறை சிலிர்த்துக்கொள்ளவில்லை. சிறையில் சிரிப்பை பரவக் காரணம் தேவையில்லை என்று சிவத்துக்குத் தோன்றியது. அம்பலத்தைக் கேட்டான்.

“என்னத்திற்குச் சிரிக்கிறாய்?”

“இவர்களின் நிச்சயம் உனக்குச் சிரிப்பைத் தரவில்லையா? மந்திரிக்கு லஞ்சம் கொடுத்து விடுதலை வாங்கிக்கொள்ள இது என்ன கத்திரிக்காயா? அம்பலம் தன் சிந்தனைத்தொடரை வேறு பாதையில் திருப்பினான். எருமைகளுக்கு இந்தச் சின்ன விஷயமும் தெரியவில்லை - எல்லா விஷயத்தையும் எங்களால் நிச்சயிக்க முடியாது.”

சிவம் குழப்பமடைந்தான். “ஆனால்... ஆனால்... நீ சொல்லவில்லையா - இயற்கைச் சக்தி தாயக்கட்டை உருட்டுவதில்லை என்று.”

அம்பலம் சிறுநகை புரிந்தான். “ஏய் நீ விவரம் புரிந்தவனாகத்தான் இருக்கிறாய்! குடைச்சாமி சுமமா உன்னைத் தேர்ந்தெடுக்கவில்லை.”

“குடைச்சாமி இருக்கட்டும். நீ விஷயத்தைச் சொல்.” சிவம் ஒரு நல்ல பதிலை உடனே எதிர்பார்க்கலானான்.

“எல்லா சம்பவங்களும் எங்கள் கட்டுப்பாட்டில் நடப்பதில்லை என்றால், சம்பவங்கள் எப்படியும் போக்கற்று தாயக்கட்டை உருட்டுவதுபோல் நடக்கலாம் என்பதில்லை. சம்பவங்களுக்குள் ஒரு காரண காரியத்தொடர்பு இருக்கும். நீ நடந்துபோகும்போது கல்தடக்கினால் “எங்கேயோ பார்த்துக் கொண்டு நடந்துவந்துவிட்டேன்” என்று ஒரு காரணம் சொல்லத் தெண்டிக்க மாட்டாயா?”

“எப்படி அவ்வாறு எங்கேயோ நான் பார்த்துக்கொண்டு வரலாயிற்று என்று திருப்பிக் கேட்டால்?” சிவம் தருக்கக்கோட்டை கிரமமாகத் தொடர்ந்தான்.

“அதற்கும் ஒரு காரணம் சொல்லமுடியும். நீ நடக்கத் தொடங்குவதற்கு முன் என்னை, “நான் தடுக்கி விழுவேனா?” என்று கேட்டால் அதற்குச் சாத்திரம் சொல்லமுடியாது. நீ அவ்வாறு கேட்க முயலும்போதே சம்பவத் தொடரின் திசை மாறிவிடும். மனித வாழ்க்கையில் எவ்வளவோ குழப்பங்கள் இருந்தாலும் ஒரு கணக்கையும் தீர்மானத்தையும் தப்ப முடியாது...” அம்பலம் ஒரு கவளம் உணவை எடுத்து வாயில் போட்டுக்கொண்டபோது மணியடித்தார்கள். அதிகாரி ஒருத்தன் சிறையில் சுகாதாரமாக இருக்க வேண்டியதைப்பற்றி பேசத் தொடங்கினான். கைதிகள் தங்கள்பாட்டில் பேசிக்கொண்டே சாப்பாட்டுக்கொண்டு இருந்தார்கள். ஒரு மேல்நோக்கிச் சுடப்பட்ட துப்பாக்கிச் சத்தம் அவர்களை அமைதிப்படுத்தியது.

“எங்கள் கதையைப் பிறகு தொடரலாம்.” அம்பலம் சிவத்திடம் சொல்லி விட்டு அமைதியானான். அதிகாரியின் பேச்சு முடிந்தவுடன் மறுபடியும் கைதிகள் தங்கள் சம்பாஷணைகளைத் தொடர்ந்தார்கள். சிறையறையில் பின்னால் எல்லோரும் கொண்டுபோய் விடப்பட்டபோது, அம்பலம் தன் கணக்குகளை சுண்ணாம்புக்கட்டியை எடுத்துக்கொண்டு தொடர்ந்தான். சிவம் சிறைக்கதவுகளைப் பற்றியபடி அந்தச் சிறையின் குழலை ஒரு புதிய சுயஉணர்வுடன் அனுமானித்துக்கொள்ள முயற்சித்தான். எருமைகள் தங்களுக்குள் ஏதோ பேசிக்கொண்டிருந்தன. சிறை அதிகாரி ஒருத்தன் இவர்கள் அறைக்கு வந்து “எங்கே அம்பலம்?” என்றான். அவன் கையில் துண்டுக் காகிதம் ஒன்று இருந்தது. அம்பலம் தன் கணக்கிலிருந்து வெளிவந்து அதிகாரியைப் பார்த்தான்.

“உன்னால் இப்போது என்னுடன் வரமுடியுமா?” அதிகாரி கேட்டான்.

“இந்த அறையிலிருந்து ஒரு மணியாவது வெளியே போவது நல்லதுதான்” என்று சொல்லிக்கொண்டே அவருடன் புறப்பட்டான்.

எருமைகள் “எங்கே இவனைக் கூட்டிக்கொண்டு போகிறீர்கள்?” என்று கேட்டன. “வாயை மூடு” என்று சொல்லிக்கொண்டே அதிகாரி அம்பலத்தைக் கூட்டிக்கொண்டு போனான். சிறையறையின் இரும்புக் கதவுகள் மூடப்படும் சத்தம் கைதிகளின் சம்பாஷணை ஒலியை மீறி எழுந்தது. அம்பலம் போனவுடன் காவல் சங்கரன் வந்தான். எருமைகள் சங்கரனைக் கண்டவுடன் சிறைக்கம்பியை ஒட்டிக்கொண்டு அவனை விவரங்கள் கேட்க ஆரம்பித்தன.

“எங்கே, என்னத்திற்காக அம்பலத்தைக் கூட்டிக்கொண்டு போகிறார்கள்?”

சங்கரன் விளக்கினான். “அதிகாரி அம்பலத்தைக் கூட்டிக்கொண்டு போவது சாத்திரம் பார்க்கத்தான்.”

“உத்தியோக உயர்வு, பிள்ளைகள் படிப்பு, மகள் கல்யாணம், மகனுக்கு வேலை, மனைவி குடும்பத்தார் தொல்லை - இந்தமாதிரிப் பிரச்சினைகள் யாருக்கு இல்லை? கைதிகளிடமும் அதிகாரிகளிடமும் அம்பலம் சரியாகச் சாத்திரம் சொல்லுவான் என்கிற நம்பிக்கை இருக்கிறது. ஏன், எனக்கே சரியாகச் சொல்லியிருக்கிறான். “தெரியாது என்றால் தெரியாதுதான்.” தனக்கு விருப்பம் இருந்தால்தான் சொல்லுவான். “எல்லாவற்றிற்கும் ஒரு நேரம் இருக்கிறது” என்று சொல்லிக்கொண்டு போவான். அவன் சாத்திரம் சொல்லுவது சிகரெட் மாதிரியான சலுகைகளுக்கு மாத்திரம் இல்லை. இதனால் அவனுக்கு இங்கே சரியான மரியாதை.”

நாதன் “அம்பலம் இந்தச் சனிக்கிழமையைப்பற்றி என்ன சொன்னான்?” தன் புருவங்களை நெருக்கிக்கொண்டு செல்வனைக் கேட்டான்.

“ஞாபகம் வரவில்லை” என்றான் செல்வன்.

“அவன் சொல்வதைச் சரியாகக் கேளுங்கள்” என்று சொல்லிக்கொண்டு சங்கரன் போக முயற்சித்தான்.

“சங்கரன் நில! நில!” நாதன் அவனை நிறுத்தி அவன் காதில் மெல்லியதாக “உனக்குக் காசு வந்துசேர்ந்ததா?” என்று கேட்டான்.

“ம்.. ம்..” என்று தலையாட்டிவிட்டுப் போய்விட்டான். அவர்களை வேறு பேச இடம்கொடுக்கவில்லை. அம்பலத்தின் சக்தியைப்பற்றி அவனிடம் நிறையக் கேட்கவேண்டும் என்று அவர்கள் பார்த்தார்கள்.

சிவம் இவற்றைப் பார்த்துக்கொண்டான். “ஏன் நான் சாத்திரக்காரன் இல்லை என்று அம்பலம் சொல்லிக்கொள்கிறான்?” என்று யோசித்தபடியே குந்தியிருந்தான்.

குடைச்சாமி அம்பலத்தைப்போல் பேசுவாராக இருந்தால் அவரும் இதுமாதிரிச் சொல்லியிருக்க முடியும்.

மனிதர் யாவரையும் குழும் ஒரு வானவெளி.

அந்த வானவெளியில் பல்வேறு குணாதிசயங்கள்கொண்ட கிரகங்கள். கிரகங்களுக்கு வீடுகள்.

அந்தக் கிரகங்களுக்கு ஆளையாள் பார்த்துக் கொள்வதும், சேர்ந்து கொள்வதும், மனிதரைச் சிப்பிலி ஆட்டுவதுமான ஒரு கூத்து.

பிறந்த உடனேயே ஆட்கொள்ளுமாமே?

சந்திரன் ஒரு பெண். அவளை நான் சுற்றிவந்தது அந்தக் குடைச்சாமிக்கு எப்படித் தெரிந்தது? கனகத்தைப் பார்த்தால் எனக்குச் சாராயம்

தேவையில்லாமல் இருந்தது. வேறெதுவுமே தேவையில்லாமல் இருந்தது. கிரகங்கள் தூரவே இருப்பதைப்போல் மனிதரும் தூரத்தூரத்தான் இருக்கிறார்கள். இந்தத் தொடர்புகள்தான் என்ன? அம்பலத்தைத்தான் கேட்கவேண்டும். என் கதையை முழுக்கச் சொன்னால்தான் அவனுக்கு விளங்கும். கனகம் தூரவே அமைந்துபோனான்... அம்பலத்திற்கு கனகத்தின் நினைவுகள் வர நித்திரைகொள்ளப்போனான்.

அம்பலம் திரும்பி அறைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டபோது எல்லோரும் நித்திரைகொண்டிருந்தார்கள். “நாளை நல்லபொழுதாகப் போகும். எருமை கள்தான் என்ன செய்யப்போகின்றனவோ தெரியவில்லை” என்று நினைத்துக் கொண்டு அவனும் நித்திரை கொள்ளப்போனான்.

வெள்ளக்கிழமை அதிகாலையிலேயே அம்பலம் எழுந்துகொண்டான். மற்றவர்கள் எழும்பியபோது சுண்ணாம்புக்கட்டிக் கிறுக்கல்கள் நடுவில் அம்பலம் இருந்தான். சிவம் “இன்று அம்பலத்திடம் மற்றக் கதைகளைச் சொல்லி முடித்துவிடவேண்டியதுதான்” என்று யோசித்துக்கொண்டான். நாதனும் செல்வனும் அம்பலத்திடம் எவ்வாறு தங்கள் எதிர்காலம்பற்றிக் கேட்கலாம் என்று யோசித்தபடியே நாடியைத் தடவிக் கொண்டார்கள். காலை உணவிற்குப் பின்னர் சிறையின் பின்னாலேயே தோட்ட வேலை. தோட்டவேலையின் நடுவில் அம்பலத்துடன் சிவத்தால் பேசமுடிந்தது. எருமைகள் இவர்கள் பக்கத்திலேயே வேலைசெய்துகொண்டிருந்தன. அம்பலந்தான் முதலில் பேச்சைத் தொடங்கினான்.

சிவத்தினால் நன்றாகவும் எல்லாவற்றையும் சொல்லவும் முடியவில்லை. “முதலில் தம்பி குடும்பத்தார் நான் எதையோ திருடினேன் என்றார்கள். பின்னர் “முன்கதவு வழியாக வராதே, பின்கதவு வழியாக வா” என்றார்கள். அவர்கள் குழந்தைகளை என்னோடு பேசவிடாமல் தடுத்தார்கள். ஒருத்தன் வீட்டிற்குப் போனால் மற்றவன் என்ன செய்கிறான் என்று என்னைக் கேட்டார்கள். நான் இல்லாதவற்றை மற்றவர்களிடம் சொன்னேன் என்று பழித்தார்கள்.”

“ஏன்?” அம்பலம் சிவத்தின் விளக்கத்தைக் கேட்க முனைந்தான்.

சிவத்தை யாரும் இப்படிக் கேட்டதில்லை. விளக்க முயன்றான்.

“வாழ்க்கைப் போட்டியும் இந்தப் படித்தவர்களிடம் வழக்கமாகவே இருக்கும் சுயநலமாக இருந்திருக்கலாம். தன்னிடம் இருக்கிற பணத்தைவிட மற்றவனிடம் கூட இருந்துவிடப்போகிற பயம் என்று தோன்றியது. எப்படிக்கூடப்பிறந்தவனைவிட இந்தப் போட்டி முக்கியமாயிற்று என்று தெரியவில்லை. இவர்கள் வளரும் பருவத்தில், இவர்கள் கல்லூரியில் படிக்கும் நாட்களில் நான் இவர்களுக்குப் பாசத்துடன் செய்தனவெல்லாம் இவர்களுக்கு மறந்துபோயிற்று. நான் அதைப்பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. அன்பான வார்த்தையுமில்லாமல் போய்விட்டது. அதுதான் மனத்தை வருத்தியது. இவர்களிடம் என்ன காசா கேட்டேன்?”

கேட்டுக்கொண்டிருந்த நாதன், “ஏ அறிவில்லாத நாயே!” என்று தொடங்

கினான்.

“உன் சகோதரர்கள் புதுப்பணக்காரர்கள். அதுவும் அரைப்பணக்காரர்கள் மாதிரித் தோன்றுகிறது. இந்தப் புதுப்பணக்காரருக்கு நடப்பது இதுதான். புதுப்பணக்காரருக்குச் சிறப்பாக வாழ்க்கையைக் கொண்டுநடத்துவது தெரியாது. அது என்னவென்றும் புரியாது. இப்படியே அடிபட்டபடியே வாழ்க்கையைக் கொண்டுபோவதுதான் அவர்கள் தலையில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. பரம்பரைப் பணக்காரனைப் பார். ஒருநாளும் இப்படி சகோதரர்களுடன் முரண்படமாட்டான். ஏன் அவனிவனைப் பார்க்கிறாய்? எங்களைப் பார். நாங்கள் அடிபடுகிறோமா..?” நாதன் மார்தட்டிக்கொண்டான்.

“சிறப்பாக வாழ்க்கையைக் கொண்டுபோகத் தெரிந்துதான் இரண்டு பேருமாய்ச் சிறைக்கு வந்திருக்கிறீர்களே! எருமைகளே!” அம்பலம் காறி உமிழ்ந்தான். “நீங்கள் முழு முட்டாள்களாக இருக்கிற முழுப்பணக்காரர்கள். உங்களுக்குப் பொதுமக்களைச் சுரண்டவும் அவர்களை ஏமாற்றுவதையும் தவிர என்ன தெரியும்? இந்த உலகம் எவ்வாறு இயற்கைப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது என்று உங்களுக்குத் தெரியாது. அது தெரியவும் வராது. ஒற்றுமையாக இரண்டுபேரும் பணத்தைக் கட்டிக்கொண்டு சாக நீங்கள் தயாரா?”

இந்த முறை நாதன் அம்பலத்தின்மீது பாய முயற்சிக்கவில்லை. கோபப்பட்ட செல்வனை அடக்கினான்.

“நீ இருந்து பார்” என்று நாதன் தன் வேலையில் ஈடுபட்டான். ஆனால் பின்னரும் இவர்கள் சம்பாஷணையைக் கேட்டுக்கொண்டான்.

அம்பலம் சிவத்தைப் பார்த்து “இவர்கள் கிடந்தார்கள். நீ சொல்” என்றான்.

சிவம் தொடர்ந்தான். “அரைப்பணக்காரர்களோ முழுப்பணக்காரர்களோ எனக்கென்ன தெரியும்? ஒருமுறை என் பயணப்பெயையும் வெளியே எறிந்து “நீ ஊர் போய்ச் சேர்” என்று துரத்தினார்கள். சகோதரன் என்பதைவிட ஒரு படிக்காத பட்டிக்காட்டான் என்கிற யோசனை வந்து சேர்ந்துவிட்டதோ தெரியவில்லை. அந்தமுறை மனமுடைந்து ஊருக்கு வந்து ஒரு மாலைப்பொழுதில் என் நண்பன் மணியிடம் நகரத்தில் நடந்தவற்றையெல்லாம் சொல்லி, அவனுடன் சேர்ந்து வழக்கத்திற்கும் மேலாகவே ஏற்றிக்கொண்டு அவனையும் கூட்டிக்கொண்டு குடைச்சாமி வீட்டுக்குப் போனேன். சாமியார் என்கிறார்களே என் துயரத்தை அவரிடம் சொல்லலாம் என்பது என் யோசனை. ஆனால் அங்கே போனால் குடைச்சாமியைச் சுற்றி, அந்த ஊரில் பிரபலமான மனிதர் சிலபேர் இருந்தார்கள். குடைச்சாமி அந்த நாற்சார் வீட்டின் உள் முற்றத்தில் ஒரு சுழல்நாற்காலியில் இருந்தார். அறைக் கதவுகள் யாவும் திறந்திருந்தன. அங்கிருந்த பிரபலமான மனிதர்கள் சாமியாரைச் சுற்றி நிலத்தில் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். தனியாக அவரிடம் எதுவும் அந்த நேரத்தில் சொல்லிவிடமுடியாது போலிருந்தது. இந்த மனிதர்கள் எல்லோரும் பின்னர் எனக்குக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குடைச்

சாமியினால் பரிச்சயமானார்கள். அங்கே கனகமும் இருந்தாள். கனகம், அவள் தந்தை கனகசபையுடன் அங்கு இருந்தாள். அவர் ஊரில் ஒரு பிரபலமான பணக்காரர். கனகத்தைப் பார்த்தவுடனேயே என் மனத்தினில் வார்த்தைகளில் அடங்காத ஒரு காந்த உணர்ச்சி என்னை ஆட்கொண்டது. குடைச்சாமி காலில் விழுந்தேன். மணி தடுமாறிக் கொண்டே நின்றுகொண்டிருந்தான்.

“நீ இப்படி கொஞ்சநேரம் இரு” என்று என்னிடம் சொல்லிவிட்டு குடைச்சாமி, அவரைக் கூடியிருந்தவர்களைப் பார்த்து, “சீக்கிரத்தில் நாங்கள் யாகம் செய்யலாம். செய்வதற்கான கிரகங்களெல்லாம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வந்துசேர்ந்துகொண்டிருக்கின்றன” என்று என்னையும் மணியையும் பார்த்துக்கொண்டார். “இப்போது சொல்” என்றவுடன் நான் என் பெயரைச் சொன்னேன். இறந்துபோன என் தாய், தந்தையின் விபரங்களையும் சொன்னேன். மணியும் என்னைப் பார்த்துவிட்டுத் தானும் தன் பெயரையும் சொல்லித் தன் பூர்வீகத்தையும் சொன்னான். கனகசபை எங்களைப் பார்த்துவிட்டு ஒன்றும் சொல்லவில்லை. மற்றப்பேர் - அங்கே மொத்தமாகக் குடைச்சாமியையும் சேர்த்து ஒன்பது பேர் இருந்தார்கள். இவர்கள் எல்லோரும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பின்னர் தெரியவந்தார்கள். குடைச்சாமி கணக்குப்போட்டபடி இருப்பார். ஒரு சின்னப் புத்தகத்தில் குறுக்கிக் குறுக்கிக் கணக்குப்போடுவார். அவரை யார் என்ன கேட்டார்கள்? இந்தக் கணக்கு களும் பின்னர் என்னைக் குழப்பும்விதமாக இருந்தாலும் குடைச்சாமியின் யாகத்தின் விபரங்களின் சில அம்சங்கள் புரிய ஆரம்பித்தன.”

சிவம் சிறைக்காவலாளியின் “வேலையைப் பாருங்கள் நாய்களே” என்ற அதிகாரக் குரல் கேட்டு தன் கதையை நிறுத்தினான். அம்பலமும் எருமைகளும் சிறைக்காவலாளியைப் பார்த்து “வேலை செய்துகொண்டுதான் இருக்கிறோம்” என்று சொன்னார்கள். அம்பலத்தைப் பார்த்தவுடன் காவலாளி பேசாது திரும்பிப் போனான்.

“நீ சொல்” என்று அம்பலம் சிவத்திடம் சொன்னான். சிவம் கதையைத் தொடர்ந்தான்.

“குடைச்சாமி என்னைப் பார்த்து “நீ யார் என்று தெரியும். உன் நண்பனையும் தெரியும்” என்றார். அந்தக் கூட்டத்தில் அவரிடம் மேலே என் கதையைச் சொல்லத் தேவையில்லை என்று தோன்றியது. எல்லோரும் போனபின்னர் அவரிடம் என் கதையைச் சொல்லலாம் என்று இருந்தேன். ஆனால் அன்று எல்லோரும் போவதற்கு வெகு நேரமாகிவிட்டது. குடைச்சாமி என்ன செய்தார் என்றால், முதலில் ஒவ்வொருத்தரையும் கூப்பிட்டு,

“கனகசபை! - நீதான் குரியன்.

கனகம்! - நீ சந்திரன்.

குமாரசாமி! - நீ செவ்வாய்

பத்மநாதன்! - நீ புதன்

செல்வராஜா! - நீ வியாழன்

யோகநாதன்! - நீ சக்கிரன்

மணி! - நீ சனி

துரை! - நீ ராகு

சிவம்! - நீ கேது”

என்று வரிசையாகச் சொன்னார். நானும் மணியும் திடுக்கிட்டுப்போனோம். மணி - சனிஸ்வரனாம், நான் கேதுவாம். சாமியார் என்ன சொல்லப்போகிறார் என்ற எதிர்பார்ப்பு எங்கள் மப்பையும் மீறிப் பாதித்தன. சாமியார் “இந்த அடையாளங்களை ஒருத்தரும் மறக்கப்படாது. அப்படி மறந்தால் பெரிய பாதிப்பு ஏற்படும்!” என்று எச்சரித்துவிட்டு, மேலே கட்டளைகள் சொன்னார். முதலில் கனகசபையைக் கூட்டிக்கொண்டுபோய் ஒரு அறையில் நாற்காலியில் உட்காரவைத்தார். இன்னொரு அறையில் குமாரசாமி, இன்னொன்றில் பத்மநாதனையும் மணியையும் கூட்டிக்கொண்டுபோய் உட்கார வைத்தார். மற்றப்படி செல்வராஜா, யோகநாதன், துரை எல்லோரும் ஒவ்வொரு அறையில் ஒவ்வொரு நாற்காலியில் உட்காரவைக்கப்பட்டார்கள். என்னையும் ஒரு அறை நாற்காலியில் வைத்தார். இருள் கவ்வ ஆரம்பித்தது. பின்னர்தான் அந்த நாள் அமாவாசை என்று எனக்குத் தெரியவந்தது. இருள் கவிந்த பின்னர், குடைச்சாமி எல்லோருக்கும் சொன்னார், “நான் ஒருவனைக் கூட்டிக்கொண்டு வருவேன். இந்தக் கூட்டி நடுவில் அவனை உட்காரவைப்பேன். நீங்கள் அவனுடன் என்ன வேண்டுமானாலும் பேசலாம் - என்ன வேண்டுமென்றாலும் கேட்கலாம். உங்கள் அறையிலேயே நீங்கள் இருக்க வேண்டும். நீங்களும் உங்களுக்குள் என்ன வேண்டுமென்றாலும் பேசிக் கொள்ளலாம். ஆனால் நான் சொல்லும்வரையில் உங்கள் அறையிலிருந்து போக முடியாது.” இருட்டிலும் அவர் குரல் தீர்க்கமாகக் கேட்டது. கடைசியாக ஒருத்தனைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்தார். அவன் பேர் சிதம்பரநாதன் என்று தெரியவந்தது. அவனைத் தான் உட்கார்ந்திருந்த சுற்றும் நாற்காலியில் உட்காரவைத்துவிட்டு, “இவர்கள் உன் னுடன் பேசினால் அவர்கள் திசையை நோக்கிப் பதில் சொல்லவேண்டும்” என்று சொல்லிவிட்டுத் தானும் ஒரு அறையில் போய் உட்கார்ந்துகொண்டார். திடீரென்று வீட்டு விளக்குகளைப்போட்டார். எல்லா அறையிலும், வீட்டு முற்றத்திலும் விளக்குகள் வெளிச்சத்தில் எல்லோரும் தெரிந்தார்கள். இந்த...”

“எந்தெந்த அறையில் இவர்களை குடைச்சாமி உட்காரவைத்தார் என்று ஞாபகம் இருக்கிறதா?” அம்பலம் இடைவெட்டினான்.

“அதுதான் பெரிய பரிசோதனையாகிப் பிரச்சினையில் முடிந்தது. ஒருவிதமாக வெவ்வேறு அறைகளில் எங்கள் எல்லோரையும் இருத்தினார். பின்னர் போகப்போக யார் எங்கே இருப்பது என்பதை மாற்றினார். அதைப் பின்னால் விவரமாகச் சொல்கிறேன். நாங்கள் முதல்நாள் போன அன்று, குடைச்சாமி வீட்டு வாசல் வழியாக வந்து முற்றத்தில் இருந்து வீட்டை உள்நோக்கும் திசையில் நின்றால், வாசலை எதிர்கொள்ளும் அறைகள் மைந்த கோட்டில் வலது மூலையில் இருக்கும் அறையில்தான் குடைச்சாமி இருந்தார். கோவிலைச் சுற்றுவதைப்போல் ஆன பாதையில் எல்லோர் இடத்தையும் சொல்கிறேன். செல்வராஜாவும் துரையும் அடுத்த அறை. பத்மநாதனும் மணியும் மூன்று அறைகள் தள்ளி மூலை அறைக்குப்

போனார்கள். அந்த அறை, வீட்டு உள்பக்கமாகப் பார்க்கும்போது, வாசலோடு இருக்கும் அறைக்கோட்டில் வலது கைப்பக்கமாக இருக்கிற மூலையில் - விளங்குகிறதா?"

"ம் ம்" என்று அம்பலம் தலையாட்டினான். நாதன் இடைவெட்டி "இல்லை இல்லை. திரும்பவும் சொல்" என்று சொன்னான். அம்பலம் மிகக் கோபம் டைந்தான்.

"இந்த எருமைகளை விடு. அதுவும் அறிவில்லாத எருமைகள். நீ மேலே சொல்" என்றான் அம்பலம். சிவம் நிலத்தில் கோடுகள் போட்டுக் காட்டினான்.

"அந்த வீடு தெற்கு நோக்கும் வீடு. வாசலில் இருந்து இடதுகைப்பக்கத்தில் மூன்றாவது அறையில் கனகம். அதற்கு அடுத்ததான அறையில் என்னையும் குமாரசாமியையும் இருத்தினார். அடுத்த அறையில் யோக நாதன். அடுத்த அறையில் கனகசபை."

"சிதம்பரநாதன் என்று சொன்னாயே, யார் அந்தச் சிதம்பரநாதன்?" செல்வன் கேட்டான். அம்பலம் இந்தமுறை பொறுமையை இழக்கவில்லை.

சிவம் தொடர்ந்தான். "அந்தச் சிதம்பரநாதன் பக்கத்து ஊர் வியாபாரி. அவனும் பணக்காரன்தான். என்னத்திற்காகக் குடைச்சாமிபிடம் வந்து தனக்கு என்ன நடக்கப் போகிறது என்று கேட்டான் என்று முதலில் தெரியவில்லை. அங்கிருந்தவர்களில் நானும் மணியும் துரையும்தான் சாதாரண மனிதர்கள். மற்றவர்கள் எல்லோரும் பிரபலமானவர்களும் பணக் காரர்களுமான மனிதர்கள். கூடாத கிரகங்களுக்கு எங்களைப் போட்டிருந்தார் குடைச்சாமி."

"இந்தத் துரை என்றவன் யார்?" இது நாதன்.

சிவத்திற்கு எங்கே தன் கவனம் குறைந்து விவரங்களை எங்கே விட்டுவிடுவோமோ என்கிற பயம் எழுந்து எரிச்சலுற்றான்.

"குறுக்கே பேசி என்னைக் குழப்பாதே. சொல்வதைப் பொறுமையாகவும் கவனமாகவும் கேள். அவன் கனகசபை வீட்டு வேலைக்காரன். அவனும் செல்வராஜாவும் இருந்த அறையில் இருந்து ஆறு அறைகள் தள்ளி என்னையும் குமாரசாமியையும் இருத்தினார். இரண்டு அறைகள் தள்ளி அதே கோட்டில் கனகசபையை இடது மூலை அறையில் இருத்தியிருந்தார். கனகத்தைக்கொண்டு, நான் இருந்த அறைக்கும் துரை இருந்த அறைக்கும் நடுவில் இருந்த மூலை அறையில் இருத்தியிருந்தார். என்ன புதிர் என்றால் அந்த முற்றத்தின் நடுவில் இருந்து பார்த்தால் அறையில் இருக்கும் எல்லோரையும் பார்க்கமுடியும்."

"இது என்ன குழப்பக் கதையாக இருக்கிறதே. விளக்கிச் சொல்லேன்." செல்வன் புரிய முனைந்தான்.

"எருமைகளே நான் விளக்கப்படுத்துகிறேன்." அம்பலம் நிலத்தில் கோடு

கள் வரைந்தான். பன்னிரண்டு கட்டங்களையும் அழகாகக் கீறினான்.

"இந்த மூலையில் குடைச்சாமி. இரண்டாவது இடத்தில் செல்வராஜாவும் துரையும், அதாவது வியாழனும் ராகுவும். நாலாவது இடமான மூலையில் பத்மநாதனும் மணியும், அதாவது புதனும் சனியும். ஏழாவது இடத்தில், அதுவும் ஒரு மூலையில், கனகம் - அதாவது சந்திரன். எட்டாவது இடத்தில் செவ்வாயும் கேதுவும் - அதாவது குமாரசாமியும் சிவமும். ஒன்பதாம் இடத்தில் சக்கிரன். இந்தக் கோட்டு மூலையில் அமைந்த பத்தாவது இடத்தில் கனகசபை, அவர் குரியன்."

"அது சரிதான்" என்று என்று தலையாட்டினான் சிவம். தொடர்ந்து சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

"குடைச்சாமி விளக்கைப்போட்டவுடன் நடுவில் சுழல்நாற்காலியில் இருந்த சிதம்பரநாதனின் முதுகைத்தான் நான் பார்க்கமுடிந்தது. யார் ஆள் என்றே தெரியவில்லை. அந்த ஆள் முதலில் செல்வராஜாவைப் பார்த்தபடி இருந்தார். செல்வராஜா "உங்கள் பெயரென்ன" என்று கேட்டார். "சிதம்பரநாதன்" என்று பதில் வந்தது. மணி கனகத்தைப் பார்த்தபடி இருந்தான். நானும் திரும்பி கனகத்தைப் பார்த்தேன். அவளோ சிதம்பர நாதனின் முதுகைப் பார்த்தபடி இருந்தாள். "என்னத்துக்காகக் குடைச்சாமி அங்கே தன்னை இழுத்திருக்கிறார்?" என்கிற கேள்விக்குறி அவள் முகத்தில் இருந்தது எனக்கு நன்றாகவே தெரிந்தது. மணியுடன் கூட இருந்த பத்ம நாதன், மணியைப் பார்த்து "இங்கே பார்" என்று சொன்னவுடன் மணி திடுக்கிட்டு சிதம்பரநாதன் முதுகைப் பார்த்தான். பத்மநாதன் அடுத்த கேள்வி கேட்டார். எனக்குக் கேள்வி கேட்கவும் தோன்றவில்லை. என்ன நடக்கிறது என்று பார்க்கலாம் என்று தீர்மானித்தேன். அந்த சக்தியான மனிதர் கூட்டத்தில் மணியையும் என்னையும் மற்றும் அங்கு வந்திருந்த சிதம்பரநாதனையும் தவிர எல்லோருக்கும் எல்லோரையும் தெரிந்திருந்தது. துரை, கனகசபை வீட்டு வேலைக்காரன் என்றபடியால் அவனையும் எல்லோருக்கும் தெரிந்திருந்தது. வரிசையாகச் சொன்னால்தான் எல்லோரும் என்ன மாதிரி அங்கே இந்தச் சிதம்பரநாதனைப் பரிச்சயம் செய்துகொள்ள முயன்றார்கள் என்பதை விளங்கிக்கொள்ள லாம். செல்வராஜா அவ்வளவாக அன்று ஒன்றும் கேட்கவில்லை."

"இந்தக் கிரகங்களுக்கான மனிதர் கனகசபை, செல்வராஜா இவர்க ளெல்லாம் யார்? என்ன தொழில்? அவற்றைத் தெரிந்துகொண்டாயா?" அம்பலம் தாடியை வருடிக்கொண்டான்.

"கனகசபை பெரிய மளிகைக் கடைகள் அந்தப் பிராந்தியத்தில் வைத்தி ருந்தார். குமாரசாமி ஒரு பள்ளிக்கூட அதிபர். பத்மநாதன் அரசியல்வாதி. அவர் எங்கள் தொகுதி மக்கள் பிரதிநிதி. செல்வராஜா ஒரு எஞ்சினியர். யோகநாதன் ஒரு பிரபல வழக்குரைஞர். தவிர, கனகம் கனகசபையின் மகள் என்பதை முன்னரே சொன்னேன். அவள் பெரிய படிப்புகளெல்லாம் படித்து முடித்திருந்தாள். அவள் பெற்றோர் அவளுக்கு மாப்பிளை தேடிக் கொண்டிருப்பதாகப் பின்னர் தெரியவந்தது. இவர்களெல்லாம் தவிர, மணி,

துரை இவர்களைப்பற்றித்தான் சொல்லிவிட்டேனே. இந்தப் பெரிய மனிதர் கூட்டத்தில் எங்களுக்கு, அதாவது மணி, துரை மற்றும் எனக்கு இருப்பதற்கு ஒருமாதிரியாக இருந்தது. எங்களைக் கொண்டுவந்து ஏன் இந்தக் கூட்டத்துடன் குடைச்சாமி சேர்த்திருந்தார் என்பது முதலில் பெரும் புதிராக இருந்தது.

பத்மநாதன், துரை, மணி மற்றும் என்னைத் தவிர எல்லோரும் சிதம்பரநாதனுடன் தங்களைப் பரிச்சயமாக்கிக்கொண்டார்கள். “அவர் என்ன செய்கிறார், குடும்பம், மற்றும் பூர்வீகத்தைப்பற்றி விவரங்கள், இவனைத் தெரியுமா, அவனைத் தெரியுமா என்கிற கேள்விகள் எங்கள் மூவருக்கும் சுவாரசியத்தைத் தரவில்லை. கனகம் “உங்களுக்கு எத்தனை குழந்தைகள்?” என்று கேட்டபோது அவள் குரலின் அழகில் மயங்கிப்போனேன். மணியை, அவனுடன் இருந்த பத்மநாதன் “அங்கே பார்” என்று சிதம்பரநாதன் பக்கமே கையைக்காட்டி அதட்டியபடி அவன் கனகத்தையே பார்க்கும் முயற்சியிலிருந்து தடுத்தபடி இருந்தார். எனக்குப் பக்கத்து அறை என்றபடியால் கனகத்தை அருகில் பார்க்க முடிந்தது. துரையும் அவளைப் பார்த்தபடியிருந்தான். குடைச்சாமி எல்லாவற்றையும் பார்த்தபடி மௌனமாக இருந்தார். எனக்கு சிதம்பரநாதனைக் கேள்விகள் எதுவும் கேட்கத் தோன்றவில்லை. கனகத்தைப் பார்க்க பத்மநாதன் விடவில்லை யென்றாலோ என்னவோ தெரியவில்லை, மணி, வெறியுடனான கோபத்தில் சிதம்பரநாதனைக் கேள்வி கேட்கத் தொடங்கினான்.

“என்னத்துக்காக இங்கே வந்திருக்கிறாய்?” மணியின் கத்தியது, பெரிய மனிதர் கூட்டத்திற்குப் பிடிக்கவில்லை. அவர்கள் எல்லோரும் குடைச்சாமி பக்கம் திரும்பினார்கள். குடைச்சாமி மௌனமாக முகத்தில் எந்த சலனத்தையும் காட்டாது இருந்தார். சிதம்பரநாதன் தன் கதிரையில் இருந்து நெளிந்தபடியே ஏதோ சொல்ல முயற்சித்தார். அதற்குள் “ஏய், என்ன பேசுகிறாய்?” என்று கனகசபையும் குமாரசாமியும் மணியனை அடக்க முயற்சித்தார்கள். மணியின் இவர்களின் பேச்சைக் கேட்கும் நிலையில் இல்லை. ஒரு வெறியடைந்தவனின் தத்துவப் போதனையான பேச்சுடன், சிதம்பரநாதனைப் பார்த்து, “இவர்கள் கிடந்தார்கள். உனக்கு என்ன நடந்தால்தான் என்ன? “காயமே இது பொய்யடா” என்ற பாட்டு நீ கேள்விப்பட்டதில்லையா?” என்று சொல்லிவிட்டு, “வானமே எல்லை! வானமே எல்லை!” என்று பாட ஆரம்பித்தான். நடுவில், “சிவம், நீயும் பாடு, நீயும் பாடு” என்று என்னையும் பார்த்துக் கத்தினபோது, எனக்குக் கூச்சமாக இருந்தது. கனகம் எங்கே “இந்தக் குடிகாரனுடன் சேர்ந்த மற்றக் குடிகாரன்” என்று என்னைப் பார்க்கிறாளோ என்று அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தால், அவள் என்னைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். அவள் முகத்தின் பிரகாசத்தில் என் நினைவுகள் யாவும் மறந்து, என்ன பேசுகிறேன் என்ற பிரக்ஞை இல்லாமலேயே, “இந்தப்பூமி தொடக்கமுமில்லை, வானம் எல்லையுமில்லை. நிறுத்து உன் பாட்டை” என்று நான் அவனை அடக்க முயற்சித்தேன். அப்போது கனகம் என்னை உற்றுநோக்குவதை உணர்ந்தேன். அவளை நோக்கித் திரும்பியபோது மணி வெறியுடன் திரும்பவும் கத்தினான். “ஏ

சிவம் என்னைப் பாரடா! என்னைப் பாரடா!” என்று கூப்பிட்டு, “பூமி தொடக்கமுமில்லை, வானம் எல்லையுமில்லை” என்று இழுத்துப் பாடிவிட்டு, “இப்போது சரியா?” என்று கேட்டான்.

பெரிய மனிதர் கூட்டம் “ஏய் என்ன பேசுகிறாய்?” என்று மறுபடியும் மணியனை அடக்க முயற்சித்தது. ஆனால் மணியின் விடுவதாக இல்லை. “என்னத்திற்காக இங்கே இந்த ஆள் வந்திருக்கிறார் என்று உங்களுக்கும் தெரியவில்லை. இந்த ஆளைப் பார்த்தால் இவரும் உங்களைமாதிரியான பணக்காரன்மாதிரித்தான் தெரிகிறது. இங்கே இது என்ன கூத்து? என்ன நடக்கிறது இங்கே? பணத்தைக் கொடுத்துக் கடவுளையே வாங்குகிறமாதிரி ஒரு சாமியாரையே இங்கே கொண்டுவந்து வைத்திருக்கிறீர்கள்.”

பெரிய மனிதருக்கு அப்போதுதான், மணியனை அலட்சியப்படுத்த முடியாது என்று புரிந்தது. கனகசபை, அவர் நண்பர் எல்லோர் நிலையையும் விளங்கப்படுத்துவதைப் போன்று, “இங்கே குடைச்சாமி எங்களை வரச் சொல்லி நாங்கள் வந்திருக்கிறோம். நீயும் சிவமும் இங்கே இந்த யாகத்திற்கு இன்று வந்துசேருவீர்கள் என்ற தீர்க்கதரிசனம் சாமியாருக்குத் தெரிந்தே இருக்கிறது. அதிலிருந்தே உனக்கு அவர் சக்தி தெரிந்திருக்க வேண்டும்...” என்று சொல்லிக்கொண்டுபோனபோது, மணி அவரை இடை வெட்டினான்.

“இது யாகமும் இல்லை ஒன்றுமில்லை. இது ஒரு கூத்து. நீங்கள் தினமும் சாமியாரைப் பார்க்க வருகிறீர்கள். நாங்கள் இன்று வந்து மாட்டிக் கொண்டோம். எல்லோரும் இன்று ஒன்றுசேர முடிந்தது. நாங்கள் இன்று வரவில்லையென்றால் வழக்கம்போல் சாமியாரை நீங்கள் பார்த்துவிட்டுப் போயிருப்பீர்கள். இதிலென்ன தீர்க்கதரிசனம்?”

மணியனின் வெறி தீர்ந்தது என்று யோசிக்கலானேன். எல்லோரும் குடைச்சாமியின் முகத்தைப் பார்த்தார்கள். அவர் முகத்தில் ஒருவிதமான உணர்ச்சிபாவமுமில்லை. கனகசபை இந்த இடைவெட்டினால் பாதிக்கப்பட வில்லை. தொடர்ந்தார்.

“நீ சொல்வதைப்போல தற்செயலாக இவைகளெல்லாம் நடந்ததென்றால், இன்று அமாவாசையாக ஏன் அமைந்துபோனது? எப்படி வெளியூரிலிருந்து முதல் முறையாகச் சிதம்பரநாதன் குடைச்சாமியின் இடத்திற்கு வந்திருக்க முடியும்? இன்றைக்குத்தானே நாங்கள் எல்லோரும் சிதம்பரநாதனை முதல் முறையாகப் பார்க்கிறோம். சாமியார் கட்டளையின்படி சிதம்பரநாதனைக் கேள்விகள் கேட்டுக்கொள்.”

சாமியார் சிதம்பரநாதனைப் பார்த்தார். அவர் பார்த்தவிதம் சிதம்பரநாதனைப் பேசும்படி கட்டளை இட்டமாதிரி இருந்தது.

“இளம் வாலிப வயதில் என் மகனுக்குத் தீராத குடல் வியாதி வந்திருக்கிறது. நாங்கள் பார்க்காத மருத்துவர் இல்லை, போகாத வைத்தியசாலையுமில்லை. ஒருவருஷக் கெடு மருத்துவர்கள் கொடுத்திருக்கிறார்கள். நான் என் மனைவி, மற்றும் என் மகள் எல்லோரும் கவைலையுடன்

இருக்கிறோம். பணமிருந்தும் பிரயோசனமில்லாமல் இருக்கிறது. இவனுக்கு எப்போது குணமாகும், எப்படிக் குணமாகும் என்ற அவலத்துடன் சாமியாரிடம் சரண் அடைந்திருக்கிறோம்.” சிதம்பரநாதன் உணர்ச்சிவசமானார்.

“என்ன தீராத வியாதி?” மணி எகத்தாளமாகப் பேசத் தொடங்கினான். “ஒரு மாற்றமுமில்லாத தலையெழுத்துடன் இவ்வளவு வருஷங்களாக தோட்ட வேலை நான் செய்கிறேன். அதைவிடப் பெரிய வியாதி இந்தக் குடி. என்னால் அதைவிடவும் முடியவில்லை. எந்த மருத்துவனிடம் நான் போவது? இப்படி அவலப்பட்டு என் வாழ்க்கைத் திசையை மாற்றவா இந்தக் குடைச்சாமியிடம் வந்திருக்கிறேன்? இல்லை. இல்லை ஒருநாளும் இல்லை. இதோ இந்தக் கழுதை இருக்கிறானே அவன் கூப்பிட்டு நான் வந்திருக்கிறேன்” என்று என் பக்கம் கையைக் காட்டினான். அவன் வெறியில் தன் இருக்கையில் இருந்து எழுந்து, “ஓய் சிதம்பரநாதப் பெரியவரே! ஒரு வருஷமாவது உங்கள் மகன் வாழ்க்கை சிறப்பாக அமையட்டும். அவன் கேட்பதெல்லாம் வாங்கிக்கொடுங்கள். அதற்குப் பிறகு என்னவாவது நடக்கட்டும்” என்று சிதம்பரநாதனிடம் சொல்லிவிட்டு, குடைச்சாமியைப் பார்த்து “ஓய் குடைச்சாமி! நீர் என்ன பணக்காரருக்குத்தான் சாமியாரா? ஏன் என்னை முற்றத்து நடுக் கதிரையில் அமர்த்தி இந்த நாய்களில் ஒருவனை சனீஸ்வரனாக்கினால் என்ன குறைந்தாபோய்விடும்?” என்று பெருங்குரலில் கத்தி முடிவதற்குள்ளேயே பெரிய மனிதர் எல்லோரும் அவனைப் பேசி அடக்க முயற்சித்தார்கள். “வாடா நாங்கள் போவோம்” என்று அவன் என்னையும் இழுத்துக்கொண்டுபோக ஆரம்பித்தான். திரும்பிக் கனகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே வெளியேறினான். அவளும் என்னைப் பார்த்தாள். அவள் முகத்தில் எந்த உணர்ச்சியும் இருக்கவில்லை.

“சிவம்” என்று குடைச்சாமி கூப்பிட்டது கேட்டது.

“நாளை வந்து என்னைப் பார்” என்று குடைச்சாமி கட்டளையிட்டார்.

“நீ வாடா” என்று மணியன் என்னை இழுத்துக்கொண்டுபோனான்.

அடுத்த நாள் காலை நான் காய்கறிகள் தோட்டத்திலிருந்து சந்தைக்குக் கொண்டுபோகும்போது குடைச்சாமியைப் பார்த்தேன். அதே வெள்ளை வேட்டி. அதே குடை. அவர் முகத்தில் முன்னைய இரவின் நிகழ்ச்சியின் அனுபவம் எதுவும் தோற்றவில்லை. நான் “கேது” என்று தீர்மானித்தாரா அல்லது சபித்தாரா என்பது எனக்குப் புரியவில்லை.” சிவம் நிறுத்தினான்.

“அப்படித் தீர்மானிக்கவோ அல்லது சபிக்கவோ ஒருவருக்கும் சக்தி யில்லை. நீ மேலே நடந்ததைச் சொல்.” அம்பலம் எதையோ யோசித்த படியே சொன்னான். சிவமும் தொடர்ந்தான். “அன்று மாலை பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று நான் போய்விட்டேன். நேரத்திற்குக் காய்கறிகள் சந்தைக்குப் போகவேண்டும். சாமியாருடன் பேச நேரமில்லை. அன்று மாலை மணியனையும் இழுத்துக்கொண்டு சாமியார் வீட்டிற்குப் போனேன். அன்று எங்களுக்குக் குடியுமில்லை வெறியுமில்லை. அவரிடம் போய்வந்த பின்னர் பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்பது யோசனை. அவர் வீட்டிற்குப் போனால் முந்தைய நாள் இரவு வந்திருந்தவர்களில் பலர் இருந்தார்கள். சிதம்பர

நாதன், குமாரசாமி, பத்மநாதன் இவர்களைக் காணவில்லை. கனகசபை, அவர் மகள் கனகம் - இவர்கள் வந்திருந்தார்கள். கனகத்தை பார்த்து எனக்கு மகிழ்ச்சி பெருகியது. குடைச்சாமி “நீங்கள் எல்லோரும் நேற்றிரவு இருந்த உங்கள் அறைகளில் போயிருங்கள்” என்று குடைச்சாமி கட்டளையிட்டார். அறைகளில் விளக்குகள் போடப்பட்டுத்தான் இருந்தன, ஆனால் நாற்காலிகள் போடப்பட்டு இருக்கவில்லை. நாங்கள் எல்லோரும் அவரவர் அறைகளுக்குச் சரியாகப் போகத் தொடங்கினோம். மணியனுக்குத் தான் எந்த அறையில் இருந்தோம் என்ற ஞாபகமில்லாமல் இருந்தது. முதலில் கனகம் இருந்த அறைக்குப் போனான். பிறகு என் அறைக்கு வந்தான். “இதுதானா? இதுதானா?” என்று என்னைக் கேட்டான். குடைச்சாமி “நிறுத்து!” என்று அவனைக் கட்டளையிட்டார்.

எல்லோரும் அடுத்த அமாவாசை இருட்டுமுன் இங்கே வரவேண்டும்! அதற்குப் பிறகு என்ன செய்யவேண்டும் என்பதை அன்று சொல்கிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டுச் சாமியார் போய்விட்டார். “வா போவோம்” என்று மணியன் என்னை இழுத்துக்கொண்டு போக ஆரம்பித்தான். எனக்கோ கனகத்தைப் பார்த்துப் பேசவேண்டும்போலிருந்தது. அவள் தன் தந்தையுடன் ஏதோ பேசிக்கொண்டு இருந்தாள். அடுத்த அமாவாசையன்று...”

சிவம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது வேலை முடிந்ததற்கான மணியடித்தது. அவன் தன் கதையை நிறுத்தியபிறகே பலபேர் அவன் கதையைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது தெரிந்தது. எல்லோருக்கும் புதிராக இருந்தது. கைதிகள் யாவரும் அம்பலத்திடம் விவரங்கள் கேட்க ஆரம்பித்தார்கள். அம்பலம் தாடியைத் தடவிவிட்டபடியே சிவத்துக்கு நடந்த சம்பவங்களை எல்லோருக்கும் விளக்க ஆரம்பித்தான்.

“முதலில் இதைக் கேளுங்கள். மிதுன லக்கினத்தில் குடைச்சாமி. இரண்டாவது இடத்தில் வியாழமும் ராகுவும்; அதாவது செல்வராஜாவும் துரையும். நாலாம் இடத்தில் புதனும் சனியும் - பத்மநாதனும் மணியும். ஏழாம் இடத்தில் சந்திரன் - கனகம். எட்டில் செவ்வாயும் கேதுவும் - குமாரசாமியும் சிவமும். ஒன்பதாம் இடத்தில் யோகநாதன் - சுக்கிரன். பத்தாம் இடத்தில் கனகசபை - சூரியன். முழுக்கதையையும் கேட்டபின்னர் மற்ற விஷயங்களைப் புரிந்துகொண்டு விளக்குகிறேன்.”

அம்பலம் தானும் யோசிக்கத் தொடங்கினான். குடைச்சாமி செய்தது யாகமா? அல்லது பரிசோதனையா? சிவத்திற்கு நடந்தவற்றை முற்றாகக் கேட்டால்தான் தெரியும்.

அன்று சிவம் சிறையில் அம்பலத்துடன் இருக்க நேர்ந்த சந்தர்ப்பத்தில் எல்லாம் தனக்கு நடந்த சம்பவங்களைத் தொடர்ந்து சொன்னான். இரவு நெடுநேரம் இந்தக் கதை தொடர்ந்தது.

“அடுத்த அமாவாசை நான் மணியனையும் கூட்டிக்கொண்டு போனேன். அன்றும் மணி வெறியுடன்தான் குடைச்சாமி வீட்டிற்குப் போனான். நான் அன்று குடிக்கவில்லை. கனகத்தைப் பார்க்கலாம் என்ற ஆசை என்னை

ஆட்டியது. அன்று குடைச்சாமி தன் கையில் வைத்திருந்த துண்டுக்காகிதத் தைப் பார்த்துக் கிரகங்கள் எல்லோரையும் வெவ்வேறு அறையில் இருத்தினார். எல்லா இருந்த இடமும் ஞாபகத்துக்கு வரவில்லை. என்னை முதல் துரை இடத்துக்கு அனுப்பினார். கனகம் நாலாவது இடம். துரையையும் மணியையும் எட்டாவது இடத்துக்கு அனுப்பினார்.”

“கொஞ்சம் நிறுத்து!” அம்பலம் கையைக் காட்டினான். “செல்வராஜாவை அல்லது குமாரசாமியை எந்த இடத்தில் வைத்தார் என்று ஞாபகமிருக்கிறதா?”

சிவம் யோசித்தான். “சரியாக ஞாபகமில்லை. வீட்டுவாசலுடன் இருக்கும் கோட்டில் அமைந்த அறைகள் ஒன்றில்தான் குமாரசாமி இருந்திருக்க வேண்டும். செல்வராஜா வீட்டுவாசலுடன் ஒட்டிய அறையில் இருந்தமாதிரி ஞாபகம்.”

சிவத்தின் கதை தொடர்ந்தது. “முந்தைய அமாவாசைபோலவே சிதம்பர நாதனை என்ன வேண்டுமானாலும் கேட்கலாம் என்று சொல்லிக் குடைச்சாமி முந்திய அமாவாசையில் தான் இருந்த முலை அறையில் போய் உட்கார்ந்தார். வழக்கம்போல் சிதம்பரநாதன் நடுவில் வந்து உட்கார்ந்தார். அம்பலம் கிரகங்களைப்பற்றிச் சொன்னமாதிரி மனிதர்கள் எல்லா நேரமும் ஒன்றாக இருப்பதில்லை. சிலபேர் சந்தோஷமாக இருந்தார்கள், சிலபேர் ஏதோ யோசித்தபடி இருந்தார்கள். குடைச்சாமி கூப்பிட்டு அறைகளில் உட்கார்த்தியவுடன் வெவ்வேறு கிரக மனிதர்களும் அவரவர் இயற்கையான சுவாவத்தை அடைந்தமாதிரி எனக்குத் தோற்றியது. அறையில் குடைச்சாமி இருத்தியிருக்கிறாரே என்கிற மாதிரியான உணர்வுகள் இல்லை. ஆனால் ஒன்று சொல்கிறேன், மனிதர்கள் எல்லா நேரத்திலும் ஒரேமாதிரி இருப்பதில்லை. ஒவ்வொருவருக்கும் பல்வேறு முகங்கள். ஒவ்வொரு நேரத்தில் ஒவ்வொரு முகம். ஊர்ப் பெரியமனிதர்களுக்கு பல்முகங்கள் நிறைய இருந்தன வென்பது குடைச்சாமி யாகத்தில் நன்றாகவே தெரிந்தது. துரை, மணி மற்றும் எனக்கெல்லாம் இந்தக் குறை பெரிதாக இல்லை. மணியனுக்குக் குடிக்கவேண்டும். துரைக்குக் கனகசபையிடம் நல்லபேர் வேண்டும். எனக்குக் கனகத்தில் ஆசை ஆரம்பித்திருந்தது. அவ்வளவுதான். வேறு முகங்கள் எங்களுக்கு இல்லை. அது ஒருபுறம் இருக்க, அந்தக் கூட்டத்திலும் கனகத்தைப் பார்ப்பதை நிறுத்தவேண்டும் என்று எனக்குத் தோற்றவில்லை. துரையும் மணியும் ஏதோ விவாதம்புரிய ஆரம்பித்தார்கள். துரை, கனகசபைக்குப் பின்னால் “ஒரு நாயைப்போல்” ஓடுகிறான் என்று மணியன் இரைந்தான். ஒரு குடிசையனுக்குத் தன் நிலைமை ஒருநாளும் தெரியவராது என்று துரை திருப்பிக் கத்தினான். அந்தப் பெரியமனிதர் கூட்டம், ஒரு சிறிது நேரம் இவர்கள் விவாதத்தைப் பார்த்தபின்னர் சிதம்பரநாதனுடன் பேசிக்கொள்ள ஆரம்பித்தார்கள். சிதம்பரநாதன் மகனின் வியாதி அடங்குவதாக இல்லையாம். அவர் கவலைதோய்ந்த முகத்துடன் இருந்தார். நவீன மருத்துவத்தின் ஆச்சரியக் கண்டுபிடிப்புகளைப்பற்றி கனகம் அவரிடம் சொன்னாள். சிதம்பரநாதனுக்கு அது ஆறுதலாக இருந்தது.

குடைச்சாமி ஏதோ எங்கள் எல்லோரையும் கிரகங்கள் என்று சொன்னாரே தவிர, இந்தப் பெரிய மனிதர் கூட்டத்திற்கும் எங்களுக்கும் ஒரு பெரிய வித்தியாசம் இருந்தது. எங்களுக்கும் என்றால் நான், துரை, மணி இவர்களைச் சொல்கிறேன். பணக்காரராயும் சமூகத்தில் வலிவு படைத்தவர்களாயும் இருக்கிறவர்களை கடவுளைப்போலிருக்கிற சாமியாரே மதித்து நடத்தி எங்களைப்போலிருக்கிற ஏழைகளையும் நசிந்துபோனவர்களையும் சனியனாயும் ராகுவாயும் கேதுவாயும் சபித்துக் கேவலப்படுத்துவது மணியனை ஆத்திரப்படுத்தியது. “சிவம் ஒருகணம் நிறுத்தினான்.

“இதிலென்ன ஆச்சரியம்?” அம்பலம் தாடியைத் தடவிக் கொண்டான்.

“அதில் மணியன் ஆத்திரப்படுவதற்கு என்ன இருக்கிறது? காட்டிற்குப் போனால் சிங்கம் புலிகளும் இருக்கும். அவர்களுக்கு இரையாக மான் மரைகளும் இருக்கும். மனிதர்களுக்குள்ளும் இதுமாதிரித்தான். “கேட்டுக் கொண்டிருந்த நாதன் சொன்னான்.

“எருமைகளை! மானாய் இருக்கும் மனிதன் சிங்கமாய் மாற ஒரு வினாடி போதும். யானைக்கும் அடி சறுக்கும் என்றெல்லாம் கேள்விப்படவில்லையா? இதெல்லாம் உங்கள் புத்திக்கு எட்டாதது. இதற்குள் நீங்கள் ஏன் வருகிறீர்கள்?” அம்பலம் எரிச்சலுற்றான்.

சிவம் இந்த உரையாடலினால் பாதிக்கப்படவில்லை. தொடர்ந்தான். “கிரகங்களை இடம் மாற்றியதனால் புதிய நெருக்கங்கள் ஏற்படாது போனாலும் தொடர்புகள் மாறிப்போயின. துரையோடு மணி விவாதித்துக்கொண்டு இருந்ததினால், அதற்கு முந்திய முறைபோல் மணியன் பெரியமனிதர் யாருடனும் சண்டை போடவில்லை. பெரியமனிதர்கள் தங்கள் தொடர்புகளை வலுப்படுத்திக்கொண்ட மாதிரி இருந்தது. எல்லோரும் சிதம்பரநாதனுடன் என்ன பேசிக்கொள்கிறார்கள் என்பதிலேயே குடைச்சாமி கவனமாக இருந்தார். என் கவனம் கனகத்திலேயே இருந்தது. சிதம்பரநாதனிடம் ஏதாவது பேசவேண்டும் என்று தோன்றவில்லை. அவர் மகனின் வியாதி அடங்குவதாக இல்லையென்றால் நான் என்ன சொல்லமுடியும்? மருத்துவனாக இருக்கிற என் தம்பி மனோகரனைப்பற்றி அவரிடம் சொன்னேன். மருத்துவத்தில் என்ன துறையில் அவனுக்கு விசேஷ பயிற்சி இருக்கிறது என்று கேட்டார்கள். எனக்கென்ன தெரியும்? அவன் பிரபலமான மருத்துவன் என்பதையும் அவன் நகரத்து விலாசத்தையும் சொன்னேன். “ஓ! அவன் உன் தம்பியா?” என்று பலபேரும் சொன்னார்கள். “தெரியாமல்போயிற்றே” என்று குமாரசாமி குறைப்பட்டுக்கொண்டார். அவன் உயர்நிலையை வைத்து என்னை மேலே முப்பிக்கொள்ளும் யோசனை எனக்கேது? சிதம்பரநாதன் “குடல் சிகிச்சை என் தம்பிக்கு தெரியுமா?” என்று கேட்டார். அவனைத்தான் கேட்கவேண்டும் என்று சொல்லிவிட்டேன். பேச்சு என் பக்கம் திரும்பியதில் கனகமும் என்னைப் பார்த்தாள். கனகம் என்னைப் பார்த்தது துரைக்குப் பிடிக்காமல் போய்விட்டது. அவளுக்குக் காவல்காரன் தான் என்ற யோசனையுடன் என்னைப் பார்த்து முறைத்தான். மணியன் துரையுடன் தன் விவாதத்தை நிறுத்துவதாக இல்லை. “இங்கே பாரடா” என்று மணியன் துரையை

மறுபடியும் விவாதிப்பதற்கு இழுத்தான். கனகசபைக்கு மணியன்மேல் எரிச்சல் வந்தது. ஆனால் துரையைப் பார்த்து “அங்கே மணியனுடன் என்ன விவாதிக்கிறாய்?” என்று விவாதத்தை அடக்க முயற்சித்தார். “மணியன் அங்கிருக்கத் தகுதியில்லாத நாய்” என்று துரை கனகசபையிடம் சொல்ல, மணியன் பதிலுக்கு துரையைப் பார்த்து “நீ பணக்காரர் கால் கழுவும் தண்ணீரைக் குடிக்கும் பன்றி” என்று சொல்ல, இரண்டு பேரும் கைகலப்புக்குத் தயாரானார்கள். கனகசபை வேறு வழி தோன்றாதவராகக் குடைச்சாமியைப் பார்க்க முயன்றார். குடைச்சாமி சிதம்பரநாதனைப் பார்த்தபடி இருந்தார். சிதம்பரநாதன் சண்டைபிடித்துக்கொண்டு இருந்த ராகுவையும் சனியையும் ஒரு சிறிது நேரம் பார்த்துவிட்டு அவரும் குடைச்சாமியைப் பார்க்க முயன்றார். வேறு வழியில்லாது யோகநாதனும் பத்மநாதனும் எழும்பிப் போய் துரையையும் மணியையும் பிரித்துவிட்டார்கள். செல்வராஜா எழும்பி வந்து “இங்கே பார் மணி! எங்களைக் குடைச்சாமி கூட்டிக்கொண்டுவந்திருப்பது சிதம்பரநாதனின் மகனுக்கு என்ன நடக்கப்போகிறது என்று பார்ப்பதற்கு. இந்த நேரத்தில் சண்டைபிடித்தாயானால் அவரால் ஒன்றும் சொல்லமுடியாது. சாகக்கிடக்கும் ஓர் உயிரில் கருணை வைத்தாவது சமாதானமாக ஏதாவது சொல். இல்லையென்றால் அமைதியாகவாவது இரு” என்று சொன்னார். மணி தன் எரிச்சலை அவர்கள் பக்கம் திருப்பினான். “இந்தப் பெரிய மனிதர்களாய் இருக்கிறீர்கள். இந்தச் சின்ன விஷயம்கூட உங்களுக்குத் தெரியவில்லை. இந்த மடச் சாமியுடன் நீங்கள் நேரத்தை வீணாக்குவதை விட்டு ஒரு மருத்துவனிடம் சிதம்பரநாதனின் மகனைக் கூட்டிக்கொண்டு போவது நல்லது. அது இனிமேல் சரிவராது என்றால் அவனுக்கு சந்தோஷம் கிடைக்க முயற்சி செய்யுங்கள்! வேணுமென்றால் கள்ளோ சாராயமோ நான் வாங்கிக்கொடுக்கிறேன்” என்று கத்தினான். எல்லோரும் குடைச்சாமி பக்கம் திரும்பினார்கள். குடைச்சாமி எல்லோரையும் அடுத்த அமாவாசை அன்று வரச்சொல்லிவிட்டு, சிதம்பரநாதனைப் பார்த்து, “நீ கொஞ்சம் நில்!” என்றார். நாங்கள் எல்லோரும் அன்று போய்விட்டோம். அடுத்த இரண்டு அமாவாசைகளுக்குள் விஷயங்கள் முற்றிப்போயின. அதை நாளையதான் தொடரவேண்டும்.” சிவம் நிறுத்தினான்.

கதையைச் சொல்ல நேர்ந்தது சிவத்துக்கு ஆறுதலைக் கொடுத்தது. பல நாட்களுக்குப் பின்னர் நிம்மதியாக நித்திரைகொள்ள ஆரம்பித்தான்.

எருமைகள் இரண்டும் குழம்பிப்போய்விட்டன. சிவம் சொன்ன பெரியமனிதர்களில் அவர்களுக்குக் கனகசபை, பத்மநாதன், யோகநாதன் இவர்களைத் தெரிந்திருந்தது. ஆனால் நேரடித் தொடர்புகள் இல்லை.

‘இவர்கள் ஏன் இந்தச் சின்ன மனிதர்களுடன் போய்ச்சேர்ந்தார்கள்?’

குடைச்சாமி என்ன செய்ய முயன்றார்? நாளைக்கு இந்தத் தாடி அம்பலத்தைக் கேட்டுக் கொள்ளலாம்’ என்று நித்திரைகொள்ளப் போய்ச்சேர்ந்தன.

அம்பலம் தாடியை வருடிக்கொண்டே சிந்திக்க ஆரம்பித்தான். குடைச்சாமியை நினைத்து ஒருதரம் தனக்குள் சிரித்தபடி “மடையன்” என்று

முணுமுணுத்துக்கொண்டான். அவனுக்கு நித்திரை வர நெடுநேரம் எடுத்தது.

சனக்கீழமை ஒரு வித்தியாசமான நாளாக அமைந்தது. அம்பலம் எழுந்தபோது காலை உணவைத் தப்பவிட்டிருந்தான். சிகரெட் ஒன்றைப் பற்றவைத்துக்கொண்டு தன் இருத்தலைப் பிரகடனப்படுத்திக்கொண்டான். வழக்கம்போல் கணக்குப்போடத் தோன்றவும் இல்லை. இன்னமும் சிவமும் எருமைகளும் தூங்கியபடி இருந்தார்கள். மற்றக் கைதிகள் ஆரவாரம் ஒன்றும் இல்லை. எங்கேயோ கூட்டிக்கொண்டுபோகப்பட்டிருக்க வேண்டும். காவலாளி சங்கரன் வந்து எருமைகளை எழுப்ப முயன்றபோது, அம்பலம் அவனைத் துரத்தினான்.

“ஏய் சங்கரன்! அவர்கள் நேற்று இரவிரவாகக் கதை கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களை எழுப்பாதே!”

சங்கரன் அம்பலத்தின் கட்டளையைப் புறக்கணித்தவனாக அவர்களை எழுப்ப முயன்றபோதே அம்பலத்திற்கு ஏதோ பின்னணியில் நடக்கிறது என்று புரிந்தது. சங்கரனை அதட்டினான்.

“ஏய்! என்ன நடக்கிறது இங்கே?”

மற்றச் சிறைக் கைதிகள் இல்லாமல் தனியாக அம்பலம் இருக்கும் நிலையை சங்கரன் பயன்படுத்திக்கொள்ளத் தீர்மானித்தபடி, “அது உனக்குத் தேவையில்லாத விஷயம்” என்று உறுமினான்.

“என்ன நடக்கப்போகிறது என்று பாரேன்!” அம்பலம் எகத்தாளமாகச் சிரிக்க, சங்கரனைப் பயம் கவ்விக்கொள்ள ஆரம்பித்தது.

“உன்னை என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை” என்று அலுத்துக் கொண்டு, சங்கரன் திரும்ப முயன்றபோது, எருமைகள் சத்தம்கேட்டு விழித்துக்கொண்டன.

“சாப்பிட ஆயத்தமாகுங்கள்!” என்று சங்கரன் அவர்களைப் பார்த்துச் சொல்ல, “நாங்களும் வருவோம்” என்று அம்பலம் சொன்னான்.

“வந்து தொலையுங்கள்! சிறிது நேரத்தில் நான் உங்களைக் கூட்டிக் கொண்டுபோக வருவேன்” என்று சங்கரன் சொல்லிவிட்டுப் போனான்.

அம்பலம் சிவத்தை எழுப்பினான். சிவம் மிகவும் களைப்படைந்திருந்தான். எருமைகள் காலைக்கடனுக்குப்போய் வரும்வரைக்கும் அம்பலமும் சிவமும் காத்துக்கொண்டு இருந்தார்கள்.

“என்ன நடக்கிறது? எல்லோரும் சாப்பிட்டு எங்கேயோ போய்விட்டமாதிரி இருக்கிறதே.” சிவம் சிறையின் அமைதியை அனுமானித்து அம்பலத்திடம் விளக்க முயன்றான். எருமைகள் வந்தவுடன் சங்கரன் வந்து, “நீங்கள் ஆயத்தமில்லாதபடியால் இவர்களை மட்டுமே நான் சாப்பிடக் கூட்டிக் கொண்டு போகப்போகிறேன். உங்களுக்கு மத்தியானம் தான் சாப்பாடு” என்று சொல்லிவிட்டு அவர்களை இழுத்துக்கொண்டுபோனான். அம்பலத்திற்கு, காவலாளி சங்கரன் இப்படி அவசரம் அவசரமாக இவர்களை

இழுத்துக் கொண்டுபோவது ஏதோ திட்டத்தின்படி என்று புரிந்தாலும், சங்கரனை இந்தமுறை பயப்படுத்தவோ அல்லது இகழ்வோ முயலவில்லை. பேசாமல் காலைக்கடன்செய்யப் போனான்.

சிவம் தன் அறையின் கம்பிகளுக்கப்பால் இருக்கும் உலகத்தின் நிலையைக் கற்பனை செய்ய முனைந்தான். தன் சகோதரிகளையும் அவர்கள் குடும்பங்களையும் நினைத்துக்கொண்டான். “நான் சிறைப்பட்ட போது, அவர்களாவது வந்து பார்த்தார்கள். என் தம்பிகளில் ஒருவனாவது வந்து பார்க்கவில்லை. என் வழக்கில் ஒரு நல்ல வழக்குரைஞன் வாதாடியிருப்பானென்றால் நான் விடுதலை செய்யப்பட்டிருப்பேன். அவ்வளவுதூரம் ஏன்? எனக்கு நல்ல சமூகநிலை இருந்தால் என்னைப் பிடித்துக்கொண்டு போயிருக்கமாட்டார்களே. கிரகங்கள் சூழ்வதைவிட மற்ற மனிதர்கள் சூழ்வது, ஒரு மனிதனை மிகவும் பாதிக்கிறது. தூரத்தில் வானவெளியில் இருக்கும் கிரகங்கள் என்ன செய்யமுடியும்? குடைச்சாமி அதைப் புரிந்து கொண்டாரா?”

நெஞ்சில் கசப்பு எழுந்தது. அம்பலம் திரும்பி வந்து சிகரெட் பற்றவைத்துக்கொண்டான். சிவம் காலைக்கடன்செய்யப் போனான்.

அம்பலம் தாடியைத் தடவியபடியே குடைச்சாமியின் பரிசோதனையைக் கிரகித்துக்கொள்ள முயன்றான்.

சிதம்பரநாதன் சாதகத்தில் லக்கினம் மிதுனத்தில். இரண்டில் வியாழனும் ராகுவும். நாலில் புதனும் சனியும். ஏழில் சந்திரன். எட்டில் செவ்வாயும் கேதுவும். ஒன்பதாம் இடத்தில் சுக்கிரன். பத்தில் சூரியன். சுகவீனமாக இருந்த மகனைக் கூட்டிக்கொண்டு பரிசோதனை செய்ய முடியாததனால் சிதம்பரநாதனின் சாதகத்தை வைத்துப் பரிசோதனை நடந்திருக்கிறது. சிதம்பரநாதனின் சாதகப்படி எந்த நேரத்தில் அவருக்குப் பெரிய மனப் பாதிப்பு நேர இருக்கிறது என்பதைப் பார்த்து அவர் மகன் குணமடைவானா என்று சொல்ல முயன்றிருக்கிறார் குடைச்சாமி. அவர் மகனும் அவரும் எவ்வாறு தொடர்புபடுத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதைத் தீர்மானித்துக்கொண்டாரா? குடைச்சாமி மிகப் பெரிய முட்டாள்தனம் யோசனையில் இறங்கி இந்தச் சிவத்தைப் படுகுழியில் தள்ளியிருக்கிறார். குடைச்சாமி முழு முட்டாள்தனம் மாதிரியாகவும் தெரியவில்லை. சிவம் கேதுவாக இருந்தால்...

இப்போது முதல் பிரச்சினை இந்த எருமைகள் என்ன திட்டம் தீட்டியிருக்கிறார்கள் என்று அனுமானிப்பதுதான்.

நேரம்! சரியாய் அமையவேண்டிய நேரம்! எல்லாம் தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கும் நேரம்! இது தெரியாத வரைக்கும் திட்டம் தீட்டுவதெல்லாம் வீண் முயற்சி. நேரம் கழித்தே நேரத்தின் அருமையும் விஷயங்களின் அமைப்பும் தெரியவருகிறது. முதலிலேயே தெரிந்துகொள்பவன் சாத்திரக் காரனா? இல்லை. இல்லை. இல்லவே இல்லை.

சிவம் திரும்பி வந்தான்.

எருமைகள் ஏதோ திட்டம் தீட்டியிருக்கின்றன. பணம் கொடுத்துத்தான்... என்று அம்பலம் சொல்லத்தொடங்கினான்.

“உனக்கு வருங்காலம் தீர்மானிப்பதுதான் தொழில் இல்லையா?” சிவம் கேட்ட தொனியில் “இந்த எருமைகளுக்கு என்ன நடந்தால் என்ன” என்பது இருந்ததென்பதை அம்பலம் புரிந்துகொண்டான்.

“சிவம், இவ்வளவு உனக்கு நடந்திருந்தும் சம்பவங்களின் தொடர்புகளும், எவ்வாறு மனிதர்கள் வக்கிரமமாகத் தொடர்புபடுத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதும் புரியவில்லையே!” அம்பலம் சொல்லி முடிப்பதற்குள், “டக் டக்” என்று சப்பாத்து ஒலி கேட்டது. வந்த காவலர்கள் இருவரும் அறை எண்ணைச் சரிபார்த்த பின்னர், “நீங்கள் எங்களுடன் வாருங்கள்! சீக்கிரம்! சீக்கிரம்!” என்று கட்டளையிட்டுக் கூட்டிக்கொண்டுபோக ஆரம்பித்தார்கள். அம்பலம் சிவத்தைப் பார்த்து, “போகலாம்” என்று தலையாட்டினான்.

“இது எருமைகள் போட்ட திட்டத்தில் நடக்கும் குளறுபடி” என்பது அம்பலத்திற்குப் புரிந்தது.

“சிவம் கேது என்றால் இது விடுதலை நேரம். எருமைகள் திரும்பி வந்து ஏமாறப்போகின்றன” என்று தனக்குள் சொல்லிச் சிரித்துக்கொண்டான். காவலர்கள் ஒன்றும் பேசவில்லை. வழக்கமாக இருக்கும் காவலர்கள் யாவரும் மற்றக் கைதிகளுடன் வெளிவேலைக் காவலுக்குப் போய்விட்டிருந்தார்கள். அம்புலன்ஸ் வண்டியில் ஏற்றி, காயங்களுக்குக் கட்டுப்போடும் துணியால், கண், மூக்கு, காதுகள் தவிர தலையின் எல்லாப் பகுதிகளையும் சுற்றிக்கட்டினார்கள். கை, காலிலும் துணியால் சுற்றினார்கள். சிவப்பு மையை அங்கங்கு தெளித்தார்கள். வாயைத் திறந்து ஏதாவது சொல்ல வேண்டிய நேரம் அதுவல்ல என்பது அம்பலத்திற்குத் தெரிந்தது. விரலை வாய்மேல் வைத்துச் சிவத்தை அமைதியாக இருக்கும்படி சொன்னான். நன்றாக அடிபட்டு வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டுபோகப்படுகிறவர்கள்மாதிரி சிவத்தையும் அம்பலத்தையும் மாற்றிவிட்டிருந்தார்கள். சிறையின் வெளிக் காவலர்கள் பரிசோதனை செய்து அம்புலன்னை அனுப்பும்போது “நாதன், செல்வன்” என்ற பெயர்கள் கேட்டன. அம்பலம் சிரித்துக்கொண்டான்.

“இது இன்னும் குழப்பத்தில் முடியப்போகிறது.”

அம்புலன்னைப் பாதி வழியில் ஒரு மறைவான இடத்தில் நிறுத்தி, இவர்களை இறக்கிவிட்டு அவர்களைப்போல் கட்டுப்போட்டிருந்த இருவரை அவர்களுக்குப் பதிலாக ஏற்றினார்கள்.

“உங்கள் கார் இன்னும் அரை மணி நேரத்தில் வரும். கந்தசாமி காசு முழுவதும் தந்துவிட்டான். நீங்கள் கவலைப்படவேண்டியதில்லை. இவர்களால் பேச முடியாது. நீங்கள் கவலைப்படவேண்டியதில்லை” என்று அவர்களுக்குப் பதிலாக ஏற்றியிருந்தவர்களைக் காட்டினார்கள், காவலர்கள். “தேவைக்கு இந்தக் காசை வைத்துக்கொள்ளுங்கள். உங்கள் உடைகளும் இந்தப் பையில் இருக்கின்றன” என்று சொல்லி ஒரு பையை அவர்களிடம்

வீசி எறிந்து அம்புலன்ஸில் ஏறிக்கொண்டார்கள். அம்புலன்ஸ் அவசரமாகப் போய்ச்சேர்ந்தது.

கட்டுகளை அவிழ்த்து மாற்று உடைகளை அணிந்த பின் அம்பலம், சிவத்திற்குச் சம்பவங்களைப் புரியவைக்க முயற்சிப்பதற்கு முன் அங்கிருந்து ஓடிவிடவேண்டியதன் அவசியத்தை உணர்ந்து, “இந்தக் கட்டுகளை இங்கு போடமுடியாது. வா, நாங்கள் இங்கிருந்து உடனே போய்விட வேண்டும்” என்று சொல்லி அவனை இழுத்துக்கொண்டு குறுக்குப்பாதை ஒன்றில் போக ஆரம்பித்தான். வெகுதூரம் போனபின்னர் கட்டுத்துணி களை எறிந்த பின்னர், அம்பலம் சிவத்துக்கு விவரிக்க முயன்றான். “எருமைகள் காசைக் கொடுத்துத் தங்களுக்கு விடுதலையை ஒழுங்குபடுத்தி இருக்கின்றன. சிறையில் விபத்தாகக் காயம்பட்டதாகப் பாவனைசெய்து, பெரிய மருத்துவமனைக்குக் கொண்டு போக ஒழுங்குகள் செய்து, போகும் வழியில் இரண்டு ஊமையர்களைப் பிடித்து அவர்களுக்குப் பதிலாக அனுப்ப ஏற்பாடுகள் செய்திருக்கிறார்கள். மற்றக் கைதிகள் வெளியில் போகும்போது, இவர்கள் பின்னால் தங்கி இந்த மருத்துவமனைக்குப் போகிறமாதிரி ஏற்பாடு. ஏற்பாடு செய்தவர்கள் முழு விவரத்தையும் சங்கரனிடம் சொல்லவில்லை. சொல்லவும் முடியாது. வந்தவர்களுக்கு எருமைகள் யார் என்று தெரியாது. சிறை அறையின் எண் மட்டுமே தெரியும். ஏற்பாடுகளின்படி இவர்கள் இருவர் மட்டுமே சிறை அறையில் இருக்கப்பட வேண்டியவர்கள். நாங்களும் தூங்கிவிட்டு எழும்ப நேரமாகி, இவர்களும் சாப்பிடப்போய் நேரத்திற்குத் திரும்பாததினால், நாங்கள்தான் இந்தக் காவலர்கள் அனுப்பப்பட்ட நேரத்தில் சிறை அறையில் இருக்கும்படி ஆனது. நாங்கள்தான் எருமைகள் என்று இந்த முட்டாள்கள் எங்களை இப்படி நாடகமாடி விடுவித்திருக்கிறார்கள்.”

“எங்களுக்கு என்ன நடக்கப்போகிறது?” சிவம் பதட்டப்பட்டான்.

“கவலைப்படாதே! எருமைகள் சிறையறைக்குத் திரும்பும்போது நாங்கள் இல்லாததைத் தெரிந்துகொண்டு நடந்தவற்றைப் புரிந்துகொள்வார்கள். அவர்களைத் தப்ப வைக்க முயற்சித்த திட்டம் தெரியவந்தால் அதிகாரிகளுக்கும் பிரச்சினை வரும். இதனால் நாங்கள்தான் அந்த ஊமைகளாகிப் போனவர்கள் என்று சொல்லி மேலிடத்தை ஏமாற்றிவிடுவார்கள். முற்றாகவே எங்களுக்கு விடுதலை கிடைத்திருக்கிறது. எருமைகளுக்கு விடுதலை கிடைக்க இருந்த ஒரு வாய்ப்பும் போய்விட்டது. இந்தமாதிரி நாடகம் திரும்ப நடத்துவது மிகக் கஷ்டம். குடைச்சாமி சொன்னது சரிதான். நீ கேது! கைதிகளை விடுவிக்கும் சக்தி!” அம்பலம் தனக்குக் கிடைத்த சுதந்திரத்தையும் எருமைகளுக்கு வரப்போகிற கோபத்தையும் நினைத்துச் சிரித்துக்கொண்டான்.

“முதல் வேலையாக இந்தத் தாடியை எடுத்துவிடவேண்டும்” என்று சிவம் நினைவூட்டினான்.

வெகுதூரம் நடந்து அந்த ஊரைக் கண்டார்கள். அம்பலம் தாடியை எடுத்தபின்னர் ஒரு ஹோட்டலில் தங்க முடிவெடுத்தார்கள். அம்பலத்திற்கு

வெளியுலகின் வெளிச்சம் கண்ணைக்கூச வைத்தது. அப்போதுதான் சக கைதிகள் ஞாபகம் வந்தது. “எங்களுக்கு விபத்து நடந்து வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டுபோன கதையை அதிகாரி சங்கரனிடம் சொன்னால் போதும். எல்லோருக்கும் இந்தக் கதையைச் சொல்லிவிடுவார்கள். இடப்பக்கத்து அறையில் கணபதி, சின்னத்துரை... வலது அறையில் லிங்கம், ஆறுமுகம்...எங்களுக்கு உண்மையாக நடந்ததைத் தெரிந்துகொள்வார்களா? அவர்கள் புத்திசாலிகள். கட்டாயம் தெரிந்துகொள்வார்கள்.”

“இவர்கள் தந்திருக்கிற காசு நிறையநாள் வரும். மெய்யான எதிர்காலம் சுவாரசியமானதுதான்.”

அம்பலம் நெடுமுச்சுவிட்டுக்கொண்டான். அன்று நன்றாகச் சாப்பிட்டு நடந்த களையினால் தூங்க ஆரம்பித்தார்கள்.

ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை இருவரும் எழும்பி “என்ன செய்யலாம்” என்கிற யோசனையுடன் திட்டங்கள்போட ஆரம்பித்தார்கள்.

“நீயும் என்னுடன் வா, என் ஊருக்குப் போகலாம். என் தோட்டத்தில் வேலை செய்யலாம்.” சிவம் அம்பலத்தை அழைத்தான்.

“நீ குடைச்சாமி கதையைச் சொல்லி முடி.” அம்பலம் தாடியை வருடினான்.

சிவம் எதிர்பாராத விடுதலையினால் உற்சாகமடைந்திருந்தான். ஆனால் என்ன நடக்கப்போகிறது என்ற பயமும் கவியது.

“நீ என்ன மடையனாக இருக்கிறாய்? குடைச்சாமி கவலை எனக்கே போய்விட்டது. நீ ஏன் இந்தக் கதையைத் திரும்பவும் நினைவூட்டுகிறாய்? நான் சந்தோஷமாக இருப்பது பிடிக்கவில்லையா?”

“மனிதனுக்கான சாபம் இதுதான். கணத்துக்குக் கணம் கிடைப்பதை வைத்தே வாழ்க்கையை ஒட்டப் பார்க்கிறோம். நாளைக்கு என்ன நடக்கப் போகிறது என்ற யோசனை கொஞ்சமும் உன்னிடம் இப்போது இல்லை. பார்த்தாயா? ஆனால் எல்லாவற்றிற்கும் தொடர்ச்சியிருக்கிறது. குடைச்சாமி விவகாரம் முற்றாகத் தெரிந்தால்தான் நாளை உனக்கு என்ன நடக்கப்போகிறது என்று என்னால் சொல்ல முடியும். இன்னொரு முறை சிறைக்கு இழுக்கப்படமாட்டாய் என்பது என்ன நிச்சயம்?” மயான யாத்திரைக்குத் திரும்பவும் இழுக்கிற அம்பலத்தைப் பார்த்து அவனுக்குக் கோபம் வந்தது.

“உனக்குக் கோபம் இந்த நேரத்தில் வரப்படாது.” அம்பலம் எச்சரித்தான். “இன்னும் எங்கள் நிலவரம் தெளிவாகவில்லை. நீ இப்போது என்னுடன் பிணைக்கப்பட்டிருக்கிறாய். உன் எதிர்காலமும் என் எதிர்காலமும் தனித்தனியாகக் கணிக்க முடியாது. நீ சொன்னால்தான் என்ன நடக்கும் என்று என்னால் சொல்ல முடியும். உனக்கே குடைச்சாமி என்ன செய்தார் என்று அறிய விருப்பமில்லையா?”

மறுபடியும் சிறைக்குள் போனமாதிரி உணர்வு சிவத்தை ஆட்கொண்டது.

சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

“அடுத்த அமாவாசை அன்று மனியனைக் குடி வெறியில்லாமல், குடைச்சாமியிடம் கூட்டிக்கொண்டு போனேன். போய்வந்த பின்னர் குடிக்கப் போகலாம் என்று சொல்லி வைத்தேன். துரையிடம் அவனுக்குக் காழ்ப்பு இன்னமும் இருந்தது. “இந்த அடிமைத்தனம் எப்போது போகப்போகிறது?” என்று குறைப்பட்டுக்கொண்டே வந்தான். குடைச்சாமியிடம் அன்றாவது என் குறைகளைச் சொல்லி வழி கேட்கலாம் என்று இருந்தேன். என்னையும் ஒருநாள் நடு முற்றத்தில் இருத்தி கிரகங்களைச் சூழவிட்டு எனக்கு என்ன நடக்கப்போகிறது என்று சொல்லக்கூடும். “நீ பணக்காரனில்லை - உனக்காக இப்படியான ஒரு கூத்து குடைச்சாமி அடிக்காது. உனக்கு இந்தப் பெரியமனிதர் கூட்டம் வந்து உட்காருமா? நீ இருந்து பார். இந்தப் பெரியமனிதர் கூட்டம் எப்படியான ஒரு சுயநலக் கும்பல் என்று” என மணி தர்க்கித்தான். அவனிடம் கனகத்தைப் பார்க்கத்தான் நான் போகிறேன் என்று சொல்லலாமா என்று முதலில் யோசித்து அப்புறம் அதைத் தெரியப்படுத்திக்கொள்ளலாம் என்று முடிவெடுத்தேன். துரை இன்னும் வந்திருக்கவில்லை. குடைச்சாமி அதுபற்றிக் குறைப்பட்டுக்கொண்டு இருந்தார். கனகசபை “அவன் இப்போது வந்துவிடுவான்” என்று சாமியாரை சமாதானப்படுத்திக்கொண்டு இருந்தார். கனகம், எஞ்சினியர் செல்வராஜாவுடன் பேசிக் கொண்டு இருந்தாள். அவர்களை இடைவெட்டிக்கொண்டு ஏதாவது பேசத் தயக்கமாக இருந்தது. மணி, அரசியல்வாதி பத்மநாதனைப் பார்த்தபடி, ஒரு மூலையில் நின்றோம். சிதம்பரநாதன் வந்து குடைச்சாமி காலில் விழுந்து மற்றும் எல்லோருக்கும் வணக்கம் சொல்லிவிட்டு என் பக்கம் வந்தார். “சிவம், உன் தம்பி மனோகரனிடம் என் மகனைக் காட்டினோம். அவன் கெட்டிக்கார மருத்துவன்போல் தோன்றுகிறான். அவனிடம் விசேஷ சிகிச்சைக்கு இன்னும் ஒரு கிழமையில் போகப்போகிறோம்” என்று சொன்னார். சந்தோஷமாக இருந்தார். அவர் சொன்னதை எல்லோரும் பார்த்தார்கள். என் தம்பியை நல்ல மருத்துவன் என்று சொன்னதும் எனக்குச் சந்தோஷமாக இருந்தது. துரை வந்துசேர்ந்ததும், முன்னரைப்போலவே குடைச்சாமி ஒரு துண்டுக்காகிதக் கணக்கைப் பார்த்து எல்லோரையும் அறைகளில் உட்காரவைத்தார். எல்லோரையும் எங்கெங்கே உட்காரவைத்தார் என்று உன்னிப்பாக அன்று கவனிக்க அவசியமில்லை. ஏனென்றால் நான், கனகசபை, கனகம், துரை இப்படி எங்கள் நாலுபேரைத் தவிர எல்லோரும் முந்தைய முறை போன்றுதான் உட்காரவைக்கப்பட்டார்கள். உன் கணக்குப் படி கனகம் பதினோராம் இடத்தில், நான் பன்னிரண்டில், கனகசபை இரண்டில், துரை ஆறில். அந்த முறை, துரை என்ன செய்கிறான் என்று பார்ப்பதில் குடைச்சாமி மும்முரமாக இருந்தார். துரையோ, கனகசபை அல்லது கனகம் என்ன உத்தரவு இடப்போகிறார்கள் என்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தமாதிரி இருந்தது. எனக்கு அதிர்ஷ்டம் இருந்தால் கனகம் அடுத்த முறை என் அறையில் வரக்கூடும். பக்கத்து அறை என்றாலும் எனக்கு சந்தோஷமாகவே இருந்தது. குடைச்சாமி துரையைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்ததைக் கனகசபை பார்த்துவிட்டு, “ஏய் துரை! நீயும் சிதம்பரநாதனை ஏதாவது கேளேன்” என்று உத்தரவிட்ட பின்னர்தான் துரைக்குக் கேள்வி

கேட்கலாம் என்று தோன்றியது. “எந்த மருத்துவமனையில் இப்போது உங்கள் மகனை வைத்திருக்கிறீர்கள்? என்று சிதம்பரநாதனைக் கேட்டான். என் தம்பி மனோகரன் இப்போது தன் மகனுக்கு மருத்துவம் பார்க்கும் விவரத்தைச் சொன்னார். “அவன் நல்ல மருத்துவன்” என்று தான் கேள் விப்பட்டதையும் சொன்னார். துரை, “இந்த முட்டாள்தனம் சிவத்தின் தம்பி எப்படி நல்ல மருத்துவனாக இருக்க முடியும்” என்ற நக்கல் நோக்குடன் என்னைப் பார்ப்பதாகத் தோன்றியது. குடைச்சாமி இவன் இப்படிப் பார்ப்பதையும் பார்த்துக்கொண்டார். எல்லோரும், என்ன சிகிச்சை செய்யப்போகிறார்கள் என்கிற விவரத்தைக் கேட்டார்கள். கனகம் என்னைப் பார்த்து “உனக்கு எத்தனை சகோதரர்கள்?” என்று கேட்டான். எல்லா விவரமும் சொன்னேன். “நீ மாத்திரம் எப்படித் தோட்ட வேலை செய்யலாயிற்று?” என்று கேட்டான். “நான் படிக்கப்போய் இருந்தால், இப்போது இவர்கள் எல்லோரும் தோட்ட வேலை செய்துகொண்டிருப்பார்கள்” என்றேன். “ஓ” என்றான். அவளுக்கு என் நிலைமை புரிந்திருக்கும் என்று பட்டது. குடைச்சாமி இடங்கள் மாற்றியதால் கிரகங்களுக்கும், மற்றும் அவர்கள் சிதம்பரநாதனை அணுகுவதான உறவுகளிலும் மாற்றங்கள் இருந்தனதான். அன்றுதான் குழப்பமில்லாமல் யாகம் முடிந்திருந்தது - மனியன் குடி வெறியுடன் வரவில்லையென்றதால். அடுத்த அமாவாசைக்கான ஏற்பாடுகளை எல்லோருக்கும் குடைச்சாமி சொல்லிவிட்டு, பெரிய மனிதர்கள் எல்லோரையும் பின்தங்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார்.

“சிவம்! நீயும் நில். மற்றவர்கள் போகலாம்!” என்று கட்டளையிட்டார்.

துரைக்கு இது பெரிய அவமானமாகப்பட்டது. மணிதான் சாராயம் குடிக்கப்போவதில் அவசரமாக இருந்ததில், “நீ இந்தப் பெரிய கூட்டத்துடன் சேர்ந்துவிட்டாய். இவர்களைப்போல் எல்லோரையும் ஏமாற்றக் கற்றுக்கொள்ளாதே!” என்று புத்திமதி சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டான்.

அந்த முறையாவது குடைச்சாமியிடம் என் தம்பிமாரைப்பற்றிச் சொல்லி என் கவலைகளை நிவர்த்திக்கலாம் என்று பார்த்தேன். குடைச்சாமி எல்லோரையும் முற்றத்தில் அமர்த்தி எல்லோரைப்பற்றியும் ஒவ்வொரு வரி சொன்னார். மற்றப் பெரிய மனிதர்களுக்கு இது வழக்கமானது என்று தெரிந்தது.

“கனகசபை - நீ, புதுக்கொள்முதல் செய்வதென்றால் இரண்டு வாரம் பொறு!”

கனகம் - உன் சகோதரிகளுடன் இரண்டு கிழமைகளுக்கு அதிக பேச்சுவார்த்தைகள் வேண்டாம்!

குமாரசாமி - நீ பிரயாணம் செய்ய இது நல்ல நேரம்!

செல்வராஜா - உனக்கு இன்னும் முன்று கிழமைகளில் உத்தியோக உயர்வு வரும்!

பத்மநாதன் - வெளிநாட்டுப் பிரயாணம் ஒன்றும் இப்போது நல்லதல்ல!

யோகநாதன் - மூன்று வழக்கு வெற்றிகள் எதிர்பார்க்கலாம்!

அப்பறம் என்னைப் பார்த்தார். “நீ கவனமாக இரு!” என்று சொல்லிவிட்டு சிதம்பரநாதனைக் கூட்டிக்கொண்டு வெளியே போய்விட்டார். மற்றவர்கள் முற்றத்தில் இருந்து தங்களுக்குள் பேசிக்கொள்ள ஆரம்பித்தார்கள். அங்கிருந்து நான் என்ன செய்வது? குடைச்சாமியிடம் என் தம்பிமாரைப்பற்றிச் சொல்ல அன்றும் சந்தர்ப்பமில்லாதுபோனது. மணியனிடம் ஓடினேன். நடந்த வற்றைச் சொன்னேன். “ஏற்கனவே நான் சொல்லவில்லையா? இது ஒரு பெரிய மனிதர்மாதிரி இருக்கிற மிருகக் கூட்டம். இதற்குள் போகாதே!” மணி உபதேசம் செய்தான்.

என்னை ஏன் கவனமாக இரு என்று சொன்னார் என்பதுதான் புரிய வில்லை என்று அவனிடம் சொன்னேன்.

“என்னத்துக்காகப் பயப்படுகிறாய்? நீ கவனமாக இருந்து ஆகப்போவது என்ன?” என்று தேற்றினான். குடித்ததில் கவலைகள் எங்கோ போய்விட்டன. கனகத்தைப் பார்ப்பதற்கு நான் ஆசைப்பட்டதைச் சொன்னேன்.

“அது சரிவராது! நீ அவளைத் தொடரலாம். ஆனால் அடையமுடியாது. வீணாக நேரத்தைச் செலவிடாதே” என்று சொல்லிவிட்டான். நான் ஏதோ மாயமந்திரத்தால் கட்டுண்டமாதிரி அவள் பின்னால் போய்க்கொண்டிருக்கிறேன் என்பதைச் சொன்னபோது, அதுதான் குடைச்சாமி உன்னைக் “கவனமாக இரு” என்று சொல்லியிருக்கிறார் என்றான்.

அடுத்த அமாவாசை பெரும் இருளாகிப்போனது.

மணியன் அன்று நன்றாகக் குடித்திருந்தான். இவன் குடித்தாலே பிரச்சினை. ஒருமாதிரி அவனை இழுத்துக்கொண்டு போயிருந்தேன். உபதேசம் யார் காதில் விழுகிறது? எல்லோரும் கவனமாக இருக்கச் சொல்லி எச்சரித்திருக்கிறார்கள். இருந்தும் அன்று போய்ச்சேர்ந்தேன். குடைச்சாமி வீட்டிற்குப் போய்ச்சேர்ந்த உடனேயே அங்கிருந்த மௌனம் ஏதோ நடந்து விட்டது என்பதைக் காட்டியது. எல்லோரும் முற்றத்தில் கூடி இருந்தார்கள். குடைச்சாமி நடுவில் ஒரு நாற்காலியில் இருந்தார்.

நானும் மணியனும் போன உடனேயே, “வந்துவிட்டான் பாவி” என்று சிதம்பரநாதன் பெருங்குரலில் தொடங்கி, “உன் பேச்சைக் கேட்டு உன் தம்பியிடம் போய் என் மகனைக் காட்டினேன். போயேவிட்டான். அறுவைச் சிகிச்சை செய்கிறேன் என்று சொல்லிக் கெடு இருந்த ஒரு வருஷமும் ஒரு மாதமாகிச் சுருங்கி, இப்போது என் மகன் சாம்பல். உன் தம்பியே சொன்னான் “நீ ஒரு போக்கற்ற கழுதை” என்று. உன் பேச்சை நம்பி அவனிடம் காட்டக் கொண்டுபோனேனே” என்று தலையில் அடித்துக் கொண்டார்.

பெரிய மனிதர் கூட்டமும் குடைச்சாமியும் என்ன பேசுவது என்று தெரியாமல் என்னை விசித்திரமாகப் பார்த்தார்கள். எனக்கு என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை. குடைச்சாமி, கனகம் இவர்கள் ஒருவரும் என் கண்ணிற்குத் தோற்றவில்லை. எல்லாம் சூனியமாகப்பட்டது. மணியனுக்கு,

சிதம்பரநாதனின் குற்றச்சாட்டால் ஆத்திரம் தலைக்கேறிவிட்டது.

“உன் மகன் செத்ததற்கு இவன் என்ன செய்வான்? ஒரு பெண் புலம் புவதைப்போல் புலம்புகிறாய். உங்களுக்கு இந்தச் சின்ன விஷயம்கூடத் தெரியவில்லை. ஏய் குடைச்சாமி! நீயாவது எடுத்துச் சொல்லேன். யாகம் செய்கிறேன் என்று கூத்தடித்தாயே! அந்தப் பையன் சாவை உன்னால் நிறுத்த முடிந்ததா? இப்படி நடக்கப்போகிறது என்றாவது எச்சரித்தாயா? நீ எரிந்து சாம்பலாக வேண்டும்! இந்தா வருகிறேன்” என்று கத்திவிட்டு, என் கையையும் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு ஓடிப்போய், பின்னால் சமையல் கட்டிலிருந்த எரியும் விறகை எடுத்துக்கொண்டு என் கையில் திணித்தான். “நீயே இந்தத் தீயை வை! உன் கையால் இந்தக் கூட்டம் எரிந்து சாம்பலாகட்டும்!”

என் கையை இழுத்துக்கொண்டு முன் வாசலில் நுழையும்போதே எல் லோரும் என்னைத் தடுத்து நிறுத்தினார்கள். செல்வராஜா என் கையிலிருந்து எரியும் விறகைப் பறித்து வெளியே எறிந்தார்.

“போகட்டும் வாடா” என்று மணியன் என்னை இழுத்துக்கொண்டுபோனான். அவனிடத்துக்குப் போய் எனக்கும் வார்த்தைக் கொடுத்தான். அடுத்த நாள் நான் எழும்ப நேரமாகிவிட்டது.

எழுப்பியது ஊர்காவலர்.

குடைச்சாமி வீடு எரிந்து சாம்பலாகிப்போய் இருந்தது. குடைச்சாமி யையும் காணவில்லை. எல்லோரும் அவரும் எரிந்துபோயிருக்கக்கூடும் என்று சொன்னார்கள். நான்தான் குடைச்சாமி வீட்டிற்கு நெருப்பு வைத்ததாக வும், அவர் மறைவிற்கும் நான் காரணம் என்று என்னைச் சிறையில் தள்ளினார்கள். அவர் உயிரோடு இருக்கிறாரா இல்லை எரிந்துபோனாரா என்றுகூட ஒருத்தருக்கும் நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை. வழக்கில் பெரிய மனிதர்கள் எல்லோரும் நான் எரியும் விறகுடன் குடைச்சாமி வீட்டை எரிக்க முயன்றதாகச் சாட்சி சொன்னார்கள். மணியன் பேச்சு நீதிமன்றத்தில் செல்லவில்லை. என் சகோதரிகள் என் வழக்கிற்கு வந்தார்கள். என் தம் பிமார் வரவில்லை. ஆயுள் சிறைத்தண்டனைக்காக நான் சிறைக்கு வந்ததி லிருந்து என் கதை உனக்குத் தெரியும்தானே.” சிவம் சொல்லிமுடித்தான்.

அவன் இந்தக் கவலையிலிருந்து மீளமுடியாதுபோலிருந்தது. “குடைச் சாமி இப்படி ஆட்களை அறைகளில் இருத்தி என்ன செய்ய முயன்றார்?” சிவம் அப்போதுதான் விளங்கிக்கொள்ள முயன்றான்.

அம்பலம் சிகரெட்டை பற்றவைத்துக்கொண்டு தன் சிந்தனைத்தீயை வளர்க்க முயன்றான். “ஏய் சிவம்! நான் உன் ஊருக்கு முதல் வருகிறேன். அங்கு வந்து இந்தக் குடைச்சாமியின் கூத்துகளை விளக்குகிறேன். எனக்கும் முடியாத பிரயாணம் இருக்கிறது.”

ஞாயிறு பகல் பிரயாணம் செய்து அன்றிரவு சிவத்தின் ஊர்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். இரவு, சிவத்தின் சகோதரிகளுக்கு அவன் விடுதலை ஆச்சரிய மாகவும் சந்தோஷமாகவும் இருந்தது. “எப்படி விடுதலை ஆனாய்?” என்று

கேட்க முனைந்தார்கள். “அது சொல்வதற்கு நேரம் இதுவல்ல” என்று சிவம் சொன்னான். அந்தக்கணத்தில் விடுதலை, சந்தோஷத்தைத் தருவதாகத்தான் இருந்தது.

தங்கன்கீழமை காலை எழுந்து தன் சுதந்திரத்தை அனுபவிப்பதற்காய்த் தன் தோட்டத்தின் மூலைமுடுக்கெல்லாம் போய்ப் பார்த்து வந்தான். அவன் சகோதரிகள் குடும்பம் தோட்டத்தை அவனில்லாதபோது நன்றாகவே பராமரித்து இருந்திருக்கிறார்கள். சூரிய ஒளியும், பட்சிகளின் கூவலும் படபடப்பும், செடிகள் சூரிய ஒளியில் குளிக்கத் தயாராவதும் சிறையில் ஏது? காலைக்கடன்களை முடித்து அம்பலத்தையும் இழுத்துக்கொண்டு மணியனிடம் ஓடினான். மணியனுக்கு ஆச்சரியமும் சந்தோஷமும் தாங்கவில்லை. “வா கொஞ்சம் போடலாம்” என்று சிவத்தையும் அம்பலத்தையும் கூட்டிக்கொண்டுபோகப் புறப்பட்டான். அம்பலத்தின் அறிவுச் சக்தியை மணியனுக்கு விபரித்தான். சிறையில் நடந்தவற்றையெல்லாம் சொன்னார்கள். மத்தியானம் சாப்பிட்டு ஒரு குட்டித்தாக்கமும்போட்ட பின்னர், மத்தியான வெய்யில் அடங்கும் நேரத்தில், அம்பலம் “குடைச்சாமி இருந்த வீட்டைக் காட்டு. முதலில் அங்கே போவோம்” என்றான். போனால் குடைச்சாமியின் எரிந்தவீட்டு நிலத்தைத் துப்பரவாக்கி வைத்திருந்தார்கள். அறைகளின் அத்திவாரச் சுவர்கள் தரைமட்டத்துடன், சாதகக் குறிப்புக் கோடுகள் போட்டமாதிரி அழகாக இருந்தன. அம்பலம் இடத்தை நன்றாகப் பார்த்துக் கொண்டான்.

“இந்தக் குடைச்சாமி செய்ய முயன்றதென்ன?” மணி கேட்டான்.

அம்பலம் இன்னும் எடுக்காதிருந்த தாடியை வழக்கம்போல் வருடிக் கொண்டான்.

“குடைச்சாமிக்குப் பல விஷயங்கள் தெரிந்தும் சில ஆதாரமானவை தெரியாமல் போய்விட்டது. கிரக நிலைகள் ஒரு மனிதனின் பிறப்பு நிலையிலிருந்து மாறுவன. கிரகங்கள் குணாதிசயம் படைத்தவை என்று, பழங்காலச் சாத்திரத்தை குடைச்சாமி நினைத்துக்கொண்டார். கிரகநிலைகள் காலப்பிரமாணத்தின்படி மாற, அவை எப்படி ஒரு மனிதனைப் பாதிக்கமுடியும் என்று பார்த்திருக்கிறார். எப்படிப் பாதிக்கப்போகின்றன என்று பார்த்துச் சாத்திரம் சொல்ல முயன்றிருக்கிறார். சாத்திரப்படி ராகு பலன் இருந்தால் வியாதிகள் குணமாகும். அதனால்தான் துரை என்ன சொல்கிறான் என்று பார்க்க முயன்றிருக்கிறார். கிரகங்கள் குணாதிசயம் படைத்தவையானால் பல கிரகங்களின் பாதிப்பையும் பார்த்துச் சொல்லலாம் என்பதால் ஒன்பது கிரகங்களுக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தார். யாகம் என்றால் இருக்கும் நிலையை மாற்ற முயற்சிக்கும் வேள்வி. பரிசோதனையென்றால் என்ன நடக்கும் என்று தீர்மானிக்க முயல்வது. அவர் செய்தது பரிசோதனைதான். ஆனால் அதற்கு யாகம் என்று சொல்லிக்கொண்டார் - பரிச்சயமான மொழியில் சொல்லுவோம் என்று. பழைய சாத்திரங்களில் சந்திரன் ஆண். ஆனால் குடைச்சாமி கனகத்தைப் போட்டிருந்தாரே. சிவம் தொடர்ச்சியாய் பரிசோதனைக்கு வரவேண்டுமென்றோ என்னவோ?” சிரித்துக்கொண்ட பின்னர், “சகீசுவரன், சூரியன் மகன். மணி அவர் மகன் இல்லையே. குணாதிசயத்தை மாத்திரம் வைத்து இந்தப் பரிசோதனை செய்திருக்கிறார். பரிசோதனை

செய்து முடிவதற்குள் சிதம்பரநாதனின் மகன் இறக்க நேர்ந்துவிட்டது.” அம்பலம் சொல்லி முடித்தான்.

“நீயும் குடைச்சாமிமாதிரி கணக்குகள் போடுகிறாயே. அது என்ன கணக்கு?” சிவம் கேட்டான்.

“அது இலகுவான விஷயம். கிரகங்கள் கடிகாரங்கள்மாதிரி - ஒவ்வொரு வகை நேரம் சொல்லும் வான் மணிக்கூடுகள். சூரியன் எழ, சந்தோஷம் பெருகுகிறது இல்லையா? அதுமாதிரி. அதைச் சொல்லி விளக்கப்படுத்த முடியாது. கிரகநிலைக் கணக்குகள் இந்த நேரத்தைச் சொல்லும்.

எந்தெந்த நேரத்தில் என்னென்ன நடக்கும் என்பது அறிய நிறைய அனுபவம் தேவை. சம்பவங்களின் தொடர்ச்சியும் நன்றாகத் தெரிய வேண்டும்.” அம்பலம் தன் நரையிரைக் காட்டிக்கொண்டான்.

“இந்தக் குடைச்சாமி வீட்டை யார் கொளுத்தினார்கள்? குடைச்சாமி உயிருடன் இருக்கிறாரா இல்லையா?” மணி அம்பலத்தின் முளையைப் பகிர்ந்துகொள்ளலாம் என்று முயற்சித்தான்.

“அது பெரிய பிரச்சினை இல்லை. குடைச்சாமிக்கு அந்த வீடு ஏது? யாரோ ஒரு பெரிய மனிதன் “சாமி” என்று அவருக்குக் கொடுத்திருக்க வேண்டும். தன் நிலை ஆட்டம்கண்டுபோனதால் அவரே நெருப்புவைத்து விட்டுப் போயிருக்கவேண்டும். அவர் எரிந்தமாதிரித் தெரியாததினால் அவர் உயிருடன்தான் எங்கேயோ போய் இருக்கிறார்.” அம்பலம் போகப் புறப்பட்டான்.

“எங்கே போகப் புறப்பட்டாய்? நீ இங்கேயே” என்னுடன் இருக்கலாம்.” சிவத்திற்கு அம்பலம் போய்விடுவதைப்பற்றிக் கவலை வந்தது.

“என் கணக்குகள் எனக்குத்தான் தெரியும். நான் பிரியவேண்டிய நேரம் வந்திருக்கிறது.”

அம்பலத்தின் தீர்மானத்தை சிவம் புரிந்துகொண்டான். “அம்பலம், என் தம்பிகள் ஏன் இப்படி இருக்கிறார்கள்? உனக்கு ஏதாவது விளக்கங்கள் உண்டா?”

அம்பலம் சிரித்துக்கொண்டான். “முதலைகள் நிரம்பிய குட்டைகள் பார்த்திருக்கிறாயா? பிறந்த முதலைக் குஞ்சுகளையே உணவாக்கப் பார்க்கப் பெரிய முதலைகள் முயலும். உயிர்வகைகளில் வித்தியாசமேது? தானில்லாதது எதுவும் தானாகாது. நானே நான்! நானே நான்! என்று ஆயிரம் முறை சொல்லிக்கொள். கூடப்பிறந்ததுவும் வாழ்க்கையில் சேர்ந்ததுவும், கூடவருவதுவும் உன் உயிரல்ல. வேறு உயிராக இருக்கும்வரை கட்டியும் பிடிக்கலாம் கழுத்தையும் அறுக்கலாம்.”

“கருணையாக வார்த்தைகள் சொல்வதற்குக் கூடப்பிறக்கத் தேவையில்லை என்பது தெரிகிறது. அப்படியிருக்கும்போது வெறுத்து ஒதுக்கும் சகோதரர்களை எப்படி விபரிப்பாய்?” சிவத்தின் சகோதரக் கவலைகள் போகமாட்டா என்பது தெரிந்தது.

அம்பலம் தாடியைச் சொறிந்தபடி “சகோதரர்களில் ஒருத்தன்தான்

உயிர்க்க முடியும் என்கிற மாதிரி விதித்துக்கொண்டு ஆளையாள் சாடி வருத்திக்கொள்வது மனித பரிணாம வக்கிரம். அதுவும் பாசமிருந்தால் இன்னமும் வருத்தும். இதற்கு மருந்து சொல்கிறேன்; கேட்டுக்கொள். “நானே நான். நானே நான். நானே நான்.” இதை ஒரு பத்தாயிரம் முறை சொல். உனக்கே புரியும்.” சிவம் புரியாதவனாய் நின்றான். அம்பலம் நடக்க ஆரம்பித்தான்.

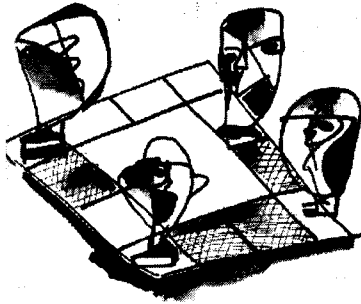
“அடுத்த கணக்கு எங்கே? எப்போது?” சிவம் கேட்டான்.

“குடைச்சாமியுடன். அவர் தவறுகளைத் திருத்திக்காட்ட வேண்டும். அம்பலம் நடந்துபோகச் சூரியன் அவன் வலதுபுறத்தில் பெருங்கோடு வரைந்தான். அவன் தாடியும் தெரிந்தது.

“உன் தாடியை எடுத்து விடு!” சிவம் கத்தினான்.

அம்பலம் தலையை “முடியாது” என்று ஆட்டியபடியே போய்ச்சேர்ந்தான். அவன் உருவம் மறையும்வரை சிவமும் மணியும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

“நானே நான்! நானே நான்!” என்று சிவம் சொல்லிப்பார்த்துக் கொண்டான். □

upon a June
 (Borussia)
 land. It is
 black round
 very strong and
 even cyclone
 after the storm
 then falling
 the corner of
 at some other
 cause seen in
 ited to end
 course the tree
 narrow in
 tree broke
 devil came
 only stretched
 one. The pass
 immediate
 full. But
 never been
 it strong
 it should be

palm tree
 in a long
 and strong
 penis. It
 to wind re
 ved to wind
 of the tree
 journey
 it so high
 degenerative
 it gradually
 entire tree
 pine for a
 one fine d
 music. It
 away. Now
 it is not
 have no w
 their black
 are hope
 palm tree
 every one
 the strong
 will never

கொ.நொ.கொன்ஸ்ரன்ரைன்

சீத்தார்த்த 'சே' குவேராவின் படைப்புமொழி குறித்து

யமுனா ராஜேந்திரன்

சித்தார்த்த 'சே' குவேராவின் படைப்புமொழியின் விசேஷம், அதனது அதிநவீன வாழ்வுப்பிரக்கைஞ்சார் நிலையாகும். இந்த நவீன பிரக்கை என்பதை அரசியல் மற்றும் இயற்கை விஞ்ஞானம் சார்ந்த துறைகளில் நேர்ந்திருக்கும் பாய்ச்சலையும் மாற்றத்தையும் உள்வாங்கியது எனும் அர்த்தத்திலும், நவீன வாழ்வின் அவசரத்தையும் இடையறாத அதன் வேகத்தையும் உள்வாங்கியது எனும் அர்த்தத்திலும் சொல்கிறேன். அரசியல், சமூக மாற்றங்கள் என்பன இடப்பெயர்வு, வன்முறை, பிரிவு, சோசலிஷ் அரசியலின் நெருக்கடி, நேர்ந்திருக்கும் நிரந்தரமான கலாசாரத் தனிமை போன்றவற்றை உள்வாங்கிய மாற்றநிலையாகும். நமது நவீன வாழ்வின் மிக முக்கியமான அம்சம் நமது வாழ்வு நம்மையறியாமலேயே உலகமயமாதலின் பிம்பங்களைத் தாங்கி நகர்ந்துகொண்டிருக்கிறது. கலாசார தற்செயல்களை இருத்தியபடி நகர்ந்துகொண்டிருக்கிறது. நமது வாழ்வு அவசரப் பயணம்போல் போகிறபோக்கில் மனிதர்களிடமும் உறவுகளிடமும் ஜீவராசிகளிடமும் ஜடப்பொருள்களிடமும் உரையாடல் நிகழ்த்தியபடி நகர்ந்துகொண்டிருக்கிறது.

'சிகை சிரைப்பில்' நவீன வாழ்வுக்கு முழுக்கவும் ஆட்பட்டுவிடாத மனிதத்துவம் கொண்ட அமெரிக்க சிகைக்கடைக்காரரிடம் கதை சொல்பவனுக்கு ஏற்படும் நெருக்கமே பிற்பாடான அவனது குற்றவுணர்வுக்கும் காரணமாகிறது. ஆனால் குற்றவுணர்வை உணர்ந்துகொண்டவுடன் மனிதாயத்துடன் சிகைக்கடைக்காரனிடம் சென்று அன்பு பாராட்டுகிற பரந்த மனத்தை அவன் தொலைத்துவிடுகிறான். வேர்களற்ற தன்மையும் அவசர சமூகமும் கலாசார தனிமையும் வித்தியாசம் பாராட்டும் மனநிலையுமே இதற்குக் காரணமாகிவிடுகிறது. வாசிக்கிறவன் ஆழ்ந்த குற்றவுணர்வுக்கு ஆளாகி விடுகிறான். கதை சொல்பவனின் மனைவியின் உறவும் விலகலும் போன்றது தான் வாசகனது மனநிலையும். பல்கலாசார அமெரிக்காவில் இவன் மனிதத் தன்மையுடன் நெருங்க முடிகிறவன் ஜாஸ் இசைபற்றியும் அமெரிக்க ஆத்ம இசைபற்றியும் கறுப்பு மக்களின் நாட்டுப்புற இசைபற்றியும் சொல்லும் கிழவன் கதைசொல்லிபோல நமக்கும் எமது குக்கிராமங்களின் சிகை சிரைப்புக் கடைக்காரரின் அன்பையும் வாஞ்சையையும் ஞாபகப்படுத்துவது யதேச்சையாக நேர்ந்துவிடுகிற விஷயமில்லை.

'காகங்களில்' மனிதன் நடத்தும் உரையாடல் ஒருவகையில் இந்த

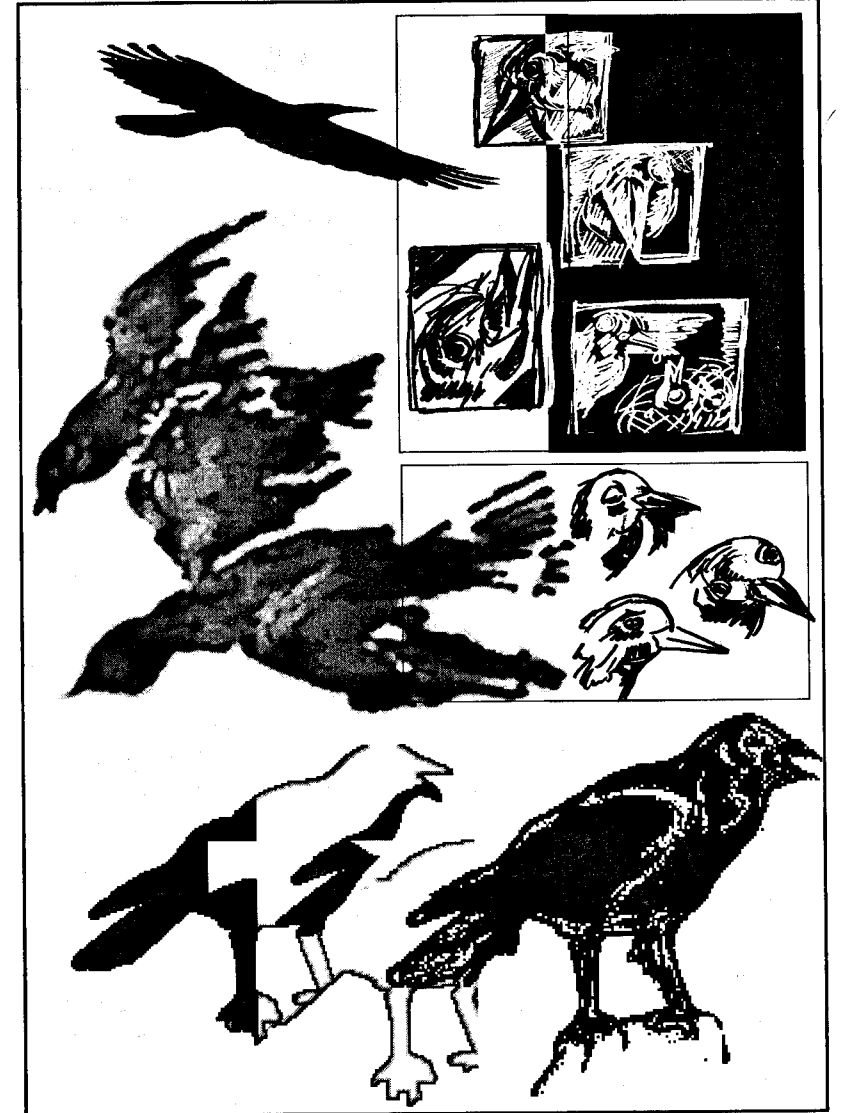
சித்தார்த்த 'சே' குவேரா

இடப்பெயர்விலும் கலாசார விலகலிலும் இருத்தலுக்கான சமரசத்திலும் விளையும் அவமானத்திலும் நேர்வதுதான். இரைதான் இறை என்று கண்டடைவது ஒருவகைத் தரிசனம். ஆனால் காகங்களைக் கவனிப்பது தற்காலிகமாக முடிந்துவிட்டதாகத் தோன்றினாலும் மறுபடி, மறுபடி அதன் நகர்வுகளையும் கேள்விகளையும் அவதானிப்பதின்மீதும் நம்மைத் தவிர்க்கமுடிவதில்லை. இரை, இறை என்றும் இருக்கும் இடம் சொர்க்கம் என்றும் நிரந்தரம் என்றும் மனிதன் இருந்துவிடுவதில்லை. மனம் சமாதானம் அடைந்தாலும் மனிதனின் விழிப்புநிலை அச்சமாதானத்தை அடிக்கடி குலைக்கும் தன்மையன.

'தோற்பை' எமக்கு புதுமைப்பித்தன், ஜி.நாகராஜன், தரும சிவராமு, சிவரமணி, தற்கொலை செய்துகொள்ள முயன்ற குரலோவா என நிறையக் கலைஞர்களை ஞாபகமூட்டும். தோற்பைக்குரிய கதைக்காரனின் மரணம் ஒருவகையில் இந்த சமூக மதிப்பீடுகளின்படி தற்கொலைதான். பெருமிதமும் அகந்தையும் கலாசார தனிமையும் தற்கொலையும் படைப்புக்களுக்குக் காலங்காலமாக உந்துதலாக இருந்துதான் வருகிறது. நம் வாழ்வினைச் சாட்சியமாக இருந்து பார்த்துவருகிற நமது ஜட உறவுகளை நாம் மறந்தபடி தான் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறோம்.

'அறைச்சி' ஜனனம், மரணம், பிரிவு, காணாமல்போதல், தற்கொலை முயற்சி என அனைத்துக்கும் சாட்சியமாகத்தான் இருக்கிறாள். அவள் பாழடைந்துபோனது பயங்கரங்களை உள்வாங்கியதாலும், மனிதனது அந்த ரங்கங்களுக்கு மௌன சாட்சியமாக இருந்ததாலும்தான். இன்னும் எமது சமூகத்தில் அறை பெண்ணாகக் கருதப்படுவதற்கான அத்தனை கலாசார காரணங்களும் மிகப் பொருத்தமானவை. அறைச்சி பிரசவத்தாதி இடுகாட்டுத் தரை புணர்ச்சிக்குச் சீதளம் எனக் கசந்துகொள்ளவும் சந்தோஷம் கொள்ளவும் கலவரம்கொள்ளவும் பயமூட்டவும் அவளுக்கு ஆயிரம் காரணங்கள் உண்டு.

மேற்குறித்த நான்கு கதைகளில் மட்டுமல்லாது, இதுவரையிலான எமது தொகுப்புக்களில் வெளியான சித்தார்த்த 'சே' குவேராவின் கதைகள் அனைத்திலும் இருக்கும் மிகவும் ஆதாரமான, தனித்துவமான அம்சம் அவரது மொழிநடை சார்ந்ததாகும். அவரது வாக்கியங்கள் அநேகமாக முற்றுப்பெறுவதில்லை. இசைக்குறிகளின் இடையில் உறைந்திருக்கும் மௌனத்தை ஊடறுப்பதில் தோன்றும் லயம்போல் அவரது மொழி மென்மேலாக மன அடுக்குகளாக விரிகிறது. மனதுள் எழும் அதிர்வுகளில் வாசிப்பனுபவத்தில் லயம் தோற்றம் கொள்கிறது. மன அமைப்பில் 'சிசே'யின் மொழி சிந்தனா லயத்தை எழுப்புகிறது. 'சிசே'யின் படைப்பு மொழியில் உறைந்திருக்கும் இன்னுமொரு மிக முக்கியமான அம்சம் அவரது அதிர்வின் சமகாலத்தன்மையாகும். இந்த சமகாலத்தன்மை அவரது உலகுபற்றிய பார்வையாலும் இடப்பெயர்வினாலும் பரதேச அனுபவங்களாலும் மிகக் குறிப்பான பல்கலாசாரப் பொறிகளை, அடையாளங்களை வேர்த்தன்மையுடன் பிறப்பிப்பதாலும், அதிநின்று விளையும் பிரபஞ்சத்தன்மையை சமவேளையில் இணைப்பதாலும்தான் உருவாகிறது. □

கா கங்களை நான் உன்னிப்பாகக் கவனிப்பதுண்டு. காகங்கள் என்று நான் சொல்லும்போது, நீங்கள், பசித்தவுடன் பறந்தும் சிறகு களைத் தவுடன், மரம் கண்ட இடங்களிலே உட்கார்ந்து தம்மை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்ட பின்னர், மீண்டும் இரைக்காகப் பறக்கும் சனி பகவானின் கண்பார்வைக்கு உட்பட்ட எல்லாவற்றையும் எண்ணிக்கொள்ளவேண்டும். காகங்களை ஏன் அத்துணை உன்னிப்பாகக் கவனிக்கும் ஆவல் எனக்கு ஏற்பட்டதென்று உங்களிலே ஒருசிலர் புருவத்தினை உயர்த்தக்கூடும். காகங்களை நான் முதன்முதலிலே உன்னிப்பாக அவதானிக்க முனைந்தது, என்னை நானே சீர்தூக்கிப்பார்க்க முயன்ற அன்றைக்குத்தான் என்பதைப் பற்றி முன்னால், ஒரு யாப்புக்கடங்காத எழுத்தாணிக்கிறுக்கலிலும் சொல்லியிருந்தேன்.

இதன் காரணமாகத்தான், மனிதன் பறவைகளைப் பார்த்து விமானத்தினை அமைக்க முயன்றான் என்று அந்தக்காலத்திலே எண்ணிக்கொள்வேன். இங்கே, அந்தக்காலம் என்பது, நான் திரைப்படப் பாடல்களிலே இந்தக் கருத்தைக் கேட்ட காலமோ, டாவின்சியின் ஓவியங்களைப்பற்றிப் பள்ளிக்கூடத்திலே படித்த காலமோ அல்ல. அவை எனக்கு, வெறுமனே செவிக்கான பாடலும் பரீட்சைப் புள்ளிக்கான பாடமும் என்றளவுக்குமட்டுமே தான். இங்கே நான் சொல்லவருகின்றது, அதற்குப் பின்னால் - அதற்கு வெகுகாலத்துக்கும் பின்னால் - எனது கடவுச்சீட்டிலே இன்னொரு நாட்டு உத்தரவுமுத்திரையின் எச்சிலிட்ட மை காய்ந்துகொண்டிருந்த மதியப் பொழுது ஒன்றை.

இன்னோர் எச்சில் என்று சொன்னதற்காக நாங்கள் எவருமே எச்சிலிட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது, அருவருப்பு அடைவதில்லை. முத்தங்களுக்காக ஏங்கிக்கொண்டிருக்கும் மனிதர்கள் நாங்கள். காகங்கள்கூட மற்றக் காகங்களின் எச்சில்களுக்காக வெட்கப்பட்டுக்கொள்கின்றதில்லை. ரொட்டித்துண்டு முக்கியமா அல்லது எச்சில் ஒட்டிக்கொள்ளாதது முக்கியமா என்று விவாதித்து முடிவுக்குவரும் விடயமல்ல இது என்பது காகங்களுக்கு மிக நன்றாகத் தெரியும். விவாதிக்க முயல்கின்றவர்கள் (விவாதித்தும்கூட முடிவுக்கு வராதவர்கள்), உண்மையான காகங்கள் இல்லை என்பதால், விவாதிக்கும் கலை, தம் சொந்தப்பிறப்பிலேயே காகங்களாக உருவெடுக்காதவர்களைக் கண்டு களையெடுத்துக்கொள்ளத் தாம் பயன்படுத்தும் ஓர் உபாயம் என்று ஓர் உண்மையான காகம் எனக்கு ஒருமுறை தனிப்பட, வெறுப்பு உமிழச் சொல்லியிருக்கின்றது. அதற்கு, நான் காகவியலைக் கவனிப்பின்மூலம் கற்றுக்கொண்டிருக்கின்றேன் என்பது மிகத் தெளிவாகத் தெரியும். தமது தொழிலின் நெளிவுசுழிவுகளை மாற்று உயிரினம் ஒன்று கற்றுத்தெளிவதை மானுட்கள்போலவே காகங்கள்கூட விரும்புவதில்லை. கூடுவிட்டுக்கூடு பாய்ந்தோ, மான் வடிவிலே மயங்கிப் புணர்வதோ மானிடரின் மாயக்கலை என்று எண்ணிக்கொள்ளும் மந்தகாசமான உலகு காகங்களினது. அதனால், அவை வெறுப்புமிழத்தான் செய்யும் என்று எனக்குத் தெரியும். ஆனால், வெறுப்பைக் கண்டு ஒதுங்கிக்கொண்டால், தொழிற்கல்வி என்னவாகின்றது? அழுக்குமுட்டையைச் சுமந்தாற்றான் வெளுக்கமுடிகின்றது. அழுக்குநீரை வடித்தாற்றான், துலக்க முடிகின்றது. இப்படியாக,

எதிலும், எவருக்காவது ஏதோ பயன் இருந்துதான் ஆகின்றது என்று எண்ணிக்கொண்டு, சில பிறப்புக்காக்கைக்கள், அகத்திலே வெறுப்பு நெருப்பைக் கனலக் கனலக் காலிக் கக்கவும், விடாப்பிடியாக காகத்துவத்தினைக் கற்றுக்கொண்டிருந்தவன் நான்.

காகங்களைப்பற்றிப் பல விடயங்கள் மிகவும் வெளிப்படையான அடித்துத் தீர்மானமாகச் சொல்லிவிடப்படக்கூடிய - விடயம். இரையை எங்கே தேடும், தேடுவதற்கு என்றைக்கு எந்த உத்தியைக் கையாளும், எந்தத் திசையில் எத்தனை காகங்கள் ஓர் ஒற்றைக்கூட்டத்தை ஆக்கிப் பறக்கும் என்பதெல்லாம் எனக்கு அத்துப்படி; இத்தனை வருடக் கல்வியின் தரவுகளைக்கொண்டு ஏரணத்தின் அடிப்படையிலே கண்டு என் நாட்குறிப்பிலே பதிந்துவைத்திருக்கின்றேன்.

ஆனால், சில விடயங்கள் குழப்பத்துக்குரியன. ஒரு முடிவுக்கு வரமுடியாதன. பறந்துகொண்டிருக்கையிலே, அறுந்த காத்தாடியொன்று, பூமியை நோக்கி வந்துகொண்டிருப்பதுபோல, அங்கும் இங்கும் அனுமானிக்கமுடியாத ஓயிலாட்டம் ஆடுகின்றவை. உதாரணமாக, காகங்கள் இரைக்காகப் பறக்கின்றனவா, அல்லது பறக்கின்றதற்காக இரையை ஓர் எய்-இலக்காக எண்ணிக் குறிக்கின்றனவா என்பது இத்தனைகால எனது கவனிப்பின் பிறகும் அத்துணை வெளிச்சப்படாத முலையிடுக்கு இருள்.

வெறுப்பை உமிழாத காகங்களும் இருக்கின்றன என்பதைச் சொன்னேனா? அவற்றினைத் தேடிக் கண்டுகொள்கின்றமை மிகக் கடினமே யொழிய, ஆங்காங்கு ஒன்றிரண்டு இருக்கத்தான் செய்கின்றன. அப்படிப்பட்ட ஒன்றை என் ஆராய்ச்சியின் உச்சத்து ஆயாசக்கட்ட நாளொன்றின் மதியப் பொழுதிலே, எதேச்சையாக ஒரு பட்ட மொட்டை மரத்திலே, தனியே கண்டுகொள்ள நேர்ந்தது. நீங்கள் எண்ணுவது உண்மை. அப்படிப்பட்ட ஒன்றை இலக்கத்துக் காகவுயிரிகள், தனிப்படவே ஒதுக்கப்பட்டு வாழ்வது வழக்கமாம். எனது கேள்வியை ஏதோ ஓர் பெரிய வேள்வி அவிர்ப்பாகமாய், மெல்ல மெல்ல முணுமுணுத்தபடி அதன் முன் வைத்தேன். காகங்கள் பெருமூச்சு விடுக்கடியவை என்பதைக்கூடக் கற்றுக்கொள்ள முடிந்தது. தலையைச் சாய்த்தபடி, ஓரக் கண்ணால், ஒரு செத்தபுழுவினைச் சிதிலப்படுத்திக்கொண்டிருந்தது. சத்தம்போடாமல், ஒற்றைச்செயலிலே ஒருங்கே கருத்தூன்றிச் சித்தம் செலுத்தியிருப்பதோர் சித்துவித்தை என்று அர்த்தப் படுமானால், அக்காகம் ஒரு புறச்சத்தம் செத்ததோர், உட்புனியோகி. ஆரம்பத்திலே, அவ்வசிரத்தைத் தோரணை காகத்தின் ஒரு மெத்தனத்தின் மீயுத்தற்பரவுகை என்றே எனக்குப் பட்டது. திட்டிகொண்டு திரும்பி, வெய்யிலுக்கு நோக்க நடக்கத்தொடங்கியபோது, அ. தென்னை அழைத்தது.

அதன்பிறகு, சில நேரம், நானும் அதுவும் பிறப்புக்கும் இறப்புக்கும் இடைப்பட்ட இருப்பையும் பறப்பையும் இரைப்பையும் இரைப்பையையும் இரையையும் இரையையும்பற்றி கரையிலே வந்துடிக்கும் ஆற்றடைசல்போல அலைந்தலைந்து நோக்கின்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். அதனால், மேலே குறிப்பிட்ட எனது காக்கையுடனான எனது உரையாடலைச் சொல்லும் முகமாக, அந்தக் காக்கையை, “அக்காக்கை” என்று இனிமேல் குறிப்பிட்டுக்

கொள்கின்றேன்.

சொற்சந்தங்கள்போலவே, இருப்பும் பறப்பும் இரைப்பையும் இரைப்பும் இரையும் இறையும் தம்முள் மிகவும் நெருங்கியனவாகவும் ஓரிரு நாக் கொட்டல்களிலேயே ஒத்தமை பிறழ்ந்தனவாகவும் உள்ளதென்று ஒருமுறை அது சொல்லிற்று. ஆரம்பத்திலே, பறப்பின் தூரத்தை முன்வைத்து, நானும் அதுவும் இரைக்கும் இருப்புக்குமான முக்கியத்துவத்தினை விவாதித்துக்கொண்டோம்.

(காகங்கள் தமக்குப் பெயரிட்டுக்கொள்கின்றவை இல்லை. மூன்று காகங்கள், ஒன்றுக்கொன்று பேசிக்கொள்ளும் பட்சத்திலே, அருகிலிருக்கும் காகம் “கா” என்றும், அதற்கடுத்த காகம், “காகா” என்றும் சொல்லிக்கொள்ளப்படும். அந்தக் காகங்கள் அடுத்த கணத்திலே ஒரு சிறுவனின் கல்லெறிக்குப் பயந்து, கிளையிலே இடம்மாறிக் கொள்ளும் கணத்திலே, “கா” எனப்பட்ட காகம், “காகா” எனவும், மற்றது, “கா” எனவும் அழைக்கப்படலாம் எனவும் எனது ஆராய்ச்சியின் ஆரம்பகாலத்திலேயே அறியவந்திருந்தது.

இதிலிருந்து எனக்கு இரண்டு விடயங்கள் தெளிவாகியிருந்தன. ஒன்று, காகங்கள், அருகருகே இல்லாத பட்சத்திலே, அடுத்ததன் இருப்பையும் இல்லாமையையும்பற்றி ஏதும் குறைவாகவோ நிறைவாகவோ பேசிக் கொள்வதில்லை. இரண்டாவது, எப்போதும் நிகழ்காலத்தை மட்டுமே பேசிக்கொள்கின்றன என்கின்றதால், தம் இருப்பிற்கான ஏற்பாடுகளை மட்டுமே பேசிக்கொள்கின்றன. கல்லெறிந்த சிறுவன் யார் என்பதைக் கவனிப்பதில்லாவிட, கல்லெறிந்தபின்னர், தமது இருப்பிடம் எவ்வாறு இடம்பெயர்ந்து விட்டன என்பதை உணர்ந்துகொள்வதில்லாவிட, இந்தக் கணத்திலே கல்லெறியப்படுகின்றதா என்பதும், இரைக்கான இசைக்கச் சேரிகளுமே எண்ணத்திலே இருத்திவைக்கப்படுகின்றன.)

பறப்புக்கும் இருப்புக்குமான தூரம்பற்றி எனக்கும் அக்காக்கைக்கும் இடையிலே நடந்த கதையாடலைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தேன் அல்லவா? என்னைப் பொறுத்த மட்டிலே, பறப்பு என்பது இளைப்பும் இயலாமையும் ஏற்படாமல், நடந்து, கடந்து முடிக்கக்கூடிய தூரத்துக்கு அப்பாலே செல்வ தற்காக, சிறுகுளை அடித்துக்கொள்ளும் செயல். அக்காக்கையோ, பறப்பும் நடப்பும் ஒரே காரியத்தினை செய்துமுடிப்பதற்கான வெவ்வேறு செயலாட கங்கள் என்றதொரு கருத்தினை முன்னுக்கு வைத்தது. அதாவது, அதன் சிந்தைப்பிரகாரம், ஒரு காகைக்குத் தத்திச் சென்று இரைகவவும் செயல் முடிப்பது இலகுவானால், இன்னொன்றுக்கு இறகெத்தி, இறங்கி, கொத்திக் கொண்டோடுவது சுலபமாகின்றது. இதிலே, எத்துணை இலகுவாக இரையைக் கௌவிக்கொள்கின்றதுதான் முக்கியமேயொழிய, வேறொன்றும் அர்த்தமாவதில்லை என்றுது. “அதாவது, இரைதான் அந்தக்கணத்துக்கான இறை” என்பது அக்காக்கையின் முத்தாய்ப்பு.

எனது வாதம் நீங்கள் எதிர்பார்த்ததுபோலவே, “இதைச் செய்ய இது. அதைச் செய்ய அது” என்ற போக்கிலே, தத்தும் தூரத்தைக் கடக்கப் பறக்க அவசியமில்லை என்றும், பறந்துபோய் புதிய தேடல்களுக்குத்

தன்னை உள்ளாக்கிக் கடினப்படுத்திக்கொள்கின்றதிலும், பழக்கப்பட்ட குழலிலேயே, புதிதான தேடலுக்குப் பக்குவப்படுத்தும் முறைமைகளை ஆய்ந்து தேர்தல்வேண்டும் என்ற தொனியிலும் இருந்தன. அக்காக்கை சிரித்தது. அந்த நேரத்திலும் கால்கொத்திய புழுவைக் கிளை நழுவிவிட வில்லை.

“இருப்பிடத்துக்காக நீயா, அல்லது, இருப்பிடம் உனக்காகவா?”

நேரடியாகப் பதிலேதும் சொல்லாமல், “காகங்களின் உலகு, இரையைச் சுற்றி உலகிலே நகரும் ஒரு வட்டத்தட்டுப்போலும்” என்று கிண்டல் குரல் தெறிக்க, நழுவினேன்.

“இருப்பிலிருந்து வேர்பற்றிப் பிறந்தது இருப்பிடம், இருப்பு என்பது இன்றைப் பொறுத்தது. இந்நியதி, காகத்துக்கு வேறு, மாணுடர்க்கு வேறல்லவே?” - காகங்களுக்கும் கிண்டல் தொனிக்க வார்த்தை துளிர்க்கத் தெரிகின்றது. பதில் கூறித்தான் ஆகவேண்டும். காகங்களைவிட மேலானோன் மனிதன், சாதாரண மனிதனைவிட மேலானோன், “நான்.”

“இருப்பிடம் உயிரிகட்காகவே என்பதுகூட, காகத்துக்கும் மனிதனுக்கும் வேறில்லை என்பது எல்லோரும் அறிந்த உண்மையே. இதனை உணர்ந்து கொண்டவர்கள் ஒரு சிலர்தான் என்று எண்ணிக்கொள்வது அறியாமை.” - “எல்லோரும்”, “ஒருசிலர்” என்கின்ற பதங்களிலே அழுத்தம்படியக் கூறினேன்.

அக்காக்கை அவ்வழுத்தத்தைக் கண்டுகொண்டதாகத் தெரியவில்லை. “அப்படியானால், எந்த இடமும் வாழ்வசதிக்கூடானால், தேவைப்படின், எந்த உயிரியினதும் இருப்பிடமாகக்கூடும். அதிலே, பறப்பினைச் சிறகடிக்கும் பரப்பின் விளிம்பினை வைத்து வரையறுப்பது முட்டாற்றனம்.”

நான் பதில்கூற எத்தனித்தேன். அ.து அதன்முன்னரே தொடர்ந்தது.

“இரைக்காகப் பறத்தல் எந்த வகையிலே கேவலமான செயலாகும்? இரையைக் குறியாக வைக்காத ஒருத்தனைக் கூறு. அதனையொட்டி, கேவலத்தை நீயும் நானும் நிர்ணயிப்போம்.”

இந்த இடத்திலே இத்தனைகால ஆராய்ச்சிகளின் பின்னால், என்னையும் ஒரு காகமாக நான் உணர்ந்துகொள்ளத் தொடங்கியிருந்த கற்பிதம், தோல் சிதம்பிச் சிதம்பி உதிர்ந்துபோகத் தொடங்கியது - கிட்டத்தட்ட, ஒரு பழைய வீட்டின் சுவரிலே படிந்து வேரேறிப் பரவி, வீட்டின் ஒரு கட்டுமான அங்கம்போல ஆகிக்கொண்டிருந்த, காட்டுச் செடியின் ஒரேறியைப் பற்றி, கீழேயிழுத்துச் சொடுக்கிச் சொடுக்கி உரித்து விழுத்தும் உயரிய தொழில்நுட்பம், அதன் சொற்களுக்குத் தொக்கி, கொக்கி நின்றது.

காகத்தின் கேள்விக்கு என்னால் பதில் சொல்லமுடியவில்லையா, அல்லது எத்துணை தன்னை அதாக மாற்றிக்கொள்ள முயன்றாலும் காகமும் மனிதனும் தத்தமளவிலே தமக்கென மட்டுமே நியாயப்படுத்துக் கூடிய நியதிக்கோட்பாடுகளினால் வகுக்கப்பட்ட வெவ்வேறு உணர்வு சிந்தை உடைத்த உயிரிகளா, நியதி என்பது ஒன்றுக்கு மேற்பட்டதும்

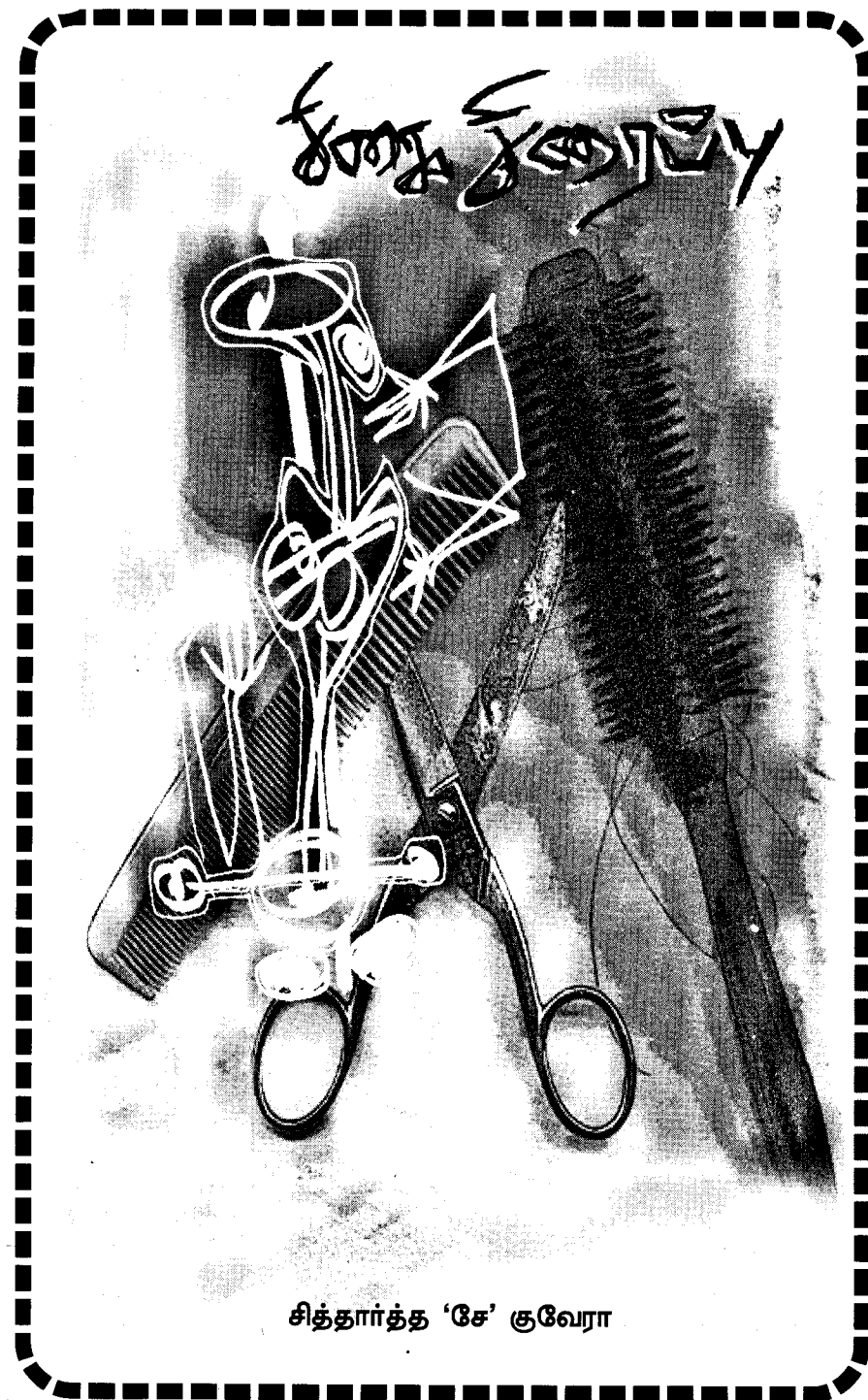
முரண்பட்டதும் அதேசமயத்தில் ஒன்றுக்கொன்று எதிரெதிராக நின்று கொன்று கொண்டிருப்பவை அல்லாதவையுமா என்பதுபோல குழப்பங்கள் ஒவ்வொன்றாக - நீர் நிலைத்துத் தாங்கிய குளத்திலிட்ட ஒற்றைக்கூழாங்கல் எழுப்பிப் பரப்பும் ஒரு தொகுதிச் சலனவட்டங்கள்போல - எனக்குள் அகன்று, கரைதேடி அலைந்துகொண்டிருந்தன.

ஒன்றுமட்டும் தெளிவாகப் புரிந்தது. கற்றுக்கொண்டு ஒன்றை வேறொன்றாக மாற்றிக்கொள்ளுதல் என்பதும் இயற்கையிலேயே ஒன்றாக இருத்தல் என்பதும் முற்றிலும் வெவ்வேறான விடயங்கள்.

அண்டங்காக்கையாக உருமாறியதாகக் காட்டிக்கொள்வதிலும், எண்ணு கின்றதையும் செய்கின்றதையும் ஒத்தோடவைக்கமுடியாத, எய்கையிற் தோற்ற மனிதனாக வாழ்கின்றதிலேகூட ஏதோ துளி உண்மையும் சொட்டு வெற்றியும் இருக்கின்றதாகத் தெரிந்தன.

“போய்வருகின்றேன்” என்று அக்காக்கையிடம் சொன்னேன். குரல் மதித்து, என் கூற்றுக்குப் பதில் அது சொன்னதாக எனக்கு ஞாபகம் இல்லை. அந்தப்பொழுதிலே, அதற்கு நான் ஒரு கடந்த காலத்தின் “கா” அரிசிக்காக்கை. முற்கணம் அழிக்கப்பட்ட புதுக்கரும்பலகை அதன் இக் கணப் புத்தி. அதிலே ஒரு செத்த மண்புழுவின், சிதிலச்சதைமட்டும் “வா வா” என்றாற்றிச் சுற்றிச் சுழன்றுகொண்டிருக்கலாம்.

அன்றையிலிருந்து காகங்களைப்பற்றி உன்னித்துக் குறிப்பெழுதிக் கற்றுக்கொள்வதை விட்டுவிட்டேன். ஆனாலும், பொழுதுபோக்காக, போகின்ற போக்கிலே பொதுப்படையாகக் கவனிப்பதை விட்டுவிட முடியவில்லை. இருப்பதிலே பற்றும் இல்லாதவற்றை அறிந்துகொள்ளும் உளக்குறு குறுப் பும் இருப்பவனே பிறப்பிலேயே மனிதன் ஆவான் என்பது அனுபவம். □

சித்தார்த்த 'சே' குவேரா

மு தலிலே நானும் பில் :.போல்கனருமே மாலை 5:30இற்குப் போவதாக இருந்தது. பிறகு நான் போவதாகக் கூறி வழக்கம்போலவே போகாமல் வந்து ஏதேனும் சாட்டுச் சொல்வேன் என்ற எண்ணத்திலே என் மனைவி தானும் வருவேன் என்றாள்; அதனால், மாலை நேரம் கொஞ்சம் தாமதித்து, 6:00இற்குப் போனோம்.

சிகை சிரைப்பதொன்றும் பெரிய வேலை இல்லைத்தான்; ஆனால், என்னைத் தலைமயிர் வெட்டவைக்கின்றது என்பது என்னைச் சார்ந்தோருக்கு ஒரு பெரும்மலையை மல்லாக்கப் புரட்டும் விடயம். அவனவன் தலையிலே புல்வெளி வறண்டுகொண்டே மேலேறித் தரிசுநிலப்பரப்பு விரிகிறதென்று கவலைப்படும்காலங்களிற்கூட, நான் 'சூப்பின பனங்கொட்டை,' 'கபூலிவாலா,' 'கொலிவாக்' என்று பலவிதமான பட்டப்பெயர்களுக்காக ஆத்திரப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன். ஆனாலும், என் சிகையின் செறிவிலே 'அவ்ரோ வெட்டு'க் கள்பற்றித் தெரியாத காலத்திலும்கூட எனக்கு ஒரு 'தலைகனத்த' பெருமை. சிலவேளைகளில், 'வெட்டு வெட்டு' என்று சொல்லி அலுத்துப்போன அப்பாச்சி, நான் சனி, ஞாயிறு மத்தியானங்களிலே, சாப்பாட்டுக்குப் பிறகு, 'புத்தகம் வாசிக்கின்றேன்' என்று பெயர்பண்ணிக்கொண்டு முகத்தை அந்தப் புத்தகத்தினாலே மூடிக்கொண்டு நித்திரையாகிப்போகிற நேரத்திலே, தையலி யந்திரத்தினுள் இருக்கும் மாமியின் கத்திரிக்கோலோடு வந்து தாறுக்கும் மாறுக்கும் வெட்டிவிட்டுப் போய்விடுவார். எழும்பி ஒரு 'சன்னதம் ஆடிவிட்டு' என் 'ஆமிக்காரன் தொப்பி'யைப் போட்டுக்கொண்டு 'செல்வி சிகை அலங்க ரிக்கும் நிலைய'த்துக்குப் போனால், மோஹனதாஸுக்குச் சிரிப்பு... 'என்ன தம்பி, ஆச்சி இண்டைக்கும் உன்ரை தலையிலை கீரை ஆஞ்சிருக்குப் போல...' திரும்பப்போய், கிணற்றிலே யாராவது முதல் வாளி தண்ணீர்எளி ஊத்தும்வரைக்கும் நின்று... பிறகு நானே அள்ளிக்குளித்து... ஒரு ஞாயிற் றுக்கிழமை கடற்கரைக் காற்று அநியாயச் செலவு.

ஆனால், இப்போது இந்தப் பிரச்சினை ஏதுமில்லாதபோதும், என்னைத் தலைமுடி வெட்டவைக்க இவள் செய்கிற சித்துவேலைகள் அப்பாச்சியிலி ருந்து வேறுபட்டவை... இதைத்தான் தலைமுறை இடைவெளி என்பதோ தெரியாது. கல்யாணம் ஆகி விமானம் ஏறும் நேரத்திலும், அம்மா என் சிகைப்பற்றறுத்தல் மிகவும் கத்திரிச்சிக்கலான கைங்கரியம் என்று மரும களிடம் சொல்லியிருந்ததாக ஒருமுறை தெரியாமல் ஒப்புதல் வாக்குமூலம் கொடுத்திருந்தாள். சில நோய்கள் பெண்களுக்கு வராது, ஆனால், அவர்க ளின் மரபணுக்களுடாக, ஆண்வாரிசுகளுக்குக் கடத்தப்படும் என்று பின்னே என்ன சும்மாவா மரபணு விஞ்ஞானிகள் சொன்னார்கள்? தாங்கள் மட்டும் அடியில், அடிப்பாதத்திலும் முடி தொடுகின்றதா என்று பிரம்மா, விஷ்ணு போல் அளந்துகொண்டு இருக்கலாம். ஆனால், பிள்ளை, புருஷன்காரன் கொஞ்சமும் வளர்க்கக்கூடாது... தான் வேகமான ஓட்டக்காரன் என்று காட்ட, கூட ஓடுகிறவனை, 'கொஞ்சம் சாவகாசமாக வெத்திலைபோட்டுக் கொண்டு நடந்து வா!' என்று சொல்கிற சித்து...

பிறகு வந்த காலங்களிலே, இன்னொரு தந்திரம்... இப்போதெல்லாம், உள்ளே புல்லு விதை வைத்து மண்ணடைத்து வெளியே சாக்கினால்

கரடி, குரங்கு, நாய், பூனை என்று வடிவமைக்கப்பட்ட பல பொம்மைகள் விற்கத் தொடங்கியிருக்கின்றனர். நான் தலைமயிர் வெட்டுகிற அன்றைக்கு அப்படி ஒன்றை வாங்கிவைத்துக்கொண்டு, அதற்கு ஒவ்வொருநாளும் காலையிலே தண்ணீருற்று... ஆக, காலையிலே கண்விழித்தால், சாளர ஓரம் என் முடிவளர் நாட்காட்டி... தொல்லை... மேலும், மிக அண்மை யிலே 'இன்றைக்கு வேலை கொஞ்சம் கூட; முடித்துப்போக முடிதிருத்தும் நிலையம் முடிவிட்டான்.' இப்படியாகச் சாட்டுகள் சொல்ல, 'எனக்குக் கத்திரிக்கோலும் அந்த இலத்திரனியற் செதுக்கியும் வாங்கித் தா, நானே வெட்டிவிடுகின்றேன்' என்று சொல்லத் தொடங்கியிருக்கின்றாள்... இதற்கு என் நண்பர்களின் மனைவிகள்வேறு வக்காலத்து... வேலையில்லாத வேலிக்கு சாட்சி சொல்ல வாலில்லாத ஓணான்கள்... நான் அவள் முகத் துக்கு நேராகவே கடுமையாகச் சொல்லிவிட்டேன், 'எத்தனையோ புதுச்சாரதி கள் உழவியந்திரங்களிலே வயல் கோலிப் பார்த்திருக்கின்றேன், இப்படிப் பட்ட விளையாட்டுகள் மட்டும் வேண்டவே வேண்டாம்.'

இந்த நிலையிலேதான் என்னோடும் பில்லோடும் அவளும் வரப்போகின் றேன் என்றாள். உள்ள எரிச்சலிலே 'சரி வா' என்று இழுத்துக்கொண்டு போனேன். இங்கே நாளுக்குமும் இடத்திலுள்ள பல முடிதிருத்தும் நிலையங் கள் எனக்கு ஒத்துவருகின்றதில்லை. போய்க்குந்தியவுடனேயே, 'இந்த முறை, யூற்றா ஜாஸா, சிக்காக்கோ புல்லா' என்றோ, 'போர்ட்டிநைனேர்ஸோ செயின்ஸோ' என்று கேட்கும் சிகை அலங்கரிப்பாளர், என் அன்றைய மனோநிலையை அப்படியே சிகையோடு சேர்த்துச் சிரைத்துவிடுவார். அத னால், நான் கொஞ்சம் 'நாட்டுப்புறமாக' இருக்கும் 'தெற்கத்தைய டிக்ஸி' சிகையறுப்பாரின் இடங்களுக்கே போதல் வழக்கம். இதற்கு இன்னொரு காரணமும் உண்டு. தவறும் குழவி எழுத்தாளர்களுக்கு எந்த நாட்டிலும் இப்படியான பழங்காலத்துச் சிகையலங்கரிப்பு நிலையங்களிலே அவ்வவ் விடப் பண்பாட்டினை அவதானிக்கவும் கிரகித்து உள்வாங்கவும் நிரம்பவே வாய்ப்புத் தரப்படுகின்றது என்ற நம்பிக்கை எனக்குள் இருக்கிறதே, அதுவாகும்.

இந்த முடிதிருத்தும் நிலையம்கூட அதிக தூரத்திலே இல்லை; வீட்டுக்கு முன்னாலிருக்கும் 'நான்கு-ஒழுங்கை' வீதியைக் கடந்து, பிறகு, 'பப்பாஜோன் பட்டஸா' கடை... நடை... தெற்கத்தைய 'கேஜன் பர்ஹர் பப்பா-மம்மா' கடை... நடை... (கொட்டியிருக்கும் குப்பைமீது தாவுக...) இங்கு துவச்சக்கர வண்டி விற்பனும் பழையன வாங்குதலும் மற்றவை திருத்துதலும் செய்யப் படும் ('ஞாயிறு திறக்கப்படமாட்டாது')... வீதியை அக்கம்பக்கம் பார்த்து, குறுக்கே கட... 'கல்ஹூன் பப்' (மகிழ்ச்சி மணிநேரங்கள் மாலை 4:00 - 8:00; 'உதை கழுதை' பியரும் மடி-நடனமாதுக்களும் உண்டு... இன்று, 'பிக்பூப் ஹக்ஸி')... ஒருதிசைப்பட ஒளிகசி சாளரக் கண்ணாடியுடே பார்த்தும் பாராததுபோல நடை... 'ஓல் ஸ்ரேட் காப்புறுதி' முகவர், ஜிம் அப்துல்லா... ('1981இலே இங்கு வரமுன்னர், பாகிஸ்தான் பலூஸிஸ்தானிலே அகமதியா ஜிம்மினை எப்படி அழைப்பார்கள்?')... நட... (இது உனக்குத் தேவையில்லாத கேள்வி... முன்னாலே பார்)... 'டிக்ஸி' முடிதிருத்து நிலையம்... நுழைந்தோம்.

கடை, நடைபாதைத் தாழ்வாரத்துக்கு வலதுபுறமாக, இரண்டு பிரிவுகளாகத் தடுப்பினாலே பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. முதலாவது (வயதுபோன) பெண்களுக்கு.... அவர்கள் மிஞ்சிய தலைமுடிகளினை நூற்கட்டைகள் போன்ற சிறு உருளைகளினாற் சுருட்டிக்கொண்ட பிறகு, ஐம்பதாம் ஆண்டுகால கருப்புவெள்ளை “ஹொலிவுட்” செவ்வாய்க்கிரகத்து வனிதா மணிகள் போன்று கண்ணாடிக் கோளங்களுக்கிடையே தலையை வைத்து கதிரைகளிலே உட்கார்ந்து தலையைச் சூடாக்கிக்கொள்வதைப் பார்க்கும் எவருக்கும் மின்சாரநாற்காலியூடான மரணதண்டனையை ஒழித்தே ஆகவேண்டும் என்ற ஆவேசம் உடனடியாக வந்தே தீரும்... “... நான் நம்பமாட்டேன்”, “தேனே, ஜூடித்தின் ஓடிப்போன மகள், பிலொக்ஸியிலேதான் இருக்கிறாளாம்...”, “இருக்கமுடியாது. அவளை ஜக்ஸனிலே கண்டதாக ரோய்ஸ் என்னிடம்...”

...அடுத்ததாக, ஆடவருக்கானதுக்குள்ளே நுழைந்தோம். என் மனைவி “உள்ளே வரவா? இல்லை, வெளியேயே தரிக்கவா?” என்று, கடைசிறே ஹம்லட்போல அறை வாசலிலே இழுக்காத இலட்சுமணக்கோட்டுக்கு இடதுகாலெடுத்து பரதம் ஆடினாள். இழுத்துக்கொண்டு, உள்ளே போக, “பாபா பொயிட்,” ஒரு கிழவருக்கு வலது தாடையில் இழுத்துக்கொண்டிருந்த சவரக்கத்தி - தரித்து - யிலிருந்த முடியைத் தோளிலே தொங்கிய துணியிலே வழித்துக்கொண்டு, “வருக, கதிரையிலே அமர்ந்திருந்து பத்திரிகை காண்க” என்றுவிட்டு, தாடைக்கு மீண்டும் தாவினார். கத்தியில் நுரையைத் தடவினார், தேய்த்தார், இழுத்தார்.

மேசையிலே மாசிகையும் தாளிகையும் மாதமிரு பத்திரிகையும் அறுபதாம் ஆண்டிலிருந்து முந்தநாளவரைக்குமாக தொடர்ச்சியில்லாது, இலவச “ஒன்றெடுத்தால் இரண்டு இனாம்” போட்டிக்கட்டங்கள் கத்திரிக்கோலே படாது கைவரிசைக்குக் கிழிக்கப்பட்டு, பின்னர், நிலம் முழுவதும் மயிரிடையே, இராணுவம் புகுந்து சோதனை செய்த வீட்டுப்பொருட்களாக எறிந்துகிடந்தன. “நஷனல் எஸ்குயர்”, “த குளோப்”, “த ஸ்ரார்”, “ஹோம் கார்டினிங்”, “செவன்ரீன்”... யாரோ பிரித்தானியாவிலிருந்து ‘மினக்கெட்டுக்’ கொண்டுவந்த, ஒரு பிரதி - “ஸாரா பெர்குஸ்ஸன் அன்ருவின் மார்பகம் வெனிஸ் ஓடத்திலே வெளிச்சத்திலே வெண்மையாகத் தெரிகின்றது” என்ற தொண்ணூற்றி இரண்டாம் ஆண்டு - “த மிரர்”கூடக் கருணையோடு போட்டிருந்தார்கள். வானொலியிலே, லூயிஸ் ஆம்ஸ்ரோங்கின் “ஜாஸ்” குரலிலே யாரோ ஒருவர், முதலைக் கடலட்டுக்கு தரமான உணவுக்கடை இதுதான் என்று எதையோ சொல்லிவிட்டு, காலநிலை, வீதிவிபத்து எல்லாம் வரிசைக்குச் சொன்னபின், தாரை தப்பட்டைகூட “ரம்பெட்”டினார்கள். நான், ஒஸ்கார் விருதாளி, கெவின் ஸ்பேசி உண்மையிலேயே ஒருபாற்புணர்ச்சியிலே நாட்டம்ம்கொண்டு திரிகின்றார்தானா என்று வாசிக்கத் தொடங்கினேன் சதுர அடியிலே வாழ்விடமும் சமையலறையும்ம்கொண்ட எனது அவள், “ஹோம் கார்டினிங்”இனை எடுத்து, பத்து ஏக்கரிலே ஓரிகன் வீட்டு முற்றத்துக்கு ரோஜாப்பாத்தி போடுகின்றதை மிகவும் ஆர்வத்தோடு வாசிக்கின்றது எனக்கு இடப்பக்கமாக மயிர்க்குவியல் மீதெழுந்திருந்த மெத்தை பிய்ந்த

‘ஊத்தை’க் கதிரையிலே தெரிந்தது. பில், கைக்கடிகாரத்து முட்களை கண்ணாலே துரத்தித் துரத்தி ஓட்டமுடியுமா என்று பார்த்துக்கொண்டிருந்ததையும் நான் அறிவேன்.

தாடிக்கிழவர் எழுந்தபின்னர், பில்லைப் பார்த்த பாவாவுக்கு, பதிலாக அவன் என்னைப் பார்த்தான். நான் “போ” என்று கண்ணைக் காட்டினேன். எனக்கு அருகாமையிலே வீடு. அவனுக்கு பரிசாரகராக, இரவு வேலையும் எட்டுமணிக்கு ஒரு தனிக் கல்யாண விருந்திலே வேலையும் இருக்கின்றதாகச் சொல்லியிருந்தான். கோடைவிடுமுறைக்கு ‘யெலோ ஸ்ரோன்’ தேசியப் பூங்காவுக்குப் போகின்றதற்கு பணம் சேர்க்கின்றதிலே மும்முரமாயிருக்கின்றான் என்று சொன்ன ஞாபகம். “எம்எஸ்என்பிஎஸ்” ரிவேரேவும் மனைவியும் பிரியப்போகின்றார்கள்” என்பதை மிகவும் அக்கறையோடு வாசிக்கத் தொடங்கினேன்... பில்லும் பாவாவும் கோரினையும் புஷ்டையும் அக்குவேறு ஆணிவேறாக, அவர்கள் செனட்டர் அப்பாக்கள் நடத்தைகளைக்கூட, பிய்த்துப்பிய்த்துப் பேசிக்கொண்டிருந்ததும் இடைக்கிட இந்த விவாகமுறிவு நிகழுமா இல்லையா என்ற கயிற்றிலே தொங்கும் கதையூடாக எனக்குக் கேட்டது... அரசியல், மித்திரன்-குளோப் பத்திரிகைகள், ராணி-செவன்ரீன் சஞ்சிகைகள், திரைப்பட நடிகர்கள்... நடிகைகளின் மதர்த்த மார்புகள்... அல்லி-ஆன் கேள்வி பதில்கள்... முடிசிரைக்கும் நிலையங்கள் எங்கும் தம் அர்த்தம் பொதுவிலே மாற்றுவதில்லை.

... “ஹேய்! நிதான் அடுத்தது.” பில், பாபா கிழவரிடம் ஒரு பத்து டொலரைக் கொடுத்துவிட்டு, பிறகு கூடவே மற்றைய காசுப்பை உள்ளறையிலிருந்து இரண்டு ஒரு டொலர்த் தாட்களையும் எடுத்துக்கொடுத்துவிட்டு, “நன்றி” என்றுவிட்டுப் போனான். இங்கே வழக்கமாக முடிவெட்டிக்கொள்ள பன்னிரண்டு டொலரானபோதும், புதன், வியாழன் ஆகிய இரண்டு நாட்களிலும் மாஸையிலே நான்கு முதல் எட்டுமணிவரை பத்து டொலராகும் என்பதாக இங்கே நான் முடிவெட்டிக்கொள்ளத் தொடங்கிய காலத்திலே இதனை எனக்கு அறிமுகப்படுத்திய மாணவர் இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னர் கூறியிருந்தார். மேலும், வெளி அறிவிப்புப்பலகையிலே, கீழோ மேலோ சிறிய எழுத்துக்களிலே அவ்வாறு எழுதியிருந்தது என்று நினைவு (இப்போதெல்லாம், யார் அறிவிப்புப்பலகையைப் பார்த்து நுழைவது? கண்ணாடியுடே ஒவ்வொரு கடையுள்ளும் நிகழும் செயற்பாடுகளைக் கண்டு கொள்ளக் கவனம் செல்ல, கால்கள் தம்பாட்டிலேயே கடைக்குள்ளே கொண்டுவந்து தள்ளி நிறுத்துகின்றன.) கூடவே, ஓர் இருபது வீதம், வெட்டுகின்றவர் ‘மகிழ்ச்சிக்காக’ இரண்டு டொலர் தாட்களைத் தள்ளவும் சொன்னார். அவ்வாறே செய்து வருகின்றேன். அமெரிக்கன் ஆனபோதும் பில்லுக்குக்கூட இந்த இடத்தை ஓர் எட்டுமாதகாலம் முன்பு ஆவணியிலே அறிமுகப்படுத்தியது நான்தான்.

நான் ஏறிக் கதிரையிலே அமர்ந்தேன். பாபா, “அதிகமா, குறைவா, இடையா?” என்று முடியினைக் குறைக்கவேண்டிய அளவினைக் கேட்டார். “எனக்குக் கொஞ்சமாகவே குறைக்க விழைவு. ஆனால், இவள் நான் வெட்டுகிறதும்மாதிரி பொய் வேலை பண்ணிக்கொண்டு வீட்டுக்கு வருகின்றேன்

அல்லது கிட்டத்தட்ட குளிர் காலத்திலே இலைகிளையெல்லாம் உதிர்ந்து விட்ட கூம்பிய நெட்டைக்காட்டுமரம்மாதிரி மொட்டையடித்துக்கொண்டு வருகின்றேன் என்கிறாள். அதனாலேயே அவளையும் கூட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கின்றேன். அவளிடமே கேட்டுக்கொள்ளுங்கள். முடியோடு எனக்கு முடி வெட்டலுக்குப் பின்னான அவளின் தொண்தொண்பும்சூடச் சேர்ந்து குறையட்டும்” என்று நீண்டதாக நகைச்சுவையாகப் பேசுகின்றேன் என்ற எண்ணத்தோடு சொன்னேன்.

பாபா திரும்பி அவளிடம் அதைப்பற்றி ஒன்றும் கேட்காமல், “இளம் பெண்ணே, இந்த நகரத்திலே உள்ள சுவருக்கடிக்கும் வர்ணம் விற்கும் கடைகளிலே நிறச்சாயம் வாங்கப்போகும் கணவர்மார்களிடம் கடைச்சிப்பந்தி களும்சூட, இதைப்போலவே, மனைவியிடம் இருந்து இந்த வண்ணம்தான் வேண்டும் என்று உத்தரவாதக் கடிதம் வாங்கிவரச் சொல்வதுண்டு. இல்லா விட்டால், கணவனுக்கும் தொல்லை. கடைச் சிப்பந்திக்கும் தொல்லை. காருக்கும் .... இப்போது ஏறியிருக்கும் விலையில் அதை ஒட்டுகிற ‘காஸலீ’ னுக்கும் தொல்லை.” - காவிப்பல் தெரியச் சிரித்தார் கிழவர்... எனக் கென்றால் பயமாகிப்போய்விட்டது... எந்த நேரத்திலே இவள் இதற்கொரு பெண்ணிலைப் பார்வை பார்த்து பேசிவைக்கப்போகின்றாளோ என்று... அவள் சிரித்துக்கொண்டாள்... “இடைப்படவே வெட்டிவிடுங்கள்.” சிக்கல் இனிக் கிழவருக்கில்லை. இரவு எனக்குத்தான் என்று வெட்டவெளிச்சமாகத் தெரிந்தது.

கிழவர் வெட்டத்தொடங்கினார். முன்னிலைக் கண்ணாடியின் மேலே, “அம்மப்பா/அப்பப்பா, உங்களுடன் நான் அன்போடு இருக்கின்றேன் - சமந்தா” என்று தடித்த அட்டையிலே எழுதி, அதன் கீழே, வட்டத் தலை, இரட்டைப் பின்னல், குச்சிக் கை காலோடு ஒரு சின்னப்பிள்ளைக் ‘க்ரையான்’ கிறுக்கலும்... “என் மகளின் மகள் மிகவும் பொல்லாதது... மேலே ஸெர்வபோர்டிலே அவள் அம்மாவோடு இருக்கின்றது. இந்த வார இறுதிக்கு என்னையும் என் மனைவியையும் பார்க்க வரும்; அது போகட்டும்; நீ எந்த நாடு?” என் கொப்புளிப்பு உற்சாகம் கொஞ்சம் வடிந் தது... இ.து ஏழாவதோ எட்டாவதோ தரம் இங்கே முடிவெட்டிக்கொள்ள வருகின்றேன்... அதே கேள்வி மூன்றாவதோ நான்காவதோ தடவை இவரி டமிருந்து... நான்கு முறை அறிமுகத்துக்கு அப்பாலும் ஞாபகம்வைத்துக் கொள்ள இயலாத அடையாளமில்லாத மனிதனா நான்? சமாளித்துக் கொண்டு, “போனதடவையே சொல்லியிருந்தேனே... இலங்கை.” “அப்படியா? மன்னித்துக்கொள் மகனே, நான் வயோதிகனாக மிகவும் விரைவாகவே ஆகிக்கொண்டிருக்கின்றேன்.” என்னிலே எனக்கே ஒரு வெறுப்பு ஏற்பட்டது... நான்குடத்தான் இன்று காலை நூல்நிலையத்திலே பார்த்துச் சிரித்த சீன மாணவனை ஒளியூடுபுகவிடு கண்ணாடியுடே பார்க்கின்றவன்போல ஊடுருவி அவனுக்கப்பாலே பார்த்துக்கொண்டு சிரிக்காமல் வந்துவிட்டேன்... என்ன நினைத்தானோ? குற்றம் அழுத்தியது... கிறிஸ்மஸுக்கு வைத்த மரம் இன்னமும் ஆறு மாதங்களுக்குப் பிறகும் கழற்றப்படாமலே ஒரு மூலையிலே சாத்திக்கிடந்தது... தூசு, ‘ரெஜி. போம்’ செயற்கை வெண்பனி

மீது அழுக்காகப் படிந்துபோய் அறைக்கு ஒரு இருட்தன்மையைத் தர... வாய் அதைப் பார்த்தபிறகு எனக்குப்பட்டது. மேசையிலே பலபல வாடிவாடி, எல்லாம் அளவுகளிலும் சீப்புகளும் தண்ணீர்க் குடுவையுள்ளேயிருந்து நீலர பூவிசிறியாக, அழுத்தத் தெறிக்கவைக்கும் ஹூக்காக் குழாய்களும்...

...கிழவர் ஏதும் பேசுவதாகத் தெரியவில்லை... அவரின் மனதை என் பதில் புண்படுத்தியிருக்கக்கூடுமோ? ஏதாவது நான் பேசித்தான் ஆக வேண்டும்... “கோடைகாலம் ஆரம்பமாகின்றதுபோலத் தெரிகின்றது... கொஞ் சம் கூடவே தலைமுடி வெட்டினாற்றான், வியர்வையின்றி தடிமன் பிடிக்காது இருக்கும்... ஏற்கனவே சைனஸுடன் நான் படும்பாடு சொல்லிமாளாது...” ..பேசிவிட்டேன்... “அப்படியானால், உன் விருப்பம்போலவே, இன்னமும் குறைத்துவிடுகின்றேன்...” கிழவர் நான் சொன்னதை மிகவும் அர்த்தத்துடன் எடுத்து குரலிலே என் சைனஸுக்கு வருத்தம் தெரிவித்து, வெட்டும் வேகத்தை என் பதிலை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு குறைத்தார். “வேண்டாம் வேண்டாம்... எப்படியும் சரியான உக்கிரமான கோடை எறிக்கமுன்னர், மீண்டுமொருமுறை உங்களிடம் தலைமுடிவெட்ட வருவேன்தானே? அப் போது அவ்வாறு மிகவும் அளவிற குறைத்து, பயிற்சி - இராணுவவீரர் முடிவெட்டு வெட்டிக்கொள்ளலாம்” - அவசரப்பட்டு, அதே நேரத்திலே சொல்லும் சொற்கள் ஒவ்வொன்றையும் பயனுள்ளதாக அர்த்தப்படுத்தும் வண்ணம் சொன்னேன். “ஏதேனும் சிக்கல் நிகழ்ந்துவிட்டதோ?” என்று, வாசிப்பதை நிறுத்தி ஓரளவு பதட்டத்துடன் கேட்ட அவள், எங்களிருவரி னதும் ஒத்தொலித்த, “இல்லை, இல்லை. நாங்கள் எங்களுக்குள்ளே பேசிக்கொண்டிருக்கின்றோம்” பதிலுடன் விட்ட இடத்திலிருந்து தொடர்ந்து வாசிக்கத்தொடங்கினாலும், அடிக்கடி தலையை உயர்த்தி உயர்த்தி எங்களைப் பார்த்தும்கொண்டாள்.

அவர் ஒரு வெள்ளையரானபோதும், அறை முழுவதும், ஐம்பது அறுப தாம் ஆண்டுக் காலப் பாடகர்களினது படங்கள், கறுப்பர்-வெள்ளையர் பேதமில்லாது, கண்ணாடி தவிர்ந்த அனைத்துப் பிரதேசங்களிலும் பெரிய அளவுகளிலே ஒட்டப்பட்டிருந்தன. அதனால், அவரோடு பேசுவதற்கு இசை ஓர் ஊடகமாக ஆகமுடியுமென்று எனக்குத் தோன்றியது. நான் கிழவரிடம் நாட்டுக்குப் புதியவனாதலால், எனக்கு கறுப்பின மக்களின் ஜாஸ் மற்றும் ப்ரூஸ், ஆத்மீக, நாட்டுப்புறப்பாடல்களின் எப்படி வகைபிரிக்கின்றார்கள் என்று சொல்லமுடியுமா என்று கேட்டுக்கொண்டேன். பிறகு, இடைக்கிடையே ஒரு கைக்கண்ணாடியினை எடுத்து என் தலைக்குப் பின்புறம் - அங்கும் இங்கும் - வெவ்வேறு இடங்களிலும் கோணங்களிலும் வைத்துக்கொண்டு, “இது சரியா? இவ்விடத்திலே இந்த அளவுடன் முடிவெட்டுதலை நிறுத்திக் கொண்டாந் போதுமானதா? இது உனக்குத் திருப்தியா, மகனே?” என்று கேட்ட சந்தர்ப்பங்களைத் தவிர, மிகுந்த நேரமெல்லாம் (ஒரு பத்துநிமிட நீளம்), கிழவர் நிறுத்தாத இசைச்சரித வாகனம். இடைக்கிடையே, கிட்டத் தட்ட குரலினாலே ஒத்தோரின் வேறுபாடுகளைச் சுட்டிக்காட்டுமுகமாக, மெல்லிய குரலிலே வெவ்வேறு பாடவும் செய்தார். அவள் தலையை நிமிர்த்தாது, விழிகளையும் பருவங்களையும் மேலுயர்த்தி, கூடவே சிறு

இடையறா முறுவலையும் உதிர்ந்துக்கொண்டிருந்தான்.

இறுதியிலே, அவர் ஒரு துண்டினாலே என் புறங்கழுத்தினைத் துடைத் துக்கொண்டிருந்தபோது, “வெட்டுக்கூலி எவ்வளவு?” என்று கேட்டேன். சாவதானமாக, “பன்னிரண்டு” என்றார். துணுக்கென்றிருந்தது. நெஞ்சின்மேலே போர்த்தப்பட்டு, கைகள் மேலே பரவிப்பட்டுந்நிருந்த (முடி உடலிலே விழுவதைத் தடுக்கும்) போர்வையின் கீழே, கைமுஷ்டிகளால், கதிரையின் இருகைப்பிழகளிலும் ஆத்திரத்துடன், அதே நேரத்திலே அதிராமலும் ஒலியெழுப்பாமலும் தொடர்ந்து போர்வையை அவர் விலக்கும்வரையும் குத்திக்கொண்டேன். இன்று வியாழக்கிழமை மாலையாக இருக்கையிலே எப்படி பன்னிரண்டு...? கூடவே, பில், வெறுமனே ஒரு பத்து டொலர்த்தான் கொடுத்துவிட்டு அவர் சேவையீதுள்ள திருப்திக்காக மகிழ்ச்சியுடன் இரண்டு மேலே வைத்துப்போனதைக்கூடக் கண்டேனே... நான் இந்தநாட்டுக்காரன் இல்லை என்பதை அறிந்து கிழவர் என்னை ஏமாற்றுகின்றாரா அல்லது என் நிறத்துக்காக எனக்கு மட்டும் இந்தக் கூலியா...? எதுவெனத் தெரிய வில்லை. சே! எவ்வளவு என்று கேட்காமலே பத்து டொலரைக் கொடுத்து விட்டு இரண்டு மேலே ‘சந்தோஷ’த்துக்காக வைத்துவிட்டுப் போயிருக்கலாம். மேலதிகமான இரண்டு டொலர்கள் பெரிதல்ல... ஆனால், இந்த ஏமாற்றுப்படு கின்றோம் என்று அறிந்தபடியே ஏமாற்றுப்பட்டுக்கொண்டு, கையாலாகாதவன் போல, “பெரியமனிதத்தன்மையுடன் சிறியவர்களின் கெடுதல்களை அலட்சி யம் செய்துவிட்டுப்போவதே என் உள்பண்பும் செயல்வலிமையும்” என்று பொய்யாய்க் காட்டி, பன்னிரண்டு டொலரினையும் கொடுத்து, மேலும் இரண்டு டொலர், “திருப்தி உன் சேவை” என்று வைத்துவிட்டுப்போகிற ஆள் நான் என்ற பண்பும் நினைப்பும் பிறப்பிலிருந்தே எனக்கு இல்லை. அதிலும் குறிப்பாக, நான்கைந்து முறை என்னை அறிமுகப்படுத்திக்கொண்ட பிறகும் என்னைப்பற்றிய படிமத்தை ஞாபகத்திலே ஏற்றியிருத்திக்கொள் ளாது, அதையும் கூட, “நான் கேட்டால் என்ன, நீ குறைந்தா போகப்போகின் றாய்? மீள அறிமுகப்படுத்திக்கொள்” என்ற தொனியிலே கேட்கும் ஒருவனை, அவன் வயது ஒன்றை மட்டும் காரணம்காட்டி, என்னை ஏமாற்றவிடமுடியாது. இதிலே முரண்படுவதுதான் என் நெறியும், சேரவே நீதியின் வெற்றியும் என்று எனக்குத் தெள்ளென தெளிந்தது.

பேசாமல், எழுந்து பின்காற்சட்டைப்பையிலே இருந்து, காசுப்பையினை எடுத்து எண்ணி, தனியே வெட்டுக்கூலி, பன்னிரண்டு டொலரினைக் கிழவரின் அமெரிக்க வெள்ளைக் கையிலே என் இலங்கை மண்ணிறக் கையினாலே வைத்துவிட்டு, திரும்பிப் பாராமலே அவளுடன் நடந்தேன். கிழவர், பேசாமல், வாங்கி மேசை இழுப்பறைக்குள்ளே வைத்துவிட்டு, அடுத்து, காத்திருந் தவரை அழைத்தது, நான் நடக்கும் திசையிலே இருக்கும் கண்ணாடியிலே தெளிவாகத் தெரிந்தது. அவள், கூனிக் குறுகிக்கொண்டு, “அவருக்கு நீங்கள் ‘டிப்ஸ்’ வைக்கவில்லையே?” என்று கிசுகிசுத்தாள்... “ஏன் அவர் உன் மாமனாரா? நான் போகின்றேன் வேண்டுமென்றால், நீ போய் பத்து டொலர் வெத்திலை பாக்குடன் தாம்பாளத்திலே வைத்துக் கொடுத்துவிட்டு வீட்டுக்கு வா... இது மட்டும் என் ஊராயிருந்தால், அவர் நடத்தின முறைக்கு, அவ

ருக்கு ஒரு பக்கத்துக்கு இரண்டு என்று நாலு கன்னத்திலே வைத்திருப்பேன்.” அவளுக்கு ஏதோ நடந்துவிட்டதென்று அப்போதுதான் புரிந்திருக்கவேண்டும்.

மௌனமாகத் தொடர்ந்தாள். அறைக்கு வெளியே வந்து தாழ்வார ஓடையிலே நடக்கும்போது, கிழட்டு பாபா நடத்தின முறைக்கும் எனது சொல்லால் திருப்பி அடித்துக் கேட்கமுடியாத கையாலாகாதத்தனத்துக்கும் அவளிலே கோபம் கொள்வது முறையாகாது என்பதோடு, மேலாக, கிழவர் என்னை பயன்படுத்திக்கொண்டதுபோலவே அவளின் நல்ல நோக்கத் தினை வந்த வீச்சிலேயே எதிர்த்திசை திருப்பி முகத்திலே அறைந்து எனது ஆத்திரத்தைத் தவறான முறையிலே வடிகால் செய்கின்றேன்போலத் தோன்றியது. அவளிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டு, தணிந்த குரலிலே நடந்ததைச் சொன்னேன். வெளியே, வாசலுக்கு வந்தபோது, முகப்பிலே ஒட்டியிருக்கும் கட்டணம் பற்றிய அறிவிப்புத்தாளினைக் கிழித்தெடுத்துக் கொண்டுபோய் அவரிடம் காட்டி ஏன் எனக்கு மட்டும் பன்னிரண்டு டொலர் என்று கேட்போமோ என்று ஒரு கணநேர வெறி. ஆத்திரத்திலே அறிவிப்புப் பலகையை நோக்கி நான் நடக்க, அவள் பயப்படுவது தெரிந்தது.

பலகையை நெருங்கியபோது, அறிவிப்புப்பலகையிலே தை மாதம் முதல் சவரஞ் செய்தல் தவிர மிகுதி அனைத்துக் கட்டணங்களும் இரண்டு டொலர்களினாலே அதிகரிக்கப்பட்டதாக ஒரு புதிய அறிவிப்புக் கிடந்தது. அவள் என்னைப் பார்த்துக்கொண்டு நெற்றியிலே கைவிரல்களாற் சொறிந்துகொண்டு, “பாவம் அந்தக் கிழவர் எங்களைப்பற்றி என்ன நினைத் தாரோ தெரியாது” என்றாள். “வாயை மூடிக்கொண்டு கிட... அவர் பாவ மென்றால், எல்லாம் தெரிந்த திரிஞானி நீ, அப்போதே கூலி கூடின தைப்பற்றி வாயை மூடிக்கொண்டிராமல் எனக்குச் சொல்லியிருக்கலாம் தானே!” - இப்போதும் கையாலாகாதத்தனத்திலே அவளிலே கத்தியபோதும் எனக்கும் எங்கோ வெகுவாக உறுத்தியது... பிறகு வீட்டு வாசலை அடையுமவரை நாமேதும் பேசவில்லை.

வாசலிலே கதவைத் திறக்கத் திறப்பால் அவள் குடைந்துகொண்டிருந்த போது, “ஆனாலும், கிழவன், பில்லுக்கு மட்டும் ஏன் பத்து டொலர் எடுத்தான்?” - என்னிடமேதானோ அல்லது அவளிடம்தானோ தெரியாது, ஆயினும் - கேட்டேன். அவள், என் ஆத்திரத்துக்குப் பயந்துபோய் கொஞ்சம் தயங்கிக்கொண்டிருந்துவிட்டோ அல்லது திறப்பு சரியாகத் துவாரத்துள்ளே துழாவாததால், அதிலே வாசல் திறக்கும்வரை கவனத்தினைச் செலுத்தி விட்டோ, நாம் கட்டிடத்துள்ளே நுழையும்போது, “யாருக்குத் தெரியும்! பில் பன்னிரண்டு குடுத்ததை நாங்கள் இரண்டுபேரும்தான் கண்டோம். அவரும்கூட சேவைத் திருப்திக்கான உபரித்தொகை கொடுக்காமலே போயிருக்கலாம்.” அவள் சொல்கின்றது ஒருவகையிலே நியாயமாகத்தான் பட்டாலும், பில் அப்படி திருப்தித்தொகை ஆறரைக்கு ஒரு தொழிலாளிக்குத் தான் கொடுக்காமல், எட்டரைக்கு ஒரு விருந்திலே தானே பரிசாகரனாக அதையும் எதிர்பார்த்து வேலை செய்யப்போகின்றவன் அல்ல... அவள் இரவு முழுவதும் மட்டுமல்ல, மறுநாட்காலையிலும்கூட “இதையிட்டுப் பெரிதாகக் கவலைப்படவேண்டாம்” என்று சொல்லி பலவிதங்களிலே

என்னை உற்சாகப்படுத்தினாள்.

அடுத்த நாள் பில்லைக் கண்டபோது, எதேச்சையாகக் கேட்பதுபோல, “பார்த்தாயா முடிவெட்ட விலையைக் கூட்டிவிட்டார்கள்?” என்று சொன்னேன். “இப்போதா? அஃது எப்போதோ ஆண்டுத் தொடக்கத்திலே, தையிலேயே கூட்டிவிட்டார்களே!” என்றான். கொஞ்சம் திக்கென்றது... முகத்தினை வேடிக்கை செய்கின்றவன்போல வைத்துக்கொண்டு, “அப்படியானால், ஏன் அந்தக் கிழவனுக்கு கணக்காகப் பன்னிரண்டு டொலரினை மட்டும் எண்ணி வைத்து வயிற்றிலே அடிக்கிறாய்? ஓர் இரண்டு மேலே வைத்துக் கொடுத்தால் என்ன, குறைந்தாபோவாய்? நேற்றைக்கு இரவு நீ ‘டிப்ஸி’லே எவ்வளவு உழைத்தாய் என்கிறதை நினைவிலே வைத்துக்கொண்டு பதிலைச் சொல்வாய் என்று நம்புகின்றேன்” என்றேன்.

“ஏய்! என்னைப்பற்றி என்ன நினைத்தாய்? போன மாசி மாதம் முடிவெட்டப்போனபோது, கூலி கூடியது முடி வெட்டியபிறகே எனக்குத் தெரிய வந்தது. கையிலே இரண்டிரண்டாக மாற்றிய காசில்லை. அதேநேரம் கிழவருக்கு உபரித்தொகையாக இரண்டு டொலர் கொடுக்காமல் வரவும் மனம் ஒப்பவில்லை, அதனாலேதான் பதினாறாக வைத்துவிட்டு, அடுத்த முறை வருகின்றபோது, பத்தை மட்டும் வெட்டுக்கூலியாகத் தருகிறேன் என்று கொடுத்துவிட்டு வந்துவிட்டேன். என்னைப்பற்றி என்ன நினைத்துக் கொண்டாய்?” கொஞ்சம் உணர்ச்சிவசப்பட்டே சொன்னான் என்பதும் தெரிந்தது. அரசாங்கக் கடனிலே படிக்கும் வையோமிங் கிராம விவசாயியின் மகன்... மேலே ஏதும் நான் சமாளிக்கப் பேசுவதுகூட அவனின் தன்மானம் என்று கருதுவதிலே தொட்டுக் கிள்ளிச் சினத்தினைக் கூட்டும் என்று பட்டது. பேசாமல் நகர்ந்தபோது, அவசியமற்றபோதும் எனக்காகப் பாடிவிட்டு, என் பன்னிரண்டு டொலர்க் காசை மேசை இழுப்பறையிலே போட்டுக்கொண்டிருந்த பாபா கிழவரின் முகத்தின் சலனவோட்டத்தையும்கூட, திரும்பி வருகையிலே நான் ஒரு கணத்திற்கேனும், முன்னாலிருந்த கண்ணாடியில் அவதானித்திருக்கலாமே என்று வருத்தப்பட்டுக்கொண்டேன்.

அடுத்தமுறை கோடைக்கு முடிவெட்டப்போகும்போது, “நியூயோர்க் யாங்கி”களைப் பற்றிக் கேட்டாலும் பரவாயில்லை என்று என்னைச் சமாதானப்படுத்திக்கொண்டு, என்னிடம் “கூடவா, குறைவா, இரண்டுக்கும் இடையா?” என்று அபிப்பிராயம் மரியாதைக்குக்கூடக் கேட்காத இன்னொரு நாகரிக முடிவெட்டு நிலையத்துக்குப் போய், பேசாமலே இருந்து அவர்கள் வெட்டியதே முடிவெட்டு என்று திரும்பி வந்தேன். அவள் அந்த முடிவெட்டு, “என் குருவித்தலைமேலே புல்லுக்கட்டு வைத்ததுபோல, பொருந்தவில்லை” என்றாள். எனக்கென்றால், “வெட்டும் கடையோடு முடி போய்விடவேண்டும். இரவுணவின் சுவையைக் கெடுக்கக்கூடாது” என்பதற்கேற்ப, கத்தரிக்கோலோட்டும் எல்லா முடிவெட்டும் பொருத்தமானதே என்றும்மட்டும்தான் பட்டது.

□

அருந்ததி

என்னைப்பற்றி வாசகர்களில் எவருக்காவது ஞாபகம் இருக்குமா என்று எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், என்னைப்பற்றிச் சொல்லிக்கொள்ள பெரிதாக ஏதுமில்லை. ஆ(தலி)னால், ஆரம்ப எழுத்தாளன் என்றோ அல்லது குறைந்த பட்சம், எழுத்தாளன் ஆகி அச்சிலோ அல்லது வாசகர் மனதிலோ பதிவுசெய்துகொள்ளாத எழுத்தாளன் என்று அறிமுகப்படுத்திக்கொள்கின்றது வசதியாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். அதற்காக, நான் எழுத்தாளன் என்பது எவருக்குமே தெரியாது என்றோ, என் படைப்புகள் எவராலும் வாசிக்கப்படுவதில்லை என்றோ அர்த்தப்படாது. என் மனைவி எனக்காக வாசிப்பதுண்டு. என்னைப்போலவே தம் எழுத்துகளுக்கு அங்கீகாரம் தேடும் சக ஆரம்பப் படைப்பாளிகள் இரண்டு, மூன்றுபேர் வாசித்துவிட்டுக் கருத்துக் கூறியதுண்டு. நான்தான் இதை எழுதியது என்பதைத் தெரிந்தோ தெரியாமலோ ஓரிரண்டு சிறுபத்திரிகைகளிலே வாசித்துவிட்டு என்னிடம், “வேண்டுமென்றே புரியாமல் எழுத முயலும் குழந்தை” என்று சலித்துக்கொள்ளும் சிறுவட்ட இலக்கியப் படைப்பாளிகள் - திறனாய்வாளர்கள் வாசித்ததுண்டு. நானும்கூட, ஏன் என் எழுத்து புரிந்துகொள்ளப்படவில்லை என்பதைப் புரிந்துகொள்ள திரும்பத் திரும்ப வாசித்துக்கொள்வதுண்டு. அதனால், என் எழுத்துக்கள் வாசிக்கப்பட்டவையும் மேலும் மேலும் மீள்வாசிப்புக்கு உட்பட்டவையும் என்று நான் தயக்கமின்றிக் கூறலாம் என்று எண்ணுகின்றேன்.

இனி நான் எவ்வளவுதூரம் ஆரம்ப எழுத்தாளன் என்ற பதத்துக்குப் பொருத்தமாவேன் என்று எனக்குத் தெரியாது. நான் எழுதத்தொடங்கியது, என் எட்டு வயதிலே என்று நினைக்கின்றேன். நாற்பது வயதுக் கடவுள் நம்பிக்கை அற்ற ஆரம்ப எழுத்தாளர்கள்கூட, எட்டு வயதிலே கடவுளின் கருணையைப்பற்றியும் அதில் எனக்கு இவ்வளவு பங்கு வேண்டும் என்றும் பேரம் பேசி, இருபது வயதிலே காதல் கவிதை எழுதுகின்றவனின் மன வளர்ச்சியுடன் எழுதக்கூடும். அகில எழுத்துத் தரத்தினைப்பற்றி எண்ணம் காணாது பார்த்தால், அதுவும் எழுத்தென ஆகக்கூடும். அப்போது எழுதப்பட்டவற்றை நான் சேகரித்து வைத்துக்கொள்ள முயன்றதுண்டு. எழுத்தென்ற அங்கீகாரம் கிடைக்க வேண்டுமென்றால், ஒரு பத்திரிகையிலே பதிவுசெய்யப்பட்டவேண்டும் என்ற உணர்வினை, எனக்குத் தெரிந்து அப்போது எழுத்தாளராக முனைந்தவர்கள் செய்துகொண்டிருந்தது எனக்குத் தெரியும். அதன் காரணமாக, ஏதோ பூவினது பெயரிலே, என்னை ஆசிரியராகக்கொண்டு முதல்முதலிலே ஒரு கையெழுத்துப் பத்திரிகை தொடங்கவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. அது எழுத்தின் தரத்திலும்விட எண்ணிக்கை முக்கியமானது என்றமாதிரி, புரிந்துகொண்ட வயது. அதற்கு என்னைக் குற்றம் சொல்லிவிட முடியாது என்று இன்றைக்கும் கருதுகின்றேன்.

ஆனால், என் அந்த எழுத்துக்களைக்கொண்ட பத்திரிகைகளை எல்லாம் என் இருபத்துமூன்று வயதிற்குப் பிறகு பாதுகாத்துவைக்கமுடியாததற்கு என் கருத்திலே மாற்றத்தை ஏற்படுத்திய அந்த இளம் பெட்டிக்கடை எழுத்தாளரையே நான் குற்றம் சுமத்தமுடியும். அவரும் அவர் வட்டத்துக்கு அப்பால் அதிகம் எழுதினார் என்று கூறமுடியாது. சொல்லப்போனால்,

எழுத மறுத்துவிட்டார் என்றே கூறவேண்டும். அதனால், அறியப்படாத வராகவேபோய்விட்டார். அவரினை முதலிற் சந்தித்த அன்றிரவு, ஆவணப்படுத்திய என் கையெழுத்துப் பிரதிகளைக் கிழித்து ஒவ்வொன்றாய் எரித்தேன். என் ஒருநாட் குளிரையேனும் தணித்து உடலைச் சூடேற்ற என் எழுத்துக்கள் எனக்குப் பயனாக இருந்தனவே என்ற அளவிலே எனக்குத் திருப்தி உண்டு. அறியப்படாத அவர், அறியப்பட முன்னரும் அதிகம் படைக்கமுன்னரும் அழிந்துபோனதுபற்றி எனக்கும், வேறு சில, இன்னமும் எழுத்து முயற்சிப்பாளருக்கும் வருத்தம் இன்னமும் நிறையவே உண்டு. அவருக்கு இருக்கும் காலத்திலேயே அப்படிப்பட்ட கவலை இருக்கவில்லை.

என்னுடைய எழுத்துக்களை எரித்த மறுநாளிலிருந்து அவரினதும் அவர் அறிமுகப்படுத்திய எழுத்துக்களினையும் தேடித் தேடி வாசிப்பதே எம்மிற் சிலருக்குத் தொழிலாகிப்போனது. நாங்கள் வாசிப்பது அதிகரிக்க அதிகரிக்க, எழுதுவது குறைந்துகொண்டேபோனது. ஆனால், தீவிரமாக வாசிப்பது, எழுதுவதிலும்விட மிகவும் அதிகப்படியான படைப்புத்தன்மை வாய்ந்தது என்ற மெய்உணர்வு மெல்ல மெல்ல உள்ளே விழுதுன்றிப் படியத் தொடங்கியது.

பதினைந்து வயது முதல் இருபத்துமூன்று வயதுவரை நான் எழுதியவற்றினை எழுத, நான் தேவையில்லையென்பதையும் அதற்காகவே இரவும் பகலும் ஆலைகளாகத் தொழிற்படும் கைநேர்த்திகொள் எழுத்தாளர்கள் இருக்கின்றார்கள் என்பதையும் நான் அறிந்துகொண்டதும் அப்போதுதான். அதை வாசிக்கக்கூட நான் தேவையில்லை, அதற்கென்றே இன்னும் எத்தனையோபேர் வரிசையிலே, எழுத்துக்கள் பதித்த மை காயும்வரைக்கும் காத்திரப் பொறுமையிலலாத வாசகர்கள் இருக்கின்றார்கள் என்பதையும் அறிந்தபோது, இன்னமும் எனது வாசிப்புக்கான எல்லைகளை சாவகாசமாக துண்டங்களாக்கும் கோடு வகுத்துக்கொள்ளக்கூடியதாக இருந்தது. ஆனால், அதற்காக துவிச்சக்கரவண்டி திருத்துமிடங்கள், முடி அலங்காரிக் கும் நிலையங்கள் போன்ற இடங்களிலே கையிலே கிடைக்கும் எழுத்துக்களைத் தூக்கியெறியும் வழக்கம் என்னிடம் இருக்கவில்லை. இன்றைக்கும் கூட அது பழக்கப்படவில்லை. கருத்துக்களை எங்கிருந்தும் பெறலாம் என்று நினைத்துக்கொண்டேன். கூடவே, நான் அர்த்தமற்றவைகளாக எண்ணிக்கொள்ளும் எழுத்துக்களின் பரிச்சயம் இருப்பது எனக்கு நிரம்பிய அர்த்தத்தினைத் தரக்கூடும் என்பதினால் அவற்றினை வாசிக்க முயன்றது என் இளம் எழுத்தாள வழிகாட்டிக்குப் பிடித்தமானதாக இருக்கவில்லை.

நாங்கள் பெருமளவு விடயங்களிலே கருத்தொன்றி இருந்தாலும் சிறிய அபிப்பிராயங்களுக்காக பொறிபட்டு முரண்டிக்கொண்டோம். எழுத்தாளனின் கருத்துத்தான் முக்கியமே ஒழிய அது சொல்லப்படும் இடம் எது என்பதில்லை என்பது என் வாதம். அவர் மாறாக, “நீ எழுதுகின்ற இடத்துக்கேற்ப, உன்னைப்பற்றிய சுய அடையாளத்தை இழந்துவிடுவாய்” என்றுகொண்டு நிற்பார். நான், “பேசுகின்ற வாசகரோடு அவரின் எதிர்பார்ப்புக்கேற்ப ஊடாடிக் கருத்தைப் பதியவைக்கின்றதே மகிழ்வுட்டும் கலையின் நோக்கு” என்பது

வாகப் பிடிவாதம் பிடிப்பேன். “வாசகனுக்காகத் தன் எழுத்திலே இறங்கிப் போகும் படைப்பாளி, தரக்கூலிக்குச் சந்தையிலே மாடு விற்க மட்டுமே உதவக்கூடும்” என்று மறுத்துக்கொண்டிருப்பார்.

அவரின் மனவறுதி எனக்கு இல்லையே என்று நான் சிலவேளைகளில் இன்றும் வருத்தம் கொள்வதுண்டு... குறிப்பாக, தமக்கு இத்தனை நாட்களுக்குள்ளே இந்த விடயம்பற்றி ஓர் ஆக்கம் வேண்டும் என்கிற பத்திரி காசாரியர்களிடம், ஏனோதானோ என்று இருக்கும் இடத்திற்கேற்ப கட்டிடம் எழுப்பும் கொத்தனார்போல அந்தக்காலங்களிலே நான் எழுதிக்கொடுத்த படைப்புகளைப்பற்றி எனக்குப் பெருமையில்லைத்தான். ஆனால், அவை மட்டும்தான், இன்று என்னை எழுத்தாளன் என்று ஓரிரண்டுபேர் அறிந்து வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள் என்றால், அதற்கும் காரணமாகும். எனக்கு எழுதவேண்டும் என்று தோன்றி எழுதப்பட்ட எழுத்துக்களை என்னைத் தவிர, எவருமே அங்கீகரித்ததில்லை. ஆனால், அப்படியான எழுத்துக்களை ஆசிரியர்களை வற்புறுத்தியும் பதிப்பிக்கவேண்டாம் என்று என் குருவானவர் இறப்பதற்குக் கொஞ்ச நாட்கள் முன்னர், பிரசுரிக்கப்படுவதற்கேற்ப நுட்பமும் கலைநுணுக்கமும் இல்லை என்று திரும்பிவந்த ஒரு கதையைப்பற்றி நான் வருத்தப்பட்டுக்கொண்டபோது கூறியிருக்கின்றார். அவை, ஒன்றிலே உண்மையிலே அளவுக்கதிகமாகத் தன்வயப்பட்டு சுயமகிழ்வந்தலுக்காக எழுதப்பட்டிருக்கவேண்டும், அல்லது எமது இலக்கிய வட்டத்திலே அதைப்பற்றிய புரிதலுக்கும் நயத்தலுக்குமான பக்குவம் பூரணப்படவில்லை என்று எனக்கு ஆறுதல் கூறினார். ஆனால், ஒருகாலத்திலே அவை புரிதலுக்குள்ளாகும்போதோ அல்லது அவ்வாறு காண்பிக்கப்படும்போதோ, அது அந்த நேரத்திலே எழுத்தாளன் என்ற அளவிலோ வேறெந்தக் காரணத்துக்காகவோ எனக்கு இருக்கும் பெயருக்குத்தானா என்பதிலே அவதானமாக இருக்கவேண்டும் என்றும் எச்சரிக்கைப்படுத்தினார். என் எழுத்துக்கள், ஹிட்லரின் ஓவியமாக, மிகப்பெறுமதியுடன் எப்போதாவது விற்கப்படுவதிலே எனக்கு ஆசையுண்டா என்று அவரின் முப்பத்தைந்து வயதிலே கேட்டபோது, வெட்கத்துடனும், அதேவேளையிலே பதட்டத்துடனும் உடனடியே நான் என் இருபத்து ஏழாம் வயதிலே மறுத்தேன்.

இன்றும் எனது பெட்டி ஒன்றின் அடியிலே உறங்கும் அவரது பல எழுத்துக்கள் அவரின் பத்து வருடகால இறப்புக்குப் பிறகும் இன்னமும் பிரசுரிக்கப்படாமலே கிடக்கின்றன. இன்றைக்கு, அவரின் வாழ்காலத்திலே பதிப்பிக்கப்பட்ட இருபதற்கும் குறைவான சிறுகதைகளும் அதன் இருமடங்கு எண்ணிக்கை அளவினாலான கவிதைகளும் மீள மீள வாசிக்கப்பட்டு, உதாரணப் படைப்புகளாகச் சிலாகிக்கப்படும்போது, பெட்டிக்குட் தூங்கும் தன் எழுத்தின் திருப்தியாக அவர் கருதிய படைப்புகள் என் கண்களுக்கு, வான் கோவின் ‘ஐரிஸ்கள்’ ஓவியமாக மட்டும்தான் தெரிந்தன. அவர் தன் காதை வெட்டிக்கொள்ளவில்லை. ஆனால், தினம் ஒரு பெட்டிக்கடையின் வருமானத்தினை நம்பி, குடும்பத்தையும் புத்தகங்களையும் எழுத்தையும் வளர்த்துவந்தது அதைவிடத் தன்னைத் தானே வெட்டிக்கொள்ளும் செயலாகும் என்று சொன்னபோது, நான் புத்திசாலித்தனமாக, மாவட்ட

நீர்வழங்கு சபையிலே ஆரம்பப் பொறியியலாளனாகச் சேர்ந்திருந்தேன். வருடத்திலே எப்போதாவது ஒருமுறை என்னிடம் அவரின் மனைவியோ தாயாரோ தயங்கித் தயங்கிக் கடன்கேட்கும்போது, எனக்கு மிகவும் வேதனையாக இருக்கும். நானே அவரின் தேவையை அறிந்துகொண்டு உதவிசெய்யுமளவுக்கு, தன்னை என்னிடம்கூட வெளிப்படையாக வைத்துக் கொள்ளாத மனிதராக இருக்கின்றாரே என்று. கடன்கேட்கும் அவரின் குடும்ப உறுப்பினர்கூட, அவருக்குத் தெரியக்கூடாது என்பதை வற்புறுத்தி விடுவார்கள். பிழைக்கத்தெரியாதவன் என்று எல்லா மனைவிகளும் நண்பர்களும் கருதும் ஆரம்ப எழுத்தாளராகவே அவரினைப் பற்றிய படிமம் இருக்கின்றதே என்று எனக்கு மிக மனவருத்தம்.

கடைசி நேரத்திலே, அவரின் சிறுநீரகக் கோளாறு காரணமாக, செயற்கை முறையிலே உடற்கழிநீர் வெளியேற்றம் அவருக்கு நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தபோது, வைத்தியசாலையில் அவரைச் சந்திக்க நான் சென்றிருந்தபோது, ஏதோ சிறுசெல்வுக்குப் பணம் நான்தான் தந்திருந்தேன் என்கின்றதை அவரின் சிறுமகள் அவரிடம் பதட்டத்திலே, நான் இருக்கும்போதே கூறிவிட்டார். அவர் என்னைக் கொஞ்ச நேரம் உற்றுப்பார்த்தார். மகளைத் திட்டவுமில்லை. பின்னர், கட்டிலுக்கு அருகிலே உணவுப்பொருட்கள், நோயாளிபற்றிய வைத்திய விபரங்கள் வைக்கும் மேடையுடன்கூடிய அலுவலகமாரியின் மேல் இழுப்பறையைத் திறந்து ஒரு பழைய தோற்பையிலிருந்து எடுத்து, “இவை பதிப்பதற்கு” என்று தந்தவைதான் அவரின் இந்த எழுத்துக்கள். எரிப்பதற்கு என்று நம்பிக் கொடுக்கப்பட்டவையே பதிக் கப்பட்டு, எரிக்கவென்றே எழுதிய எழுத்தாளனுக்கு அழியாப் புகழ் கொடுத்ததைக் கேள்விப்பட்டவன்தான் நான். ஆனாலும், எனக்கு அவற்றினை புரியமுடிந்த மீள்வாசிப்பாளர்களுக்கும் பதிப்பாளர்களுக்கும், வாழும்போது அவரை ஏற்றுக்கொள்ளாத வாசகர்களுக்கும், சில்கிற சேர்க்கக் கொடுப்பது, அவருக்கு அவமரியாதை என்றே இப்போதைக்குக் கருதிக்கொள்கின்றேன்.

அவரின் அந்த எழுத்துக்களின் எல்லாக் கருத்துக்களுடனுமோ அல்லது தரப்பட்ட வடிவங்களுடனுமோ அல்லது சொல்லப்பட்ட நோக்குகளுடனுமோ எனக்கு முற்றிலும் உடன்பாடு என்று சொல்லமுடியாது. சொல்லப்போனால், சிலவற்றினைப் புரிந்துகொள்ள இன்னமும் எனக்குத் தளர்ச்சி தரும் சில இரவுநேரங்களிலே, கட்டிலின் தலைமாட்டருகு விளக்கு வெளிச்சத்திலே, நான் போராட வேண்டித்தான் இருக்கின்றது. பெரும்பாலும், அத்தகைய முயற்சிகளின் பின்னர், என் இயலாமையிலே தோல்வியுற்று மேலும் சோர்வுடனேயே விளக்கை அணைக்கின்றேன். ஆனாலும், அவற்றினை நான் எந்த மொழியிலென்றாலும் அம்மொழிக்குரிய அதியுயர் இலக்கியப் பரிசு பெற்ற எழுத்திலும் விட உயர்வானதாகக் கருதுகின்றேன். அந்த எழுத்துக்கள், என்னை அவர் கண்ணியப்படுத்தியதைக்காட்டி பெருமைசெய்த எழுத்துக்கள் என்பது ஒரு காரணமென்றாலும்கூட, அது இரண்டாம் பட்சமே. முதன்மை பெறுவது, அந்த எழுத்துக்கள் எதுவுமே வாசிப்போர் தொகைக்காகத் தன்னை இழந்துபோக எழுதப்பட்டவை அல்ல என்பதிலும் தன்னை

உணர்த்திக் கொள்ள வாசகரைப் புறக்கணித்த எழுத்துக்கள் என்கின்றதுதான். எத்தனையோ கலைத்துலாக்கோல்களிலே அவை தரமற்றவையாகக்கூட இருக்கலாம். ஆனால், இலக்கியத்தராகுகளின் மறுபக்கப் பாத்திர எடைக்கற்களின் திணிவுகளைக் கருதி அவர் எழுதவில்லை என்பதாக எனக்குத் துல்லியமாகத் தெரிந்தது. கருத்தை வெளிப்படுத்த, இடத்திற்கேற்ற நடைபோடுவதுபற்றி எனக்கும் அவருக்கும் ஒருமுறை பெரிய வாக்குவாதமே, அவரின் நண்ப எழுத்தாளர் ஒருவரின் வேற்றுநாட்டுப் பத்திரிகையிலே வெளிவந்த என் ஒரு சிறுகதைக்கான வாசகரொருவரின் பதிவுசெய்யப்பட்ட எதிர்வினையின்போது ஏற்பட்டுவிட்டது.

அது, ஒரு புத்தகம்; அதை ஒரு பழைய புத்தக நிலையத்திலிருந்து, அதை வாசித்தே ஆகவேண்டுமென்று, பல இடங்களிலே தேடி வாங்கிய பல்கலைக்கழக மாணவனோடு, எத்தனை வருடகாலம் வாசிக்கப்படாமலே, அவன் போகுமிடமெல்லாம் கூடவே எடுத்துச்செல்லப்படுகின்றது என்பதைப் பற்றிய ஒரு கதை. அவன் அதை ஒவ்வொருநாளும் இன்றிரவு வாசிப்போம் என்று தன்னருகிலே வைத்துக்கொண்டு, கடைசியிலே ஏதோ ஒரு காரணத்தினாலே வாசிக்காமலே விட்டுவிடுவான். புத்தகம் ஒருநாளானால் அவனின் நீர்க்கோப்பையைத் தாங்கும் தட்டாகின்றது. மறுநாள் அதன் முடியாகின்றது. பின்னொருநாள், காதிருகு அருகிலே பறக்கும் நுளம்பை அடித்துக்கொள்ளப் பயன்படுகின்றது. பலதடவை அவன் தன் ஆத்திரத்தினைக் கர்ட்ட விசிறி எறியக்கூடப் பயன்படுகின்றது. இப்படியாக அதன் நிறமும் உருவும் சிதைந்துகொண்டே போகின்றது. இறுதியிலே, அவனுக்குத் திருமணம் ஆகின்றது. ஒருநாள் மனைவி எதேச்சையாக அதை அவனின் தலைக்கண்மையிலே இருக்கும் புத்தகங்களுக்கிடையே கண்டெடுத்து, கணவனிடம் அதே நூலின் புதிய பிரதி ஒன்றை வாங்கிக்கொள்ளலாம் என்று சொல்லிவிட்டு, அதன் தோற்றம் காரணமாக வெளியே எறிந்துவிடுகின்றாள். அன்றிரவு, மனைவிக்கு அண்மையிலே படுத்திருக்கும் கணவனுக்கு ஏதோ மிக அண்மித்த ஆத்மா ஒன்றை இழந்துவிட்டதான சங்கடமான உணர்வு தோன்றுகின்றது. கடைசியிலே அந்தப் புத்தகம் அதனை வாங்கியதற்காக, தனக்கு எந்தெந்த நேரங்களிலே எவ்வாறு பயன் தந்திருக்கின்றது என்பதை நினைத்துக் கொண்டு, எந்தப் படைப்புக்கும் அதன் படைப்பாளியின் நோக்குக்கு அப்பாலும் அவன் அறியாத பல பயன்பாடுகள் உண்டு என்று எண்ணிக்கொண்டு நித்திரையாகிப்போய்விடுகின்றான்.

நான் அவருக்குக் காட்டமுன்பே இந்தக் கதையை வேறு இரு பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்பி, ஓரிடத்திலிருந்து, அதுபற்றிய முடிவேதும் வராதும், மற்றைய இடத்திலிருந்து கதைக்கு வலுவான மையக்கருவில்லை என்றும் ஒரு சிறுகதைக்குரிய தொடக்கம், வளர்ச்சி, முடிவு என்ற அமைப்புருவிலே வாசகர் ஈடுபாடுகொள்ளக்கூடிய அளவுக்கு மாறுதல் செய்து அனுப்பும்படிச் சத்து, தாங்கள் மீள்பரிசீலனை செய்வதாகவும் கூறியிருந்தார்கள். அதன் பின்னரே, இந்தக்கதையில் எப்படி மாற்றங்கள் செய்யலாம் என்பதை அறிந்துகொள்ளும்முகமாக, அவரிடம் கதையைக் காட்டி ஆலோசனை கேட்டேன். அவர் பொதுவிலே இன்னோர் எழுத்தாளனின் குழந்தைக்கு

“இப்படி சிகையலங்காரம் செய், கண்ணுக்கு இந்த நீளத்திற்கும் இந்தத் தடிப்பத்துக்கும் மைதிட்டு” என்று சொல்கின்ற ஆளில்லை. சொல்லப் போனால், அப்படியான அத்துமீறிய மூக்கு நுழைப்பினை மிகவும் வன்மையுடன் வெறுக்கின்றவர். எதையும் தன் ஈடுபாட்டுக்குரியபடி இவ்வாறே இருக்கின்றது, ஆனால், அது தன் தனிப்பட்ட அபிப்பிராயம் மட்டுமே என்றும் தான் தவறாகக்கூட இருக்கலாம் என்றும் சொல்லிக்கொள்கின்றவர். அதே நேரத்திலே, அவர் மிக இலகுவிலே ஒரு படைப்பினைப் பார்த்தவுடன், பிடித்திருக்கின்றது என்று சொல்கின்றவரல்ல.

அப்படிப்பட்ட அவர் உற்சாகத்துடன், “எந்த ஆசிரிய மடையன் திருத்தம் சொன்னான்?” என்று கேட்டார். நான் பத்திரிகையின் பெயரைச் சொன்னேன். “மடைப்பயலே, உன்னை யார் அந்த மாட்டுத் தரகனிடம் பல்லைக் கொண்டுபோய்க் காட்டச் சொன்னார்கள்?” என்று ஆத்திரமும் வேடிக்கையாகவும் கத்தினார். அவர் ஒருநாளும் எவரையும் இழிவாகப் பெயர் சொல்லி அழைக்காத ஆள். மடைப்பயல் என்று என்னை அன்றைக்கு அவர் அழைத்தபோது ஏற்பட்ட என் எழுத்தைப் பற்றிய பெருமிதமும் படைப்பாளித் திமிரும், இன்றைக்கு என் எழுத்துக்களின்மேலே தம் உண்மையான கருத்தை முகம்பாராது சொல்வதாக நான் கருதும் ஓரிரு சிலரிடமிருந்து கிடைக்கும் பாராட்டுகளிற்கூட எனக்குக் கிடைப்பதில்லை. அவரிடமிருந்துதான், குறிப்பிட்ட பல பத்திரிகை சஞ்சிகைகள் நடத்தும் தொழிலை நானும் ‘மாட்டு வர்த்தகம்’ என்று சொல்லும் பழக்கம் எனக்குத் தொற்றியது. எனக்குச் சொன்ன மடையன் நானாகவே இருக்கும்போது இதில் நான் என்ன சொல்ல இருக்கின்றது? நான் பதில் சொல்லாமல் முழித்தேன். கெக்கட்டமிட்டுச் சிரித்தார் “இ...து ஓர் அருமையான நெகிழ்ச்சி பொருந்திய கருத்தோடு கூடின பால்மடி எழுத்தடா, தடிமாடா இதைப்போய் அறியாயமாக அந்த இறைச்சிக்கடைக்காரனிடம் கிலோக்கணக்கிலே எழுத்துக்கு இரண்டு காசு என்று விற்கப்பார்த்தாயே...! அந்த அடிமாட்டுத்தரகனிடம், பேசாமல் கொடுமைக்காரக் கணவனிடருந்து விவாகமுறிப்புக்கேட்டு ஓடும் மனைவி, சாதி மதம் காரணமாக சேரமுடியாத காதலர்கள், இப்படி ஏதாவது ஒரு சப்பித்துப்பிய கரும்புச்சக்கையை அரைத்துச் சீனியென்று கொண்டுபோய்க் கொடுத்துப் பார்... கண்டதைக் காணாதவன் போல புறங்கையையும் வழித்து நக்கிநக்கித் தின்பான். மடையா! மடையா!! உன் நல்ல காலம்... கதை திரும்ப உன் கைக்கு அச்சேற்ற இயலாது என்று வந்திருக்கின்றது.” ஒங்கி முதுகிலே அவர் அறைந்தபோது, கடற்கரையிலே சுற்றியிருந்த சிலர் உற்றுப்பார்த்தது தெரியவில்லை. குரியனுக்கும் கடலுக்கும் இடையிலே நான் இருப்பதாகத் தெரிந்தது. “இனி இப்படியான பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்பாதே” என்று சொல்லிவிட்டு தானே வாங்கி, அ...டைநாட்டிலிருக்கும் அவரின் சிறுகதைக்கே மட்டுமான ஏட்டு நண்பரிடம் அனுப்பிவைத்தார். கிட்டத்தட்ட, ஆறு மாதங்களின் பின்னர், அப்போதுதான் கொஞ்சம் பிரபலமாகிக்கொண்டிருந்த நவீன ஓவியர் ஒருவரின் படத்துடன், எனது கதை கையிலே கிடைத்தது.

அது கையிலே கிடைத்த இரண்டு மூன்று நாட்களுக்குள், எறும்புப்புற்று

ஒன்றின் வளர்ச்சியையும் தேய்வின்னையும்பற்றி அந்தப் புற்று எழும்பும் வீட்டிலே இருக்கின்ற குடும்பத்தினரின் வாழ்க்கையோடு ஒத்துக்காட்டி ஒரு கதை எழுதிக்கொண்டு அவரிடம் கருத்துக் கேட்கப்போனேன் “எப்படி திடீரென இதை எழுதவேண்டுமென்று தோன்றியது?” - புகையிலையை மென்றுகொண்டு வாடிக்கையாளர் ஒருவருக்கும் தேயிலை மடித்துக் கட்டிக் கொண்டு கேட்டபோது, நான் அவரின் பெட்டிக்கடைக் கதிரையிலே இருந்து கொண்டு பொருள் வாங்க வந்தவரிடம் பணத்தினைப் பெற்று மேசை இழுப்பறைக்குட் போட்டுவிட்டு, ஓர் இனிப்பினை எடுத்து மென்றுகொண்டிருந்தேன்.

அந்தப் பத்திரிகையிலே புத்தகமும் மாணவனும் பற்றிய கதை வெளியானதன் வெற்றியின் உந்துதலே இந்தக் கதையை எழுதவைத்தது என்பதைச் சொல்லி, அதற்கு அவருக்கு நான் நன்றி உள்ளவனாக இருக்கின்றேன் என்றும் கூறினேன். “இதையும் உடனே அனுப்பப்போகின்றாயா?” என்று முகத்திலே அடித்ததுமாதிரிக் கேட்டார். கொஞ்சம் உற்சாகம் வடிய, அவர் வாசித்தபின்னரே அவர் சொல்லும் கருத்தைப் பொறுத்து அனுப்ப விழைகின்றேன் என்கிறமாதிரிச் சொன்னேன். கிட்ட வந்து, என் கண்களை உற்றுநோக்கி நிதானமாகச் சொன்னார். “உயிர்ப்பான கதை என்பது முன்பெழுதிய கதை ஒன்று பதிப்பிக்கப்பட்டதைக் கண்ட உற்சாகத்திலே மட்டும் வராது.” அதற்கு அந்தக் கதையை அதனளவிலே எழுதவேண்டுமென்ற உள்ளிட உந்தலிலே இருந்து வரவேண்டும். நான் வாசிக்காமலே சொல்கின்றேன்... இந்தக் கதையை, ஒரு கிழமைக்கு வீட்டிலே கொண்டுபோய் மூடி வைத்தபின், எடுத்து வாசித்துப்பார்த்துவிட்டு வந்து உனக்கு என்ன தோன்றுகின்றது என்பதை எனக்குச் சொல்.”

தலையைத் தொங்கப்போட்டுக்கொண்டு வீட்டுக்குப் போய் ஒருகிழமை நவராத்திரியிலே விளக்குக்கு முன்னால் கும்பம் வைப்பதுபோல வைத்து, ஆயுதபூசையும் கடந்தபின் எடுத்து வாசித்தேன். அதே கதையை எழும்புக்குப் பதிலாகப் புத்தகமும் குடும்பத்துக்குப் பதிலாக மாணவனையும் வைத்து ஏற்கனவே எழுதியிருந்த உணர்வு தெளிவாகத் தெரிந்தது. பேசாமல், கிழித்துப்போட்டுவிட்டு, அன்று மாலை அவரிடம் வேலை முடிந்து வருகையிலே சென்றேன். நடந்ததைச் சொல்ல, “நீ தரமானது என்று கருதும் பத்திரிகைக்கு - குறிப்பாக உன் நண்பர்கள் நடத்தும் பத்திரிகைகளுக்கு - படைப்புகளை அனுப்புகையிலே, உனக்கு உன் கதை தரமானது என்று பட்டால் மட்டுமே அனுப்பு. மிகுதிப்படி, அவர்களை உன் படைப்புக் கன்றி, உனக்காக என்று கதையைப் போட்டு இரு பகுதியாருக்கும், கூடவே படைப்பிலக்கியத்துக்கும் அவமானத்தை உண்டுபண்ணாதே. அதனால், உன்னளவிலே உன் எழுத்தின் தரத்தைக் கண்டுகொள்ள, ஓரிரண்டு வாரம் எழுதமுன் சிந்தனையை ஊறப்போடு. நீருக்கும் ஆகாரத்துக்கும் மலமுத்திரத்துக்குமாய் வேண்டி நிறுத்தாமல் எழுது. எழுதியபின் எழுதியதை ஊறப்போடு... ஊறப்போட்டதை அந்த எழுத்துக்கான உன் உத்வேகம் வடிந்தபின்னர் வாசி. அப்போதும் அ.து எழுத்துத்தான் என்று உனக்குப் பட்டால், அ.து எழுத்துத்தான். எந்தக் கொம்பன் யானையிலேறிக்

கொம்புதி வந்து நின்றாலும், அவனுக்கென்று சூரன் தலையைக் கழற்றி சிங்கமுகன் சிரமாய் மாற்றி, புதிய வால் சேர்த்துக்கொள்ள ஒப்புக்கொள்ளாதே. பதிக்கவேண்டாதுபோனாலும், உன் பெட்டிக்குள்ளேயே ஓர் அட்சரமேனும் எழுத்திலே பிசகாமற் தூங்கிக்கிடக்கட்டும்” என்றார்.

இத்தனைக்குப் பிறகு, என் கதையை வெளியிட்ட பத்திரிகையிலே, என் கதைக்கு எதிர்வினையாக அடுத்தமுறை ஒரு வாசகர், அது மிகவும் என் பிரதேசப் பேச்சுவழக்கிலே இருப்பதாகவும் எல்லோருக்கும் புரியும்படியான மொழிநடையிலே எழுதியிருந்தால் எல்லோருக்கும் பயனுள்ளதாக இருக்கும் என்று கருத்துக் கூறியிருந்தார். இன்னொரு, நான் மதிக்கும் பிரபல எழுத்தாளரே, ஒரு பக்கத்தை மட்டுமே மூச்சுப்பிடித்துக்கொண்டு தன்னாலே வாசிக்கடியதாக இருந்தது என்றும் கருத்துச் சொல்லியிருந்தார். நான் மிகவும் சோர்ந்துபோனேன். எனது மொழிநடையை மாற்றி எழுதியிருக்கலாமோ என்று வருத்தப்பட்டுக்கொண்டேன். அப்படி மாற்றி எழுதுகின்றது எனக்கு அவ்வளவு சிக்கலான காரியம் இல்லை என்பது எனக்குத் தெரியும்.

எனது வழிகாட்டி சிரித்தார். “பைத்தியக்காரா, இதற்குப்போய்க் கவலைப்படட்டுக்கொண்டிருந்தால் எப்படி? இவனைப்போன்ற வாசகர்களுக்கு போன எழுபது ஆண்டுகளாக அச்சிலே வரும் ஒரு குறிப்பிட்ட மணிப்பிரவாள நடைமட்டும்தான் அவனது மொழி, மிகுதி பக்கத்துவீட்டுக்காரன் பேசுவதுகூட எல்லாம் உடைத்து உணரமுடியாத கருங்கல் மாமலை. இதையெல்லாம் பெரிதாக எடுத்துக்கொண்டு இவர்களுக்காக உன் எழுத்தை இளக்கி வளைக்கப்போகின்றதிலும்விட, வீதிவிபச்சாரத்துக்குப் பெண் பிடித்துக் கொடுப்பது உனக்குப் பயனான செயல். எந்தக்காலத்திலும், உன் எழுத்தின் மீதுள்ள ஏச்சுக்களையும் உன்மீதுள்ள பாராட்டுக்களையும்பற்றிக் கவனமாக இரு... அவைமட்டும்தான் உன் எழுத்துக்குச் சரியான அளவுகாட்டிகள். பிரபல எழுத்தாளர், மூச்சைப் பிடித்துக்கொண்டார் என்கிறார்... இருந்து பார்... கொஞ்சம் நீ வளர்ந்தால், உன் வளர்ச்சியை ஆரம்பத்திலேயே இனம்கண்டுகொண்டவர் தானாகத்தான் இருந்தார் என்றும் சொல்லக்கூடும். நாளைக்கு அவரே அதே நடையில் எழுதினால், உன்னைக் குறைகூறிய வாசகன், அதுதான் மொழிக்குப் புத்துயிர்ப்பூட்டிய நடை என்றும் கூறுவான். சிறிதோ, பெரிதோ, இந்த எழுத்துலகிலே, நீ என்ன எழுதுகின்றாய் என்பதைப் பார்க்கின்றவர்கள் இல்லையெனக் கூறமாட்டேன். ஆனால், குறைவு. ஆனால், எழுத்துப்பரப்பிலே உன் பெயரின் பிரகாசம் என்ன என்று பார்க்கின்றவரே அதிகம்... பெயர்ப்பிரகாசத்துக்காக, உன் எழுத்தின் உயிர்ப்பையும் துடிப்பையும் மங்கவைத்துக்கொள்ளாதே. பலரின் உற்சாகமான பாராட்டுக் கிடைக்காமல் இருப்பதும் குறைகூறலும் கருத்துக்கள் வெளிவராமலே இருப்பதுவும் உனது எழுத்து எந்தளவுக்கு நீ தரமாக எழுதிக்கொண்டிருக்கின்றாய் என்பதற்கு ஓர் அறிகுறி. உன் படைப்பு கிணற்றில் போட்ட கல்லாயிருப்பதும் எழுத்துலகிலே உனக்கான இடத்தை நீ பிடித்துவிட்டாய் என்பதற்கான ஒரு நல்ல அறிகுறி. எழுத்தாளனுடன் கூட்டுச்சேர்ந்து தனது தேடுதலுடனும் புரிதலுடனும் படைப்பை ரசனை செய்யமுடியாத சோம்பேறிகளுக்காக நீ படைக்காததையிட்டு என்றைக்கும் கவலைப்படாதே.

எழுத்து எனக்கோ தனக்கோ சாப்பாடு போடவில்லை என்பதால், மற்றவர்களுக்காக இளக்கிக்கொள்ளாமல் நாங்கள் எழுதவேண்டும் என்று எண்ணும் இவரின் படைப்புகள் ஏன் எண்ணிக்கையிலே நாற்பதுக்குள் நின்றன என்று அன்றைக்குத்தான் நான் தெரிந்துகொண்டேன். ஆயினும், அன்றைக்குச் சோர்வுடனேயே வீட்டுக்குப் போனேன். அன்றிரவு முழுவதும் வெறிபிடித்தவன்போல காலை போட்ட ஆடைகளையும் மாற்றாது இருந்து எழுதினேன்... அது கதையாக இருக்கமுடியாது என்று எழுதும்போதே எனக்குத் தோன்றியது. மறுநாள், அவரிடம் போனபோது, இரவு நான் ஒழுங்காகத் தூங்கினேனா என்பதைக் கேட்டார். இல்லை, கிறுக்கித்தள்ளினேன் என்பதைச் சொன்னேன். “எங்கே காட்டு” என்றபோது, பையிலே கிடந்ததை எடுத்துக்கொடுத்தேன். துள்ளிச் சொன்னார், “மடையா, நீ கதையிலே மட்டும்தான் காலைவைத்து ஏற்பார்க்கின்றாய் என்று நினைத்தேன். இப்போது கவிதையிலே கையைவைக்கப் பார்க்கின்றாய். நீயே வாசித்துப் பார்” - என்னிடமே தந்துவிட்டார்.

சிறுவயதிலே எழுதிய கடவுளின் கருணையிலிருந்து எனக்கான பங்கினைப் பரகம் பிரித்துத் தரச்சொல்லிக் கேட்டபின்னர் நான் கவிதையென்ற பெயரிலே ஏதும் வித்தை செய்யத் துணியவில்லை. அதனால், அவர் என் சோர்வினை விலக்க இப்படி ஒரு முயற்சி எடுக்கின்றார் என்று எண்ணிக்கொண்டு நான் அதை உடனே மீண்டும் வாசிக்கவில்லை. கதை வேறொரு திசையிலே, “என்ன செய்தாலும், சொந்தமாக ஒருவன் தானே நடத்தும் பத்திரிகையிலே, பதிப்பகத்திலே தன் படைப்புகளைப் போடக் கூடாது. அது அவன் எழுத்தின் தகுதியை நிர்ணயிக்கவிடாது குழப்பம் செய்யும்” என்பதுபற்றிப் போய்விட்டது. பிறகு, ஓரிகு வாரங்களுக்குப் பின்னால், ஒரு நாள், நகரசபைத் தண்ணீர்த் தொட்டியினைப் பெரிதுபடுத்துவதுபற்றிய அமைப்பிலே கணிப்புகள் செய்துகொண்டிருந்தபோது, பென்சிலைத் தேடியபோது, காற்சட்டைப்பையிலிருந்து என் அந்த இரவுக்கிறுக்கல் கையிலே வந்தது. எடுத்து, சும்மா வாசித்துப் பார்த்தேன். மூன்றாம் மனிதன், ஒருவன் அழகுறச் செதுக்கிய சிற்பத்திலே இலயித்துப்போன உணர்வு. இத்தனை கோவையாக என்னுள்ளிருந்து படிமங்களும் சொற் கோவையும் வந்துவிழுந்திருக்கமுடியாது என்று மீண்டும் ஒருமுறை வாசித்துப் பார்த்தேன். எனது கையெழுத்துத்தான் அதுவும், கவிதையோ வேறென்ன பெயரதற்கோ, ஓர் இலயத்துடன், ஆற்றுநீர்ச்சுழி சுழல்தல்போல என்னை உள்ளே இழுத்துக்கொண்டது. நான் ஒன்றும் அத்துணை எழுத்து வன்மை இல்லாதவன் இல்லை என்று ஒரு நம்பிக்கை வந்தது.

அதன்பிறகு, அவர் சிறுநீரகக் கோளாற்றினால் இறந்துபோனார். இறந்த போதும், ஆரம்ப எழுத்தாளராகவே இறந்தார். எழுத்துக்கான அரசாங்க விருதுகள் அவரின் வாழ்காலத்திலோ இறப்பின் பின்னரோ அவருக்குக் கிடைக்கவில்லை. அவரும் அதற்காக எழுதவில்லை. அவர் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த காலத்திலே ஊருக்குள்ளே இருந்த சிறு படைப்புவிரும்பிகள் அவருக்குப் பொன்னாடை போர்த்தி ஒரு சிறிய விழா எடுத்துக் கௌரவித்து

ஒரு முகப்புப்பெயர் அவருக்கு அளிக்க விரும்பிச் சென்று அனுமதி கேட்டார்கள் “இரண்டு யானை” நெருப்புப்பெட்டிகளை ஒரு கதிரையின் மேலேறி தட்டிலே அடுக்கிக்கொண்டிருந்தவர், திரும்பி நிதானமாகக் கேட்டார். “என்னையும் இதுவரைக்கும் நான் எழுதியதையும் அவமதிக்கிறது என்பதுதான் உங்களுக்கு இப்போது இருக்கும் அவசரத்தேவை என்றால், நானென்ன சொல்ல இருக்கின்றது?” போனவர்கள், அதே வேகத்திலே ஆளையாள் முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு திரும்பிவந்தோம். அவரது வெளிவந்த எழுத்துப் படைப்புகளையும் தொகுப்பாக - என்னையும் உள்ளடக்கி - வரும் வெளிவிடவில்லை.

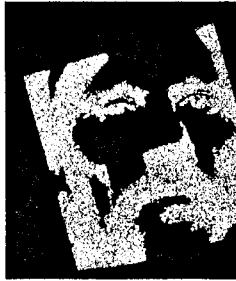
நான் கல்யாணம் செய்துகொண்டு அமெரிக்கா வந்துவிட்டேன். வரும் போது அவரின் தோற்பையையும் படைப்புகளையும்கூடக் கொண்டுவந்தேன். நான் எழுதுவதிலே எது தரமானவை என்று அறிவதற்காக அன்றி, எது தரமற்றது என்பதை இலகுவிலே அறிந்துகொண்டு என்னை அச்சுக்கு அனுப்ப முன்னர் கிழித்துப்போட...என் மனைவி சொல்கின்றதுபோல, நானும் இன்னும் ஆரம்ப எழுத்தாளன்தான்; எந்தப் பத்திரிகைக்கும் எழுத்துக்களை இதை என் உள்ளார்ந்த முழுத்திருப்தியுடன் அனுப்பலாம் என்றாலன்றி அனுப்புவதில்லை. தெரிந்தவர்கள் என் எழுத்துக்களைத் தமது வெளியீட்டுக்குக் கேட்கும்போது, மாட்டுவர்த்தகம் செய்ய நான் விடுகின்றதில்லை. அவர்கள் கேட்டுவிட்டார்களே என்று எழுதுவதில்லை. நான் எனக்குத் திருப்திக்கு எழுதியதை எனக்காக அல்ல, ஆனால், அந்த எழுத்தின் தன்மைக்காக ஏற்றுக்கொள்கின்றார்களா என்று மட்டுமே கேட்டுக்கொள்கின்றேன். இதற்காக, மனமுதிர்ச்சியில்லாதவன், பைத்தியக்காரன், தலைக்கனம் பிடித்தவன், கலகக்காரன் போன்ற காரணப்பெயர்கள் என் வழிகாட்டிக்கு இருந்ததுபோலவே என் பெயர் முன்னும் பொதிந்திருப்பதை அறிவேன்.

நான் இன்னமும் ஓர் ஆரம்ப எழுத்தாளன் ஆக இருக்க இதுதான் காரணம் என்கின்றான் என் மனைவி. அப்படியிருப்பதால், எனக்கொன்றும் சேதமில்லை என்றே படுகின்றது. இதுவரை எத்தனை அச்சிலேற்றியிருக்கின்றேன் என்பதினை இட்டு என் மனைவி கேட்கும்போது, பெட்டிக்கடைக்காரரின் குரல், “மடையா!, மடையா!! கழுதைதான் பொதிசுமக்கும் குதிரையோ ஆள் சுமக்கும்” என்று பலமாகச் சிரித்தபடி கத்துகின்றது கேட்கின்றது. நான் அவளை ஆத்திரத்துடன் விமர்சிக்கப்போகின்றதில்லை. “பெட்டிக் கடைக்காரர் என்னை எழுத்துச் சம்பந்தப்பட்ட அளவிலே ஆற்றாமையாக ஆக்கிவிட்டுப்போய்விட்டார். அநாவசியமாக, அதிகம் வெளியிலே தலையினை நீட்டுகின்ற ஆள் நானில்லை” என்று நான் சொல்லும்போதெல்லாம் என் மனைவி சிரிக்கின்றாள். இவனது எழுத்துத்தான் இது என்ற எதிர்பார்ப்புருவோடு வாசிக்காமல் படைப்பின்மீதான உண்மையான எதிர்வினையைக் காணும் நோக்கத்தோடு நிலைப்பட்ட பெயரின்றி நானெழுதுவதால், பொதுவில் அதிகம் வாசிக்காத என் தாயாருக்கு ஆக்கியோனை அடையாளம் தெரியாமல், என் முன்னேயே “இதை எழுதியவனுக்கு மண்டைக்கோளாறு” என்று சொல்கின்றாள். எனக்கு இந்தப் பாராட்டு இனிமையாக இருக்கின்றது. அதைக் கண்ட மனைவி உண்மையாகவே என் தாயார் சொன்னதை என்னிற காண்கின்றாள்.

அவரது அச்சேறாத தோற்றை எழுத்துக்களைத் தொகுப்பு நூலாகப் பதிப்பிக்கும் தகுதி எனக்கு வந்துவிட்டது என்று என்றைக்கு என் எழுத்து எனக்கு உணர்த்துகின்றதோ, அன்றைக்குத்தான் நான் ஓர் அசுரபலத்துடன் என் மொழியை உலுக்கி, புதியதோர் பாய்ச்சலுடனான எழுத்தைப் பிறப்பித்த முழு எழுத்தாளனாவேன் என்று வலுவாக என்னுள்ளே உணர்கின்றேன்.

அதுவரை, என்னைப்பற்றி வாசகர்களில் எவருக்காவது ஞாபகம் இருக்குமா என்று எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், என்னைப்பற்றிச் சொல்லிக் கொள்ள பெரிதாக ஏதுமில்லை. ஆ(தலி)னால், ஆரம்ப எழுத்தாளன் என்றோ அல்லது குறைந்தபட்சம் எழுத்தாளன் ஆகி அச்சிலோ அல்லது வாசகர் மனதிலோ பதிவுசெய்துகொள்ளாத எழுத்தாளன் என்றோ என்னை அறிமுகப்படுத்துக்கொள்கின்றது பொருத்தமாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். □

அறைச்சி

சித்தார்த்த 'சே' குவேரா

வழக்கம்போல கதவு அதிர் அதிர்ந்தான் கிழவி அறைக்குட் போனது. ஓரிரண்டு ஆண்டுக்காலமாக அறை தன்னிலே ஆத்திரமாக இருக்கிறது என்று தெரிந்தும் கிழவிக்கு உள்ளே போகாமல் இருக்கமுடிவதில்லை. அறைச்சி முதுகைச் சிலிர்த்துக்கொண்டு பொருக்குகளை உதிர்த்துக் கொட்டினாள். பின், பல்லை நெருமிக்கொண்டு, “குமரி, பாரடி அவளுக்களின்ரை மேனி மிணுக்கையும் என்றை சிரங்குத்தோலையும்.” - அது காலை உதைத்தபோது, முதல்நாட் காலை பாடசாலைக்குப் போகும் குழந்தையின் வீரிட்ட அழுகையும் சேடம் இழுக்கையிலே வாயைத்திறந்து வில்லங்கத்துக்குப் பாலைப் பருக்கிறபோதும் மறுத்து கடைவாயாற் கழிக்கும் கிழவியின் வறட்டுப் பிடிவாதமும் வெளிப்பட்ட உதையிலே ஒன்றாகத் தெரிந்தன. கிழவி, வழக்கம்போல இதனாலே பாதிக்கப்படாது மழைக்கு ஊறிய சுவராக அந்த உதையையும் தன் சுருங்கிய மார்பிலே உறுஞ்சிக் கொண்டு நின்று. அவளுக்கும் அத்தனை வயதில் அடித்திருந்த வண்ணம் அதிகமாகவே மங்கித்தான் போயிருந்தது. கூடவே காரைவேறு பெயர்ந்து கிடந்தது. தலைக்கூரை மட்டுமல்ல, மொத்தமாய் முழுக்கிழவியுமே இத் தனை நாட்களாய் விட்டுவிட்டு அடிக்கும் புயல்களுக்குப் பராமரிக்காமலே சிதம்பிப்போய், இன்றைக்கா நாளைக்கா விழுவேன் என்றிருந்தது.

அவளுக்கு, கிழட்டு அறைச்சியின் விரல்கட்டிய பக்கத்து அறைகளைப் பார்க்கத் தேவையில்லை. அறைக்கிழவியின் மனக்குறை, சடப்பொருளாக இருந்தாலும்கூட கிழவிக்கும் தெரியும். தன் வயதொத்த மிகுதி அறைக் கிழவிகள் எல்லாம் வெண்கதையும் மேற்பூச்சும் முகட்டுவகிட்டுப் பிரிப்போடும் அலங்காரப்பொலிவோடு கிடக்கிறபோது, ஏன் தான் மட்டும் அலங்கோல மூளியாக முக்கை வெய்யில் காண உறுஞ்சியும் மழை காணச் சிந்தியும் கரப்பான் பூச்சியும் நத்தையும் ஓடியும் ஒட்டியும் கிடக்கவேண்டும் என்பதை அறைச்சி கேள்வியாகத்தான் கேட்பாள் - பதில் தனக்கே தெரிந்தபோதும்.

யார் முந்தி யார் பிந்திப் பிறந்தார்கள் என்று சரியாகத் தெரியாதபோது, கிழவிக்கும் அறைச்சிக்கும் வயதிலே அத்தனை வித்தியாசம் இருக்கமுடியாது. கிழவிகூடச் சுவராகிப்போகும் வரைக்கும் தானும் அந்த அறையை, ‘குமரி’ என்று கூப்பிட்டுக்கொண்டிருந்ததுதான்... எல்லாம்... எல்லாமே உடல் விறைத்து உள்ளங்கம்மேலோடு எல்லாமே கற்சுவராகிப்போகமுன்தான். தான் எப்போது சுவரானது என்று அவளுக்கும் தெரியவில்லை; அறைச்சிக்கும் கூடத்தான். உச்சந்தலையிலிருந்து உட்பாத வெப்பாணிவரை மெல்ல மெல்லத்தான் கல்லுப்பத்திப்போனது. ஒவ்வொரு உயிர் இழப்புக்கும் இட விழப்புக்கும் கல், கிழவி சிரமிருந்து நிலம் நோக்கிக் கீழிறங்கிக்கொண்டு வந்தது என்பது அறைக்குச் சுரணையில் இருந்தது.

நாற்சார் வீடு. இருபதுகளிலே கிழவியின் பேரன், இந்தவருக்குச் சுருட்டு வியாபாரமாக வந்து குடியேறி, கூடவே கமம் இரண்டுபோகம் செய்யத் தொடங்கின காலத்திலே கட்டியது. ஆரம்பத்திலே பீலியோட்டு வீடு. பிறகு ஒட்டிகட்டான் தட்டையோடு கொஞ்சமாகவும் அஸ்பெஸ்டஸ் தகடு கொஞ்சமாகவும் முன்னாலே மாறிப்போனது. அண்மையிலே, கிழவியின் மூத்த மகள், வெளிநாட்டிலிருந்து காசு அனுப்பியிருந்தாள்... அஸ்பெஸ்டஸ் தகடு, சுவாசப் புற்றுநோய்க்கு வழிவகுக்கும் என்பதால், கழற்றிவிட்டு,

திரும்பவும் பீலியோட்டையே காற்றோட்டமாக இருக்கும் என்பதாலே போடும் படி காரணம் சொல்லியிருக்கிறாள். ஊரிலேயே இருக்கும் மற்ற மகள், அக்கா சொன்னதைச் செய்தே ஆகவேண்டும் என்கிறாள் விஞ்ஞான ஆசிரியை. சொல்லத்தான் தோன்றும் கிழவிக்கென்றால் சுவாசத்தின் தூய்மை, அவளின் அவர், எழுபதுகளின் ஆரம்பத்திலே ‘அமெரிக்கன் பஷனி’லே வீட்டின் முகத்தை இளக்கி அழகுச்சிகிச்சை செய்ய, இரவோடு இரவாக பாரவண்டியிலே கொண்டுவந்திருக்கின் அஸ்பெஸ்டஸ் தகட்டிலேதான் கிடக்கிறது என்றதுமாதிரித் தோன்றுகின்றது. மிகுதி முன்னறைகளின் சுவர் வண்ணத்திலிருந்து, தொங்கும் படங்கள்வரை எவ்வளவோ மாறிக்கொண்டேபோய்விட்டது. மகளின் எண்ணப்பாங்கு, முகப்பிலே இருந்து, உள்ளுக்கும் மெல்லமெல்லப் பரவியும்தான்போய்விட்டது.

நெல்லுச்சாக்குகளின் மணம் இப்போதும் நாசிக்குள்ளே அடித்துக்கொண்டிருக்கிறது, மலசலகூடத்துக்குக் கிட்டின அன்றையிலிருந்து... வாழைக்குலைகள் அழுகின் மணம்கூடச் சிலவேளை சேர்ந்து அடிக்கும். அடிக்கடி கிழவி அந்த அறைக்குள்ளேயும் எட்டிப்பார்க்கும்... மகன் நெல்லுப் போட்டிருக்கும் பெரிய தார்க்கலன்களுக்குள் ஒளித்திருக்கின்றானா என்று... ஓரிரண்டு அங்குமிங்கும் பிய்தெடுக்கப்பட்டு அரைப்பழமாய்த் தொங்கும் வாழைக்குலைகளும் இல்லை, அவனும் இல்லை. ஆனாலும், தம்மாத்கொண்டையிலே தூக்கிக்கட்டிய வெண்காயச் சருகுகளின் உரசல் காதுக்குள்ளே இன்னமும் கிசுகிசுத்துக் கேட்கத்தான் செய்கிறது... புளிப்பாணைக்குள்ளே ஓரிரண்டு கரப்பொத்தான் தத்துவண்டியன் முட்டைக்கொத்துகளும் பூச்சியோட்டங்களும்...

...மகள் பூச்சிமுட்டை போட்டு கரப்பானோட்டி வைக்கக் கிழவி விடுகிற தில்லை. பூச்சிமுட்டைக்கொத்துக்கூட ஒட்டிக்கிடக்கிறபோது, ஒரு முட்டைக் கின்னொன்று எவ்வளவு பாதுகாப்பாக இருக்கிறது என்று தோன்றுகிறது... பூச்சி பொரித்தவுடன், ஒவ்வொரு கரப்பொத்தானும் தத்தம் திசைக்கு... சுவரிடுக்கிலே ஒண்டிக்கொண்டும், மரக்கதவோட்டைக்குள் தம்மை மூடிக் கொண்டும்... வேறெங்காவது ஓடி, யார் காலிலாவது மல்லாக்காக விழுந்து உள்வெள்ளைபீச்சு சப்பளிந்துபோவதும்... வேதனை. மரத்தை உலுப்பி புளியையெல்லாம் கொட்டை எடுத்து உப்புப்போட்டுப் பானையில் காயவைப்பது அவன்தான்... பிறகு கள்ளமாகக் கிழவிக்குத் தெரியாமல், கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் மிளகாய்த்தூளிலே தொட்டு வெயிலிலே காயவைத்துத் தின்னுவான்... சிலவேளை கிழவி அரைக்காற்சட்டைகளைத் தோய்க்கும் போது, பழப்புளியும் அவனின் பம்பரத்தோடும் கண்ணாடிக் குண்டுகளோடும் வரும்... பிறகு அவனின் முழுநீளக் காற்சட்டைகளுக்குள், அரைகுறையாக எழுதிய குறிப்புகளும் கருத்துக்களும் தண்ணீரிலே கரைந்து பசையாகி வருவதுபோல... கிழவி எப்போதுமே எதையும் தெரிந்ததுபோலக் காட்டிக் கொள்வதில்லை...

... காட்டினால், இன்னமும் வெளிப்படையாகவே செய்வான்... ஆக, ஆதிதொட்டு அவன் காற்சட்டைப்பைக்குள்ளேயிருந்து வருவதெல்லாவற்றையும் அவதானத்துடன் பதமாகப் பிரித்து வெய்யிலிலே காயவைத்துச் சேகரித்துக்கொள்ளும்... அதற்குமேல், அவனைப் பாதுகாக்கும் நினைவுடன்

எதேச்சையாகப் புளிப்பானையை இடம்பெயர்த்து வைக்கிறதைச் செய்ய முனைந்து தோற்கும். புளியும் கருத்தும் அவனுள்ளே வளர்ந்துகொண்டே போனதைக் கண்டும் பானையை இடம்பெயர்த்தலுக்குமேலே எதையும் அவன் கேட்கமுடிந்ததில்லை. தேடலிலே கருத்தொன்றி முனைந்திருக்கும் பின்னையிடமிருந்து, புளியையோ புதுப்போக்கையோ ஒளிக்கமுடியாது... அக்கினிக்குஞ்சொன்றை அடிமரத்திடைப் பொத்தி ஒளித்துவைத்திடல் முடியாதென்பதாகத்தான் அவனைப்பற்றி அறிந்தவர்கள் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். பற்றிவளர் குஞ்சு வைத்த காட்டுடன் தன்னையும் கூட்டிச் சுட்டெரித்துப்போகும் என்பதை அவர்கள் சொல்லாமலே கிழவி அறியும்.

நாலைந்து நாட்டுப்பப்பாசி மரங்களுக்கும் முள் முருங்கைகளுக்குமிடையிலே மலசலகூடம் இப்போதும் தனித்துத்தான் வீட்டோடு சேராமல் இருத்திக் கிடக்கிறது. கிழவி மகள்மாரின் எத்தனையோ விருப்பு வெறுப்புக்களுக்கு வளைந்துகொடுத்தாடி விட்டது. ஆனால், வாளி மலகூடம், பீங்கான் மலகூடமாகி, குழாயிலே தண்ணீர் வந்தபிறகும் வீட்டோடு கிழவி சேரவிடவில்லை. முருக்கம் மலர்களின் சிவப்பு நிறத்திலே கிழவிக்கும் மகனைப்போலே காதலுண்டு. முருக்கங்கொட்டைகளை தேய்த்துச் சுட்டுக்கொள்வதிலும் கூட... அறிந்தும் வருத்தி, தரையிலே முருக்கங்கொட்டையை ஆறாமரத்தேய்த்து தன்னைத்தானே சுடுதலும் சுகமாக அவனுக்கு அப்போதே தோன்றியிருக்கின்றது... சிலவேளை கிழவி மத்தியானத் தூக்கங்களிலே பக்கவாட்டிற்குத் தூங்கி இருக்கும்போது, மெல்ல அவள் மணிக்கட்டுகளிலும் சுட்டெழுப்பியிருக்கின்றான். பதைபதைத்தெழுந்தபோதெல்லாம், “சுடுதல் தரும் அதிர்ச்சிகளைப் பழக்கப்படுத்திக்கொள்” என்றுகூடச் சொல்வதுண்டு... பப்பாசிகள், ஒற்றையொற்றைக் குடும்பங்களிலே, கொத்துக்கொத்தாகப் பால்பிடித்துப் பிஞ்சும் காயும் பழமும் ... தாவரப்பப்பாசியும்... விலங்குக் கரப்பொத்தானும்... இனவிருத்தியும் பரம்பலும்.

“குமரி...” அறைச்சி இப்போது கனிந்திருந்தாள். கிழவிக்குக் கல்யாணம் என்றதைக் கிழவிக்கு முன்னமே கேட்டு, அம்மா-அம்மம்மா இரகசியத்தை மெல்ல, தன்னுள்ளத் துளைகளுடே வெளிவிட்டுச் சொன்னதுகூட இந்தப் பொல்லாத் தோழிதான். கிழவிக்கு மகன் உற்பத்தியானதைக்கூடச் சத்தமின்றி இருட்டுக்குள்ளேயிருந்து கொட்டக்கொட்ட விழித்தபடி நழுட்டுச் சிரிப்பு உதடாட அறைச்சி பார்த்துக்கொண்டிருந்ததை வெட்கங்கெட்டு அறைச்சி சொல்லாவிட்டாலும் அறியும் கிழவி வெட்கப்பட்டுக் கேட்காதேயிருந்தது. மற்றக் குழந்தைகளைப்போலல்ல அவன். பிறக்கும்போதே அவசரப்பட்டு வைத்தியசாலைக்கு வண்டியை எடுக்கமுன், கிழவியைத் தள்ளிக்கொண்டு பின்னையாய்ப் பிறக்கையிலே, கிழவியின் உதைகளையும் விரி கைகளையும் குணுக்கிய விரல்களையும் கனத்த பிருட்டங்களையும் அடக்கமுடியா வெடிப்பொலிச்சுரத்தையும் அறைச்சிதான் அள்ளிக்கொண்டாள். கிழவிக்கு முதலே, அவள் தாயோடும் மருத்துவிச்சியோடும் குழந்தையை அள்ளி விழி கண்டவள் இந்த அறைச்சிப்பேய்ச்சிதான். அவன்கூட, வளர்ந்த பின்பு தன் தார்மீக ஆத்திரங்களோடு உள்ளங்கைக்குள்ளே விரல்பொத்தி, இரத்தமிறுக்கி நகமுனை சிவக்க, அடித்துக் குத்தியது போலவே, பிறக்கும்போதே வலுவாய் எட்டியெட்டி உதைத்தான் அறைச்

சியை. அவன் ஒவ்வொரு உதைக்கும் உன்மத்தக் குத்தலுக்கும் முதலிலே அறைச்சி ஒங்கிச் சிரிப்பாள். பிறகு, மடி அடிக்கப் பதைபதைப்பாள். குழந்தை குத்துகின்றான் என்று மென்மனது சிரிக்கலாம், ஆனால், இந்த அடங்கா ஆத்திரம் எங்கே கொண்டு சென்று அவனைப் புதைக்குமோ? அவளுக்குத் தாங்காது... அவள் முகத்திலேகூட எழுதுகோலால், வெறும் கரியாற் கிறுக்கியிருக்கிறான்... முதலில், இலக்கற்ற விரலுருக்களாக, பிறகு தன்னிலக்குகளின் மனவெடிப்புகளைச் சிவப்பாக... அவன் கோல் கொண்டு குத்தும்போதெல்லாம், மருதாணி அலங்கரிப்பாகவே ஏந்திக்கொண்டிருக்கின்றாள் அவள்...

அவன் வளர வளர, ஆர்ப்பாட்டம் குறைந்தடங்கியேபோனான், அவளுக்குள்ளேயே அடங்கிக்கிடந்தான்... வளர்ந்தவை, அவன் மௌனமும் இரவு விழித்திருப்பும் புத்தகக் குவியலும்... அந்த நேரத்தெல்லாம், ஓரமாய்த் தன் முதுகிலே சாய்ந்திருந்து அவன் பூஞ்சுற்றேகத்தை வாஞ்சையோடும் வருத்தத்தோடும் நோக்கும் கிழவியோடு மௌனத்திலேயே பேசமுடியுமா என்று அந்நேரங்களிலே முயற்சி செய்து தோற்றுப்போனாள் அறைச்சி... அவன் அவளுக்கு வெயிலிறுக்குமோ என்று கறிமுருங்கையும் கொய்யாவும் மூட நட்டு வளர்த்தபோது, குளிர்ச்சிக்குள் நெகிழ்ந்துபோனாள். எவரையும் அவள் தலைக்கு மேல் ஏற அவன் விடாதபோது, முடிசூட மகாராணியின் பெருமிதமும் பூரிப்பும்...

ஒருநாள் அவன் அறையைப் பூட்டிக்கொள்ளாமல், எவரிடமும் சொல்லாமல் இருளுடே தொலைந்துபோனான்... இவளுள் வருவான் என்றிருந்த கிழவியுடன் இரவில் இவளும் விழித்திருந்தான்... இந்நாட்டிலே தொலைந்து போகின்றவர்களைத் தேடிக்கொண்டு தொல்லையோடு வருகின்றவர்கள், அவனையும் தேடி வந்தபோது, தள்ளப்பட்ட கிழவி தலையடிபட அறைச்சியுள் விழுந்தது. அவர்கள் அறைச்சியையும் அறைந்தார்கள். வளர்த்தவளும் ஒளித்தவளும் நீதானே என்று வைது குத்தினார்கள் அவள் வயிற்றிலும்... கிழித்தெறிந்தார்கள் அவள் முலை... அவன் கீறல்களிலே காறித்துப்பி, கறுப்படித்தபோது, கறிமுருக்கைக்கும் பொறுக்காமல் உலர்த்திக்கொட்டியது, இலையும் கிளையுமாய். அறைச்சிக்கு, அது வருத்தம். பொறுத்துக்கொள் என்று கொட்டியதா, இல்லை எனக்கு பொறுக்கவில்லை இந்தப் பொல்லாத் காரியம் என்று உறுத்தக்கொட்டியதா என்று மரம் உரைக்கவில்லை. அதற்கும் அடியோடு கிளர்த்திக் கிடைத்து உதையும் கிளையுடைப்பும்... பால் உருக்கிச் சொட்டச்சொட்ட தன்னை வருத்தி அழுத காய்முருக்கையும் மறுபோகம் நெடுக்க நெடுக்கத் தழைத்தது சடைப்படு இலையும் கரமகல் கிளையும்...

...ஆனால், அவன் வரவில்லை. திரும்ப, “குமரி, உனக்கேதும் தெரியுமா? சொல். அவன் இருப்பைப்பற்றி ஏதாவது தெரியுமா? மறைக்காதே... சொல்... எனக்கு ஒளித்து ஒளித்துத் திரிவதே உன் காரியமாகிற்று. எனக்கு முன்னைய வனப்பு வேண்டாம். ஆனால், அவன் இருப்பைப்பற்றிச் சொல்.” - இம்முறை தணித்து ஒலித்தது அறைச்சியின் குரல்... கருக்கிய பிறிதொரு நாள் கிழவிக்கு, தனித்து இரவில் ஒளித்து வந்த இருவர் தணித்த தொனியிற் சொன்னது, முற்றத்து நித்தியகல்யாணிக்கும் ஒளி குறைத்துச்

சொட்டும் முன்னறை விளக்குக்கும் மட்டும்தான் தெரியும். ஒற்றைப்படைப் பூவும் சுட்டுப்போன விளக்கும் பின்பக்கக் கிழட்டறைச்சிக்குச் சொல்லத் துணியா சேதி. கிழவி எத்தனையோ நாள் அறைச்சிக்கு முன்னால், பிரித்துக்கொள்ள முயன்று தோற்ற இரகசியம் அது. அழத் தெரியும், அரற்றத் தெரியும், அதட்டத் தெரியும் அறைச்சிக்கு. அற்றுப்போதல்பற்றி மெய்யறிதலேதும் கிடையாது... முன்னொரு அற்றுப்போனார், மற்றொரு காலை கதவு தட்டி நுழைவார் என்றொரு கணிப்பவளது. கிழவியின் சுவர் பற்றிக் கல்லெழுதல்பற்றிய உணர்த்தல் எழுகிலாள்.

கிழவிக்கும் அவனுக்கும் பிடிமானமாய் இடையிலே கிடந்த அறைச்சிக்கு, கிழவி தன்னைத் தவிர்ப்பதும் தனக்கேதும் மறுப்பதும் அவமானமாகத் தோன்ற, தன் பொலிவு போனதறிந்தும் மீண்டும் கத்தினாள், “மற்ற அறைச் சியளைப் பாரடி குமரி.” அறைச்சி தன்னைக் காணும்போதெல்லாம் தன் நெஞ்சை, பெண்குறியை, உதரத்தைக் குறி பார்த்துப் பார்த்து உதைக்கக் கண்டது கிழவி. மழைநீருறிய கிழட்டுச் சுவர்த்தேகத்தோலிருந்து நாறி நாறிக் கசிந்தது சீழ்நீர். சுருட்டுப் புற்றுச்சுவாசப்பை பற்றிப் பற்றியெரிக்க, “எனக்கு நோத்தாங்க ஏலாமக்கிடக்குது. உனக்குப் புண்ணியம் கிடைக்கும் கொஞ்சம் அலரிக்கொட்டை அரைச்சுத் தந்து சாகக்கொண்டுவிடு, பிள்ளை” என்று கத்திய அம்மப்பா குரலோடு சுருட்டுநாற்றமும் கொட்டைவிலக்கிய புளியும் மிதித்த கரப்பொத்தான் முட்டைமணமும் கிழவிக்குச் செவிக்குள் ளும் நாசிக்குள்ளும் நிறைந்தொழுகப் புலன் அடைத்தன. அறைச்சி மடியிலே சிகை குலையக் கை தொய்ந்து மயங்கிச் சரிந்தது கிழட்டுச் சுவர்.

“அம்மா எழும்பணை” என்றாள் பாடசாலையாற் திரும்பிய மகள்.

“பிள்ளை, தம்பியன்ரை அறை நல்லாய்ப் பழுதாகிப்போச்சது. அதால், நாளைக்கு ஆரிட்டையும் சொல்லி அதை இடிச்சுப்போட்டு, அதுக்கு மேலாலே நீட்டிக்கொண்டிருக்கிற கறிமுருங்கையையும் வெட்டிவிச்சுப்போடு. இரவெல்லாம், கறாச்சு கறாச்சு எண்டு ரெண்டும் ஒண்டோட ஒண்டு உராஞ்சு உராஞ்சு சரியான சத்தம். மனுசர் ஒல்லுப்போல ஒழுங்காய்க் கண்ணைமூடி நித்திரைகொள்ள விடுகுதுகளில்லை. அதோட அக்கா சொன்னமாதிரி, முன்பக்கத்துச் சீற்றுகளையும் கழட்டிப்போட்டு கொழுக்கி ஓட்டைப் போடவும் ஆளை ஒண்டைப் பிடி” - என்றாள் தன் குமரிக்காலத்திலே, அம்மப்பாவுக்கு ஆருக்கும் தெரியாமல், அரளிக்கொட்டை பனங்கட்டியோடு அரைத்துக் கொடுத்த கிழவி.

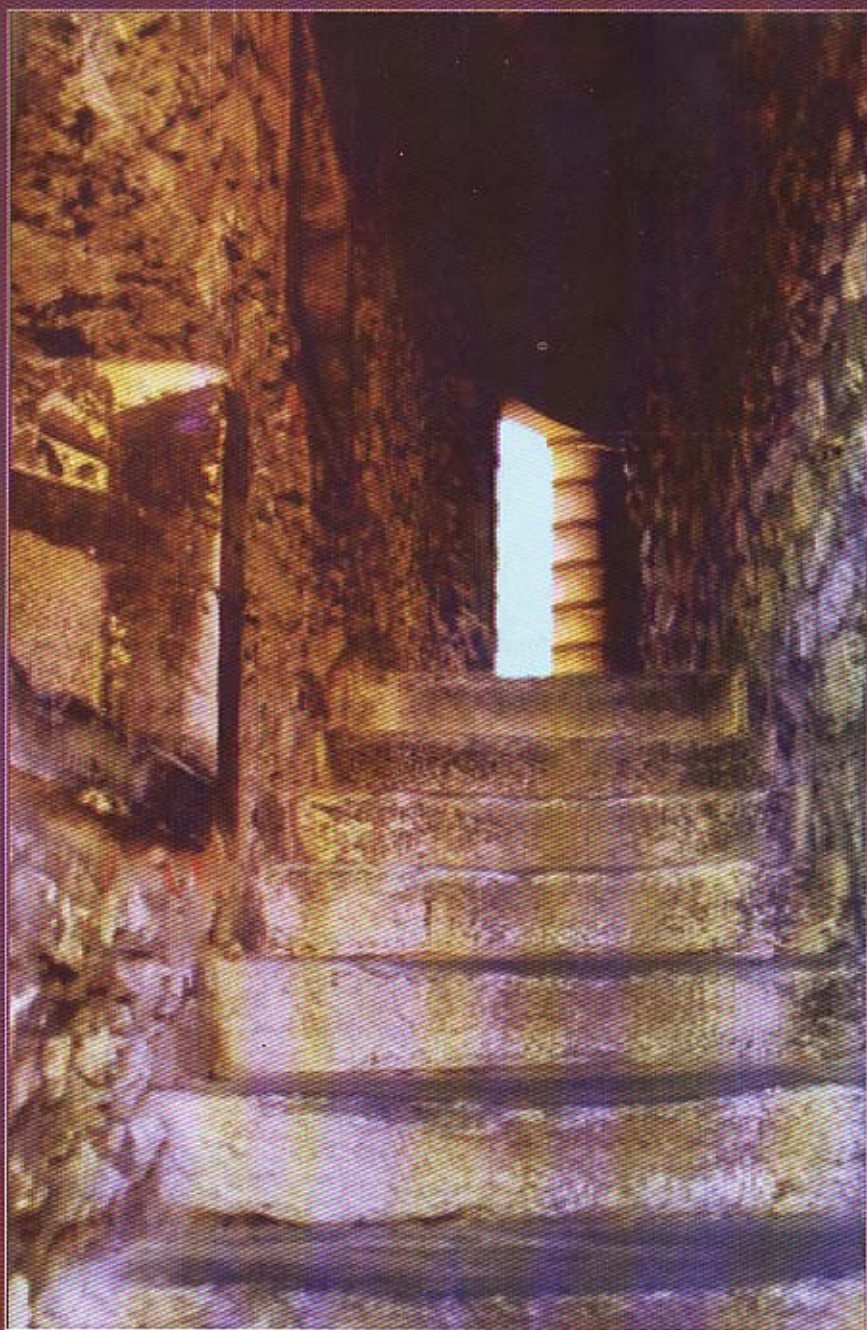
அம்மப்பாவின் செத்தவீட்டிலே பாடை படலைக்கு வெளியிலே போனபிற கும் “ஐயோ, அம்மப்பா என்னை விட்டுட்டுப் போட்டியளே” என்று கைகால் திமிறிக்கொண்டு வீரிட்டுக் கத்திய அவளைத் ‘தாக்காட்ட’ ஆட்கள் பட்ட பாடும் கண்டமுத வேதனையையும்பற்றி ஊரிலே மற்றக் கிழவிகள் இப்போ தும் நினைவில் கண் பனிக்க, நெஞ்சருகிச் சொல்கிறதுண்டு.

கல்லுட் தூங்கிய தேரை மீண்டுமொருமுறை மெல்லத் தத்தி விழியால் எட்டிப் பார்த்தது அகல்வெளியை. □

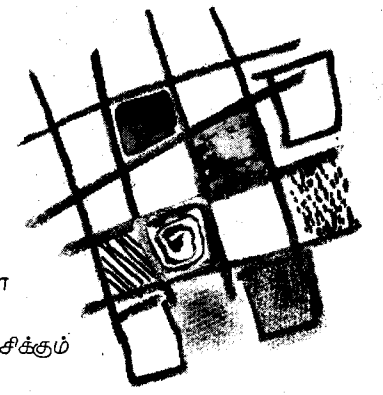
கே கே ராஜா

கே கே ராஜா

எனது சாத்தியங்கள் சித்தார்த்த 'சே' குவேரா

காலை பேர்ஹர், மதியம் பருப்பு, மாலை பிட்ஸா
இடையில் தேநீர், நடையில் கோப்பி
எக்ஸ்பிரஸோ நுரைக்கும், ஸம்பேன் மதுரம் ருசிக்கும்
பியர் பாகற் கச்சல், வெறி ப்ளடி மேரி
எல்லாம் செரிக்கும் என் ஈழத்து இரைப்பை.

“இவ்வித்தை எப்படி உனக்கு சாத்தியம்?” என்பார் சக அமெரிக்கர்

இந்த வருடம் இரண்டறை வதிவிடம்;
போன வருடம் புகை பொழி தனியறை;
வந்த வருடம் தனியறை - இரு நபர்;
வருமொரு வருடம் இரு அறை - ஒரு நபர்...
எல்லாம் சொர்க்கம் எதிலும் சுகத்துாக்கம்.

“இவ்வித்தை எப்படி உனக்கு சாத்தியம்?” என்பார் சக அமெரிக்கர்

இட்டலி தின்னல் பற்றியோர் இன்குறள்
கார்கில் வெற்றிக்கு துக்கடா வெண்பா
தமிழ்மொழி அலசலில் பொறிபடு கவிதை
துருக்கிப் பூநடுக்கம் முழுக்கவும் அறிவேன்...
... அது அமைந்த பண் காந்தாரம்; தாளமோ ஆதி.
வாழ்ககுர்தீஷியத் தனித்தேசப் போராட்டம்!

“இவ்வித்தை எப்படி உனக்கு சாத்தியம்?” என்பார் சக அமெரிக்கர்

தொழில் வித்தை புரி நுட்பம்,
எப்படி அவர்க்கு எடுத்துச் சொல்ல, நான்?

சக்கரையறு வெண்புக்கை செய் குறிப்புக்கு கிழக்கே
மேடமும் இடபமும் முட்டு ராசிக்களரிதன் மேற்கே
பின்னி ஜட்டிக்குக் கீழே, பெனாரீஸ் பட்டுக்கு மேலே
போர்ஹே பிறந்தார் போன நூறாண்டென்று
கொடி இலக்கியம் பிடிக்கும் குடும்ப ஏருதம் இலக்கணம்,
எண்ணில்லா வருடம் இயலாய்க் கற்றுணர் பழக்கமென
எப்படி அவர்க்கு நான் வாய், சட்டென்று உடைத்துச் சொல்ல?

□

என்குரு சித்தார்த்த 'சே' குவேரா

பின்னு,
கருஞ்சிலந்தி,
நீ பின்னு...

முன்னும் பின்னும்
ஊறுநீர் அள்ளி உமிழ்ந்து
எண்ணத்தில் வலையொன்று
இழுத்திழுத் தியைந் தின்னும்
பின்னு
பெருஞ்சிலந்தி
பின்னும் பின்னு
நீ.

உன்னை இருத்திக்கொள்
உள்மையத்துடிப்பென்று.

உன் செயல்,
கசியப் போகும்;
உன் திரள் வலை,
எழு கறையான் புற்று.
பொறி உணர் வட்டம்,
முழு வலையினுள் ஓடுக்கம்.

வெளிப்புவிச் செயல் வீடுத்து,
பற்றுக் நீ,
உன்னைப் பற்றிக்கொண்டதை;
மெல்லத்தின்னு
நின்னைச் சேர்ந்ததை;
மேலும் மோனத்திரு,
முட்கால் முனிவ,
முக்காலத்தும்,
நாடித்துடிப்பனைய
பின்னொரு பூச்சிப்பொருள்
உன்முன்னே அசைவெண்ணி,
பேசாமலே உன்னிடத்தே.

ஊற்றுக்குழியின் உட்குரும் குமிழும்
உன் தேக்கமற்ற தெளிசிந்தை;
பார்த்துக்கொண்டிருக்க,
மொட்டு முகிழ்த்துப் பூக்கும்,
புன்னகைக்கும்;
வியர்க்கும் உடல், வெடிக்கும்.
தன்னுட்
புதையப் புதைய,
மனம்,
தேகமற்றுக் குமிழ்க்கும்
தேர்ந்த வண்ண நீர்க்
குழம் போவியன் தன்
ஊற்றுக்குழிச் சித்தம்
- உனது.

கொல்லாமை கொள்தல் மட்டும் நோன்பல்ல;
உண்ணு புலால் உயிர் கொல்ல எண்ணி,
தானொருங்கிக் காத்துத் தரிப்பது மாகுமாம்,
- சடத் தவயோகம்.

வீட்டுச் சுவர் மூலை,
ஒட்டை எச்சில் வலையுள்
ஒருங்கும்
என் ஒப்பற்ற குருவின்
முழுச்சீவியம்.

மெய்யறிந்துரைப்போன்,
எந்நிலையும் எக்கணமும்
மிக்க எளியன; மிக அருகன்.

அவன் இவன்.

□

ஓர் அறையும் இரண்டுபேரும் மட்டுந்தான் சித்தார்த்த 'சே' குவேரா

பொதுவாய்,
ஓர் அறை, இரண்டு பேரும் மட்டுந்தான் என்பதனால்
இனித்துக்கொண்டிருந்ததுண்டு.

இன்று,
ஓர் அறையும் இரண்டு பேரும் மட்டுந்தான் என்பதனால்
உறுத்திக்கொண்டிருக்கின்றது.

உன் உள்வலியை இல்லையெனக் காட்டவெண்ணும்
ஒவ்வொரு புன்னகைக்கும்
என் னுள்வலி மெல்ல மெல்லப் படர்கிறது
மணிபிடித்த மரவேர் மயிர்ப்பொச்சுருவாய்,
பொசிதுளையாய்
சீழ்ப்புணிபிடித்து நகர்தலென.

கண்ணியிலே விரலடிக்கும்
கணம்சுடச் சரிந்து
கடைக்கண்ணாற் கவனிக்கிறேன்,
பயத்தினைப் பதுக்கிச் சடக்கெனப்
பொத்திக்கொள்கிறாய்
படபடப்பொழிந்த விழி திரைக்குள்ளே;
மலர்த்த முயல்கிறாய் முகம் மெலிதேனும்
வழக்கப்படு பொன்மஞ்சள்
அஞ்சலடிக்கட்டு மெனக்கென்று;
புதைத்த சிரிப்பைப் பறித்தெடுக்கப் பல் வறுக,
பதட்டம் அடிக்கும் சிறகால்
சிறு தம்பட்டம்.

கனத்த மனதுடன் உள்ளே துடித்துக்கேட்கிறேன்,
“வருத்துதோ உடல் அதிகம்?”

மறுக்கும் தொனியிலும் மறைத்திருக்கும்
பொறுக்கமுடியா அகவருத்தம்.

சமைக்கமுயன்று தோற்கின்றேன்;
கவனிக்கின்றாய்;
என் சலனச்சுருதியைச் சரியாய்,
உதிர் இறகிறகாய் இழைந்து சேகரித்துக்கொள்கிறாய்.
சிரிக்கமுயன்று
தோற்கின்றோம் நாம்.
எனக்காய் எதற்கும் சிரிப்பவள் நீ என்பதை மறந்து
அலுத்ததோர் நகைச்சுவையை அவிழ்த்துவிடுகின்றேன்.
அடுத்தகணம்
'அறுக்காதீர்' என்றடித்துச் சொல்லாமல்,
நீ வெடுக்கென்று செரிக்காமற் சிரிப்பதால்,
சிரிக்கமுயன்று தோற்பது
நான் மட்டும்.

தொலைக்காட்சியைக்
கனத்தகுரலிற் தனித்துக் கதைத்திரு
என்றிருக்க
திணித்து வைக்கின்றேன்
பெருஞ்சுதியில்.
இனி,
தனித்திங்கே நீயும் இல்லை;
அந்நினைவில் நானுமில்லையாம்.
எனினும்,
வருமொருநாள் தனித்துப்போவேனென்று
விளக்கை அணைத்துச் சரித்துத் தூங்கப் பயந்து
விழித்து விழித்து
இரவு வெளி
வெளிச்சத்தில் உறுத்துப் பார்க்கின்றேன் உனை,
வறட்டுப்பா(ர்)வை தூக்கி
நீர் கோர்க்க.
அதட்டுகிறாய்,
துளி சொருக்காமல் பேசாமல் படுத்துத்தாங்குமென்று,
அதட்டல்கள் அடக்கிய தொனியிற் பிறப்பதில்லை என
நான் அறிவேன்; அதை நீ அறிவாய்.

அதிகம் நான் சிரிப்பதாய்க்
கூடிக்கதைப்போர் கூறுகிறார்.
என் எழுத்துக்களிற்கூட,
எள்ளல்
தனித்துப்போய்த் தரித்துப்
பல்விரித்திருப்பதை நானறிவேன்.

முற்றெனச் செய்து முடிக்காப் பணிப்போர்போல,
என்னோடும் உன்னோடும்
இத்தனைக்குள்
எத்தனையோ வடிவெடுத்தாரும்
காலம்.

முகமுள்ள எதையும் துடித்து
எதிர்த்துப்போனேன்;
நியாயம், உன் பேரில்.
இப்போது என்ன செய்ய?
எனக்கும் தெரியாது;
என்னைமட்டும் தெரிந்திருக்கும்
உனக்கும் தெரியாது.

இன்று,
ஓர் அறையும் இரண்டு பேரும் மட்டுந்தான் என்பதால்
உறுத்திக்கொண்டிருக்கின்றது,
நிலவிருந்தாலும்
நமது இரவுக்காலம்.

□

காளான்தேசம்

நிழலும் மழையும் முலைப்பாலாய்க்
குடித்து வளரும் நிலம்கூழ்தேசத்தே
நாளுக்கு நாள் நசிந்து போகும்
காளான் வீடுகளில் என் குடியிருப்பு.

மழை தரை விட்டுவிட்டுத் தட்டும்
காற்றுத்தடம் பார்த்து நடக்கும்
குடைக்காளான் மூக்கு.
அற்றதில் பிறக்கும் தேகம்;
கூரையாய்க் கூம்பிச் சடைக்கும் கொண்டைத்தலை;
இற்றுச் சமாதரி பட்ட மரம் சுற்றிச் சுற்றி வட்டத்துளிர்ப்பு,
செத்தவுடல் கொள்ளியிட்டு எரித்துவந்து,
மனைவி சட்டைத்துணி விலக்கிச் சரசமிட்டு ஒட்டித் தழுவ
சுடலைவாழ் வெட்டியின் ஞானக்கற்றைவீச்சு.

குடை பிடித்து வழுகி நனையும் வீம்பி, மீன்பூச்சுவாசம்;
வீரியும்; சுருங்கும்; வளையும்; வளரும்.
கம்பளிப்பூச்சிகளின் காதலோட்டங்கள்,
கால்களைச் சுற்றிச் சுற்றி ஊறிச் சுனைக்கும்.
இந்த இருப்பில் பிறக்கும் நம்பிக்கை.

மழை மறையப் பிடிக்கும் சோகை;
படியும் பசலை; ஓசியும் உடல்;
காயும்; கசங்கி உதிர்ந்திருக்கும் இரப்பை.
சுவாசப்புற்றுமானுடன் வாழ்க்கை.
பட்டமரத்துள் ஊரும் நிழற்படிமம்,
கொட்டும் காளான் துகள் தேசம்.

ஒரு நாள் காளான் தேசம் விரிந்ததெம் உலகாய்.
பட்டமரங்கள் ஆகின வாழ்களங்கள்.
நிழலும் மழையும் தேடி நிமிர்வதாய் எம் வாழ்க்கை.
செத்தமரம் கண்ட தேசமெல்லாம்
செவ்வீச் சிறக்கும் எம்பரம்பலின் சிறகு.
விருட்சப்பசுமை இளமை வற்றிப் பட்டாலும் சேதமில்லை,
தன் பிருஷ்டம் ஒரு போகம் ஒட்டி வாழும் உயிர்ப்புக்கேனும்,
உடல் உளுத்து வண்டு செத்த மாவற்றல் தாளாய்ப்
பெருகிப் போகாதிருக்க விட்டுவிடா யாசிப்போடு
காளான் தேசத்துக் குடைகள்,
வீரியும்; சுருங்கும்; வளையும்; வளரும்; மடியும்;
மடிதலும் மறைதலும் வேறு வேறு,
இற்றலும் இடைக்கிடைத் தோன்றலும்போலே.
மீளக் கனியும்.
மழையும் கூட நிழல் நீளச் சொட்டும் நிலம்.

சித்தார்த்த 'சே' குவேரா

□

முரண்பாடுகள் பாமதி சோமசேகரம்

வீதைகள் தூவீனேன்
முட்கள் மட்டுமே பிரசவிக்கின்றது
இலைகளை உதிர்த்து அம்மணமாய்
கிளைகளும் வேர்களுமாய்

முடியவில்லையே
பூக்களை பிரசவிக்கமுடியவில்லையே
கழுத்து முறிந்த மணிதூர்கள்
மணிதத்தை நேசித்தவர்கள்
காணமல் போனதும்
வாழ்க்கையதார்த்திகள்
மேகத்தின் பின் ஒளிந்ததும்
சீ... கோழமையே எதிலுமாய்
உடனே என் கர்ப்பம் கலைகின்றது
முட்களை மட்டுமே பிரசவிக்கின்றேன்

குருதியாய் கொப்பளிக்கின்றேன்
முரண்பாடுகளே மிஞ்சிக்கிடக்கின்றன
எவனோ என் வாழ்க்கைக்கு
எழுதி வைத்த விடைகள் பொருந்தாமல்
கேள்விகளை நெருப்பாய்
உமிழ்கின்றேன்

முயற்சித்து குழிதோண்டி புதைக்க
முகம் தொடங்கி குதிவரை
கொப்பளங்கள் குஷ்டரோகிபோல்

முடியாது
என்னால் பூக்களை பிரசவிக்கமுடியாது
என் உலகம் இது எனின்
இதுவே நான்

□

எவதேவி

சலனம் பாமதி சோமசேகரம்

இன்று காலை ஒரு புதிய சூயில்
அழகானது அதன் ஊதா நிற நீலப்புள்ளிகள் கொண்ட இறக்கைகள்
தடவீ முத்தமிட்டு பாதித்தது
நீண்ட நேரம் காத்திருந்தது
அதன் நீண்டநகங்களில் அழகான கொலுசைமாட்டி தாளமிட்டது

எத்தி எத்தி பறந்து காணாமல் பறந்தது
சிறிதாய் வலித்தது என்றாலும் தேடிப்போகாது
எனக்குள் அடிமையாய் இருந்தேன்
மறுபடியும்
மூக்கின் மேல் வந்தமரும் அந்த பழைய வண்டு
தன்னை பெரிதாக்கி என்னை சிறியவள் என்று நகைத்தது
வார்த்தைகளால் என்னை கொச்சைபடுத்தி சிறுமை செய்தது
கைகளை உயர்த்தி அதை வீரட்ட வலுவின்றி
நான் சுருண்டு கிடந்தேன்
கைகளில் கயிறில்லை என்றாலும் நான் கைதியாய் இருந்தேன்

ஒவ்வொரு விடியலிலும் ஒரு புதிய சூயில்
என் தலைக்கு மேல் வந்தமர்ந்தது

இறக்கைகளுக்குள் சிக்கிக் கொள்ளாது இமைகளை மூடிக்கொள்கிறேன்
கைகளால் கண்களை பாத்தினாலும்
விரலிடுக்கு வழியாக தெரியும்
சூயிலை பார்த்து ஒரு புன்னகை என்னிடமிருந்து
சூயில் கொலுசைமாட்டி தாளமிட்டது

□

விலங்குகளின்
ஆட்சிக்காலம்

பாமதி சோமசேகரம்

பொய்யாய் கண்களை மூடி விழித்திருக்கிறோம்
எம் விழிப்பு அவர்களுக்கு தெரிந்தால்
என் தேசத்தின் ஒரு பிரஜை கொலையாளி ஆகலாம்
கடந்த காலங்களில் ஆத்மாவுடன் வாழ்ந்தவர்கள்தான்
ஏனோ நாட்களாய் மாதங்களாய்
செதில்கள் முளைத்ததால் கொடியவர்களாய் போயினர்
விசர்நாய்களுக்கு மனித மாயிசத்தை போட்டு
வேட்டைக்கு வளர்க்கின்றனர்
அழகான இறக்கைகளை பிய்த்து
பறவைகளை நிர்வாணமாய் பறக்கவிடுகின்றனர்
மிகக்குறைந்த சந்தர்ப்பங்களில் மாத்திரமே மேடைகளில் நின்று
சட்டைபைக்குள் உள்ள ஆத்மாவை தடவிகொண்டனர்
ஒவ்வொரு கணமும் யாரோ ஒருவர் தீர்மானிக்கப்படுவதும்
சிறைவைக்கப்பட்டு சேறடிக்கப்பட்டு
அசுத்தமாக பிரகடனப்படுவதும்
அடையாளப்படுத்தப்பட்டபின் துரத்தியடிக்கப்படுவதும் சகஜம்

சொல்லப்போனால் நண்பர்களை எதிரிகளுக்குள்ளும்
எதிரிகளை நண்பர்களுக்கும் தொலைத்துவிட்டது நட்பு
எல்லோரின் விம்பங்களிலும் படர்ந்து தெரியும் குண்டர்களின் நிழல்
கைகுண்டு செய்யும் வித்தையை எல்லோரும் அறிந்திருக்கின்றனர்

நண்பர்களும் எதிரிகளும் முகமூடிக்குள்
வாந்திக்கு பின்பு வரும் உமிழ்நீர்போல் கசப்பாக
வாழ்வு ஜீரணம் அடையாமல்...
பொய்யாய் தெரிந்தும் தெரியாதுபோல்
கண்களை மூடி விழித்திருக்கிறோம்

□

உன் பிரசன்னம்

நட்சத்திரன் செவ்விந்தியன்

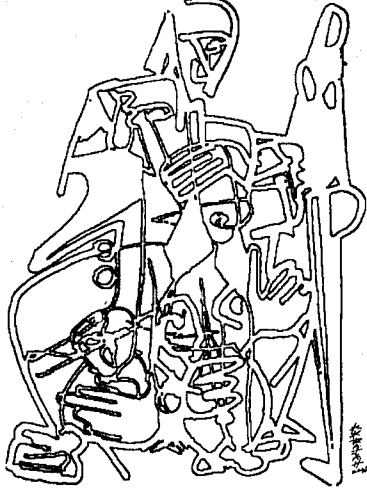
உன்னை
முத்தமிட உன்னுக்கு
என் ஆன்மாவும் உதடுகளும்
யாருமற்ற மெல்பேர்ண் பெருந்தெரு வெளியில்
காற்றுக்கு உன் கூந்தலை எடுத்துச்செல்லும் வெறு
இதுவரையில் நான் ரசிக்கத்தவறிய
உன் அழகின் பகுதியொன்று
அக்கணங்களில் வந்து போதையூட்ட
உன்னுடன் சேர்ந்து நடக்கத் தடுமாறினேன்

பின்
நகர சதுக்கத்துள் வந்து
வீதியைக் கடக்க காத்து நிற்கையில்
புத்தாண்டுக்குத் தயாராகிற மாநகரைக் கண்டேன்
உன் பிரசன்னம்
சின்னக் காலத்தில் பள்ளிவிருமுறை நாட்களில்
ஊரில் நித்திரைப்பாயை விட்டெழும்
மகா அமைதியைத் தந்தது
உன்னால், அதை எனக்கு
மீட்டுத்தரமுடியும் என்று தோன்றுகிறது

□

சல்லி*

நட்சத்திரன் செவ்விந்தியன்

சல்லி*

இழந்துபோன வீட்டினதும் நாட்டினதும்
மாயப் புனைவாக
நினைவில் ஊர்கிறது

நான் போன நாளில்
மப்பு வந்ததை இன்னமும் நம்பமுடியவில்லை
மப்பு
இழந்துபோன வீட்டிலும் நாட்டிலும்
சிறுமின்னல் இடைவெட்டில் வரும்
பெரிய சந்தோசமாக இருந்தது

நனவிலும் அன்றைக்கு
கடந்த பால்ய காலத்துக்குத் திரும்பிக்கொண்டிருந்தேன்
அதே பழைய CTB பஸ்ஸில்

சல்லியின் கல்லாழுங்கைகளும் வேலிகளும்
கடந்து கடந்து போயின

கள்ளத்தேடி அலைந்த
நிலமும் கடலும் ஒருங்கிப் பிணைந்திருந்த
நிலவுருவங்கள் அனைத்தும்
தலை கிறங்கித் தெரிந்தன

மாலையில் தண்ணி இறங்கும்
பின் நிலவில் தண்ணி ஏறும்
நிலம் கடலாக
கடல் நிலமாக மாற
நானே நேரில் கண்டேன்
வெறியேறுவதற்கு கொஞ்சம் முதல்

ஒரே நாளின்
ஆறு காலத்துக்கும்
ஆறு நிலம்
அப்போதுப்போது மாறிக்கொண்டிருந்தது

2

சல்லியிடம் சொல்லிக்கொள்ளாது
களவாக
மீளவியலாத் துக்கத்தோடு
இரவில் நகரத்திரும்பினேன்.

□

*சல்லி - திருகோணமலை, சாம்பல்தீவுக்கருகிலுள்ள
ஓர் அய்யர்வாண கோயிற் கிராமம் மீன்பிடிக்கிராமம்.

நன்றி

இந்நூலுக்காகத் தமது ஆக்கங்களை அனுப்பிவைத்த
அனைத்துப் படைப்பாளிகளுக்கும் கலைஞர்களுக்கும்

(முன்னைய மலர்கள் பற்றிய அறிமுகம்/விமர்சனம் எழுதிய
அஞ்சல் (லண்டன்), புலம் (லண்டன்),
ஈழமுரசு (பாரிஸ்), ஈழநாடு (பாரிஸ்), அம்மா (பாரிஸ்),
சரிநிகர் (இலங்கை), தினக்குரல் (இலங்கை),
காலச்சுவடு (தமிழ்நாடு), கனவு (தமிழ்நாடு)
ஆகிய பத்திரிகைகளுக்கும்

'யுகம் மாறும்' மலரினை விநியோகம் செய்துதவிய
லண்டன், பாரிஸ், ஜெர்மனி, டென்மார்க், நோர்வே, கனடா,
தமிழ்நாடு, இலங்கை நண்பர்களுக்கும்

சிறுகதைகளுக்கான தலைப்புகளை
அழகுற வடிவமைத்துத்தந்த ஓவியர் கருணாவிற்கும்

கணனி அச்சுப்பதிவில் உதவிய ரமணி சாந்தகுணத்திற்கும்

இந்நூலினை அழகுற அச்சிட்டுத்தந்த
..... நிறுவனத்திற்கும்

ஏறத்தாழ ஒன்றரை ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகவே வெளிவந்திருக்கவேண்டிய
இத்தொகுப்பு, பல காரணங்களினாலும், எமது விருப்பத்தினை மீறி இப்போதுதான்
வெளிவருகிறது. இந்தக் காலதாமதத்தினால், இத்தொகுப்பில் இடம்பெறவிருந்த
பாவண்ணனின் 'ஏழு லட்சம் வரிகள்', கண்மணி குணசேகரனின் 'தாய் வீடுகள்'
மற்றும் கோகுல கண்ணனின் 'கடல்' ஆகிய சிறுகதைகள் அண்மையில்
வெளியான அவரவர்தம் தொகுப்பில் இடம்பெற்றுவிட்டமையால், அவற்றினை
நீக்கவேண்டி நேரிட்டமைக்காக நாம் மிகவும் வருந்துகிறோம்.

- ஆசிரியர் குழு

